

# Giới thiệu Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước

**Thể loại:** Hiện đại

**Editor:** Phuong Phuong

**Beta:** Từ La

Lần đầu gặp anh chính là ở một quán bar - người đàn ông lịch lãm với nụ cười đẹp mê hồn.

Lần gặp thứ hai - anh là vị giám đốc lạnh lùng mới nhậm chức.

Lần thứ ba gặp - cô đang chơi game trong văn phòng.

Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Trời quang dậy sớm

Hôm nay là sinh thần lần thứ 22 của Lâm Thiên Y, sau khi tan tầm cô cơ hồ là thẳng một đường tới nhà bạn trai là Hứa Hạo Trạch, mang theo tâm tình vui sướng vừa đi vừa ngân nga.

Chính là cảnh tượng trước mắt đánh đổ toàn bộ tâm trí của cô, đồ ăn mua tới trong tay đều nhất loạt rơi xuống đất. Nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô gất gao cắn chặt môi, không để mình may mắn phát ra một tiếng động nào. Cô khó mà tin vào mắt mình, trước mắt là đôi nam nữ đang quấn lấy nhau mà người đàn ông lại là người cô đã quen bốn năm, cũng là người chuẩn bị kết hôn cùng cô.

Lâm Thiên Y cố nén cơn tức giận đối với đôi cầu nam nữ kia, một tay che miệng nhanh chóng xoay người biến mất trong trời chiều. Lâm Thiên Y cứ một đường mà chạy, cuối cùng phải dừng lại mà thở, tựa hồ như không khí trong phổi bị dồn ép không còn chút nào. Cô quay đầu nhìn, một chút bóng dáng đuổi theo của hắn ta cũng không có, thực sự là cô nghĩ nhiều rồi.

Trong khoảnh khắc nước mắt tuôn rơi không thể kìm lại được.

Thấy trời đã tối, Lâm Thiên Y đưa tay quệt đi nước mắt ràn rụa trên mặt, sụt sịt mũi, bước thấp bước cao tiến về phía trước. Cũng không biết đi được bao lâu, phía trước có ánh đèn lóe lên, liền đó là tiếng phanh xe phát lên ken két, Lâm Thiên Y lúc này mới ngây ngốc ngẩng đầu lên. Tiếp đón cô chính là một đôi mắt phẫn nộ.

“Cô bị gì vậy? Muốn chết sao mà không thèm nhìn đường?”

Người đàn ông nóng bừng bừng thò đầu ra khỏi xe, chửi xối xả trước vẻ mặt ngây ngốc của Lâm Thiên Y. May là vừa rồi anh ta phanh xe kịp thời, không thì người phụ nữ này đã bị tông văng đi rồi.

Lâm Thiên Y vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bị người đàn ông la hét hồi lâu cũng không có phản ứng gì, mãi cho đến khi anh ta tức giận đóng cửa xe trước mặt cô rồi lạnh lùng bỏ đi. Đến lúc này Lâm Thiên Y mới có phản ứng, cô hoàn hồn lại cũng là lúc xe chạy vút đi, nước mưa hắt tung tóe.

Nước mưa không chỉ hắt đầy bùn lên người cô còn lên khắp cả mặt cô!

Chết tiệt!

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì vậy!

Bị người yêu phản bội không nói, lại còn bị văng nước cả người thế này?

Cô tìm ai phân xử đây, ông trời là đặc biệt đối nghịch với cô sao?

Lâm Thiên Y phản ứng theo điều kiện, xoay người, một tay chống nạnh một tay chỉ vào hướng xe chạy.

“Tên khốn nhà người! Lái xe giỏi lắm hay sao hả, lần sau đừng để bà đây nhìn thấy, không thì gặp một lần đánh một lần.”

Mặt của tên lái xe Lâm Thiên Y đã thấy rồi, về sau hắn nên cầu nguyện không đụng phải cô! Không thì hắn coi chừng đó. Lâm Thiên Y giũ nước trên vạt áo, lại cúi cúi khuôn mặt nhỏ của mình, hít nhẹ vài hơi, có điều nổi đau vì bị phản bội khi này trái lại đã vui bởi phần nào.

Trong khoảnh khắc cô xù lông nhảy dựng lên tức giận mà chửi, Lâm Thiên Y không hề chú ý tới khi chiếc xe thể thao vọt qua, khoé môi người đàn ông ngồi phía sau khẽ gọi một nụ cười nhạt mẽ người.

Không lâu sau, Lâm Thiên Y liền nhìn thấy một quán bar, thực ra trước giờ cô chưa từng đi qua loại quán này. Mặc dù chưa từng ghé qua nhưng cô cũng có nghe nói, đặc biệt là quán Bất Dạ Thành. Bất Dạ Thành trước kia chỉ là một quán bar, hiện nay là một nơi ăn chơi lớn, bên trong là nơi tụ tập, KTV, sàn nhảy, nơi giao tiếp.

Lâm Thiên Y đứng ở bên ngoài tầm 10 phút, lúc này mới quyết tâm đi vào. Vừa rồi trải qua chuyện như vậy, cô cảm thấy mình cần phải làm gì đó để xé liệt cảm xúc này, không thì cô thật sự không chịu nổi. Lâm Thiên Y tìm một góc tương đối yên tĩnh, chọn một bàn rồi một mình uống rượu sầu.

Nói lòng không đau là giả, tình cảm bốn năm cứ như vậy không còn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 2: “không có mắt”

Hứa Hạo Trạch, cảm ơn anh đã cho cô một sinh nhật đầy ý nghĩa như vậy, thật sự là khiến người ta kinh ngạc, vui mừng tới nỗi muốn giết người.

Hay lắm, thật sự rất hay, vào ngày sinh nhật của cô, món quà mà anh tặng cô đúng là đặc biệt - anh có người yêu mới.

Tùng ly từng ly rượu rót xuống, Lâm Thiên Y uống đến nấc cục, miệng nồng nặc mùi rượu. Cô rõ ràng vẫn còn trẻ, tên đàn ông đó lại không có mắt, cứ thế chạy theo hồ li tinh, thật là có tiền đồ...

Lại một chai nữa rót xuống, Lâm Thiên Y tay rót rượu đã có chút run run. Gương mặt xinh đẹp dần dần bị rượu say ửng đỏ che lấp, miệng không ngừng thì thào một mình.

“Tiền nam tiền nữ, đúng là trời sinh một đôi, nguyên rủa cho các người sớm ngày chia tay.”

Hạ Minh Duệ dẫn theo Lộ Phi tiến vào từ cổng sau rồi vòng qua sảnh chính hướng phía nhà trong mà đi, một mạch thẳng lên lầu. Anh hôm nay mới đến thành phố A, dự định ở lại đây trước một đêm.

Không ngờ...

Anh chỉ mới chuẩn bị bước chân vào thang máy, cánh tay lại bị một người phụ nữ phục sức loè loẹt, trang điểm diêm dúa kéo lại. Anh có chút không kiên nhẫn xoay người, ánh mắt lạnh lùng làm người khác phải khiếp sợ. Người phụ nữ ngẩn ra, trong nháy mắt cơ thể co rúm lại. Trên người người đàn ông này dường như có một loại khí thế bức người, mà ánh mắt kia như xuyên thấu nhân tâm khiến cô không kim được mà lùi về sau hai bước.

“Anh mới tới đây à? Trước đây em chưa gặp anh?”

Nhờ cảm giác say, người phụ nữ lấy lại can đảm, ưỡn thẳng lưng bước về phía trước, không khỏi có chút tự giễu, vừa nãy sao cô lại bị ánh mắt của người đàn ông này làm cho sợ hãi như vậy? Toàn thứ giả tạo, ai sợ ai chứ!

Ở đây cô là khách quen, đàn ông trong đây cô hầu như đều gặp qua, nhưng người này có vẻ rất lạ mặt, vừa nhìn đã biết là người mới tới. Sớm đã nghe ông chủ ở đây nói hôm nay sẽ có vài vị khách mới, không ngờ để cô đụng phải, lại là món “hàng cực phẩm” này.

“Anh đẹp trai, đã có ai chưa?” Người phụ nữ cười quyến rũ, đôi mắt không ngừng phát ra vài tia quyến rũ.

Vừa nghe lời này, Lộ Phi ở phía sau đã thấy buồn cười, cảm thấy cô gái này không lẽ đem ông chủ của mình đánh đồng thành mấy tên thiếu gia ở đây rồi ư? Cậu bùm miệng lại, đưa mắt lên nhìn sang người bên cạnh, quả nhiên sắc mặt ông chủ đã đen lại.

Nhìn thấy sống lưng cứng ngắc của ông chủ lúc này, hiển nhiên là do con giận phát ra, Lộ Phi ho khan một tiếng, cố nhịn không cười ra tiếng, không thì kẻ xui xẻo sẽ chính là bản thân mình.

“Hey, này cô, không được nói năng lung tung như thế!”

Lộ Phi nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc, người phụ nữ này có phải nào bị vấn đề gì không, chẳng lẽ không phát giác ra được luồng khí lạnh toát ra từ trên người ông chủ? Ngay cả cậu ta ở phía sau cũng cảm giác được hơi thở đóng băng này, chỉ sợ không cần thận một cái là toi đời rồi.

“Cậu cũng là người mới đúng không?” Người phụ nữ nhe răng cười, nháy nháy mắt nhìn Lộ Phi!

Lộ Phi chỉ cảm thấy muốn sặc, cái quái gì thế này, người phụ nữ này nào toàn bã đậu à. Nhìn xem, cậu là người anh tuần phóng khoáng, tư chất bất

phạm thế nào, sao có thể như bọn thiếu gia ăn chơi chứ? Cái cô này mất mũi sao vậy?

Lộ Phi chưa kịp nổi giận, chỗ rẽ lại xuất hiện một người phụ nữ khác. Người phụ nữ này cũng trang điểm đậm, chỉ có điều dung mạo cũng coi như có phần mỹ lệ, cổ ngẩng cao, vừa nhìn là biết ngay kiểu người tâm cao khí ngạo.

“Hàng tốt thế này, chị làm sao lại độc chiếm thế? Cũng không thèm gọi em một tiếng, thật là không tốt chút nào!”

“Thế mỗi người một anh nhé! Chị muốn cái anh lạnh lùng hơn kia kia!”

Hai người cứ chị một câu em một câu, Lộ Phi hãi hùng, trong lòng không ngừng kêu than, mấy bà cô của tôi ơi, cậu vẫn còn trẻ, không muốn chết sớm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3: Đồng bệnh tương liên

Nhìn thấy người phụ nữ lúc đầu đang đặt tay lên cánh tay ông chủ mình, Lộ Phi vội vàng đưa tay che mắt lại, cậu không muốn thấy cảnh máu me tứ tung trong tình huống này. Ông chủ nhà cậu vốn có bệnh thích sạch sẽ, ghét nhất là bị phụ nữ đụng chạm, huống chi là loại phụ nữ không ra gì này!

“Buông tay!”

Giọng người đàn ông âm trầm như tuyết mùa đông khắc nghiệt rơi, lạnh thấu tận xương cốt, rét buốt tựa như dao. Nhất thời, toàn bộ đều bất động! Cả người Lộ Phi cũng run theo! Bàn tay đang nắm cánh tay Hạ Minh Duệ cũng theo đó ngưng lại, chậm rãi trượt xuống.

Người đàn ông này tác phong thật mạnh mẽ, trên người lại có một loại khí chất tà mị mang theo sự kiêu ngạo như vương giả, toàn thân trên dưới toát ra hơi thở kẻ lạ chỗ lạ gần, làm người khác nhìn thấy mà khiếp sợ! Đôi mắt đen chất chứa cái nhìn trào phúng, khinh thường cùng cực độ chán ghét!

“Hai chị gái, tôi nghĩ các chị hiểu lầm rồi, tôi và ông chủ A Duệ đây không phải như các thiếu gia ở đây, chúng tôi chỉ tới dùng chân nghỉ ngơi thôi, vui lòng nhường đường, nhường đường cho!”

Lộ Phi trên mặt cười giả lả, mắt thấy sự tình phát triển càng gần đến tình trạng không thể挽 hồi, không muốn chút nữa lại bị người người vây quanh, vẫn nên nhân nhượng một chút vậy. Chỉ là sự tình không như cậu mong muốn. Hai người phụ nữ trước mặt tuy rằng bị khí thế của ông chủ trấn áp, nhưng cũng không hề có dấu hiệu muốn rời đi.

Làm ơn đi, đây chẳng phải là sảnh lớn ư? Nếu mà bị người khác bắt gặp, chủ tớ bọn họ còn sống nổi không? Nói là người mới tới chỗ mới lại bị hai người phụ nữ trên ghẹo? Cậu không muốn bị lên trang đầu của báo đâu, thật sự rất dọa người nha! Quan trọng nhất là cậu cũng không dám đảm bảo ông chủ mình sẽ không giết người ngay tại đây!

Cậu có chút ai oán nhìn hai người phụ nữ này, trong lòng suy nghĩ không biết nên đuổi họ đi thế nào. Thoáng liếc mắt, Lộ Phi liền chú ý thấy bảo vệ đang đứng ngay cửa lớn, việc này vẫn nên để bảo vệ giải quyết là tốt nhất, liền nháy mắt ra hiệu với ông chủ rồi lẳng lặng đi ra phía ngoài.

Sau khi uống quá nhiều rượu, Lâm Thiên Y lao đảo đi vào toilet. Lúc đi ra, mặc dù đã vỗ vỗ nước lên mặt, mắt cô vẫn cứ nhập nhoè như trước, chân nọ đá chân kia, như thể nếu ngã xuống ở đây thì cũng chẳng thể đứng dậy nổi.

Đi tới hành lang bên ngoài toilet vừa đứng là chỗ ngoặt, Lâm Thiên Y chớp mắt nhìn, phía trước hình như có hai người phụ nữ đang lôi kéo một người đàn ông, không biết là đang làm gì. Đầu óc có chút choáng váng, cô lại chớp chớp mắt, tựa người vào bức tường bên cạnh. Vách tường bóng loáng trải dài, cảm giác mát lạnh lan vào làm đầu óc cô trong nháy mắt thanh tỉnh.

“Đều là dân chơi cả, còn giả vờ thanh cao gì, ra giá đi nào!”

Một cô trong đó cứ liên tục dán mắt vào Hạ Minh Duệ, người đàn ông này quả thật là hàng cực phẩm, lần này bỏ lỡ không biết có lần sau hay không.

“Aiz, nhìn em cũng giống người có tiền mà! Anh đẹp trai, muốn thế nào cứ tùy ý đề giá đi!”

Hai người phụ nữ ba lần bảy lượt kêu giá, khóe miệng Hạ Minh Duệ hơi nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng! Nếu không phải thấy Lộ Phi có thể giải quyết được chuyện này, anh đã không ngại làm cho hai người phụ nữ huyền thuyên này biến khuất mắt rồi. Đôi mắt nhỏ dài híp lại, vừa ngược lên liền phát hiện một cô gái đứng cách đó không xa đang nhìn về phía này. Cô gái này nhìn quen quen, tựa hồ như đã gặp ở đâu rồi! Anh nhớ mang máng trước khi tới nơi này có gặp một cô gái vừa chỉ vào xe anh vừa mắng rất hả hê.

Lâm Thiên Y dựa vào vách tường, bàn tay có chút siết chặt, tình cảnh trước mắt dường như khá quen thuộc, làm cô nhớ tới người phụ nữ đã cướp mất bạn trai của mình!

Hóa ra hôm nay người bị đá không chỉ có mình mình!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì rượu, lại cũng bởi tức giận mà có chút không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4: Cái tát vang dội

Cũng không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí, Lâm Thiển Y hoàn toàn bị cơn giận khiến cho hồ đồ, mang theo nồng nặc mùi rượu, cô loạng choạng bước tới trước mặt hai người phụ nữ, không khách khí mà kéo lấy tay Hạ Minh Duệ lôi đi, gương mặt dương dương tự đắc.

Sau đó, bốp... một tiếng vang dội!

Không chỉ có Hạ Minh Duệ bị cô gái đột nhiên xuất hiện này làm cho hồ đồ, mà ngay cả hai người phụ nữ “quý tộc” cũng ngớ người.

“Bình sinh chị đây ghét nhất kiểu phụ nữ như các người, chỉ giỏi dựa vào sắc đẹp của mình để mê hoặc đàn ông, chuyên môn cướp bạn trai của người khác! Thật là thất đức!”

“Còn anh nữa! Thứ đàn ông không có tiền đồ, bị người khác tùy tiện quyền rũ vài lần là hồn siêu phách lạc, đúng là mất thể diện!”

Lâm Thiển Y đầu tiên là sa sả chửi hai người phụ nữ kia, sau đó quay người lại mắng Hạ Minh Duệ một phen. Đàn bà đề tiện, đàn ông cặn bã, chẳng có thứ nào tốt lành cả!

“Ghê tởm”

Tình huống này cũng không coi là khiến Hạ Minh Duệ chết ngất bằng sự việc diễn ra tiếp sau đó.

Từ điệu bộ đi lại loạng choạng của Lâm Thiển Y cũng nhìn ra được cô uống không ít rượu, lúc này chợt thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng, cô liền nôn khan một tiếng. Vừa đúng Lâm Thiển Y đang đứng đối diện với Hạ Minh Duệ, anh thậm chí có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc từ trên người cô, ngay lập tức lông mày chau lại, chẳng buồn che giấu sự chán ghét đang tăng dần trong mắt.

Cô gái này làm gì vậy?

Mặc dù để đề phòng Lâm Thiển Y không cẩn thận mà nôn lên người mình, Hạ Minh Duệ đã vội vàng lùi về sau, chỉ là tốc độ của người nào đó lại nhanh hơn, hơn nữa khoảng cách vốn dĩ khá gần, Hạ Minh Duệ thực tế chưa kịp lùi ra phía sau liền bị Lâm Thiển Y túm lấy vạt áo vét đất tiền.

Nôn!

Có Hạ Minh Duệ chống đỡ, thân hình lắc lư của Lâm Thiển Y xem như tìm được thăng bằng mới không ngã xuống, chỉ là tiếng nôn khan không mấy dễ nghe thực sự làm Hạ Minh Duệ ghê tởm tới cực độ, cô gái này có biết lịch sự là gì không? Đây là nơi công cộng mà!

“Chết tiệt!”

Bảo vệ đâu? Lộ Phi đâu?

Hạ Minh Duệ đưa mắt nhìn về hướng Lộ Phi đi khi nãy, ngay cả bóng dáng của tên nhóc đó cũng không thấy đâu, trong lòng lặng lẽ ghi sổ Lộ Phi thêm một tội.

Lâm Thiển Y đưa bàn tay nhỏ ra che miệng, trước mắt vẫn là một màn sương mờ che kín, thật sự là con mẹ nó khó chịu mà, rượu này đúng là không phải cho người uống. Đôi mắt say lơ lơ mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, tuy có chút không rõ ràng cho lắm, mà lúc này đây cô dĩ nhiên cũng không chú ý tới cảm giác dọa người toát ra từ trên người người đàn ông này.

Hết thấy là men say chiến thắng!

Bàn tay nhỏ giật giật vạt áo của Hạ Minh Duệ, nấc cục một cái, miệng đầy mùi rượu, cô có chút cầu nhàu làm nũng.

“Trạch, chúng ta về nhà thôi, không thêm loại hồ ly tinh này!”

“Chúng ta đi thôi”

Cũng không thèm chú ý tới sắc mặt không ngừng thay đổi của hai người phụ nữ phía sau, Lâm Thiển Y nắm lấy tay Hạ Minh Duệ, loạng choạng kéo anh đi về phía trước.

Trạch? Về nhà? Hạ Minh Duệ nhủ mảy, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Thiên Y, nhưng cũng không có ý đẩy cô ra, có lẽ anh trước nhân cơ hội đi cùng với cô mà thoát khỏi hai người phụ nữ phía sau, sau đó thì cứ một cước mà đá cô đi!

“Đi? Cô muốn đi đâu vậy? Đánh chị xong còn giành người đàn ông mà chị thích, cứ thế định phui mờ đi à? Làm gì có chuyện tốt dữ vậy? Đúng là người điên mà!”

Ban đầu còn đang kì kèo tranh giành xem đêm nay Hạ Minh Duệ thuộc về ai, giờ thì hai người phụ nữ vây cả Lâm Thiên Y lẫn Hạ Minh Duệ lại! Và lại thật là không thể coi thường, các cô dù gì cũng là khách quen ở đây, Lâm Thiên Y trước mặt vừa nhìn đã biết là người không thường lui tới, lại đầy mùi rượu, nhìn một cái là biết kẻ say cổ tình sinh sự! Đối với tình huống trước mắt, hiển nhiên phải đem người phụ nữ không biết tốt xấu này trước đuổi đi, sau đó lại bàn bạc xem anh chàng đẹp trai này thuộc về ai!

Gi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Có tiền thì hay lắm à

Lâm Thiên Y chớp chớp đôi mắt mông lung men say, có chút không hiểu được tình huống trước mắt, cô không tin được mà ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đen lạnh lùng, sáng rực trong đêm tối. Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy tim mình không kiểm soát được mà đập loạn nhịp, hoàn toàn không bình thường chút nào! Cứ như vậy ngơ ngác nhìn, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Không phải Hứa Hạo Trạch ư? Nếu so với Hứa Hạo Trạch thì khuôn mặt này anh tuấn hơn, lại nói ngay cả sự lạnh lùng phát ra toàn thân kia cũng đủ làm người ta tránh xa ba thước rồi, loại khí chất cường thế, thống trị này Hứa Hạo Trạch không có. Người đàn ông này bản thân như có một loại năng lực khiến người khác phải thần phục, khiếp sợ! Giống như trong thế giới của anh ta, anh chính là Chúa Tể vậy! Chẳng trách lại bị hai người phụ nữ này nhìn trúng, Lâm Thiên Y cứ thế đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Ngay lúc ánh mắt Lâm Thiên Y luyến tiếc dời đi, vẫn như kẹo cao su dính chặt trên gương mặt tuấn mỹ như được điêu khắc của Hạ Minh Duệ, cô bất ngờ bị người phụ nữ kia đẩy ngã.

Người đàn ông này chẳng phải là bọn họ nhìn trúng trước sao? Con nhỏ điên say rượu này ở đâu lại xuất hiện? Lại còn dám tranh với bọn họ? Hôm nay sẽ cho cô ta mở rộng tầm mắt, biết thế nào là lễ độ?

Vốn một phần cũng vì say rượu nên thân thể có chút xiêu vẹo, lại thêm bị đẩy bất ngờ khiến Lâm Thiên Y không kịp đề phòng mà ngã thẳng xuống bậc thang. Những tưởng người đàn ông này tốt xấu gì cũng sẽ đỡ cô, thế nhưng cái cô thấy là gì?

Anh ta cứ nhiên cứ thế khoanh tay thờ ơ đứng nhìn cô ngã xuống bậc thang lạnh lẽo, ánh mắt như là của một người không hề liên quan, không chút mảy may dao động, hoàn toàn là đáng điệu mọi việc xảy ra chẳng dính dáng gì đến anh ta.

Trong phút chốc ngã xuống, Lâm Thiên Y vẫn còn cảm khái về đáng đứng ưu việt của người đàn ông này, một số người chính là có khí chất như vậy, tùy ý làm một hành động nào đó đều toát ra phong thái không thể nói nên lời! Chỉ là bây giờ mông cô đau quá!

Đột nhiên, Lâm Thiên Y cảm thấy mình thật tội thân, đau lòng vì bất gặp bạn trai phản bội, người đàn ông trước mặt thì thờ ơ vô tình, đôi mắt mơ hồ men say lúc này dâng đầy nước, tràn ngập ai oán! Cái miệng nhỏ đỏ hồng mếu ra, thật đáng thương!

“Số tiền này, cô cầm trước đi, coi như là Trạch Trạch bồi thường cho cô, về sau anh ta sẽ là người đàn ông của tôi!”

Cô nhớ là người phụ nữ kia trước đây từng tìm tới mình, bảo cô hãy rời xa Hứa Hạo Trạch, nhưng Lâm Thiên Y đơn thuần cảm thấy Hứa Hạo Trạch sẽ không thay lòng, nên cũng không đem sự việc làm rõ ràng. Thế nhưng bây giờ...

Sự thật bày ra trước mắt, cô không tin không được!

Khốn kiếp, có tiền thì hay lắm sao!

Người phụ nữ có tiền nhìn trúng Hứa Hạo Trạch, đây là làm trai bao được chu cấp sao?

Hai người phụ nữ từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt khinh người, ánh mắt như hổ rình mồi, Lâm Thiên Y chống tay vào sàn nhà lạnh băng từ từ đứng dậy, đôi mắt cô xem thường nhất là những kẻ có tiền.

Cũng không biết sức lực ở đâu ra, Lâm Thiên Y vung tay đẩy một cái, người phụ nữ đi giày cao gót trước mặt liền lao đảo, thân thể ngã sang một bên, người bên cạnh muốn kéo lại nhưng do thân hình hai người họ có phần đầy đặn, cô ta chẳng những không đỡ được người kia, ngược lại còn khiến bản thân ngã theo.

Lâm Thiên Y đắc ý phúi phúi tay, trong đôi mắt mông lung đầy ý đùa cợt, người có tiền không phải cũng bị người khác đánh sao? Nương cảm giác say, cô kiêu ngạo cười lớn.

Hứa Hạo Trạch hẳn được quý bà nhìn trúng thì Lâm Thiên Y cô đêm nay dám ngủ với đàn ông.

Lâm Thiên Y xoay người run run bước tới, cô vươn đôi tay mảnh khảnh ra ngoắc ngoắc Hạ Minh Duệ, cảm khê nhếch!

Người phụ nữ kia tự cho rằng mình là người lão làng! Đêm nay cô liền thử xem rốt cuộc mùi vị đàn ông là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Playboy

Về phần nói mạnh miệng như vậy, đó đều là do rượu nói!

Hạ Minh Duệ bị hành động của Lâm Thiên Y làm cho sững người, cô gái này lại có can đảm trêu chọc mình ngay tại đây?

Trên người cô là chiếc áo thun trắng còn dính nước mưa ở phía trên, quần jean thì đã giặt đến bạc màu, nhìn thế nào cũng giống bộ dáng một người làm công! Tóc tai có chút bù xù, dính bết trên gương mặt, bởi vì uống rượu mà khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ bừng, thoạt nhìn trắng nõn hồng hào, có thể chấp nhận được chắc chỉ duy nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn này thôi.

Khuôn mặt kia xem ra có chút ngây ngô, đôi mắt mặc dù mơ màng vì say nhưng lại trong veo sâu thẳm, con ngươi đen láy đầy lanh lợi, trắng đen rõ ràng, cái mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn cứ lải nhải.

“Anh, lại đây! Đêm nay anh là của tôi, chỉ là vấn đề tiền bạc thôi mà, chuyện nhỏ!”

Trên thực tế ví của Lâm Thiên Y chỉ có mấy đồng, vừa mới tốt nghiệp đại học thì tìm được một công việc coi như cũng tốt, chỉ ít công việc nhẹ nhàng, thu nhập ổn định, rất phù hợp với tính cách của cô, chẳng qua là, cô chỉ vừa mới đi làm, kỳ thực tập còn chưa qua, lương lại càng chưa lãnh một lần.

Hạ Minh Duệ không nhịn được khoe miệng nhếch lên, đôi mắt đen động lại một chút ý cười, xua tan sự lạnh lùng này giờ không mây may thay đổi. Ba năm trước anh chính là thiếu gia nổi tiếng ở thành phố A, trước giờ phụ nữ anh không thiếu, chỉ là nhìn vừa mắt thì không nhiều. Có điều cô gái này không hiểu sao làm anh có chút phóng túng, đầu óc đang căng như dây đàn chợt thả lỏng, thật là một cô gái kỳ lạ!

Theo bàn tay nhỏ ngoắc ngoắc về phía mình của Lâm Thiên Y bước qua, Hạ Minh Duệ đưa bàn tay to lớn của mình nắm tay cô, trong đầu không biết thế nào lại có ý hùa theo, “Không biết em muốn cho tôi bao nhiêu? Nếu mà không hài lòng thì tôi bỏ đi luôn đấy nhé?”

Hạ Minh Duệ lẳng lặng nhìn Lâm Thiên Y một lượt. Lâm Thiên Y chớp chớp đôi mắt mơ màng, sững sờ hoàn hồn, trong đầu có chút bối rối, cũng chính lúc này cô mới thực sự nhìn rõ gương mặt người đàn ông trước mắt.

Ặc, đây không phải là khuôn mặt của Hứa Hạo Trạch!

Đôi mắt thật đẹp, ánh mắt lạnh lạnh lúc nhìn về phía cô mang theo cảm giác thú vị, cô có cảm giác người đàn ông này cứ thế không một tiếng động quyến rũ cô, nhìn xem, đôi mắt ánh nước long lanh, đặc biệt là cái chớp mắt kia, Lâm Thiên Y như bị điện giật! Người đàn ông này thật đúng là yêu nghiệt, Lâm Thiên Y cảm thấy máu trong người muốn chảy ngược rồi.

“Anh thật đẹp trai!”

Không hổ là thiếu gia đích thực ở đây! Quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm!

Một câu thốt ra, Lâm Thiên Y hoàn toàn không chú ý đến nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống. Cô cảm thấy chính mình muốn chảy cả nước miếng, cái miệng nhỏ cứ chép chép, lại thêm uống nhiều rượu quá làm cổ họng khô rát, Lâm Thiên Y thuận theo nuốt nuốt nước miếng.

Hạ Minh Duệ nhắm mắt, hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng. Nhìn ánh mắt cô gái kia vẫn mơ hồ trong suốt như trước, Hạ Minh Duệ nén xuống sự xao động trong lòng, trên mặt nở một nụ cười tươi rọi mà vô hại.

“Em gái, rốt cuộc em có tiền không, nếu như không có tiền thì tôi còn phải đi phục vụ khách khác?”

Lâm Thiên Y ngăn người ngắm người đàn ông này, mới lúc này toàn thân còn tỏa ra sự lạnh lùng như tuyết ngàn năm trên núi, trên người thiếu chút viết to bốn chữ Người lạ chó gần. Nhưng giờ thì sao chứ? Nụ cười trên gương mặt ấy tươi như hoa trong nắng vậy!

Sau một lúc lâu, Lâm Thiên Y nghiêng đầu, đôi lông mày thanh tú nhú thành một đường, trong đôi mắt mơ hồ tràn đầy hoang mang không biết phải làm



sao, sau đó cô rất nghiêm túc nói.

“Đây là lần đầu tiên của anh hả? Nếu đúng như vậy thì tôi sẽ không bạc đãi anh đâu? Tiền không thành vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Đồng chí cảnh sát, cô ấy chỉ là người dân lương thiện nha

Lâm Thiên Y nói vô cùng hào phóng, và lại biểu hiện của cô cũng rất nghiêm túc, nếu không phải cô ăn mặc quá mức bình thường, Hạ Minh Duệ có khi đã lầm tưởng cô là thiên kim tiểu thư nhà nào.

Càng làm cho anh dở khóc dở cười là, cô gái nhỏ trước mặt nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, nhìn ngây thơ thấy ngây thơ, nhìn gian manh thấy gian manh, mà nhìn thế nào cũng cảm thấy như đang dụ dỗ trẻ con vậy!

Hạ Minh Duệ giả vờ như bị cô thuyết phục, tựa hồ còn có chút do dự, anh không khỏi nắm vạt áo, ngượng ngùng liếc nhìn Lâm Thiên Y một cái.

“Nếu như lời em nói là thật, thì đêm nay tôi theo em là được!”

“Cái này là anh nói đó nhé, không được nuốt lời!”

Lâm Thiên Y tủm tỉm cười, đuôi mắt cong lên, ánh mắt của cô một giây cũng không rời khỏi người đàn ông này, thật sự là rất yêu nghiệt mà!

Nhìn dáng điệu cứ như chịu nhiều tủ thân, đôi mắt long lanh hư hư ảo ảo cùng thân thể mong manh yếu đuối đó, trong phút chốc làm cô nảy sinh ý muốn bảo vệ, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn trước, như mật ngọt chết ruồi.

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Lúc này Lâm Thiên Y bỗng lóe lên suy nghĩ, anh chàng này đẹp trai như vậy chắc không phải là người xấu chứ?

“Anh bảo vệ, chính là hai cô gái kia, vô duyên vô cớ chặn đường trên ghẹo con trai nhà tử tế, an ninh ở đây của các anh thật sự là kém quá, tôi thấy nhất định phải chỉnh đốn lại một chút mới được!”

Giọng của Lộ Phi không lớn, nhưng người ở đây đều có thể nghe được, chỉ trừ cô Lâm Thiên Y mơ mơ màng màng này.

Suy nghĩ đầu tiên của cô khi nhìn thấy bảo vệ chính là, truy quét tệ nạn!

Kiểu tình huống này mà cô cũng đụng phải sao?

Cô nhưng là người dân lương thiện a, lần đầu tới chỗ này, không phải đen đui vậy chứ?

Phản ứng thứ hai của cô chính là nhanh chóng xoay người, thời điểm này không lẽ ở lại cho người ta bắt được? Đương nhiên phải chạy trước rồi.

Có điều cho dù là muốn chạy, Lâm Thiên Y cũng không quên kéo theo Hạ Minh Duệ đứng cách đó không xa, không dễ gì gặp được một anh chàng nhìn vừa mắt, nếu mà bỏ lỡ thì thật không hổ thẹn ư?

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Lâm Thiên Y bỗng có một ý niệm, cô không nên trở thành loại phụ nữ như thế này! Thanh âm của người phụ nữ kia cứ quanh quẩn trong đầu, cô hận Hứa Hạo Trạch và người phụ nữ kia chết đi được!

Nhìn thấy Lộ Phi đi tới, đôi mắt Hạ Minh Duệ tối sầm lại, cậu chàng này làm việc thật là không tin tưởng được, lúc anh cần thì không thấy cậu đâu, nhưng giờ thì sao, không dễ gì gặp được một cô gái thú vị thì lại bị cậu làm cho chạy mất. Hạ Minh Duệ trong lòng suy nghĩ, không biết lúc quay về rồi có nên giao thêm chút việc cho cậu chàng không?

Đang trầm tư thì Hạ Minh Duệ bị ai đó kéo xoay một vòng, anh còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì bên tai vang lên một giọng nói hỗn ha hỗn hển.

“Đồ ngốc, đứng ngây ra đó làm gì, không lẽ đợi cảnh sát tới bắt à, đến lúc đó anh không làm ăn được gì, phí cả gương mặt trời cho như vậy!”

Lâm Thiên Y vừa kéo Hạ Minh Duệ chạy trốn, vừa không ngừng lăm lăm.

Hạ Minh Duệ bị cô lôi đi, thiếu chút nữa đụng vào tường, may là anh tránh kịp, nhìn dáng điệu loạn choạng của cô nhóc này, anh cũng rất lo lắng, có khi nào cả hai sẽ va vào tường hay té xuống đất không.

Lộ Phi ở phía sau vừa lải nhải với mấy người bảo vệ mình tìm được, vừa nghĩ con gái bây giờ sao dạn dĩ vậy, muốn tìm một người thuần khiết trong sáng không dễ gì, làm người con trai trong sáng như cậu biết phải sống sao? Cậu cùng ông chủ lúc nào cũng giữ thân trong sạch, Lộ Phi từng hùng hồn tuyên bố, nếu có một ngày cậu gặp được một cô gái trong trắng, cậu sẽ không nói hai lời mà ngay lập tức kết hôn cùng cô gái đó!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Trở nên lo lắng

Trong lòng đang nghĩ như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt, trước mặt lại không thấy bóng dáng ông chủ cậu đâu, kể cả hai người phụ nữ kia cũng vậy, nhất thời khiến cậu há hốc mồm.

Thế này là thế nào? Không lẽ ông chủ cậu đã bị hai người phụ nữ kia gao nấu thành com rồi?

Ahhh, ông trời ơi, nếu ông chủ cậu thực sự bị hai người phụ nữ điên cuồng kia oxxx, ngày tháng tươi đẹp của cậu cũng chấm dứt luôn, có khả năng chết như thế nào cậu cũng không biết nữa! Nhưng nghĩ lại, người khác không biết chứ ông chủ nhà cậu là người thế nào lẽ nào cậu còn không biết? Ông chủ là kiểu giết người không đến mạng á!

Mặc dù bây giờ biết rằng ông chủ nhà mình sẽ không gặp chuyện gì, nhưng là một cấp dưới tận tâm tận lực, dù thế nào cậu cũng nên biểu hiện một chút sự trung thành của bản thân chứ!

Tiếc là những việc cậu làm đều đã bị Hạ Minh Duệ ghi sổ.

Mà việc Hạ Minh Duệ lo lắng cũng biến thành sự thật!

Lâm Thiên Y kéo anh chạy loạn về phía trước, nếu không nhờ định lực anh tốt, cả hai chắc chắn đã bị ngã rồi. Nhìn thấy Lâm Thiên Y chuẩn bị va vào khay người phục vụ đang bung, Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại.

“Tôi nói nè em gái, em thế này là muốn lôi tôi đi đâu vậy?”

Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua cửa kính sáng choang, đây là đang diễn tiết mục nữ chính muốn dẫn tình lang bỏ trốn ư?

Lâm Thiên Y lao đảo suýt ngã về trước thì được Hạ Minh Duệ giữ lại, nghe xong lời anh nói, lông mày cô chau lại, vẻ mặt suy tư, sau đó ngẩng đầu lên, mê man nói.

“Đi đâu?”

Cô cũng không biết nha, vừa rồi nhìn thấy bảo vệ, cô lôi anh chạy như điên, vấn đề này cô chưa hề nghĩ tới.

Thoáng nhìn thấy Lâm Thiên Y đang bối rối vịn vào tay mình, ý cười trong mắt Hạ Minh Duệ không hề giảm dù nét mặt nghiêm túc, anh có lòng tốt nhắc nhở thôi.

“Em gái, bây giờ đang là buổi tối, không lẽ em tính đưa tôi ra ngoài qua đêm?”

Hạ Minh Duệ mím môi, đôi mắt dưới ánh đèn càn lấp lánh, lông mày dài mà rậm cùng với làn da trắng càng tôn lên khuôn mặt anh tuấn toả ánh hào quang làm điên đảo chúng sinh.

Đôi mắt đỏ như muốn nói, em gái, chúng ta nên nghỉ thôi!

Lâm Thiên Y không nhịn được chớp mắt nhìn, người này sao có thể đẹp trai thế nhỉ? Anh ta không đi làm mình tỉnh thật là đáng tiếc, Lâm Thiên Y cảm thấy cho dù ngôi sao thần tượng đang nổi hiện giờ cũng không đẹp bằng người đàn ông trước mắt này.

Nhìn cái miệng nhanh nhẩu kia thật khiến người khác muốn cắn một cái, Lâm Thiên Y nuốt nước bọt đánh ực, chép chép cái miệng khô khốc của mình.

Ai cũng nói hồng nhan họa thủy, cô lại cảm thấy người đàn ông trước mặt mới chính là họa thủy!

“Em gái, thế chúng ta đi đâu?”

Thấy cô gái trước mặt cứ ngẩn người nhìn mình chằm chằm, điệu bộ rõ ràng sắp chảy cả nước miếng, tuy vậy ánh mắt cũng không làm người ta cảm thấy ghê tởm, ngược lại trong vắt như nước trong khe suối. Anh không nhịn được lại lên tiếng nhắc nhở, anh đã nói trắng ra như vậy rồi, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục hồ đồ?



Lâm Thiên Y búng tỉnh, đôi mắt không ngừng do dự! Gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, có chút ngượng ngùng, cô không khỏi cúi đầu nắm lấy vạt áo mình, đôi chân không ngừng đi đi trên mặt đất.

Thường thức thì cô vẫn muốn, đương nhiên là muốn dẫn anh đẹp trai trước mắt đi ngủ cùng rồi, có điều vấn đề mấu chốt là túi tiền rỗng không. Tiền cô mang theo bên người phòng chừng chưa đến 100 tệ, là tiền cô mượn từ ông chủ cho thuê nhà. Chút tiền này đừng nói là mướn phòng, nhét kẽ răng còn không đủ nữa là!

Khụ khụ

Ánh mắt hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, cuối cùng Lâm Thiên Y giả vờ khụ khụ mấy tiếng.

“Việc này, việc này...”

Nhìn cô gái trước mặt ánh mắt liếc ngang liếc dọc, khuôn mặt đỏ vì rượu giờ lại vì ngượng ngùng mà hai má càng đỏ hơn, nhìn rất là đáng yêu, vì vậy anh cũng khéo hiểu lòng người mà nói.

Lời gửi độc giả:

Gặp được người mình thích, ngàn vạn lần không được bỏ qua, hụ hụ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Có thể đến chỗ tôi

“Thực ra tôi có một căn phòng ở đây, nếu em không ngại, có thể đến chỗ tôi!”

Nghe xong lời này, hai mắt Lâm Thiên Y sáng lên, đôi môi ửng hồng nấp má.

“Thật sao?”

Nhìn thấy sự thờ phào nhẹ nhõm trong mắt cô, Hạ Minh Duệ tiếp tục ân cần nói.

“Cũng đã trễ thế này, em lại uống nhiều rượu như vậy, tôi sợ em bị người khác lừa đi, thôi thì cứ qua chỗ tôi nghỉ tạm một đêm trước đã!”

“Uhm, được đó.”

Lần này không phải Lâm Thiên Y lời Hạ Minh Duệ không tha mà là Hạ Minh Duệ ôm thân thể lão đạo xiêu vẹo của cô vào lòng, kéo vào trong thang máy.

Hạ Minh Duệ nhớ rõ ba năm trước anh có một căn phòng VIP chuyên dụng ở đây! Vừa hay lại phát huy công dụng. Liếc nhìn cô gái thần trí rõ ràng có chút mơ hồ trong lòng, đôi mắt đen lấy trở nên sâu thẳm, cái này là do nha đầu cô tự chuốc lấy nhé.

Phòng của Hạ Minh Duệ ở tầng 19, anh gần như bế xốc cô đi lên. Thật đúng là, cô gái này nhìn có vẻ gầy gò, hóa ra lại nặng góm.

Hạ Minh Duệ nửa ôm nửa kéo Lâm Thiên Y vào trong phòng, mấy người uống rượu thật là làm khổ người khác, làm anh mệt đứt hơi, mồ hôi nhễ nhại.

Hạ Minh Duệ vốn muốn đặt Lâm Thiên Y qua một bên để bản thân ngồi thở một lát, thế nhưng Lâm Thiên Y liền như con gấu ôm dính lấy anh, thân thể cứ xiêu vẹo ngã nghiêng sang một phía khiến anh cũng bị kéo theo mà ngã xuống, cái này coi như cũng chưa là gì. Phả vào mặt anh là hơi thở tươi mát của người con gái hòa với mùi rượu cay nồng, cư nhiên lại xuất hiện chút hương vị ngọt ngào hứng thú.

Lâm Thiên Y một tay đè cánh tay Hạ Minh Duệ, một tay đặt trên má anh, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống. Nhìn ở cự ly gần, vẻ đẹp của người đàn ông này thật làm người ta run rẩy, làn da đó còn mịn hơn của cô nữa, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, hàng mi thật dài khẽ chớp.

Đừng nói đây là lông mi giả nha?

Lâm Thiên Y chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, dường như còn chưa tin tưởng, bàn tay run run vươn đến, liền giật giật lông mi của Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ bị cô kéo rất khó chịu, hai mắt liền nhắm lại.

“Ý, là thật à?”

Lâm Thiên Y lăm bằm, buông bàn tay đang tóm cánh tay Hạ Minh Duệ ra, sau đó néo néo mặt anh, lại kéo sang hai bên làm cho gương mặt tuấn tú

không ngừng bị biến dạng, uh, cảm giác thật tuyệt, rất mịn.

Khuôn mặt anh tuấn của Hạ Minh Duệ bị kéo đến biến đổi liên tục, nhưng tâm trạng anh lúc này lại rất khó đoán. Trước đây chưa từng có cô gái nào dám làm vậy với anh? Người nào gặp anh đều không phải thật cẩn thận từng li từng tí?

Nhìn đôi tay nhỏ láu cá gỗ gõ lên mũi mình, lại túm túm cầm mình, nghe được lời cô thì thảo trong miệng, mặt Hạ Minh Duệ tối sầm lại.

“Nhìn có vẻ không phải cầm giả, chắc là không có phẫu thuật thẩm mỹ!”

Lâm Thiên Y híp mắt, trầm ngâm hồi lâu giống như đang tự hỏi, sau đó hai bàn tay một đường di chuyển xuống dưới.

“Ý, phẳng à?”

Lâm Thiên Y ngạc nhiên, không chắc chắn sờ sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trầm mặc của Hạ Minh Duệ. Trong lòng như nghĩ tới cái gì, đôi tay nhỏ bé cũng không còn nhàn rồi, cô chỉ cảm thấy toàn thân Hạ Minh Duệ run lên, lập tức căng thẳng.

Cô gái chết tiệt này!

Lâm Thiên Y bất giác ngẩng đầu, trong đôi mắt vẫn như cũ một mảnh mờ mịt, mang theo sự ngây thơ sau khi say rượu, giọng nói cất lên trong trẻo vô cùng, lời nói hết sức hào hùng.

“Hóa ra anh không chuyển giới?”

Hạ Minh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đen thăm thẳm, tựa hồ nổi lên một con lóc xoáy, có thể trong chớp mắt cuốn người ta đi.

Cô nhóc này xem mình là người chuyển giới? Anh có nên cho cô biết rốt cuộc anh có phải là đàn ông hay không?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Chuyện đã đến nước này

Lúc Lâm Thiên Y tỉnh dậy lần nữa đã là hơn ba giờ sáng, cô có thói quen đi vệ sinh lúc nửa đêm, lần này cũng không ngoại lệ. Dụi dụi đôi mắt mơ ngủ, Lâm Thiên Y cũng không bật đèn, dựa vào trí nhớ vị trí nhà vệ sinh mà đi. Nhưng cô còn chưa kịp leo xuống liền suýt chút bị một người làm vấp ngã.

Con say ngủ của Lâm Thiên Y theo đó mà bay mất, lại bị hù toát cả mồ hôi lạnh, cũng không hẳn là gì, nếu không nhờ lúc này nhảy xuống đúng lúc chống vào bức tường bên cạnh, cô chắc chắn đã té vô cùng thê thảm. Quay đầu lại, không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình, bên cạnh khi nào lại nhiều thêm một người đàn ông?

Vì cửa sổ để mở, con gió thổi tới làm Lâm Thiên Y không khỏi ôm cánh tay mình, bây giờ lại càng làm hồn phách lên mây.

Lúc mới bắt đầu còn không có cảm giác gì, hiện tại gần như đã tỉnh táo, toàn thân cô ngây dại ra, đây là chuyện gì vậy? Cô cố gắng nhớ lại từng chút từng chút một kỷ ức tối qua, tuy rằng uống rượu say, có một số tình huống nhớ không rõ ràng cho lắm, nhưng với người đàn ông này cô vẫn có chút ấn tượng.

Hình như là trai bao trong đây? Hơn nữa lại là cô kêu người ta đến ngủ chung? Không lẽ gạo đã nấu thành cơm?

Lâm Thiên Y vỗ vỗ trán của mình, hận không thể đem chính mình đánh cho một trận, đánh đến khi trở về thời điểm mọi việc tối qua còn chưa xảy ra.

Sợ tới mức không dám đi vệ sinh, ngay đến đèn cũng không dám mở, Lâm Thiên Y tay chân nhẹ nhàng vội vàng thu gom quần áo rơi tứ tung trên sàn nhà, vụng trộm liếc nhìn người đàn ông một cái, dường như anh không có dấu hiệu tỉnh lại.

Dù vậy, nhưng nhờ vào ánh sáng phía ngoài cũng có thể lờ mờ thấy rõ mọi thứ trong phòng, Lâm Thiên Y không khỏi ghé sát vào người đàn ông, nhìn anh ta ngủ say sưa, không khỏi đánh bạo quan sát một lượt, ngủ cũng ngủ rồi, còn nói thêm được gì nữa, nhưng đây là lần đầu tiên cô cùng một người đàn ông tiếp xúc thân mật như vậy.

Khuôn mặt tuấn mỹ giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất do ông trời tạo nên, hàng lông mi dài đen nhánh, như chiếc quạt nhỏ che phủ mi mắt, khóe môi khẽ nhếch lộ ý cười thỏa mãn.

Lâm Thiên Y bĩu môi, tên tiểu tử anh cứ vui đi, thật sự là nhặt được món hời!

Nhìn thấy người đàn ông khề nhúc nhích lông mi, cũng không dám nán lại nữa, vội vàng đến mức ngay cả thở mạnh cũng không dám, hấp tấp mặc đồ vào, nhặt cái balo bị rơi trên sàn, một mạch chạy thẳng ra cửa.

Về phần vì sao lại muốn rời khỏi “hiện trường gây án”, Lâm Thiển Y chép miệng, cô không trốn có được không chứ? Đàn ông cực phẩm như thế phòng chừng là giá trên trời, quan trọng nhất là cô không có tiền!

Bây giờ không trốn, không lẽ chờ đến sáng mai bị vây xem? Sau đó bị chú cảnh sát dẫn đi? Chỉ nghĩ tới cảnh tượng đó thôi, Lâm Thiển Y đã muốn chết đi sống lại rồi, cho nên kết quả cuối cùng vẫn là, trốn đi! Thẳng đến khi ra khỏi Bất Dạ Thành, Lâm Thiển Y cũng không dám tin tưởng hết thảy những chuyện đã phát sinh, là lần đầu tiên của cô nha, lại không minh bạch đem trao cho một người đàn ông không biết đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ. Cô muốn khóc, khóc không ra nước mắt!

Cơ thể có chút không thoải mái, Lâm Thiển Y hắt xì một cái thật to, dụi dụi cái mũi, điều duy nhất làm cô cảm thấy có chút an ủi là, dường như theo trí nhớ của cô người đàn ông này rất đẹp!

Ai cũng nói say rượu làm bậy, xem ra đúng là chân lý bất biến. Ý thức được bản thân rõ ràng là người tửu lượng quá kém, ngay lập tức quyết định từ nay về sau một giọt rượu cô cũng không đụng vào.

Nào ngờ, từ lúc Lâm Thiển Y thức dậy cho đến khi thiếu chút xém bị mình làm cho té ngã, Hạ Minh Duệ đã sớm tỉnh rồi. Anh tuy rằng vẫn luôn nhắm mắt nhưng tất cả hành động của Lâm Thiển Y anh vẫn là biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Trốn khỏi hiện trường

Sau khi Lâm Thiển Y rời đi, Hạ Minh Duệ mới chậm rãi mở hai mắt sáng lấp lánh, khoe miệng cong lên, ý cười như có như không, quả nhiên điểm lệ vô cùng, đúng là khí chất yêu nghiệt vốn có.

Trong lúc Lâm Thiển Y ngủ, anh mới vô tình thấy được thẻ nhân viên của cô trong balo, hình như cô là nhân viên của tập đoàn Hạ thị, thật là có ý tứ!

Lâm Thiển Y khập khiễng trở về nhà, trong phòng khách thật yên tĩnh, cô đặt balo sang một bên, xoay người leo lên lầu tắm một cái. Trên người bị tên đàn ông đáng chết kia lưu lại nhiều dấu tích không rõ ràng, đậm có nhạt có, việc này làm cô hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng lại cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài! Chỉ trách ông trời trêu ngươi!

Coi như huê nhau vậy! Từ nay trở đi cô cùng cái tên Hứa Hạo Trạch kia không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, một đêm phóng túng rốt cục người chịu thiệt còn không phải là chính mình?

Tắm rửa xong, trời vẫn còn âm u chưa sáng, vừa khéo hôm nay lại là Chủ Nhật, không phải đi làm, Lâm Thiển Y nghĩ không bằng ngủ một giấc thật ngon, đuổi đi vận khí xui xẻo trên người. Thế nhưng lần qua lần lại trên gối một hồi cũng không tài nào ngủ được, trong đầu rối ren chuyện gì cũng có.

Lâm Thiển Y cứ thế lăn qua lộn lại thẳng đến lúc mặt trời lên cao, mang cặp mắt thâm quầng uể oải rời giường đi đánh răng. Trải qua một đêm mệt mỏi như vậy, dạ dày sớm đã kêu gào, cô bắt đầu đi đánh lục lợi trong tủ lạnh, kiểm vài nguyên liệu để nấu một tô mì.

Ăn uống no nê, Lâm Thiển Y mở máy tính lên, đăng nhập vào game.

Trò chơi này Lâm Thiển Y chơi đại khái đã được nửa năm, lúc mới bắt đầu chỉ là do nhầm chán nên chơi để giết thời gian, nhưng chơi được một thời gian suy nghĩ cũng thay đổi, tốt xấu gì thì sức chiến đấu của Lâm Thiển Y cũng lọt vào trong bảng xếp hạng của hệ thống, mặc dù thứ hạng cũng không cao gì nhưng điều này cũng làm Lâm Thiển Y cô dương dương tự đắc.

Nhưng là lúc này không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình, trên màn hình máy tính toàn bộ đều là cánh hoa hồng như mưa bay đầy trời, màu sắc rực rỡ đến mức suýt chút nữa làm cô loá mắt!

Đáng ghét! Đây là phường thổ hào nào thế, cái kiểu tiêu tiền như nước khiến người ta ghét nhất. Lâm Thiển Y cô cả đời này ghét nhất chính là kiểu thổ hào này, tưởng nhiều tiền thì hay lắm hả, suốt ngày khoe khoang mấy trò lãng mạn.

\*Thô hào: ý chỉ nhân vật có quyền thế giàu có

Có điều cô thích kiểu thể hiện này. Đây rõ ràng là tiết mục tặng 999 đóa hồng mà! 999 đóa hồng đó nha, nhân vật tép riu của cô trước giờ không vung tiền như vậy nòi! Nhiều nhất cô cũng chỉ tặng cô vợ trên game của mình 99 đóa, vẫn là do làm nhiệm vụ mà có!

Tại sao lại nói cô có vợ? Chuyện này kể ra toàn là nước mắt, thời điểm mới bắt đầu chơi, cô vốn là người mới nên chỉ chú ý chọn nhân vật theo tính năng, không để tâm việc chọn giới tính thành thử cứ thể tùy tiện chọn giới tính là nam.

Con trai thì con trai vậy, nhìn thấy sức chiến đấu của người trong phái từ từ giảm đi, cô cũng không thể rút lại phía sau phải không? Thế là tốt xấu gì dựa vào sức chiến đấu còm cõi này của cô mà tìm kiếm một cô vợ cùng phái.

Ngay sau đó, thế giới trong màn hình máy tính pháo hoa bắn không ngừng, nhưng càng làm mắt người hoa lên lại chính là:

"Chúc mừng người chơi Tuyền Thủy Đình Đông cùng Hạ Mạt Thanh Thanh được duyên trời tác hợp, cử hành đám cưới xa hoa!"

Chết tiệt! Cô không nhìn lầm chứ? Hạ Mạt Thanh Thanh không phải là vợ của cô sao? Như thế nào bây giờ liền chạy theo kẻ khác?

Trong lúc Lâm Thiên Y còn đang nghi hoặc, hệ thống gửi đến thông báo nhắc nhở:

"Người chơi thân mến, phu nhân của bạn là Hạ Mạt Thanh Thanh đã giải trừ hôn ước với bạn, hệ thống đã thu lại nhẫn kết hôn!"

Có làm không vậy? Lâm Thiên Y mặt mày choáng váng!

Người đang kết hôn là vợ cô? Cũng không báo một tiếng đã bỏ theo người khác rồi? Lại còn nhanh chóng gả cho thổ hào? Tiệc cưới lại còn rất xa hoa?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Vợ trong game bỏ chạy theo trai

Nhớ ngày đó lúc bọn họ kết hôn, nhân vật của Lâm Thiên Y không có gia sản gì, đành phải tổ chức một đám cưới bình thường, việc này cũng đã được Hạ Mạt Thanh Thanh đồng ý. Lâm Thiên Y nhớ rõ lúc đó cô còn nói không sao hết, đám cưới xa hoa cũng không cho được bao nhiêu đồ, không sao cả.

Nhưng bây giờ chuyện này là thế nào đây?

Nén xuống cảm giác bất mãn cùng nghi hoặc trong lòng, Lâm Thiên Y tới nơi tổ chức hôn lễ, nơi này người đông nghìn nghịt, chỉ thấy mỗi đầu người chuyển động, căn bản không nhìn rõ ai với ai.

Đám cưới tổ chức xa hoa có ưu điểm là có thể nhặt được kẹo mừng, mỗi viên kẹo được tặng thêm một món vật phẩm, ngoài ra còn tặng thêm điểm kinh nghiệm, không đến thì phí.

Lâm Thiên Y cô cũng không phải đồ ngốc, được hỏi không lẽ lại không đi nhặt?

Khác với quan cảnh tổ chức hôn lễ náo nhiệt, ở trung tâm tiệc cưới có hai người đang ngồi. Đúng là Tuyền Thủy Đình Đông và Hạ Mạt Thanh Thanh.

Quả nhiên là không gặp ba ngày đã làm người ta nhìn với cặp mắt khác!

Huống hồ chỉ mới một ngày không lên, cùng Hạ Mạt Thanh Thanh kết hôn cũng hơn một tháng, trước giờ lúc Hạ Mạt Thanh Thanh cùng cô muốn tìm vật phẩm gì, Lâm Thiên Y cũng không do dự, thậm chí tiền cô bỏ vào game phần lớn đều tiêu cho Hạ Mạt Thanh Thanh.

Nhìn vào balo trống rỗng, Lâm Thiên Y thấy mình thật ngốc, nếu sớm biết thì cô đã giữ lại vật phẩm của mình cho chính mình rồi, giờ thì hay thật, người mất của cũng không còn! Cô thế nhưng vì những việc này mà thành kẻ coi tiền như rác!

Nhìn người ta hiện giờ xem, lễ phục tuyệt nguyệt khí thái bức người!

Lâm Thiên Y chép chép miệng, bộ lễ phục này cũng không rẻ nha, nhớ hồi đó Lâm Thiên Y cũng muốn mua, lại do dự không hạ quyết tâm. Lễ phục này đại khái hơn 3000 đỉnh vàng, quy ra nhân dân tệ tầm hơn 300. Cho nên cô cũng chỉ có thể ngắm từ xa thôi!

Hai người họ sánh đôi thân mật, Lâm Thiên Y đứng ở phía sau nhìn chăm chăm. Kỳ thực cô muốn hỏi tại sao, nhưng nghĩ lại thấy thôi đi thì hơn, dù gì cũng chỉ là game, cần gì phải nghiêm túc như vậy?

Đúng lúc đó thì có người vào chat riêng với Lâm Thiên Y, Lâm Thiên Y liền mở cửa sổ chat ra. Tên của cô trên game là Hữu Chủng Ngươi Dừng Chạy.

Chung Ly Hàn: "Tiểu Thiên, sao lại thế này? Không có nghe nói qua hai người muốn li hôn?"

Hữu Chủng Ngươi Dừng Chạy: "..."

Lâm Thiên Y gửi icon buồn bức qua, cô cũng không hiểu vì sao, cô cũng không nghe nói mình muốn li hôn, nhưng hiện thực chính là cô đã li hôn rồi.

Chung Ly Hàn: "Tiểu Thiên, rốt cuộc là sao vậy? Nói nhanh đi chứ!"

Hữu Chủng Ngươi Dừng Chạy: "Em cũng không biết nữa."

Chung Ly Hàn: “Thân là đương sự mà không biết là sao? Giỡn với chị đấy à?”

Không có được câu trả lời mong muốn, Chung Ly Hàn chưa từ bỏ ý định, lại gửi qua một tin nhắn khác.

Chung Ly Hàn: “Tiểu Thiên, rốt cuộc em có phải đàn ông không vậy? Vợ bỏ theo người khác cũng không hỏi một lời? Nếu là chị, đã sớm tìm tên kia đấu một trận rồi!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Một đấu một?”

Lâm Thiên Y nhếch miệng cười, cô bị làm cho đầu óc hồ đồ mới đi tìm Tuyền Thủy Đình Đông đánh nhau? Người ta là thổ hào đó, nhìn xem, xếp top 10 trên bảng xếp hạng! Nhìn lại mình xem, mặc dù cũng được nằm trong bảng, nhưng mà giống nhau được sao?

Một kẻ kém bề ngoài, sức chiến đấu lại kém rất nhiều, trong khi sức chiến đấu của người ta gấp hai lần mình rồi, cô là nghĩ không thông mới đi hành xác như vậy?

Chung Ly Hàn: “Ừ, ai bảo hán cướp vợ của em, hai người ở cùng nhau cũng lâu rồi, huống hồ nghe nói Hạ Mạt Thanh Thanh còn là mỹ nữ, chẳng lẽ em không đề tâm à?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

Cô có thể có cách nào để tâm chứ? Cô cũng không phải là đàn ông chân chính! Chạy cũng chạy rồi, bắt quá thì tìm vợ khác!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 13: Thật sự không đi

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Chị hai, hay là thôi đi, em chỉ là một người nghèo, chị tính để em mang gì ra đấu với người ta đây? Cái người ta có là tiền, chị tính để em hít không khí cho no rồi ngủ đầu đường xó chợ hả!”

Chung Ly Hàn: “Thật là không đi cướp người?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Thiệt không đi đâu!”

Nếu sức chiến đấu của cô mạnh hơn Tuyền Thủy Đình Đông, không đi cướp người mới là lạ, đừng nói phải động đao thương, Hạ Mạt Thanh Thanh sợ là cũng sẽ không li hôn với cô, đây mới là hiện thực!

Chung Ly Hàn: “Được rồi, về sau mà gặp Hạ Mạt Thanh Thanh chị sẽ giết không tha! Tối qua nha đầu đó còn ngang nhiên vây đánh chị ở trong cung, bình thường tưởng Hạ Mạt Thanh Thanh là một cô gái thành thật, bây giờ phải nhìn với con mắt khác rồi, chẳng những đánh lui phe của chúng ta, lại còn đi qua tông phái đệ nhất, giết người không chớp mắt? Tiểu Thiên, em phải báo thù cho chị, nếu không chị không nuốt nổi cục tức này!”

Nghe Chung Ly Hàn khóc lóc kể tội, Lâm Thiên Y bất đắc dĩ gửi đi một icon mặt cười.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Chị hai, người ta là tiểu chính thái vừa mong manh, vừa thuần khiết, vừa dễ thương, loại chuyện đánh đánh giết giết này thực sự không hợp với em!”

\*Tiểu chính thái: shorato, chỉ những chàng trai/ bé trai ngây thơ

Sau đó Lâm Thiên Y lại gửi một icon mặt thẹn thùng.

Chung Ly Hàn: “Ui, lại còn tiểu chính thái, đầu, gửi hình qua cho chị xem xem, có thật là thuần khiết, mong manh, đáng yêu không?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Khụ khụ, chuyện này để sau hãy nói, người ta thật sự mắc cỡ mà, em đi làm nhiệm vụ đây, hẹn gặp lại!”

Nói xong, Lâm Thiên Y nhanh như chớp không thấy bóng người đâu hết.

Loáng cái tới buổi trưa, hệ thống báo tin, bạn tốt của bạn Tiểu Ngư Quái đã đăng nhập. Lâm Thiên Y lập tức gửi cho Tiểu Ngư Quái một icon buồn rầu oan khuất.

Tiểu Ngư Quái tên thật là Tề Diệu, phòng hiện tại Lâm Thiên Y đang thuê là của Tề Diệu, căn nhà một trệt hai lầu, chủ yếu là gần công ty.

Tề Diệu là đàn anh rất thân thời đại học của Lâm Thiên Y, về phần vì sao không thể trở thành bạn trai của Lâm Thiên Y, theo lời Lâm Thiên Y nói chính

là, bởi vì quá hiểu nhau rồi nên không có cách nào xuống tay được.

Gia cảnh Tề Diệu không tệ, tự mình mở một quán cà phê, kinh doanh cũng tốt, theo lời Lâm Thiên Y thì, Tề Diệu chính là phú gia đời thứ hai, bởi vì quán cà phê kinh doanh đang trong giai đoạn đầu, gần đây Tề Diệu vô cùng bận rộn, cho nên căn nhà này cũng chỉ có mình Lâm Thiên Y ở, Tề Diệu phần lớn thời gian đều qua đêm ở quán cà phê.

Tiểu Ngư Quái: “Sao? Bị đá rồi?”

Nếu như ngày thường, Tề Diệu nói với cô những lời này, Lâm Thiên Y cũng chỉ cười mắng vài câu, không đáng là gì, dù sao Tề Diệu cũng thường lấy mấy câu này ra để sỉ nhục cô. Nhưng mà hôm nay thì khác, thật là bị cái miệng đen đui của Tề Diệu nói đúng rồi, ngay lập tức Lâm Thiên Y mếu máo, vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát, Tề Diệu vừa nói một câu như vậy, nước mắt cũng không nhịn được rơi lã chã làm ướt hết cả bàn phím.

“Anh á, cái đồ miệng thúì, chuyện tốt không linh, chuyện xấu thì hay rồi, tên lưu manh khốn nạn Hứa Hạo Trạch kia chạy theo phú bà rồi!”

Lâm Thiên Y càng nghĩ càng tủi thân, càng lúc càng tức.

Tiểu Ngư Quái: “Chạy cũng chạy rồi, đã sớm nói với em rồi, tên Hứa Hạo Trạch đó nhìn giống kiểu tiểu bạch kiểm, bình thường có vẻ hiền lành, thực ra là sói đội lốt người!”

\*Tiểu bạch kiểm: trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

Lâm Thiên Y khóc!

“Nếu đơn giản như anh nói thì tốt rồi! Dù sao người bị đá có phải anh đâu nên anh mới nói dễ nghe vậy.”

Cô đã biết tìm cái tên vô lại cười trên đau khổ của người khác này để tâm sự là chuyện ngớ ngẩn rồi. Lâm Thiên Y chùi nước mắt, nước mắt lại giàn dụa, nhìn màn hình đều thấy nhòe cả đi.

Tiểu Ngư Quái: “Xi, lại còn tưởng chuyện gì to tát, thứ cóc nhái không đáng tìm, đàn ông trên đời còn đầy ra, nếu không thì vậy đi, anh hốt em, tốt xấu gì anh cũng là đàn ông độc thân hoàng kim, không biết bao nhiêu cô gái thầm yêu trộm nhớ, chỉ có em mới coi anh như rơm rạ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 15: Bị sủng vật tiêu diệt

Đây đúng là thời cơ tốt, nhân dịp hai đại tông phái đang một mất một còn với nhau mà tập kích bất ngờ.

Lâm Thiên Y trừng mắt, không phải sao, mới vừa rồi Tuyên Thủy Đình Đông giết cô như cắt tiết gà vậy, giờ phút này đang mang theo mấy người cao thủ cùng hợp lực lại vây đánh đệ nhất cao thủ Biệt Thái Phóng Tử.

Cô hắc hắc cười gian hai tiếng, kích hoạt một số kỹ năng, ần thân tiến tới bên cạnh Tuyên Thủy Đình Đông. Tuy rằng sức chiến đấu của cô còn kém xa người ta, nhưng mà trong trường hợp này, người đồng nhìn đến hoa cả mắt, lại còn ai có thể chú ý tới một tiểu nhân vật như cô.

Cô tự biết sức chiến đấu của bản thân thấp nên lực sát thương cũng thấp, nhưng cô hoàn toàn có thể triển khai chiêu thức Thiết Bồng Ma Thành Châm. Đánh một cái không chết thì đánh hai cái, hai cái không được thì đánh nhiều thêm vài cái. Khi chiêu thức ần thân của Lâm Thiên Y hết tác dụng, cô cũng thành công đánh úp Tuyên Thủy Đình Đông. Đáng đời, dám đoạt vợ cô, tưởng có tiền là giỏi sao, chiến lực cao thì như thế nào? Chẳng phải cũng bị cô giết?

Chỉ là cùng lúc Tuyên Thủy Đình Đông tử trận, hệ thống trò chơi cũng vang lên thông báo:

“Bạn đã bị sủng vật Cú Hào của Biệt Thái Phóng Tử tiêu diệt”.

Sắc mặt Lâm Thiên Y tối sầm lại, có thật là mạnh như vậy không, một con sủng vật lại có thể tiêu diệt được cô. Thế nhưng trong lúc hai tông phái các người hỗn chiến, có thể chú ý tới người dân vô tội một chút không?

Sau khi nằm trên mặt đất hấp hối chừng 30 giây, Lâm Thiên Y lại lựa chọn dùng điểm hồi sinh. Lúc quay lại một lần nữa, hai tông phái vẫn như trước còn đang giao chiến ác liệt, Lâm Thiên Y vốn nghĩ tìm cơ hội tiêu diệt Tuyên Thủy Đình Đông lần nữa. Cô vất vả lắm mới lừa được một người vợ vậy mà hần lại cướp mất, lẽ nào cô có thể không tìm ‘chuyện vui’ đáp lại hần.

Chính là thời điểm cô vui vẻ hồi sinh chạy đến, còn chưa kịp tới gần, hệ thống lại truyền đến thanh âm “Bạn đã bị sủng vật Cú Hào của Biệt Thái Phóng Tử tiêu diệt”.



Chết tiệt!

Sao lại dã man vậy chứ?

Người ta thường nói đao thương không có mắt, Lâm Thiên Y cũng hiểu được sát thương từ chiêu thức tấn công của sủng vật cũng không khác biệt so với các chiêu thức tấn công khác, nhưng cô vẫn thực tức mà! Vốn dĩ dạo gần đây cô toàn gặp chuyện xui xẻo, lần này tâm tình có thể nói là mây đen cuốn cuộn.

Nhưng mà bị tiêu diệt, cô cũng không còn cách nào, nhiệm vụ vẫn chưa làm xong, đánh phải dùng điểm hồi sinh thêm lần nữa. Tương tự lần trước, Lâm Thiên Y còn chưa kịp tiến gần tới chiến trường thì đã bị tiêu diệt, cũng bởi cùng một con sủng vật. Thực khiến cô tức chết mà, nếu bị cao thủ nào đó trực tiếp giết thì ít nhất cũng còn chút mặt mũi, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị cùng một con sủng vật đánh chết.

Lần này Lâm Thiên Y cũng không còn điểm để hồi sinh nữa nhưng là sau khi trực tiếp tại chỗ hồi sinh hai lần, cuối cùng cô cũng tiêu diệt được sủng vật Cú Hào của Biệt Phái Phóng Tử.

Yeah! Lâm Thiên Y làm tư thế chiến thắng, phía sau Tiểu Ngư Quái cùng Chung Ly Hàn đã sớm không thấy bóng dáng. Lâm Thiên Y cô chiến lực thấp, đánh không lại người ta là sự thật, có điều nếu chọc cô tức điên lên thì cô cũng sẽ tìm cách đánh trả lại.

Không phải có chiến lực mạnh nhất sao? Có được sủng vật cực phẩm có sức chiến đấu cao rất giỏi ư?

Cô cũng không tin.

Sau khi bị giết vô số lần, Lâm Thiên Y cuối cùng cũng hoàn thành sự nghiệp vĩ đại của mình, đó là đánh ngã Biệt Thái Phóng Tử. Ngay sau khi đánh ngã Biệt Thái Phóng Tử, chuyện đầu tiên cô làm là lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nói nhảm, chỉ có những kẻ ngốc mới tiếp tục ở lại thôi!

Chạy đến một chỗ an toàn, Lâm Thiên Y mới lặng lẽ thở phào một cái, sau một lúc lâu cô mới hồi phục lại tinh thần, lần này cô đánh cái tên Biệt Thái Phóng Tử, hấn hấn sẽ không ghi hận đâu nhì?

Nếu thật là như vậy, sau này chỉ sợ ngày tháng tốt đẹp của cô không còn, thậm chí ngay cả nhiệm vụ cũng không làm được. Chỉ hy vọng là do cô nghĩ nhiều mà thôi.

Một ngày này ước chừng trong khoảng thời gian Lâm Thiên Y chơi game cứ thế trôi qua.

Sáng sớm thứ Hai, cô đeo balô, tinh thần sáng khoái đi vào công ty. Lâm Thiên Y đặt mông ngồi vào chỗ, trong văn phòng có tổng cộng ba người, tính ra cô là người thứ hai có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 16: Tổng giám đốc mới nhậm chức

Cô vừa ngồi xuống, mông còn chưa kịp nóng, đối diện liền lộ ra một cái đầu lén lút thăm dò, hai con mắt dường như đang sáng lên.

“Tớ nói này tiểu Hi, có chuyện gì thì cậu cứ nói, đừng nhìn chằm chằm tớ như vậy, sẽ làm tớ hiểu lầm là cậu có ý với tớ đấy!”

“Đi chết đi, cậu cũng không phải đàn ông. Bà đây thích trai đẹp nhá!”

Trần Hi kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Lâm Thiên Y, cùi chỏ húc vài cái vào cánh tay cô.

“Này, này, có nghe gì chưa?”

“Chuyện gì?”

Lâm Thiên Y chẳng hiểu trắng sao gì, cô nàng này vốn thích hóng chuyện, chuyện lớn nhỏ gì cũng có thể trở thành đề tài bàn tán nóng hổi.

“Là vậy, hôm qua là ca trực của tớ, cậu không ở đây nên không biết, cấp trên mới thông báo rằng hôm nay Tổng giám đốc mới sẽ nhậm chức”.

“Xùy, chỉ vậy thôi sao, chẳng phải chỉ là Tổng giám đốc mới? Liên quan gì tới chúng ta? Đừng có thấy sang bắt quàng làm họ được không, anh ta nhậm chức của anh ta, chúng ta làm việc của chúng ta, chẳng nhẽ vì vừa có một Tổng giám đốc mới mà chúng ta lập tức thất nghiệp hay sao?”

Lâm Thiên Y khinh thường xoay người, mớ máy tính lên, chuẩn bị đối chiếu tài liệu đã chuẩn bị mấy ngày nay.

“Haiz, cậu đúng là, không thể tưởng tượng một chút à? Giả như Tổng giám đốc mới là một anh đẹp trai thì sao? Trời ạ, lại giả như trong lúc đó chúng ta phát sinh mối quan hệ mập mờ, haha... Như vậy thật quá tốt đẹp rồi!”

Trần Hi chấp tay lại như đang cầu nguyện, hai mắt sáng lấp lánh.

“Cậu đi mà nằm mơ giữa ban ngày đi! Tốt nhất cậu nên cầu nguyện Tổng giám đốc mới không phải là một vị Tao lão đầu đã ngoài sáu mươi. Đến lúc đó nhờ đầu lại nhắm trúng cậu”. Lâm Thiên Y hất một gáo nước lạnh nói.

\*Tao lão đầu: một nhân vật trong game

“Tớ nói này, cậu không thể thỉnh thoảng lãng mạn một chút được à? Thật sự là giết phong cảnh mà, tớ chính là thích Tao lão đầu đấy thì sao?”

Trần Hi nổi giận đùng đùng, đứng lên về lại chỗ của mình, tiếng bàn phím giọng “tạch, tạch” vang lên. Lâm Thiên Y nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Các cậu quả thật là nông cạn!”

Mỹ nữ duy nhất của phòng Lâm Thiên Y, Lâm Na dáng điệu uyển chuyển đi vào văn phòng, đôi giày cao gót 1 tấc đi trên nền gạch phát ra tiếng “cộp, cộp” chói tai. Móng tay sơn màu hồng bóng bẩy, nhấc ngón tay lên chỉ chỉ, thấy đẹp thế nào thì là thế đó, khăn choàng quấn quanh mái tóc dài gọn sóng. Người chưa tới gần đã ngửi thấy mùi nước hoa Chanel của Pháp nồng nặc.

“Ôi giờ, tương ai, hoá ra là Lâm đại mỹ nữ phòng ta, thế nào? Gần đây cậu được đại gia?” Trần Hi vừa gõ bàn phím vừa trào phúng nói.

Lâm Na cười duyên một tiếng, có chút đắc ý.

“Lấy đâu ra chứ? Cũng chỉ là bạn trai phú gia đời thứ hai thôi!”

Trần Hi lên tiếng cắt lời, không quan tâm cô.

Khoảng tầm 9 giờ, Trưởng bộ phận thông báo tất cả mọi người tập trung tại phòng họp lúc 9 giờ rưỡi. Trần Hi ngồi trước máy tính nghĩ ra chuyện gì cười hi hi một cách thần bí.

“Thấy chưa, tớ nói không sai mà!”

Lâm Thiên Y chẳng thèm để ý tới, nhưng Lâm Na lại nghi hoặc xoay đầu hỏi một câu.

“Chuyện gì? Công ty xảy ra chuyện gì lớn hả? Nếu không tại sao lại họp toàn thể nhân viên như vậy? Bình thường chẳng phải phòng ai nấy họp sao?”

“Không có gì, tới lúc đó sẽ biết!”

Trần Hi cười thần bí, tiếp tục công việc trên máy tính. Trái lại Lâm Na bắt đầu hất lộn tóc dài, không nói thì không nói, ai thèm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng tới 9 giờ rưỡi.

Lâm Thiên Y có chút không tình nguyện đi đến phòng họp, trên tay cô còn cầm một số tài liệu chưa được xử lý thoả đáng, thứ Hai lúc nào cũng nhiều việc, thật sự là khiến người ta phiền lòng mà!

Phòng họp nằm ở tầng 4 trong khi phòng của Lâm Thiên Y lại ở tầng 2, cô không dùng thang máy mà cùng với Trần Hi đi cầu thang bộ. Cũng như mọi khi, hai người chọn một vị trí trong góc khuất mà ngồi. Bởi vì người tương đối nhiều, đây là phòng hội nghị loại lớn nên lúc này như trở lại thời lên lớp đại học vậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17: Có chút quen mặt

Lâm Thiên Y dựa vào lưng ghế, nhắm mắt ngủ. Cô vẫn cảm thấy những cuộc họp như thế này đơn giản chính là nghe Quản lý giới thiệu một đoạn thật dài, sau đó lại thao thao bất tuyệt nói một đồng lời vô nghĩa. Không nghe cũng không quan trọng, dù sao về tới phòng Trưởng phòng cũng sẽ nhấn mạnh thêm lần nữa.

Những lúc như thế này không ngủ thật là phí.

Lâm Thiên Y đang nhắm hai mắt chỉ cảm giác được hội trường đang huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, ánh đèn xung quanh sáng hơn, cô thầm đoán, chắc là các vị lãnh đạo đại nhân đã bắt đầu tề tựu đủ rồi. Có điều mấy chuyện này không liên quan đến cô, Trần Hi vốn biết Lâm Thiên Y chỉ mê ngủ nên cũng không rảnh để ý tới cô.

Cũng không biết qua bao lâu, đang mơ màng màng ngủ, Lâm Thiên Y cảm thấy ai đó đang chọc chọc eo mình. Cô không chút kiên nhẫn lách người sang một bên, tiếp tục ngủ.

“Mau dậy đi, Tổng giám đốc mới sắp xuất hiện rồi!”

Trần Hi đương nhiên là có ý hạ thấp giọng của mình xuống rồi, bằng không với chất giọng lớn của cô không phải sẽ làm toàn bộ hội trường đều nghe thấy sao? Lâm Thiên Y đưa tay phẩy phẩy mấy cái như đang đuổi ruồi, mặt tỏ vẻ khó chịu, vẫn không chịu mở mắt. Qua một lúc lâu không thấy động tĩnh gì từ phía Trần Hi, Lâm Thiên Y hơi ngạc nhiên, không khỏi thắc mắc, bình thường nếu cô nàng không đạt được mục đích sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Wow, đẹp trai quá, cực đẹp, thân hình đúng tuyệt, chuẩn ‘man’ nha! Kiểu đàn ông như thế này chính là kiểu tớ thích! Nhìn ánh mắt kia xem, thật khiến cho người ta say đắm!”

Lâm Thiên Y bị mấy lời khen liên tiếp của Trần Hi làm cho chau mày, bất mãn nói thầm một tiếng.

“Háo sắc! Cậu không thể ý tứ một chút à?”

Bởi cô nàng cứ chốc chốc xoay bên này, chốc chốc lại xoay bên kia, cái miệng nhỏ cứ nói liên hồi, có cho người ta ngủ chút không. Lâm Thiên Y trợn mắt, bất đắc dĩ nghiêm túc nhìn Trần Hi. Cô có cần phải nhấn mạnh với cô ấy là lúc đang ở cùng cô không cần phải ồn ào như thế, thật là mất mặt! Thế nhưng Trần Hi hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt hình viên đạn của Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y nhủ thầm, nha đầu này đúng là bộ dạng bị sắc đẹp câu hồn, không thể cứu nổi. Hề gặp đàn ông nhìn được một chút đi ngang qua là đánh mất cả khí tiết và hành vi, cứ thế thết chối tai. Cũng may hôm nay phòng họp là nơi cố kỵ, mới không có đắc ý quên mình!

Cô cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là loại đàn ông nào có thể khiến cho Trần Hi háo sắc này mất cũng không chớp một cái, duy trì một động tác cứng ngắt đã lâu.

“Chào mọi người, tôi là Hạ Minh Duệ. Xin vui lòng giữ yên lặng!”

Giọng nói này nghe qua có phần trầm thấp, mang theo chút nghiêm túc, còn có cảm giác là lạ như đá lạnh ướp thịt cá. Lâm Thiên Y quay đầu, nhất thời bốn mắt nhìn nhau!

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thiên Y chính là người đàn ông này cũng đang nhìn cô! Nhưng mà cô cùng vị Tổng giám đốc mới nhậm chức này chưa từng gặp mặt, cũng không quen biết, cho nên nhất định không phải đang nhìn cô!

Lâm Thiên Y đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng cảm giác bị người khác nhìn mình chằm chằm vẫn không biến mất. Ánh mắt cô lại lần nữa đưa về chỗ cũ, lần này Lâm Thiên Y cảm thấy ánh mắt người nọ như hổ như báo, còn bản thân giống như con mồi của anh ta vậy.

Cô không khỏi run lên, không phải chứ? Bọn họ trước giờ không thù không oán, kiểu nhìn chằm chằm cô như vậy là muốn gì?

Lâm Thiên Y cẩn thận suy nghĩ, sau một lúc lâu bỗng giật mình, chẳng lẽ là do sáng nay mình nói Tổng giám đốc mới có thể là một vị Tao lão đầu đã ngoài sáu mươi?

Nhưng cũng không thể nào, lời này của cô chỉ nói trước mặt hai vị mỹ nữ đồng nghiệp, hẳn là vị Tổng giám đốc này sẽ không biết nha. Lâm Thiên Y đưa mắt vụng trộm thăm dò, trong đầu như có gì đó xẹt qua, cô bỗng cảm thấy người này có chút quen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 18: Tổng giám đốc đang nhìn tớ sao?

Nhưng rốt cuộc đã gặp nhau ở nơi nào chứ? Lâm Thiên Y gõ gõ đầu, đột nhiên trong đầu sấm sét vang dội, cô không khỏi nhớ tới buổi tối hôm kia.

Không phải chứ? Ông trời đây là đang trêu đùa cô ư? Làm sao có thể trùng hợp như vậy?

Cô cẩn thận nhớ lại bộ dạng trai bao hôm đó. Bởi vì uống quá nhiều rượu nên kỳ thật tối hôm đó đầu óc Lâm Thiên Y có chút hỗn loạn, hồi tưởng lại anh hẳn là có bộ dạng như thế này. Một khuôn mặt đẹp, đôi mắt ánh nước dạt dào, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng kêu gọi, nụ cười tà mị, khoe miệng khe nhếch giống như yêu tà, cô thậm chí còn từng hoài nghi anh là yêu nghiệt hoá thành.

Cô nhìn vị Tổng giám đốc trước mặt, diện mạo đúng là rất giống, có điều khí chất lại khác rất nhiều. Đôi mắt kia giống như của loài sói, toả ra tia sáng nguy hiểm, đang gắt gao nhìn chăm chăm cô, tựa như vua sói sẵn mồi trong đêm. Rõ ràng người này chỉ tùy tiện đứng ở nơi đó, cô lại cảm thấy áp lực cường đại tản ra từ người anh, đến ngay cả hơi thở cũng nặng nề hơn.

Loại ánh mắt lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống không khỏi khiến cô liên tưởng tới những bậc vua chúa thời xưa, những người nắm quyền sinh sát trong tay. Nhìn bộ đồ tây màu đen bao lấy thân thể cao thẳng của anh, Lâm Thiên Y không biết như thế nào mà chợt liên tưởng tới sự hoang dã và khiêu gợi.

Kiểu khí thế ngông cuồng, lạnh lùng ngạo mạn này không khỏi khiến trái tim cô run lên.

Nếu không phải đang tận mắt nhìn thấy người đàn ông này, cô vẫn cảm thấy đàn ông giống như vậy chỉ có trong truyện tranh, trên TV hoặc là trong tiểu thuyết mới có thể xuất hiện, nhưng là hiện tại?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô đột nhiên nghĩ đến trai bao ngủ cùng hôm đó. Toàn bộ quá trình cô không nhớ rõ, nhưng việc hai người bọn họ có cái loại quan hệ kia là hoàn toàn chân thật và đáng tin. Cô thấy thương cảm cho lần đầu tiên của mình!

Tiếp tục nghĩ, hình như cô ngủ mà chưa trả tiền cho người ta?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, cùng lắm thì về sau cô không đi đến Bất Dạ Thành nữa, tránh cho người ta nhận ra bắt ngay tại chỗ.

Hạ Minh Duệ đứng trên bục phát biểu nhìn thấy đôi mắt to của Lâm Thiên Y đảo qua đảo lại, vẻ mặt biến đổi không ngừng, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng không bao lâu sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, ngay cả hai bên tai cũng đỏ theo. Không biết vì sao, tâm trạng Hạ Minh Duệ lúc đầu có chút mơ hồ nhưng lúc này đột nhiên trở nên sáng tỏ.

Có điều ngủ cùng anh xong không trả tiền lại còn bỏ chạy, loại sự tình này cũng không tính nói cho rõ ràng? Thử nghĩ mà xem, Hạ Minh Duệ anh lần đầu chịu thiệt ngủ cùng người ta, liền gặp phải loại khách này, đúng là không nói nên lời.

Dù thế nào đi nữa cũng phải cho anh một lời công bằng có phải không?

Không biết vì sao, nhìn người trên bục kia dáng đứng thẳng, khuôn mặt khôi ngô không chút thay đổi, nhưng Lâm Thiên Y lại cảm thấy anh đang cười.

Lại nhìn nhau thêm một lúc, Lâm Thiên Y cuối cùng đưa ra kết luận, người đàn ông này tuy rằng nhìn quen mặt, nhưng chắc anh không phải là trai bao đêm đó, bởi vì khí chất khác nhau quá nhiều, một người lạnh lùng như băng, một người yêu nghiệt tà mị.

Nghĩ mà xem, đường đường là Tổng giám đốc một công ty lớn như anh, có mấy thời gian nhàn rỗi, có khùng điên mới chạy tới Bất Dạ Thành làm trai bao?

Theo lý mà nói, người như vậy nếu có thiếu đàn bà, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay liền có cả đám bu theo! Trừ phi anh thật sự là ‘gay’!

Nghĩ như vậy, Lâm Thiên Y liền mang theo ánh mắt kỳ lạ nhìn Tổng Giám đốc anh tuần lạnh lùng đứng trên bục xem xét một lần nữa. Lúc này Hạ Minh Duệ đã dời ánh mắt khỏi người Lâm Thiên Y để bàn bạc một ít chuyện công ty, Lâm Thiên Y vẫn cảm thấy ánh mắt cuối cùng Hạ Minh Duệ nhìn cô có chút hàm ý nhưng thần kinh yếu ớt của cô cũng không dám nghĩ nhiều.

Ngay lúc Hạ Minh Duệ dời mắt khỏi người Lâm Thiên Y, cô mới phát hiện sau lưng mình đã sớm ướt đầm mồ hôi. Nỗi áp lực vô hình kia cuối cùng cũng biến mất!

“Wow, tiểu Thiên, Tổng giám đốc này giờ đang nhìn tớ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Thiếu gia nhà họ Hạ

Lâm Thiên Y vừa quay đầu liền nhìn thấy bộ dạng đầu óc trên mây của Trần Hi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn tràn đầy mộng ảo cùng khát khao mãnh liệt.

“Háo sắc! Thật không thể cứu được!”

Có điều người đàn ông này quả thật rất đẹp trai, rất có tướng mạo, rất chuẩn mực! Lâm Thiên Y nhếch cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, lạnh lẽo tưng tưng, đôi mắt to trong veo sáng lấp lánh.

Nội dung tiếp theo của cuộc họp Lâm Thiên Y đã không còn tâm tư để nghe, xung quanh đều là chuyện của công ty, mà những cuộc họp như thế này đối với một nhân viên hành chính nhỏ bé như cô không có quan hệ trực tiếp gì.

Thật vất vả cuối cùng cũng tan hợp, Lâm Thiển Y sờ sờ mũi mình. Mặc dù những ngày oi bức này đã có mấy điều hòa nhưng ghé dựa cũng cũng khiến cho cái mũi của cô khó chịu. Nếu mũi cô có thêm chút thịt thì tốt biết mấy, nhưng mầu chốt là mũi cô chẳng có mấy lạng thịt, ngay cả xương cốt cũng cảm thấy rã rời.

Vừa ra khỏi cửa phòng họp, Trần Hi hai mắt sáng rỡ, một tay vô cùng thân thiết khoác lấy cánh tay Lâm Thiển Y.

“Hồng rồi, hồng rồi, Lâm Thiển Y, cậu mau cứu tớ đi. Tổng giám đốc mới thật sự quá đẹp trai, quá chuẩn mực. Trái tim bằng giá ngàn năm của tớ rốt cuộc cũng đã sống lại, cậu nói phải làm thế nào đây, tâm hồn nhỏ bé của tớ bị cậu đi mất rồi!”

Lâm Thiển Y khinh thường liếc mắt nhìn Trần Hi một cái, mỗi lần thấy trai đẹp cô đều nói câu này, có thể đổi câu khác mới mẻ hơn không? Lâm Thiển Y vừa bỏ tay Trần Hi đang bám dính lấy tay mình ra, vừa nói thầm

“Cậu đó, mau tránh xa ra, về sau đừng có nói ai là quen tớ, gặp nhau coi như không quen biết!”

Nói xong cũng không quan tâm tới Trần Hi, nhanh chóng bước xuống lầu.

“Này, Lâm Thiển Y, chờ tớ với”.

Trong văn phòng, gió lạnh từ điều hoà thổi tới đặc biệt thoải mái. Lâm Thiển Y chăm chú nhìn máy tính, ngón tay nhỏ bé gõ gõ bàn phím.

“Này, Lâm Thiển Y, cậu nói thử xem Tổng giám đốc có lai lịch thế nào?”

Trần Hi từ lúc trở về liền chóng cảm ngán người, thấy Lâm Thiển Y chẳng thêm chú ý tới mình, không khỏi ai oán quệt cái miệng nhỏ, mỗi mắt xem xét cô.

Lâm Thiển Y bực mình quăng cho cô ánh mắt xem thường.

“Tớ làm thế quái nào mà biết được? Tớ cũng không phải là phóng viên lá cải, cái gì cũng biết”.

“Không biết mở mang tầm mắt đúng hơn nhỉ?”

Lâm Na vừa ngắm mình trong gương, vừa đắc ý nói.

“Công ty của chúng ta không phải là chi nhánh của Tập đoàn Hạ thị sao? Tổng giám đốc họ gì?”

“Chẳng phải họ Hạ sao?” Trần Hi không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay. Sau một lúc lâu dường như nghĩ tới cái gì, cái miệng nhỏ nhắn há hốc thành hình chữ O.

“Không phải chứ? Hạ Minh Duệ là người Hạ gia?”

Hạ gia trước giờ luôn luôn là chuyện truyền kỳ, không nói đến việc kinh doanh của Hạ gia lớn như thế nào, công ty trải rộng khắp cả nước, mà ngay cả ở nước ngoài cũng có chi nhánh của tập đoàn Hạ gia. Nghe nói sản nghiệp của Hạ gia liên quan tới rất nhiều ngành nghề, chỉ có người không nghĩ ra, chứ không có chuyện Hạ gia không làm được.

Có thể gả vào Hạ gia là giấc mộng của không ít cô gái, ngay cả Lâm Na và Trần Hi cũng không ngoại lệ.

“Nhưng mà, thiếu gia Hạ gia không phải là cái người tên Hạ Tú Vũ sao?”

Nghĩ đến Hạ Tú Vũ, hai mắt Trần Hi sáng lên. Nha đầu này chỉ cần thấy trai đẹp, cặp mắt kia nhất định sẽ phát sáng.

Nghe nói Hạ Tú Vũ là đứa con trai mà Hạ Từ Ngang tự hào nhất, không chỉ có vẻ ngoài xuất chúng mà lại là kỳ tài trong lĩnh vực kinh doanh. Sản nghiệp của Hạ gia dưới tay anh quản lý phát triển không ngừng, thậm chí còn có tin đồn về việc Hạ Từ Ngang có ý định đem Hạ gia giao cho Hạ Tú Vũ.

Hạ Tú Vũ chính là nhân vật nổi tiếng, mỗi một kỳ báo cáo hay tạp chí tài chính kinh tế trên trang bìa đều có sự xuất hiện của anh, mà Hạ Tú Vũ cũng là đối tượng kết giao của không ít tiểu thư nhà danh giá.

“Haiz, nói cậu kém hiểu biết không sai mà”.

Lâm Na kẻ mắt xong rồi lại tô son môi, khuôn mặt trong gương đặc biệt quyến rũ.

“Hạ Từ Ngang cũng không phải chỉ có mỗi một người con trai là Hạ Tú Vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 20: Vừa gặp đã yêu

Chuyện này không thể trách Trần Hi không biết, vốn dĩ cô không phải là người gốc ở đây. Chỉ là sau khi tốt nghiệp đại học tìm được một công việc ở thành phố A, và lại cô vào tập đoàn Hạ thị làm sớm hơn Lâm Thiên Y chỉ một năm.

Nhưng Lâm Na thì khác, cô vốn sinh ra và lớn lên ở thành phố A, hơn nữa điều kiện gia đình Lâm Na cũng tương đối khá, nghe nói nhà cô cũng mở công ty cho nên nắm bắt tình hình tương đối nhiều.

“Thật sao? Vậy cậu nói thử những điều cậu biết nghe xem!”

Trần Hi chớp đôi mắt đầy tò mò, từ từ tiến đến bên Lâm Na.

“Cậu đó!”

Lâm Na thở dài một hơi, có điều đối với ánh mắt sùng bái của Trần Hi có phần hưởng thụ, tiếp tục nói.

“Hạ Minh Duệ cũng là con trai Hạ Từ Ngang, có điều đối với đứa con trai này Hạ Từ Ngang dường như không thích cho lắm. Nghe nói Hạ Minh Duệ trước đây là một tay thiếu gia ăn chơi có tiếng, nếu Hạ Tú Vũ là vì Hạ gia kiếm tiền thì Hạ Minh Duệ hoàn toàn là một tên phá gia chi tử, cả ngày lui tới mấy chỗ ăn chơi. Có điều không biết vì sao mà ba năm trước đột ngột biến mất, nghe đồn là ra nước ngoài”.

Trần Hi nghe xong làm điệu bộ sáng tỏ mọi việc, chuyện đã hết mà vẫn còn gật gù, thế nhưng lại nhanh chóng nghi hoặc.

“Cậu không phải nói Hạ Minh Duệ là một tay ăn chơi trác táng? Nhưng mà tớ thấy bộ dạng đặc biệt nghiêm túc, không giống như cậu mô tả. Đặc biệt là ánh mắt lạnh lùng kia thật sự làm cho trái tim người ta tan nát mà!”

“Việc này làm sao tớ biết được? Dù sao thì ba năm trước đây anh ta chính là như vậy. Mấy cậu thiếu gia nhà giàu sinh trong bọc điều trong đầu nghĩ gì làm sao tớ biết được?” Lâm Na vờn tay, vẻ mặt khinh khỉnh.

“Nói cũng phải ha! Nhưng mà tớ vẫn rất thích anh ta, làm sao bây giờ? Đây không phải là vừa gặp đã yêu trong truyền thuyết sao?”

Trần Hi rầu rĩ lê mông ngồi lại chỗ cũ.

“Lời này lúc chúng ta cùng đi ăn cơm lần trước cậu cũng nói vậy, hơn nữa người kia hình như là nhân viên phục vụ nào đó trong quán ăn” Lâm Thiên Y không chút khách khí, đã kích nói.

“Ặc! Tớ có nói sao?”

Trần Hi chớp mắt, nhất định không thừa nhận.

Lâm Thiên Y tặng cô một ánh mắt xem thường, tiếp tục vui đầu vào công việc đang dang dở. Có điều người đàn ông tên Hạ Minh Duệ này rốt cuộc vẫn để lại ấn tượng trong lòng cô.

Nhớ tới chàng trai bao đêm đó, Lâm Thiên Y cũng đã nghĩ tới việc muốn bóp chết bản thân rồi, không phải tên Hứa Hạo Trạch làm đầu óc cô bấn loạn sao?

Nghĩ đến Hứa Hạo Trạch, trong lòng Lâm Thiên Y không khỏi chua xót, cô trước đây có mắt như mù lại coi trọng một người như vậy? Luôn miệng nói yêu mình, nhưng kết quả không phải vì tiền mà chạy theo người phụ nữ khác sao?

Thật đúng như câu nói kia, thà rằng tin tưởng trên đời có quỷ còn hơn tin lời đàn ông, Hứa Hạo Trạch chính là minh chứng sống.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ trước đó rất lâu Hứa Hạo Trạch đã có người phụ nữ khác bên ngoài, chỉ là cô ngu ngốc nghĩ rằng anh bận công việc. Nếu không phải chính mắt cô nhìn thấy, sợ là Hứa Hạo Trạch cũng sẽ không nói rõ cho cô biết.

“À, tiểu Thiên, dạo gần đây sao không thấy bạn trai đẹp trai của cậu?” Trần Hi vừa mới nhìn lướt qua màn hình máy tính liền nhớ tới cái gì, trừng lớn mắt nhìn Lâm Thiên Y.

Lời này vừa nói ra, Trần Hi liền chú ý thấy sắc mặt của Lâm Thiên Y có cái gì đó là lạ.

“Sao nào? Hai người cãi nhau hả?”

Bị hỏi trúng chỗ đau, Lâm Thiên Y ngừng gõ bàn phím, sắc mặt không thay đổi trả lời.

“Chia tay rồi”.

“Không phải chứ? Chẳng phải hai người tính kết hôn sao? Sao nói chia tay là chia tay được?”

Nhìn sắc mặt Lâm Thiên Y càng ngày càng không thoải mái, Lâm Na chạy nhanh đưa tay chọc chọc vào người Trần Hi để cô im miệng lại, nháy mắt với



cô vài cái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Giọng nói này?

Trần Hi le lưỡi, lúc này dường như mới hiểu được.

Cô cảm thấy mình sẽ không yêu thêm lần nữa, nếu Lâm Thiển Y cùng người bạn trai thật thà của cô ấy cũng có thể chia tay vậy trên thế giới này còn có người đàn ông nào đáng tin được đây?

“Này!”

“Chuyện gì thế?”

Nhìn đồ Lâm Na đưa tới, Trần Hi chớp chớp mắt.

“Không cần? Không cần thì thôi vậy, đây là nước hoa bạn trai tớ mua từ nước ngoài về đó!”

“Haha, không phải, đương nhiên tớ muốn rồi!”

Lâm Na đang chuẩn bị rút tay về thì Trần Hi nhanh tay chớp lấy cái hộp nhỏ được đóng gói một cách đẹp đẽ, ôm vào trong ngực như ôm bảo bối.

“Lâm Thiển Y, đây là của cậu!”

Lâm Na lại lấy ra thêm một hộp nữa, trông rất giống với hộp của Trần Hi.

“Trời ơi, không cần trưng ra vẻ mặt đau khổ như vậy, đàn ông thôi mà, có gì ghê gớm đâu? Cậu nên bắt chước tớ đây này, một tháng đôi bạn trai một lần, khẩu vị đàn ông nào cũng đều thử qua một lần, không nhất thiết phải bó buộc với một người.”

“Xùy, cậu tưởng người ta cũng giống cậu sao, thay bạn trai như thay áo vậy?”

Trần Hi bắt mắt nhìn cô xem thường, thế này cũng tính là đồng nghiệp sao.

“Haizz! Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua đàn ông như áo quần vậy? Đến lúc nên quăng đi thì phải quăng. Quần áo một thời gian dài không đổi các cậu không thấy cũ sao? Tóm lại là tớ không chịu nổi!”

Lâm Na giống như nghĩ đến chuyện gì ghê tởm lắm đến mức hai vai run lên.

“Được rồi, xem như cậu giỏi.”

Trần Hi giơ ngón tay cái về phía Lâm Na.

Nhìn thấy sắp đến giờ nghỉ trưa, Trần Hi vốn định rủ cả ba ra ngoài ăn, thế nhưng Lâm Na lại nói không rảnh, cô ấy đã hẹn bạn trai mới cùng đi ăn, vì vậy chỉ còn Lâm Thiển Y cùng Trần Hi mà thôi.

“Tiểu Hi, cậu ra ngoài ăn trước đi. Tớ còn có chút việc, lát nữa sẽ đến nhà ăn tạm cái gì cũng được.”

“Vậy cũng được.”

Trần Hi liếc nhìn Lâm Thiển Y một cái, chắc chắn rằng cô không sao mới an tâm ra ngoài.

Lâm Thiển Y tắt máy tính, nhấc túi chuẩn bị đi ra ngoài.

Thông thường vào ngày Chủ Nhật hoặc giờ nghỉ trưa, Lâm Thiển Y sẽ tới quán Tề Diệu để phụ một tay. Bởi vì quán của Tề Diệu mới mở không được bao lâu, chưa tuyển được người nên Lâm Thiển Y tự mình đi hỗ trợ, cũng coi như trả tiền thuê nhà cho Tề Diệu.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Thiển Y cũng giống như đại đa số sinh viên tốt nghiệp khác vừa bận tìm nhà vừa bận tìm việc, trên người không có bao nhiêu tiền. May mắn Tề Diệu là người tốt bụng, dù sao phòng kia cũng để trống.

Tuy nhiên Lâm Thiển Y cũng biết, phòng của Tề Diệu thực tế cho thuê, tiền thuê nhà hàng tháng ít nhất cũng phải một hai ngàn tệ. Cô cũng không có nhiều tiền như vậy, đừng nói một hai ngàn, mà ngay tới một hai trăm cô cũng cảm thấy đau lòng. Biết làm sao được, cuộc sống của người không có tiền

vốn dĩ như vậy.

Để giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, Lâm Thiên Y xung phong đi phụ giúp, kỳ thật công việc đó cũng không đến nỗi cực nhọc. Hơn nữa cô cũng chỉ ghé qua lúc giữa trưa và cuối tuần có một lát mà thôi.

Thời gian nghỉ trưa khá ngắn, chỉ có hai tiếng nghỉ ngơi, cho nên Lâm Thiên Y ra khỏi cửa phòng làm việc là đi thẳng tới thang máy đứng chờ. Thang máy lúc này đang đi lên.

Vừa nghe tiếng cửa thang máy mở ra, cô liền không thèm nhìn mà bước vào bên trong. Theo kinh nghiệm trước giờ, vào thời điểm này người bắt thang máy đi lên rất ít vì vậy cô thực sự rất yên tâm.

Có lẽ yên tâm hơi quá mức, Lâm Thiên Y vô tình va đầu vào một lồng ngực khỏe mạnh.

Ui da!

Lâm Thiên Y đau đến hít một hơi lạnh, nước mắt thiếu chút rơi xuống.

Mùi trên người người này có chút quen thuộc...

“Anh bị gì vậy? Không nhìn đường sao?” Lâm Thiên Y từ trong lòng người này ngẩng đầu lên, vừa xoa cái trán có chút đỏ vừa quở trách.

“Cô chắc chắn không phải là mắt cô có vấn đề sao?”

Giọng nói này?

Giọng nói này...

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 22: Cô bị cà lăm?

Lâm Thiên Y hí mắt, chậm rãi ngẩng đầu, đập vào mắt là một khuôn mặt to lớn vô cùng quen thuộc. Nói nhảm, có thể không quen thuộc sao, sáng nay vừa mới họp xong, cho dù thần kinh cô có vấn đề đi chăng nữa cũng không thể quên vị này chính là Tổng giám đốc mới nhậm chức.

Tục ngữ có câu ‘Dân không cùng quan đầu’, huống chi vị này lại là lãnh đạo trực tiếp của mình.

“A, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý!”

Lâm Thiên Y cúi đầu, thành thật xin lỗi, có điều biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn bị tóc che mắt, theo góc độ của Hạ Minh Duệ lúc bấy giờ chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Lâm Thiên Y.

Cô làm sao lại xui xẻo như vậy chứ? Sao lại trùng hợp như vậy? Hết lần này tới lần khác để cô gặp phải vị Tổng giám đốc này? Không biết vì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy vị Tổng giám đốc này, Lâm Thiên Y liền có chút chột dạ.

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, đại khái có lẽ nguyên nhân bởi vì vị Tổng giám đốc này và trai bao đêm đó rất giống nhau. Thật là vừa nhìn thấy vị Tổng giám đốc này suy nghĩ đầu tiên của cô chính là trai bao đêm đó.

Có cần phải nhắc mãi vậy không? Cô thật sự cố gắng hết sức để quên chuyện này mà!

“Cô cô có vấn đề à?”

“A, không phải.”

Cô chỉ hy vọng vị Tổng giám đốc trước mắt này nhanh chóng biến mất, vì vậy đơn giản cứ cúi đầu giả làm đờ đẫn. Có điều lúc này...

Lâm Thiên Y ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen láy không nhìn ra chút cảm xúc chân thật nào của Hạ Minh Duệ.

“Thế nào, cô cũng lên lầu 11?”

Hạ Minh Duệ hất cằm ra hiệu, Lâm Thiên Y quay đầu, thang máy đã dừng, phía trước hiện lên con số vừa đúng là lầu 11.

Cô rõ ràng quên ấn nút thang máy, cứ thế trực tiếp bị đưa lên lầu 11.

“Không, không phải!”

Lâm Thiên Y lắc đầu không ngừng, hơi thở dần ông gần trong gang tấc không khỏi khiến cô lui lại phía sau vài bước. Sau lưng hiển nhiên là đồ mờ hời hợt.

Cửa thang máy sắp tự động đóng lại thì bị Hạ Minh Duệ đưa tay chặn lại, cả người từng bước đi về phía trước, Lâm Thiên Y lui đến cả người tựa vào cửa thang máy.

Hạ Minh Duệ từ trên cao nhìn xuống Lâm Thiên Y lúc này đang có chút khản trương.

“Thế nào? Cô rất sợ tôi?”

“Không, không có!”

Bị tựa ở trên cửa, Lâm Thiên Y không dám cử động, chỉ có thể đứng yên cứng ngắc. Một cánh tay nhỏ bé dùng sức bấu trên cửa thang máy, với sức lực như vậy trông giống như cô có biết bao thù hận với cái cửa thang máy vậy.

“Nhưng mà, cô có vẻ rất lo lắng?”

“Sao, sao có thể vậy chứ?”

Nhìn Hạ Minh Duệ ngày một gần, hơi thở ấm áp mang theo chút say lòng người phả trên mặt mình, Lâm Thiên Y lập tức cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đỏ bừng. Người này có cần phải đứng gần như vậy không? Cô sẽ hiểu lắm, hiểu lắm anh muốn ăn đậu hủ của cô.

Khụ khụ.

“Cô bị nói lắp sao?”

“Gì, gì chứ?”

Lâm Thiên Y chớp chớp mắt, mỗi một lúc sau mới kịp phản ứng, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên. Cô cảm giác máu toàn thân đang chảy ngược.

Cả lăm cái đầu anh ý! Cả nhà anh mới bị cả lăm! Không có việc gì đứng gần như vậy làm cái gì chứ?

“Tôi nói...”

Nghe giọng nói nhẹ nỉ non của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy đôi mắt anh lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm, tĩnh mịch như là sông băng vạn năm, lạnh thấu xương cốt.

Người này đột nhiên cúi đầu làm cái gì? Còn dựa vào sát như vậy nữa?

Cảm nhận được Hạ Minh Duệ đột nhiên cúi thấp người, Lâm Thiên Y ngửa cổ về phía sau tới nỗi đầu muốn đưa thẳng ra khỏi cửa thang máy, cảm giác lạnh lẽo làm cho cô mở to hai mắt nhìn.

Mất thấy khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ cúi xuống càng ngày càng sát, Lâm Thiên Y bối rối vươn tay nhỏ bé đặt ở trước ngực Hạ Minh Duệ. Nếu mà anh cứ cúi sát thêm nữa có thể sẽ hôn đến mặt cô.

Lâm Thiên Y hơi hơi nghiêng đầu, bối rối lên tiếng ngăn cản.

“Anh, dừng lại!”

Ánh mắt người đàn ông này thật sự có khả năng nhìn xuyên thấu nha, tim cô bỗng đập ‘thình thịch’ không ngừng.

“Cô liền nhanh như vậy thâm thương trộm nhớ rồi?”

Lời gửi độc giả:

Mong chờ, có tình cảm thì không được kiếm lời, còn phải để lại lời nhắn, thật là tui thân, người ta không để lại lời nhắn nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Tôi bảo đảm

Giọng nói của Hạ Minh Duệ mang theo mị hoặc giống như lực hút của nam châm, đôi mắt lúc này trông rất giống với ánh mắt chàng trai bao đêm đó.

“Thầm thương trọng nhớ cái đầu anh! Đồ điên!”

Lâm Thiển Y tức giận trừng mắt, nói chuyện cũng không khách khí nữa.

“Thật là thô lỗ!”

Hạ Minh Duệ nhú mày khó chịu. Bộ dáng Lâm Thiển Y xem ra có chút kỳ quặc.

Gặp quý! Tại sao có thể như vậy? Ghét bỏ cô thì liền tránh xa một chút, nhưng ngược lại thì sao? Chặn đường đi của cô làm gì chứ?

Một giây trước còn trung ra vẻ mặt lạnh lùng, cả người toát ra khí phách mạnh mẽ, hung hăng ép cô đến tận cửa thang máy khiến cô ngay cả thở cũng phải thật cẩn thận, sợ chọc anh tức giận, nhưng còn bây giờ?

Anh có chỗ nào khí phách chứ? Cô nơi nào thì tỏ ra lạnh lùng chứ? Cô có tài cán gì khiến người ta không dám thờ ơ?

Biểu tình cùng điệu bộ lúc này rõ ràng chính là của trai bao hôm đó, khí chất của một người làm sao có thể có biến hoá lớn như vậy chứ?

Thời điểm anh nghiêm mặt lạnh lùng, đường nét khuôn mặt giống như đao khắc, thâm thúy sắc bén, cả người vừa xuất hiện liền tản ra khí chất mạnh mẽ. Khí thế này là từ bên trong phát ra, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng còn bây giờ?

Lâm Thiển Y thực sự muốn khóc mà!

Đây có thể xem như báo ứng không? Cô hiện tại trăm phần trăm xác định rằng anh chính là trai bao đêm đó, hơn nữa anh còn biết rõ cô là ai.

“Cái, cái đó, tôi còn có việc phải đi trước, Tổng giám đốc hẹn gặp lại!”

Đôi mắt to của Lâm Thiển Y đảo qua đảo lại, cái đầu nhỏ cúi thật thấp, cô chột dạ. Vừa nghĩ tới tối hôm đó người ngủ cùng cô cư nhiên lại là lãnh đạo trực tiếp của cô bây giờ, Tổng giám đốc đại nhân, cô liền hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Thế là Lâm Thiển Y tranh thủ khe hở cùng thân hình thấp bé, liền chuẩn bị chui qua dưới cánh tay của Hạ Minh Duệ chuồn đi.

Ý tưởng tốt đẹp là thế nhưng hiện thật lại quá mức tàn nhẫn!

“Trêu chọc tôi xong giờ còn muốn chạy trốn?”

Lời này vừa nói ra làm cho Lâm Thiển Y trong nháy mắt tóc gáy dựng đứng, thân thể cứng đờ, dường như máu toàn thân trong lúc này đã đông lại.

Sao có thể như vậy? Rốt cuộc là muốn thế nào đây?

Thời điểm Lâm Thiển Y bị người xách trở về như xách một con gà, cô ở trong lòng vụng trộm suy nghĩ đưa ra một cái kết luận cho người đàn ông trước mắt. Người này tính cách thì cực đoan, tâm tình bất định, khẳng định lúc nhỏ có chịu đả kích gì đó mới có thể có hai tính cách như vậy, nói không chừng người này chính là gay!

Lâm Thiển Y thật sự cảm thấy rất có khả năng, nhưng liên tưởng đến anh có thể xuống tay được với mình, Lâm Thiển Y liền cảm thấy anh nhất định nam nữ đều ăn, cho nên mới có loại tính cách này.

Lúc ở cùng với đàn ông, anh hẳn có điệu bộ đẹp đẽ quyến rũ giống như tối hôm đó. Lúc ở cùng phụ nữ, anh chính là bộ dạng lạnh lùng ác liệt.

Đối với kết luận này của mình, Lâm Thiển Y tán đồng sâu sắc! Về việc bọn họ cùng một chỗ đêm đó có lẽ là việc ngoài ý muốn.

Nàng muốn khóc a!

“Sao có thể chứ?”

Lâm Thiển Y mặt cười, đôi mắt trong suốt vô tội chớp chớp, điệu bộ như kiểu làm gì có ý như vậy, nói như thế nào ấy nhỉ, à, đúng rồi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Vậy cô vừa rồi muốn đi đâu?” Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn Lâm Thiển Y một cái, thoải mái ném ra một câu.

“Đi toilet không được à?”

Lâm Thiên Y âm thầm ném cho anh ánh mắt xem thường. Tổng giám đốc có vẻ quan tâm hơi nhiều, vượt qua phạm vi của lãnh đạo đối với nhân viên nhà.

Cô cũng không đến nỗi tưởng bỏ cho rằng anh thích cô. Cô đúng là cô bé lẹ lẹ, cho dù người đàn ông trước mắt chính là hoàng tử mang theo giày thủy tinh, nhưng đôi giày ấy cũng không phải chuẩn bị cho cô.

“Tĩnh đi vệ sinh rồi chuẩn? Chú ý này không tệ!”

“Sao có thể chứ!”

Lâm Thiên Y cười như đoá cúc nhỏ, bộ dáng muốn có bao nhiêu nịnh nọt liền có bấy nhiêu có nịnh nọt.

“Thật không?”

Hạ Minh Duệ giọng nói lạnh lạnh, ung dung hỏi.

“Đương nhiên, tôi bảo đảm!”

Lâm Thiên Y cam đoan chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 24: Tiết mục giết người

“Tốt lắm, vậy giờ chúng ta tính sổ chút nhỉ?”

Nghe xong lời này, Lâm Thiên Y trong lòng rơi bộp một cái, nói trắng ra là xong đời, đây là tiết mục giết người sao?

“Tĩnh, tính cái gì chứ?”

Lâm Thiên Y đôi mắt to đảo tới đảo lui, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ý cười lấy lòng, đôi tay nhỏ trấn an bản thân đang có chút lo lắng, trong lòng cẩn thận suy nghĩ làm như thế nào để thoát thân.

“Tôi nhớ rõ tối hôm đó bốn thiếu gia phục vụ ai đó miễn phí không phải sao? Cảm giác thế nào?”

Hạ Minh Duệ ánh mắt thâm sâu, chốc chốc lại nhú mày, chốc chốc lại lắc đầu, không ngừng xem xét Lâm Thiên Y lúc này đầu óc cơ bản có chút mờ mịt.

Anh ta như vậy là có ý gì? Lại còn nhú mày lắc đầu?

Nhưng lúc này Lâm Thiên Y hạ quyết tâm nhất định không thể thừa nhận mình đi quán bar ngủ cùng một người đàn ông, người đàn ông kia lại còn là Tổng giám đốc mới nhậm chức nữa chứ.

“Anh nói cái gì vậy? Tôi nghe vẫn không hiểu?”

Lâm Thiên Y mắt to long lanh ngấn nước, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu.

Tôi chính là không thừa nhận đó!

“Ha ha...”

Hạ Minh Duệ đột nhiên cười to, nụ cười của anh tươi như đoá mai vàng nở rộ trong trời đông giá rét, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo. Cũng giống như ánh mặt trời bùng lên trong sáng sớm, trong trẻo lạnh lùng nhưng cũng nóng rực, vừa mê hoặc vừa nham hiểm.

Lâm Thiên Y ngây ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạ Minh Duệ, hồn phách đều bị câu đi mất. Anh muốn cười thì cười đi, có cần phải cười đến mức khiến người ta phải chảy nước miếng không chứ?

Cô bỗng cảm thấy đêm đó cô ngủ cùng người đàn ông trước mắt này hẳn là có nguyên nhân.

Nhất định không phải lỗi của cô.

Lúc này liền cảm thấy có vẻ đúng lý hợp tình.

Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn có phần bướng bỉnh kia, chậm rãi đưa tay vào túi áo lấy ra một khung hình nhỏ, quơ quơ trước mặt Lâm Thiên Y.

Khung hình này làm bằng gỗ, lại được viền vàng đẹp mắt, món đồ này Lâm Thiên Y rất mực quen mắt, đây rõ ràng là đồ của cô mà!

Cô trừng mắt nghiêng răng, đưa tay ra.

“Trả lại đồ cho tôi!”

Chết tiệt, người này sao có thể không đàng hoàng như vậy, cứ nhiên dám trộm đồ của cô.

Đối với răng nanh móng vuốt của Lâm Thiên Y, Hạ Minh Duệ không thèm để ý, bình tĩnh cất khung hình lại vào trong túi áo, đúng thật là ưu tú không thể bì được.

“Nói đi, chuyện trước đây của chúng ta phải tính như thế nào?”

“Làm sao tôi biết được?”

Lâm Thiên Y tức giận nói, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào túi áo của Hạ Minh Duệ. Nhìn Hạ Minh Duệ đứng dựa vào tường, hai tay khoanh lại, một chân co chống vào tường, tư thế đó thật là đẹp không thể so sánh, chỉ có thể hận không nói nên lời.

“Vậy bỏ đi, việc công ty dạo gần đây đặc biệt nhiều!”

Hạ Minh Duệ khoát tay, nhấc chân chuẩn bị bước đi.

Khung hình này là anh phát hiện từ balo của Lâm Thiên Y, đồ đặc trong balo lộn xộn vô cùng, duy chỉ có khung hình này được giữ rất cẩn thận, bốn góc khung hình còn dùng miếng nhựa che lại, nghĩ đến có lẽ khung hình này đối với Lâm Thiên Y rất quan trọng, nếu không ai lại đem theo một bức ảnh trong balo bên người?

Trong bức ảnh có bốn người, trong đó lại còn có một đứa bé, xem ra cũng mới mười hai mười ba tuổi, so với Lâm Thiên Y hiện tại có nét giống giống. Hạ Minh Duệ đoán chừng đây là Lâm Thiên Y lúc nhỏ. Đứng cạnh Lâm Thiên Y là một cậu thiếu niên mặt mày ngố ngố, xem ra lớn hơn Lâm Thiên Y ba bốn tuổi, thân thiết ôm vai Lâm Thiên Y, phía sau hai người là một nam một nữ, nhìn có vẻ là người trung niên, có lẽ là ba mẹ của Lâm Thiên Y. Nói như vậy đây xem ra là tấm hình chụp toàn gia đình, tên thiếu niên đó hẳn là anh trai của Lâm Thiên Y.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ muốn bỏ đi, Lâm Thiên Y uất hận, người này nhìn trúng tấm hình yêu quý của cô rồi sao? Vậy cũng để anh đoán ra, cô đích thực coi tấm hình đó như bảo bối!

“Khoan đã!”

Thấy người phía sau đã tức giận lắm rồi nhưng lại kìm nén mở miệng ra nói, Hạ Minh Duệ nhếch môi cười, bước chân đang định đi tiếp dừng lại, xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Rất biết giả vờ

“Có việc gì sao?”

Có cái đầu quý anh á!

“Anh muốn thế nào?” Lâm Thiên Y cúi đầu, ánh mắt ai oán lại không thể không thoả hiệp.

“Không thể nào cả, chỉ là có một số người ăn sạch sẽ rồi liền nhấc mông bỏ chạy, làm cho người ta rất đau lòng!”

Hạ Minh Duệ méo máo, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy lên án. Nếu là trước đây, Lâm Thiên Y sớm đã hết hồn. Có điều lúc này cô hận không thể giơ chân đá anh một cái, còn ở đây giả bộ đáng thương.

Khoảng thời gian đi chung này, Lâm Thiên Y sâu sắc cảm thấy anh chính là sói đội lột cừu, rất biết giả vờ.

Lâm Thiên Y thiếu chút nữa vì ghen mà bị nội thương, ‘không thể nào cả’ là muốn như thế nào? Anh muốn như thế nào thì cứ nói ra, cái kiểu nửa vờ như vậy thực khiến người ta phát điên mà!



Rõ ràng người bị hại là cô, anh còn ở đó bày ra cái vẻ mặt uỷ khuất như vậy, tạo phản à?

Nội tâm của cô lúc này đang chịu không biết bao nhiêu là giày vò, chỉ thấy Hạ Minh Duệ ánh mắt lóe lên từng hồi, lông mi đen dài như chiếc quạt tề rủ xuống tạo một vệt bóng nhỏ, trong mắt tràn đầy bồn chột, thỉnh thoảng còn nhìn cô chớp chớp. Bộ dạng như vậy làm sao là của người đang sốt ruột, đang bề bộn công việc? Rõ ràng chính là nhân cư vi bất thiện.

Cuối cùng xét thấy đầu không lại sự bình tĩnh của người ta, Lâm Thiên Y chính thức tuyên bố đầu hàng. Nếu so sánh về định lực, cô thua tâm phục khẩu phục.

“Nói đi, muốn bao nhiêu?”

Lâm Thiên Y đem suy nghĩ nói thẳng ra, chẳng phải chỉ là ngủ với anh ta một đêm chưa trả tiền sao? Chỉ cần cô trả tiền, có phải chuyện giữa bọn họ coi như xong?

Lâm Thiên Y cố gắng hồi tưởng lại lần nữa, ngoại trừ chưa trả tiền thù lao ra hình như cô không còn làm chuyện xấu gì nữa, trong lòng lúc này mới tạm yên ổn. Chỉ là nhắc tới phải trả tiền, cô không nhịn được có chút đau lòng.

Lâm Thiên Y không ngừng chửi thầm trong bụng, anh nói xem anh đã là phú gia đời thứ hai, là thổ hào, Tổng giám đốc của một công ty lớn, sao lại thiếu tiền xài cơ chứ? Vậy mà còn muốn đi vơ vét tài sản của một nhân vật nhỏ bé như cô, không thấy hạ thấp phẩm giá à?

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Lâm Thiên Y, ý cười dần động lại trong mắt Hạ Minh Duệ, có điều về mặt anh vẫn không thay đổi chút nào.

“Vậy đề tôi tính toán trước đã”.

Theo như Lâm Thiên Y thấy, anh hết nhăn mặt lại chau mày, ánh mắt tràn đầy rối rắm, dường như đang thật sự tính toán xem nên đòi cô bao nhiêu tiền. Lâm Thiên Y thấy vậy lại nhin không được chửi thầm thêm lần nữa, chẳng phải chỉ là một cái giá thôi sao? Có cần phải phức tạp như vậy không?

Cô thầm nghĩ, gái bán hoa, trai bao gì gì đó trong Bát Dạ Thành, cả đêm quá lắm cũng chỉ một ngàn. Một trăm chứ?

Về phần được trả nhiều hơn nữa có lẽ là do bọn họ phục vụ tốt, khách hàng cho tiền bo. Nói vậy kỳ thực họ không có giá cố định, tất cả đều tùy thuộc vào sự hài lòng của khách hàng. Như vậy có phải hay không muốn trả bao nhiêu chủ yếu vẫn là do chính mình?

Lâm Thiên Y cảm thấy ý tưởng của mình thật xuất sắc, có điều cô đã xem nhẹ vị trước mặt này, anh cũng không phải là trai bao chân chính, ngược lại là cái chúa tể giết người không đèn mạng!

“Không cần tính nữa, tôi là khách hàng tôi quyết là xong. Xét thấy anh phục vụ bốn tiểu thư không được vừa lòng cho lắm, nên cho anh 200 đồng coi như là tiền bo vậy”.

Lâm Thiên Y khí phách tăng vọt, lấy trong túi xách ra 200 đồng ném lên người Hạ Minh Duệ. Tuy rằng biểu hiện của Lâm Thiên Y vô cùng hào phóng, nhưng trên thực tế lòng cô đau như cắt.

Hạ Minh Duệ đang mãi mê nghĩ xem phải bắt Lâm Thiên Y bồi thường như thế nào, liền bị cô quăng 200 đồng lên người, khuôn mặt nhanh chóng trở nên hiểm ác như muốn đòi mạng.

Anh là ăn mày sao? Quăng 200 đồng liền đuổi đi?

Trước không nói đến việc anh chỉ đáng giá 200 đồng, lại dám nói anh phục vụ không tốt?

Hạ Minh Duệ từ trên tường đứng thẳng dậy, sải chân bước tới trước mặt Lâm Thiên Y. Về mặt có kiêu căng cùng bất mãn, đôi mắt hơi hơi nheo lại, phát ra vài tia nguy hiểm.

“Cô nói tôi phục vụ khiến cô không hài lòng? Chỉ bằng bây giờ tôi khiến cho cô hoàn toàn hài lòng có được không?”

“Anh, đồ lưu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26: Quá vô sỉ

Khí thế Hạ Minh Duệ quá mức cường hãn, ánh mắt quá mức sắc bén, hơi thở quá mức ám muội, thân hình quá mức cao lớn, vì thế cho nên, Lâm Thiên Y từ từ lui về sau vài bước, tạo khoảng cách với Hạ Minh Duệ.

Mơ hào!

“Không muốn? Vậy được, bây giờ tôi cùng cô tính toán nợ nần”.

“Thứ nhất, tôi muốn làm rõ một chuyện, tôi không phải là trai bao trong Bát Dạ Thành, mà là lãnh đạo trực tiếp của cô.

Cô hiểu lầm tôi là cái loại đàn ông như vậy đối với nhân cách của tôi là một sự sỉ nhục lớn. Theo lý, nhân cách đối với một người là vô giá, vì vậy tôi muốn cô trả bao nhiêu tiền cũng là điều đương nhiên, đây là điểm quan trọng nhất.

Thứ hai, tôi đi Bát Dạ Thành chẳng qua chỉ để nghỉ ngơi, mà cô không chỉ quấy rầy giấc ngủ của tôi lại còn khiến cho tôi ngày hôm sau không thể tập trung tinh thần xử lý công việc, thế nên gây ra rủi ro, tổn thất mấy trăm vạn.

Thứ ba, tôi đây trước giờ chán ghét tiếp xúc với phụ nữ, bình thường lại giữ mình trong sạch. Tôi đã cố gắng gìn giữ hai mươi bảy năm vậy mà lại bị một người say rượu như cô cướp đoạt mất. Trình tiết là vô giá, xem như nể tình làm cùng công ty, giảm giá cho cô. Tạm tạm cũng mười triệu đi”.

Hạ Minh Duệ ào ào nói một đồng, so với hình tượng lạnh lùng sáng nay hoàn toàn không giống. Chỉ nghe đến đây Lâm Thiên Y cũng lười. Cứ như vậy chém giết cô sao?

Cái này cũng chưa tính là gì, Lâm Thiên Y trơ mắt nhìn Hạ Minh Duệ mím môi, ánh mắt nhìn cô chớp chớp. Cuối cùng giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, về mặt rồi rầm mà ưỡn khuỷu nhìn cô.

“Ừm, chỉ mới nghĩ tới những thứ này thôi. Hay là chúng ta cứ tạm thời tính như vậy trước? Trí nhớ hôm đó cũng có chút lộn xộn, đợi tôi nghĩ kỹ rồi lại nói cho cô biết phải bồi thường thế nào?”

Lâm Thiên Y thiếu chút nữa là học máu.

Nhân cách của anh ta đáng giá sao? Ngày đó anh ta là đi nghỉ ngơi? Có quý mới tin! Anh ta vẫn còn là xử nam? Đánh chết cô cũng không tin, đã vậy còn không biết xấu hổ mở miệng đòi cô trả mười triệu?

Vậy lần đầu tiên đó của cô tính thế nào? Người chịu thiệt là cô có được không?

Nhưng nhìn xem biểu tình của anh ta? Có cần phải vô tội, có cần phải ưỡn khuỷu, có cần phải ngây thơ như vậy không chứ?

Nhìn đôi mắt nhỏ mong ngóng trông chờ của anh, trong con ngươi lấp lánh nước, đầy ý lên án, giống như thật sự chịu nhiều ủy khuất vậy, nhìn cái miệng nhỏ kia, có thể dùng giả vờ trong trắng hay không? Giả vờ bị người bắt nạt?

Lâm Thiên Y phát điên!

“Nói tóm lại, tôi cũng không cần cô trả nhiều lắm, cổ mà trả năm mươi triệu đi!”

Hạ Minh Duệ chột lại một câu thiếu chút khiến Lâm Thiên Y té xỉu. Đừng nói là năm mươi triệu, năm triệu cô còn không có nữa là!

“Tiền thì không có nhưng mạng thì có một cái!” Lâm Thiên Y không sợ chết nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

“Nếu vậy thì...”

Hạ Minh Duệ kéo dài âm cuối, giọng nói du dương trầm bổng.

“Vậy được rồi!”

Hạ Minh Duệ rút khung hình từ trong túi áo vét, rút mấy miếng cao su che ở góc ra.

“Anh muốn làm gì? Đem nó trả lại cho tôi!”

Lâm Thiên Y xem khung hình này như là bảo bối quý giá nhất của mình. Vì vậy khi thấy Hạ Minh Duệ có vẻ muốn gỡ ra, cô bị dọa đến mặt mày trắng bệch, giọng nói cũng trở nên run run.

“Còn có thể làm gì chứ? Nhìn không vừa mắt thì hủy thôi”.

Hạ Minh Duệ ngẩng đầu, lơ đãng nhìn Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, sau đó lại tập trung vào khung hình trong tay

“Anh dám?”

Lâm Thiên Y quát lớn, tư thế mạnh mẽ bỏ nhào về phía trước để giành lại.

Hạ Minh Duệ đột nhiên dừng tay lại, đem khung hình cất lại vào túi áo.

“Quên đi, tôi đem về hũy là được, đỡ cho ai đó lại cướp mất. Ai, thật sự không có chút dè dặt quan tâm gì cả, phụ nữ bây giờ, haizz!”

Hạ Minh Duệ vừa cảm khái nói vừa lắc lắc đầu, cảnh giác hí mắt nhìn Lâm Thiên Y, như thể cô thật sự sẽ động thủ đoạt lại đồ.

A a a, cô muốn giết người thì phải làm sao! Thật sự khiến người ta tức chết mà, người này sao lại có thể vô sỉ như vậy cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Một tháng đổi một lần

Lâm Thiên Y mắt trừng lớn, thờ phì phò, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, trơ mắt nhìn Tổng giám đốc đại nhân ở trước mặt mình biến mất dạng. Chỉ để lại cho cô một bóng lưng cao ngất ngưỡng.

Lâm Thiên Y nhìn đồng hồ, dây dưa này giờ, cô cũng không cần đến quán Tê Diệu để phụ giúp nữa, chỉ phải đi thật nhanh đến căn tin để dùng cơm trưa.

Lúc trở lại văn phòng, Lâm Thiên Y mang về mặt xanh xao!

Cô mặt ủ mầy chau gồ gồ bàn phím, trong đầu cứ luân phiên hiện lên khuôn mặt khi thì lạnh như băng, khi thì yêu nghiệt vô lại kia.

Cuối cùng cô thờ dài một hơi, bắt đầu tự mình kiểm điểm.

Rốt cuộc cô như thế nào lại trêu chọc tới vị lão đại ác ma này chứ?

Sự việc bắt đầu từ trong quán bar, vì cô uống quá nhiều rượu, chẳng phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc, tưởng lầm Tổng giám đốc đại nhân là trai bao trong Bất Dạ Thành. Sau đó đầu óc cô có chút hỗn loạn, có vẻ như cô đẩy ngã Tổng giám đốc đại nhân?

Á! Trời ơi là trời!

Cô cứ thế ngủ cùng Tổng giám đốc của mình.

Lâm Thiên Y cúi thấp đầu, hai tay ôm chặt lấy đầu, không ngừng dằn vò da đầu đáng thương của mình. Cô rốt cuộc là do số phận đen đui nên mới chọc đúng một vị như vậy? Năm mươi triệu đó!

Giết cô cho xong!

Nhưng tấm hình của cô phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy không cần nữa?

Sao có thể được chứ?

Đó là vật kỷ niệm duy nhất của cô về ba mẹ mình, là bạn đồng hành giúp cô vượt qua bao đêm gian nan. Cô tại sao có thể vứt bỏ cơ chứ?

Nhưng cô phải làm sao mới kiếm được năm mươi triệu đây?

Aiz!

“Tớ nói này tiểu Thiên, cậu bị sao vậy? Đây là lần thứ mấy trong chiều nay cậu thờ dài rồi hả?”

Trần Hi lộ đầu ra khỏi màn hình máy tính quan sát, bàn phím vẫn như trước vang lên tiếng “tạch, tạch”.

“Theo tớ thấy, nhất định có liên quan đến bạn trai trước của cậu ấy. Chắc không phải là luyến tiếc chứ?”

Lâm Na lẳng lơ liếc Lâm Thiên Y một cái, ánh mắt nhìn thế nào cũng không giống như có ý tốt.

Nếu thật sự là có liên quan tới bạn trai trước thì tốt rồi, cô cũng không cần phải rối rắm như bây giờ! Nhưng hiện tại trong đầu cô chỉ toàn là năm mươi triệu kia cùng bức hình.

“Hả? Đúng rồi, cậu với bạn trai rốt cuộc tại sao lại chia tay?”

Lâm Thiên Y xem thường nhìn cô, có chút uể oải.

“Còn có thể như thế nào chứ? Chạy theo tiểu phú bà mất rồi!”

“Có thật không vậy?”

“Có thật không vậy?”

Hai cô gái gần như là đồng thanh hỏi lại. Theo góc độ của Lâm Thiển Y mà nhìn nhận, giờ phút này trong mắt hai người bọn họ bùng bùng một ngọn lửa lớn, ngọn lửa trong lò Bát Quái.

“Sao lại không thật?” Dáng điệu uể oải như trước.

“Thoạt nhìn bạn trai cậu có vẻ cũng là người rất biết bốn phận, rất có lòng cầu tiến, bề ngoài cũng không tệ! Sao lại chạy theo người khác rồi?”

Trần Hi thút thít không thôi, việc này đã kích rất lớn đến suy nghĩ của cô đối với chuyện tình yêu!

“Hắn là bản tính của đàn ông nhĩ? Mười người đã hết chín người chẳng ra sao.”

Lâm Na lấy kinh nghiệm về đàn ông của mình ra phán một câu.

“Nói như vậy thì vẫn còn một người tốt chứ?”

Trần Hi chớp chớp mắt, lại nổi lên vẻ mặt hi vọng.

“Xùy, còn một người thì nhất định chẳng làm được trò trống gì!”

Lâm Thiển Y nằm trên bàn rầu rĩ trả lời.

“Woa, thật là sâu sắc! Tiểu Thiển, không ngờ cũng có lúc cậu thấu hiểu như vậy!”

Lâm Na vỗ tay cái bốp, đối với câu nói này của Lâm Thiển Y biểu đạt sự đồng tình.

“Nói thì là vậy, Lâm Na, bạn trai mới quen của cậu đã được hơn tháng chưa?”

Trần Hi đột nhiên cười hề hề đến cạnh Lâm Na, đôi mắt không to không nhỏ phát sáng.

“Đúng rồi đó, chán ngấy rồi, cũng nên tìm mục tiêu mới thôi!”

Lâm Na tán thành sâu sắc, nói như vậy tốc độ đổi bạn trai của cô vẫn là một tháng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28: Tổng giám đốc mới thế nào?

“Thế cậu thấy Tổng Giám đốc mới của chúng ta thế nào?”

Tổng Giám đốc mới? Lúc nghe thấy từ này Lâm Thiển Y không khỏi rung mình! Nghĩ đến bức ảnh của mình vẫn còn nằm trong tay ác ma, hai bàn tay nhỏ không khỏi nắm chặt lại, ánh mắt cũng không khỏi dính chặt trên người Lâm Na, đôi mắt mang theo chờ đợi.

“Anh ta á?”

Hiếm khi thấy Lâm Na mang vẻ mặt có chút xấu hổ. Dù gì đây cũng là sếp mới của bọn họ, và lại là nhân viên cấp dưới lại bàn tán sau lưng sếp, cảm giác cũng có chút kiêng kỵ đặc tội.

“Tớ thấy tớ không được rồi!”

Lâm Na khoát khoát tay, đúng là cô đã quen qua rất nhiều bạn trai, loại nào kiểu nào cũng có. Thế nhưng Tổng Giám đốc mới Hạ Minh Duệ ư? Người đàn ông này khiến cô có cảm giác nguy hiểm, loại đàn ông đó là kiểu cao cao tại thượng, nắm trong tay sự sinh tồn của người khác, muốn tiếp cận cũng khó. Lâm Na cảm thấy cô và anh ta căn bản không phải là người cùng một thế giới.

Hạ Minh Duệ trong đầu cô thuộc kiểu người khí phách cao ngạo lạnh lùng, tự cao tự đại, chỉ cần một tia nhìn liền có thể khiến người khác không thể động đậy. Ở cùng với kiểu đàn ông như vậy rất nguy hiểm, nhất thời không cẩn thận sẽ lọt phải hố sâu, không cách nào thoát khỏi!

Không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này chính là kiểu nguy hiểm, nhưng cũng là kiểu có thể giết người. Trên người anh ta có một loại sức quyến rũ vô cùng đặc biệt, càng làm cho người ta khó mà không tiếp cận, càng càng làm cho người ta muốn tiếp cận, muốn tìm hiểu!

“Ai ya, không thử làm sao biết được? Nói không chừng cậu có thể nắm được trái tim Tổng Giám đốc thì sao? Như thế thì bọn tớ cũng có được ngày tháng tốt lành, không phải có câu ‘Một người đắc đạo, gả chó lên trời’ sao?”

Câu nói của Trần Hi không khỏi khiến Lâm Na suy nghĩ, mặc dù không muốn đi theo kiểu đàn ông như vậy, nhưng trong lòng vẫn có tiếng gào thét, có lẽ cô cũng nên thử?

Đôi mắt long lanh nước của Lâm Thiên Y chớp chớp, biết đâu đây lại là một cơ hội? Nếu như Lâm Na có thể quyến rũ được Hạ Minh Duệ, có phải là cô có thể mượn tay Lâm Na lấy lại bức hình không?

Càng nghĩ như vậy, Lâm Thiên Y càng cảm thấy chủ ý này không tồi chút nào.

Lâm Na là báu vật trời sinh, không chỉ có tướng mạo xinh đẹp, cử chỉ lại càng hào phóng khéo léo. Lâm Thiên Y cảm thấy khuyết điểm duy nhất của Lâm Na chính là quá đa tình thôi, trước mắt vẫn không có một người đàn ông nào thực sự có thể bước vào trái tim cô ấy.

Lẽ ra người như Lâm Na không nên mai một ở phòng tư liệu này, cô nên giống với những người khác trong phòng thiết kế, trang điểm đẹp để lộng lẫy.

Lâm Thiên Y quyết định tiếp thêm động lực cho Lâm Na. Cô bình tĩnh nhìn Lâm Na một cách khẳng định.

“Cậu có thể làm được! Cậu phải tin tưởng về đẹp của mình chứ, còn có đàn ông nào mà đại tiểu thư Lâm Na của chúng ta lại không nắm được trong tay?”

Cuối cùng ba người đạt được thỏa thuận, giục giã Lâm Na đi tiếp cận Tổng Giám đốc mới!

Cơ hội lúc nào cũng đến với người có chuẩn bị trước.

Lúc hơn ba giờ chiều, Giám đốc bộ phận bụng dạ cuộn cuộn truyền đạt lại một mệnh lệnh như vậy, nói là tối ngày mai cũng chính là tối thứ ba, Tổng Giám đốc mới nhậm chức của bọn họ chuẩn bị tổ chức một buổi liên hoan cho nhân viên.

Vốn dĩ những kiểu liên hoan nhân viên này không tới lượt phòng tư liệu nhỏ bé của bọn họ, bình thường nếu đi cũng chỉ có Lâm Thiên Y, Lâm Na và Trần Hi ba người, lần này không biết là con gió nào thổi tới mà lại có tên phòng ban bọn họ tham gia.

Nghe nói sau buổi liên hoan còn có hoạt động khác.

Trong lòng có trông ngóng, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Tối thứ ba, Lâm Thiên Y sớm đã thu dọn một số đồ đạc. Kỳ thật đối với loại hoạt động này cô không muốn tham gia, còn không bằng ghé tiệm của Tề Diệu giúp đỡ, nhưng mà đâu không lại Lâm Na với Trần Hi người lôi người kéo, cô cuối cùng cũng bị lôi đến địa điểm tổ chức ăn liên hoan.

Nhà ăn là một gian nhà kiểu nước Đức rất đẹp, có thể thấy được Tổng Giám đốc ra tay rất hào phóng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Cố lên

Điều khiến Lâm Thiên Y cảm thấy an tâm chính là, Hạ Minh Duệ chỉ xuất hiện có một lần vào thời gian dùng cơm, nói vài câu xong liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Vì thế bữa tiệc này ăn uống coi như tương đối thoải mái, cũng khiến cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không hiểu vì sao mỗi lần nhìn thấy Hạ Minh Duệ cô đều có cảm giác chột dạ. Cái cảm giác đó làm cô chỉ muốn chuồn đi thật xa.

Sau khi dùng cơm xong, không ít chị em phụ nữ đều đi đến phòng trang điểm để thay đổi lễ phục dạ hội cho phù hợp, Lâm Na cũng không ngoại lệ. Bởi vì tối nay chính là cơ hội tốt để gây sự chú ý với Tổng giám đốc.

So ra thì Lâm Thiên Y có vẻ thoải mái hơn nhiều, vẫn mặc chiếc quần jean đơn giản như trước, áo thun rộng thùng thình, nhìn có vẻ bình thường tùy ý, giống như lần tụ họp này đối với cô không có chút ảnh hưởng gì.

Lúc ba người Lâm Thiển Y tay trong tay bước vào hội trường, trên sân khấu đã có người hát biểu diễn. Lâm Thiển Y nhìn một lượt cũng không thấy quen được mấy người, nhưng đại thể là người của phòng thiết kế. Vốn dĩ Lâm Thiển Y cũng là người mới, do đó cũng chỉ nhận biết được vài người.

Cô tùy tiện tìm một góc khuất ngồi xuống, yên lặng quan sát. Cô không thích đến những nơi như thế này, nhưng mà đầu không lại sức của Lâm Na và Trần Hi.

Cũng không biết qua bao lâu, người vào phòng khiêu vũ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ồn ào.

Đột nhiên trong lúc đó hội trường lớn đột nhiên yên lặng, đèn pha từ từ chiếu vào chỗ người đàn ông phong độ đang ung dung đi tới.

Người đàn ông này tùy ý đứng lại chỗ đó, trong hội trường đột nhiên trầm xuống. Ánh mắt người đàn ông quét một lượt trong hội trường, Lâm Thiển Y mơ hồ cảm thấy ánh mắt người đàn ông đó dừng trên người mình một lúc, sau đó rất nhanh liền rời đi.

Cô có cảm giác ánh mắt đó có chút ý tứ hàm xúc. Trái tim vốn đang bình yên đôi chút đột nhiên nảy lên vài nhịp. Nhịp đập trong nháy mắt cứ loạn cả lên.

Tên đàn ông chết tiệt này!

“Mọi người cứ vui chơi thoải mái, không cần cảm thấy áp lực. Cứ coi như tôi không tồn tại. Bây giờ không phải giờ làm việc, cứ thoải mái là được!”

Giọng nói dễ nghe của Hạ Minh Duệ vang lên trong hội trường, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái.

Wow, Tổng Giám đốc mới cool quá!

Đẹp trai quá!

Rất có phong độ!

Lâm Thiển Y bĩu môi khinh thường, người không biết còn tưởng đây là cái chợ, ồn ào như vậy còn ra thể thống gì?

Bỗng cảm giác được ánh mắt đang nhìn chằm chằm trên đỉnh đầu, Lâm Thiển Y buồn bực ngẩng mặt lên, đối diện chính là ánh mắt âm trầm của Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiển Y mơ hồ cảm thấy khóe miệng Hạ Minh Duệ cong cong nhìn cô, ngón tay thon dài rõ ràng đang chỉ vào chỗ túi áo.

Tên khốn kiếp này!

Đây là đang nhắc nhở cô 50 triệu kia sao?

Bàn tay nhỏ ẩn trong đám người nắm chặt lại. Nếu không phải vì e ngại nhiều người, cô đã xông lên phía trước, đánh cho tên chết tiệt đó một trận!

“Aaaaaa, Tổng Giám đốc đang nhìn về phía này, Lâm Na lên đi! Thu phục anh ta! Chúng ta chính là đại gia rồi!”

Đôi mắt nhỏ của Trần Hi lóe sáng như ánh đèn trong đêm.

“Tớ, tớ có được không?”

Thời điểm đối diện với vị Tổng Giám đốc lạnh lùng kiên cường này, cho dù là người vô cùng tự tin như Lâm Na cũng không khỏi có chút sợ sệt!

Đối với loại đàn ông này cô thật sự không tự tin, kiểu đàn ông này không phải kiểu cô có thể nắm trong tay được, không cẩn thận sẽ là vạn kiếp bất phục!

“Tin tưởng bản thân, cố lên!”

Lâm Thiển Y nắm tay cùng Trần Hi cổ vũ cho Lâm Na. Cô dường như thấy được viễn cảnh Lâm Na chinh phục được vị Tổng Giám đốc tâm tình bất định này, cô còn thấy được tầm nhìn của mình từ đôi cánh của Thiên sứ lấp lánh bay tới.

Tôm lại, cô nàng Lâm Na từ chối không ngừng vẫn bị Trần Hi đẩy đi, trước mặt bao người cô chỉ có thể tiếp tục bước lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Mập mờ không rõ

Không phải chỉ là mời Tổng giám đốc nhảy một điệu thôi sao? Có gì ghê gớm đâu? Anh ta cũng không phải quái thú ăn thịt người sẽ ăn luôn mình chứ.

Mang theo tâm tình hồ hởi át đi nỗi bất an trong lòng, Lâm Na từng bước tiến về khu vực trung tâm sàn khiêu vũ. Hành động này dĩ nhiên thu hút sự chú ý của không ít người ở đây.

Thật ra có rất nhiều mỹ nữ ở bộ phận thiết kế muốn mời vị Tổng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai lại lãnh khốc bức người này nhảy một bản, thế nhưng chưa kịp tấn công đã bị ánh mắt của anh nhìn đến mà từ bỏ ý định.

Chính vì vậy, khi thấy Lâm Na, không ít người trợn to mắt nhìn, ghen tỵ có, xì xào bàn tán có, khinh bị cũng có, hâm mộ lại càng có.

Đối với những ánh mắt xung quanh này, Lâm Na làm như không thấy. Ngược lại chiếc cổ mảnh khảnh cứ thế ngẩng cao, nhìn không chớp mắt, chân thành đi về hướng Tổng giám đốc. Trong tay cô cầm một ly rượu chân dài, bên trong đựng hơn nửa chất lỏng trong suốt. Nếu có thể trong lúc cùng khiêu vũ mời Tổng giám đốc cạn ly, đó cũng là vinh hạnh rất lớn.

Cho dù Hạ Minh Duệ có thể không phải là người thừa kế của Hạ gia, nhưng có quan hệ gì chứ? Anh ta là phú gia đời thứ hai là sự thật không thể chối cãi, cho dù trước kia có những lời phát ngôn bừa bãi đi chăng nữa cũng không quan hệ gì.

Gương mặt Lâm Na lộ ra ý cười mỹ miều, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, khẩn thiết đi tới.

Ở phía sau, Lâm Thiên Y sớm đã khẩn trương không biết phải làm sao. Cô mong mọi biết bao Lâm Na sẽ thành công trong việc quyến rũ vị Tổng giám đốc tính tình cô quái, âm tính bất định này. Trong lòng Lâm Thiên Y, vị Tổng giám đốc này chính là sói đội lột người! Bằng không đêm hôm đó cũng sẽ không phát sinh chuyện với cô.

Có điều sự tình lúc nào cũng không được như ý người mong muốn.

Nhìn thấy Lâm Na sắp tới gần trung tâm sàn khiêu vũ, thiếu chút nữa là tiếp cận Hạ Minh Duệ trên sân khấu, mọi người lúc này mới chợt nhận ra vị Tổng giám đốc mới đứng đó giờ đã không thấy đâu rồi.

Mọi người xôn xao một trận, nửa đồng tình nửa khinh thường nhìn Lâm Na. Nhìn xem, Tổng giám đốc không phải người cô muốn quyến rũ là quyến rũ được.

Sắc mặt Lâm Na thay đổi trong chốc lát rồi rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Xùy, chuyện này có gì lớn đâu?

Cái này chỉ có thể nói là Tổng giám đốc không phải khẩu vị của cô, vẫn còn rất nhiều soái ca đang chờ cô kia!

Lâm Na dáng điệu phong tình liếc nhìn bốn phía, lắc lắc eo thon nhỏ không chút biến sắc mời một anh chàng đứng gần đó, ở giữa sàn khiêu vũ bắt đầu nhảy.

Chính dáng điệu trời sinh ưu tú này của Lâm Na, không ít đồng nghiệp nam trong công ty mong ngóng chờ cô.

Lâm Thiên Y thấy Hạ Minh Duệ bước ra ngoài, hàm răng không khỏi nghiến kèn kẹt.

Uống hết một ly rượu trên bàn, cảm giác nóng rực cay nồng từ dạ dày xông thẳng lên não. Lá gan cũng theo đó mà lớn lên.

Cô nghĩ có nên chúc say Hạ Minh Duệ, sau đó lấy tám hình đi?

Lâm Thiên Y tách khỏi đám đông bước về phía Hạ Minh Duệ vừa rời đi.

Bên ngoài là dãy hành lang trải thảm lông dày, ở giữa hành lang là lối lên cầu thang. Lâm Thiên Y hồ nghi bước về phía cầu thang.

Ánh đèn mờ ảo khiến không gian xung quanh có chút mập mờ.

“A, người ta nóng quá!”

Một giọng nói nũng nịu điệu chảy nước vang lên, Lâm Thiên Y đang bước vào thì đột nhiên ngừng lại, cả người rùng mình ớn lạnh. Người phụ nữ này còn có thể giả bộ thêm chút nữa không?

Lâm Thiên Y dán người vào vách tường, lặng lẽ quan sát cái đầu tóc xù đang đi đến, đôi mắt to nheo lại chỉ bằng một sợi chỉ.

Một người đàn ông đang đứng quay lưng về phía cô, chỉ nhìn thấy mỗi bóng lưng cao ngất này cũng đủ khiến con người ta sôi máu. Người đàn ông một tay đút vào túi quần, một tay cầm điều thuốc đang cháy, trông rất có phong độ.

Người phụ nữ đứng đối diện, vẻ mặt thẹn thùng, vừa kêu nóng, bàn tay trắng nõn nhỏ bé vừa đặt lên chỗ cổ chữ V trên lễ phục dạ hội, ánh mắt không ngừng ‘phát điện’.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



## Chương 31: Phạt sơn vô ảnh cước

Lâm Thiên Y bắt giác cúi đầu nhìn vòng 1 không phải là rất bằng phẳng của bản thân, thờ dài một hơi.

Hóa ra chênh lệch lớn như vậy!

Cô không khỏi tưởng tượng đến ánh mắt của người đàn ông phía trước, có phải là đang mong chờ đến độ hận không thể ngay lập tức dưng vào trong quần áo của người ta?

“Nóng? Tôi cảm thấy rất mát mẻ mà.”

Một giọng nói mang vẻ trầm thấp cất lên, không chỉ Lâm Thiên Y cảm thấy câu trả lời này rất kỳ quặc mà ngay cả khuôn mặt cười của mỹ nữ dưới kia cũng đỏ cả lên. Dưới ánh mắt xuyên thấu lòng người của người đàn ông, mỹ nữ không khỏi cúi đầu, bàn tay nhỏ không yên cứ vịn vào góc áo.

Dựa theo suy nghĩ của đại đa số đàn ông, lúc nghe thấy mỹ nữ kêu nóng, và lại động tác lại trêu người như vậy, anh ta không phải nên giờ con thú tính, âm thầm gọi tình dục hạ nhiệt sao?

Nhưng còn hiện tại?

Không lẽ người này là gay? Lâm Thiên Y bị chính suy nghĩ sâu sắc của mình làm cho chấn động. Quả nhiên không phải người đàn ông này không hảo sắc, mà anh ta chính là cái người đặc biệt trong số mười người kia, gay!

Lâm Thiên Y lắc đầu thờ dài, thật sự đáng tiếc cho một soái ca mà.

“Tôi, tôi...!”

Mỹ nữ cúi đầu không biết phải trả lời thế nào. Sắc mặt Tổng Giám đốc vẫn như thường, đôi mắt sâu xa không thấy đáy, cô ta không nhìn thấy trong đôi mắt đen láy kia một tia động long nào.

“Sao thế? Vẫn còn chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không, không có!”

Ngay sau đó, Lâm Thiên Y liền nhìn thấy vị mỹ nữ vừa rồi còn xuân sắc khôn cùng, giờ phút này đã đỏ bừng hết mặt, nhanh chóng biến mất ở cửa cầu thang. Tốc độ đó quả thực vô song, cô chỉ kịp thấy làn váy màu hồng nhạt.

Người đàn ông này, thật là không biết phong tình!

“Xem đủ chưa? Đi ra đi!”

Giọng điệu dứt khoát của người đàn ông làm Lâm Thiên Y sững sốt, đôi mắt vô thức đảo qua đảo lại, bốn phía ngoài cô ra hình như là không còn ai khác. Nhưng cô chỉ đi tới góc tường, anh ta ở phía dưới lầu, hẳn là không phải nói cô chứ? Từ góc độ của người đàn ông này lẽ ra không thể nhìn thấy cô mới đúng.

Không đúng, giọng nói này có chút quen thuộc.

Không đợi Lâm Thiên Y nghĩ ra, trước mặt đột nhiên áp xuống một khuôn mặt lớn khôi ngô tuấn tú, người này không phải Hạ Minh Duệ thì còn ai nữa?

Đôi mắt Lâm Thiên Y tròn to, miệng nhỏ khê nhếch, biểu tình chưa kịp hoàn hồn. Người này sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy?

Hơi thở quen thuộc của người đàn ông làm cho tim Lâm Thiên Y đập nhanh như nai con đang hoảng loạn. Bị người đàn ông nhìn chăm chăm, cả gương mặt nhỏ đều đỏ bừng lên, cánh tay ở phía dưới không kiểm soát được nắm chặt lấy áo.

Người này dựa sát như vậy để làm gì? Người không biết lại còn tưởng bọn họ đang làm chuyện mờ ám.

“Đang nghĩ gì đó?”

Hơi thở gần trong gang tấc của người đàn ông mang theo sự ảm áp làm say lòng người, đôi mắt to trong veo của Lâm Thiên Y mơ màng chớp chớp.

Nghĩ gì?

Cô đang nghĩ phải làm sao mới có thể lấy trộm lại tấm hình kia!

Không biết rằng bản thân trong giây phút này có bao nhiêu mê hoặc.

Đôi mắt mờ màng mông lung như nước, bộ dáng ngẩn người có chút ngây thơ, cái miệng nhỏ nhếch lên căng mọng khiến người say mê. Cả khuôn mặt nhỏ đỏ hồng như quả táo chín, làm cho người khác muốn cắn một miếng.

Trên thực tế, Hạ Minh Duệ đã làm như vậy.

Cảm giác ấm nóng trên môi khiến Lâm Thiển Y bừng tỉnh, tiếp đó lửa giận bốc lên!

Tên cầm thú này đã cướp đi lần đầu của cô, giờ lại có thể cư nhiên không muốn chết từ tế mà hôn cô?

Xem Phạt son vô ảnh cước của cô đây!

Lâm Thiển Y đá một cước không chút lưu tình. Dùng hết sức lực trong người đá ai đó, ngược lại bị người nọ vươn tay ra chặn, sau đó chậm rãi áp chế xuống dưới.

Hai mắt cô trừng lớn, trừng to như hình cầu, đưa bàn tay nhỏ ra tát một cái.

Lúc mới bắt đầu Hạ Minh Duệ chỉ là có chút hoài niệm hương vị của cô gái trước mặt, nên không nghĩ ngợi gì hôn lấy đôi môi cô. Mãi cho đến khi hai đôi môi chạm vào nhau, anh mới phát hiện, thì ra mình đã lưu luyến hương vị của người phụ nữ bé nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 32: Cái gọi là “tăng ca”

Cảm nhận được cái tát nho nhỏ đang vù tới, Hạ Minh Duệ mí mắt cũng không thèm nâng lên, bàn tay to lớn nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé kia trong lòng bàn tay. Đường như cảm nhận được cô gái này không được an phận, Hạ Minh Duệ dứt khoát trời quật hai cánh tay nhỏ của cô ở phía sau.

Tiếc rằng sức lực của bản thân không bằng người ta, sau mấy lần phản kháng không có kết quả, Lâm Thiển Y chỉ có thể trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ đang làm việc ác trước mặt.

“Buông tay!”

Lâm Thiển Y thờ hồn hèn, giọng hung dữ nói.

“Mùi vị không tệ!”

Hạ Minh Duệ đưa ngón tay lau nhẹ đôi môi màu mật ong, cười đắc ý.

“Tên khốn nhà anh!”

Lâm Thiển Y hung hăng trừng mắt nhìn nụ cười mê hồn của Hạ Minh Duệ, tức giận nói.

“Trả ảnh lại cho tôi!”

Nhìn thấy bàn tay nhỏ chìa ra trước mặt mình, Hạ Minh Duệ nhún vai. Từ trước người Lâm Thiển Y lùi xuống một chút, phô trương cười.

“Cô tưởng là tôi sẽ đem theo món đồ đó bên người cả ngày sao?”

Nhìn gương mặt cười đến buồn nôn kia, Lâm Thiển Y có cảm giác như muốn đánh vào cái gối bông vậy. Có sức mà không dùng được, cô thật sự hận không thể tiến lên phía trước đá anh mấy cước, hung hăng giáo huấn một phen. Nhưng mà tình thế là người ta khỏe hơn, cô có vẻ như đánh không lại anh!

“Vậy anh để ở đâu? Tôi đi theo anh lấy!”

Bằng bất cứ giá nào cô cũng phải lấy bức hình lại.

“Xin lỗi, con người tôi vốn thấy đồ gì không quan trọng thường hay tiện tay vứt đi lắm!”

“Anh nói cái gì?”

Lâm Thiển Y tròn mắt không dám tin. Anh nói là vứt đi rồi?

Nhưng nhìn vào gương mặt nghiêm túc của người đàn ông, trong lòng không khỏi chùng xuống, cuối cùng trong đôi mắt sáng có chút âm trầm, lại không thể không thỏa hiệp.

Hầm răng cắn chặt môi dưới, Lâm Thiên Y nắm chặt bàn tay nhỏ của mình.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Ồ, chẳng muốn thế nào cả. Khi nào gom đủ 10 triệu kia biết đâu tôi lại nhớ ra được bức hình quảng ở đâu!”

Khóe miệng Hạ Minh Duệ cong lên, cười một cách đáng hận. Sau đó dưới ánh mắt như muốn giết người của Lâm Thiên Y, không chút lưu luyến tiêu sái rời đi, để lại cho cô một bóng lưng thâm thúy cao ngất.

“Khốn kiếp!”

Ở phía sau lưng Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y giương nắm đấm nhỏ về phía anh, giận đến run người. Sau đó, cô mặt mày ủ rũ, hồn xiêu phách lạc trở lại hội trường khiêu vũ.

Tiếng nhạc ồn ào đình tai nhức óc nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được chút không khí sôi động của buổi tiệc. Nếu có cũng chỉ là nỗi buồn vô biên.

Ánh mắt đảo qua một lượt, cô nàng Lâm Na vạn người mê được không biết bao nhiêu người vây xung quanh, đang vui vẻ cùng mọi người khiêu vũ. Ngay đến cả Trần Hi bình thường không ai chú ý tới cũng đang cùng một người đàn ông khiêu vũ.

Thế nhưng không khí vui vẻ này không lây nhiễm cô được chút nào, trong lòng như có một tảng đá lớn đè lên. Đều tại tên Hạ Minh Duệ đáng chết kia chọc tức cô.

Lâm Thiên Y ngồi một lúc, ăn một ít trái cây, cũng không còn hứng thú tham gia tiếp vũ hội, liền vội vàng chào Lâm Na và Trần Hi một tiếng, một mình ngồi xe công ty trở về nhà trọ.

Đẩy cửa ra, Lâm Thiên Y tùy tiện quăng túi xách của mình lên sofa, tiếp đó cả người như viên đạn nhảy up lên. Toàn bộ gương mặt vùi vào ghế sofa mềm mại dày cộm, nghĩ đến gương mặt Hạ Minh Duệ lúc thì lạnh lùng lúc thì cợt nhả, thật là hận tới mức nghiến răng nghiến lợi.

Không lâu sau, Lâm Thiên Y thờ dãi thườn thợt, mở máy tính đăng nhập vào game.

Dàn máy tính này cũng không phải là của cô, là của Tề Diệu. Dù gì thì tên đó cũng bận rộn làm ăn, không thường về nhà, máy tính vì vậy bị Lâm Thiên Y công khai chiếm dụng. Dù sao nhân rồi là nhân rồi.

Lâm Thiên Y vừa đăng nhập vào, Tiểu Ngư Quái Tề Diệu liền nhắn tin.

“Sao rồi? Máy bữa nay không thấy đến tiệm giúp đỡ? Anh sắp bận chết rồi đây!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Tăng ca...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Biệt thái phóng tú

Khi trả lời như vậy, Lâm Thiên Y rõ ràng có chút chột dạ. Cô bất an là lỗi, lẽ nào cô lại không biết mắc cỡ mà nói ra chuyện giữa cô và Hạ Minh Duệ?

Tiểu Ngư Quái: “Được rồi... Tới giúp anh làm nhiệm vụ đi, còn chưa thu thập đủ vật phẩm đâu.”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

Lâm Thiên Y vừa mới đăng nhập, nhiệm vụ cũng còn chưa có làm, có điều cô cũng không từ chối lời mời tổ đội Tiểu Ngư Quái gửi tới. Dù sao nhiệm vụ này cô cũng phải làm, khi nào làm thì chẳng phải cũng như nhau thôi sao?

Bên trong địa cung như cũ người người tấp nập, chém giết không ngừng. Bởi vì Lâm Thiên Y đã một ngày rồi không đăng nhập vào game, do đó lúc này cô cũng không có thời gian cùng người khác chém chém giết giết. Cô chỉ muốn mau chóng làm cho xong nhiệm vụ để ngủ sớm.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người. Cô còn chưa kịp lấy được vật phẩm thứ nhất đã bị đánh chết.

Người giết cô vừa khéo lại là Tuyền Thủy Đình Đông, đứng bên cạnh hẳn không phải Hạ Mạt Thanh Thanh thì còn ai nữa?

Được rồi, để tránh trêu vào bọn họ, cô ấn thân rời khỏi chỗ này. Phải thu thập tất cả năm loại vật phẩm trong địa cung, cô cũng không tin, hai người bọn họ vẫn có thể đuổi giết cô.

Cô đi chỗ khác là được chứ gì?

Lâm Thiên Y hằm hừ, liền đổi sang nơi đánh Ma Nhận. Lúc cô rời đi thì hùng hùng hổ hổ, rất nhanh sau đó lại nổi cơn thịnh nộ.

Một con quái cô còn chưa kịp đánh vậy mà lại chết!

Lúc này đây kẻ giết cô là một tên gọi là Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu.

Nhìn tên này thôi cũng biết chẳng phải loại người tốt đẹp gì, Lâm Thiên Y âm thầm mắng.

Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu thuộc tông phái đứng hàng thứ hai, cũng là một trong những cao thủ trong bảng xếp hạng 10 cao thủ. Nghĩa Bạc Vân Thiên là tông phái đứng thứ hai nhưng có tới hai cao thủ lọt vào top 10. Một người đứng hàng thứ nhất Biệt Thái Phóng Tứ, người còn lại chính là Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu đứng hàng thứ 9.

Hai người này hầu như như hình với bóng, mọi người trong game có lần đồn rằng bọn họ là một đôi.

Người chơi đều biết phải tìm người kết hôn trong game, bởi lẽ có kết hôn thì mới giúp gia tăng sức chiến đấu. Thế nhưng Biệt Thái Phóng Tứ và Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu hai người một mực độc thân.

Từng có vô số mỹ nữ trong game gây sự chú ý với bọn họ, nhưng tất cả đều không thành công. Cho đến nay, hai người bọn họ cũng không có ý định kết hôn.

Có không ít người đoán rằng hai người bọn họ có khả năng là một đôi. Thế cho nên lý do bọn họ vẫn duy trì tình trạng không kết hôn, bởi vì hai người bọn họ còn chưa quyết định được ai làm chồng, ai làm vợ.

Dù sao đây cũng là vấn đề tôn nghiêm của đàn ông, nghĩ thử xem, hai người đàn ông ở bên nhau nhất định phải có một người hy sinh làm vợ rồi.

Kỳ thực đối với chuyện này Lâm Thiên Y cũng không quá nghe ngóng, những điều này đều là do tông chủ Chung Ly Hàn của bọn họ rảnh rỗi nói cho cô biết.

Có điều cô bắt đầu cảm thấy buồn. Nghĩ mà xem, một người nằm trong bảng xếp hạng như vậy có thật sự cần thiết phải cùng tiểu nhân vật là cô đây đối nghịch không?

Lâm Thiên Y nằm trên mặt đất lạnh lẽo, con trỏ chuột của Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu vẫn còn để trước mặt cô, hận không thể đâm chết cô.

Trong lòng cô suy nghĩ, người này không có ý định rời đi, lẽ nào phải chờ cô sống lại rồi giết cô thêm lần nữa ư? Hay ho lắm à? Sát cô như sát thực vậy mà!

Không bao lâu sau, Lâm Thiên Y liền trờng lớn mắt. Thì ra Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu không phải đợi cô sống lại mà là đang chờ thân hình cao lớn đột nhiên từ trong sơn cốc chạy ra - Biệt Thái Phóng Tứ.

Thì ra lời đồn là thật, hai người này quả là một đôi, đi làm nhiệm vụ đều như hình với bóng.

Cho dù cô cùng Tiểu Ngư Quái tổ đội, nhưng cái tên kia từ khi tiến vào tới nay không biết chạy đi nơi nào. Cô luôn luôn đi có một mình.

Aiz, đều nói soái ca giờ thành gay hết mà, đàn ông có tiền cũng như vậy, hai người trước mắt không phải là ví dụ sống điển hình sao?

Hai vị thổ hào xếp trong bảng xếp hạng 10 cao thủ cư nhiên là một đôi! Thật sự đã đập tan con tim yếu đuối của biết bao thiếu nữ, thiếu phụ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34: Gặp một lần giết một lần

Biệt Thái Phóng Tứ: “Này, ai thế? Sao lại nằm trên mặt đất? Có điều nhìn có chút quen mặt, hình như mấy ngày trước thời điểm tao bị vây đánh cũng gặp người này.”

Nhĩ Nhất Tien Ngã Tụ Tiểu: “Không biết, hình như trong lúc tao đánh quái không cẩn thận đánh chết. Có điều chết cũng không uổng, ai bảo hán dám

đến bao vây tui mình?”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Đúng đó!”

Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tự Tiểu: “Hắc hắc, với chút thực lực còn con ấy mà bày đặt vây đánh người khác, hừ, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy? Ông đây nhớ kỹ rồi, về sau gặp một lần giết một lần!”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Được đó!”

Lâm Thiên Y: “...”

Cô đã trêu ai chọc ai vậy trời?

Cô vây đánh? Có làm hay không? Rõ ràng là mấy người giết người không chớp mắt, trong lúc đang ẩu đả không cần thận cũng giết luôn cô không phải sao? Chẳng nhẽ cô rảnh tới mức tham dự vào kịch chiến của đám cao thủ bọn họ?

Quả là tháng sáu có tuyết, cô so với Đậu Nga còn oan hơn nữa kia!

\*“Oan Đậu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Đây là một câu chuyện chân thật xảy ra vào triều Nguyên, bởi ảnh hưởng chấn động vào thời bấy giờ, vậy nên đã được ghi vào trong “Liệt Nữ truyện” giống như sử ký vậy.

Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. Trước lúc hành hình, tên tham quan hỏi Đậu Nga rằng cô còn có lời nào muốn nói nữa không?

Đậu Nga trả lời: “Xin hãy ban cho tôi một mảnh lụa trắng dài ba thước treo lên một cây sào cao trăm thước, nếu như tôi bị oan, một giọt máu nóng cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bắn lên trên dải lụa trắng kia; nếu như tôi bị oan, đầu rơi xuống đất, trời liền sẽ có tuyết rơi là tã; nếu như tôi bị oan, sau khi tôi chết trời sẽ hạn hán trong suốt 3 năm liền”.

Tham quan đó lắc đầu lia lịa, chế giễu: “Thật là ngu muội! Hoang đường!”, lòng nghĩ thầm: “Mùa hè Tháng 6 oi bức như thế này sao lại có tuyết rơi được chứ? Xưa nay, người ta chỉ thấy máu chảy xuống đất, ta lại muốn xem thử máu sao lại có thể bay lên trên được?”.

Thế là ông lệnh cho người ta lấy một dải lụa trắng dài ba thước treo lên cây sào cao.

Tên đao phủ vừa vung đao xuống, một dòng máu nóng của Đậu Nga giống như kỳ tích đã bắn lên dải lụa trắng treo ở giữa không trung, ngay cả một giọt cũng không rơi xuống đất. Khi đầu của Đậu Nga bị chặt đứt, quả nhiên gió lớn nổi lên, tuyết bay khắp trời.

Trước đó không lâu, mọi người còn ướt đầm mồ hôi, vậy mà giờ đây chỉ trong nháy mắt, người nào người nấy ôm đầu rút cổ chạy về nhà, miệng không ngừng nói là “chuyện lạ, chuyện lạ”.

Sau khi Đậu Nga chết, quả thật là trời đã hạn hán 3 năm, không trông trọt thu hoạch được gì. Người dân vùng đó đều biết rằng ông trời đang lên tiếng bất bình thay cho Đậu Nga vậy.

Mấy năm sau, phụ thân của Đậu Nga thi đậu bảng vàng, trở thành quan lớn. Khi trở về quê nhà, ông đã phúc thẩm lại vụ án của Đậu Nga, xử trảm Trương Lư Nhi và tên tham quan, rửa sạch nỗi oan khuất cho con gái. Bà con trong làng lũ lượt kéo đến viếng thăm phụ thân nàng, nói: “Từ đầu chúng tôi đã biết Đậu Nga bị oan, chỉ tiếc là chúng tôi đều sợ quyền thế của tên tham quan đó, nên chỉ dám hận chứ không dám nói ra, nhưng mà chúng tôi lại không hề hãm hại Đậu Nga, có sao lại phải chịu nạn hạn hán trong suốt 3 năm này chứ?”.

Phụ thân của Đậu Nga đáp: “Các ông đã biết rõ Đậu Nga là bị oan, vậy mà lại không dám nói một lời công đạo, đó gọi là bất nghĩa. Còn có những người tin tưởng tham quan, cho rằng Đậu Nga thật sự là hung thủ giết người, rồi miệt thị những người lương thiện, đó gọi là bất nhân. Trời cao có mắt, không có tai bay vạ gió, thiên tai nhân họa chính là để trừng trị những kẻ bất nhân bất nghĩa vậy!”.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Tôi nói hai vị đại ca này, cho tôi nói chút đạo lý có được không?”

Lâm Thiên Y quăng cho họ ánh mắt xem thường, cô cảm thấy vẫn nên giải thích một chút.

Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tự Tiểu: “Nói cái rắm, thực lực mới là đạo lý tốt nhất.”

Kể đó trước mắt nổi lên một con gió, hai người kia bỗng chốc biến mất. Lâm Thiên Y được dịp tròn mắt há mồm, cô còn chưa có nói hết mà!

Muốn hay không cứ thế định tội cô? Ít ra cũng phải cho cô một cơ hội giải thích chứ?

Đúng là khóc không ra nước mắt mà!

Ngoài đời thì bị Hạ Minh Duệ làm cho một bụng tức giận, chơi game thì bị vợ trước cùng chồng của cô ta khi dễ còn chưa nói, lại còn vô duyên vô cớ trêu phải thiên hạ đệ nhất, có để cho người ta sống hay không?

Kết quả cuối cùng chính là, nhiệm vụ trong địa cung Lâm Thiên Y cơ bản là không thể hoàn thành. Cũng hết cách, mỗi một lần cô đến chỗ khác làm

nhệm vụ đều bị Biệt Thái Phóng Tử giết chết, không chút lưu tình. Càng khỏi phải nói cái tên Tuyền Thủy Đình Đông, hẳn cùng Biệt Thái Phóng Tử đều khôn kiếp như nhau.

Bất quá tốt xấu gì Tuyền Thủy Đình Đông đuổi giết cô cũng có nguyên nhân, đó là liên quan đến vợ trước của cô. Còn tên Biệt Thái Phóng Tử thì sao?

Lâm Thiên Y hàm hừ, cảm thấy tên này thực chất là cố tình gây sự. Hẳn cũng giống như tên Hạ Minh Duệ ngoài đời kia, đều là đồ cảm thú, nguyên rủa hẳn đời này không lật người được?

Mang theo cả bụng buồn bực, Lâm Thiên Y hàm hừ đi tắm, sau đó tiến vào phòng đẹp cũng không mấy ngọt ngào gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thiên Y đi vào công ty, xem chút nữa là bị một bóng người bỏ nhào vào.

“Em nói nè chị hai, em cũng không phải là đàn ông, chị cứ dính chặt làm người ta cũng khó chịu!”

Lâm Thiên Y không chút lưu tình đã kích nói, thật sự tâm tình cô lúc này hết sức bi thảm, không còn tâm trạng.

“Tiểu Thiên, yêu tinh Lâm Na kia bị điều qua bộ phận thiết kế rồi. Về sau bộ phận văn thư chúng ta chỉ còn hai đứa mình nương tựa lẫn nhau thôi!”

Ngạc nhiên là Trần Hi không có ý định phản bác lại lời chế nhạo của Lâm Thiên Y, ngược lại còn ôm cổ cô khóc than. Lâm Thiên Y ngăn ra, lập tức kịp phản ứng, sau đó cũng cảm thấy thư thái. Mặc dù có chút không đành lòng nhưng Lâm Na cũng không phải kiểu người chịu ngồi yên trong phòng văn thư.

Bộ phận thiết kế cần một người như cô ấy. Có đôi khi tài năng cũng không phải là điểm mấu chốt, mà chính là vẻ ngoài xinh đẹp, tài ăn nói khéo léo cũng có thể thành công kiếm được khách hàng quan trọng. Cho dù về mảng thiết kế Lâm Na cũng không hẳn là tài giỏi, nhưng Lâm Thiên Y tin tưởng với thủ đoạn của cô ấy, tìm một chỗ đứng trong bộ phận thiết kế không phải không có khả năng.

Sáng sớm, Lâm Thiên Y liền sửa sang lại tài liệu trong tay, còn đừng nói cả ngày nhìn chăm chăm vào máy tính cũng là việc khiến người ta rầu rĩ.

Hơn chín giờ, Trưởng phòng bụng phê tới gõ cửa phòng cô.

Lâm Thiên Y hô một tiếng, “Mời vào!”

“Lâm Thiên Y, báo giá tuần trước đã chỉnh sửa tốt chưa?”

“Dạ, đã chỉnh sửa rồi ạ!”

Lâm Thiên Y hết hồn, ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, âm thầm nuốt nước bọt. May mắn là cô đã sửa lại tài liệu, nếu không trưởng phòng lại mặt nặng mày nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 35: Pha tách cà phê

“Vậy thì tốt, Tổng giám đốc đang chờ cô đem tài liệu cho anh ấy xem qua đấy.”

Gi chứ?

Mấy việc này chẳng phải bình thường chỉ cần đưa cho Trưởng phòng xem là xong việc sao? Từ khi nào thì loại việc con con này cũng cần đến Tổng giám đốc thẩm duyệt?

Kỳ thật việc này không chỉ mình Lâm Thiên Y cảm thấy kỳ lạ, mà ngay cả Trưởng phòng cũng có chút khó hiểu, có lẽ là sếp mới nhậm chức nên ra uy. Dù sao bọn họ cũng chỉ là nhân viên, làm sao hiểu được tâm lý cấp trên cơ chứ?

Hơn nữa người này lại là Hạ Minh Duệ không hay làm theo lẽ thường, tính cách hay thay đổi.

Trưởng phòng nhìn Lâm Thiên Y bằng ánh mắt ‘tự cầu nhiều phúc’, sau đó vác cái bụng phê đi ra ngoài.

Lâm Thiên Y cùng Trần Hi hồ nghi, nhìn nhau một cái, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nhưng không biết vì sao chỉ cần nghĩ đến Tổng Giám đốc là trai bao đêm đó, tim Lâm Thiên Y giống như không bị khống chế, đập loạn dị thường.

Thế nhưng vừa nghĩ tới ảnh chụp của mình còn nằm trong tay anh, tinh thần mới nãy còn căng thẳng giờ đã dằng dẳng sát khí.

Cô còn chưa tìm anh tính sổ, vậy mà anh ta lại tìm tới cửa trước? Người khác sợ anh, cô là ai chứ? Cô là Lâm Thiên Y không sợ trời không sợ đất. Cô cũng không tin tên Tổng giám đốc đáng ghét kia còn có thể ăn mình hay sao?

Lâm Thiên Y sửa soạn lại tài liệu trên bàn, ưỡn bộ ngực không mấy đầy đặn của mình, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

Trần Hi mở to mắt nhìn Lâm Thiên Y ra khỏi phòng, nhưng cô cứ có cảm giác, hình như biểu hiện của Lâm Thiên Y có phần kỳ quái. Cho dù Tổng giám đốc là loại người lạnh lùng cương nghị, cô cũng không nên có loại vẻ mặt này chứ?

Văn phòng Tổng giám đốc của Hạ Minh Duệ nằm ở lầu 11. Lâm Thiên Y ôm tập tài liệu vào trong ngực, đứng trong thang máy, tâm tình cô cũng coi như bình tĩnh. Có điều tới lúc phải gõ cửa, bàn tay nhỏ bé cứ đưa ra rồi rút lại, chần chừ không dám gõ.

Cô cảm thấy trái tim bất an của mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong đầu bỗng dưng lại nghĩ tới bộ dáng trai bao tối say rượu hôm đó. Càng kỳ quái hơn là, cô lại nghĩ tới nụ hôn tối hôm qua. Cô có chút tức giận sờ lên hai má, thật là đáng chết!

Anh ta lại dám hôn cô!

Nghĩ vậy, Lâm Thiên Y tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn, cũng không còn chần chừ như khi nãy, đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói trầm thấp hùng hậu của đàn ông vang lên làm cho tim Lâm Thiên Y đập nhanh. Cô len lén trấn an bản thân, không cần phải hoảng loạn, hít một hơi thật sâu, lúc này mới bước vào phòng.

Hạ Minh Duệ đang cầm cúi xem xét đóng tài liệu trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhíu mày chuyên chú vào tập số liệu trong tay mình, toát ra ánh mắt xuyên thấu như ánh sáng màu xám bạc xuyên qua rèm cửa sổ làm bằng chất liệu sa tanh kia.

Nửa người của Hạ Minh Duệ đều chìm trong ánh sáng màu bạc kia, lông mi dài cong mang theo màu bạc lấp lánh của ánh mặt trời, cảm giác mờ ảo khiến anh nhìn có vẻ nghiêm túc hơn bình thường, nhưng lại thiếu vẻ chân thật.

Trong lúc hốt hoảng, Lâm Thiên Y cảm thấy người đàn ông này vào thời điểm nghiêm túc quả thực có một sức hút đặc biệt, có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác. Nếu không phải anh ta trộm ảnh chụp của cô, cô nghĩ rằng cô sẽ có thiện cảm với anh. Đây là một người đàn ông có lực hấp dẫn trí mạng với phụ nữ.

“Giúp tôi pha tách cà phê!”

Trong lúc Lâm Thiên Y còn đang ngây người, môi mím của Hạ Minh Duệ hé mở, lạnh lùng truyền đạt mệnh lệnh.

Lâm Thiên Y cứ thế không tự chủ được đi về hướng pha cà phê. Lúc xoay người, cô mới đột nhiên hoàn hồn.

Cô như thế nào chỉ bằng một câu nói đơn giản của anh mà bị sai khiến?

Dựa vào cái gì cô phải pha cà phê cho anh?

“Thất thần làm gì? Còn không mau đi?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 36: Đem áo đi giặt

Lâm Thiên Y hoàn hồn, ngẩng ngẩn nhìn Hạ Minh Duệ vẫn như trước không thèm ngẩng đầu lên, ánh mắt anh không những chuyên chú mà còn tận tâm. Lúc này trông anh hoàn toàn khác với đêm hôm đó. Trên vầng trán không còn toát lên vẻ đẹp tà khí nữa mà thay vào đó là sự lạnh lùng nghiêm nghị.

Giờ phút này trên người anh toát ra một loại khí thế đặc biệt, khiến cho người khác không thể không tin phục. Cái loại cảm giác này thật giống như người kia rõ ràng ngay tại trước mắt, nhưng lúc nào cũng cảm thấy giữa bản thân và anh ta có một khoảng cách không thể vượt qua. Đây là hơi thở vương giả của chúa tể, lạnh lùng nhưng cuồng ngạo.

Thật sự là một người đàn ông đặc biệt!

Đợi lâu như vậy cũng không thấy người phụ nữ trước mặt có động tĩnh gì, Hạ Minh Duệ không kiên nhẫn ngắt đầu.

Ánh mắt ngơ ngác của Lâm Thiên Y đụng phải ánh mắt của Hạ Minh Duệ, tim cô lại lần nữa đập điên loạn, không khỏi lắp bắp nói.



“Tôi, tôi không biết cà phê để ở đâu!”

Lời vừa thốt ra cô liền hối hận. Cô tại sao lại có thể dễ dàng quên như vậy? Thật sự là không có tiền đồ mà, cô âm thầm khinh bỉ bản thân.

“Trong ngăn kéo thứ hai bên tay trái cô.”

“Ồ!”

Lâm Thiên Y hành động theo quán tính, máy móc đi tới ngăn kéo thứ hai bên tay trái, lấy ra một bình cà phê.

Thời điểm Lâm Thiên Y đem tách cà phê nóng hồi đặt trước mặt Hạ Minh Duệ, cô rốt cục có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không hiểu vì sao người đàn ông trước mặt tạo cho cô một loại áp lực cực lớn? Khiến cô làm việc gì cũng hết sức dè dặt, cẩn thận, thật không giống cô của trước kia.

Trước kia cô không phải là một cô gái có hơi cầu thả nhưng rất hoạt bát sao? Như thế nào bây giờ lại trở nên chậm chạp, sợ trước sợ sau như vậy?

Hạ Minh Duệ ngược mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, bùng tách cà phê trước mặt lên uống một ngụm.

“Chết tiệt! Cô định phòng chết tôi à?”

Hạ Minh Duệ phun ngụm cà phê ra, miệng hít khí lạnh. Trên áo sơ mi trắng rõ ràng có thể thấy được vệt cà phê loang lổ.

“\*\*!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau lại lau giúp tôi!”

Hạ Minh Duệ lúng túng tay chân, rút ra khăn giấy lau khoé miệng, áo sơ mi. Ánh mắt sắc bén thiếu chút nữa liền có thể phun ra lửa.

“Ồ ồ!”

Lâm Thiên Y vẫn còn chút lơ mơ, từ từ đi lại, vòng qua phía trước Hạ Minh Duệ, không chút để ý rút khăn giấy ra lau. Vừa lau vừa âm thầm chửi rủa.

“Cổ ý, cổ ý có phải không?”

Đôi mắt đen như mực của Hạ Minh Duệ chăm chăm nhìn Lâm Thiên Y, nhìn đến khi cô chợt dạ, ánh mắt đảo qua đảo lại.

“Gi chứ?”

“Sao có thể?”

Ai bảo anh không đợi nguội một chút rồi hãy uống, đây không phải tự mình rước lấy khổ sao? Trách ai chứ? Cũng không phải cô ép anh uống. Lâm Thiên Y chu cái miệng nhỏ, lầm bầm nói.

“Này, anh làm gì vậy?”

Lâm Thiên Y giật nảy mình nhảy ra xa, thật sự là quá vô sỉ. Anh ta cư nhiên cởi áo ra, lộ ra nửa thân trên trơn bóng. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, mắt to không ngừng chớp, ngó nghiêng nhìn xung quanh, chính là không dám nhìn thẳng vào Hạ Minh Duệ.

Cô không khỏi giơ tay lên che tầm mắt của mình lại, miệng không ngừng lầm nhảm.

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!”

Nhưng là đợi một hồi mà cũng không thấy Hạ Minh Duệ có hành động gì khác, Lâm Thiên Y lặng lẽ hí mắt quan sát, khoé miệng lúc này bỗng co rút lại.

Người này đang khoanh hai tay lại, ung dung nhìn cô chăm chăm. Lâm Thiên Y hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Trai đơn gái chiếc thể này mà lại dễ trần như vậy, anh cũng không phải là kẻ cuồng hờ hơ!

“Anh, anh mau mặc áo vào đi!”

Ngay sau đó, trước mắt Lâm Thiên Y bỗng tối sầm. Hình như có vật gì đó rơi trên đầu cô, cô có chút tức giận, đưa tay kéo xuống.

“Đem áo đi giặt đi. Cũng không phải chưa thấy qua, mặc cỡ cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Cho em mượn bờ vai để dựa

Lâm Thiển Y cầm áo sơ mi của Hạ Minh Duệ trong tay, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Cô cũng không phải là gì của anh, dựa vào cái gì mà kêu cô đi giặt?

“Anh, anh, anh chuyện đêm hôm đó là ngoài ý muốn!”

Hạ Minh Duệ có chút buồn cười nhìn Lâm Thiển Y đang cứng cổ cái, gương mặt nhỏ đỏ lựng nhìn mình chăm chăm không phục, thờ ơ nói.

“Ồ, phải không? Mau đem áo đi giặt trước đi, chút nữa tôi còn muốn mặc đi ra ngoài!”

Tiếp đó Hạ Minh Duệ ý vị thâm trường trừng mắt nhìn cô, tiếp tục nói.

“Hay là cô hi vọng tôi đi ra ngoài với bộ dạng này?”

“Anh đi chết đi!”

Lâm Thiển Y oán hận quay đầu đi, định bụng không muốn nhìn tới gương mặt như đòi nợ của Hạ Minh Duệ. Anh ta mặc hay không mặc đồ liên quan gì đến cô? Thế nhưng sao cô lại cầm áo của anh đi thẳng về phía toilet? Cũng may lâu lâu không có người khác, nếu không cô sẽ xấu hổ vô cùng.

Lúc cô đem áo đã giặt sạch sẽ và sấy khô quay lại, tiếp đón cô là ánh mắt như cười như không của Hạ Minh Duệ. Lâm Thiển Y nén một bụng tức giận không có chỗ xả, chỉ đành oán hận vứt áo trước mặt Hạ Minh Duệ, sau đó đem chồng tài liệu đập cái ầm ở trên bàn của anh. Cô nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Đây là tư liệu mà Tổng giám đốc ngài muốn!”

Hạ Minh Duệ thản nhiên lướt qua, ngay cả lật lên xem cũng không lật, trực tiếp nói.

“Đặt tạm ở đây đi, nhớ buổi chiều lúc tan sở quay lại lấy!”

Lấy cái chày gỗ anh ah!

“Được!”

Lâm Thiển Y cố gắng nở nụ cười nhẹ, sau đó quay người như chạy trốn biến mất trước mặt Hạ Minh Duệ.

Mãi đến khi bóng hình xinh đẹp tinh lệ biến mất không còn thấy nữa, Hạ Minh Duệ mới thu ánh nhìn, tiếp tục công việc đang dở tay. Đồng thời anh cũng nhìn sơ qua tài liệu của Lâm Thiển Y. Nét chữ thanh thanh xinh đẹp, tài liệu làm cũng ngăn gọn dễ hiểu, tổng thể mà nói cũng không tệ lắm!

Lâm Thiển Y vội vàng quay về phòng làm việc của mình, vừa đặt mông ngồi xuống ghé liền vớ lấy ly nước trên bàn uống ừng ực!

Sau cùng cô lấy tay lau nước trên khóe miệng, trong lòng tức giận bất bình, thật là một tên khó ưa! Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ! Không phải chỉ nghĩ với một người đàn ông thôi sao, thế nhưng người đàn ông này lại là lãnh đạo trực tiếp của cô!

Loại xác suất này so với trúng xổ số còn khiến người ta khó tin, thật là như đang chiêm bao vậy. Nhưng mà đây lại là chuyện thực tế đã xảy ra, cũng may chết hay không cũng chỉ là thua trong tay Tổng giám đốc.

“Tiểu Thiển, cậu không sao chứ?”

Trần Hi nhìn sắc mặt Lâm Thiển Y, cẩn thận hỏi.

“Không, không sao!”

Buồn cười, cô thì có thể có chuyện gì chứ? Không có việc gì mới là lạ! Cô muốn khóc á, đây là chuyện gì thế này, mà loại chuyện này lại không thể đem ra nói rõ ràng được, thật là có khổ mà không nói nên lời!

“Thật không? Tôi thấy sắc mặt của cậu không được tốt!”

Trần Hi có chút lo lắng.

“Không sao, có thể do tối qua ngủ không ngon thôi!”

Lâm Thiển Y nói dối không đỏ mặt.

Buổi trưa Lâm Thiển Y cuối cùng cũng chạy đến quán cà phê của Tề Diệu. Quán cà phê của Tề Diệu trang hoàng đơn giản, âm nhạc nhẹ nhàng khiến nó

có cảm giác sang trọng, là nơi nghỉ trưa tốt nhất.

Bình thường lúc có khách hàng Lâm Thiện Y liền giúp tiếp khách, lúc không có khách cô dứt khoát ngồi một bên hưởng thụ ánh nắng mặt trời, ngăn người nhìn đoàn người qua qua lại lại bên ngoài cửa sổ.

Lúc trước, Hứa Hạo Trạch thỉnh thoảng mới ghé qua tìm Lâm Thiện Y cùng ăn trưa, bây giờ nghỉ lại, lúc đó cô thật quá khờ khạo. Người đàn ông đó rất lâu đã không còn muốn bên cạnh cô rồi, bản thân lại còn ngu ngốc cho rằng anh ta thực sự rất bận. Có lẽ lúc đó anh ta đang bận ở bên niềm vui mới chăng?

Lâm Thiện Y khuấy khuấy ly trà sữa trong tay, có chút ngẩn ngơ. Bóng dáng quen thuộc trong quán nước giải khát đối diện làm động tác của cô ngừng lại.

Ánh mắt có chút chua xót, Lâm Thiện Y nhìn chằm chằm phía đối diện. Cách hai tấm cửa kính, cô vẫn có thể thấy rõ ràng vẻ cung chiều và bao dung trên mặt người đàn ông kia. Chẳng bao lâu trước đây, người được anh nâng niu trong lòng bàn tay chính là cô.

Anh cẩn thận kéo ghế ra, đỡ cô gái bên cạnh ngồi xuống đáng hoàng, động tác cẩn thận giống như xem cô gái đó là con búp bê sứ dễ vỡ vậy.

Haha, đây chính là người đàn ông mà cô đã từng yêu, từng cho rằng tương lai sẽ có một ngày kết hôn cùng anh. Tất cả những thứ này như kim châm đâm sâu vào đôi mắt cô.

Cách một con đường, Lâm Thiện Y nhìn chằm chằm đôi trai gái trước mặt, trong lòng không biết có cảm giác gì. Ngay cả Tề Diệu tới phía sau cô lúc nào, cô cũng không phát hiện.

“Thế nào? Đau lòng sao?”

Giọng nói trào phúng pha chút lo lắng từ phía sau cất lên. Lâm Thiện Y bỗng dừng rung mình, tay run lên, trà sữa đang cầm trong tay văng tung tóe. Cô hít sâu một hơi, nhảy dựng ra khỏi ghế, cố gắng giữ giữ tay. Mãi đến khi cảm giác bỏng rát kia biến mất, cô mới ngẩng đầu, tức giận trừng mắt nhìn Tề Diệu với vẻ mặt ảm áp đang cười kia.

“Anh đi cũng không phát ra tiếng ư? Chào hỏi một câu chết hay sao? Ban ngày ban mặt, người dọa người còn có thể chết anh biết không?”

Lâm Thiện Y nổi cáu như con sư tử con, phun một trận ào ào trước mặt Tề Diệu. Sắc mặt Tề Diệu không hiểu nhìn đối phương, nhẹ nhàng hỏi.

“Em khóc à?”

“Cái rắm! Mắt nào của anh thấy bà đây khóc?”

Lâm Thiện Y chớp mắt, đưa tay sờ thử, khô mà. Tên Tề Diệu này rõ ràng muốn chọc điên cô!

“Không cần che giấu, muốn khóc thì cứ khóc, cũng không ai cười em. Này, bờ vai anh lúc nào cũng dành cho em, khi nào muốn dựa cứ tới tìm anh!”

Trên mặt Tề Diệu lộ ra nụ cười bất cần đời, ngón tay chỉ chỉ vào bả vai mình.

“Xi, tin được anh mới lạ! Vẫn là để dành cho vợ tương lai của anh đi, mắc công về sau lại có người nói em làm lỡ thanh xuân, em không gánh nổi trách nhiệm này đâu!”

Lâm Thiện Y bĩu môi, đối với hành động tự dè bặt mình của Tề Diệu chỉ cười nhạt. Cô cũng không phải không có ai theo! Hừ Hừ!

“Thật không? Thế sau này không ai theo, đừng có khóc chạy lại đây van xin anh lấy em nhé!”

Tề Diệu nhún vai, ánh mắt bao hàm thâm ý đột nhiên làm Lâm Thiện Y không dám nhìn thẳng, vội vàng né đi.

“Yên tâm, cô đây đang lúc tuổi thanh xuân, bao nhiêu trai đẹp đang dòm ngó!”

Lâm Thiện Y kiêu ngạo ngẩng đầu xoải bước, giống như đang có rất nhiều người theo đuổi phía sau mình vậy. Chỉ là dưới ánh mắt nghiên cứu sâu xa kia của Tề Diệu, Lâm Thiện Y không khỏi hô một câu.

“Tề Diệu, em đi làm đây, có thời gian lại qua giúp anh!”

Sau đó dưới tiếng cười lớn của Tề Diệu, hốt hoảng bỏ chạy!

Anh hay lắm Tề Diệu, anh cười đi, chờ mà xem!

Quán cà phê của Tề Diệu cách chỗ Lâm Thiện Y làm không xa, đi bộ hơn 10 phút là tới rồi.

Trong văn phòng lớn, bởi vì thiếu đi một người nên không khí có vẻ nặng nề đi rất nhiều. Cả buổi chiều Lâm Thiện Y cứ ngây ngây dại dại, trong đầu toàn là cảnh tượng nhìn thấy lúc trưa. Dù sao cũng là người đàn ông mình yêu bốn năm, đó là khoảng thời gian tràn ngập tiếng cười chỉ thuộc về riêng cô và anh.

## Chương 38: Tự chui đầu vào rọ

Nghĩ tới người đàn ông đó, trong lòng cô vẫn có chút đau đớn. Lâm Thiên Y gấp lại văn bản trong tay, nhìn đồng hồ thấy cũng không còn sớm nữa, lúc này mới nhớ ra thời điểm buổi sáng hình như Hạ Minh Duệ có nói trước khi tan sở đến văn phòng anh lấy lại tập tài liệu đã đưa trước đó.

Nghĩ tới người đàn ông Hạ Minh Duệ này, Lâm Thiên Y lại đau đầu nhức óc. Rõ ràng là cô không muốn nhìn thấy anh, nhưng điểm yếu của cô vẫn nằm trong tay anh.

Mặt mày ủ rũ chào Trần Hi một tiếng, nói mình đi lấy tài liệu, sau đó dưới ánh mắt ý vị thâm trường của Trần Hi, Lâm Thiên Y lê bước chân nặng nề đi lên văn phòng Tổng giám đốc.

Mặc dù cô đã đi rất chậm rồi nhưng văn phòng Tổng giám đốc vẫn rất nhanh hiện ra trước mắt. Cho dù không có sự tình đặc biệt buổi sáng, nhưng tìm Lâm Thiên Y vẫn đập nhanh như trước. Cô đứng trước cánh cửa kính văn phòng Tổng giám đốc hít thở thật sâu, cuối cùng hạ quyết tâm, đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói quen thuộc của người đàn ông làm mặt Lâm Thiên Y đỏ lên, không có biện pháp nha, cô lúc nào cũng cảm thấy giọng nói của người đàn ông này rất gọi cảm. Mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều sẽ tự động quên đi sự lạnh lùng toát ra trên người anh, hơn nữa không tự chủ được nghĩ đến buổi tối ở quán bar kia và nụ hôn bất ngờ hôm qua. Cô vỗ vỗ hai má nóng bừng của mình, buồn bực nói.

“Tổng giám đốc, tôi tới lấy tài liệu hồi sáng!”

Lúc này Hạ Minh Duệ mới ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ tài liệu đang xem, lúc nhìn thấy rõ bóng người trước mặt, ý vị thâm trường nói một câu.

“À, hóa ra là cô!”

Lâm Thiên Y nghiêng hai hàm răng kèn kẹt, đầu cúi thấp như muốn dán cả vào trước ngực. Anh cứ ở đó mà giả vờ đi.

Nhìn thấy Tổng giám đốc đại nhân bận rộn sau khi nói câu đó xong lại tiếp tục vui đầu vào văn kiện, Lâm Thiên Y hít sâu một hơi, không thể không mở miệng lần nữa, nhắc lại sự tồn tại của bản thân.

“Tổng giám đốc, tôi đến lấy tài liệu buổi sáng!”

“Ừm, được!”

Hạ Minh Duệ lúc này trực tiếp khép văn kiện trong tay lại, uể oải cúi cái lưng có chút mỏi.

Theo động tác của Hạ Minh Duệ, cổ áo bị bẻ ra, lộ ra xương quai xanh rắn chắc, nước da màu đồng sáng bóng mê người như kim châm vào mắt Lâm Thiên Y.

Cô suy tính đợi sau khi lấy được bức ảnh, đối với vị Tổng giám đốc tính tình hay thay đổi, âm tình bất định này, cô có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu! Hạ Minh Duệ là nhân vật nguy hiểm, không phải là kiểu lão bách tính nhỏ bé như cô đụng vô được! Cô rất tự biết lượng sức!

“Đẹp không?”

Trong lúc Lâm Thiên Y đang kịch liệt đấu tranh, suy nghĩ làm thế nào lấy lại được bức ảnh của mình, Tổng giám đốc đại nhân trước mặt lại lên tiếng.

Cô dường như mở miệng theo quán tính.

“Đẹp!”

“Nhìn đủ chưa?”

“Chưa...”

“Thế có cần tôi cởi áo sơ mi để cô xem cho đủ không?”

Hạ Minh Duệ dẫn dắt từng bước, giọng điệu nhẹ nhàng, dường như lúc nào cũng có thể theo gió mà đi.

“Hà...”

Giọng nói bất thình lình làm Lâm Thiện Y ngẩn ra, tiếp đó liền hoàn hồn. Đồng thời khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như ăn phải hạt tiêu, hồng hồng tím tím. Ánh mắt của cô tự nhiên lại nhìn xa tới bên trong áo của người ta, cứ thế mất hồn, cứ như vậy ngơ ngác ngác nhìn, nhìn tới mức không chớp mắt.

Lâm Thiện Y giật mình hoàn hồn, vừa rồi giống như cô trả lời theo bản năng, bây giờ mới phát hiện sự tình có gì đó không đúng.

“Á, không phải, không phải.”

Lâm Thiện Y lắc mạnh bàn tay nhỏ, cái đầu nhỏ cũng lắc lắc như trống bỏi vậy.

Trời ơi, vừa nãy cô nói cái gì vậy?

Lúc này, cô chỉ còn một cách, đó chính là xem xem có thể tìm được cái lỗ nào mà chui xuống. Cô đã mất hết đời người rồi.

Người đàn ông này cô ăn cũng ăn rồi, còn hoảng hồn cái gì!

“Cái gì không phải? Chẳng lẽ cô đến lấy tài liệu cũng có thể chảy nước miếng!”

Hạ Minh Duệ hồ nghi liếc xấp tài liệu trên bàn một cái, ánh mắt mang theo sự chế giễu.

Lâm Thiện Y chán nản, bây giờ cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ, cái đầu nhỏ cúi thật thấp, thật là mất mặt thấy bà nội luôn. Sao cô ngay cả việc này cũng không tự không chế được? Còn nói trai đẹp dụ người, quả nhiên không sai. Tên tuổi anh hùng một đời của cô toàn bộ đều bị hủy trong tay vị Tổng giám đốc trước mặt làm người ta đoán không được này.

Lâm Thiện Y cúi đầu, len lén đưa tay lau khóe miệng, khô mà, làm gì có nước miếng? Tên khốn kiếp này lại lừa cô, tưởng cô dễ lừa lắm sao?

Nhưng mà ở thời điểm này cô lại ngại ngần không dám phản bác, khuôn mặt nhỏ vẫn luôn dán chặt trên ngực đỏ ửng lên. Cô chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng bừng, giống như bị người ta cho một cái tát vậy.

Cuối cùng cô chỉ có thể bất chấp, cộc lốc nói.

“Vậy, vậy tôi có thể lấy tài liệu đi chưa?”

“Ừm, được.”

Hạ Minh Duệ lười biếng đứng dậy, cầm xấp tài liệu đang đặt ở giá sách để lên bàn. Từ chỗ Lâm Thiện Y đang cúi đầu, vừa vặn trông thấy vòng eo của Hạ Minh Duệ.

Tên chết tiệt này!

Khắp nơi bày ra bộ dáng lười biếng mà phong tình kia ra để dụ dỗ, làm hủ nữ như cô làm sao chịu nổi?

Anh còn không bỏ áo sơ mi vào trong quần được sao? Không thì mặc số lớn một chút? Nếu không cũng không tới mức lộ eo ngay thắt lưng như thế.

Nhưng mà vóc dáng anh thực sự quá đẹp, bụng bằng phẳng tới mức chỉ cần thêm một chút thì sẽ trở nên mập mạp, bớt một chút lại thành mảnh mai. Lâm Thiện Y đột nhiên có suy nghĩ muốn đem người đàn ông này giấu đi.

Cái bộ dạng lười biếng của anh đến thế là cùng, ánh mắt trong đôi mi khép hờ lúc thì long lanh lúc thì lạnh lùng đã biến mất, chỉ còn vẻ chế nhạo nhàn nhạt. Cho dù là như vậy, xung quanh anh dường như cũng phảng phất một tầng hào quang nhẹ. Người đàn ông này cho dù ở đâu, duy di tư thế nào cũng đều có thể trở thành một bức tranh danh lam thắng cảnh.

Cho dù chỉ là cử chỉ của một người bình thường cũng sẽ làm cho người ta máu nóng sôi sục! Cho dù là hành động thô lỗ nhưng do người đàn ông trước mặt làm ra cũng đương nhiên rất đẹp mắt vui tai!

Trước khi chưa đụng phải người đàn ông Hạ Minh Duệ này, cô cảm thấy Hứa Hạo Trạch cũng được xem là soái ca rồi, nhưng mà bây giờ...

Lâm Thiện Y ôm xấp tài liệu dĩ nhiên là mất hồn mất vía đi ra ngoài cửa. Khi đi gần ra tới cửa cô mới dần dần nhớ lại, bức ảnh của cô anh vẫn còn chưa đưa lại...

Lâm Thiện Y do dự một hồi cuối cùng ngừng bước, cô từ từ xoay người, khuôn mặt ửng đỏ có chút giãy dụa. Cô mở miệng thăm dò.

“Tổng giám đốc, bức ảnh của tôi anh có mang theo không?”

Mặt Lâm Thiện Y mang vẻ mong chờ, hồi hộp nhìn chăm chăm gương mặt khiến người ta thần hồn điên đảo của Hạ Minh Duệ.

“Bức ảnh nào?”

Nhìn thấy gương mặt mờ mịt của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y hít thở thật sâu lấy lại bình tĩnh.

“Chính là bức ảnh được để trong khung đó!”

“À, không nhớ rồi!”

Lâm Thiên Y có chút thất vọng, nhưng vẫn chưa mất hết hi vọng. Vì để Hạ Minh Duệ nhớ ra bức ảnh đó, cô không thể không nhắc đến sự tình ngày hôm đó.

Cô không khỏi cao giọng, âm thanh lạnh lẽo biến hóa mang theo vẻ lo lắng.

“Sao anh có thể quên vậy? Bức ảnh đó đối với tôi thực sự rất quan trọng, chính là bức ảnh anh muốn tôi lấy năm ngàn vạn để đổi đó!”

Câu này vừa nói xong Lâm Thiên Y liền thấy hối hận, chỉ muốn trực tiếp tát cho mình hai cái. Cô thế này chính là vạch áo cho người xem lưng, không khỏi len lén nhìn Hạ Minh Duệ. Nói thẳng ra là xong đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 39: Mẹ hứa hạo trạch nhập viện

Bản thân cô đã muốn lờ đi chuyện năm ngàn vạn kia, vậy mà bây giờ lại tự cô nói ra, không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở Hạ Minh Duệ.

“Hóa ra cô vẫn còn nhớ là nợ tôi năm ngàn vạn à! Xem ra vẫn có chút tự mình hiểu lấy!”

Hạ Minh Duệ vừa nói vừa lật tìm trong đồng hồ tài liệu, không lâu sau một tờ giấy nợ được đưa tới trước mặt Lâm Thiên Y.

“Này, ký vào đây, tránh để người nào đó lại quỵt tiền!”

Lâm Thiên Y nhận lấy tờ giấy, sau khi nhìn rõ nội dung trên đó xong, không khỏi trợn mắt cứng lưỡi.

Tên khớp kiếp này, không phải chứ? Giỡn ư?

“Hạ Minh Duệ, anh khôn kiếp!”

Lâm Thiên Y nổi giận. Tổng giám đốc thì hay lắm sao, từ lúc nào cô lại nợ một món tiền khổng lồ thế này mà đến cô cũng không biết?

Lâm Thiên Y nổi giận đùng đùng, trước mặt Hạ Minh Duệ, cô cầm tờ giấy ghi nợ đập lên bàn cái rầm. Cái đập này mang theo sự phẫn nộ khiến Hạ Minh Duệ hơi ngả người ra sau, ánh mắt neho lại, có chút không hài lòng.

“Giấy nợ này căn bản là giả tạo!”

Lâm Thiên Y một tay chống nạnh, một tay đặt trên bàn, cúi thấp người nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ. Cô lúc này lửa giận phừng phừng, ít nhiều lời nói không thích hợp hành động cũng có chút không ý tứ.

Lâm Thiên Y cô cũng không phải dạng hiền lành, nếu như chọc giận cô, chuyện gì cô cũng làm ra được.

Hạ Minh Duệ thần nhiên liếc Lâm Thiên Y một cái, sau đó trực tiếp đứng dậy, động tác ưu tú vô cùng. Anh đi tới máy lọc nước trước cửa sổ rót cho mình một ly, thong thả uống từng ngụm nhỏ. Bởi vì nước thấm vào nên môi anh tắn ra sắc hồng nhàn nhạt, hết sức xinh đẹp. Sau đó cả người tắn mạn dựa vào cửa sổ, nhìn không ra vui buồn. Ánh mặt trời chiếu vào làm bóng dáng anh dài ra, đồng thời càng tôn lên dáng người thon dài của anh.

“Cô có thể không ký, có điều tôi không bảo đảm có thực sự hủy tất hình kia hay không.”

Lời nói lạnh như băng của Hạ Minh Duệ lập tức kéo Lâm Thiên Y trở về thực tại.

Hạ Minh Duệ lúc này cùng với khi nãy không hề giống nhau, cho dù anh đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân đều bao phủ ánh sáng nhàn nhạt nhưng Lâm Thiên Y vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ anh.

Cô không hề nghi ngờ việc người đàn ông này nói được làm được. Cô thực sự không dám đánh liều! Bức hình đó cô quý trọng như mạng sống của mình vậy.

Cuối cùng, Lâm Thiên Y cắn chặt răng, một lần nữa cầm lấy tờ giấy nợ mà cô đập lên bàn khi nãy, cầm bút ký tên của mình lên đó.

Cô cứ như thế vô duyên vô cớ thiếu người ta năm ngàn vạn? Cô luôn cảm thấy có gì đó sai sai. Chẳng phải lẽ thường khi người ta ngủ với một người đàn ông xong thì biến thành người đẹp giàu có, cô thì hay rồi, ngủ nhảm với đàn ông không nói, đã mất sự trong trắng của mình lại còn lỗ thêm năm ngàn vạn.

Lâm Thiển Y tay đưa ra, quơ quơ tờ giấy nợ đã ký xong trước mặt Hạ Minh Duệ, cái miệng chu lên.

“Giấy nợ tôi ký xong rồi, đưa bức hình đây!”

“Ồ, cô cảm thấy một tờ giấy nợ có tác dụng sao? Lỡ như sau này cô quyết nợ, không phải tôi tiền mất tật mang?”

Hạ Minh Duệ cười lạnh một tiếng, căn bản chính là không tính trả lại bức hình cho cô, ngược lại cầm tờ giấy nợ bỏ vào túi. Lâm Thiển Y bị Hạ Minh Duệ làm cho sững sờ, trợn mắt há miệng. Người đàn ông này còn dám trơ tráo như vậy?

Khóe miệng cô khẽ co rút lại, trong lòng rất muốn hỏi thăm toàn bộ tổ tông mười tám đời của anh.

“Còn gì không? Không còn thì nên ra về rồi, nếu cô muốn tặng ca tôi cũng không để ý đâu!”

Có quý mới muốn ở lại tặng ca. Lâm Thiển Y tức hồng hộc xoay người, ngay cả chào hỏi cũng không có liền đi thẳng ra ngoài. Cô thực sự sợ nếu cứ tiếp tục ở lại, cô sẽ liều mạng với Hạ Minh Duệ. Người đàn ông này đúng là có bản lĩnh chọc điên người khác.

Ngày hôm sau, Lâm Thiển Y đi làm như bình thường, chẳng qua tới gần giữa trưa cô nhận được một cuộc điện thoại.

Điện thoại là do hàng xóm của mẹ Hứa Hạo Trạch gọi tới. Hứa Hạo Trạch không phải người địa phương, thế nhưng quê của anh ở bên cạnh thành phố A, có thể nói hai thành phố rất gần nhau.

Về phần mẹ của Hứa Hạo Trạch, Lâm Thiển Y lúc nào cũng đối đãi như mẹ ruột của mình. Trong thời gian bốn năm hai người ở bên nhau, cô thường hay đi thăm mẹ của anh, mà mẹ của Hứa Hạo Trạch cũng sớm xem Lâm Thiển Y là con dâu, nhưng mà bây giờ bọn họ đã chia tay rồi.

Trong nháy mắt nhận cuộc điện thoại đó, trái tim Lâm Thiển Y liền đau nhói. Cô cảm thấy có chút hổ thẹn với sự thương yêu của bà. Nhưng giọng nói trong điện thoại là một giọng lạ, Lâm Thiển Y nghe hồi lâu mới nghĩ tới giọng nói nhà hàng xóm của Hứa Hạo Trạch.

Giọng nói bên đầu kia điện thoại có chút nôn nóng.

“Là tiểu Thiển sao? Chú là chú Vương, hàng xóm của Hứa Hạo Trạch. Các con có ở chung một chỗ không? Các con nhanh chóng về đây đi, mẹ của Hạo Trạch bệnh rồi, đang nằm viện. Quay về nhớ mang theo tiền nha, thời gian này viện phí của bà đều do hàng xóm gom góp lại, bây giờ tiền không còn đủ nữa rồi!”

Lâm Thiển Y vừa nghe tin mẹ Hứa Hạo Trạch nhập viện, trong lòng chợt hoảng hốt. Điện thoại cúp vội quá cô cũng không kịp hỏi là bệnh gì, có nghiêm trọng hay không, nhưng nghe giọng điệu của chú Vương, tình hình có vẻ không lạc quan cho lắm.

Lâm Thiển Y tay run run, bấm số điện thoại của Hứa Hạo Trạch. Nếu không phải vì mẹ của anh, cả đời này cô cũng không muốn xuất hiện cùng người đàn ông này thêm lần nào nữa. Cho dù mỗi lần nghĩ tới anh, trái tim cô vẫn còn đau đớn.

Nhưng âm thanh truyền tới trong điện thoại làm lòng Lâm Thiển Y nặng trĩu.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi không có thật!”

Lâm Thiển Y vội vàng xin nghỉ phép một ngày, gọi điện thoại cho Hứa Hạo Trạch không được, cô đành phải đến nhà trọ của anh xem thử.

Đồ đạc của Hứa Hạo Trạch vẫn còn để ở đây, chắc là chưa dọn đi. Chỉ là lúc cô tìm chủ nhà hỏi thăm tình hình, chủ nhà lại nói, mặc dù Hứa Hạo Trạch vẫn chưa dọn đi nhưng một thời gian rồi không thấy quay lại.

Lâm Thiển Y lại hỏi chủ nhà khoảng khi nào thì Hứa Hạo Trạch sẽ quay lại, chủ nhà kia nói đại khái mỗi tuần anh sẽ về một lần, nhưng mà mấy ngày trước anh ta mới về, nên chắc hai ba hôm nữa không quay về đâu.

Lâm Thiển Y vốn nghĩ rằng chủ nhà sẽ biết số điện thoại mới của Hứa Hạo Trạch, đáng tiếc chủ nhà lại lác đác tò về không biết. Lâm Thiển Y không có thời gian chờ xem rốt cuộc Hứa Hạo Trạch có về hay không, cô phải tới bệnh viện xác nhận một chút.

Vội vàng mua vé xe, Lâm Thiển Y gần như không tri hoãn mà bắt xe đi tới. Đại khái khoảng hơn 6 giờ chiều, Lâm Thiển Y mới tới bệnh viện mà mẹ Hứa Hạo Trạch đang chữa trị.

Khắp nơi trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng, lúc Lâm Thiển Y đẩy cửa phòng bệnh, bà nằm trên giường đã gầy đến da bọc xương. Lâm Thiển Y chưa xót trong lòng, nước mắt cứ từng giọt từng giọt lớn rơi xuống.

Lâm Thiển Y bước tới bên giường cầm tay mẹ Hứa Hạo Trạch, tay của bà hơi lạnh, cô cẩn thận chà xát cho ấm lên.

“Tiểu Thiển, con tới rồi ư, Trạch Trạch đâu? Sao lại không cùng con quay về?”



Bà chăm chú nhìn phía sau lưng Lâm Thiên Y hồi lâu, mãi đến khi xác nhận Hứa Hạo Trạch thật sự không tới, đáy mắt lóe lên sự thất vọng không dễ nhìn ra, có điều rất nhanh kéo tay Lâm Thiên Y vỗ vỗ, nói thẳng, “Con gái ngoan, vất vả cho con rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Hứa hạo Trạch mất tích

Lâm Thiên Y cầm tay bà an ủi, đây đều là chuyện cô nên làm.

Hai người nói chuyện được một lúc, sau đó do không chống lại nổi cơn mệt mỏi ập đến, bà thiếp đi. Bấy giờ Lâm Thiên Y mới ra ngoài tìm bác sĩ để hỏi thăm. Mẹ Hứa Hạo Trạch bị thận đa nang, hơn nữa bệnh đã vào giai đoạn cuối, cần phải thay thận ngay.

Chỉ một câu nói liền khiến Lâm Thiên Y bất động tại chỗ. Lúc cô chờ dẫn quay về phòng bệnh, mẹ của Hứa Hạo Trạch vẫn còn nằm ngủ mê man như trước, chỉ là giấc ngủ có vẻ không được an ổn cho lắm.

Chẳng bao lâu sau, bác sĩ đến gõ cửa phòng bệnh. Lâm Thiên Y kéo chân đắp cho bà xong mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trên tay vị bác sĩ cầm một xấp biên lai, toàn bộ đều là chi phí chữa trị của mẹ Hứa Hạo Trạch. Một số trong đó do hàng xóm của bà trả hộ, thế nhưng số tiền còn thiếu vẫn rất nhiều. Lâm Thiên Y chỉ nhìn sơ qua thôi, mới vài ngày mà tiền viện phí đã hơn vạn rồi.

Nếu cô có tiền, chắc chắn sẽ không keo kiệt, chỉ là trên người cô căn bản cũng chẳng có bao nhiêu. Cô đi làm mới được hai tháng mà thôi, lại thêm chi phí sinh hoạt rồi các chi phí khác nữa. Với mức lương ít ỏi của cô, căn bản không thể chi trả được nhiều như vậy.

Nghĩ đến Hứa Hạo Trạch, ánh mắt Lâm Thiên Y tối sầm lại. Chi phí thay một quả thận vô cùng lớn, với mức lương của Hứa Hạo Trạch trước đây mỗi tháng không quá năm ngàn, rõ ràng không thể chi nổi tiền phẫu thuật lớn như vậy.

“Cô Lâm, nếu cô không chi trả được tiền thuốc men, vậy thành thật xin lỗi, bệnh viện chúng tôi chỉ có thể tạm dừng điều trị cho bà Hứa. Việc này tôi cũng không thể làm chủ được, đây là quy định của bệnh viện!”

“Bác sĩ, có thể chậm chước thêm hai ngày không? Ông yên tâm tôi sẽ lập tức xoay sở, hai ngày là đủ! À không, ba ngày, xin cho tôi thêm thời gian ba ngày, tôi nhất định sẽ lập tức mang tiền đến đóng!”

Lâm Thiên Y căng thẳng nhìn chăm chăm vị bác sĩ, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khẩn cầu. Cô thực sự thích mẹ Hứa Hạo Trạch, bà đối với cô cũng rất tốt. Cô không cách nào bỏ mặc bà không quan tâm!

Từ giờ cho tới lúc đó, đầu tiên cô phải tìm cho được Hứa Hạo Trạch, bằng không cô căn bản không có cách nào gom đủ tiền. Chưa tính đến việc có thể tìm được nguồn thuận thích hợp hay không, cho dù có thể tìm được thì chi phí phẫu thuật cũng phải tới cả trăm vạn. Trăm vạn này đối với Lâm Thiên Y mà nói không khác nào một con số không tưởng!

“Cầu xin bác sĩ, cứu một mạng người hơn xây tòa tháp 7 tầng, cho tôi thêm thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày tôi nhất định sẽ gom đủ tiền!”

Lâm Thiên Y khổ sở van xin, cuối cùng vị bác sĩ đành thở dài một tiếng, đồng ý cho Lâm Thiên Y thêm ba ngày. Đây là kỳ hạn cuối cùng, nếu trong vòng ba ngày sau Lâm Thiên Y không gom đủ tiền đến, vậy thì bệnh viện sẽ tạm dừng trị liệu.

Bệnh viện chính là thực tế như vậy, nhưng cũng không có cách nào khác, cô chỉ là tầng lớp người nghèo dưới đáy của xã hội. Lúc đối mặt với bệnh tật, cô cũng như bọn họ bó tay không biện pháp.

Buổi chiều, Lâm Thiên Y ở lại trong phòng bệnh an ủi bà hơn một tiếng đồng hồ. Cô cũng không hề đề cập tới việc cô và Hứa Hạo Trạch đã chia tay, chỉ bảo rằng cô phải đi mấy ngày để thu xếp chuyện tiền bạc cùng anh.

Mẹ Hứa Hạo Trạch cũng hiểu bệnh tình của bản thân không mấy lạc quan, âm ỹ khẳng khái muốn xuất viện. Bà không muốn đem lại gánh nặng cho bọn họ. Lâm Thiên Y khuyên can mãi mới khiến bà yên lòng.

Lâm Thiên Y cơ hồ không để phí một giây phút nào, mua vé xe rồi vội vã trở về thành phố A. Tối qua cấp tốc chạy tới thành phố B nơi mẹ Hứa Hạo Trạch đang ở, sau đó liền ở bên cạnh bà một đêm, cô dường như không chút nghỉ ngơi. Sắc mặt cô bây giờ xem ra tiêu tụy đi rất nhiều.

Trở lại thành phố A, Lâm Thiên Y trực tiếp đến nhà trọ của Hứa Hạo Trạch, thoát nhìn có vẻ như anh không hề quay về đây. Lâm Thiên Y vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đợi tới 11 giờ tối, thế nhưng cũng không thấy bóng dáng Hứa Hạo Trạch đâu. Không còn cách nào khác, cô đành phải chào hỏi chủ nhà trọ một tiếng, nhờ họ nếu có thấy Hứa Hạo Trạch trở về thì giữ anh ta lại một lúc, cô sẽ lập tức đến ngay.

Ngày hôm sau sau khi trở về, Lâm Thiên Y lại phải đi làm. Cô chỉ xin nghỉ phép nghỉ một ngày, nhưng đều lãng phí cho việc đi lại.

Thời điểm Lâm Thiển Y vào trong phòng làm việc với đôi mắt thâm quầng, Trần Hi giật nảy mình.

“Thiển, cậu sao vậy? Nghỉ ngơi một ngày mà sao sắc mặt cậu càng lúc càng tệ vậy?”

Lâm Thiển Y thờ dãi, lúc này cô làm sao còn tâm trạng vui đùa với Trần Hi? Tiền viện phí như tảng đá lớn đè lên vai cô, khiến cô không thờ nổi. Về phần mẹ Hứa Hạo Trạch, cô cũng sớm xem bà như mẹ mình.

“À, đúng rồi, Tổng giám đốc nói khi nào cậu quay về thì đến văn phòng anh ấy một chuyến!”

Trần Hi như tên trộm đến gần Lâm Thiển Y, nói thầm vào tai cô.

“Thiển, nói thật đi, cậu với Tổng giám đốc rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Khó trách vì sao cô lại nghi ngờ, thực sự đối với một nhân viên văn thư mà nói, vị Tổng giám đốc này cũng quá chịu khó đó chứ?

Lâm Thiển Y tỏ vẻ khinh thường, bọn họ thì có thể có quan hệ gì? Thiếu tiền chứ quan hệ gì!

Tiền?

Nghĩ đến tiền, Lâm Thiển Y cắn cắn môi, nếu cô tìm không được Hứa Hạo Trạch thì phải làm sao đây? Bây giờ Lâm Thiển Y hoàn toàn không có chút tin tức của anh ta, cũng không phải cô chưa đến công ty của anh, chỉ là người trong công ty nói anh đã nghỉ được mấy tháng rồi.

Đối với việc này, Lâm Thiển Y chỉ có thể cầm nín.

Nghĩ đến Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y đã có suy tính kỹ càng. Dù sao tên khốn kiếp này cũng đã nói mình nợ anh ta năm trăm ngàn, nếu mình có nợ thêm chút nữa chắc cũng không thành vấn đề chứ?

Người Lâm Thiển Y quen biết không nhiều, có tiền lại càng không có mấy người, ngoại trừ Tề Diệu ra. Lâm Thiển Y biết nếu cô mượn Tề Diệu, anh sẽ không chút do dự cho cô mượn. Chỉ là quán cà phê của anh vừa mới khởi sắc, có rất nhiều việc cần dùng tiền, huống hồ lúc Tề Diệu mở quán cà phê này cũng đã mượn tiền mẹ anh không ít, cô sao có thể gây thêm phiền phức cho anh?

Không để ý tới vẻ mặt tò mò bên cạnh của Trần Hi, Lâm Thiển Y lại một lần nữa bắt thang máy lên lầu 11. Lúc này cô rõ ràng không muốn trốn tránh Hạ Minh Duệ, ngược lại có hơi vội vàng muốn gặp anh.

Lúc Lâm Thiển Y bước vào, Hạ Minh Duệ đang gọi điện thoại. Nhìn thấy cô tới, Hạ Minh Duệ liền tắt điện thoại.

“Sao? Vừa mới viết giấy nợ đã muốn bỏ trốn? Tôi còn tưởng cô tính không quay lại nữa chứ!”

Lâm Thiển Y chèn cái miệng nhỏ nhắn, im lặng liếc Hạ Minh Duệ một cái, lại không hề lên tiếng cãi lại. Việc này khiến Hạ Minh Duệ hơi ngạc nhiên, đây không giống như tác phong của cô gái nhỏ trước mặt.

Hạ Minh Duệ liếc nhìn sắc mặt tiêu tụy của Lâm Thiển Y, đôi mắt đen kịt như mực trầm xuống, xoay người khoác áo vét lên, ném ra một câu.

“Ngày mai cùng tôi đi ký hợp đồng!”

Sau đó không thèm quay đầu liền rời đi, chỉ để lại Lâm Thiển Y ngẩn người tại chỗ.

Thế này là thế nào? Chỉ có vậy mà kêu cô lên một chuyến? Quả thật đầu óc của người có tiền thật khác với người bình thường.

Mãi đến khi bóng dáng Hạ Minh Duệ hoàn toàn biến mất, Lâm Thiển Y mới cúi đầu đi trở về phòng làm việc của mình.

Tâm trạng của cô nguyên ngày này đều hết sức căng thẳng, một ngày không tìm thấy Hứa Hạo Trạch trong lòng cô lúc nào cũng bất an. Nghĩ ngợi một lúc sau đó Lâm Thiển Y gọi điện thoại cho Tề Diệu, nói mấy ngày nay cô bận không thể đến giúp ở chỗ anh.

“Này, có phải có bạn trai mới rồi không?”

Giọng nói trêu chọc của Tề Diệu từ ống nghe truyền tới.

“Anh đi chết đi!”

Giọng Lâm Thiển Y gắt gỏng, có hơi nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

# Chương 41: Chiếc váy xinh đẹp

Giữa trưa, Lâm Thiên Y chỉ ghé vào một quán ăn ven đường mua chút đồ ăn tạm, sau đó lại đến nhà trọ của Hứa Hạo Trạch đứng đợi. Buổi tối sau khi tan ca, cô cũng tìm tới nhà Hứa Hạo Trạch nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Việc này khiến Lâm Thiên Y có chút lo lắng.

Ngày hôm sau đi làm, Lâm Thiên Y nhận được một gói hàng, mở ra mới biết bên trong là một chiếc váy được đóng gói rất cẩn thận, nhìn qua có vẻ là hàng hiệu. Có điều đối với một người không có chút kinh nghiệm gì về hàng hiệu như Lâm Thiên Y dĩ nhiên là không nhận ra.

Đôi mắt nhỏ của Trần Hi mở to, sáng lấp lánh, thiếu chút nữa là rớt ra ngoài.

Chiếc váy màu xám bạc, được đính một ít kim sa, dưới ánh mặt trời sẽ phát sáng lấp lánh. Phía trước được may theo kiểu cổ chữ V, bên trên còn có một dải ruy băng quấn quanh. Phía sau là thiết kế hở lưng, cơ bản là từ bả vai trở xuống.

“Wow! Là ai tặng vậy? Đẹp quá à. Váy này nhất định rất mắc.”

Trần Hi lập tức rơi vào ảo tưởng méo mó của bản thân, đôi mắt nhỏ sáng trong suốt.

“Tiểu Thiên, mau mặc vào thử xem!”

Lâm Thiên Y có chút khó xử. Từ nhỏ tới giờ, cô chưa bao giờ mặc váy, quần jean là vật bất ly thân của cô.

Cô lục lại trong gói hàng, thấy một tờ giấy nhỏ. Nét chữ cứng cáp bao hàm hơi thở bá đạo mạnh mẽ.

“Mặc vào rồi lên lầu tìm tôi!”

Đầu Lâm Thiên Y nổ ầm một tiếng, chỉ cảm thấy hai má nóng lên. Tên chết tiệt này, đưa váy cho cô làm cái gì?

Nghĩ đến lời nói của anh ngày hôm qua, Lâm Thiên Y oán thăm không thôi. Chẳng phải chỉ là ký cái thoả thuận gì thôi sao? Tại sao phải bắt cô mặc thành như vậy cơ chứ?

Cô có thể không đi không? Với diện mạo của tên khốn này, không có khả năng là không tìm được bạn gái chứ nhỉ?

Lâm Thiên Y lăm bắm, tay cầm tờ giấy vào ngực. Tờ giấy màu xanh biếc mang theo hương thơm nhàn nhạt, mặt sau còn có một câu.

“Không cần phải thách thức giới hạn của tôi!”

Lâm Thiên Y lập tức hoá đá. Anh cũng biết cô không muốn đi? Vậy mà còn bắt cô đi làm chi cơ chứ?

Cuối cùng, dưới ánh mắt chờ đợi của Trần Hi, Lâm Thiên Y đẩy mạnh cửa đi vào phòng thay đồ, mặc dù trong lòng không hề muốn tí nào.

Sau khi mặc xong, Lâm Thiên Y một đầu đầy vạch đen. Cô cảm thấy toàn thân hoàn toàn không được tự nhiên. Lâm Thiên Y một tay che trước ngực, một tay kéo váy lên, tư thế quái dị gượng gạo bước ra, trên mặt có chút ngượng ngùng.

Cô thực sự không phải kiểu người hay mặc váy nha.

“Wow, đẹp đó!”

Lâm Thiên Y vừa mới bước ra liền bị tiếng hô của Trần Hi làm cho giật mình. Cả người cô bị Trần Hi kéo tới trước gương, trước mắt đột nhiên xuất hiện thêm một khuôn mặt được phóng đại,

Trần Hi không chút khách khí kéo bàn tay nhỏ bé đang che trước ngực đặt xuống hai bên hông. Lâm Thiên Y cảm thấy bản thân như một con rối gỗ để mặc Trần Hi đùa nghịch.

“Tiểu Thiên, bộ váy này quả thực là làm theo số đo của cậu nha, rất vừa người. Cho tới bây giờ tớ chưa từng nghĩ cậu mặc đầm lại có khí chất thanh lịch như vậy, so với Lâm Na đẹp hơn gấp 3 lần ấy chứ.”

Trần Hi mang về mặt kinh ngạc tán dương, còn Lâm Thiên Y lại mang về mặt đen thui, cái này rốt cuộc là cái gì với cái gì vậy?

Có điều cô cũng cảm thấy chiếc váy này thật sự rất vừa người, lớn một chút thì có vẻ rộng thùng thình nhưng nhỏ một chút lại có vẻ chật. Nghĩ đến bộ váy này là do Hạ Minh Duệ chuẩn bị cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ ửng, như bầu trời ráng đỏ.

“Thật, thật ư?”

Thanh lịch, cô nhưng thật ra không cảm thấy vậy. Cô chỉ thấy cả người lạnh lẽo, không được tự nhiên, hận không thể lập tức cởi ra mặc lại chiếc quần jean của mình.

Đúng lúc này, điện thoại Lâm Thiên Y vang lên. Cô giống như là phản xạ có điều kiện bình thường nhanh tay cầm lấy điện thoại. Cũng không trách được,

việc mẹ của Hứa Hạo Trạch nằm viện vẫn khiến dây thần kinh của cô lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng. Cô thực sợ sẽ bỏ lỡ mất tin tức gì quan trọng.

Thế nhưng số gọi đến lại là một dãy số lạ, Lâm Thiên Y có chút kích động. Số điện thoại này không phải của Hứa Hạo Trạch, có lẽ là số của bệnh viện. Cô cẩn thận nghe máy, giọng nói cất lên có chút nhỏ nhẹ êm ái.

“Alo, tôi là Lâm Thiên Y.”

“Cô lẽ mà cái gì vậy? Lập tức lên đây cho tôi!”

Tiếng nói chuyện lạnh như băng, không mang theo chút tình cảm nào phát ra từ trong điện thoại khiến Lâm Thiên Y sững người, con người trong suốt mở to.

“Biết rồi!”

Lâm Thiên Y cúp điện thoại, quay sang hướng Trần Hi lấy áo khoác nhanh vào người rồi chạy thẳng ra thang máy.

Khi Lâm Thiên Y thở hồng hộc đứng trước mặt Hạ Minh Duệ, khuôn mặt thối kia vẫn như cũ không chút thay đổi nhìn cô. Tim Lâm Thiên Y đập thành thịch, không có dự cảm tốt. Hạ Minh Duệ hiện tại tuyệt đối là tổ tông sống của cô, mà cô còn tính mượn anh chút tiền, vì vậy thời điểm này không phải là lúc trở mặt. Cô phải thật cẩn thận, cẩn thận lấy lòng anh.

“Cái này, tôi không biết là anh đưa. Tôi, tôi mặc xong lập tức trả lại anh.”

Lâm Thiên Y tay nhỏ bé nắm lấy vạt váy, vẻ mặt ngưng trọng. Cô cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, đặc biệt là ánh mắt Hạ Minh Duệ, nháy cũng không nháy mà nhìn cô chằm chằm.

Lâm Thiên Y rút cổ, lui từng bước, thấp giọng hỏi.

“Cái kia, trên mặt tôi có cái gì sao?”

“Ngu ngốc!”

Hạ Minh Duệ bắt mắt liếc mắt nhìn cô một cái, giống như đang trách cứ việc cô tới muộn. Thế nhưng có trời biết, khi Lâm Thiên Y vừa xuất hiện, trong nháy mắt đó, một người đã gặp qua vô số mỹ nữ như anh cũng cảm thấy kinh diễm.

Cô gái nhỏ trước mặt chưa trang điểm, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn làm anh cảm thấy vô cùng thuận mắt. Ừm, chính là thuận mắt. Nhất là đôi mắt sáng ngời vô tội, trong suốt lay động, khuôn mặt đó hoàn toàn khác xa so với những người phụ nữ lợi dụng cùng nịnh nọt, càng không giống những người nhìn anh một cách mê luyến.

Mặc dù cũng có thời điểm cô gái nhỏ này nhìn anh đến ngẩn người, nhưng là ánh mắt trong suốt của cô không khiến anh thấy phản cảm. Ngược lại còn thực hưởng thụ.

Lần đầu tiên gặp Lâm Thiên Y, anh còn tưởng rằng cô là một người phụ nữ lớn mật. Bởi lẽ làm gì có người phụ nữ nào trắng trợn đến Bất Dạ Thành tìm đàn ông để ngủ cùng, càng kỳ quái hơn là đối tượng đó lại chính là anh. Nhưng qua khoảng thời gian này quan sát cô, anh mới biết, đêm đó hiển nhiên là do cô uống quá nhiều, say rượu nên mới có can đảm đó. Thế cho nên bây giờ anh đối với cô

này sinh hứng thú.

Anh mới ngu ngốc!

Lâm Thiên Y không tiếng động lui về sau, bởi vì cô phát hiện ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn mình có chút kỳ quái. Ánh mắt đó không như lần đầu cô gặp anh lấp lánh ánh nước, cũng không giống như khi gặp anh dưới cương vị là Tổng giám đốc mới nhậm chức lạnh lùng lãnh mạc.

Cô cảm thấy đôi mắt đang nhìn mình lúc này, trong con ngươi là một mảnh tối đen, sâu thẳm như đại dương. Cái loại ánh mắt này mang theo sự cuồng dã của loài sói, khiến cô cảm thấy bản thân giờ phút này giống như một chú thỏ nhỏ đang kinh hoàng.

Theo Lâm Thiên Y từng bước lui về sau, Hạ Minh Duệ càng lúc càng ép sát.

Rất nhanh lưng Lâm Thiên Y liền chạm đến vách tường, cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua lưng chạy thẳng đến các dây thần kinh. Xuất hiện trước mắt cô rõ ràng là khuôn mặt phóng đại tuần tú của anh.

Đôi mắt trong suốt mở to, Lâm Thiên Y hơi ngửa đầu ra sau, miệng nhỏ nhắn hồng nhuận có chút kinh ngạc khẽ nhếch. Hạ Minh Duệ càng tiến tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 42: Thông báo từ bệnh viện

Khuôn mặt đáng yêu của cô khiến Hạ Minh Duệ không nhịn được đưa ngón trỏ thon dài ra nhéo nhéo. Động tác thân mật như vậy làm cho Lâm Thiển Y ngẩn ngơ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng.

“Anh...”

Cô vừa định mở miệng nói câu gì đó, trên môi chợt lạnh. Hạ Minh Duệ đã cúi đầu hôn lên đôi môi cánh hoa khẽ mở của cô.

Hương vị của người phụ nữ này tuyệt vời đến khó tin, thế cho nên Hạ Minh Duệ cứ thế tiếp tục hôn, không muốn dừng lại. Cũng không biết qua bao lâu, Hạ Minh Duệ mới lưu luyến rời khỏi đôi môi xinh đẹp của Lâm Thiển Y.

Không khí tươi mát ủa vào, Lâm Thiển Y mở to miệng hít thở. Vừa rồi cô thật sự có cảm giác hít thở không thông.

“Ừm, hương vị trước sau như một, tuyệt thật!”

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói tà ác khiến hô hấp Lâm Thiển Y bỗng chốc đình trệ.

Tên chết tiệt này, cô lúc nãy như bị quỷ ám lại chìm đắm trong nụ hôn của tên này.

Khuôn mặt vốn đỏ bừng lại vì ý trêu đùa trong lời nói của Hạ Minh Duệ mà trở lại bình thường. Lâm Thiển Y cắn giận giờ nắm tay nhỏ lên, tuy nhiên nghĩ đến thời điểm quan trọng cô còn phải vay tiền tên chết tiệt này. Cái đầu nhỏ lập tức cúi xuống.

Dù vậy tim cô vẫn đập nhanh hơn rất nhiều so với bình thường. Cũng không biết tại sao, mỗi lần ở gần tên chết tiệt này, tim cô đều đập rất nhanh. Chẳng lẽ lý do là vì tên này quá đẹp trai hay sao?

Nhưng vì sao trước kia khi còn qua lại với Hứa Hạo Trạch, cô không có loại rung động này? Cảm giác tim đập nhanh đâu chứ?

Chẳng lẽ vì bọn họ quen nhau đã lâu nên mới như vậy?

Lâm Thiển Y nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được nguyên do, cuối cùng chỉ đành rút ra một kết luận, Hạ Minh Duệ là gay nên không thể suy nghĩ theo lẽ thường được.

Hạ Minh Duệ đưa mắt nhìn đôi môi sưng đỏ cùng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Lâm Thiển Y, vừa rồi suýt chút nữa thì anh đã lau súng cướp cò. Cô gái nhỏ này thế nhưng lại có lực hấp dẫn trí mạng với anh.

Nếu không phải vừa rồi anh dừng lại kịp thời, có quỷ mới biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

Bộ dạng này của cô thật sự rất khó làm cho người ta không chế cảm xúc được. Chết tiệt thật!

Chiếc váy này thật sự làm toát lên khí chất hoạt bát của cô. Cổ chữ V khoét không sâu nhưng lại vừa vặn để lộ ra xương quai xanh tinh tế, phía sau hở lưng để lộ ra làn da trắng nõn như ngọc, mịn màng như tơ lụa thượng hạng.

Hạ Minh Duệ lại thầm mắng một tiếng, kéo tay Lâm Thiển Y qua rồi đưa tay đoạt lấy điện thoại của cô. Sau đó, anh bấm một dãy số trên điện thoại cô. Đó là số điện thoại của anh. Khi nãy gọi điện cho cô, thế mà cô lại không biết đây là số của anh, điều này khiến anh có chút tức giận. Sau cùng, ở phần điền tên trên danh bạ Hạ Minh Duệ lưu lại 2 chữ ‘Anh yêu’.

Lâm Thiển Y nhìn thấy, khoe miệng khẽ giật. Anh thật sự có thể gây thơ vậy ư? Hơn nữa cô và anh cũng không tính là quen, anh làm vậy là muốn gây chuyện gì nữa chứ?

Nhưng bây giờ là cô có việc nhờ anh, đành phải nhịn! Phụ nữ biết tiến biết lùi!

Lâm Thiển Y còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, Hạ Minh Duệ đã nắm tay cô kéo vào trong thang máy, nhấn nút đóng cửa. Lâm Thiển Y hiển nhiên vẫn duy trì bộ dạng đã điều cúi đầu. Cô không biết bây giờ nên đối mặt với Hạ Minh Duệ như thế nào.

Anh không chỉ là cấp trên của cô mà giữa bọn họ còn phát sinh một chuyện khiến người ta phải xấu hổ. Lâm Thiển Y ngàn lần muốn quên đi, nhưng là chánh chủ mỗi ngày đều lượn lờ trước mặt cô, hỏi cô như thế nào quên được?

Lúc nào cũng dính chặt với khuôn mặt thiên hạ đều căm ghét điên cuồng này, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều nhìn không được mà thất thần! Thật là bại dưới tay anh!

Cô cảm thấy bản thân thật sự là xúi quẩy mới có thể lảm lẩn mà lên giường với đàn ông, mà cái người đàn ông này vừa khéo lại là cấp trên của cô. Có cần sét đánh chết cô đi cho xong không!

Bước ra khỏi thang máy, đầu óc Lâm Thiên Y còn chút rối mù, một đường bị Hạ Minh Duệ kéo đi nhét vào trong một chiếc xe thoát nhìn rất có phong cách.

Mãi cho đến khi an ổn ngồi trong xe, Lâm Thiên Y vẫn còn trì độn, không có một chút cảm giác chân thật nào, thời gian gần đây thực sự quá mức khó tin rồi!

“Ngu ngốc, ngồi ngay ngắn vào!”

Lâm Thiên Y mắt xem mũi, mũi xem tim, trên dưới kiểm tra một lượt, cô như thế nào không ngồi ngay ngắn? Đáng ngồi của cô thật sự rất nghiêm chỉnh nha!

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn ngập tò mò, cô nghi hoặc quay sang nhìn anh.

“Ngu ngốc!”

Hạ Minh Duệ nhìn vẻ mặt vô tội cùng khó hiểu của Lâm Thiên Y, chỉ cảm thấy lời mình như đàn gảy tai trâu, đành nghiêng người qua giúp cô cài dây an toàn.

Chưa đề cập tới việc động tác khá dịu dàng, chỉ là Lâm Thiên Y cảm thấy là lạ.

Khi Hạ Minh Duệ nghiêng người tới gần cô, tim cô như ngừng đập. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đồng thời trong lòng không hiểu vì sao dâng lên một cỗ lo lắng.

Lâm Thiên Y chớp chớp mắt to, gãi đầu che dấu, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết vì sao, cô không dám đối diện với ánh mắt đen thâm thúy như mực của Hạ Minh Duệ. Đôi mắt đó cứ như một cái lốc xoáy, khiến cô có cảm giác như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Xe một đường chạy nhanh tới một nhà hàng phong cách Tây thì dừng lại, sau đó

Hạ Minh Duệ dẫn theo Lâm Thiên Y bắt thang máy lên lầu hai.

Nơi đó lúc này có một đôi nam nữ đang ngồi, hình như cũng chờ khá lâu.

Hạ Minh Duệ hiếm khi trước mặt Lâm Thiên Y nói ra một câu lịch sử ôn hòa.

“Thật có lỗi, chúng tôi tới trễ.”

Cô rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Hạ Minh Duệ, những trường hợp kiểu này cô tốt hơn hết nên bảo trì im lặng, dù sao cũng không giúp được gì, cô hoàn toàn biến mình thành một người tàng hình.

Trước lúc ký hợp đồng, Hạ Minh Duệ liếc sang nhìn Lâm Thiên Y, thấy cô ngồi rất nghiêm chỉnh, chẳng khác nào học sinh tiểu học, khoé miệng vì thế khẽ cong.

Ngay cả hai người ngồi đối diện cũng nhận ra trong nháy mắt đó áp lực toát ra từ một người cương nghị như Hạ Minh Duệ tựa hồ biến mất, khiến cho bọn họ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trước đây bên ngoài có lời đồn, người con trai thứ ba của nhà họ Hạ – Hạ Minh Duệ là một tay ăn chơi trác táng. Bọn họ vì thế cũng có chút khinh thường, việc đồng ý ký hợp đồng cùng Hạ Minh Duệ cơ bản là nể mặt nhà họ Hạ mà thôi.

Nhưng mà hiện tại hình như không giống như trong lời đồn, Hạ Minh Duệ chắc chắn là một người đàn ông nguy hiểm. Trên người anh không tìm thấy tác phong lười nhác, quần áo lụa là, ngược lại toát ra khí thế mạnh mẽ sắc bén như kiếm, khiến người khác không dám khinh thường.

Trong quá trình trao đổi, bọn họ sâu sắc phát giác ra người đàn ông trước mặt này bất kể là cách ăn nói hay trình độ đều khiến bọn họ phải nhìn bằng ánh mắt khác, hơn nữa bị cách giải thích cặn kẽ của anh thu hút, không thể nghi ngờ đây là người đàn ông có sức hút mê người!

Buổi thảo luận ký hợp đồng hôm nay diễn ra vô cùng tốt đẹp, cả hai bên đều thấy hài lòng. Chỉ có điều không khí hài hoà này bỗng bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ.

Ý thức được là điện thoại di động của mình, Lâm Thiên Y xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn vì ngại mà có chút ửng hồng. Cô có chút khó xử đứng dậy, đối diện với ba người nói xin lỗi rồi đi chạy ra khỏi phòng về phía cửa sổ bắt điện thoại.

“Alo, tôi là Lâm Thiên Y. Xin hỏi ai vậy ạ?”

“Xin chào cô Lâm, tôi là viện trưởng bệnh viện XX. Cô có phải là người nhà của bà Hứa không?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 43: Gom góp tiền viện phí

“Đúng vậy, là tôi.”

Sau khi biết được cuộc điện thoại này là từ bệnh viện gọi tới, khuôn mặt Lâm Thiên Y trở nên nghiêm túc, bàn tay nhỏ không cầm điện thoại nắm chặt lại, hàm răng gắt gao cắn cánh môi, trực giác cho cô biết có chuyện không tốt lành.

“À, chuyện là như vậy. Hiện tại giường bệnh gần như hết chỗ mà bệnh nhân lại đông, nếu hôm nay cô không thanh toán được tiền viện phí thì chúng tôi sẽ phải lấy lại giường bệnh cho người khác. Tôi muốn hỏi xem là cô sẽ thanh toán cước phí hay là sẽ làm thủ tục xuất viện?”

Lời nói của bác sĩ cũng khá hợp tình hợp lý, nhưng đối với Lâm Thiên Y không thể nghĩ ngờ là đất bằng dậy sóng. Cô có chút khản trương hỏi.

“Như vậy bệnh tình của bác Hứa sẽ như thế nào? Có nguy hiểm tới tính mạng không?”

“Cái này... Kỳ thật chúng tôi cũng thực khó trả lời. Bệnh tình bà Hứa cũng kéo dài lâu rồi, đang trong giai đoạn cuối. Nếu không nhanh chóng sắp xếp tiến hành phẫu thuật thay thận, chỉ sợ chống đỡ không được vài ngày!”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi sẽ nhanh chóng thanh toán viện phí. Mặt khác rất mong bệnh viện liên hệ tìm quả thận thích hợp!”

Ở phía đầu kia điện thoại, vị bác sĩ im lặng vài giây sau đó miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên Y thử gọi cho Hứa Hạo Trạch, thế nhưng điện thoại của anh vẫn như cũ không kết nối được. Cô lại gọi cho chủ nhà trọ của anh, tuy nhiên nghe nói mấy ngày nay anh chưa có trở về.

Lâm Thiên Y uể oải cất điện thoại, bác Hứa ngoại trừ Hứa Hạo Trạch ra thì không còn ai thân thích cả. Cô lại không thể bỏ mặc, dù sao đó cũng là một mạng người.

Cất điện thoại, trong lòng Lâm Thiên Y cảm thấy vắng vẻ, ngay cả đôi mắt to trong suốt linh hoạt ngày nào giờ phút này cũng trống rỗng vô hồn.

Cô xoay người lại, thiếu chút nữa là đâm sầm vào trong lòng một người nào đó. Hoá ra Hạ Minh Duệ không biết từ khi nào đã đứng phía sau cô, hai tay khoanh lại dựa vào tường quan sát cô.

Không chỉ là hết hồn mà Lâm Thiên Y thật sự bị dọa sợ. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực bằng phẳng. Khi nhìn thấy người nọ là Hạ Minh Duệ, cô rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Sao anh lại ở đây? Ai không biết sẽ bị anh dọa chết đó?”

Lâm Thiên Y giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ, sau đó từ từ đi về phía trước.

Cô đi chưa được nửa bước, tay liền bị một bàn tay to ấm áp túm lấy. Hạ Minh Duệ dùng sức kéo, Lâm Thiên Y bị mất trọng tâm cứ thế ngã vào lòng anh. Cái mũi bị đụng có chút khó chịu, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. Cô cũng không nghĩ có một ngày bản thân sẽ trở nên yếu ớt như vậy.

Chóp mũi tràn đầy hơi thở đặc trưng của Hạ Minh Duệ, không biết vì sao giờ phút này nằm trong lòng người đàn ông này, cô có một cảm giác an tâm khó hiểu. Loại cảm giác này quả thật không sao nói rõ. Nếu như nói vừa rồi muốn khóc là vì bị đụng trúng, nhưng hiện tại cô thật sự cảm thấy chóp mũi cay cay, trong lòng có chút tủi thân.

Hứa Hạo Trạch – cái tên đàn ông cận bã kia, vào lúc quan trọng lại không thấy đâu. Cô hỏi thăm rất nhiều người nhưng không có ai biết anh đi đâu. Có lẽ giờ phút này anh đang ở quê nhà của người đàn bà ấy.

Ngay cả như vậy, anh cũng có thể không quan tâm đến mẹ mình sao?

Anh đã bao lâu chưa về nhà hỏi thăm mẹ mình rồi? Mãi cho đến giờ phút này cô mới nhận thức rõ ràng, năm đó mất cô mù đến cỡ nào mới có thể bị anh lừa gạt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ngay cả Hạ Minh Duệ cũng không nhận thấy, khi anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lâm Thiên Y cùng ánh mắt trống rỗng của cô khi đi ngang qua người anh, anh bỗng nhiên có chút đau lòng.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, thế cho nên anh không chút nghĩ ngợi đem cô kéo vào lòng. Tất cả những hành động này được anh quy kết là vì anh đối với người phụ nữ này cảm thấy hứng thú mà thôi, cho nên muốn biết rõ mọi việc.

“Không... Tôi...”



Lâm Thiên Y chớp mắt do dự, hàm răng gắt gao cắn chặt cánh môi. Cô lúc nào cũng tỏ ra kiên cường, không dễ dàng ở trước mặt người khác bộc lộ sự yếu đuối của bản thân.

Đột nhiên cô trở nên im lặng khiến cho Hạ Minh Duệ cảm thấy không thoải mái, người phụ nữ này mạnh mẽ như vậy làm gì chứ? Thành thạo yếu đuối một chút sẽ chết ư?

Khi anh ở sau lưng cô, dường như nghe được có người nhập viện, mà cô có vẻ rất cần tiền thì phải?

Hạ Minh Duệ khoe miệng khê cong, không giống với vẻ khản trương lúc trước, ngược lại còn rất ‘thánh nhân’ mà nói.

“Quên đi, không muốn nói thì coi như tôi chưa hỏi. Đi thôi!”

Vừa dứt lời, anh cũng đồng thời buông bàn tay đang vịn lưng cô, sải bước dài đi về phía trước.

Độ ẩm chung quanh đột nhiên biến mất, Lâm Thiên Y trong lòng cảm thấy mất mát, đến lúc này rồi cô vẫn còn có thể tỏ ra mạn mẽ sao?

Cô hiện tại rất cần tiền, mà người đàn ông trước mắt này không nghi ngờ gì chính là người có thể giải quyết khó khăn này của cô. Nhìn bóng dáng cao ngất đi phía trước, Lâm Thiên Y lần đầu tiên phát hiện người đàn ông này cư nhiên cao lớn như thế.

“Chờ một chút!”

Lâm Thiên Y vội vàng mở miệng, trong giọng nói không che dấu được sự lo sợ, nghi hoặc cùng sốt ruột.

Hạ Minh Duệ đi ở phía trước nghe cô gọi thì dừng lại, như cười như không, nhưng khi anh xoay người lại trên mặt là sự lạnh nhạt thường ngày, còn có chút nghi hoặc.

“Như thế nào? Còn có việc gì ư?”

“Tôi, tôi...”

Lâm Thiên Y nhanh chóng cup mắt, không dám nhìn thẳng vào Hạ Minh Duệ. Cô cảm thấy cặp mắt kia của Hạ Minh Duệ như mang theo ma lực kỳ dị, tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư cô, bắt lấy linh hồn cô. Cô cúi đầu, hai tay xoắn lại với nhau, do dự không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Cảm nhận được Hạ Minh Duệ không còn kiên nhẫn, dường như là tính bỏ đi không quan tâm cô, Lâm Thiên Y càng trở nên sốt ruột. Nếu Hạ Minh Duệ không chịu giúp cô, cô không biết bây giờ nên làm gì mới tốt. Thấy chết mà không cứu thì cô lại làm không được, huống chi mẹ của Hứa Hạo Trạch cũng rất tốt với cô, đối đãi với cô như với con ruột của mình.

“Hạ Minh Duệ!”

Lâm Thiên Y gọi lại Hạ Minh Duệ đang bỏ đi, thấy anh không có dấu hiệu dừng lại, không khỏi nhắm chặt mắt lớn mật, hét lên một tiếng đang nghẹn trong cổ họng.

“Có thể cho tôi mượn một trăm vạn không?”

Giọng nói của Lâm Thiên Y khá lớn, tiếng nói trong trẻo mang theo sự quyết tâm vang lên trong hành lang trống trải, dư âm lượn lờ.

Lời vừa nói cô liền hối hận đến thối ruột, nói thì nói, cần chi phải la to như vậy làm cái gì? Có trời mới biết, do tình huống cấp bách nên cô như phản xạ có điều kiện mới la to như vậy. Cô thực sợ Hạ Minh Duệ cứ thế bỏ đi, bỏ lại cô một mình ở đây bàng hoàng bất lực.

Có điều tiếng hô này của Lâm Thiên Y mang lại hiệu quả rất lớn, ít nhất Hạ Minh Duệ không rời đi, ngược lại đứng lại xoay người đối diện với cô.

“Tôi, tôi sẽ trả lại cho anh sau!”

Lâm Thiên Y khê nói.

“Trả? Cô lấy gì trả cho tôi? Chỉ bằng tiền lương ít ỏi của cô sao? Mười năm? Hai mươi năm? Hay là năm mươi năm? Không nói đến một trăm vạn này, năm trăm ngàn cô nợ tôi tính như thế nào? Khi nào thì trả?”

Đôi mắt Hạ Minh Duệ chặt chẽ tập trung ở Lâm Thiên Y, từng bước ép sát như sói rình mồi. Sự lo sợ, nghi hoặc, bất an, bàng hoàng cùng bất lực của cô anh đều thấy hết, nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Hợp đồng lao động

Lâm Thiên Y lùi về sau, lời Hạ Minh Duệ nói cô đều hiểu rõ, chỉ là đúng như lời anh nói, cô không có cách nào hoàn trả được.

Thế nhưng cô làm sao có thể bỏ mặc mẹ Hứa Hạo Trạch để bà chết vì không kịp thời cứu chữa? Việc này cũng không chứng minh được là cô còn gì lưu luyến với Hứa Hạo Trạch. Mỗi khi nghĩ tới anh, lòng cô vẫn đau đớn khó chịu, nhưng cô tin tưởng có một ngày bản thân rồi sẽ vượt qua được.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ từng bước tới gần, Lâm Thiên Y gạt gao cản cánh môi, không để cho bản thân phát ra tiếng, nước mắt trào nơi cũng bị cô kìm nén lại.

“Tôi, tuy tôi không trả hết được nhưng tôi có thể làm công cho anh? Tôi hiện tại là nhân viên của anh, về sau để trả nợ tôi có thể tăng ca, trễ đến mấy tôi cũng không ngại.”

Lâm Thiên Y đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy mang theo ánh nước thành khẩn cầu xin nhìn Hạ Minh Duệ. Anh là hy vọng cuối cùng của cô.

“Tăng ca? Cho dù cô nhận tiền thưởng gấp đôi, một tháng có thể trả cho tôi bao nhiêu? Một năm có thể trả tôi bao nhiêu? Cô cho rằng tôi có dư thời gian để đợi vậy ư?”

Đôi mắt như sói thâm thúy của Hạ Minh Duệ nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y khiến cô cảm thấy có chút tuyệt vọng. Nhưng cô phải làm sao đây? Cô biết làm gì mới kiếm được nhiều tiền như vậy?

Nhận thấy bản thân đã dồn ép cô tới bước đường cùng, Hạ Minh Duệ mới thay đổi chủ đề.

“Có điều...”

Một câu nói trong nháy mắt này làm dấy lên hy vọng trong Lâm Thiên Y, cô ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ mong tìm ra câu trả lời. Cô dường như muốn từ biểu tình của anh đoán ra đáp án, thế nhưng cô rất nhanh liền thất vọng bởi vì biểu tình của Hạ Minh Duệ vẫn lạnh lùng.

“Có điều cái gì?”

Lâm Thiên Y ôm hy vọng không quá to lớn, hỏi thử.

Hạ Minh Duệ chớp chớp đôi mắt sáng quắc, nhìn Lâm Thiên Y đang đứng ở góc tường từ trên xuống dưới.

“Nếu cô đồng ý làm người tình của tôi, như vậy tôi không những không truy cứu năm ngàn vạn kia, bức hình cũng sẽ trả lại cho cô, còn có một trăm vạn coi như là chút thành ý.”

“Cái gì?”

Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên sững sờ. Cô muốn từ trên mặt Hạ Minh Duệ tìm thấy một chút ý đùa giỡn, có điều cô liền thất vọng rồi. Biểu tình của anh trước sau đều không thay đổi, đôi mắt như sói vẫn chăm chú nhìn cô.

“Tôi...”

Lâm Thiên Y do dự đấu tranh nội tâm, một bên liên quan tới mạng sống, một bên lại chính là danh dự của bản thân. Nếu thật sự cô đồng ý làm tình nhân, vậy cả đời này của cô sẽ bị huỷ.

Đúng lúc này, điện thoại của cô lại một lần nữa vang lên, cô che dấu ánh mắt không muốn rời đi, cố gắng dời tầm mắt khỏi người Hạ Minh Duệ, cô vốn muốn cách Hạ Minh Duệ xa một chút mới nghe điện thoại, nhưng vòng eo của cô đã bị Hạ Minh Duệ ôm lấy rồi, bắt buộc đi đành phải nghe điện thoại, chỉ là ánh mắt của cô vẫn né tránh như cũ, không dám đối diện trực tiếp với ánh mắt Hạ Minh Duệ.

“Là tiểu Thiên à? Con ở chỗ nào vậy, vì sao Trạch Trạch không đến thăm bác. Bác muốn về nhà, bác không thích bệnh viện.”

Giọng nói của bà cụ trong điện thoại mang theo tiếng nghẹn ngào, trong lòng Lâm Thiên Y chưa xót, nếu không phải kiêng dè Hạ Minh Duệ trước mặt, sợ là nước mắt của cô đã sớm rơi xuống rồi, thời gian dài như vậy cô vẫn đang cắn răng chịu đựng.

“Bác à, bác đừng sốt ruột, con lập tức tới thăm bác. Hạo Trạch gần đây bận việc công ty, chờ anh ấy thư thả hơn sẽ lập tức tới thăm bác.”

Cho tới bây giờ cô cũng không tìm được một cái lý do hoàn hảo nào để giải thích chuyện của Hứa Hạo Trạch, nhưng Hứa Hạo Trạch – tên đàn ông này thật khiến lòng cô lạnh lẽo.

“Được, được. Con mau qua đây, trong bệnh viện không có ai cùng nói chuyện, bác sắp điên mất rồi!”

“Dạ dạ!”

Lâm Thiên Y gạt đầu như giả vờ. Ngay khi cô vừa cúp điện thoại, nước mắt không kèm được theo hai má lạnh lẽo rơi xuống. Cô cố gắng mở to mắt để bản thân trông không tới nỗi chật vật. Khi quay sang đối diện Hạ Minh Duệ, ánh mắt của cô đã cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Nhẹ nhàng thở một hơi, sau đó

môi đỏ mọng hé mở.

“Tôi đồng ý làm người tình của anh!”

Trời biết khi nói ra những lời này Lâm Thiển Y dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực, một khắc kia thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ.

Bạn trai vì tiền mà đi theo người phụ nữ khác, cô đau khổ vì bị ruồng bỏ. Sau đó cái kẻ được coi là bạn trai cô lại biến mất không thấy, trong khi mẹ anh ta lại bệnh nặng, anh ta có thể nhẫn tâm bỏ mặc mẹ mình nhưng Lâm Thiển Y cô thì không thể. Vì tiền, cô phải đem chính bản thân mình đi bán, từ nay về sau Lâm Thiển Y cô không thể thoát khỏi thân phận tình nhân. Cả đời này cô chỉ có thể sống trong bóng ma, trong đêm tối.

Đây hẳn là số phận của cô!

Nói cho cùng tiền mới là tất cả, cô cảm nhận sâu sắc tự giễu mình một phen, rốt cuộc là cô với mấy người tiểu tam kia không phải là giống nhau sao?

“Ký đi”

Hạ Minh Duệ lấy từ đồng văn kiện vừa ký khi nãy ra một tờ Hợp đồng. Lâm Thiển Y hồ nghi đưa tay tiếp nhận.

Hợp đồng lao động!

Phía trên in đậm bốn chữ to, Lâm Thiển Y cảm thấy trán nổi gân xanh, chảy xuống một giọt mồ hôi. Anh ta cư nhiên đã tính trước rồi? Hợp đồng này có lẽ sớm đã có rồi đi? Hơn nữa anh vẫn mang theo bên người.

Lâm Thiển Y có cảm giác bị dắt mũi.

Nhìn thấy hợp đồng cũng khá dài, cô cũng chưa nhìn kỹ. Trang đầu chỉ đơn giản đề cập tới thoả thuận giữa năm ngàn vạn kia cùng với việc cô bán mình, bất quá cách diễn đạt rất hàm súc, khiến mọi người đọc vào sẽ hiểu nhầm thành một phần của hợp đồng lao động, mà sẽ không nghĩ đến phương diện bán mình kia.

Lâm Thiển Y vội vàng cầm lấy cây bút Hạ Minh Duệ đã chuẩn bị sẵn, rõ ràng dứt khoát ký tên mình.

Nói đùa, bán cũng đã bán, còn nói cái rắm gì nữa!

Hạ Minh Duệ con người ánh nước đưa tay lấy lại hợp đồng Lâm Thiển Y vừa ký, sau đó bước chân nhanh nhẹn đi trước, có thể thấy được tâm tình anh bây giờ rất tốt.

Dọc theo đường đi, Lâm Thiển Y đều im lặng đi theo sau Hạ Minh Duệ. Hai người không ai lên tiếng, một đường duy trì trầm mặc.

Hạ Minh Duệ tới chỗ đậu xe thì đứng lại, mở cửa xe ý bảo Lâm Thiển Y lên xe. Ánh mắt cô loé lên, do dự trong chốc lát, không hề động.

Hạ Minh Duệ nhướn mắt, vẻ mặt hoài nghi

“Tôi, tôi có thể vài ngày nữa mới bắt đầu được không?”

“Lý do?”

Hạ Minh Duệ nhúu mày, không hề nói đồng ý cũng không nói không đồng ý.

Lâm Thiển Y cắn môi, cuối cùng mở miệng trả lời.

“Người thân của tôi bị bệnh, tôi muốn đến bệnh viện chăm sóc bà vài ngày!”

Lâm Thiển Y ngừng một chút, rụt rè nhìn Hạ Minh Duệ một cái, rồi yếu ớt nói.

“Anh thật không thể cho tôi mượn trước một trăm vạn sao?”

“Hạo Trạch? Là ai vậy?”

Hạ Minh Duệ không để ý tới câu hỏi của Lâm Thiển Y, ngược lại lại hỏi một cái tên khiến trái tim Lâm Thiển Y nhói đau.

“Hả?”

Cô sững sốt ngẩn đầu, đôi mắt trong veo mang theo sự mờ mịt, tựa hồ không nghĩ tới Hạ Minh Duệ lại đột nhiên hỏi như vậy, sao anh lại biết Hứa Hạo Trạch?

“Anh ta là ai vậy?”

Hạ Minh Duệ hỏi lại lần nữa

“À, thì là một người bạn của tôi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Đưa cô đến bệnh viện

Việc liên quan đến Hứa Hạo Trạch cô không muốn nhiều lời, dù sao cũng là chuyện đã qua, việc cứu mẹ anh ta hoàn toàn không liên quan gì đến Hứa Hạo Trạch, cô chỉ là không muốn khiến bản thân áy náy!

“Bạn bè? Bạn bè bình thường mà khiến cô phải mượn tôi một trăm vạn để chữa bệnh?”

“Tôi, không phải như vậy đâu!”

Lâm Thiên Y luống cuống giải thích, ánh mắt thâm sâu của Hạ Minh Duệ khiến cô có chút khó xử, giọng nói có chút hốt hoảng.

“Hử? Thế thì là loại gì?”

Hạ Minh Duệ cúi người, ánh mắt như sói dường như có thể cắn nuốt người.

Hơi thở đặc biệt sạch sẽ thơm mát hương bạc hà của Hạ Minh Duệ đột nhiên tới gần, trái tim nhỏ bé của Lâm Thiên Y lại nhảy lên một nhịp, gương mặt đỏ ửng, cả người căng thẳng không biết phải làm sao, cô bối rối rồi vội vàng giải thích.

“Không phải, chúng tôi đã không còn quan hệ gì rồi.”

Cơ thể Lâm Thiên Y lùi về sau, đối với việc Hạ Minh Duệ từng bước từng bước ép sát cô, cô cảm thấy áp lực rất lớn.

“Trước đây hai người có quan hệ gì?”

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ khiến Lâm Thiên Y không khỏi rét run.

“Chúng tôi thật sự không có gì, lúc còn quen anh ấy chúng tôi chưa từng làm gì. Thật đó!”

Lâm Thiên Y mở lớn đôi mắt trong veo, khẽ nhếch khóe môi, thái độ rất nghiêm túc cam đoan.

Sao cô lại đột nhiên có cảm giác như bị bắt gian vậy? Cô cười cười tự giễu, hôm nay cô là tình nhân được người ta bao, vậy thì có nhân cách gì đáng nói chứ.

“À, cô khẩn trương như thế làm gì? Không lẽ thực sự đã làm chuyện gì ám muội?”

“Sao có thể chứ?”

Lâm Thiên Y theo bản năng phản bác, nhưng nhìn thấy gương mặt như cười như không của Hạ Minh Duệ, liền biết bản thân bị lừa. Khuôn mặt nhỏ ngay lập tức đỏ bừng lên, tên chết tiệt này, còn lấy cô ra làm trò đùa!

Cô hoàn toàn lại không còn khẩn trương như trước nữa, ngược lại ngược gương mặt thanh tú nhỏ nhắn đáng thương lên thật cẩn thận nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

“Vậy, tôi có thể nghỉ phép sao?”

“Lên xe!”

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, tự mình lên xe còn vỗ vỗ vào ghế bên cạnh.

Lâm Thiên Y ngẩn ra, có chút mơ hồ, muốn cô lên xe làm cái gì? Cô đồng ý với bác Hứa sẽ đi bệnh viện thăm bà, cho nên cô có chút khó xử nhìn Hạ Minh Duệ, lại nhìn vào chỗ tay anh vỗ vỗ, cuối cùng cúi đầu, chân không hề nhúc nhích.

“Tôi nói lên xe! Chẳng lẽ cô nghe không hiểu tiếng người?”

Hạ Minh Duệ cất cao giọng, khẩu khí có phần nguy hiểm. Cô gái nhỏ này cứ nhiên coi lời nói của anh như gió thoảng bên tai?

“Nhưng mà...”

Lâm Thiên Y còn muốn giải thích thêm chút nữa, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt giết người của Hạ Minh Duệ xong liền ngoan ngoan ngậm miệng lại, cả mặt u ám leo lên xe.

“Ngồi cho vững!”

Hạ Minh Duệ lạnh lùng dặn dò.

“Ồ!”

Lâm Thiên Y ngoan ngoan ngồi vững, đáng vẻ có phần ngay ngắn.

“Dây an toàn!”

Hạ Minh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, có chút hận không thể rèn sắt thành thép.

“Ồ!”

Lâm Thiên Y rút đầu lại, thắt dây an toàn.

“Đi đâu?”

Lâm Thiên Y sững sốt, đây là hỏi cô? Cô ngẩng đôi mắt to mờ mịt sững sờ nhìn chăm chăm gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của Hạ Minh Duệ, vẻ mặt như không hiểu.

“Tôi hỏi cô đi đâu?!”

Hạ Minh Duệ bị kích động tới muốn phát điên.

“Bệnh viện xx thành phố B!”

Lâm Thiên Y ngờ ngác trả lời, hoàn toàn không ý thức được Hạ Minh Duệ muốn đưa cô đi thành phố B? Anh không phải phải trở về công ty sao?

Mãi đến khi xe chạy được hơn mười mấy cây số, Lâm Thiên Y mới từ từ hồi phục tinh thần lại, tên chết tiệt này lại có thể tốt bụng như vậy? Tự mình đưa cô đi bệnh viện?

Cô có chút không dám tin nhìn chăm chăm một bên mặt Hạ Minh Duệ, mắt không chớp, dường như muốn nhìn thấu người đàn ông này, tại sao anh luôn không hành động theo lẽ thường?

Cô còn tưởng anh không cho phép cô đi bệnh viện, muốn đưa cô quay về công ty!

Người đàn ông này thỉnh thoảng nói lời tốt sẽ chết hay sao?

Thật là tiểu thụ quân tính cách quái dị.

“Nghĩ gì đó?”

Bị một người phụ nữ nhìn chăm chăm như vậy, anh lẽ ra phải cảm thấy thích thú mới đúng, nhưng ánh mắt cô gái nhỏ kia kỳ thực quá kỳ quái, không phải ngưỡng mộ cũng không phải say đắm, việc này khiến Hạ Minh Duệ rất buồn bực.

Giọng nói đột ngột dọa Lâm Thiên Y giật mình.

Cô a một tiếng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, ngồi lại ngay ngắn, hai mắt nhìn thẳng không chớp, cứ chăm chăm nhìn con đường ngoằn ngoèo quanh co phía trước.

Bị hành động này của cô làm buồn cười, Hạ Minh Duệ khẽ nhếch miệng, dường như việc để cô ở bên cạnh mình là một lựa chọn không tồi?

Cô gái này rốt cuộc còn có bao nhiêu phương diện mình không biết?

Lúc thì dừng cảm, lời nói hành động rất to gan lớn mật, lúc thì mơ hồ xinh đẹp khiến người ta không hiểu.

Không biết vì sao, đầu óc Hạ Minh Duệ nóng bừng, cô gái nhỏ say rượu đêm đó chu môi đỏ mọng lên, khuôn mặt hơi say, đôi mắt to trong veo mang theo ánh nước mơ hồ nhìn hắn, khẽ ngậm nga, thân thể mềm mại nóng bỏng đến tận bây giờ vẫn khiến anh nhớ kỹ hương vị đó.

Nghĩ tới cô gái nhỏ này đã ký vào hợp đồng bán thân, hiện tại hoàn toàn thuộc về mình, lúc này vẻ lo lắng mới biến mất hẳn, bỗng nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm!

Lúc đến bệnh viện, Lâm Thiên Y có chút khó xử, cái tên này hiếm khi lại tốt như vậy đưa cô đến bệnh viện, chỉ là một trăm vạn kia vẫn chưa đưa cho

cô.

Bây giờ cô phải đi nộp tiền, nếu không bệnh viện sẽ đuổi bác Hứa ra ngoài mất!

Bệnh viện là nơi trước giờ thực tế như vậy, kiểu thiếu nữ lạnh lùng không cảm xúc. Bệnh viện là nơi cô căn bản không muốn tới, trước đây có bị bệnh vặt hay đau vặt cô cũng không hề tới bệnh viện kiểm tra, đều đến tiệm thuốc mua ít thuốc uống cho xong.

Lâm Thiển Y khó xử đi ở phía trước, trong lòng cứ cân nhắc xem phải mở miệng như thế nào.

Hoặc là cô sẽ nói

“Sếp à, thỏa thuận rồi vậy một trăm vạn kia đâu?”

Thế này thì có thắng thắn quá không? Hay là súc tích một xíu?

“Một trăm vạn kia có thể ứng trước thời hạn không?”

Không được không được, quá thô bỉ rồi.

Hay là cứ nói thẳng.

“Đưa tôi một trăm vạn.”

Lâm Thiển Y mặt mày ủ ê, vò đầu bứt tai, quả thực không mở miệng được. Cô vội vàng tới mức gáy cũng toát mồ hôi đầm đìa.

Hạ Minh Duệ dù bận vẫn ung dung đứng yên tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực, giọng nói lạnh lùng, có chút đáng ghét.

“Ê, cô kia, phía trước là cây cột!”

Nói xong, Hạ Minh Duệ nhắm mắt, không dám nhìn tiếp, làm vẻ như anh nhấc hơi chậm một chút.

Bóp một tiếng, trán Lâm Thiển Y đập vào cây cột trong đại sảnh bệnh viện, theo quán tính khiến cô liên tục lùi lại mấy bước.

Đau quá!

Sau khi lùi lại mấy bước xong cô ngồi chồm hồm xuống đất lấy tay che trán, nước mắt cũng nhịn không nổi mà tuôn ra ào ào.

Cô cảm thấy trước mắt sao bay vòng vòng.

Khi cô hít sâu vài hơi, cái trán đau đến mức như chạm thẳng vào dây thần kinh.

Hạ Minh Duệ thờ dài bất đắc dĩ, cô gái này bao nhiêu tuổi rồi chứ?

Anh đành phải đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nâng cái đầu nhỏ đang bị che kín của cô, đập vào mắt là đôi mắt to đầy nước, bộ dạng đáng thương làm lòng anh quặn lại.

Cái trán sưng tấy một mảng, còn bị tụ máu.

Anh lạnh lùng ra lệnh nói “Ngồi yên không được nhúc nhích!” Sau đó đứng dậy chạy đến quầy bán thuốc, mua một hộp thuốc mỡ mát lạnh, cẩn thận bôi lên cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 46: Sự dịu dàng hiếm thấy

Ngón tay Hạ Minh Duệ dịu dàng tinh tế, thuốc mỡ từng chút từng chút bôi lên trán dường như cũng mang theo sự ảm áp của anh, mũi Lâm Thiển Y hích hích, có chút ngẩn ngơ, người đàn ông này cũng có lúc dịu dàng?

Ánh mắt của anh chuyên chú nghiêm túc, cô đột nhiên cảm thấy nếu như không để ý đến giọng điệu lạnh lùng lúc nãy của người đàn ông này, anh lúc này rất giống như thiên sứ tỏa hào quang khắp người, là sự tốt đẹp như vậy, thế là cô lại một lần nữa ngơ ngác nhìn gương mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ của người đàn ông này.

Hạ Minh Duệ bôi thuốc xong cho cô, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy biểu tình ngáy ngốc của Lâm Thiên Y, anh khẽ thờ dài.

“Đóng tiền ở đâu? Bệnh nhân tên là gì?”

“Ồ quây! Hứa Văn Phương!”

Lâm Thiên Y trả lời hoàn toàn theo phản xạ có điều kiện.

Không lâu sau, Hạ Minh Duệ cầm một xấp biên lai quay trở lại, Lâm Thiên Y chớp mắt nhìn, có chút vô tội, lại có cảm giác không thực.

Mãi đến khi Hạ Minh Duệ không chút khách khí đặt toàn bộ xấp biên lai vào người cô, cô mới luống cuống tay chân xếp lại đồng biên lai bảo bối, đây đều là tiền đó, nếu mà mất, cô sẽ chết mất!

Trong không khí truyền đến giọng nói dứt khoát của người đàn ông.

“Tiền tôi đều đã đóng rồi, kể cả tiền phẫu thuật thay thận trong tương lai. Sau này cô không cần phải lo lắng vì chi phí chữa trị nữa, phòng bệnh tôi cũng đã đặt một phòng vip rồi, cô đi làm thủ tục đi!”

Nói xong, Hạ Minh Duệ liền bắt chéo chân ngồi xuống hàng ghế dài ở đại sảnh, kiêu ông lớn.

Lâm Thiên Y sững sốt, có chút không dám tin chớp chớp mắt, sau đó lặng lẽ nhìn thoáng qua bóng lưng của Hạ Minh Duệ, len lén lè lưỡi, lon ton chạy đi làm thủ tục.

Làm thủ tục rất thuận lợi, nếu cô tự mình xếp hàng thì phải mất thời gian rất lâu, người có tiền có khác, ném một xấp tiền xuống, đám bác sĩ đó sẽ đều rất khách khí với mình, Lâm Thiên Y cuối cùng cũng có được cảm giác hạnh diện. Mấy ngày liên tiếp bị ngọn núi lớn tiền tiền đè trong lòng, thiếu chút nữa đè chết cô rồi!

Lúc Lâm Thiên Y quay lại bên cạnh Hạ Minh Duệ lần nữa liền nhìn thấy tên kia đang dựa vào hàng ghế dài ngủ thiếp đi, phủ dưới lớp mi dày rậm là đôi mắt màu xanh, tên này đã bao lâu rồi không được nghỉ ngơi?

Sau khi đóng xong viện phí, Lâm Thiên Y thở phào nhẹ nhõm, người có tiền lúc nào cũng tốt, mấy xấp biên lai vừa nãy cô đều xem qua một lượt.

Hạ Minh Duệ không chỉ đóng hết số tiền viện phí chữa trị còn thiếu đột trước mà còn đòi cho bà giường nằm tốt nhất, khác hơn nữa là anh lại đóng luôn chi phí thay thận sau này, số tiền nhiều như vậy tính lại cũng đã sớm vượt qua một trăm vạn! Thật là đồ phá gia chi tử, bây giờ còn chưa tìm được thận phù hợp, anh vội vã đóng tiền như vậy làm cái gì!

Mấy ngày nay Lâm Thiên Y cũng rất mệt, vì tìm Hứa Hạo Trạch cô cũng đã mấy ngày không ngủ ngon giấc, bây giờ nhẹ nhõm một chút con buồn ngủ lại dâng lên.

Cô bất chước bộ dạng Hạ Minh Duệ ngồi trên ghế dài, vừa định nhắm mắt một lúc, liền bị dọa cho giật cả mình.

“Đứng lên! Ngồi chỗ này làm cái gì?”

Lâm Thiên Y bị giọng nói bất thành linh làm nhảy dựng từ ghế lên, lúc nhìn thấy đôi mắt rõ ràng đang ngủ của Hạ Minh Duệ lại sáng bừng, không khỏi có chút chột dạ, lắp bắp nói.

“Tôi, tôi chỉ nhìn anh ngủ thôi, vì thế muốn, muốn...”

Cô vốn muốn nói là nghỉ ngơi một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt dọa người kia của Hạ Minh Duệ, lời đến miệng rồi mà phải mắc nghẹn nuốt vào trong.

“Muốn gì mà muốn? Còn việc gì chưa làm xong thì nhanh làm đi, tối nay cùng tôi quay về!”

Hạ Minh Duệ không có nhiều thời gian chờ cô, tối nay anh có chuyện quan trọng cần làm!

“Ừm, được!”

Lâm Thiên Y có chút không nỡ nhìn cái ghế dài một cái, cô thật sự mệt chết đi được, thật là bạo quân! Nghỉ ngơi một chút cũng không cho.

“Chờ chút!”

Lâm Thiên Y vừa mới bước chân đi liền bị Hạ Minh Duệ quát lại.

“Cái gì?”

Cô nghi hoặc xoay người, đôi mắt to trong veo chớp chớp.

“Cái này cho cô!”



Hạ Minh Duệ lấy từ trong túi ra một tấm thẻ vàng, không thèm để ý quăng cho Lâm Thiên Y, cô vội vàng đưa tay chụp lấy! Tên chết tiệt này cho người ta đồ mà không thẻ cho đàng hoàng sao? Lại còn quăng.

“Trong đó có năm trăm vạn, cô xem có gì cần thì lấy mà xài!”

Nói xong liền cúi đầu, không hề để ý Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y sùng sờ, cái miệng nhỏ há to thành hình chữ O.

“Tôi, tôi không xài nhiều như vậy, huống hồ phí nằm viện với phẫu thuật anh cũng đã thay tôi đóng rồi!”

Bàn tay nhỏ của cô cẩn thận cầm tấm thẻ vàng đưa tới trước mặt Hạ Minh Duệ.

“Này, trả anh, tôi thật sự dùng không được, số tiền nợ anh tôi sẽ nhanh chóng trả lại!”

Lâm Thiên Y cắn chặt cánh môi hồng nhuận, đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, hàng mi dài dài tỏa rợp ra, thoát nhìn khiến người ta yêu mến.

“Cho cô thì cô cứ cầm đi! Đâu ra lắm lời như vậy!”

Hạ Minh Duệ không kiên nhẫn trừng mắt, hung dữ liếc cô một cái.

Bị thái độ hung thần dữ dằn của Hạ Minh Duệ dọa cho giật mình, cô quanh co một hồi cũng không nói được chữ nào.

Cô yếu ớt lùi lại một bước, do dự một hồi mới nói.

“Vậy, vậy tôi thay anh giữ trước!”

Cô đợi hồi lâu, thấy Hạ Minh Duệ không thèm phản ứng gì với cô, đành buồn bực quay về phòng bệnh thăm bác Hứa.

Đợi Lâm Thiên Y đi thật xa, Hạ Minh Duệ mới bắt đầu càu nhàu một câu.

“Phụ nữ thật là phiền phức!”

Đi vào phòng bác Hứa, thấy bà đã tỉnh dậy, khuôn mặt Lâm Thiên Y thoáng cười đi đến bên cạnh giường bệnh ngồi xuống.

“Bác, bác cảm thấy thế nào rồi?”

“Tiểu Thiên à, sao Trạch Trạch không đến? Có phải xảy ra chuyện gì không? Cháu đừng gặt bác!”

Hứa Văn Phương nắm bàn tay Lâm Thiên Y, nếp nhăn trên mặt đã hằn lên rất nhiều.

Lâm Thiên Y cũng biết cứ giấu bà như vậy cũng không phải cách, nhưng thời điểm này cô sao có thể nhẫn tâm nói ra việc mình chia tay với Hứa Hạo Trạch? Hơn nữa cũng không cách nào nói ra hiện giờ cô tìm không được Hứa Hạo Trạch.

“Sao có thể chứ, bác đừng nghĩ nhiều, bác cứ yên tâm đi, tiền phẫu thuật tụi cháu đã gom đủ rồi, Trạch Trạch mấy bữa nữa sẽ về, bác không cần lo lắng, yên tâm dưỡng bệnh là được!”

“Tiểu Thiên à, nếu Trạch Trạch có thể hiểu chuyện như cháu thì bác đã yên tâm rồi, cháu yên tâm cả đời bác chỉ thừa nhận cháu là con dâu nhà họ Hứa chúng ta! Người khác đừng mong nghĩ tới!”

Nghe xong lời này, trong lòng Lâm Thiên Y roi bộp một tiếng, nhưng cô lại nghĩ không có khả năng là bà biết được chuyện bọn họ chia tay, đoán chừng bà nói như vậy để mình yên tâm, không khỏi dờ khóc dờ cười.

“Tiểu Thiên à, nhà bác cũng không có đồ gì quý giá, miếng ngọc này là bà nội Trạch Trạch cho bác, bây giờ, bác tặng lại cháu! Cháu giữ cho kỹ nhé!

“Bác à, cái này cháu không thể lấy, đây là đồ của bác, cháu lấy thì xấu hổ lắm!”

Lâm Thiên Y vội vàng từ chối, huống hồ bọn họ đã chia tay rồi, món đồ này càng không thể nhận được.

“Đứa nhò này, nói gì vậy, tương lai cháu là con dâu nhà họ Hứa chúng ta, bác cho cháu cháu cứ cầm, không lẽ cháu cố tình làm bác tức chết sao!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 47: Trở về thành phố a

Bà nói xong tức giận quay mặt sang một bên, Lâm Thiên Y bắt đắc dĩ đành phải cầm lấy ngọc bội, đợi sau này có cơ hội trả lại cho bọn họ là được.

Thấy Lâm Thiên Y nhận lấy ngọc bội, bà mới từ từ cười quay mặt lại, thái độ thay đổi cực nhanh, Lâm Thiên Y thấy mà tròn mắt há miệng.

Không dễ gì mới vỗ về bà đi ngủ, Lâm Thiên Y lúc này mới có thể đi tìm bác sĩ phụ trách hỏi thăm tình hình.

“Tình hình sức khỏe của bà cũng coi như ổn định, chỉ là phải nhanh chóng làm phẫu thuật. Bệnh viện chúng tôi vẫn chưa tìm được thận thích hợp, bất quá có thể thử tìm người nhà cùng quan hệ huyết thống. Đợi ngày mai tôi sẽ kiểm tra kỹ lại cho bà ấy lần nữa!”

“Vâng, bác sĩ, tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với người nhà bà ấy!”

Nói chuyện đơn giản với bác sĩ xong, Lâm Thiên Y liền chau mày đi đến đại sảnh của bệnh viện, trong lòng cô suy nghĩ vẫn là nhanh chóng tìm được Hứa Hạo Trạch mới tốt, nhưng chỉ bằng năng lực của cô sao có thể tìm được? Có lẽ, cô nên nhờ Hạ Minh Duệ giúp đỡ? Nhưng cô rất nhanh lại lắc đầu, Hạ Minh Duệ đã giúp cô nhiều như vậy, sao cô có thể không biết xấu hổ lại đi làm phiền người ta?

Trên đường dẫn đi suy nghĩ, đợi đến khi đến trước hàng ghế dài, sao không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ đâu?

Lâm Thiên Y ngẩn người, người này không phải là đi trước rồi chứ? Không phải đã nói là cùng cô quay về sao?

Nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ đâu, cô thở dài một hơi, thôi vậy, tối nay cô cứ qua đêm ở đây trước đã.

Nghĩ vậy, Lâm Thiên Y xoay người đi lên khu phòng bệnh trên lầu.

Hạ Minh Duệ từ bên ngoài trở lại, trên tay cầm một giỏ trái cây lớn, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Lâm Thiên Y rồi đi.

Chết tiệt! Còn không biết ra ngoài đón nữa, cứ vậy mà đi!

Hạ Minh Duệ quăng giỏ trái cây trong tay xuống đất, trực tiếp bấm số điện thoại của Lâm Thiên Y.

Trong hành lang, tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, Lâm Thiên Y lấy điện thoại ra xem, hiện lên màn hình, tiểu thụ quân!

Nén cơn hồ nghi trong lòng xuống, cô bắt máy.

“Alo, có chuyện gì vậy?”

“Người phụ nữ chết tiệt kia, lăn nhanh ra đây cho tôi!”

Nghe giọng nói trong điện thoại, Lâm Thiên Y chau chau mày, giọng điệu gì đây?

Nghe qua giống như đang rất tức giận, cô lại chọc gì anh nữa vậy?

Muốn cô lăn ra? Ra đâu? Có bản lĩnh thì anh lăn ra đây tôi xem xem?

Mặc dù trong lòng thầm oán như vậy, Lâm Thiên Y lại dừng bước, xoay người một lần nữa đi về phía đại sảnh.

Xa xa cô nhìn thấy ở cổng lớn bệnh viện, người đàn ông đó đưa lưng về phía mình, bóng dáng cao ngất nhưng cho dù cách một đám người cô chỉ cần nhìn liền có thể nhận ra. Lúc này anh đã cởi áo vest đặt trên cánh tay, áo sơ mi trắng như bông tuyết mùa đông làm chói mắt.

Tựa hồ cảm nhận được có người đang tới gần, Hạ Minh Duệ xoay người lại, gương mặt nghiêng anh tuần một lần nữa lại làm Lâm Thiên Y thất thần.

Mặc kệ là gặp Hạ Minh Duệ mấy lần, Lâm Thiên Y cũng sẽ bị anh cuốn hút. Nếu anh có thể không nói lời nào thì tốt rồi, mà nếu giọng điệu nói chuyện với cô có thể nhẹ nhàng một chút lại càng tốt, còn nữa nếu anh có thể không quăng đồ lung tung lại càng càng tốt nữa.

Nhưng hiện thực lúc nào cũng khác với kỳ vọng!

“Cầm lấy!”

Hạ Minh Duệ quăng cái áo vest trên khuỷu tay mình về phía Lâm Thiên Y, nâng cầm lên chỉnh lại cổ áo sơ mi. Bất kể người đàn ông này làm động tác gì, Lâm Thiên Y đều cảm thấy là cảnh đẹp ý vui, nhưng mà nhìn thấy áo vest bị quăng vào tay, cô im lặng, thu lại ý nghĩ vừa rồi!

“Mang mấy thứ đồ này lên trên kia!”

Lâm Thiên Y lặng lẽ không nói tiếng nào xách giỏ trái cây lên, mang cái này lên ám chỉ là cho bác Hứa?

Người đàn ông này có thể dùng khó chịu được không chứ?

Cô yên lặng liếc mắt nhìn giò trái cây, anh đây là tính đem hết trái cây trong tiệm đến sao? Tiêu tiền như nước cũng không cần tới mức vậy chứ?

Hạ Minh Duệ chỉnh xong áo sơ mi ngẩng mắt lên nhìn Lâm Thiển Y, phát hiện cô đang trợn đôi mắt lấp lánh nước nhìn mình, biểu tình cực kỳ ngây thơ.

“Sao thế?”

Anh nhủ này, cực kỳ bức mình! Không phải nói cô đưa đồ lên trên rồi sau đó bọn họ về nhà hay sao? Đứng yên ở đó làm cái gì?

“Cầm không nổi!”

Lâm Thiển Y im lặng nhìn đồng trái cây trên sàn nhà, trong lòng không biết là tư

vị gì, anh một người đàn ông to lớn như vậy lại để cho cô một phụ nữ nhỏ bé vác nhiều đồ như vậy?

Cô chỉ là ăn ngay nói thật thôi! Tuyệt đối không có ý khác.

Tầm mắt Hạ Minh Duệ ước chừng dừng trên mặt Lâm Thiển Y ba phút, sau đó mới dời đi. Lúc Lâm Thiển Y hoàn thần lại, Hạ Minh Duệ đã mang trái cây chạy đi rồi, tốc độ cực nhanh, khiến cô chỉ có thể trợn mắt há mồm.

Cô trợn mắt nhìn, đang nghi hoặc người này làm việc tốt như vậy thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một gương mặt tuấn tú to lớn, cô không tiếng động lùi lại hai bước, nuốt nước miếng, vẻ mặt hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

Người này một giây trước đã đi cách xa cô như vậy sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình?

“Phòng bệnh ở đâu?”

Giọng nói của Hạ Minh Duệ mang theo tiếng thở dốc.

“501!”

Lâm Thiển Y vươn tay chỉ lên trên lầu, Hạ Minh Duệ nhìn cô thật sâu, nhẹ nhàng xoay người, cũng không quay đầu lại, bước dài rời đi, mới trong giây lát đã không thấy bóng dáng.

Toàn bộ quá trình Lâm Thiển Y đều trong trạng thái hóa đá, mặc dù nói công việc coi trọng hiệu suất nhưng sao thấy Hạ Minh Duệ bình thường thuộc thể loại lười biếng, vênh mặt hếch hàm sai người khác, bây giờ làm việc lại thẳng thắn nhanh nhẹn như vậy?

“Đi!”

Lâm Thiển Y cũng không biết Hạ Minh Duệ đi ra lúc nào, cô chỉ biết tên đó như một cơn gió xuất hiện trước mặt mình, cũng không đợi cô có phản ứng, liến dật cánh tay của cô đi nhanh một đường. Lâm Thiển Y cảm thấy cô phải chạy bước nhỏ mới miễn cưỡng bắt kịp bước chân anh.

Mãi đến khi bị nhét vào trong xe, cô mới kịp thở hồn hển hai cái!

Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì rồi? Thế cho nên người nào đó trước giờ gặp biến không hoảng giờ lại lo lắng như vậy?

Tóm lại trên đường đi Lâm Thiển Y cũng không dám lên tiếng, bởi vì không khí có chút áp lực, từ trong xe nhìn ra ngoài thấy đường bay nhanh như chớp.

“Xuống xe!”

Lâm Thiển Y ngủ hết sức mơ màng, bên tai vang lên giọng nói lạnh băng khiến cô tỉnh cả người.

Mở to đôi mắt mờ mịt mới phát hiện lúc này đã là giữa đêm, bọn họ đã về tới thành phố A.

Không khí buổi tối mát mẻ, cơn gió nhỏ bên đường thổi vốn dĩ rất se lạnh, Lâm Thiển Y lại rùng mình, có chút lạnh. Cô không khỏi ôm chặt cánh tay.

Một chiếc áo vest bất thình lình trùm lên mặt cô, Lâm Thiển Y sững sốt, ngay sau đó nổi giận!

Đây là tên khốn nào lại dám quăng đồ lên người cô, tên này ăn gan hùm mật gấu à. Tâm tình của người đang ngủ vô duyên vô cớ bị đánh thức dậy, cơn tức giận khó mà tránh được.

“Mặc vào!”

Lâm Thiển Y còn chưa kịp phát hỏa, giọng nói lạnh lùng như tuyết mùa đông của Hạ Minh Duệ kéo cô trở về thực tại. Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a!

“Ồ!”

Lâm Thiên Y cực kỳ không tình nguyện mặc chiếc áo vest đen số lớn lên trên người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Xuống xe

Lúc này cô mới quan sát xung quanh, bọn họ có vẻ đang ở trước cửa một nhà hàng. Nhìn thấy bảng hiệu của nhà hàng, cái bụng Lâm Thiên Y cực kỳ không chịu thua kém kêu lên, có hơi hơi xấu hổ ngẩng đầu, vừa vận nhãn lấy ánh mắt u ám của Hạ Minh Duệ.

Mất mặt chết đi được!

Theo Hạ Minh Duệ chạy lên trên lầu ngồi xong, nhìn tư thế Hạ Minh Duệ ưu tú lật qua lật lại thực đơn, trong lòng oán thầm không thôi.

Người nói tên chết tiệt này có gì tốt? Có tình trung ra bộ mặt làm điên đảo chúng sinh, tư thế ưu tú của anh lúc này, trên người tản ra hơi thở lạnh lùng sắc bén, khiến người không dám lại gần.

Lâm Thiên Y nhìn thấy mấy khách nữ ngồi ở mấy bàn bên cạnh cứ dán mắt vào chỗ của bọn họ, nhưng Hạ Minh Duệ vẫn thờ ơ lật thực đơn trong tay, chẳng có chút để tâm.

Đúng lúc Lâm Thiên Y đang bị ánh mắt như dao găm của mấy cô khách nữ kia làm toát mồ hôi lạnh, tấm thực đơn kia bay thẳng tới trước mặt, nếu không phải cô né nhanh, đoán chừng tấm thực đơn kia đã rơi thẳng vào mặt rồi.

“Muốn ăn cái gì thì tự chọn đi!”

Lâm Thiên Y bất mãn liếc Hạ Minh Duệ ở đối diện một cái, nếu không phải thực đơn ở trước mắt, nói không chừng cô sẽ trực tiếp lao tới đập cho anh một trận.

Lâm Thiên Y cũng không khách khí, thực sự cô quá đói, dường như cả một ngày nay còn chưa ăn cơm, có điều cô cũng không chọn món nào quá mắc, chỉ chọn mấy món ăn hàng ngày!

Dù sao hôm nay cũng tiêu quá nhiều tiền của Hạ Minh Duệ rồi, trong lòng cô trước sau vẫn có chút không nỡ.

Hạ Minh Duệ liếc mắt mấy món Lâm Thiên Y chọn, cau mày, dường như có chút không hài lòng, anh lại chọn thêm mấy món đặc biệt ở đây, nhìn thấy Lâm Thiên Y đau lòng như vậy, mấy món Hạ Minh Duệ gọi đến nhìn cô cũng không dám nhìn, thật sự giá cao quá mức!

Nhìn ra được Hạ Minh Duệ cũng cực đói, mặc dù anh ăn rất nhanh nhưng tướng ăn cũng vô cùng đẹp.

Vừa mới bắt đầu, Lâm Thiên Y còn chú ý đến chút hình tượng, giữ vẻ thận trọng nhàn nhạt, nhưng sau đó thì trực tiếp ăn ngấu ăn nghiêng, cũng bởi vì một câu kia của Hạ Minh Duệ.

“Cô tốt nhất là ăn nhanh lên, vì cô chỉ có 20 phút thôi!”

Lâm Thiên Y hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu bình thường đừng nói là 20 phút, chỉ 10 phút cô cũng có thể ăn xong một bữa cơm.

Nhưng hiện tại thì không giống nha, trên bàn đầy món ăn ngon, không dễ gì mới được đến nhà hàng cao cấp, dù thế nào cô cũng phải ăn cho hòa vốn chứ? Kết quả chỉ vì câu nói kia của anh mà bỏ lỡ hết.

Cuối cùng Lâm Thiên Y nghĩ ngợi, dường như bản thân trước mặt anh trước giờ chẳng có chút hình tượng gì cả. Căn bản mỗi lần mất mặt đều bị anh nhìn thấy, cũng không riêng gì lần này, thô lỗ thì thô lỗ thôi, dù sao cô cũng chỉ là nữ Hán giầy, đi với công tử nhà giàu, tổng giám đốc công ty thì sao mà so được!

20 phút sau

Trên bàn ăn một đống hỗn độn, cái miệng nhỏ béo ngậy của Lâm Thiên Y thỏa mãn ợ một cái, bàn tay nhỏ sáng khoái vỗ vỗ cái bụng no tròn vo của mình. Dưới ánh mắt căm hờn đỏ kị của phần lớn khách nữ ở bàn ăn xung quanh, ngại ngùng nhếch miệng.

“Ha ha... may mắn không làm nhục sứ mệnh, 20 phút là ăn xong rồi!”

Cô len lén ngước mắt nhìn Hạ Minh Duệ, tên này ở bên ngoài lúc nào cũng trung ra bộ mặt thối, dường như muốn dọa người vậy.

Lâm Thiển Y khinh thường hừ trong lòng một tiếng, ý cười trên mặt lại không giảm.

Hạ Minh Duệ phớt lờ liếc cô một cái, cảm giác giống như rất mất mặt, từ trên ghế đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Ăn no rồi thì đi! Không lẽ còn sợ chưa đủ xấu hổ sao?”

Thật là thua dưới tay cô gái này!

Sao lúc đầu anh lại có hứng thú với cô cơ chứ?

Lâm Thiển Y cầm lấy áo vest của Hạ Minh Duệ trên bàn, rút khăn giấy lau đi cái miệng đầy dầu mỡ, sau đó chạy thẳng một đường, điên cuồng chạy theo sau Hạ Minh Duệ.

Xi, người cao thì hay lắm sao? Đi cho nhanh để khoe hai cái chân dài của mình hả?

Ôm lấy áo của Hạ Minh Duệ, cong cái miệng nhỏ bất mãn ngồi vào chiếc xe thể thao mắc tiền của Hạ Minh Duệ, hóa ra đây là cuộc sống của người có tiền! Cô cười tự giễu, Lâm Thiển Y à Lâm Thiển Y, từ giờ về sau mày chính là tình nhân không nhìn thấy được ánh sáng! Thật là đáng buồn!

Xe phóng như điên vào khu nhà cao cấp, dừng trong bãi đỗ xe, ánh đèn lóe lên làm cô không mở mắt ra được.

“Xuống xe!”

Dáng người Hạ Minh Duệ cao ngất đứng ngoài xe trước, Lâm Thiển Y ngăn người, đầu óc có chút hỗn loạn.

“Đây không phải nhà của tôi!”

Nơi này hoàn toàn là một chỗ xa lạ, không phải khu nhà quen thuộc của cô.

“Đừng quên thân phận hiện tại của cô!”

Hạ Minh Duệ áp sát gương mặt tuấn tú, trong đêm tối trở nên vô cùng lạnh lùng thần bí. Anh cứ như vậy dán sát vào cửa kính đối diện với Lâm Thiển Y làm khuôn hình.

Thân phận?

Lâm Thiển Y có chút mờ mịt, đứng rồi, cô bây giờ là tình nhân của người ta, còn quay về nhà cái gì?

Nhưng mà.....

Không phải chứ? Tên kia mang cô đến nơi này? Chẳng lẽ là...

“Xuống xe!”

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ căng lên, giọng nói lạnh lùng như băng.

Xương cốt Lâm Thiển Y run lên, thiếu chút nữa thì lăn xuống xe.

Chết tiệt! Có tiền thì hay lắm sao!

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ cao hơn hẳn mình một cái đầu, Lâm Thiển Y còn thấy mình thấp đi cả khúc.

Không có cách nào, người nào đó trời sinh đã có khí chất cường đại, chỉ cần một ánh mắt đã đủ làm cô bại trận. Lâm Thiển Y cố gắng trợn to mắt, tranh thủ không chớp mắt nhìn Hạ Minh Duệ.

Vì để nâng lên chút chiều cao của mình, cô không tiếc nhón mũi chân lên, thẳng sống lưng! Vì gia tăng khí thế của chính mình, lại học tư thế chấp tay sau lưng của Hạ Minh Duệ.

Mãi đến khi mắt cô cay xè, vì mũi chân bị kéo căng run run không ngừng, Hạ Minh Duệ vẫn giữ nguyên động tác, tư thế tràn trề không nói nên lời, dáng người cao ngất như cây tùng.

Rốt cục, cơ thể Lâm Thiển Y chịu không nổi sức nặng, bàn chân run rẩy không đỡ nổi trọng lượng của cô, sau đó dưới ánh mắt hờ hững của Hạ Minh Duệ, đôi mắt to tròn lớn lấp lánh nước, cơ thể xiêu vẹo đổ sang một bên.

Không có gì bất ngờ, đụng phải đèn xe là chuyện khó tránh.

Chỉ là theo quán tính, trong lúc Lâm Thiển Y té xuống luống cuống tay chân bám vào một đồ vật, theo trí nhớ của Lâm Thiển Y sau khi sự việc xảy ra thì cái kia có lẽ là thắt lưng của Hạ Minh Duệ.

Sự tình cụ thể là như thế này.

Cơ thể Lâm Thiên Y không chút do dự nghiêng đổ sang một bên, mắt nhìn thấy sắp “tiếp xúc thân mật” với chiếc xe thể thao xịn của Hạ Minh Duệ, sự việc chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, Lâm Thiên Y theo bản năng muốn tóm lấy đồ gì đó, nhưng trước mắt cô ngoài chiếc xe ra chính là Hạ Minh Duệ ở trước mặt.

Vì thế không nghĩ ngợi gì, Lâm Thiên Y trong lúc hốt hoảng vươn cánh tay nhỏ của mình ra, vừa lùi vừa kéo ngã xuống dưới, cơ thể không nhúc nhích miếng nào của Hạ Minh Duệ cũng bị kéo qua. Vì cái túm này của Lâm Thiên Y, nhìn thấy người sắp đụng vào xe là chính mình.

Hạ Minh Duệ thăm mắng một tiếng, thân thể cường tráng bị nheo một cái, đứng đung đưa về phía sau người Lâm Thiên Y.

Kết quả chính là một tiếng bịch vang lên, Hạ Minh Duệ nằm trên mặt đất, tiếp theo đó là một tiếng kêu rên.

Cầm Lâm Thiên Y đập trực tiếp vào cổ Hạ Minh Duệ, bởi vì lực ngã lúc này quá lớn, cổ áo của Hạ Minh Duệ bị kéo căng ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 49: Tôi đi mua

Sau khi Lâm Thiên Y té ngã, cằm tê rần, đầu hơi choáng váng, chu cái miệng nhỏ, răng thì cắm vào người Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiên Y ngẩn ngơ, cổ nén cảm giác đau đớn ở cằm muốn đứng dậy, một tay chống trên sàn nhà, mặt thì len lén liếc nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ.

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ giờ phút này nhìn thế nào cũng có chút méo mó, đen thùi.

“Bỏ tay cô ra!”

Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Tay?

Lâm Thiên Y nhìn bàn tay đang chống trên sàn nhà của mình, ừm, có chút đau, hẳn là bị rách da rồi.

Cái tay còn lại gật gật, sau đó nheo nheo, về mặt nghi hoặc, đôi mắt to trong suốt chớp chớp.

Cái gì vậy, sờ có cảm giác mềm mềm, giống như bột mì vậy. Nhưng càng sờ thì đồ vật kia lại như đón gió đứng thẳng, giống như Kim Cô bổng của Tôn Ngộ Không.

Cô nghi hoặc lại tiếp tục sờ sờ một lần nữa, kỳ quái, thứ này rõ ràng có thể co giãn, còn biết động đậy nữa!

“Sờ đủ chưa? Đủ rồi thì bỏ tay ra!”

Giọng nói lạnh như băng mang theo hơi ẩm đêm hè khiến Lâm Thiên Y rùng mình ớn lạnh.

Cô bây giờ mới hiểu được vật kia là gì.

Khụ khụ, mặc dù không thường tiếp xúc với đàn ông nhưng là kiến thức cơ bản như vậy cô vẫn có. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc đỏ bừng, Lâm Thiên Y chính xác chỉ muốn chuồn lẹ, từ trên người Hạ Minh Duệ tuột xuống đứng lên.

Chết tiệt!

Bị va chạm như vậy, không chỉ có phía sau lưng của anh đau mà chỗ nào đó ở phía trước cũng nóng bừng.

Người phụ nữ này có thể an phận hơn chút được không chứ?

Thật sự làm người ta phát điên mà.

“Kéo tôi dậy!”

Lâm Thiên Y nghe thấy một giọng nói hung tợn không khác gì tiếng triệu hồn từ Địa Ngục. Cô lúc này mới vươn tay nhỏ ra kéo anh đứng dậy.

Hạ Minh Duệ trừng mắt liếc cô một cái, sau đó đi trước vào thang máy. Lâm Thiển Y đứng tại chỗ lè lưỡi, sau đó mới lờn ton đi theo anh.

Ra khỏi thang máy, Hạ Minh Duệ đi đến trước cửa nhà nhập mặt khẩu, quay đầu liếc nhìn, trên mặt rõ ràng có chút bức mình.

“Đi vào tắm rửa!”

“Hồi!”

Phải hay không đây, còn chưa có vào cửa đã bảo cô đi tắm? Tuy rằng cô cũng rất muốn tắm.

Hạ Minh Duệ tựa vào trên khung cửa, bóng dáng cao lớn thoát nhìn mạnh mẽ kiên cường như vậy.

“Chẳng lẽ cô không biết trên người mình có mùi là lạ?”

“Không thể nào?”

Lâm Thiển Y hoài nghi, đưa cánh tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì a? Tuy rằng hôm nay phải bồn ba trong bệnh viện một chuyến, ra không ít mồ hôi, vừa rồi ở nhà hàng ăn cũng bị dính mùi đồ ăn, nhưng không đến mức có mùi lạ?

“Cô thấy sao?”

Hạ Minh Duệ ánh mắt không rõ nguyên nhân liếc cô một cái, biểu tình khá ghét bỏ.

“Vậy được rồi!”

Lâm Thiển Y bước vào bên trong phòng, không thể không bị trang hoàng trong phòng làm cho choáng ngợp! Hay thật, người có tiền đúng là người có tiền, không phải con gái \*\* như cô có thể hiểu được.

Chỉ là cô dạo một vòng, trong căn phòng rộng lớn cũng không thể tìm thấy buồng tắm.

“Phòng tắm ở đâu vậy?”

Lâm Thiển Y tìm một vòng không thấy, quay trở lại điểm xuất phát.

Trong phòng khách rộng lớn trải một tấm thảm lông cừu, một bộ sofa trắng bằng da thật, bộ đèn treo thủy tinh vĩ đại, phát ra ánh sáng ấm áp.

Hạ Minh Duệ ngồi trên sofa, ôm cái gối màu trắng, tay cầm điều khiển chuyển kênh trên tivi.

Cái cằm khê hếch lên tạo độ cong gọi cằm, đôi mắt lấp lánh không lạnh lùng như trước, có vẻ thoải mái, hai chân thon dài bắt chéo, đôi dép lê màu xám nhạt, tất màu trắng, tất cả đều hiện ra nét hài hòa vô cùng.

Người đàn ông này sao có thể đẹp tới khiến người ta muốn đui mù vậy chứ. Cô ảo não lắc đầu, trăm ngàn lần không thể để người đàn ông trước mắt mê hoặc, bảo vệ trái tim bé nhỏ mới là điều nên làm.

“Cửa thứ hai bên tay phải của cô.”

Hạ Minh Duệ cũng không quay đầu lại, tiếp tục chuyển kênh.

“Ờ”

Lâm Thiển Y mở cửa phòng tắm bước vào, ngay lập tức bị cách bài trí bên trong làm cho hết hồn, cuộc sống của kẻ có tiền, con gái \*\* như cô không hiểu nổi!

Mãi một lúc sau cô mới nhớ tới một chuyện quan trọng, cô không có áo ngủ. Chẳng lẽ lại mặc lại bộ đồ này đi ra ngoài?

Đừng chứ!

Lâm Thiển Y mở cửa phòng tắm, lấy một cái khăn lông che đi chỗ quan trọng, để trần đôi chân ngọc ngà.

“Lại có chuyện gì vậy?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghe qua có chút không kiên nhẫn.

“Tôi, tôi không có đồ ngủ.”

Giọng nói của Lâm Thiển Y càng nói càng nhỏ.

Hạ Minh Duệ sững sốt, trong nhà anh trước giờ không có đồ đạc của phụ nữ, không khỏi vỗ trán cái bốp.



“Đội đó, tôi ra ngoài mua!”

Nói xong liền tao nhả đứng dậy.

“Hả? Không cần đi, đã trễ vậy rồi, dù sao tôi cũng chỉ ngủ nhờ một đêm, mai lại về, hay là anh cho tôi mượn cái áo thun?”

Hạ Minh Duệ nghe vậy xoay người, con người đen thẫm làm nổi bật lên ánh đèn sáng lấp lánh. Anh đưa tay chỉ vào tủ quần áo bên cạnh.

“Quần áo của tôi đều ở đó, cô tự chọn đi!”

“Ừm!”

Lâm Thiển Y lúc này vẫn chưa nhận thức đầy đủ việc làm tình nhân của người khác.

Không thể không nói, tủ quần áo của Hạ Minh Duệ thật sự xa xỉ, toàn bộ đều là quần áo chuyên doanh số lượng có hạn. Cô tỉ mỉ chọn một cái áo thun ngắn tay trông bình thường nhất.

Sau khi tắm xong, cô mặc cái áo thun rộng thùng thình của Hạ Minh Duệ, một tay cầm khăn lau tóc đi ra.

“Tôi tắm xong rồi!”

Hạ Minh Duệ quay đầu, con người tối sẫm lại.

Lâm Thiển Y lau tóc, cánh tay vừa vịn che đứng chỗ cảnh xuân tươi đẹp, đôi mắt long lanh của Hạ Minh Duệ thu lại.

Anh lập tức đứng dậy đi qua Lâm Thiển Y, sau đó ầm một tiếng đóng cửa phòng tắm.

Cô bất mãn xùy một tiếng, ngồi vào chỗ Hạ Minh Duệ khi nãy, vừa lau tóc vừa tìm kênh trên tivi, chuyển tới kênh phim thần tượng mới dừng lại.

Hạ Minh Duệ tắm xong đi ra nhìn thấy cảnh tượng như sau. Lâm Thiển Y đầu nghiêng sang một bên, có thể là do thun quá rộng khiến bả vai trắng ngần lộ ra ngoài hơn phân nửa, bắp đùi trắng nõn thon dài hiện rõ mồn một.

Hạ Minh Duệ trước mắt nóng lên, đi đến trước mặt Lâm Thiển Y, nhấc chân đá đá chân nhỏ của cô.

“Đứng lên!”

Giọng điệu có phần ác liệt.

“Chuyện gì?”

Lâm Thiển Y mở đôi mắt to mông lung, than thở một tiếng, sau đó nghiêng người sang chỗ khác tiếp tục ngủ. Có điều tư thế từ ngồi chuyển sang nằm, áo thun bị kéo lên hơn nửa, một chân gác lên lưng ghế sofa, một chân dể dưới đất, đáng tiếc người nào đó hoàn toàn không phát hiện, vẫn tiếp tục ngủ say.

“Đây chính là em tự tìm!”

Hạ Minh Duệ mạnh mẽ khiêng cô vác trên vai, sau đó quăng vào nơi nào đó trong phòng ngủ.

Đôi mắt Lâm Thiển Y lập tức tròn tròn, giống như khi người ta lên đạn vậy, hỏn hển quát.

“Tên khốn nào vậy? Dám quấy rầy bà đây ngủ! Chê đời ngắn quá hay sao?”

Đội một lúc mà không có tiếng nói chuyện, Lâm Thiển Y lúc này mới lờ mờ xoay cổ, trong phút chốc lập tức ngậm miệng.

“Ha ha... Chuyện này...”

Người đàn ông đang khoanh hai tay, lẳng lặng đứng trước mặt cô. Khuôn mặt anh tuần hồi cúi thấp nhìn chăm chăm người phụ nữ nào đó, ánh mắt thâm thúy trở nên u ám, cho dù có buồn ngủ cỡ nào đi chăng nữa cũng vì cú quăng khi nãy mà hoàn toàn tỉnh.

Ánh đèn có chút u ám, không khí có chút quái dị, ánh mắt người đàn ông quá mức dọa người, trái tim nhỏ bé của Lâm Thiển Y đập loạn xạ.

\*\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 50: Đi làm muộn

Lâm Thiên Y không tiếng động nuốt nước miếng, âm thanh tuy không rõ ràng nhưng giữa phòng ngủ tĩnh lặng thì vừa đủ cho hai người nghe thấy. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng.

Ánh mắt người đàn ông không ngừng di chuyển trên mặt cô, như muốn xuyên thấu tới trên người cô. Cô chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình nóng bừng, cả người lại không được tự nhiên, đôi chân nhỏ trắng mịn không dấu vết rụt vào trong chăn.

“Hử?”

Bộ dáng ngây ngô đáng yêu tới cực điểm, đáng tiếc người đàn ông nào đó lại không có tâm trạng thương thức.

“Anh muốn làm gì?”

Hạ Minh Duệ chặn ngang, xúc lên tấm chăn che chắn trước người cô. Cảm giác mát lạnh chợt tới khiến cô bất chợt rùng mình. Hai tay bị trói buộc, Lâm Thiên Y vô lực giãy dụa, chỉ có thể bị động chấp nhận.

Giãy dụa nhiều lần không có tác dụng, kết quả bị người đàn ông nào đó ăn sạch sẽ.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Thiên Y mở đôi mắt mông lung say ngủ, chỉ cảm thấy cả người đau nhức. Cô ngo ngoáy nghĩ muốn thức dậy, lại đụng phải một vật thể rắn chắc.

Trong phút chốc xoay người lại, cô thấy một người đàn ông đưa lưng về phía mình, cái lưng tròn bóng, da thịt màu đồng, đường cong mềm mại...

“A!”

Tiếng thét chói tai như muốn lật tung nóc nhà vang lên, ký ức về đêm hôm qua từng chút từng chút một ùa về.

Kinh hoàng không phải là nhỏ, cô vội vàng kéo chăn che lại chính mình, chỉ là lần này lại ngây người. Toàn bộ chăn đều bị cô kéo lại gần, thế cho nên thân thể người đàn ông nào đó hoàn toàn hiện rõ trước mắt cô.

Bởi vì anh đưa lưng về phía cô, do đó ánh mắt cô chớp cũng không chớp, chỉ chăm chú nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn mở to thành hình chữ O. Dưới tấm lưng rộng lớn của người đàn ông là cái hông rắn chắc, đường cong mềm mại cực độ, một vết sẹo cũng không có, có thể nói là tỷ lệ hoàn mỹ, xem xuống chút nữa là cái mông vênh cao, xuống nữa...

“Đẹp mắt không?”

Thình lình vang lên một giọng nói lạnh lẽo khiến Lâm Thiên Y hết hồn thiếu điều tóc cũng muốn dựng đứng lên.

“Ừ thì, cũng tạm được.”

Cô là ăn ngay nói thật.

Thế là người đàn ông nào đó trong nháy mắt trở mình, một tay chống đầu, đôi mắt lấp lánh sáng lạng, nét mặt rạng rỡ. Lâm Thiên Y cảm thấy ánh mắt này như thế nào cũng không phải có ý tốt.

Giây tiếp theo, Lâm Thiên Y sợ hãi kêu một tiếng, chân trên người bị kéo ra, người đàn ông trực tiếp xoay người đè lên. Cô lại một lần nữa rơi vào tay giặc.

Mãi cho tới khi Lâm Thiên Y bị dày vò tới cả người xụi lơ, cô mới đột nhiên nhớ

ra, cô còn phải đi làm.

Cầm lấy điện thoại di động ở phía sau, nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rồi ư?

Đây có tính là muộn không?

Nhưng mà chánh chủ còn không có ý định thức dậy nha!

Lâm Thiên Y nhanh chóng nhặt quần áo rơi tứ tung trên sàn lên mặc, sau đó đến trước mặt Hạ Minh Duệ, nuốt nước miếng nói.

“Ồ thì, hình như tôi đi làm muộn!”

Cô kỳ thật muốn nói, đi làm muộn cũng không thể trách tôi, đều tại anh sai!

“Trừ hai tháng tiền lương!”

Người đàn ông nào đó nhẹ nhàng nói một câu, sau đó thân thể khẽ động, lười biếng mang đôi dép lê, trước mặt người nào đó không hề có chút cố kỵ, hướng phòng tắm đi thẳng.

“Cái gì?”

Lâm Thiển Y trừng lớn mắt, rất hoài nghi bản thân có phải nghe lầm hay không.

Dựa vào cái gì trừ tiền lương của cô? Nếu không phải tại anh, cô sẽ muộn sao?

Cả người sẽ đau nhức như vậy sao?

Hạ Minh Duệ tắm rửa xong, quần khăn tắm quanh hông đi ra, trên người còn đọng lại vài giọt nước, thấy Lâm Thiển Y ngây ngốc nhìn chằm chằm phòng tắm ngăn người, bực mình lên tiếng nhắc nhở.

“Mau thu dọn đồ đạc rồi xuống lầu ăn cơm! Nếu buổi chiều em còn đi muộn, sẽ không phải chỉ đơn giản trừ hai tháng tiền lương thôi đâu!”

Biến thái!

Lâm Thiển Y bĩu môi, vào trong phòng tắm thì đem cửa đóng ầm một tiếng.

Sau khi đi vào cô mới nghĩ tới một vấn đề quan trọng, cô không có đồ mặc. Ngày hôm qua tắm còn không có đồ thay, chẳng lẽ cô cứ mặc như vậy?

Lâm Thiển Y tắm rửa xong, mặc vào áo thun của Hạ Minh Duệ. Cô lẻ mề mở cửa

phòng tắm, cái đầu nhỏ thò ra, đập vào mặt cô chính là Hạ Minh Duệ tay cầm một gói đồ đưa tới.

Lâm Thiển Y nhận lấy túi đồ, bất mãn nói thầm một tiếng, đưa đồ kiểu như vậy rất có thể chết người a? Người này sao lắm tật xấu thế không biết?

Lâm Thiển Y mở túi đồ ra, bên trong là một cái váy, khác rất nhiều so với cái váy màu xám bạc ngày đó cô mặc đi ký hợp đồng. Đây là một cái váy màu vàng nhạt, rất kín đáo, cũng không hở lưng, nhiều lắm là lộ bắp chân thôi.

Bên trong còn có một bộ đồ nội y mới tinh, cô mặc rất vừa người. Không khỏi quăng cho Hạ Minh Duệ một ánh mắt xem thường, này nha xem ra đối với phụ nữ rất có hiểu biết, cũng không biết trước kia từng có bao nhiêu người nữa.

“Mặc xong chưa, xong rồi thì đi!”

Phụ nữ đúng là phiền phức.

Lâm Thiển Y bĩu môi không cho là đúng. Sau một lúc lâu như nhớ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ liền đỏ ửng, mà ngay cả thanh âm cũng nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy.

“Mà này, trong nhà anh có thuốc tránh thai không?”

Xem anh cũng không phải là người mới học nghề, cũng không biết đã từng có bao nhiêu người phụ nữ nữa, thuốc tránh thai thứ này hẳn là sẽ có chứ?

“Em dám uống thử xem?”

Hạ Minh Duệ vừa mở cửa liền ngừng lại, quay sang nhìn Lâm Thiển Y với ánh mắt lạnh lùng, khí lạnh toả ra bốn phía, Lâm Thiển Y biết ý liền im lặng.

Cô hẳn sẽ không xui xẻo tới vậy chứ? Một lần liền trúng thưởng?

Lúc Hạ Minh Duệ quay mặt đi, Lâm Thiển Y tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngậm là lưỡi, không thể không thừa nhận cái tên kia khi thời điểm anh trở nên lạnh lùng, hơi thở rất áp bức. Ít nhất thời điểm đó cô cũng biết khôn không lên tiếng.

Hai người đi vào bãi đậu xe, Hạ Minh Duệ mệnh lệnh nói. “Lên xe!”

Lâm Thiển Y cho dù không tình nguyện cũng vẫn phải lên xe, có vài lần kinh nghiệm trước đây, bởi thế cô rất tự giác thắt dây an toàn, sau đó nhìn thẳng không chớp mắt.

Không thể không nói, Hạ Minh Duệ thực sự là một tình nhân hoàn mỹ, ít nhất ra tay rất hào phóng. Có chút thời điểm Lâm Thiển Y cũng sẽ cảm thấy tuy rằng người này bề ngoài thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trên thực tế lại rất chu đáo.

Ít nhất anh biết dẫn cô đi ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Thiển Y từ chối không lên xe. Dưới ánh mắt uy hiếp lên tới đỉnh điểm của Hạ Minh Duệ, cô cười gượng một tiếng.

“Ừm, tôi có thể tự đi làm, sẽ không đi chung với anh!”

Cùng Tổng giám đốc ra vào công ty, nghĩ thôi đã thấy đau đầu. Hạ Minh Duệ chăm chú nhìn chăm chăm Lâm Thiển Y, không lên tiếng, sau đó mở cửa lên xe. Trước bộ dáng trợn mắt há mồm của Lâm Thiển Y, dứt khoát lái xe đi.

Tên khốn kiếp này! Nói vài câu từ chối, giữ cô lại thì chết à?

Lâm Thiển Y oán hận, nhắm phương hướng xe Hạ Minh Duệ chạy mà giờ ngón giữa lên, sau đó chán nản lê bước tới trạm xe buýt đứng chờ. Không hề biết rằng, động tác nho nhỏ của cô đều bị Hạ Minh Duệ thấy hết qua kính chiếu hậu.

Thật vất vả trở lại phòng làm việc, Lâm Thiển Y mới dám thở dài nhẹ nhõm, còn kém 1 phút thôi là cô đã đến muộn rồi.

Sau khi cô mặt mày tái mét bước vào chỗ ngồi của mình, trước mặt đã hiện lên một gương mặt to tướng.

“Nói, hai ngày này đi đâu? Có bạn trai mới phải không?”

Khuôn mặt hung dữ của Trần Hi ép hỏi

“Có ma ý! Cậu là heo à, ngoại trừ ăn ra chỉ biết hỏi tới trai.”

Lâm Thiển Y nén cơn tức giận trong lòng, vô duyên vô cớ lại đi làm tình nhân cho người ta.

“VẬY CÁI HỐC MẮT ĐEN THUI TRÊN MẶT CẬU LÀ CÓ CHUYỆN GÌ HỦ?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 51: Hai gói mỳ ăn liền

Trần Hi hé ra đôi mắt nhỏ tò mò, không ngừng đánh giá Lâm Thiển Y.

Khụ khụ!

Lâm Thiển Y nắm thật chặt cổ áo, danh chính ngôn thuận nói.

"Khi khô! Người thân của tớ nhập viện, tới giờ cũng còn chưa có nghỉ ngơi gì đây này!"

"Thế ư...."

Giọng nói của Trần Hi kéo dài.

"Vậy cậu đỏ mặt gì chứ?"

Cô ấy như vậy là vì một sao?

Lâm Thiển Y không nói gì quăng cho Trần Hi ánh mắt xem thường, nhớ tới chuyện tối hôm qua, cô tức đến muốn dậm chân đấm ngực. Đây quả thật là mất mặt mà, lẽ ra cô phải thề sống thề chết phản kháng tới cùng, không nên bị tên đàn ông đó mê hoặc!

Quả thật là thói đời bạc bẽo! Chuyện này làm sao cô chịu nổi đây chứ? Nhưng ở trước mặt Trần Hi nên vẫn phải giữ vững hình tượng là một người mẫu mực, hết sức trong sáng.

Suốt buổi sáng, Lâm Thiển Y lúc nào cũng mang vẻ mặt hoảng hốt, khó hiểu, khiến cho Trần Hi nhiều lần cũng không đoán được chuyện gì xảy ra.

Đến gần lúc tan tầm, điện thoại Lâm Thiển Y báo có tin nhắn.

"Lên đây một chút!"

Lâm Thiển Y đặt điện thoại đi động xuống, có chút chột dạ len lén liếc nhìn về phía Trần Hi.

"Tiểu Hi, tớ vào phòng vệ sinh chút..."

Cô bây giờ sao lại phải lén lút như vậy? Đây là cái chuyện gì chứ?

Có chuyện gì không thể đợi tới khi tan tầm rồi nói sau được ư? Tại sao lại phải chờ tới sắp tan tầm? Không lẽ anh muốn cho mọi người biết quan hệ của hai người bọn họ?

Lâm Thiên Y mặt mày khổ sở, nhưng cũng đành phải bắt thang máy lên lầu 11.

"Có chuyện gì?"

Lâm Thiên Y ngay cả cửa cũng không gõ, sắc mặt tương đối không tốt, thái độ lại cực kỳ tồi tệ. Hạ Minh Duệ cất tài liệu trong tay, thờ ơ liếc cô một cái.

"Biết lái xe không?"

"Biết."

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng Lâm Thiên Y vẫn thành thật trả lời.

"Đây, chìa khoá xe, em lái xe quay về trước đi! Buổi tối tôi còn có chút việc."

Hạ Minh Duệ đem chìa khoá xe quăng cho Lâm Thiên Y, cô không nghĩ ngợi gì giờ tay đón lấy.

Quay về? Quay về đâu? Cô có chỗ ở mà, làm sao phải đi tới nhà anh?

Lâm Thiên Y lúc này mới kịp phản ứng, đem chìa khoá quăng trả lại cho Hạ Minh Duệ.

"Không cần đâu! Tự tôi đi được rồi!"

Sau đó xoay người bước đi.

"Em dám đi thêm bước nữa xem?"

Giọng nói nguy hiểm mang theo vẻ lạnh lùng vang lên, Lâm Thiên Y không có can đảm đành dừng bước, được rồi, người ta là lão đại, cô nói thì tính gì chứ. Nhưng cô vì sao phải tới nhà anh?

"Buổi tối tôi trở về không thấy em ở nhà, em nhất định thâm rồi!"

Nói xong Hạ Minh Duệ lập tức bước qua Lâm Thiên Y, sai bước ra khỏi phòng, để cho cô một bóng lưng khiến người suy nghĩ viển vông. Mãi đến khi bóng lưng Hạ Minh Duệ hoàn toàn biến mất, cô mới rầu rĩ hồi phục tinh thần.

Xi, cái quái gì! Có tiền thì hay sao? Đợi tới khi cô cũng có tiền nhất định khiến tên khốn này quỳ gối trước mặt cô cầu xin tha thứ. Bắt anh múa bụng cho cô xem! Hừ hừ!

Nghĩ đến Hạ Minh Duệ yêu nghiệt kia nếu thực múa bụng cho cô xem, cô cảm thấy nhất định bản thân sẽ có loại xúc động đến xẹt máu mũi. Nhìn thoáng qua chiếc chìa khoá xe Hạ Minh Duệ để lại, Lâm Thiên Y yên lặng nhặt lên, bỏ vào trong túi xách.

Khi về cô ghé siêu thị mua hai gói mỳ ăn liền, mấy cái chân giò hun khói, lại mua hai cái trứng ốp la. Cô không qua nhà Hạ Minh Duệ mà trở lại nhà trọ của mình. Tục ngữ có câu, 'Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn'.

Lâm Thiên Y đun nước nấu mì, sau đó mở máy tính lên. Cô đã hai ngày không chơi game rồi.

Có điều hai ngày qua cũng mệt mỏi, cô cũng không còn tâm trạng gì để chơi, cũng may Tề Diệu đã làm xong nhiệm vụ giúp cô. Lâm Thiên Y cùng Tề Diệu là bạn bè thân giao, khi cô bận thì Tề Diệu sẽ đăng nhập vào game giúp cô làm nhiệm vụ, ngược lại, mật mã của Tề Diệu cô cũng biết, thỉnh thoảng cũng giúp anh.

Tiểu Ngư Quái: "Hai bữa nay đi đâu vậy?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Mẹ Hứa Hạo Trạch nhập viện, em vào thăm bà ấy!"

Tiểu Ngư Quái: "Không phải hai người chia tay sao? Chẳng lẽ làm hoà rồi? Đúng là không có mặt mũi gì hết!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Không phải! Mẹ anh ta bị bệnh, sau đó có điện thoại gọi báo cho em, Hứa Hạo Trạch không biết chạy đi đâu tìm không được, em mới phải qua xem."

Tiểu Ngư Quái: "Thế à!"

Tiểu Ngư Quái: "Mà này, em thế nào lại đắc tội với Biệt Thái Phóng Tứ cùng Nhĩ Nhất Tien Ngã Tự Tiểu thế? Hai tên này hễ gặp em là giết, liên lụy tới anh cũng bị giết theo."

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Đó là hai tên khốn! Về sau ở xa mà thấy bọn họ thì em trốn được tới đâu thì trốn!"

Tiểu Ngư Quái: "Không riêng gì hai người bọn họ, mà ngay cả Tuyền Thuỷ Đình Đông cùng Hạ Mạt Thanh Thanh thấy em cũng giết. Đạo gần đây những người cùng bang phái với bọn họ thấy chúng ta liền giết, anh bị em liên lụy rồi."

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "..."

"Hết cách rồi, nhân phẩm của em tốt, đó là bọn họ ghen tị thôi!"

Tiểu Ngư Quái: "Nếu không anh bỏ ra chút tiền tăng sức chiến đấu lên? Đỡ bị người ta noi noi khi dễ!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Thôi đi, anh thực tưởng mình là thổ hào à? Tên khốn Biệt Thái Phóng Tử nghe nói đã chi hơn mười vạn rồi á! Không so với người có tiền được đâu! Ta vẫn nên khiêm tốn chút đi!"

Tiểu Ngư Quái: "Em ư? Lại còn khiêm tốn? Khiêm tốn tới độ mười người trên đầu bảng xếp hạng đều có thù oán với em?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "..."

Tiểu Ngư Quái: "Hôm nay quán không đông khách lắm, anh sẽ về ngủ, nhớ nấu gì cho anh ăn nha!"

Lâm Thiển Y vừa định nói, không có đồ ăn, chỉ có mỳ ăn liền, đã thấy Tề Diệu thoát khỏi game.

Yên lặng liếc nhìn gói mì tôm, Lâm Thiển Y lưu luyến không rời đặt một gói khác lên, cũng may cô mua hai gói, không biết Tề Diệu ăn có no không?

Không bao lâu, chuông cửa vang lên, Lâm Thiển Y theo mắt mèo trên cửa nhìn thấy Tề Diệu. Cô mở cửa, Tề Diệu đi vào trong tay còn mang theo một đồng hoa quả.

Anh dùng mũi hít hít, bất mãn nói.

"Tại sao lại ăn mỳ ăn liền? Không phải bảo em ăn nhiều rau quả trái cây sao?"

"Em cũng muốn ăn chứ, nhưng mà gần đây kinh tế eo hẹp mà!"

Lâm Thiển Y miệng ngậm muống, mơ hồ nói.

"Em đó"

Tề Diệu dí ngón tay vào trán Lâm Thiển Y, Lâm Thiển Y thuận thế lệch đầu sang một bên, lão đại trừng lớn mắt, đặt cái muống trong miệng xuống.

"Em nói này Tề Diệu, vài ngày không gặp da ngựa có đúng không?"

Đối với cái trừng mắt của Lâm Thiển Y, Tề Diệu làm như không thấy. Anh đem hoa quả rửa sạch rồi để ra đĩa, không chút khách khí đặt lên bàn trà trong phòng khách.

"Có bản lĩnh thì đừng ăn!"

Lâm Thiển Y bỏ muống xuống, không khách khí cầm một quả táo cắn một cái, rồi bung tô mì gói trên bàn máy tính qua.

"Anh nói chứ em đi làm kiểu gì không biết, ngay cả tiền ăn cơm cũng không có hả? Ít tiền này em cầm xài trước đi, có thì trả anh!"

Tề Diệu lấy trong bóp một ngàn đồng đặt trên bàn trà, nhìn thoáng qua Lâm Thiển Y đưa mỳ ăn liền, bộ dáng không vừa ý.

Mặc dù là anh em tốt, bình thường Lâm Thiển Y cũng nói dối Tề Diệu không ít, nhưng lần này vẫn là lương tâm trời đất, cô chớp chớp đôi mắt to ngấn nước, đẩy tiền tới trước mặt Tề Diệu.

"Đùa với anh thôi, em vẫn còn tiền, chẳng qua tan việc lại lười đi ra ngoài ăn, hơn nữa một quả nên thuận tay mua hai gói mỳ!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 52: Cuộc chiến điện thoại

"Không sao, em cứ cầm trước đi, anh cũng không thiếu tiền xài!"

Tề Diệu đầu cũng không ngẩng lên, hút một hơi mì, cầm lấy điều khiển chuyển kênh.

"Không cần đâu, nếu thật sự thiếu tiền, em cần gì phải khách khí với anh chứ?"

Lâm Thiển Y nhét tiền vào trong túi áo Tề Diệu, cười nịnh nọt.

Thấy cô như vậy, Tề Diệu cũng không nói thêm gì nữa, tùy ý để bàn tay nhỏ của Lâm Thiển Y với vào trong túi áo mình. Chỉ là khoé miệng chứa ý cười như thế nào cũng không che dấu được.

Ăn xong mỳ, Tề Diệu thu dọn mấy gói gia vị đã xé trên bàn, đứng lên nhìn thoáng qua thấy Lâm Thiển Y đang ngáp, bực mình nói.

"Một hồi thì đi nghỉ đi, đêm nay không cần chơi game đâu, dù sao anh cũng làm xong nhiệm vụ rồi."

"Ừm, em cũng không tính chơi. Em đi tắm rồi ngủ đây!"

Nói xong cũng không quản Tề Diệu một mình thu dọn đồ đạc trên bàn, cô duỗi lưng một cái rồi đi tới phòng tắm.

Lúc đi ra Lâm Thiển Y mặc một bộ đồ ngủ nhẹ nhàng, có điều là loại hơi kín đáo. Dù sao cô cùng Tề Diệu cũng quá quen thuộc nên cũng chẳng xem mình là một người phụ nữ, cũng chẳng xem Tề Diệu như một người đàn ông.

Trước đây hai người kẻ vai sát cánh cũng không xem là chuyện gì.

"Tề Diệu, em đi ngủ đây. Anh cũng ngủ sớm chút đi!"

Lâm Thiển Y vừa ngáp vừa đi lên lầu.

Tề Diệu khoát tay không để ý đến cô. Lâm Thiển Y vừa đi vào phòng mình, điện thoại cô để trong phòng khách đột nhiên vang lên.

Tề Diệu cảm lên xem, biểu tình có chút quái dị, Tiểu Thụ Quân là ai vậy? Anh nhớ rõ là điện thoại của cô không có người này. Có lẽ bởi vì bị Lâm Thiển Y ảnh hưởng một thời gian dài, anh cũng biết Tiểu Thụ Quân là có ý gì, khuôn mặt lập tức đen lại.

Thời đại học ngày trước, Lâm Thiển Y từng có một thời gian dài quần quýt lấy anh hỏi anh rốt cuộc có phải "cong" không, lại còn kéo anh bảo muốn giới thiệu bạn trai cho anh. Lúc ấy anh thật sự muốn bóp chết cô.

Bị con tò mò lôi kéo, Tề Diệu liền nhận điện thoại.

"Alo, xin lỗi, Lâm Thiển Y ngủ rồi, có việc gì ngày mai gọi lại sau!"

Giọng nói của Tề Diệu nghe qua không có chút ý tốt nào, nhưng là đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, sau đó giọng nói lạnh như băng cất lên.

"Lâm Thiển Y đâu, kêu cô ấy nghe điện thoại, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

"Khụ, tôi nói con người anh có biết nói chuyện không vậy!"

Giọng nói của Tề Diệu có chút khó chịu, người đàn ông này từ đâu xuất hiện vậy?

"Bảo cô ấy nghe máy!"

Giọng điệu như mệnh lệnh khiến Tề Diệu nổi giận, lập tức không nhiều lời, trực tiếp gác máy.

Hạ Minh Duệ cũng không phải loại người dễ trêu chọc, bình thường người nào dám ngắt điện thoại của anh? Vì thế anh lại tiếp tục gọi lại. Nhìn thấy người gọi đến, Tề Diệu cười lạnh một tiếng. Reng... reng... Anh vốn đang vui vẻ xem một trận đá bóng, kết quả điện thoại bên cạnh reo không ngừng, anh thật sự hết kiên nhẫn. Sau đó anh vô cùng khó chịu nghe máy lần nữa.

"Anh bệnh à? Hơn nửa đêm rồi có biết không? Có nhu cầu thì trong Bất Dạ Thành có gái đó, anh có phiền không vậy, thật là!"

Tề Diệu rất thông minh, không chờ đối phương trả lời đã cúp máy.

Đôi mắt Hạ Minh Duệ nguy hiểm nheo lại, đá vào một bên xe, coi như vẫn chưa hết giận, anh nhìn màn hình điện thoại một cái, tiếp tục bấm gọi Lâm Thiển Y, anh vẫn không tin được.

Trong xe, Lộ Phi với bộ mặt quái dị, ông chủ của bọn họ đây là bị kinh ngạc sao? Anh thật sự rất hiếu kỳ không biết đối phương là đại thần phương nào, trước giờ chỉ có ông chủ anh mới dám chọc điên người khác, hôm nay bị người khác chọc điên một trận, thật là hiếm thấy.

Lâm Thiển Y quay về phòng, vừa nằm xuống mới phát hiện không mang theo di động, đành phải đi xuống lầu. Nhìn thấy chính là cảnh tượng Tề Diệu cùng chiếc điện thoại của cô đang reo không ngừng mất to trùng mắt nhỏ. Cô vội vàng chạy xuống lầu, cầm lấy điện thoại, vừa thấy tên người gọi, trong lòng có chút hồi hộp, thậm chí không ổn.

Không phải chứ? Người này!



"Alo"

Lâm Thiên Y cũng không phát hiện khi cô bắt điện thoại, trong nháy mắt đó thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, quả thật là giọng nói nũng nịu. Chuyển biến này khiến cho Tề Diệu phải lắp bắp kinh hãi. Khi nào thì Lâm Thiên Y lại nói chuyện với đàn ông nhỏ nhẹ như vậy chứ? Chẳng lẽ cô ngốc này đang yêu?

Trời biết lúc anh nghe tin cô cùng Hứa Hạo Trạch chia tay, trên mặt tuy duy trì bình tĩnh nhưng kỳ thực trong lòng vui như mở cờ.

Tiểu Thụ Quân thần bí này là chuyện gì chứ? Anh còn chưa nhập cuộc, lẽ nào lại bị knockout?

Tề Diệu chớp đôi mắt trong veo, nhìn Lâm Thiên Y lên lầu hồi lâu mà vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

"Em ở đâu?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ cực kỳ khó chịu.

"Ở nhà..."

"Tên kia là ai?"

Giọng nói của Hạ Minh Duệ so với bình thường lạnh hơn vài phần, mà ngay cả Lộ Phi ở bên cạnh cũng sợ đến run người.

"Tên nào?"

Lâm Thiên Y có chút khó hiểu, anh tính làm gì? Tối ngủ không được nên hỏi một số chuyện kỳ quái ư?

"Không thừa nhận?"

"Thừa nhận gì chứ?"

Cô thật sự không hiểu có được không!

"Tôi nói tên vừa rồi nghe máy là ai?"

Giọng điệu của Hạ Minh Duệ cứ như hừ ra từ lỗ mũi.

"Vừa rồi? Không có a?"

Lâm Thiên Y nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói thầm một câu.

"Chẳng lẽ là Tề Diệu?"

"Em ở cùng chỗ với một người đàn ông?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghe qua khá nguy hiểm, chỉ cần Lâm Thiên Y dám nói một chữ "Phải", cô liền xong đời!

"À, đúng vậy, anh ấy là chủ nhà..."

"Các người ngủ cùng nhau?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lúc này không thể dùng hai chữ nguy hiểm để hình dung...

"Gì chứ, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, huống hồ tôi xem anh ấy như anh trai mình."

Lâm Thiên Y bên này thờ phỉ phò, tên khốn này nói cái gì vậy chứ?

"Bây giờ, lập tức, lăn ra đây cho tôi!"

Dứt lời Hạ Minh Duệ trầm mặc một hồi, lúc Lâm Thiên Y đang nghĩ không biết có phải anh ngủ gật hay không thì giọng nói lạnh lùng vang lên làm cô suýt chút nữa té lộn nhào.

Dựa vào đâu chứ? Anh nói ra là ra à? Mặt mũi cô biết để đâu chứ?

"Em ở đâu? Tôi tới đón em."

Giọng nói mệnh lệnh không thể nghi ngờ được, Lâm Thiên Y vẫn là cảm thấy lúc này cô nên nghe theo mà ra ngoài, bằng không cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Do dự trong chốc lát, cô mặc quần áo tử tế, mang giày. Lúc đi qua phòng khách, Lâm Thiên Y rõ ràng có chút chột dạ.

"À, Tề Diệu, em ra ngoài một chuyến, có khả năng tối nay quay về."

Tối nay chắc không có khả năng quay về rồi.

"Đi đâu?"

Tề Diệu nhìn chăm chăm vào TV không quay đầu lại.

"Đi ra ngoài một chuyến, có lẽ phải tăng ca..."

Cô cũng biết lý do này thật gượng ép, nhưng mà cô không tìm được lý do nào tốt hơn...

"Người đàn ông đó là ai?"

"Hả? Cái gì?"

Giọng nói Tề Diệu hơi nhỏ, âm thanh trong TV lại lớn, cô không nghe rõ.

"Anh hỏi người đàn ông đó là ai?"

Tề Diệu quay sang, ánh mắt tỉ mỉ quan sát cô.

"À, người vừa rồi gọi cho em hả? Đó là Tổng giám đốc công ty em..."

Ánh mắt Lâm Thiên Y di chuyển qua lại, không dám đối diện với Tề Diệu.

"Thật không? Trên đường cẩn thận, nhớ về sớm một chút!"

"Ừm, được, anh cũng đi ngủ sớm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 53: Đến nơi cần đến

Lâm Thiên Y lẻ lười, mãi đến khi ra khỏi cửa, khuất tầm nhìn của Tề Diệu mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô có thể cảm giác được vừa rồi Tề Diệu tạo cho cô một loại áp lực không nói nên lời.

Chẳng lẽ do bị ảnh hưởng bởi Hạ Minh Duệ mà cô sinh ra ảo giác này?

Lâm Thiên Y vỗ vỗ ngực, đi tới ven đường. Cô cũng không có nói cho Hạ Minh Duệ biết cô ở đâu, chỉ bảo anh tới siêu thị gần chỗ cô ở chờ cô.

Từ xa cô đã trông thấy Hạ Minh Duệ đang ngồi trong xe, ngón tay thon dài gõ cửa kính xe. Không có cách nào, người đàn ông này thật sự quá nổi bật, muốn không thấy anh cũng khó. Đợi Lâm Thiên Y đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút cứng nhắc, miễn cưỡng nở nụ cười.

"Hi, chào buổi tối!"

Lâm Thiên Y bình tĩnh đứng trước cửa kính xe, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo. Đối diện với vị Tổng giám đốc đại nhân không thêm nói tiếng nào, không động tĩnh gì, khiến cô cảm thấy áp lực có chút khó thở. Cô oán thầm trong lòng, hừ, ánh mắt kiểu gì đó?

Cho rằng ánh mắt của mình rất có lực sát thương sao?

Chẳng qua Lâm Thiên Y đối diện với ánh mắt Hạ Minh Duệ chưa được 5 giây đã quyết tuyệt dời tầm mắt đi nhìn xung quanh. Có điều cô cảm thấy nhìn đâu cũng không thích hợp bởi vì ánh mắt Hạ Minh Duệ như có khả năng xuyên thấu, nhất thời cả người không được tự nhiên.

Cô cố gắng nắm góc áo, trấn tĩnh bản thân, nhưng không hiểu sao cô cứ có cảm giác không chỗ nào để trốn?

Cô sợ hãi một lần nữa cố gắng tập trung sự chú ý, cố không nháy mắt, ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

"Việc đó, tôi không phải cố ý không tới nhà anh, chỉ là tôi không nhớ rõ đường về..."

Rối rắm hồi lâu, cô không có cách nào loại bỏ được cái loại áp lực này, đành lấy lý do có vẻ hợp lý nhất nói.

"Trên xe có hướng dẫn!"

Một câu nói không có chút do dự nào, khiến Lâm Thiển Y chợt dạ tới toát mồ hôi lạnh.

"Tôi, tôi không biết dùng!"

Suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra được cái lý do sứt mẻ đó.

"Em có biết dùng điện thoại không?"

Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ, không nghe ra được cảm xúc bên trong.

Lâm Thiển Y nghĩ nghĩ, khẽ cắn môi, phun ra một chữ "Biết."

"Vậy em là heo à?"

Dù là ai cũng không cảm thấy Hạ Minh Duệ lúc này là đang nói giỡn, giọng nói rất trịnh trọng tuyên bố! Nhưng mà Lâm Thiển Y trước sau như một đều cảm thấy lời này đầy ý miệt thị.

"Anh mới là heo ấy!"

Lâm Thiển Y nhỏ giọng nói thầm. Cô rõ ràng là một cô gái hoạt bát đáng yêu, thuần khiết vô tội có được không?

"Quả thực so với heo cũng không bằng!"

Cuối cùng, Hạ Minh Duệ nói thêm một câu. Ai bảo người nào đó lại vừa vặn nghe được câu nói thầm của cô cơ chứ.

"Khi khô, anh mới không bằng heo!"

Trước giờ cô ghét nhất là bị người ta nói ngu ngốc, giống heo... Hừ, tưởng cô là con cừu nhỏ dễ bắt nạt phải không?

"Lên xe!"

Hạ Minh Duệ thân nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, giọng nói không chút tức giận cũng không lên tông xuống tông.

Nhưng Lâm Thiển Y lại thấy trong lòng lo lắng, người này sẽ không phải là muốn tính sổ sau chứ?

"Hi hi, tôi thật sự là không nhớ rõ đường tới nhà anh, hơn nữa, tuy rằng tôi thi đỗ bằng lái xe, nhưng lại không có xe, kỹ thuật lái tự nhiên là..."

Cô muốn nói cô bây giờ chỉ là người học nghề, nói không chừng để cô lái xe còn có thể lái vào trong mấy chỗ cống rãnh. Sống chết của cô là chuyện nhỏ, xe anh mới nhìn đã biết quý báu như vậy, cũng không nên để cho nước cống bắn dính vào mới phải!

"Tôi nói lên xe, đừng để tôi nói lần thứ hai!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ mang theo sự lạnh lùng, Lâm Thiển Y rùng mình, không nói hai lời, động tác cực kỳ nhanh nhẹn đi vòng qua mở cửa tay lái phụ, ngồi xuống. Sau đó cô vô cùng bình tĩnh thắt dây an toàn, kỳ thực trong lòng có chút tò mò muốn hỏi.

"Chúng ta đi đâu?"

Hạ Minh Duệ mắt nhìn thẳng, kiếng chiếu hậu trong chiếu ra ngoại hình tuần tú của anh, môi mỏng khẽ mở.

"Đến nơi cần đến!"

Được, coi như cô chưa hỏi gì!

Không có gì bất ngờ, chiếc xe Hạ Minh Duệ không biết lấy từ phương nào dừng lại ở bãi đậu xe chung cư, chiếc xe vốn hay đậu dưới lầu công ty anh, có lẽ cũng giống như con người anh hay chuyển hướng cũng không chừng.

"Xuống xe!"

Lâm Thiển Y ngoan ngoãn xuống xe, cả đường đi không nói chuyện. Khi vừa vào nhà, Hạ Minh Duệ cường thế khi nãy liền thay đổi, tựa hồ có chút mệt mỏi, một đầu liền ngã vào trong ghế sofa. Lâm Thiển Y hận không được làm cái ghế sofa đó!

Phi, cô nghĩ đi đâu vậy chứ! Đúng là sắc đẹp dụ người mà!

"Tôi đói bụng!"

Gi chứ? Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, vị này Tổng giám đốc đại nhân không phải trúng tà chứ? Cô thế nào lại cảm thấy giọng điệu anh có chút làm nũng?

Chẳng lẽ cô nghe nhầm?

Cô chần chừ bước tới gần Hạ Minh Duệ, ngón tay giật giật nhưng cũng không có động tác gì tiếp theo.

Đang lúc Lâm Thiên Y ngây ngốc giật mình, Hạ Minh Duệ từ phía trước ôm lấy eo cô, vùi đầu vào bụng cô, hai người liền duy trì tư thế người ngồi người đứng.

Động tác Lâm Thiên Y cứng đờ, không biết làm sao. Việc này hoàn toàn không giống với tính cách tên đàn ông trước mặt, đã gặp qua vẻ mặt cường thế của anh, cũng gặp qua sự quyến rũ yêu tà của anh, nhưng còn bây giờ?

Không lẽ là giả vờ đáng yêu sao?

Người đàn ông này không đi làm diễn viên thật là phí của trời!

"Tôi đói!"

Ngay tại lúc Lâm Thiên Y ngẩng người há miệng, Hạ Minh Duệ theo trước người cô ngẩng lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước nhìn chăm chăm cô, vô tội chớp chớp mấy cái. Lâm Thiên Y trong phút chốc cười ngất, tình yêu tràn ra.

Không thể trách cô háo sắc, nếu có một anh trai đẹp tuyệt phẩm đang nũng nịu với bạn, bạn có thể chống lại sao?

Ma xui quỷ khiến cô vrun tay trắng noãn nhỏ bé vỗ vỗ đầu Hạ Minh Duệ, có ý trấn an.

"Ngoan, chị đây làm cơm cho em ăn!"

Hạ Minh Duệ ngoan ngoãn buông tay đang ôm eo cô ra, lúc Lâm Thiên Y xoay người đi về phía phòng bếp kia, khoe miệng anh cong lên không dễ nhận ra.

Không bao lâu trong phòng bếp truyền ra tiếng canh lách cách.

Lâm Thiên Y biết làm vài món ăn đơn giản, đây đều là kinh nghiệm tích góp nhiều năm của một người sống một mình mà có. Thỉnh thoảng cô cũng tự mình ở trong nhà trọ của Tề Diệu làm vài món ăn đơn giản, dường như tên Tề Diệu kia còn thật sự thích đồ ăn cô nấu.

Cái tên Tề Diệu kia trong quá trình chỉ bảo tha thiết của cô đã không còn kén ăn nữa, trên căn bản là cô nấu gì anh ăn đó.

Lúc ban đầu, lý tưởng của Lâm Thiên Y là muốn tìm một người chồng toàn năng, ít nhất là biết nấu ăn. Nhìn các bạn thời đại học từng người một đã kết hôn sinh con khoe ra chồng họ chăm sóc cỡ nào cô đều sẽ nghĩ tới Hứa Hạo Trạch.

Kỳ thật mà nói, Hứa Hạo Trạch cũng biết làm vài món ăn đơn giản, chỉ bất quá anh và cô không ở chung mà là ở riêng. Sau này Lâm Thiên Y ngộ ra một chân lý, phải tự lực cánh sinh, nhất là sau khi chia tay Hứa Hạo Trạch. Đàn ông không thể dựa vào được, phụ nữ mà, phải biết chăm sóc bản thân. Tận hưởng thú vui trước mắt!

Lạc đề rồi!

Lâm Thiên Y xào nấu mấy món ăn gia đình đơn giản, khi cô bụng đồ ăn ra liền bị dọa cho hết hồn. Hạ Minh Duệ kia không biết từ khi nào đã tựa vào cửa ở phía sau, đang thâm trầm nhìn cô chăm chú.

Cô tức giận đem hơi nóng, mùi thơm bốn phía của mâm thức ăn hướng mặt anh đưa tới, tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Tách ra đi

“Đừng chỉ biết ăn mà không làm gì, bụng thức ăn đi!”

Cũng không có hành động gây khó dễ nào như cô tưởng tượng, ngược lại người nọ lại cười tủm tỉm tiếp nhận mâm đồ ăn, vẻ mặt dường như rất thoải mái. Vì sao lại nói anh cười tủm tỉm? Hạ Minh Duệ thực chất không có cười, chỉ là Lâm Thiên Y cảm thấy người này hiện tại tâm tình dường như rất tốt!

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, trong không khí thoang thoảng truyền tới mùi hải sản cay, cô làm món nghêu xào cay, mùi vị này sẽ kích thích sự thèm ăn của con người nhiều hơn.

Đây là thành phố ven biển, hiển nhiên hải sản là món ăn cô yêu thích nhất.

Sau đó Lâm Thiên Y lại làm thêm vài món, tổng cộng bốn món ăn, sắc hương vị đều đủ cả. Duy nhất chưa đủ chính là phòng bếp của Hạ Minh Duệ thoát nhìn có vẻ như đầy đủ dụng cụ, thế nhưng dường như không hề được sử dụng. Trong tủ lạnh cũng không có nguyên liệu nấu ăn gì, những thứ này bất quá đều là Lâm Thiên Y xách về từ siêu thị.

Có điều cô cũng không đụng đến thê anh cho, trên người cô còn chút tiền, mua những thứ này cũng đủ.

Lâm Thiên Y còn quan tâm mua luôn cả nước trái cây, đối với các loại rượu vang cao cấp này nọ cô không có hứng thú. Khi cả hai người đều nghiêm chỉnh ngồi vào bàn ăn, không khí trở nên trầm mặc, không ai nói chuyện. Thực tế Lâm Thiên Y không hẳn là đối bụng, bởi vì cô ở nhà đã ăn mỹ ăn liền, một quả táo, nhưng là nghe mùi thức ăn cô vẫn có chút chộn rộn. Có điều Hạ Minh Duệ chưa động đũa, với tư cách là tình nhân, cô đành phải đợi.

"Ăn đi!"

Hai chữ đơn giản phun ra từ miệng Hạ Minh Duệ đối với cô như một lệnh ân xá, nhanh chóng cầm đũa gấp một ít rau cần. Động tác của Lâm Thiên Y làm Hạ Minh Duệ nướng nẩy, sau đó anh đem đĩa rau cần trước mặt mình đẩy đến trước mặt cô, đồng thời kéo đĩa sườn xào chua ngọt trước mặt cô sang phía mình.

"Làm gì đó?"

Lâm Thiên Y miệng vừa nhai rau vừa hỏi.

"Tôi không thích ăn rau cần!"

Liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, Hạ Minh Duệ từ tốn gấp một miếng sườn bỏ vào trong bát, động tác rất tao nhã.

Xi! Người này đúng là nhiều tật xấu, lại còn kén ăn! Con cái nhà giàu thật là khó hầu hạ, ăn không được thì đem bỏ!

Lâm Thiên Y lừa một nắm com, thò đũa đến đĩa sườn xào chua ngọt trước mặt Hạ Minh Duệ. Bởi vì khoảng cách khá xa, Lâm Thiên Y lỡ tay đánh rơi miếng sườn vừa gấp vào trong bát canh cách Hạ Minh Duệ không xa. Nước canh vì thế bắn tung toé lên mặt anh.

"Lâm Thiên Y!"

"Có mặt!"

Lâm Thiên Y lúc này giống như học sinh tiểu học, thẳng lưng, buông đũa trong tay ra, nghiêm chỉnh ngồi. Cô len lén nhìn Hạ Minh Duệ, vẻ mặt có chút ngưng ngưng.

Mặt Hạ Minh Duệ lúc này vừa đen vừa nghiêm túc, hơn nữa lại là khuôn mặt tuần tú bị nước canh văng lên, hết sức buồn cười. Có điều cũng không hề ảnh hưởng tới vẻ tuần mỹ của anh.

"Chuyện đó, không phải tôi cố ý!"

Lâm Thiên Y từ trên ghế từ từ đứng dậy, từ trên bàn rút ra một mớ khăn giấy, chạy về phía Hạ Minh Duệ. Có thể là do khăn trương thái quá, chân cứ thế vấp phải ghế, cơ thể trong nháy mắt mất đi thăng bằng, ngã thẳng về phía trước.

"Chết tiệt!"

Mặt Hạ Minh Duệ bây giờ không thể dùng từ đen để hình dung nữa.

Trong nháy mắt Lâm Thiên Y ngã xuống, tay đang rút mớ khăn giấy trên bàn thuận tay đụng đổ chiếc đũa, bát canh cũng vì thế mà đổ xuống. Nước canh chảy đầy đất, quần của Hạ Minh Duệ cũng không có may mắn thoát được.

Hạ Minh Duệ đứng dậy, đi thẳng đến phòng tắm.

Lâm Thiên Y nằm rạp trên đất ngẩn người hồi lâu, sau đó mới kịp phản ứng, hu hu, ngã đau quá, tên khốn kiếp này lại cũng không biết đỡ cô một cái. Nhìn thoáng qua mớ hỗn độn trên bàn, bát com của Hạ Minh Duệ ăn gần một nửa, cô yên lặng thu dọn bát đũa, lau bàn, lau sàn, bận rộn chết đi được.

Sau một lúc lâu, Hạ Minh Duệ từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ khoác mỗi chiếc khăn tắm, Lâm Thiên Y lại đang nằm ỏ trên sofa, nhắm chần chuyển kênh TV

"Đứng lên!"

Hạ Minh Duệ đá đá chân cô, hung tợn nói.

"Tôi còn chưa ăn no!"

Lâm Thiện Y liếc mắt, thực tưởng cô là người hầu để sai bảo sao?

Ai bảo cô thiếu vị đại ca trước mắt này nhiều tiền chi, đi thi đi! Cô vừa đi về phía nhà bếp vừa ở trong lòng kêu gào, cô là con ong mật nhỏ nhắn nhọc chịu khó....

Lâm Thiện Y đem đồ ăn hâm nóng lại, lại rót cho anh một ly sữa, quay đầu lại vừa vặn thấy Hạ Minh Duệ đang ngồi trên sofa xem TV. Đó là chỗ của cô mà!

Lâm Thiện Y lần nữa đem đồ đã hâm xong bung lên bàn.

"Đã hâm nóng rồi, lại ăn đi!"

Nghe vậy, Hạ Minh Duệ không thèm ngẩng đầu, nhàn nhã nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới chậm rì rì đi tới bàn cơm.

Hạ Minh Duệ ngồi xuống, Lâm Thiện Y im lặng trừng mắt nhìn anh, sau đó xoay người.

"Đi đâu?"

"Xem TV..."

"Ai cho em xem TV? Quay lại ngồi xuống!"

Lâm Thiện Y đang đi thì dừng lại, quay đầu, tròn to mắt.

"Tôi cũng không đói bụng, tại sao phải ngồi đây nhìn anh ăn cơm?"

Cô bị khùng sao?

"Ngồi!"

Hạ Minh Duệ dùng ánh mắt chỉ chỗ ngồi đối diện. Cánh môi màu hồng hơi nhếch lên, Lâm Thiện Y ngẩn ngơ, đặt mông ngồi xuống.

Có làm không vậy? Không nên dùng vẻ mặt này nhìn cô, cô sẽ hiểu lầm nha!

Trơ mắt nhìn Hạ Minh Duệ ăn cơm, mà cô chỉ có thể ngồi không, chẳng bao lâu sau, cô liền cảm thấy con sâu ngũ rục rịch hoạt động.

Tầm mắt Hạ Minh Duệ thật ra như có như không nhìn chằm chằm Lâm Thiện Y. Khi anh buông bát đĩa xuống, cảm thấy thỏa mãn, mới rút khăn giấy lau miệng.

Đối diện, Lâm Thiện Y một tay chống cằm, hai mắt nhắm chặt, hàng mi dài động đậy, cái đầu gật gà gật gù, bất giác có chút buồn cười.

Nhìn qua đồng hồ đeo tay, đã hơn 11 giờ, Hạ Minh Duệ bất giác bật cười, sau đó ôm lấy người đang ngồi đối diện.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Thiện Y tỉnh lại đã nghe được mùi thức ăn. Còn đang trong mộng nhưng cái mũi nhỏ không ngừng hít hít.

"Muộn giờ làm rồi!"

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường, nhẹ nhàng thốt ra một câu.

Gi? Muộn? Lâm Thiện Y mở lớn hai mắt, cả người bật dậy. Trong lúc vẫn còn đang mơ hồ, một cánh tay nhỏ đã hướng về phía đầu giường, sờ soạng nửa ngày cái gì cũng không sờ tới.

"Di động trên sofa"

Hạ Minh Duệ dọn xong bát đĩa, lau tay.

A!

Lâm Thiện Y nhảy xuống giường, chưa kịp vệ sinh thân thể, ba chân bốn cẳng chạy đến ghế sofa. Điện thoại di động của cô đang lẳng lẳng nằm ở đó.

Cái gì chứ, mới có 6 giờ rưỡi thôi, 7 giờ rưỡi cô mới đi làm mà.

Ai oán liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, bất giác nuốt một ngụm nước bọt, tên khốn kiếp này có lòng tốt chuẩn bị bữa sáng sao?

Mất thấy Hạ Minh Duệ ngồi ở trước bàn chậm rãi ăn, Lâm Thiện Y thốt lên một tiếng, đánh răng qua loa, rửa mặt rồi chạy đến trước bàn cơm ngồi xuống.

Sau khi com nước xong, Lâm Thiên Y bắt an ngồi vào trong xe Hạ Minh Duệ, lúc xe đi được nửa đường, Lâm Thiên Y lo lắng ngoắc ngoắc tay.

"Dừng xe!"

Hạ Minh Duệ nghi hoặc liếc cô một cái, đỗ xe vào bên đường.

"Việc này, chúng ta tách ra đi thôi, bị người khác nhìn thấy như vậy không được tốt cho lắm."

Lâm Thiên Y có chút xấu hổ, hai gò má đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 55: Hứa Hạo Trạch xuất hiện

Sắc mặt Hạ Minh Duệ có chút không tốt, anh đây là bị ghét bỏ? Có người phụ nữ nào không muốn ngồi trên xe anh cơ chứ? Cô gái nhỏ này có đôi khi thoát nhìn vô cùng đơn thuần, nhưng thật ra cũng có đôi lúc khiến anh không nhìn rõ được.

“Xuống xe!”

Khuôn mặt Hạ Minh Duệ đen thui, giọng nói cũng trở nên lạnh hơn.

Lâm Thiên Y cảm túi xách vừa bước xuống xe, phía sau lưng đã nghe ‘phịch’ một tiếng, cửa xe đóng lại. Nếu không phải cô nhanh nhẹn tránh kịp, nói không chừng cô đã bị kẹp vô trong đó.

Thật là! Người này có tật xấu gì vậy chứ? Thay đổi còn nhanh hơn lật sách, cô làm thế nào mà chọc tới anh vậy?

Nhìn chiếc xe dứt khoát rời đi, Lâm Thiên Y nổi giận chu cái miệng nhỏ nhắn, vồ vồ mông, đi một mình tới trạm xe buýt gần đó.

Sáng sớm thời tiết có vẻ mát mẻ, Lâm Thiên Y vừa vào công ty liền gặp ngay Quản lý. Quản lý lúc nào cũng là bộ dáng cười tít mắt, bụng phê, đặc biệt vui mừng.

“Chào Quản lý!”

Lâm Thiên Y mỉm cười, chủ động chào hỏi.

“A, Thiên Y, vài ngày không gặp, càng ngày càng đẹp nha!”

“Hả, thật không?”

Lâm Thiên Y ngẩn ra, có chút mất tự nhiên, cô vẫn cảm thấy mình bình thường là hình tượng một nữ Hán tử, xinh đẹp trước giờ không thường đi đôi với cô.

“Đĩ nhiên rồi, phụ nữ mà, bình thường nên chăm chút cách ăn mặc, mặc xinh đẹp một chút, đừng cứ mãi mặc mấy cái quần jean kia!”

Mắt nhỏ của Quản lý híp lại thành một đường thẳng, ánh mắt như có thâm ý gì khác

“Thiên Y này, mỹ nữ chính là phong cảnh tươi đẹp của công ty chúng ta đó! Về sau cứ mặc như vậy, cái váy này nhìn không tệ, xem ra cũng không rẻ tiền! Phải để cho bọn họ biết phòng văn thư chúng ta cũng có mỹ nữ chứ”

囧!

Lâm Thiên Y cười có chút lúng túng, lời này nghe vào như thế nào có chút không được tự nhiên nhỉ?

Mãi cho đến khi thân hình mập mạp của Quản lý ung dung đi vào phòng làm việc của mình, Lâm Thiên Y mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, hướng phòng làm việc của mình đi đến.

Lâm Thiên Y vừa vào phòng, còn chưa kịp cất túi xách, Trần Hi liền như ong mật bay tới.

“Oa, Tiểu Thiên hôm nay thật đẹp nha!”

Mặt Lâm Thiên Y tối sầm lại, đẩy cánh tay như móng vuốt của Trần Hi đang khoát trên vai mình ra, có chút buồn bực, chẳng lẽ hôm nay cô thật sự biến



thành người đẹp? Trần Hi đã là người thứ hai nói cô đẹp rồi.

“Này, nói đi, váy này ở đâu ra? Có phải do người đàn ông bí mật tặng cho? Thành thật khai báo đi!”

Trần Hi đi quanh Lâm Thiên Y dạo một vòng, mắt nhỏ híp lại như mắt rắn chăm chăm nhìn cô, đánh giá chi tiết.

“Tớ nói này, bộ tớ không thể tự mua váy cho mình mặc à?”

Lâm Thiên Y đem túi xách bỏ vào trong tủ, tức giận trừng mắt liếc cô một cái.

“Không phải ư? Nhưng đây không giống phong cách của cậu? Cậu thật sự không có người đàn ông bên ngoài sao?”

“Cút ngay!”

“Không đúng, tớ khẳng định cậu có đàn ông, cái váy mấy hôm trước là ai đưa tới?”

“Tổng giám đốc của chúng ta đưa, cậu có tin không?”

Lâm Thiên Y ngồi xuống, mở máy tính, nhập một chuỗi tài liệu, đối với Trần Hi nhurong nhurong mầy.

“Coi như tớ chưa hỏi!”

Trần Hi liếc Lâm Thiên Y một cái rồi trở lại chỗ ngồi của mình. Tổng giám đốc nhà mình đối với Lâm Na một đại mỹ nhân như vậy cũng không thấy hứng thú, sẽ tặng váy cho Lâm Thiên Y?

Mặc dù đáng đáp Lâm Thiên Y thanh tú động lòng người, cũng coi như là một mỹ nữ, nhưng dù sao cũng không giống với Lâm Na vóc người cao gầy, bốc lửa khiến con gái còn phải ghen tị.

Trong ấn tượng, những kẻ có tiền đều thích loại phụ nữ yếu điệu như Lâm Na, người giống như Lâm Thiên Y, vóc người không có, tài ăn nói lại càng không, miệng thì toàn là từ thô tục....

Tổng giám đốc lãnh khốc nhà bọn họ nếu bị lừa đá thì có lẽ sẽ có khả năng này!

Rất nhanh gõ máy tính, Trần Hi vụng trộm đánh giá Lâm Thiên Y liếc mắt một cái. Cô cảm thấy vài ngày gần đây cô gái kia rõ ràng thay đổi, cụ thể sao lại như vậy cô cũng không nói được, vẻ mặt dường như có chút mùa xuân...

Đôi mắt trong suốt vốn đã to nay lại càng thêm long lanh, à, đúng rồi, giống như quyển tiểu thuyết cô đọc mấy ngày trước có viết, cái gì gọi là mắt như nước mùa thu, mặt như hoa đào.

Ừm, chính là loại cảm giác này!

Đối với ánh mắt thỉnh thoảng nhìn mình của Trần Hi, Lâm Thiên Y làm như không thấy, mấy ngày nay công việc chồng chất như cái núi nhỏ, cô làm sao còn sức lực để tâm đến cô ấy?

Ước chừng khoảng hơn 9 giờ, Lâm Thiên Y từ nhà vệ sinh đi ra, trở về thì điện thoại di động vang lên. Cô nhận điện thoại, giọng nói là của một người lạ.

“Alo, xin chào, là cô Lâm phải không?”

“À, vâng, đúng vậy!”

“Tôi là chủ nhà trọ của Hứa Hạo Trạch, anh ấy vừa trở lại, nói là muốn chuyển nhà, cô xem có thể đến được không nhé?”

“Vâng, được ạ. Tôi biết rồi, cảm ơn anh!”

Mấy hôm trước khi Lâm Thiên Y đến tìm Hứa Hạo Trạch, có để lại số điện thoại cho chủ nhà trọ, nhờ anh hãy thấy Hứa Hạo Trạch trở lại thì báo cho cô biết. Cô cũng không dám nhờ chủ nhà trọ báo cho anh biết là cô đang tìm anh.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên Y vội vàng hướng Trần Hi nói một tiếng, bảo cô có việc ra ngoài một chút, nếu cấp trên có tìm thì nói cô đi vệ sinh. Sau đó giữa ánh mắt ý vị thâm trường của Trần Hi chạy vội ra ngoài.

Khi Lâm Thiên Y chạy tới nhà trọ, Hứa Hạo Trạch đã thu dọn gần xong đồ đạc. Đàn ông thôi mà, vốn dĩ cũng không nhiều đồ, không giống phụ nữ, chuyển nhà là có một đống đồ phải dọn.

Có điều khi Lâm Thiên Y nhìn thấy cánh tay nhỏ nhắn của phụ nữ thân mật ôm lấy tay Hứa Hạo Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút biến đổi, có chút mất tự nhiên. Dù rằng cô đã rất nhiều lần tự nói với bản thân, nhất định phải học cách quên đi, nhưng là lòng vẫn có chút đau đớn, giống như bị kim đâm vậy.

Cho dù đây chẳng qua chỉ là bóng lưng nhưng cô liếc mắt một cái liền có thể nhận ra đó là bóng lưng Hứa Hạo Trạch.

“Hứa Hạo Trạch”

Hứa Hạo Trạch đang nói chuyện thân mật với người phụ nữ bên cạnh, hoảng hốt nghe được một giọng nói rõ ràng, không khỏi ngừng lại, chậm rãi quay đầu.

Phía sau là một người phụ nữ đang chăm chăm nhìn anh, ánh mắt có chút phức tạp!

Người phụ nữ này với anh mà nói quá quen thuộc, nhưng mà cũng không phải là Lâm Thiên Y mà anh từng biết. Anh biết Lâm Thiên Y trước giờ chưa bao giờ mặc váy, cũng sẽ không ăn diện, lúc nào cũng là một bộ quần áo đơn giản. Có lúc anh sẽ cảm thấy cô rất đơn thuần, có lúc cũng cảm thấy cô rất thô lỗ.

Nhiều ngày không gặp, cô tựa hồ không giống với trước kia, dường như quyến rũ hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn là gương mặt trắng trẻo hếch lên trời, nhưng trong vẻ tươi mới đó có thêm vài phần quyến rũ của một cô gái trẻ, chiếc váy màu vàng nhạt vừa khít người rất hợp với thân hình cô, đáng điệu thướt tha. Sao trước đây anh lại không phát hiện ra phong diện này của người phụ nữ này chứ?

“Là cô? Cô tới đây làm gì?”

Hứa Hạo Trạch rất bình tĩnh liếc mắt nhìn cô một cái, đầu kiêu ngạo ngẩng cao, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

“Tôi không phải đã nói chúng ta chia tay rồi sao? Cô như thế nào còn tiếp tục dây dưa? Vì cô mà tôi phải đổi số điện thoại, cô còn muốn như thế nào nữa?”

Lâm Thiên Y sùng sốt! Cô khi nào thì dây dưa không dứt với anh? Sau khi chia tay cô chưa từng chủ động gọi điện cho anh, duy nhất có một lần đó là vì mẹ anh bị bệnh mà thôi.

Cô như thế nào cho tới giờ cũng không biết người đàn ông này có thể trợn mắt nói dối vậy chứ? Có phải cô nên tự hỏi bản thân trước kia quá đơn thuần ngây thơ mới có thể bị người đàn ông này lừa?

“Hứa Hạo Trạch, tôi chưa từng nghĩ tới anh là loại người như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 56: Khấu trừ nửa tháng tiền lương

Lâm Thiên Y thẳng tắp nhìn chăm chăm hai mắt Hứa Hạo Trạch, dường như muốn nhìn thấu người đàn ông này rốt cuộc khi nào là thật khi nào là giả.

"A, không phải đã bảo cô cách nhà Trạch Trạch của tôi xa một chút sao? Như thế nào còn dây dưa như vậy? Tìm đến cũng rất nhanh, chúng tôi mới từ Tây Tạng du lịch về là cô liền biết. Thật sự là người phụ nữ điên cuồng! Bất quá làm sáng tỏ cho cô biết, trong lòng Trạch Trạch chỉ có tôi thôi!"

Hoa Tiểu Mạn ôm chặt cánh tay Hứa Hạo Trạch, giống như đang khoe khoang, giọng điệu có chút miệt thị.

Ha? Tây Tạng? Du lịch? Cô tìm anh nhiều ngày như vậy, mẹ anh hiện vẫn còn trong bệnh viện, anh cứ nhiên đi du lịch ở Tây Tạng? Người đàn ông này... còn có lương tâm không chứ?

Lâm Thiên Y không quan tâm tới Hoa Tiểu Mạn, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Hứa Hạo Trạch.

"Mặc kệ các người nói thế nào, Hứa Hạo Trạch anh đã bao lâu rồi không về thăm nhà? Anh có biết là mẹ anh đã ngã bệnh rồi không? Còn ảnh hưởng tới tính mạng, cần phải phẫu thuật gấp? Anh có biết tôi tìm anh bao lâu không? Bác gái có bao nhiêu nhưng nhớ với anh?"

Hứa Hạo Trạch nghe thấy mẹ mình ngã bệnh liền biến sắc, buông tay Hoa Tiểu Mạn, tiến lên nắm chặt cánh tay Lâm Thiên Y, lại bị cô hất ra. Cô chăm chú nhìn Hứa Hạo Trạch hồi lâu, sau mới tiếp tục nói.

"Nếu anh còn có lương tâm thì trở về xem đi, bác gái bị thận đa nang, cần phải phẫu thuật thay thận gấp, mà đến bây giờ bệnh viện vẫn chưa tìm được nguồn thận thích hợp. Bác ở bệnh viện XX."

Lâm Thiên Y đem lời nói hết ra, cũng không thèm nhìn tới hai người, xoay người bước đi. Đối với cô mà nói, bây giờ liếc mắt nhìn người đàn ông này thôi cô cũng cảm thấy ghê tởm!

"Đợi chút!"

Hứa Hạo Trạch vội vàng lên tiếng ngăn cản, không biết vì sao nhìn một Lâm Thiên Y dứt khoát như thế, trong lòng có chút trống rỗng lại có chút khẩn trương. Nhưng Lâm Thiên Y căn bản không để ý tới ý tứ của anh, cước bộ không ngừng, rất nhanh liền biến mất ở chỗ rẽ.

"Trạch, em cùng anh đi bệnh viện thăm bác gái!"

Hoa Tiểu Mạn có chút lo lắng, mặc dù trải qua mấy ngày nay, cô cùng Hứa Hạo Trạch dính nhau như keo, nhưng trong lòng luôn có loại cảm giác thấp thòm. Loại cảm giác này khi nhìn đến Lâm Thiên Y lại càng mãnh liệt hơn.

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch loé lên, vỗ vỗ mu bàn tay Hoa Tiểu Mạn, trầm giọng nói.

"Được!"

Lâm Thiên Y như chạy trốn rời khỏi nhà trọ của Hứa Hạo Trạch, tâm tình có chút trầm trọng. Cô không mục đích đi lại trên đường. Khi cô trở lại phòng làm việc, phát hiện Trần Hi không ngừng nháy mắt ra hiệu cho cô. Lâm Thiên Y nhất thời không làm sao hiểu được, nghi hoặc hỏi.

"Làm sao vậy? Mắt cậu có vấn đề à?"

Trần Hi che mặt quay đầu, cô gái này đúng là hết thuốc chữa! Cậu tự cầu nhiều phúc đi! Sau đó vội vàng cúi đầu gõ ‘tạch tạch’ lên bàn phím.

"Khụ khụ! Tôi nói Lâm Thiên Y à, cô đây là đi đâu vậy? Đừng nói là đi vệ sinh, tôi ở đây đã đợi hơn nửa giờ rồi!"

Giọng nói lạnh lẽo của quản lý truyền đến, Lâm Thiên Y xấu hổ ngẩng đầu. Hạ Minh Duệ thẳng thắn này lại đang đứng cạnh quản lý, vẻ mặt âm trầm.

Có cần phải kinh hoàng vậy không chứ? Cô bắt quá chỉ ra ngoài trong chốc lát thôi mà!

"Quản lý, có chuyện gì sao?"

Lâm Thiên Y giả bộ bình tĩnh, sắc mặt không thay đổi, mở miệng hỏi.

"Tôi cùng Tổng giám đốc đi kiểm tra các phòng ban, không nghĩ tới có người dám vô cớ bỏ bê công việc!"

Quản lý nói xong một câu liền ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ.

“Cô nói bây giờ phải làm sao đây chứ!”

Lâm Thiên Y cúi đầu, vẻ mặt sảm hối.

"Quản lý, thực xin lỗi, tôi sai rồi, tôi chỉ là nhất thời có việc gấp mới đi ra ngoài!"

"Chuyện này..."

Quản lý lại một lần nữa nhìn hướng Hạ Minh Duệ, Hạ Minh Duệ với vẻ mặt thối lạnh lưng đứng đó, khiến cho người ta bị một loại áp lực vô hình.

“Đây là bởi vì việc công nên mới ra ngoài?”

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y đang cúi thấp đầu, giọng nói không nghe ra vui giận, nhưng dù như vậy cũng khiến vị quản lý đứng bên cạnh không ngừng lau mồ hôi lạnh, mà Trần Hi càng thêm cúi đầu, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Hạ Minh Duệ. Thật là quá đẹp trai, bất kể là nhìn ở bên trái hay nhìn ở bên phải, thật là một người đàn ông hoàn hảo không thể xoi mói được.

"Không phải!"

Lâm Thiên Y cúi thấp đầu, thành thật trả lời.

"Nếu không phải, vậy là cô đang nói dối?"

"Không có!"

"Vậy khấu trừ nửa tháng tiền lương!"

Hạ Minh Duệ nhẹ nhàng ném ra một câu, liếc Lâm Thiên Y một cái sau đó sai chân bước đi.

"Cái gì? Có làm hay không?"

Cô không phải nghe lầm chứ? Bỏ bê công việc một ngày cũng không đến nỗi khấu trừ nửa tháng tiền lương nha?

Cô chẳng qua chỉ ra ngoài có một lát mà thôi! Này biến thái! Ác ma! Quỷ keo kiệt!

Sau khi Hạ Minh Duệ rời khỏi, Quản lý thật sâu nhìn Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, bắt đầu dĩ thờ dài, sau đó chấp tay sau lưng, vẻ mặt đau kịch liệt theo cước bộ Hạ Minh Duệ rời đi.

Đây là chuyện gì a!

Lâm Thiện Y đã ghé một cái vãn chưa nguôi giận.

"Tiểu Thiện, cậu không sao chứ?"

Trần Hi nhô đầu ra, cẩn thận hỏi.

"Không có việc gì mới là lạ! Tháng này coi như làm không công!"

Hạ Minh Duệ chết tiệt! Cô chẳng phải chỉ đi ra ngoài một lát thôi ư? Vậy mà lại khấu trừ nửa tháng tiền lương của cô? Không phải là quá tàn nhẫn sao?

Tóm lại kể từ sau khi quen biết Hạ Minh Duệ, cô không lúc nào gặp được chuyện tốt, có thể nói là số phận đen đui phủ đầy đầu!

Không bao lâu sau, điện thoại Lâm Thiện Y báo có tin nhắn.

"Giữa trưa lên ăn cơm cùng tôi!"

"Không đi!"

Lâm Thiện Y đem điện thoại để trên bàn không để ý. Anh đó, vừa khấu trừ nửa tháng tiền lương của cô, bây giờ còn có mặt mũi kêu cô cùng ăn cơm? Đầu óc cô có vấn đề chắc?

Giữa trưa, vừa hết giờ, Lâm Thiện Y liền xông ra ngoài. Bây giờ tâm tình cô tương đối không tốt, đừng nói là cùng đi ăn cơm với người khác.

Cô một đường chạy thẳng tới tiệm cà phê của Tề Diệu, mặc bộ đồng phục làm việc của bọn họ, vùi đầu vào trong công việc.

Lâm Thiện Y vừa xuất hiện, Tề Diệu liền phát hiện. Có điều tâm trạng cô thoạt nhìn không tốt, kỳ thật Tề Diệu muốn hỏi cô đêm đó người đàn ông gọi điện cho cô có quan hệ gì, nhưng mà mỗi khi lời đến miệng thì lại nuốt trở về.

Lúc ăn cơm, hai người kêu hai phần cơm hộp đơn giản, không khí thực trầm mặc, mãi đến khi Lâm Thiện Y trở về làm, Tề Diệu cũng chưa mở miệng hỏi được.

Lúc Lâm Thiện Y trở lại công ty thật ra vẫn còn có chút thấp thỏm, lấy tính tình hay thay đổi thất thường kia của Hạ Minh Duệ, ai biết sẽ đối với cô như thế nào?

Nhưng cô đợi tới chiều mà Hạ Minh Duệ cũng không có xuất hiện.

Cô không khỏi cảm lấy di động, trên đó có báo 1 tin nhắn chưa đọc, là Hạ Minh Duệ gửi lúc giữa trưa, khi đó cô còn đang bực bội nên chưa xem.

Nội dung tin nhắn là "Em dám không đến thử xem?"

Không biết vì sao, nhìn đến lời này, Lâm Thiện Y cư nhiên có loại xúc động muốn cười, quả nhiên là phong cách của người kia.

Kỳ quái là mãi cho đến giờ tan tầm, Hạ Minh Duệ cũng không có dấu hiện tìm cô gây phiền toái. Lâm Thiện Y nhún vai một cái, thu dọn xong đồ chuẩn bị ra về.

Chiếc xe kia của Hạ Minh Duệ vẫn như cũ đậu ở bãi xe bên ngoài, mà chìa khóa vẫn còn trong tay cô. Lâm Thiện Y không biết tại sao cô lại đi vòng xa như vậy qua bãi đậu xe.

Cô ngẩng đầu nhìn lầu 11, tối thui, điều này cho thấy Hạ Minh Duệ không hề ở công ty?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Một hứa hạo trạch xa lạ

Lâm Thiện Y lắc đầu một cái, có chút tự giễu, cô trông nom cái tên kia ở đâu làm cái gì chứ? Cho dù anh chết cũng không liên quan tới cô?

Lâm Thiện Y gọi điện hỏi Tề Diệu buổi tối có trở về hay không, anh nói buổi tối có việc vì thế Lâm Thiện Y một người đi dạo không mục đích trên đường lớn. Cuối cùng cô tìm tới một quán mì kêu một chén mì sợi.

Trong lúc vô tình đi ngang qua phố cổ, qua quán ăn lần đầu tiên đi cùng Hứa Hạo Trạch, cô không khỏi dừng bước lại.

Vừa mới đây, cô nhận được một cú điện thoại của Hứa Hạo Trạch, trong điện thoại giọng nói của Hứa Hạo Trạch có chút khàn khàn, nghe qua khá trầm trọng, có điều những thứ này không còn nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

Giữa bọn họ sớm đã không còn bất cứ quan hệ gì.

Cho nên đối với câu nói đó của Hứa Hạo Trạch, "kỳ thật anh còn thích em", lòng cô ngoài dự kiến cũng không rung động, nếu có chỉ là sự chán ghét mà thôi.

Vì thế cô không nghe tiếp lời của Hứa Hạo Trạch mà dứt khoát cúp điện thoại. Cuối cùng nhìn thoáng qua quán ăn bọn họ thường đến, Lâm Thiển Y xoay người, sau đó kinh ngạc mở to hai mắt.

"Sao anh lại ở chỗ này?"

Đây là người nửa giờ trước vừa gọi điện thoại cho cô, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

"Như thế nào, thực kinh ngạc? Anh là cố ý trở về đây tìm em đó!"

Hứa Hạo Trạch nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, rất là thân sĩ nhìn chăm chú vào Lâm Thiển Y.

Nhưng cô đã không còn là cô gái đơn thuần dễ dàng sa vào nụ cười tươi như ánh mặt trời của anh nữa.

"Tìm tôi?"

Lâm Thiển Y cười lạnh một tiếng

"Tôi nghĩ không hẳn là vậy đâu?"

"Thiển, anh yêu em. Nếu anh nói, ngay từ đầu tới giờ người anh yêu chỉ có em, em tin anh sao?"

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch vô cùng dịu dàng chuyên chú.

"Yêu tôi? Thế còn Hoa Tiểu Mạn thì sao? Không phải anh cũng yêu cô ấy sao? Hứa Hạo Trạch, tình yêu của anh thật rộng lớn nha!"

"Tiểu Thiển, anh nói thật. Đối với người phụ nữ đó chẳng qua chỉ là anh gặp dịp thì chơi thôi! Có chuyện anh vẫn không có nói cho em biết, anh sớm đã nghỉ việc. Anh vốn định chính mình gây dựng sự nghiệp, vốn ít lời nhiều, có thể cho em một cuộc sống tốt hơn, nhưng mà anh đã thất bại. Còn bởi vì vậy mà thiếu một số tiền lớn, cùng Hoa Tiểu Mạn ở một chỗ, anh cũng chỉ vì tình thế bất đắc dĩ, đơn giản là nhà cô ấy có đủ tiền, có thể giúp anh vượt qua khó khăn. Em phải tin tưởng anh!"

Lâm Thiển Y từng ghé qua công ty của Hứa Hạo Trạch, cũng sớm biết anh đã nghỉ việc. Về phần có thực là vì gây dựng sự nghiệp riêng không thì cô cũng không biết, nhưng đối với lời giải thích của Hứa Hạo Trạch cô chọn không tin tưởng.

"Anh cảm thấy chuyện này có liên quan với tôi sao? Đừng quên chúng ta đã chia tay!"

Lâm Thiển Y bước ngang qua Hứa Hạo Trạch chuẩn bị rời đi, lại bị Hứa Hạo Trạch nắm được cánh tay.

"Thiển, em cũng rất yêu anh mà phải không? Bằng không em cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này, chẳng phải nơi đây là chỗ chúng ta thường đi trước kia sao?"

Người đàn ông này thật đúng là tự kỷ. Biểu hiện thâm tình như thế của Hứa Hạo Trạch, nếu là trước kia cô nhất định bị anh làm cho cảm động đến chết, nhưng còn hiện tại? Cô sẽ không! Nhìn thấy người đàn ông này cô chỉ cảm thấy ghê tởm!

"Anh buông tay!"

Giọng nói Lâm Thiển Y mang theo chút lãnh ý.

"Không buông!"

Hứa Hạo Trạch nắm chặt cánh tay Lâm Thiển Y, không có chút ý định buông tay. Đối với anh, phụ nữ đều cần phải dỗ dành, cô ấy càng nói là không cần, trên thực tế trong lòng càng muốn.

"Anh.. như thế nào lại như vậy..."

Lâm Thiển Y dùng sức thoát khỏi tay Hứa Hạo Trạch, có điều anh nắm rất chặt, trong lòng lửa giận bắt đầu nhen nhóm.

"Con mẹ nó, anh buông tay bà ra!"

Có thể thấy cô tức giận tới mức nào mới nói tục như thế.

"Thiên, em thừa nhận đi, thừa nhận em yêu anh... Em yên tâm, sau này anh sẽ đối tốt với em, tựa như trước kia vậy!"

"Thừa nhận cái đầu anh!"

Người đàn ông này bộ bị ván cửa kẹp đầu hay sao? Ngay cả cự tuyệt cùng đồng ý cũng không phân biệt được? Cô trước kia sao lại không phát hiện chứ? Cô đến tốt cùng là mắt nằm ở đâu vậy?

"Ngoan!"

Phản kháng của Lâm Thiên Y đối với Hứa Hạo Trạch giống như kiểu lạt mềm buộc chặt, quan sát cô ở cự ly gần lại càng cảm thấy cô đẹp hơn, anh trước kia sao lại không phát hiện chứ?

"Tôi khinh!"

Lúc này đây Lâm Thiên Y thật sự tức điên, nếu một bàn tay không rút ra được, cô đành dùng hết sức mình tát Hứa Hạo Trạch một cái.

"Bốp" một tiếng, vô cùng vang dội, mặc dù là vào buổi tối nhưng chung quanh cũng có không ít ánh mắt tò mò quan sát.

"Ha ha, vợ tôi cùng tôi giận dỗi mà thôi!"

Đến lúc này, Hứa Hạo Trạch vẫn còn rất tự nhiên dùng vẻ mặt tươi cười hoà khí với mọi người xung quanh. Lâm Thiên Y hết sức khinh thường, mà càng làm cô tức giận đó là tiếng xì xào bàn tán xung quanh.

"Soái ca như vậy sao lại coi trong một cái Mẫu Dạ Xoa như thế chứ!"

"Đúng vậy, tính tình thật tốt, cô gái này vậy mà còn không biết quý trọng. Nếu tôi có người bạn trai như vậy, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh!"

"Thật là, tôi nói này soái ca, không áy anh bỏ cô ấy đi, tôi làm bạn gái anh thế nào? Tuyệt đối theo anh từ phòng khách tới trong phòng bếp..."

"Tốt, các người đừng chỉ nói mà không làm nha, tên đàn ông thối này, đêm nay chị đây tặng cho các người. Chị đây chính là không ham của lạ!"

Lâm Thiên Y cảm giận trừng mắt nhìn những người phụ nữ chung quanh một lượt, vẫn chưa hết giận.

"Ha ha, thật có lỗi, mặc kệ thế nào, cô ấy là người phụ nữ tôi nhận định là vợ!"

Hứa Hạo Trạch đối với những người phụ nữ xung quanh lộ ra nụ cười mím như ánh mặt trời, sau đó kéo Lâm Thiên Y hướng ngõ nhỏ đi đến. Lâm Thiên Y gãy không được, bị Hứa Hạo Trạch nửa lời nửa kéo đi tới.

"Bốp!"

"Người phụ nữ chết tiệt, dám đánh tôi? Không muốn sống phải không?"

Lâm Thiên Y không dám tin trừng lớn mắt, người đàn ông này dám tát cô?

Trên mặt đau rát!

Đến tốt cùng là vì sao? Trước kia anh đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, che chở, bảo hộ, từ khi nào đã bắt đầu thay đổi?

Hay là anh vốn dĩ chính là loại người như vậy? Chỉ trách cô quá ngốc, quá ngây thơ? Hay là anh che giấu quá tốt?

"Nói vài lời cầu xin bộ tướng thực ư? Nói, cô từ đâu có tới hơn một trăm vạn cho mẹ tôi làm phẫu thuật?"

Lâm Thiên Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong mắt có ánh nước, nhiều hơn nữa là một loại im lặng kỳ lạ.

"Vói anh có quan hệ gì sao? Nhưng thật ra, không phải bây giờ anh nên đem một trăm vạn trả lại cho tôi sao?"

"Trả? Tôi lấy gì trả? Tôi sao?"

Hứa Hạo Trạch cười lạnh một tiếng, một phen giựt lấy túi xách của Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y phản ứng không kịp, mắt thấy túi xách bị giựt đi, liền muốn từ trong tay Hứa Hạo Trạch cướp về. Nhưng Hứa Hạo Trạch hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, một tay đẩy cô ngã.

Bất ngờ không đề phòng, Lâm Thiên Y bị đẩy ngã nhào xuống đất, đầu gối bị đụng đau quá, nhưng là hết thấy tất cả đều không bằng sự đau đớn mơ hồ trong lòng.

Cô cứ như vậy trở mắt nhìn người đàn ông cô từng yêu lục lọi túi xách, thẳng đến khi ví tiền của cô bị anh cầm trong tay. Tấm thẻ vàng Hạ Minh Duệ

cho cô đang nằm trong tay Hứa Hạo Trạch.

"Ha ha! Thẻ này ở đâu có? Nói thực đi, có phải là câu được đại gia không?"

Hứa Hạo Trạch cười lớn, điên cuồng kéo Lâm Thiên Y từ dưới đất lên ép vào mặt tường lạnh lẽo. Phía sau lưng bị đụng đau, cô lại không chút để ý tới, chỉ là ngơ ngác nhìn khuôn mặt xa lạ của người đàn ông trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Người đàn ông kia là ai?

Tại sao có thể như vậy?

"Còn tưởng rằng cô cũng là một người trong sáng, trước kia muốn cô lên giường với tôi thật rất khó, bây giờ không phải cùng gái mại dâm giống nhau sao? Lúc trước sao tôi lại không ép buộc cô nhỉ?"

Hai mắt Hứa Hạo Trạch hiện lên ánh sáng ám muội, khiến cho Lâm Thiên Y không tự nhiên rùng mình. Cô muốn lui về sau nhưng sau lưng là vách tường lạnh như băng, chưa bao giờ khiến cô cảm thấy người đàn ông này lại xa lạ như thế.

Mấy năm kia qua đi phảng phất chỉ là ảo tưởng của một mình cô vậy!

"Anh muốn làm gì?"

Giọng nói Lâm Thiên Y có chút khàn khàn mang theo như có như không âm rung, nhưng là ở trước mặt người đàn ông này cô không muốn mất đi bình tĩnh, một đôi mắt to giống như đang nhìn thứ đồ bỏ đi lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

"Bốp!"

"Đồ đê tiện! Cô dám trừng tôi?"

Hứa Hạo Trạch không chút thương tiếc giáng thêm một cái tát nữa vào nĩa bên mặt kia của Lâm Thiên Y, lực đạo rất mạnh khiến khuôn mặt Lâm Thiên Y nghiêng sang một bên, khoé miệng rỉ máu.

"Anh dám đánh tôi?"

Đây là lần thứ 2 trong đêm nay tên đàn ông này tát cô, Lâm Thiên Y cô từ trước đến nay không phải là một người dễ nhẫn nhịn, nhưng hiện tại?

Lâm Thiên Y nhắc chân thẳng tắp đá vào bụng Hứa Hạo Trạch. Hứa Hạo Trạch bị đau cả người ôm bụng ngồi chồm hóm trên mặt đất, Lâm Thiên Y xoay người sửa lại tóc, nhặt lên túi xách trên đất, cũng lượm lại từng món đồ bị Hứa Hạo Trạch quăng xuống đất trước đó.

Sau đó xoay người, rời đi.

Biến cố vào lúc này đột nhiên phát sinh.

Hứa Hạo Trạch như phát điên, chạy tới túm tóc Lâm Thiên Y kéo trở về.

"Con khốn, mày dám đá tao?"

Tóc bị kéo, da đầu bỗng đau rất. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y bởi vì đau đớn mà nhăn nhúm lại, cô không khỏi dùng tay che đầu, để đau đớn giảm nhẹ một chút.

Lâm Thiên Y bị lôi kéo, trọng tâm không vững, Hứa Hạo Trạch một tay còn lại bóp cổ cô, khiến cô nghẹt thở, trước mắt tối sầm. Cả người bị Hứa Hạo Trạch kéo lại vài bước. Khi Lâm Thiên Y bị Hứa Hạo Trạch đẩy ngã, hấn hung tợn đá cô một cước. Lúc này cô mới phát hiện đây không phải là ngõ nhỏ lúc đầu, mà là ở góc ngoặt trong ngõ nhỏ, một cái góc tối âm u, nơi này không dễ dàng bị người phát hiện.

Hứa Hạo Trạch âm hiểm cười, ngồi xổm xuống đưa tay lấy tấm thẻ vàng bỏ vào túi mình, vỗ vỗ khuôn mặt sưng đỏ của Lâm Thiên Y.

"Thế nào? Nói cho tao biết làm sao mày có được tấm thẻ này? Bên trong có bao nhiêu tiền?"

Phi!

Một ngụm nước bọt phun tới trên mặt Hứa Hạo Trạch, người đàn ông này giờ đây chỉ khiến cô cảm thấy chán ghét cùng ghê tởm!

Hứa Hạo Trạch lau nước miếng dính trên mặt, nhưng không có tức giận. Một tay anh xoa xoa khuôn mặt Lâm Thiên Y, giọng nói thể nhưng lại vô cùng dịu dàng.

"Bảo bối, tách ra mấy ngày anh rất nhớ em, chỉ cần em đáp ứng sau này làm tình nhân bí mật của anh, đêm nay anh sẽ bỏ qua em. Còn nữa nói cho anh biết chủ nhân tấm thẻ này..."

Giọng điệu mập mờ làm Lâm Thiên Y nổi cả da gà.

"Cút ngay, cách xa tôi một chút! Hứa Hạo Trạch, anh có biết hay không bây giờ anh thật sự rất giống một con chó? Đừng khiến tôi phải khinh thường anh!"

"Đừng có không thức thời, ông đây nhẩn nại có hạn!"

Đối với lời nói châm chọc cùng khiêu khích của Lâm Thiên Y, Hứa Hạo Trạch nổi giận. Anh xoay người ngồi lên bụng Lâm Thiên Y, ánh mắt không có ý tốt.

Lâm Thiên Y gãy dựa, ngược lại bị đè càng chặt.

"Hứa Hạo Trạch, anh muốn làm cái gì? Nói cho anh biết đừng xằng bậy, bằng không tôi sẽ không bỏ qua cho anh!"

Lâm Thiên Y gắt gao trừng mắt Hứa Hạo Trạch.

"Xằng bậy? Đêm nay tao sẽ xằng bậy!"

Hai tay Lâm Thiên Y bị Hứa Hạo Trạch kéo lên trên đỉnh đầu, cô chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, âm thanh vảy bị xé rách.

Thân thể cô không ngừng gãy gục, nhưng không cách nào trốn thoát lực đạo của anh. Giây tiếp theo cô bỗng cảm thấy cả người nhẹ bẫng, sau đó nghe "phịch" một tiếng.

Lâm Thiên Y hai mắt nhắm chặt phút chốc mờ to, trong mắt có ánh nước.

"Không sao chứ?"

Trước mắt xuất hiện gương mặt thân quen, cô chỉ cảm thấy mũi đau xót, bị kéo vào một lồng ngực ấm áp.

"Không có việc gì, ngoan, không phải sợ!"

Thanh âm của người nọ so với dĩ vãng trước đây vô cùng dịu dàng, lại thật cẩn thận, giống như cô là một món đồ sứ dễ vỡ. Một bàn tay to ấm áp vỗ nhẹ lưng, mang theo lực trấn an, dễ dàng khiến cho tâm cô đang hoảng loạn bình tĩnh lại.

Lâm Thiên Y nằm trong lòng người đàn ông, hô hấp lúc này toàn là mùi vị đặc trưng của anh, có một loại an tâm không hiểu, một đôi tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt lưng áo người đàn ông.

Hạ Minh Duệ vỗ vỗ lưng Lâm Thiên Y, ánh mắt chuyển sang Hứa Hạo Trạch bị đá sang một bên đã là một mảng lạnh như băng.

Hứa Hạo Trạch bị Hạ Minh Duệ đá đang ôm bụng, run run dựa vào vách tường đứng lên.

"Tốt, tên đàn ông kia đã tìm tới cửa, Lâm Thiên Y cô thật đúng là có năng lực, chỉ mới vài ngày không thấy mà thôi, ha ha!"

Hứa Hạo Trạch liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ, sau đó cười lạnh hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y bị lời nói của Hứa Hạo Trạch làm cho tức đến run cả người, đôi môi run run, mắt to một mảnh hơi nước, một câu cũng không nói lên được.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ nheo lại, trong con ngươi đều là sắc lạnh, nhất là khi anh thấy Hứa Hạo Trạch cầm tấm thẻ vàng rơi trên đất.

Đây là anh đưa cho Lâm Thiên Y, hiện tại vì sao tên kia lại có trong tay?

Anh cúi đầu nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, ánh mắt không tốt, sau đó lại tiếp tục nhìn tên đàn ông dữ tợn đang có chút chật vật dựa tường kia.

Nhìn đến tên kia đối với Lâm Thiên Y làm cái chuyện này, anh hận không thể chặt rụng hai tay của hắn, nhất là thái độ hắn đối với Lâm Thiên Y càng khiến anh giận dữ, như thể cô chính là người phụ nữ của anh.

Càng khiến cảm xúc của anh không bị khống chế đó là người phụ nữ trong lòng này hai mắt rung rung nhìn người đàn ông kia về mặt xa lạ phức tạp, anh có cảm giác đồ đạc của mình bị nhìn trộm. Loại cảm giác này cực kỳ khó chịu.

"Tên kia là ai?"



Giọng nói như nghiêng rặng nghiêng lợi của Hạ Minh Duệ được anh giấu dưới khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, chỉ là ánh mắt kia đã lạnh giống như băng!

Lâm Thiển Y một tay kéo áo mình, một tay nắm lấy sau lưng áo của Hạ Minh Duệ, trong mắt hàm chứa hơi nước nhìn Hứa Hạo Trạch. Cô tựa hồ muốn đem người đàn ông đối diện nhìn cho rõ, chỉ là càng xem càng mơ hồ, từng cung chịu dịu dàng hoà nhã đã không còn, có chính là tham lam cùng dữ tợn.

"Tôi hỏi em đây!"

Giọng Hạ Minh Duệ cất cao hơn, nhìn ánh mắt hai người kia trao đổi trong không trung, trái tim ghen một cục tức, anh muốn đem người đàn ông kia đánh cho tàn phế!

Lâm Thiển Y trừng mắt nhìn, trong mắt một giọt lệ rớt cục chậm rãi chảy xuống, cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt âm trầm của Hạ Minh Duệ. Mặc dù đã biết đáng ghét người đàn ông này từ lâu nhưng giờ phút này cô vẫn nhìn đến ngây người, trước đây chưa bao giờ cô cảm thấy người đàn ông này đẹp trai đến ngây người như vậy!

"Phát cái gì ngây ngô đây!"

Hạ Minh Duệ kiềm chế xúc động muốn bóp chết người phụ nữ đang ngăn người trước mắt, gắt gao ngưng mắt nhìn cô. Giọt nước mắt trên gương mặt cô chói mắt hơn bao giờ, càng làm cho anh buồn bực chính là giọt nước mắt đó là vì tên đàn ông cặn bã đối diện mà rơi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 59: Dọn đến nhà tôi

"Chuyện gì?"

Lâm Thiển Y nghiêng đầu, có chút không hiểu. Về mặt người đàn ông này sao lại thôi đến vậy, giống như cô thiếu anh mấy trăm vạn vậy, một cô khi nãy còn cảm thấy anh đẹp trai.

"Tôi hỏi người đàn ông đó là ai?"

Hạ Minh Duệ anh trước giờ có ai có can đảm không đếm xỉa gì tới lời của anh chứ?

"À, giữa chúng tôi không có bất kỳ quan hệ gì, anh không nên hiểu lầm!"

Có thể nhìn thấy gương mặt chủ ị của Hạ Minh Duệ, âm tình bất định nhìn chằm chằm cô, trong lòng nhất thời không kiểm soát được, trái tim nhỏ bé đập thành thịch liên hồi, đôi mắt to lấp lánh nước càng thêm mờ mịt, tay chân luống cuống.

Lâm Thiển Y buông đôi tay đang kéo cổ áo của mình chuyển thành nắm lấy cổ áo Hạ Minh Duệ, về mặt nóng nảy cộng thêm hốt hoảng

"Cái đó, chúng tôi thật không có gì cả, đều là chuyện đã qua, thật đó!"

Lâm Thiển Y chỉ thiếu chút là vỗ ngực bảo đảm, nhưng cô cũng không phát hiện sắc mặt Hạ Minh Duệ khi nghe cô giải thích đã không giống sự âm trầm kinh khủng lúc trước.

"Vậy trước kia hai người có quan hệ gì?"

Trên thực tế Hạ Minh Duệ đã lờ mờ đoán được quan hệ giữa hai người họ, anh chỉ bất quá muốn Lâm Thiển Y xác nhận một lần mà thôi.

"Anh ta là bạn trai tôi!"

Giọng nói Lâm Thiển Y rất thấp, dường như sợ Hạ Minh Duệ hiểu lầm, sau đó lại lập tức bổ sung một câu.

"Nhưng chúng tôi đã chia tay rồi!"

Sau khi nói xong cô liền mở một con mắt, hí mắt lên lên quan sát sắc mặt Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ không mở mắt, trong lòng đã không còn tức giận như trước, ngược lại có chút buồn cười, nhưng trên mặt như cũ vẫn lạnh nhạt.

"Vậy hơn một trăm vạn kia là trả thay ai?"

Lâm Thiển Y sùng sốt, không biết giải thích sao, cái gì hơn một trăm vạn? Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Hạ Minh Duệ mới vừa rồi hoà hoãn nay lại lạnh lùng trở lại, cô giật mình rùng mình một cái.

"Anh nói chuyện ở bệnh viện ư?"

Cô cẩn thận hỏi.

"Chứ em cảm thấy tôi đang nói chuyện gì?"

"À..."

Lâm Thiên Y nuốt nước miếng một cái, có chút chột dạ, nếu cô nói bác Hứa trong bệnh viện là mẹ của tên cận bã kia, Hạ Minh Duệ có thể hay không chém cô?

Sắc mặt Hạ Minh Duệ càng đen, ở cô áp a áp úng nửa ngày, rốt cục không chịu nổi áp lực to lớn từ anh, liền nhỏ giọng thành thật khai báo.

"Cái đó, người trong bệnh viện chính là mẹ Hứa Hạo Trạch!"

"Hứa Hạo Trạch là ai?"

Mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, bên trong nồng đậm ý vị nguy hiểm

"Ha ha..."

Lâm Thiên Y cười có chút miễn cưỡng, ánh mắt dời đến người đàn ông đối diện.

"Đừng nói với tôi đó là tên khốn kia?"

Hạ Minh Duệ ngoài cười nhưng trong không cười, vì Lâm Thiên Y sửa lại một chút tóc.

Về mặt Hạ Minh Duệ thoát nhìn rất bình thường, nhưng cô cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng đây vốn dĩ là sự thật, cho nên Lâm Thiên Y im lặng gật đầu.

"Hai người các người đúng thật là tình thâm ý nặng, em vì hấn ta không tiếc bán mình, chỉ vì kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ hấn?"

Hạ Minh Duệ có được đáp án, con người trong nháy mắt lạnh xuống.

"Không phải vậy, không phải như thế!"

Lâm Thiên Y muốn giải thích lại bị Hạ Minh Duệ không thương tiếc đẩy ngã, mông nhỏ trong nháy mắt đau đớn nhắc nhở cô lần này Hạ Minh Duệ thực sự tức giận.

Hạ Minh Duệ đi tới bên cạnh Hứa Hạo Trạch, nhặt lên tấm thẻ vàng. Nếu như anh nhớ không lầm, đây là của anh, là anh đưa cho Lâm Thiên Y, mà người phụ nữ này không biết điều lại cứ nhiên đem đồ anh cho đưa cho người khác?

Nhìn Hạ Minh Duệ đi tới cạnh mình, sắc mặt Hứa Hạo Trạch có chút khó coi. Người đàn ông này vừa nhìn đã biết không phải loại có thể trêu chọc được, xem ra con đàn bà thói Lâm Thiên Y này thật sự là được người giàu có bao.

"Hừ, đồ của tôi trước giờ đều không thích bị người khác lấy, nhất là đàn ông!"

Hạ Minh Duệ đem tấm thẻ vàng nhặt lên kẹp ở giữa ngón tay thon dài, chà xát ở cổ áo Hứa Hạo Trạch, đáng vẻ rất là ghét bỏ, sau đó cũng không thèm nhìn ném tới cho Lâm Thiên Y.

"Cô gái nhỏ, lần sau dám đem đồ tôi đưa cho người khác thì không may mắn như hôm nay đâu, hậu quả em tự hiểu được!"

Liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y vẫn như cũ ngã ngồi trên đất, tầm mắt Hạ Minh Duệ lần nữa chuyển tới trên người Hứa Hạo Trạch.

"Hứa Hạo Trạch phải không? Tôi không quan tâm trước đây anh cùng Lâm Thiên Y là quan hệ gì, nhưng bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi! Mà con người tôi đây ghét nhất người khác tự tiện đụng vào đồ của mình, anh tự giải quyết cho tốt đi!"

Hạ Minh Duệ vỗ vỗ gương mặt Hứa Hạo Trạch, gương mặt khí phách, trong con người thiêu đốt chính là sát khí, nếu như thật có lần sau anh không ngại để cho tên đàn ông chương mắt này biến mất.

Sau đó anh vỗ tay một cái, mặt ra vẻ không sao, nhìn cũng không nhìn Hứa Hạo Trạch đang ngây ngốc, mà là đi tới bên người Lâm Thiên Y.

"Lo lắng làm cái gì, cùng tôi về nhà!"

Liếc Lâm Thiên Y đang ngây ngốc một cái, Hạ Minh Duệ mặt không thay đổi xoay người, hai tay lười biếng đút vào túi quần tây, giống như mới vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra.

"Ừm, đã biết!"

Lâm Thiển Y từ dưới đất đứng lên, cầm lấy túi xách, một đường chạy chậm đuổi theo cước bộ Hạ Minh Duệ, giống như con nít vừa làm sai chuyện gì, không dám nói tiếng nào.

Suốt chặng đường, Lâm Thiển Y cùng Hạ Minh Duệ giống nhau, đều không thèm liếc mắt một lần tới Hứa Hạo Trạch đang chật vật, giống như anh chẳng qua chỉ là một người không quan trọng gì.

Mãi cho đến khi không thấy bóng dáng hai người, Hứa Hạo Trạch mới ngẩng đầu lên, gương mặt dữ tợn. Anh mới vừa rồi là sợ thật, bởi vì sát khí trên người người đàn ông kia là thật muốn giết mình.

Lâm Thiển Y cô được lắm, anh trước kia thật đúng là nhìn lầm, cứ nhiên cùng anh chia tay chưa bao lâu liền tìm được một người không dễ chọc vào làm chỗ dựa.

Gió đêm thổi vào người có chút lạnh lẽo, Lâm Thiển Y xoa xoa cánh tay mình, cẩn thận mở miệng.

"Hạ Minh Duệ!"

"Chuyện gì?"

Bóng dáng cao lớn đi ở phía trước dừng lại, nhưng cũng không có xoay người lại.

"Chuyện hôm nay không phải tôi cố ý, thẻ vàng kia cũng không phải tôi đưa cho anh ta, là anh ta cướp mất. Tôi..."

Lâm Thiển Y cúi đầu, nước mắt che mờ, không thấy rõ cảm xúc của cô giờ phút này.

"Tôi biết!"

"Hả? Cái gì?"

Lâm Thiển Y kinh ngạc ngẩng đầu, trên mặt còn lưu lại tâm tình bất an, tên khốn kiếp này vừa nói gì? Anh biết? Vậy mới vừa rồi anh nói vậy làm gì? Lâm hạo cô dọc đường đi tâm tình không yên, nghĩ đến phải làm như thế nào giải thích!

"Sau này cách loại người đó xa một chút! Còn có, đồ tôi đưa phải bảo quản tốt hơn!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ giữa đường phố huyền ảo nghe không rõ lắm, thế nhưng Lâm Thiển Y vẫn cứ trịnh trọng gật đầu một cái.

Thật may là anh xuất hiện kịp lúc, nếu không hôm nay cô không biết nên làm gì bây giờ? Cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ Hứa Hạo Trạch lại là một người đáng sợ như vậy.

"Bắt đầu từ ngày mai em chuyển tới nhà tôi ở!"

Hạ Minh Duệ dẫn Lâm Thiển Y đi qua giao lộ tới bãi đậu xe, anh tùy ý tựa ở trên xe, con người đen nhánh trĩu nặng.

"Hả?"

Lâm Thiển Y ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kinh ngạc lên, mới vừa rồi thiếu chút nữa là cô đụng phải anh, thiệt là!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 60: Không muốn anh hiểu lầm

Nhưng anh nói gì cơ? Muốn cô dọn đến nhà anh ở? Đây là tại sao a?

"Lên xe!"

"Ừm"

Lâm Thiển Y ngồi vào trong xe, lúc này mới nhớ tới chuyện mới vừa rồi muốn hỏi.

"Hạ Minh Duệ! Tôi có thể không tới nhà anh ở được không?"

"Em cảm thấy thế nào?"

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ từ trên cao truyền xuống khiến cho dừng khí Lâm Thiên Y vất và gom góp lại lập tức bị thổi tan tành.

"Không phải, ý tôi là..."

Ánh mắt Lâm Thiên Y bắt đầu do dự dao động, chính là không dám đối diện với ánh mắt thâm trầm của Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ vẫn ung dung chờ Lâm Thiên Y nói nốt. Thật ra thì cho dù lý do của Lâm Thiên Y là gì, cuối cùng kết quả của cô cũng chỉ có thể là đồng ý, bất quá anh cũng không để ý thực tế người khác còn đang vắt óc suy nghĩ ra một lý do lấy lệ nào đó.

"Ý tôi là hai người chúng ta ở cùng một chỗ không tiện cho lắm!"

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ ra được cái lý do rách nát này.

"Ồ, vậy em với chủ nhà thuê ở cùng một chỗ lại rất tiện?"

"Tôi không phải có ý đó, anh ấy đa số thời gian đều không ở nhà, bình thường đều chỉ có một mình tôi thôi!"

"Nói cách khác hai người thỉnh thoảng sẽ ở cùng một chỗ, mà em còn rất thích!"

"Làm gì có! Phòng ngủ của tôi ở lầu 2, anh ấy ở lầu 1, rất an toàn. Hơn nữa, Tề Diệu cũng không phải loại người như vậy!"

"Đàn ông đều là dùng nửa người dưới giải quyết vấn đề, bởi vì tôi là đàn ông nên tôi hiểu hơn ai hết."

"...."

"Dù sao chúng ta không thể ở cùng một chỗ!"

"À? Em không quên là còn thiếu tôi một trăm ngàn chứ, hợp đồng cũng đề cập rõ ràng, em phải phục tùng bất cứ điều kiện gì tôi đưa ra, huống chi em toàn bộ đều là của tôi, còn sợ gì chứ? Có cần tôi phải đem nội dung hợp đồng ra cho em xem lại lần nữa không?"

Lâm Thiên Y cứng ngắc giựt giựt khoe miệng, nhắc đến hợp đồng trong lòng cô liền buồn phiền luống cuống, so với nuốt phải con ruồi còn khó chịu hơn.

"Ngồi xong!"

"Ừm"

Lâm Thiên Y không nhìn thấy tia cười đắc ý bên khoe miệng Hạ Minh Duệ.

Giữa trưa ngày thứ Hai, Lâm Thiên Y đơn giản thu thập hành lý của mình, thật ra thì cũng chỉ mang theo vài bộ quần áo, còn lại vẫn tạm thời để ở nhà Tề Diệu.

Lúc xế chiều, Lâm Thiên Y nhận được điện thoại của mẹ Hứa Hạo Trạch. Trong điện thoại, giọng nói mẹ Hứa Hạo Trạch có chút trách cứ.

"Tiểu Thiên à, gần đây có phải công việc bận rộn không, sao không thấy con tới thăm bà lão này vậy?"

Bà Hứa dừng một chút, giọng nói có chút ý vị sâu xa.

"Tiểu Thiên à, có phải con cùng Trạch Trạch đang gây gỗ? Con yên tâm, trong lòng bác con là con dâu mà bác nhận định, những phụ nữ khác nghĩ cũng đừng nghĩ muốn gả vào nhà họ Hứa!"

Lâm Thiên Y cười khỏ, nếu quả thật giống như bà nói thì tốt rồi, vấn đề là cô cùng Hứa Hạo Trạch đã chia tay.

"Tiểu Thiên à, khi nào con rảnh rồi thì đến thăm bác một chút đi. Ngày mai bệnh viện sẽ tiến hành kiểm tra cận kề cho bác và Trạch Trạch, xem thử thận của Trạch Trạch với của bác có phù hợp không. Không biết sao bác có chút sợ hãi, người đã già thường suy nghĩ nhiều, con nếu không có việc gì thì tới thăm bác nhé!"

Lâm Thiên Y vốn tính cự tuyệt, dù sao cô cùng Hứa Hạo Trạch ồn ào thành như vậy, có thể không gặp mặt là tốt nhất, huống chi cô cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ kia.

"Tiểu Thiên à, bác biết con là đứa bé ngoan, chờ bác xuất viện sẽ làm chủ cho con, đem chuyện của hai con xử lý. Bác biết Trạch Trạch có lẽ làm chuyện có lỗi với con, nhưng có lẽ nó nhất thời bị quý mê hoặc tâm hồn, con tha thứ cho nó một lần đi, bác sẽ dạy dỗ nó, con đừng để tâm đến lời nó nói!"

Lâm Thiên Y cười khỏ, nghe được lời năn nỉ của mẹ Hứa Hạo Trạch, vừa vặn mai lại là Chủ Nhật, cô đành đồng ý đến bệnh viện thăm bà.

Buổi tối tan việc Hạ Minh Duệ không ở công ty, để cho cô trở về trước. Nhìn trong tay chìa khoá xe, Lâm Thiên Y cười khỏ. Ngày đó Hạ Minh Duệ đem chìa khoá xe ném cho cô xong liền không thèm ngó ngang tới.

Nói thật ra thì cô rất thích chiếc xe này, sườn xe màu đỏ, thoát nhìn rất khoẻ mắt. Trước kia cô từng nghĩ, nếu có một ngày cô có tiền thì nhất định phải đi mua một chiếc Ferrari màu đỏ khoẻ mắt, nhưng thật khéo là cho tới giờ cô cũng không có tiền.

Thế nhưng sau khi cô trở thành vật sở hữu của người khác thì cái gì cũng có, cô là nên cười hay khóc đây chứ?

Lâm Thiên Y thờ dãi một cái rồi khởi động xe, lúc trở về cô ghé qua siêu thị mua ít rau dưa, nước trái cây, bỏ đầy vào trong tủ lạnh.

Tối ngày hôm qua Hạ Minh Duệ cứu cô, nói không cảm động là giả, cô vốn đã tuyệt vọng, lại không nghĩ đến người đàn ông kia lại lấy cái loại khí thế cuồng bá đó mà ra sân, quả thật làm cho cô sững sốt thật lâu. Lúc ấy cô thật sự có cảm giác như thấy được hoàng tử trong truyện cổ tích xuất hiện, có chút không tin nổi.

Cô không phải là công chúa! Cho tới bây giờ cũng không phải!

Để tỏ lòng biết ơn đối với Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y làm một bàn món ăn ngon, nhưng mà cô đợi mòn mỏi cũng không thấy Hạ Minh Duệ trở về.

Đợi mãi cho đến khi cô cũng ngủ thiếp đi, món ăn cũng nguội lạnh.

Lâm Thiên Y nằm ở trên ghế sofa ngủ một đêm, sáng sớm khi tỉnh lại cũng không thấy dấu hiệu Hạ Minh Duệ có trở về. Phòng ốc lớn như thế lại trống rỗng, lướt qua những món ăn trên bàn chưa kịp dọn xuống kia, trong lòng có chút mất mát.

Lâm Thiên Y đã đồng ý hôm nay đi thăm bà Hứa, sau khi cô dọn dẹp thoả đáng, nhưng vẫn có chút do dự không biết mở miệng nói như thế nào với Hạ Minh Duệ. Điện thoại di động cầm trong tay đã ướt đầm mồ hôi, cuối cùng cô lấy hết can đảm gọi cho Hạ Minh Duệ.

Chuông điện thoại vang lên một hồi, lúc Lâm Thiên Y cho là đối phương sẽ không bắt máy, điện thoại lại được kết nối.

"Alo, chuyện gì?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ trong điện thoại nghe có chút ủ rũ mệt mỏi, nhưng mà giọng nói như vậy lại khiến Lâm Thiên Y cảm thấy dị thường dễ nghe cùng an tâm.

"Hạ Minh Duệ!"

Lâm Thiên Y nhỏ giọng gọi.

"Ừ, nghe đây!"

"Anh hôm nay có chuyện gì sao?"

Lâm Thiên Y thử dò xét hỏi.

"Ừ, bề bộn nhiều việc!"

Nghe lời này Lâm Thiên Y rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, như vậy anh sẽ không còn thời gian ràng buộc cô. Cũng không biết tại sao cô lại có chút cảm giác mất mát nhàn nhạt.

"Ồ, tôi hôm nay có khả năng ra ngoài một chút, buổi tối có lẽ không về được..."

"Không được!"

Giọng nói dứt khoát không dây dưa, Lâm Thiên Y bị giọng nói này của Hạ Minh Duệ làm cho hết hồn, nuốt nước miếng một cái, có chút vô tội nói.

"Nhưng tôi đã hứa với người ta!"

"Em muốn đi đâu?"

"Bệnh viện..."

"Em bệnh? Nơi nào không thoải mái?"

Hạ Minh Duệ khó chịu cau mày, giọng nói mặc dù lạnh lùng cứng rắn lại có một chút quan tâm mà Lâm Thiên Y không thể nhận ra.

"Không phải tôi... là mẹ Hứa Hạo Trạch hôm nay làm kiểm tra, muốn tôi đến cùng..."

"Hừ, em còn không quên được tên đàn ông đó?"

Giọng nói nguy hiểm mang theo chút hơi lạnh, Lâm Thiên Y không kiềm được rung mình một cái.

"Không phải như thế, anh nghe tôi giải thích!"

Lâm Thiên Y có chút nóng nảy, trong tiềm thức cô không muốn Hạ Minh Duệ có chút hiểu lầm nào với mình, nhất là về chuyện của Hứa Hạo Trạch.

"Tôi cùng Hứa Hạo Trạch đã không còn quan hệ gì nữa. Lần này đi tôi cũng sẽ không gặp anh ta, chẳng qua là muốn nhìn một chút mẹ của anh ta. Trước kia bác ấy đối với tôi rất tốt, vẫn luôn coi tôi là con gái mà đối đãi, tôi... tôi bảo đảm sẽ nhanh chóng trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61: Tiểu mạn đừng đi

Bàn tay nhỏ bé cầm điện thoại của Lâm Thiên Y đã ướt sũng mồ hôi, đối với con người hay thay đổi thất thường như Hạ Minh Duệ, cô thật sự có chút lo lắng.

"Vậy em đi sớm về sớm!"

"Hả?"

Hạ Minh Duệ đồng ý khiến Lâm Thiên Y sững sốt trong giây lát mới kịp phản ứng lại. Một lúc sau, giọng nói nho nhỏ khẽ trả lời.

"Ừm, nếu không có gì đặc biệt tôi sẽ về sớm!"

"Khi đi dùng xe tôi đưa em đó!"

"Hả? Nhưng mà, tôi..."

Lâm Thiên Y còn muốn nói kỹ thuật lái xe của cô không tốt, lỡ như trên đường làm hỏng xe thì phải làm sao? Thế nhưng không đợi cô kịp nói hết câu, Hạ Minh Duệ đã gác máy.

Bất mãn tắt điện thoại di động, Lâm Thiên Y trề môi, nhỏ giọng thì thầm một câu gì đó.

Lúc Lâm Thiên Y tới bệnh viện, phòng bệnh của mẹ Hứa Hạo Trạch trống không, hỏi y tá mới biết được bà đang làm kiểm tra chức năng thận. Cô đem nước trái cây cùng một vài món mua được để lên bàn, lúc này liền nhìn thấy người cô không mong muốn gặp nhất.

Hoa Tiểu Mạn kéo cánh tay Hứa Hạo Trạch đi vào, cô thoát nhìn trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, còn gương mặt Hứa Hạo Trạch thể hiện rõ sự cứng chiu cùng ôn hoà.

Có đôi lúc cô thường nghĩ, ban đầu cô vì sao lại thích Hứa Hạo Trạch?

Hứa Hạo Trạch rất đẹp trai, khí khái sạch sẽ như ánh mặt trời, có bề ngoài khá thu hút phụ nữ, điều này là không thể phủ nhận. Có lẽ ban đầu cô chính là bị vẻ ngoài của anh lừa gạt, cũng như Hoa Tiểu Mạn lúc này?

"Ồ, tôi tưởng là ai, thật đúng là âm hồn không tan, đừng tưởng rằng có bác gái làm chỗ dựa thì nghĩ mình ngon lắm! Tôi cho cô biết, Lâm Thiên Y, cho dù cô có cố gắng thế nào, Trạch Trạch anh ấy cũng sẽ không yêu cô, ít nhất sau này sẽ không!"

Hoa Tiểu Mạn nhìn thấy trong phòng bệnh đột nhiên có người, buông cánh tay đang ôm tay Hứa Hạo Trạch ra, đứng ở trước mặt Lâm Thiên Y, cảm ngáng thật cao, một bộ dáng kiêu ngạo.

Có điều những lời này Lâm Thiên Y cũng không để tâm, bởi vì cô đột nhiên phát hiện Hứa Hạo Trạch căn bản cũng không đáng cho cô yêu. Cái cảm giác đau lòng như kim châm đốt đã không còn mãnh liệt như khi vừa mới chia tay nữa. Cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Mạn một cái, không nói tiếng nào liền thông thả đi ra khỏi phòng bệnh. Cả quá trình đều không nhìn Hứa Hạo Trạch một lần.

"Cô đi đâu?"

Khi Lâm Thiên Y bước ngang trước mặt Hứa Hạo Trạch, bị anh kéo tay lại.

"Buông tay!"

Lâm Thiên Y dừng bước, đối diện Hứa Hạo Trạch.

"Mẹ tôi nói rất nhớ cô!"

Hứa Hạo Trạch kìm nén hồi lâu, hít sâu một hơi, sau đó nói ra một câu như vậy.

"Vì thế tôi mới ở đây!"

Lâm Thiển Y hất tay Hứa Hạo Trạch ra, cũng không đi đâu xa, chẳng qua là đứng ở hành lang đợi. Chẳng bao lâu, bà Hứa được đẩy trở lại phòng, có điều về mặt bác sĩ có chút ngưng trọng.

Dường như là cùng lúc, Lâm Thiển Y cùng Hứa Hạo Trạch đi tới trước mặt vị bác sĩ, gấp gáp hỏi thăm.

"Bác sĩ, kết quả thế nào?"

"Bác sĩ, kết quả thế nào?"

Hai người dường như đồng thanh hỏi, Hoa Tiểu Mạn chỉ có thể đứng nhìn ở phía sau mà nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng phải chỉ là không được bác gái coi trọng sao? Hứa Hạo Trạch là của cô, Lâm Thiển Y đừng hòng mơ tưởng!

Y tá đẩy bà vào phòng bệnh, Lâm Thiển Y ba người bọn họ đứng ở trước cửa. Bác sĩ thở dài một hơi, giảm thấp âm lượng.

"Kết quả không quá lạc quan, thận đa nang của bà Hứa có tỷ lệ di truyền rất cao, có điều bây giờ cũng quá sớm để nói, cần phải kiểm tra anh Hứa xong mới biết được!"

"Tỷ lệ di truyền là bao nhiêu?"

Lần này đến lượt Lâm Thiển Y cùng Hoa Tiểu Mạn đồng thanh hỏi, sau đó hai người trừng mắt liếc nhau.

"Nếu như là do người mẹ như hiện tại thì tỷ lệ là 100%, trong trường hợp người cha hoàn toàn khỏe mạnh, chức năng thận hoạt động tốt thì là 50%! Về phần kết quả chính xác như thế nào, chúng tôi cần phải làm kiểm tra xong mới biết rõ!"

Thời gian kiểm tra kéo dài chừng hơn 1 tiếng đồng hồ, trong lúc Hứa Hạo Trạch làm kiểm tra, Lâm Thiển Y vẫn ngồi ở trước giường bầu bạn với bà Hứa.

Hoa Tiểu Mạn một mình khoanh tay đứng trước cửa sổ, về phần cô đang nghĩ gì, cũng chỉ có cô biết.

Kết quả kiểm tra của Hứa Hạo Trạch không lâu sau thì có, lúc anh đi ra sắc mặt rất kém, trong lòng Lâm Thiển Y liền có dự cảm xấu.

Sau khi nghe bác sĩ xác thực xong, kết quả hoàn toàn chính xác như cô phán đoán. Hứa Hạo Trạch cũng mắc chứng thận đa nang, chỉ bất quá đang ở thời kỳ đầu, triệu chứng so với bà Hứa thì ít hơn, có điều chẳng bao lâu cũng sẽ giống như bà Hứa.

Sau khi biết kết quả không ai dám nói cho bà Hứa biết, Lâm Thiển Y nhìn Hứa Hạo Trạch một cái, không lên tiếng mà là xoay người đi vào phòng bệnh, nhưng không gian lại cho Hoa Tiểu Mạn cùng Hứa Hạo Trạch.

"Bác sỹ, bệnh của Hạo Trạch có thể chữa khỏi không?"

Hoa Tiểu Mạn lúc này không còn phách lối như trước, khoé mắt đọng lại vài giọt nước, có chút điềm đạm đáng yêu.

"Xin lỗi, loại bệnh này tương đối đặc thù, một loại trị liệu căn bản không có hiệu quả!"

"Nói cách khác anh ấy giống bác Hứa, đều phải làm phẫu thuật thay thận?"

"Đúng vậy!"

Một giây đó Hoa Tiểu Mạn chỉ cảm thấy bầu trời của mình sụp đổ, sau khi bác sỹ rời đi, cô mới lau nước mắt nơi khoé mắt.

"Trạch? Em phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Tiểu Mạn, em phải giúp anh!"

Lúc mới bắt đầu còn hốt hoảng, Hứa Hạo Trạch sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh. Việc anh phải làm trước mắt chỉ có sống chết nắm chặt được Hoa Tiểu Mạn, không để cho cô rời đi.

"Em phải giúp anh như thế nào?"

Hoa Tiểu Mạn khóc, cô thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt.

"Anh cần tiền để phẫu thuật, Tiểu Mạn lần này em nhất định phải giúp anh!"

Đôi mắt Hứa Hạo Trạch có chút hồng, anh khẩn trương dùng sức nắm chặt bả vai Hoa Tiểu Mạn.

"Trạch! Anh biết không, em đã mang thai rồi, cũng hơn một tháng. Em vốn muốn cho anh một bất ngờ nhưng bây giờ thì sao?"

"Đứa bé này, đứa bé này, em không thể có!"

Sắc mặt Hoa Tiểu Mạn có chút tái nhợt, cô đưa ngón tay mảnh khảnh lên lẳng lẳng vuốt ve khuôn mặt Hứa Hạo Trạch, trong mắt có yêu say đắm.

"Không, Tiểu Mạn, đây là con chúng ta, em không thể bỏ nó!"

Nếu như không phải biết mình có bệnh thận, nói gì đi nữa anh cũng sẽ không lưu lại đứa bé này, nhưng mà bây giờ thì khác rồi, anh phải lưu lại đứa bé này, bởi vì đây có lẽ là ràng buộc duy nhất giữ lại Hoa Tiểu Mạn.

Anh cần tiền để phẫu thuật, cho nên Hoa Tiểu Mạn không thể bỏ anh!

"Giữ lại? Lỡ như đứa bé này cũng giống anh mắc bệnh thận thì sao? Đây chẳng phải là đang hại nó ư!"

"Sẽ không, bác sĩ không phải nói có 50% tỷ lệ sẽ không bị bệnh sao? Tiểu Mạn, xin em, giữ lại đứa bé đi!"

"Không, em sẽ không đem con làm trò đùa, đứa bé này không giữ lại được. Hơn nữa người nhà em sẽ không đồng ý tiếp nhận một người đàn ông có tiền sử mắc bệnh thận, vì thế, Hứa Hạo Trạch chúng ta chia tay đi!"

Lời nói của Hoa Tiểu Mạn khiến cho Hứa Hạo Trạch có chút suy sụp, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng. Khi anh hoàn hồn, Hoa Tiểu Mạn đã xoay người rồi đi.

"Tiểu Mạn, đừng đi! Anh yêu em mà!"

Hứa Hạo Trạch hoảng loạn lau gò má của mình, không biết từ lúc nào trên mặt anh đã đầy nước mắt, vì vậy vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 62: Đừng đối với anh như vậy

Cho dù anh dùng hết tất cả sức lực cũng chỉ miễn cưỡng chạm vào được đuôi xe của Hoa Tiểu Mạn, sau đó liền trở mắt nhìn chiếc xe kia dứt khoát rồi đi, để lại anh một mình tại chỗ mở to miệng thở hổn hển.

"Tiểu Mạn, đừng đối với anh như vậy!"

Hứa Hạo Trạch có chút tuyệt vọng ngồi dưới đất, ánh mắt đại ra.

Chuyện vốn dĩ không nên là như vậy, tại sao vậy chứ? Anh tại sao lại mắc bệnh mà còn là do di truyền?

Trong phòng bệnh, Lâm Thiên Y gọt xong một trái táo đưa cho mẹ Hứa Hạo Trạch, bà mỉm cười nhìn cô, trong mắt tràn đầy vui mừng.

"Tiểu Thiên, cũng may con chăm sóc không giống người phụ nữ kia, tới đây giống như là đại tiểu thư vậy, ngồi ở đằng kia. Con yên tâm, ở trong mắt bác cô ta không là gì cả!"

Bà vừa nói vừa đưa bàn tay thô ráp đầy nếp nhăn ra vỗ vỗ cô.

"Bác gái!"

Cô muốn nói rằng cô cùng Hứa Hạo Trạch đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng khi nhìn bộ dáng tiêu tụy của bà, câu nói kia đến đầu lưỡi lại uốn mấy vòng, rốt cục theo nước miếng nuốt xuống.

"Con yên tâm, A Trạch trở lại ta sẽ mắng cho nó tỉnh, có người con gái tốt như con vậy mà không muốn!"

Lâm Thiên Y vừa định nói gì đó thì cửa phòng bệnh mở ra, lực mở rất lớn khiến Lâm Thiên Y cùng bà Hứa cùng nhau dôi mắt về phía cửa. Sau đó liền nhìn thấy Hứa Hạo Trạch như gió bay vào, trực tiếp quỳ xuống trước mặt hai người.

Lâm Thiên Y ngẩn ngơ, chỉ nghe "bịch" một tiếng, đó là tiếng đầu gối va chạm trên đất.

"Mẹ, Tiểu Thiên, thật xin lỗi, trước kia là con ngu ngốc, thật xin lỗi mẹ và Tiểu Thiên, nhưng hiện tại con biết sai rồi. Con không cầu mong hai người tha thứ, chỉ mong hai người có thể cho con một cơ hội để sửa đổi!"



Nói xong Hứa Hạo Trạch ngẩng đầu, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y.

Nếu là trước kia Lâm Thiên Y sẽ không do dự mà tha thứ cho Hứa Hạo Trạch, bởi vì ánh mắt anh lúc này rất chân thành. Ánh mắt như vậy cứ chặt chẽ nhìn chằm chằm bạn, muốn không bị ảnh hưởng cũng khó, nhất là trông mắt nâu kia lại còn có chút ướt át, chỉ cần một cái chớp mắt nước mắt ẩn nhẫn sẽ lập tức chảy ra.

Ai cũng nói đàn ông không dễ gì roi lệ, nếu một người đàn ông mạnh mẽ dám quỳ gối trước mặt bạn ăn nói khép nép thừa nhận lỗi lầm, lòng dạ có cứng rắn đến mấy cũng sẽ bị lung lay, nhưng đó chẳng qua chỉ là Lâm Thiên Y của trước kia. Còn bây giờ, sau khi thấy được bản chất thật của Hứa Hạo Trạch, đối với người đàn ông trước mắt mà mình đã yêu bốn năm qua, cô đã hoàn toàn chết tâm.

Lâm Thiên Y xoay đầu sang một bên, không nhìn tới Hứa Hạo Trạch.

"Hứa Hạo Trạch, anh không cần xin lỗi tôi gì cả, những chuyện đã qua cũng qua rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa!"

Chỉ trách cô lúc đầu không biết nhìn người!

"Tiểu Thiên, anh sai rồi, anh biết sai thật rồi. Coi như đây là lần đầu anh phạm lỗi, em tha thứ cho anh một lần đi!"

Đầu gối Hứa Hạo Trạch quỳ trên mặt đất dịch chuyển tới trước hai bước, thẳng tới trước chân Lâm Thiên Y, anh muốn nắm lấy tay cô nhưng lại bị Lâm Thiên Y giẫy ra.

"Hứa Hạo Trạch, anh không nên như vậy, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi!"

Lâm Thiên Y trực tiếp đứng lên, lách qua người Hứa Hạo Trạch mà đi, cô không muốn nhận cái quỳ gối này của anh.

Không ngờ, Hứa Hạo Trạch so với cô tưởng tượng còn dính người hơn, anh cứ nhiên từ phía sau lưng Lâm Thiên Y ôm lấy hai chân cô.

"Tiểu Thiên, anh biết em hận anh, đối với anh có oán hận, nhưng anh thật sự biết sai rồi, anh sẽ sửa đổi, sau này tuyệt đối nghe lời em. Em bảo anh đi hướng Tây anh tuyệt sẽ không đi hướng Đông! Cầu xin em!"

Hứa Hạo Trạch vừa van xin vừa khóc lóc, cảm động lòng người, nhưng những thứ này nghe vào tai Lâm Thiên Y thật là một chuyện nhục cười.

"Hứa Hạo Trạch, anh buông tay!"

"Tiểu Thiên à, con tha thứ cho A Trạch đi, nó cũng nhận sai rồi. Coi như cho nó một cơ hội!"

Nhìn con trai như vậy, hơn nữa Lâm Thiên Y cũng không chấp nhận tha thứ, bà không khỏi có chút đau lòng. Nói cho cùng, Hứa Hạo Trạch cũng là con trai của bà!

"Hai người ở cùng nhau thỉnh thoảng cũng có cãi vã nhỏ, lâu lâu con có chấp cũng không tính. Bác đồng ý là lần này A Trạch không đúng, nó cũng nói sau này sẽ sửa đổi. Tiểu Thiên con tha thứ cho nó đi. Huống chi con cũng nhận tín vật đính ước rồi, cứ vậy đi, sau này bác sẽ giúp con trông chừng nó. Nếu như nó làm gì có lỗi với con nữa, đừng nói là con, ngay cả bác là mẹ cũng sẽ không bỏ qua cho nó!"

"Bác gái, không phải như bác nghĩ đâu!"

"Mẹ, tín vật đính ước gì, sao con lại không biết?"

"Con đó, chính là ngọc bội gia truyền của nhà chúng ta, lần trước mẹ đã đưa nó cho Tiểu Thiên!"

"Thiên, em còn yêu anh đúng không? Nếu không em cũng sẽ không thường xuyên tới giúp anh chăm sóc mẹ, trả tiền viện phí cùng phẫu thuật. Thật ra thì trong lòng anh, người anh yêu vẫn luôn là em, người phụ nữ kia bất quá chỉ là qua đường thôi."

Hứa Hạo Trạch từ dưới đất đứng lên, ánh mắt như đưa đám mới vừa rồi liền thay đổi, trong mắt lúc này tràn ngập sự tự tin.

Anh tự tin rằng chuyện này giải quyết với Lâm Thiên Y sẽ dễ hơn so với Hoa Tiểu Mạn. Bởi lẽ Hoa Tiểu Mạn là loại phụ nữ nói một không nói hai, chỉ cần cô đã quyết định, người bình thường rất khó thay đổi. Đây cũng là lý do vì sao anh không đi năn nỉ Hoa Tiểu Mạn.

"Đây là ngọc bội bác gái đưa tôi lần trước, tôi đem nó trả lại cho anh!"

Lâm Thiên Y không trả lời Hứa Hạo Trạch mà là trực tiếp từ trong túi xách lấy ra ngọc bội mà bà Hứa từng đưa cho cô đưa cho Hứa Hạo Trạch, trong mắt không có chút gì không đành lòng.

Hứa Hạo Trạch theo bản năng nhìn mẹ mình một cái, thấy bà lắc đầu, mới đem ngọc bội từ tay Lâm Thiên Y đẩy trở về.

"Đưa cho em là đồ của em, nếu em không muốn, vứt bỏ là được!"

Ngọc bội bị trả lại, Lâm Thiên Y đem ngọc bội cất đi. Cũng không phải là cô muốn ngọc bội này, mà là hiện tại cho dù cô có làm gì Hứa Hạo Trạch cũng sẽ không nhận lại, vì vậy chờ sau này có cơ hội sẽ trả lại cho anh.

"Vậy được, vật này tôi thay anh bảo quản, chờ tới khi anh cần, tôi sẽ trả lại cho anh!"

Lời này nghe vào tai Hứa Hạo Trạch không khác gì Lâm Thiển Y đồng ý tiếp tục cùng anh nối lại tình xưa.

"Tiểu Thiển, cảm ơn em!"

Hứa Hạo Trạch dưới sự kích động, có chút đắc ý vênh vào ôm lấy Lâm Thiển Y.

"Anh làm gì vậy?"

Hứa Hạo Trạch đột nhiên ôm cô khiến Lâm Thiển Y nghĩ tới ý đồ bất chính tới hôm qua của anh, cho nên một bàn tay không chút do dự vung lên.

"Bốp" một tiếng, không chỉ là Hứa Hạo Trạch lạng người mà ngay cả bà Hứa cũng ngán ra.

"Tiểu Thiển, sao vậy?"

"Mẹ, con không sao, chắc là làm tiểu Thiển sợ. Sau này anh sẽ chú ý, có điều vẫn cảm ơn em, vào những lúc như thế này vẫn ở lại bên người mẹ con anh."

"Hứa Hạo Trạch, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm. Giữa chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, tôi hôm nay tới chính là vì muốn thăm bác gái một chút, nếu kiểm tra đã có kết quả, vậy tôi đi trước!"

Vừa nói xong, Lâm Thiển Y liền xoay người, thật sự là Hứa Hạo Trạch cứ thấy cô không nói gì lại hiểu lầm ý cô, thật không biết anh là vô ý hay cố ý.

"Lâm Thiển Y!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 63: Người phụ nữ này là ai?

Lâm Thiển Y mới vừa đi được vài bước liền bị Hứa Hạo Trạch gọi lại.

Không giống với sự ôn hoà ban nãy, cũng không biết có phải do ảo giác không, Lâm Thiển Y cảm thấy thái độ Hứa Hạo Trạch có chút dữ tợn.

Cô quay đầu lại, vẻ mặt không chút thay đổi.

"Thế nào?"

"Bất kể thế nào em cũng quyết từ bỏ quan hệ giữa chúng ta phải không? Lâm Thiển Y anh thật không nghĩ tới em lại có thể tuyệt tình như vậy. Anh và mẹ đều bị thận đa nang, nếu như không tìm được thận thích hợp thì cả đời này coi như xong, nếu quả thật là vậy, thôi thì em đi đi!"

Giọng nói Hứa Hạo Trạch tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, bởi vì khi anh vào phòng cũng không đóng cửa lại, bên ngoài hành lang vẫn có không ít người không có ý tốt dòm ngó.

Lâm Thiển Y tức giận, muốn dùng loại bản lĩnh đối trắng thay đen để khiến cô mặc cảm, bất quá Hứa Hạo Trạch nghĩ như vậy liền có thể giữ cô lại thì thật là khô hạn.

Cô hừ một tiếng, nhấc chân đi ra ngoài.

"Tiểu Thiển, đợi chút, coi như bác cầu xin con!"

Đang lúc Lâm Thiển Y bước ra ngoài, mẹ Hứa Hạo Trạch vì để giữ cô lại, từ trên giường lăn xuống. Lâm Thiển Y cả kinh, vội vàng xoay người đi tới trước mặt bà kéo người dậy, cũng cùng Hứa Hạo Trạch đỡ bà lên giường lại.

"Bác gái!"

Lâm Thiển Y gọi một tiếng, trong lòng cảm giác phức tạp, đối với mẹ Hứa Hạo Trạch cô đúng là đã xem bà như mẹ ruột của mình mà quan tâm.

"A Trạch, con nói rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Con vừa nói con cũng bị thận đa nang sao?"

Đôi mắt nâu của Hứa Hạo Trạch lẩn tránh, cuối cùng mới gật đầu một cái.

"Đây là bệnh di truyền, cho nên con và mẹ giống nhau."

"Đều là mẹ hại con rồi."

Mẹ Hứa Hạo Trạch sau khi biết được Hứa Hạo Trạch cũng mắc bệnh thận như bà, liền bắt đầu gào khóc. Thật lâu mới cầm được nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Thiên Y.

"Tiểu Thiên, phẫu thuật thay thận mắc lắm phải không?"

"Dạ phải, bác gái!"

"Nhà chúng ta không có nhiều tiền như vậy, bác biết lần trước là tiền của con, cũng không biết phải báo đáp con như thế nào, nhưng mà A Trạch nó không phải cũng cần thay thận sao?"

Lâm Thiên Y nhìn Hứa Hạo Trạch một cái, có chút không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là buồn bực gật đầu một cái.

"Đúng vậy, bác gái!"

"Vậy bác không cần chữa trị nữa, con đem tiền cho A Trạch phẫu thuật đi, bác già rồi, sống lâu thêm được mấy ngày hay ít đi mấy ngày cũng không quan trọng, nhưng A Trạch vẫn còn trẻ."

"Như vậy sao được?"

Lâm Thiên Y vừa nghe liền nóng nảy.

Ngược lại Hứa Hạo Trạch im lặng bất động nhìn Lâm Thiên Y một cái, anh nắm tay mẹ mình, đầu tựa vào trước người bà.

"Mẹ, sao con có thể động đến tiền của mẹ. Mẹ đây là muốn con trở thành người bất nghĩa sao?"

Nghe Hứa Hạo Trạch nói như vậy, Lâm Thiên Y quay mặt đi, bĩu môi, giả bộ, anh cứ giả bộ đi. Bi ối, ai mà không biết nữa?

"Tiểu Thiên sẽ giúp chúng ta, con nói phải không? Thiên?"

Đột nhiên nghe bà gọi tên mình, Lâm Thiên Y có chút ảo não, thật là phiền chết đi được! Cô căn bản không muốn quan tâm tới sống chết của Hứa Hạo Trạch.

"Tiểu Thiên, bác biết đây là làm khó con, nhưng con giúp A Trạch một chút đi, giúp nó chính là giúp con mà!"

Đôi mắt đục ngầu của mẹ Hứa Hạo Trạch mang theo ánh nước, chất đầy mong đợi cùng khẩn cầu.

"Bác gái, không phải con không muốn giúp hai người, thật sự là con không đủ sức!"

Còn muốn cô phải thế nào đây? Vì mẹ Hứa Hạo Trạch cô đã phải bán thân, hôm nay cô còn có cái gì đáng giá để thay Hứa Hạo Trạch lo nghĩ chứ?

Những việc này toàn bộ đều là đáp lại ân tình của mẹ Hứa Hạo Trạch, cảm ơn bà bốn năm qua giống như mẹ cô chăm sóc cô.

Đúng lúc này, điện thoại Lâm Thiên Y vang lên, người gọi là Tiểu thụ quân.

Không nghĩ tới, lúc này thấy điện thoại reo Lâm Thiên Y có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, Hạ Minh Duệ thật đúng là cứu tinh của cô nha.

"Alo, Hạ Minh Duệ!"

"Em ở đâu?"

Giọng nói đối phương dường như không vui.

"À, ở bệnh viện"

"Ngay bây giờ lập tức ra ngoài cho tôi!"

"Hả?"

Lâm Thiên Y có chút mù mờ, kêu cô ra ngoài để làm gì?

"Nhanh lên một chút!"

Giọng nói rất không nhẫn nại.

"Ừm!"

Lâm Thiên Y trả lời một tiếng, đôi phương liền cúp điện thoại.

"Thật xin lỗi bác gái, con có chuyện phải đi trước!"

Coi như không phải Hạ Minh Duệ gọi điện, cô cũng không có ý định tiếp tục lưu lại, điện thoại kia vừa hay cho cô cơ hội rời đi.

"Em đi đâu? Không cho phép em đi!"

Hứa Hạo Trạch gật gao nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y, nắm được cánh tay của cô.

"Anh buông tay! Tôi đi hay không thì liên quan gì tới anh?"

Lâm Thiên Y cau mày, thật sự là sức lực Hứa Hạo Trạch rất lớn, cổ tay cô rất đau.

"Nói, có phải người đàn ông đó không? Anh ta có quan hệ gì với em?"

"Hứa Hạo Trạch, không phải anh đang bận tâm dư thừa sao?"

Lâm Thiên Y cười lạnh.

"Anh là bạn trai em! Chẳng lẽ không thể quên?"

"Giữ chứ? Bạn trai tôi? Trước đây rất lâu chúng ta đã chia tay rồi, nếu như tôi nhớ không lầm, Hoa Tiểu Mạn mới là bạn gái của anh mà phải không?"

Lâm Thiên Y nâng cằm, khinh thường nhìn chăm chăm Hứa Hạo Trạch.

"Thiên, em không cần đi, anh biết sai rồi, anh sẽ sửa đổi. Nếu em tức giận có thể đánh có thể mắng anh, đừng nhắc đến người phụ nữ kia, anh và cô ấy đã không có quan hệ gì nữa rồi!"

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch mang theo ảm đạm cùng khẩn cầu, chính là nhất định không buông tay Lâm Thiên Y.

Chuyện tới lúc này, Hứa Hạo Trạch hiểu rõ, Lâm Thiên Y là cây cỏ cứu mạng duy nhất! Hoa Tiểu Mạn? Người phụ nữ con nhà giàu đó làm sao sẽ quan tâm anh, khi cần anh thì đối đãi rất tốt nhưng khi không cần thì xem anh như con chó đá ra ngoài.

"Hai người đang làm gì vậy?"

Giọng nói u ám lạnh lẽo từ phía sau vang lên, Lâm Thiên Y cảm thấy phòng bệnh vốn là có chút nhiệt độ giờ đã giảm xuống mấy phần.

Cô quay đầu lại liền thấy được Hạ Minh Duệ vốn cũng không nên xuất hiện ở nơi này, càng thêm chứng mất chính là bên cạnh anh còn có một người phụ nữ đang thân mật ôm cánh tay anh.

Người phụ nữ này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 64: Cô ấy là bạn gái tôi

Tóc dài thẳng tắp đen bóng toả ra sự dịu dàng lộng lẫy, cái gì gọi là cao quý Lâm Thiên Y bây giờ coi như đã hiểu.

Người phụ nữ theo bên cạnh Hạ Minh Duệ môi khẽ nở nụ cười ngọt ngào, trong mắt Lâm Thiên Y lại càng chói mắt hơn. Người phụ nữ này hình như không có chút sợ sệt đối với hơi thở lạnh lẽo của Hạ Minh Duệ, bộ dáng kia thoát nhìn muốn xứng đôi như thế nào liền xứng đôi như thế đó.

Vì vậy toàn bộ sự chú ý của cô đều đổ dồn vào người phụ nữ đó, căn bản không nghe thấy Hạ Minh Duệ rống giận.

"Lâm Thiên Y!"

Giọng nói tức giận lại một lần nữa tập kích màng nhĩ, tầm mắt Lâm Thiên Y lúc này mới từ từ dời từ trên người người phụ nữ đó sang Hạ Minh Duệ.

Phản ứng chậm nửa nhịp, người nào đó ngờ ngác nhìn sắc mặt đầy tức giận nhưng vẫn hết sức tuấn mỹ của Hạ Minh Duệ, khuôn mặt nhỏ nhắn một

mảnh mờ mịt, ngay cả cổ tay của cô đang bị Hứa Hạo Trạch nắm cũng quên mất.

"Hả? Sao anh lại ở chỗ này?"

"Tôi hỏi em, em ở đây làm gì?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ rõ ràng đã bình tĩnh hơn trước, nhưng theo Lâm Thiên Y nhìn nhận thì cổ tức giận kia chỉ tạm thời bị đè nén, sắp bùng nổ.

"Ha ha, không có làm gì!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y tươi cười, không tiếng động rút cổ tay mình ra. Ngoài ý muốn lần này cổ tay của cô tự nhiên rút ra được, hiển nhiên là Hứa Hạo Trạch cũng bị người đột nhiên xuất hiện này làm cho bối rối.

Người đàn ông trước mắt này rõ ràng chính là người đêm đó cứu Lâm Thiên Y.

"Anh là ai? Tôi đây làm gì?"

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch tràn đầy cảnh giác cùng địch ý, người đàn ông này cùng Lâm Thiên Y dường như có quan hệ đặc biệt.

Chẳng qua là câu hỏi của Hứa Hạo Trạch cũng không có ai trả lời, lại còn bị coi như vô hình, không khí lúc này có chút quỷ dị.

Trên khuôn mặt Lâm Thiên Y vẫn duy trì nụ cười mỉa, cùng với khuôn mặt không chút biểu tình của Hạ Minh Duệ nhìn nhau, mà cái người phụ nữ đang ôm cánh tay Hạ Minh Duệ kể từ khi đi vào ánh mắt liên tục trên người Lâm Thiên Y, trên mặt mang theo thăm dò.

Cô thật tò mò, người phụ nữ có thể khiến cho Duệ tức giận đến tột cùng là người như thế nào.

"Hai người có quan hệ gì?"

Hứa Hạo Trạch đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, chắn đi tầm nhìn của hai người.

"Việc này hẳn không liên quan gì đến anh chứ?"

Hạ Minh Duệ giương mắt liếc Hứa Hạo Trạch một cái, ánh mắt không nhìn ra vui giận. "Còn ngốc ở đó làm gì?"

Lâm Thiên Y biết lời này là nói với mình, vì vậy lách sang người Hứa Hạo Trạch đi tới đối diện Hạ Minh Duệ, đồng thời cũng đổi thành cô đứng giữa Hứa Hạo Trạch và Hạ Minh Duệ.

"Cô ấy là bạn gái tôi, tại sao phải theo anh?"

Lâm Thiên Y đi về phía trước thân thể bỗng dừng lại, bởi vì cánh tay lớn của Hứa Hạo Trạch đang đè xuống bả vai của cô.

Ánh mắt sáng tỏ của Hạ Minh Duệ híp lại, cái tay đang đặt trên vai Lâm Thiên Y khiến anh cực kỳ không vừa mắt, làm anh có xúc động muốn chặt đứt cánh tay đó.

"Bạn gái của anh?"

Hạ Minh Duệ dùng sức lôi kéo cánh tay Lâm Thiên Y, người liền đến trước mặt anh. Lúc này Lâm Thiên Y ở bên tay phải Hạ Minh Duệ, vừa lúc cùng người phụ nữ kia một trái một phải đem Hạ Minh Duệ kẹp ở giữa. Khác biệt đó là Hạ Minh Duệ ôm cả bả vai Lâm Thiên Y, mà người phụ nữ không biết tên kia là đang ôm tay anh, điều này khiến Lâm Thiên Y có hơi chút an ủi.

"Lẽ nào cô ấy không nói cho anh biết cô ấy là người..."

Hạ Minh Duệ vốn muốn nói cô là người phụ nữ của anh, nhưng vừa nghĩ tới cô lại không nghe lời của anh, bản thân lại cùng người đàn ông khác lời lời kéo kéo, vì vậy chữ kia tới khoé miệng liền xoay một vòng, biến thành người giúp việc.

"Lẽ nào cô ấy không nói cho anh biết cô ấy là người giúp việc của tôi?"

Một câu nói khiến cho khuôn mặt Lâm Thiên Y có chút trắng bệch, thì ra cô ở trong lòng anh chẳng qua chỉ là một người làm. Ngược lại người phụ nữ bên cạnh nghe tới ba chữ người giúp việc thì khoé miệng vui vẻ nhếch lên, cô biết mà, Duệ của cô sao có thể thích người phụ nữ khác, nếu có cũng phải là người có chút gì đặc biệt!

"Ha ha, anh nói cô ấy là người làm, đây là chuyện riêng của chúng tôi, anh như vậy chẳng phải hơi thái quá sao?"

Nghe người đàn ông kia nói Lâm Thiên Y là người giúp việc, tâm tình căng thẳng lúc này mới dịu bớt, đưa tay tính kéo Lâm Thiên Y về lại trong ngực mình.

"Chúng tôi? Thật ngại quá tôi có bệnh thích sạch sẽ, cho dù là người làm cũng không thể có quan hệ gì với đàn ông khác, em nói phải không Tiểu Y?"

Hơi thở ấm áp mang theo mùi hương đặc biệt của đàn ông không khỏi khiến Lâm Thiên Y rụt cổ.

"Còn có, đồ của tôi tôi không thích người khác chạm vào, những người đã chạm vào đồ của tôi đều không có kết quả tốt đẹp gì!"

Mắt phượng của Hạ Minh Duệ khẽ nhướng, mang theo vài điểm tà khí. Mặc dù thoát nhìn là anh đang cười, nhưng quanh thân lại tản mát ra lãnh ý khiến người khác cảm thấy không phải anh đang nói đùa.

"Chúng ta đi!"

Cũng không thèm nhìn tới Hứa Hạo Trạch cứng đờ ở nơi nào đó, Hạ Minh Duệ ưu nhã xoay người, mà Lâm Thiên Y lại là một bộ dáng phục tùng mệnh lệnh.

"Thiên, đừng bỏ lại anh!"

Hứa Hạo Trạch cố gắng níu kéo, nhưng Lâm Thiên Y chung quy vẫn không quay đầu lại.

Ra khỏi phòng bệnh, Hạ Minh Duệ liền buông tay đang ôm vai Lâm Thiên Y ra, bỏ vào túi quần. Nhiệt độ trên vai mất đi, trong lòng Lâm Thiên Y có chút mất mát nhàn nhạt. Cô không khỏi vỗ vỗ gò má, tự nhủ với bản thân phải tỉnh lại, cô cần gì để ý cảm giác của tên khốn này a?

Nhưng khi nhìn hai bóng lưng đang đi phía trước, cô không khỏi siết chặt nắm tay nhỏ, gì chứ, ân ân ái ái chính là như thế sao?

Cô biết mà, tên khốn này sao có thể là vì bận rộn công việc mà nguyên đêm không về, rõ ràng là có mỹ nhân bầu bạn. Quả thật hai người đi phía trước kia nhìn ở góc độ nào cũng đều thấy rất xứng đôi.

Lâm Thiên Y yên lặng theo sau bọn họ, trong lòng oán thăm không thôi.

"Em đi chậm vậy làm gì? Ngần ngán ngơ ngơ!"

Giọng nói lạnh lẽo của Hạ Minh Duệ ở phía trước cất lên.

"Hả? Có sao?"

Cô rõ ràng chính là nhắm mắt theo đuôi, đi theo sau bọn họ có được hay không? Ánh mắt gì thế không biết?

---

Bãi đậu xe.

Hạ Minh Duệ mở cửa cho người phụ nữ kia, thái độ thoát nhìn có vẻ rất cẩn thận, dịu dàng như nước. Không biết thế nào, trong lòng Lâm Thiên Y lúc này có chút chua xót.

Hừ hừ, người có tiền chính là có điểm phúc này, ngày ngày có mỹ nữ bầu bạn, một ngày nào đó nhất định có thể bị mỹ nữ làm cho mệt chết!

Lâm Thiên Y ánh mắt nhìn trời, nhưng khoé mắt vẫn có thể thấy được sau khi người đẹp ngồi vào xe Hạ Minh Duệ cũng theo sau ngồi vào bên cạnh mỹ nữ. Còn mỹ nữ kia sau khi Hạ Minh Duệ ngồi vào trong nháy mắt như kẹo đường ôm lấy cánh tay anh, mái đầu xinh đẹp tựa vào bả vai Hạ Minh Duệ, mà Hạ Minh Duệ chỉ khẽ cau mày, không có chút ý từ chối.

Thật sự là ngứa mắt, nhất là người phụ nữ kia khoe miệng vui vẻ thoải mái, giống như Hạ Minh Duệ là cả thế giới đối với cô.

Xì! Gì chứ?

Lâm Thiên Y đá đá bánh xe phát tiết bất mãn.

"Cô gái, cô có thể tránh ra một chút không? Tôi muốn mở cửa xe!"

Giọng nói pha chút hài hước khiến Lâm Thiên Y sùng sốt, lúc này cô mới chú ý tới chỗ tài xế không biết khi nào có một người đàn ông, chẳng lẽ không phải tài xế của Hạ Minh Duệ sao? Nhưng người đàn ông này nhìn có chút quen mặt.

Hình như vào ngày cô thất tình có một người không có mắt chữ cô một trận, đã vậy còn vẩy nước mưa lên khắp người cô, gương mặt tức giận đó cùng gương mặt lúc này chồng chéo lên nhau, cô nghĩ ra rồi!

Thì ra là anh ta!

Lâm Thiên Y u buồn khi này liền thay đổi, một đôi mắt to cười híp lại, thoát nhìn rất vô hại, vô cùng ngây thơ.

Cô lùi về sau vài bước, liền thấy người đàn ông kia mở cửa xe đi ra, đối với cô huyýt gió một tiếng.

"Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

Lâm Thiên Y chớp chớp đôi mắt to trong suốt, tò mò nhìn chăm chăm người đàn ông.

"À, được!"

Lộ Phi nhất thời không rõ chuyện gì, chẳng lẽ người phụ nữ này coi trọng mình? Cho nên chưa gì đã muốn hỏi mình một vấn đề? Nói thí dụ như mẫu người lý tưởng của mình là gì? Thích ăn cái gì? Bình thường thích đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 65: Biết? không biết?

Nhưng như vậy chẳng phải cũng quá trực tiếp đi?

Chắc hẳn phải vậy, hai người mặt đối mặt cũng không có chú ý tới người đàn ông ngồi phía sau xe mặt đã xanh mét. Người phụ nữ chết tiệt, đi đâu cũng quyến rũ đàn ông!

"Vậy anh chỉ có thể trả lời biết hoặc không biết, như vậy được không?"

Lâm Thiên Y như cũ cười híp mắt, giọng nói hơi chậm, hướng dẫn từng bước

"À, được!"

Lộ Phi ngẩn ra, mặc dù không hiểu người phụ nữ này muốn làm gì, có điều đây là lần đầu tiên anh được người đẹp tiếp cận, cũng cảm thấy có chút thành tựu. Bởi vì mỗi lần anh ở cùng Hạ Minh Duệ, anh luôn bị coi thường, lần này làm anh có cảm giác rất hạnh diện.

"Bố mẹ anh biết anh là một SB không?"

\*SB: Từ gọi tắt trong Tiếng Việt cho từ Tiếng Anh là "Soft-butch"; tuy nhiên giới đồng tính nữ tại Việt Nam cho là SB là một giới tính "ở giữa" B và fem, theo cách thể hiện giới tính. Họ thường có vẻ bề ngoài và tính cách có nét cá tính, nhưng không quá mạnh mẽ như B. Đa phần trường hợp, B và SB có tình cảm và tình yêu với fem. Đôi khi SB sẽ đổi cách ăn mặc hoặc hành động vì sự kỳ thị, sở thích cá nhân, và ý kiến của người thân.

"Biết..."

Lộ Phi thiếu chút nữa buột miệng nói ra, đây hoàn toàn chỉ là phản ứng theo bản năng. Anh cũng chưa từng nghĩ tới người phụ nữ với nụ cười đơn thuần ngây thơ trước mắt sẽ hỏi ra loại vấn đề này, chẳng lẽ anh đắc tội với cô ở đâu sao?

Đáp án chính xác là vậy!

"Tôi có thể lựa chọn im lặng không?"

Lộ Phi nuốt một ngụm nước bọt, nét hài hước trên mặt biến mất không thấy, phá lệ nghiêm túc, thoạt nhìn có chút u buồn.

"Anh nói thử xem?"

Lâm Thiên Y từng bước ép sát, nét mặt vui vẻ không giấu được, nếu như nhìn kỹ, không khó phát hiện được nụ cười kia ẩn chứa sự lạnh lẽo.

"Không biết..."

Lộ Phi lùi về sau từng bước, vẻ mặt hơi u mê...

"Ồ... tôi hiểu! Thì ra anh thật là một SB, aizz, không trách được!"

Thân thể đang ép sát của Lâm Thiên Y lúc này lập tức đứng thẳng, khoé mắt còn lưu lại ý vị thâm trường vui vẻ. Sau khi biết được mình đã nói gì, gương mặt Lộ Phi liền trở nên ảo não, đồng thời chuyển ánh mắt sang cầu cứu Hạ Minh Duệ.

Nhìn xem, người của anh ra ngoài bị khi dễ, anh thế nào không bày tỏ một chút thái độ? Nhưng mà anh nhìn thấy gì đây?

Hạ Minh Duệ hiển nhiên đang cực lực nhẫn nại điều gì đó, cái trán gân xanh nổi lên, hẳn là uất ức không nói được gì, đây là anh em kiểu gì chứ.

"Muốn cười thì cứ việc cười đi, không cần ghen khổ cực như vậy!"

Lộ Phi nghiêm túc mà lại u oán nhìn chòng chọc Hạ Minh Duệ một cái, anh tự thấy mình xui xẻo mà.

"Cô gái, rốt cuộc tôi đắc tội cô lúc nào vậy?"

Lộ Phi chưa từ bỏ ý định, lần nữa quay lại nhìn Lâm Thiên Y, dù sao cũng phải cho anh biết lý do chứ?

"Tự mình nghĩ đi!"

Lâm Thiên Y xoay người, để lại cho anh bóng dáng khiến người không thể không suy nghĩ viễn vông.

"Em đi đâu đấy?"

Giọng nói lười biếng mang theo chút trong trẻo lạnh lùng của Hạ Minh Duệ cất lên ở phía sau lưng, Lâm Thiên Y dừng lại, giọng nói dường như có chút bức mình.

"Còn làm gì nữa chứ? Đi lái xe chứ đâu!"

Hai người các anh ân ái ở cùng nhau, trước mặt còn có tên đàn ông cặn bã làm tài xế, cô đương nhiên là lái xe mình về, khụ khụ, mặc dù xe kia cũng không phải của cô, nhưng cô dù sao cũng không thể bỏ lại nhà.

"Ai cho em đi?"

Thái độ của Lâm Thiên Y cũng khôi lên bất mãn trong lòng Hạ Minh Duệ, vốn giọng nói đã lạnh lùng nay lại càng âm u.

Lâm Thiên Y im lặng, trầm mặc.

"Tới đây, lái xe cho tôi. Xe của em để Lộ Phi lái, đưa chìa khoá cho cậu ấy!"

Hừ, hai người các anh ân ái lại còn bắt cô làm kỳ đà cản mũi sao? Cô cứ thế mà đắc tội với người khác sao?

Lâm Thiên Y xoay người, trên mặt nặn ra một chút ý cười, nói.

"Tôi nghĩ vẫn nên lái xe của mình, để Lộ Phi chờ hai người đi không phải tốt hơn sao?"

"Em cứ thử xem!"

Hạ Minh Duệ ngoài cười nhưng trong không cười, cứ như vậy nhẹ nhàng nói ra một câu cũng khiến cho Lâm Thiên Y hoàn toàn chịu thua, thật sao, coi như anh lợi hại! Anh là đại gia, nghe lời anh vậy!

Vì vậy Lâm Thiên Y nhún khuôn mặt nhỏ nhắn, từ từ chậm rì rì đi tới trước mặt Lộ Phi, luyến tiếc đưa chiếc chìa khoá trong tay cho anh, cuối cùng vẫn không quên âm trầm trừng mắt liếc anh một cái.

Lộ Phi sờ sờ lỗ mũi, nhận lấy chìa khoá Lâm Thiên Y đưa tới, phía trên còn lưu lại nhiệt độ của cô gái nhỏ, cười khỏ một tiếng, anh đắc tội với người ta khi nào vậy?

Nói đúng ra, Lộ Phi tự nhận đáng đáp bản thân không kém, ít nhất cũng thuộc dạng tuấn lãng đẹp trai lại còn có khiếu hài hước, mặc dù so với Hạ Minh Duệ thì có kém chút nhưng cũng không đến nỗi phải bị người xem thường như vậy đúng không? Cái thể giới này là sao vậy? Tại sao anh lúc nào cũng bị tổn thương thế này?

Sau khi Lâm Thiên Y ngồi vào chỗ tài xế xong, nhìn hình ảnh hai người thân mật trong kính chiếu hậu, cô khinh thường bĩu môi, trực tiếp khởi động xe.

Vốn là đang tựa vào trên vai Hạ Minh Duệ, thế nhưng do xe xuất phát đột ngột, người đẹp cứ thế theo quán tính cả người ngã nhào về phía trước. Thật may Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt đem người ôm trở về, chẳng qua trước đây vốn chỉ là dựa vào thôi nay liền biến thành người đẹp nằm gọn trong lòng ngực Hạ Minh Duệ.

Trong lòng Lâm Thiên Y cảm thấy có gì đó không đúng, cô vốn chính là muốn tách hai người họ đang thân mật ra, thế nào lại ngược lại biến khéo thành vụng chứ?

Nhưng vì sao cô lại để ý? Hạ Minh Duệ ở cùng ai thì có quan hệ gì tới cô? Đầu óc cô bị sao vậy?

"Ngồi vững, sao lại không cẩn thận như vậy?"

Hạ Minh Duệ ôn hoà cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, dáng vẻ ân tình kia khiến Lâm Thiên Y trong lòng thầm khinh bỉ.

"Em cũng không biết, chỉ là xe vừa chạy em liền ngã về phía trước!"

Giọng nói của người phụ nữ dịu dàng trong sáng, nghe vào rất thoải mái.



Hạ Minh Duệ nhìn bóng lưng Lâm Thiển Y một cái, tựa hồ như hiểu được điều gì đó, khoe miệng vui vẻ nhếch lên, ngay cả giọng nói cũng không còn lạnh như băng.

"Vậy lần sau cẩn thận một chút!"

"Ừ!"

Người phụ nữ yên lặng trả lời, càng thêm dịu dàng như nước nằm trong ngực Hạ Minh Duệ. Thật ra thì cô rất ít khi thấy Hạ Minh Duệ cười, ít nhất giống như hôm nay vậy, lần đầu tiên thấy tâm tình anh vui vẻ. Bởi cô biết Hạ Minh Duệ vẫn luôn lạnh như băng, đối với bất kỳ người nào cũng không có biểu hiện giả bộ.

Có điều những việc này cũng không thể gây chú ý tới cô, cô đem biểu hiện dị thường của Hạ Minh Duệ cho là do cô từ nước ngoài trở về, Hạ Minh Duệ có lẽ là nhớ cô cho nên tâm tình có chút kích động!

"Mệt không? Mệt thì nghỉ ngơi chút đi, khi nào đến anh kêu em!"

Hạ Minh Duệ cúi đầu, Lâm Thiển Y thông qua kính chiếu hậu không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng có thể phân biệt được giọng nói anh đơn giản dịu dàng, mềm mại có thể hoá thành một hồ nước xuân. Thì ra là tên khốn kiếp này cũng có lúc dịu dàng như vậy, đáng tiếc đối tượng đó không phải cô!

Nghĩ đến mỗi lần Hạ Minh Duệ gặp mình đều là bộ dạng lạnh như băng, vẻ mặt giống như người khác thiếu anh mấy trăm vạn vậy, trong lòng cô không biết là biểu tình gì, người với người tại sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy chứ?

"Ừ!"

Mỹ nữ với nụ cười sáng rỡ nhìn Hạ Minh Duệ, đầu dựa vào anh chậm rãi nhắm hai mắt.

Hạ Minh Duệ cúi đầu yên lặng nhìn chăm chú vào người phụ nữ, một bộ dáng tình chàng ý thiếp.

Lâm Thiển Y mắng thầm một tiếng, khinh thường bĩu môi, có gì đặc biệt hơn người chứ? Cô vốn là không muốn nghe bọn họ nói chuyện, nhưng mà cái lỗ tai của cô lại bị giọng nói từ tính của Hạ Minh Duệ hấp dẫn.

Nhìn cô gái trong ngực chậm rãi ngủ, Hạ Minh Duệ khoe miệng khẽ nhếch vẫn duy trì như vậy.

Hết thấy vẻ mặt của Lâm Thiển Y anh đều thấy được thông qua kính chiếu hậu, người phụ nữ này đang ghen sao? Nhưng mà anh cứ nhiên không thấy chán ghét, trong lòng còn có chút vui vẻ? Ừ, người phụ nữ này lúc ghen vẻ mặt rất đáng yêu!

Phía trước, Lâm Thiển Y cố gắng đem tầm mắt chăm chú nhìn phong cảnh dọc đường đi, nhưng luôn không nhìn được len lén nhìn về phía sau mấy lần, Hạ Minh Duệ cũng đồng thời bật cười, dọc theo đường đi tâm tình dường như tốt lên rất nhiều.

Xe một đường chạy cuối cùng cũng tới thành phố A, Hạ Minh Duệ nhú mày một cái, có thể là vì quá mệt mỏi nên cô gái trong ngực vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Hạ Minh Duệ ra lệnh cho Lâm Thiển Y dừng xe ở một nhà hàng hạng sang kiểu Tây, Lâm Thiển Y theo lời làm theo.

Hạ Minh Duệ cẩn thận đánh thức cô gái đẹp kia dậy, chỉ thấy cô gái đẹp mông lung mở mắt ra, khi thấy rõ người trước mặt là Hạ Minh Duệ thì lập tức lộ ra nụ cười rục rịch.

"Duệ, thế nào?"

Lâm Thiển Y bĩu môi, gọi thật là thân thiết.

"Tỉnh rồi, có đói bụng không, anh dẫn em đi ăn cơm!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 66: Boss đại nhân, xin dừng bước

"Ừm, anh vừa nói em liền cảm thấy đói bụng."

Nhìn hai người cứ thế đi lên lầu, khoe mắt Lâm Thiển Y giật giật, thật đúng là xem cô như người vô hình mà.

"Ừm, Hạ Minh Duệ này!"

Lâm Thiển Y đứng yên tại chỗ, giọng nói trong trẻo mang theo chút do dự. Cô thấy Hạ Minh Duệ dừng bước, sau đó quay đầu, vẻ mặt mang theo nghi

ngờ chăm chú nhìn cô.

"Tôi đậu xe ở chỗ này nha, có thể hay không để tôi về nhà trước?"

Lâm Thiên Y nói xong liền rút cổ lại, bởi vì cô cảm thấy không khí xung quanh có chút lạnh.

"Về nhà? Ăn cơm trước đã!"

Hạ Minh Duệ cau mày, có điều đối với việc Lâm Thiên Y chủ động nói về nhà trong lòng anh vẫn là có chút hài lòng, cũng không biết khi anh biết được câu nói về nhà của Lâm Thiên Y là chỉ nhà mình chứ không phải nhà của Hạ Minh Duệ anh, trong lòng sẽ là biểu tình gì.

"Ừ, đúng đó, tôi cũng hơi đói rồi, tôi trở về nhà ăn gì đã, hai người cứ tự nhiên!"

Lần này lông mày Hạ Minh Duệ nhíu lại càng sâu, người phụ nữ này thật sự không hiểu lời anh nói sao? Hay là đang giả bộ hồ đồ?

"Tôi nói là chúng ta cùng nhau ăn!"

"Ặc, chuyện đó..."

Cô kỳ thật muốn nói hai người các người hẹn hò, lẽ nào cần cô làm kỳ đà cản mũi chứ? Như vậy không tốt!

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng lạnh của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y lúng túng cười hai tiếng.

"Ừm, được!"

Hài lòng khi lấy được câu trả lời mình mong muốn, Hạ Minh Duệ tiếp tục cùng mỹ nữ sóng vai đi lên lầu, chỉ có cô đáng thương theo sau lưng bọn họ giống như người hầu nhỏ vậy, trong phút chốc có chút cảm giác chán nản.

---

"Muốn ăn gì?"

Hạ Minh Duệ đem thực đơn đưa cho mỹ nữ ngồi đối diện, trong mắt là sự dịu dàng ít gặp.

"Gì cũng được, anh gọi món nào em cũng thích ăn hết!"

Mỹ nữ vui vẻ dịu dàng nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ, mắt cũng không chớp.

Hạ Minh Duệ bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tiện tay gọi mấy món mà bình thường mỹ nữ thích ăn, sau đó đưa mắt sang nhìn Lâm Thiên Y.

"Còn em, muốn ăn gì?"

"Tôi?"

Lâm Thiên Y há to miệng, dường như không kịp phản ứng lại từ lúc Hạ Minh Duệ đột nhiên quay mặt lại cùng cô nói chuyện. Cô đưa một ngón tay chỉ chỉ chớp mắt mình.

"Không phải em, chẳng lẽ là heo sao?"

Người phụ nữ này lại nghĩ cái gì vậy chứ?

"Anh mới là heo!"

Lâm Thiên Y nhỏ giọng nói, tức giận ném ra một câu "Gì cũng được!"

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, cũng không có hành động tức giận hay biểu hiện nổi giận nào. Điều này đối với mỹ nữ ưu nhã ngồi đối diện quả thực là khó tin, chẳng lẽ cô không có bên cạnh Duệ một tháng này đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao cô cảm thấy Duệ dường như đã thay đổi?

"Duệ, anh không giới thiệu một chút sao? Cô ấy là ai vậy?"

Cố Hiểu Kha trên mặt vui vẻ không giảm, ánh mắt tò mò nhìn về phía Lâm Thiên Y

"Cô ấy?"

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiên Y một cái, vẻ mặt khiến người khác không đoán được, mà Lâm Thiên Y cũng tròn to mắt, cô ngược lại muốn nhìn một chút xem Hạ Minh Duệ như thế nào giới thiệu cô, chẳng lẽ nói cô là tình nhân của anh? Nhưng người phụ nữ đối diện xem ra cũng không phải đơn giản chỉ là bạn gái bình thường, đối với Hạ Minh Duệ mà nói hẳn là một người quan trọng mới đúng!

"À, đây là Cố Hiểu Kha, ở Mỹ cô ấy là..."

Hạ Minh Duệ hướng về phía Lâm Thiên Y đưa tay giới thiệu, chẳng qua là hai chữ phía sau còn chưa nói hết liền bị Cố Hiểu Kha cắt ngang.

"Xin chào, tôi là Cố Hiểu Kha, tôi là bạn gái của anh ấy ở Mỹ. Hôm nay vừa trở về nước, rất hân hạnh được làm quen!"

Khi nghe được hai chữ bạn gái, Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, cô không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Hạ Minh Duệ.

Lông mày thanh tú của Hạ Minh Duệ hơi nhíu lại, anh nhìn Cố Hiểu Kha một cái, ánh mắt kia có chút phức tạp, cho nên Lâm Thiên Y căn bản là không hiểu hàm ý bên trong, nhưng anh không phản bác vậy chứng tỏ đó là sự thật.

Sau đó cô nghe thấy giọng mình.

"Xin chào, tôi là Lâm Thiên Y!"

Cô cố ý không đề cập tới thân phận của mình, chẳng qua chỉ là không muốn Hạ Minh Duệ lúng túng, dù sao bạn gái người ta đang ngồi ở đây.

"Không định cho tôi biết quan hệ của hai người sao? Hai người thoát nhìn quan hệ không tệ nha, chắc hẳn là bạn rất thân phải không?"

"À!"

Tình nhân có tính hay không? Lâm Thiên Y lúng túng cười cười, ánh mắt chột dạ nhìn trái phải.

Dường như cảm thấy Lâm Thiên Y có chút trốn tránh vấn đề này, Cố Hiểu Kha ở trong lòng đã có kết luận. Lâm Thiên Y này đoán chừng là người theo đuổi Duệ, chỉ là Duệ đối với người này hình như không ghét, đây không thể không nói là một kỳ tích. Duệ thật ra rất ghét phụ nữ, điều này cũng đủ chứng tỏ Lâm Thiên Y ở trong lòng Duệ có một vị trí đặc biệt.

Cho nên Cố Hiểu Kha mong đợi nhìn Hạ Minh Duệ.

"Cô ấy là nữ giúp việc nhà anh!"

Lời này không chỉ khiến Cố Hiểu Kha vui vẻ đến cứng miệng mà ngay cả Lâm Thiên Y cũng ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Hạ Minh Duệ sẽ trả lời như vậy. Cô còn tưởng rằng Hạ Minh Duệ dù không tốt đến mấy cũng sẽ nói cô là nhân viên gì đó trong công ty anh.

Một tia khổ sở tràn ra nơi khoé miệng, coi như là vì bạn gái của anh cũng không cần phải chê bai cô vậy chứ?

Một bữa cơm mà Lâm Thiên Y ăn không ngon cuối cùng cũng kết thúc.

"Duệ, em mới đến, còn chưa sắp xếp chỗ ở." "

Cha mẹ Cố Hiểu Kha đều ở Mỹ, ở Trung Quốc căn bản cũng không có chỗ đặt chân, thật ra cô muốn hỏi có thể ở trong nhà Hạ Minh Duệ không? Nhưng nghĩ lại thì như vậy có phải trực tiếp quá hay không? Vì vậy ánh mắt mong đợi nhìn Hạ Minh Duệ.

"Không cần lo lắng, anh đã sắp xếp chỗ ở cho em xong xuôi rồi!"

Biểu hiện của Hạ Minh Duệ hết sức bình tĩnh, không có chút nào là muốn cùng bạn gái ở chung một chỗ.

"Thật không? Ở cùng với anh sao?"

"Không phải, chỗ ở của anh chật chội hai người không ở được, anh tìm một chỗ khác cho em."

"Chỗ ở của em và anh có gần nhau không?"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Cố Hiểu Kha có chút mất mát, bất quá rất nhanh sau đó liền được một tầng vui mừng khác thay thế, nếu như ở gần cũng tốt, cô có thể đi tìm anh.

"Không gần!"

Hạ Minh Duệ ở chính là tầng trên cùng, khi ấy khu căn hộ nhà anh bán rất chạy, đến nay đã không còn phòng trống, cơ bản là đã bán hết sạch.

"Ừm!" Một chút hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

"Vậy tối nay em ghé nhà anh được không?"

Giọng nói mang theo chút mong đợi, Hạ Minh Duệ môi mím chặt.

"Anh nói nhà anh không có dư phòng để ngủ!"

"Em không ngại ngủ ở sô pha đâu!" Chỉ cần có thể ở cùng anh.

"Sao cũng được!"

Thái độ Hạ Minh Duệ rõ ràng có chút không tốt, nhưng là đối với Cố Hiểu Kha anh lại không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Khi xe chạy đến khu căn hộ Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y chần chừ hồi lâu mới nói.

"Chuyện này, hai người vào đi, tôi về nhé!"

"Đã trễ thế này, có cần Duệ đưa cô về nhà không?"

"Em đi đâu?"

Hai giọng nói, một dịu dàng tinh tế, một mang theo lãnh ý.

"Về nhà chứ sao, còn có thể đi đâu nữa?"

Lâm Thiên Y bất mãn liếc mắt, nhà Hạ Minh Duệ phòng ốc đủ lớn đủ xa xỉ nhưng mà tên khốn kia chỉ chuẩn bị một phòng ngủ, cô chẳng lẽ còn muốn chen chúc sao? Huống chi người ta có bạn gái, cô đi coi chuyện gì xảy ra ư?

"Em dám đi thử xem!"

Giọng nói lạnh băng mang theo mười phần nguy hiểm.

"Nhưng mà, tôi ngủ ở đâu?"

Lâm Thiên Y ngẩng cao cổ, tròn tròn đôi mắt lấp lánh, bất mãn phản bác. Tên khốn kiếp này thành tâm khi dễ người phải không? Bị chọc cho tức giận, Lâm Thiên Y không có chú ý tới ánh mắt hoài nghi của Cố Hiểu Kha, càng không chú ý tới lời nói này của cô khiến người ta suy nghĩ xa xôi điều gì.

Lời nói của Lâm Thiên Y bất quá tự nhiên mà nói ra, nhưng trong mắt Cố Hiểu Kha lại chói mắt như vậy. Cô cùng Duệ giống như người bên ngoài không thể chen ngang, ngay cả bản thân là người phụ nữ duy nhất có thể đến gần Duệ cũng không cách nào hiểu được.

"Hai người ở cùng một chỗ?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 67: Cô? người giúp việc!

Cố Hiểu Kha có chút chần chờ, hay là cô cứ hỏi thẳng vấn đề muốn hỏi.

"Làm sao có thể chứ?"

Lâm Thiên Y tròn to mắt, cất cao giọng, ai sẽ cùng cái tên tính tình thất thường này ở cùng một chỗ? Cho dù là miễn cưỡng ở cùng một chỗ, vậy cũng tuyệt đối là vì bị ép buộc.

Trong suốt quá trình Hạ Minh Duệ vẫn giữ im lặng, nói thật, việc Cố Hiểu Kha đột nhiên xuất hiện khiến anh không kịp ứng phó. Anh cũng không nghĩ tới nhanh như vậy cô đã tìm đến anh.

"Cô thật sự là người giúp việc trong nhà của Duệ? Đừng trách tôi nghi ngờ, Duệ đối với cô dường như rất đặc biệt!"

Duệ luôn luôn là người lạnh như băng, chớ ai đến gần, dĩ nhiên cô là một ngoại lệ. Nếu không phải là như thế, Duệ cũng sẽ không đối xử với cô khác biệt, sợ rằng cô cũng giống như những người phụ nữ khác, nhưng mà Lâm Thiên Y này không khỏi khiến cô phải đánh giá lại.

Thái độ của cô ấy đối với Duệ không giống như của một người giúp việc, đối diện với Duệ cô ấy cũng không cảm thấy áp lực, đó là cảm giác sòng phẳng, điều này ngay cả chính cô cũng không làm được. Có lúc đối mặt với Duệ cô cũng sẽ không tự chủ được trở nên dè dặt, chỉ sợ mình nói sai một câu chọc anh không vui.

Nhưng mà Lâm Thiên Y ở trước mặt này mặc dù có đôi lúc cô nói chuyện ngay cả mình nghe cũng không lọt tai, nhưng vô lý là, Duệ mặc dù có tức giận nhưng cũng không trách cứ cô ấy, thậm chí hình như còn có chút cảm giác thích thú?

Ông trời ơi! Là cảm giác của cô sai hay Duệ đã thay đổi?

Cô thế nào lại cảm thấy Duệ lúc này không giống như trước kia nữa?

"Ha ha, cũng không đến nỗi đặc biệt, tên kia chính là tên ác ma!"

Lâm Thiển Y vốn tính nói Hạ Minh Duệ là tên khốn kiếp, nhưng có khả năng sắc mặt tên kia trở nên thối, vì vậy không nhận được nhỏ giọng lầm bầm mấy câu.

Đúng lúc này, ông lớn Hạ Minh Duệ lên tiếng, kinh hoàng này không phải là chuyện đùa.

"Bọn anh ở cùng một chỗ lâu rồi!"

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Hai người phụ nữ dường như trăm miệng một lời.

Cố Hiểu Kha hoàn toàn không dám tin, khiếp sợ với những gì mình nghe được, Duệ sống chung với một người phụ nữ? Sự thật này không khác gì cô đang ở đầm rồng hang hổ.

Lâm Thiển Y thì lại há to miệng kinh hoàng, tên khốn kiếp này nói cái gì đó? Bình thường một chữ cũng luyện tiếc, tại sao tới lúc quan trọng lại nói hươu nói vượn? Cô hận không thể tiến lên xé nát miệng anh, đỡ cho anh phải ăn nói lung tung.

"Ha ha, cô Cố đừng nghe anh ấy nói bậy, không có chuyện đó đâu!"

Lâm Thiển Y cười gượng gạo, áp ứng giải thích

"Tôi còn chưa nói hết, hai người gấp cái gì? Cô ấy là người giúp việc 24/24, không ở nhà anh nghỉ ngơi thì ở đâu?"

Lần này đến phiên Cố Hiểu Kha há to miệng, đối với sự kiểm chế tốt của bản thân, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.

"Này, anh ở đây đánh rắm à!"

Lần này Lâm Thiển Y thật sự nổi giận, quả đấm nhỏ hướng Hạ Minh Duệ bay tới.

Cố Hiểu Kha vẫn còn đang khiếp sợ, đối với lời nói thô lỗ vừa thốt ra của Lâm Thiển Y tâm tình càng xuống thấp.

Cái thế giới này là thế nào? Cô mới rời đi Duệ một tháng thôi, sao lại có biến hoá lớn đến vậy chứ!

Càng làm cho cô hoá đá đó là đối với lời mắng chửi thô lỗ của Lâm Thiển Y, Duệ cư nhiên không phản ứng? Nếu là trước kia có người dám nói chuyện với anh như vậy, thì thể người kia sớm đã lạnh hơn nửa phần, nhưng mà cô đang thấy gì đây?

Quả đấm nhỏ của Lâm Thiển Y cũng chưa chạm đến người Hạ Minh Duệ, ngược lại bị Hạ Minh Duệ chụp trong tay, xoay tay cô lại phía sau.

Lâm Thiển Y khom người, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, gương mặt thông khô.

"Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp này, mau buông tay bà ra!"

"A, a, đau chết tôi. Tôi sai rồi có được không, ngài buông tay đi!"

Lâm Thiển Y nóng nảy, cô càng la càng gọi, khí lực Hạ Minh Duệ càng lớn. Cô cảm thấy cổ tay mình muốn gãy luôn rồi?

Hồi lâu sau, lúc cô toát mồ hôi lạnh thì Hạ Minh Duệ rút cuộc chịu buông tay. Sau khi lấy lại tự do, Lâm Thiển Y lập tức nhảy ra xa tránh anh. Cô núp ở sau lưng Cố Hiểu Kha, cô không tin ngay trước mặt bạn gái mình anh còn dám đánh cô.

Lâm Thiển Y xoa xoa cổ tay có chút đau, phía trên còn lưu lại dấu tay của Hạ Minh Duệ, đã đỏ rồi, tên khốn kiếp này thật dã man.

Cố Hiểu Kha mỉm cười nhìn hết thấy mọi chuyện, dường như sự lỗ mãng của cô gái trước mặt cuối cùng cũng khiến tâm tình Duệ có chút dao động giống như mọi người. Cái bộ dạng này của Duệ ngay cả cô cũng chưa từng thấy qua.

"Được rồi, hai người đừng náo nữa, chúng ta về nhà đi!"

Không biết tại sao, mặc dù cảm thấy Lâm Thiển Y và Duệ có quan hệ đặc biệt, nhưng mà cái cô gái dám nói tục này khiến Cố Hiểu Kha có chút thiện cảm.

Vì vậy lúc xuống xe, trong tay Lâm Thiển Y kéo hành lý của Cố Hiểu Kha, tức giận theo sau lưng hai người đang tay trong tay, về mặt muốn có bao

nhiều bị phần thì có bấy nhiêu.

Tại sao tối nay cô phải theo bọn họ ở cùng một chỗ?

Trong phòng Hạ Minh Duệ, Cố Hiểu Kha để lại túi xách của mình xuống, đầu tiên là tò mò đánh giá chung quanh, mặc dù có chút xa hoa nhưng phòng của Hạ Minh Duệ cũng không khoa trương, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, thoạt nhìn đơn giản mát mẻ lại không mất đi khí thế.

"Ngần ngợ ở cửa làm gì? Chẳng lẽ em muốn ngủ ở ngoài cửa?"

Hạ Minh Duệ đổi lại dép, khoanh tay hài hước nhìn cô gái "nào đó" đứng ngoài cửa tay xách hành lý, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên.

Lâm Thiển Y giận dữ tròn mắt nhìn anh một cái, đem hành lý trong tay chất thành đống trước mặt anh, thân thể nhỏ nhắn chen lấn mà vào, đứng đối diện với Hạ Minh Duệ, sau đó áp sát vào anh, mắt to híp lại nhỏ giọng nói.

"Có ai nói với anh rằng anh rất nhỏ mọn? Rất ích kỷ? Một chút phong độ quang minh lỗi lạc cũng không có?"

"Em là người đầu tiên!"

Hạ Minh Duệ ở trên cao liếc Lâm Thiển Y một cái, biểu hiện trên mặt không thay đổi.

Được rồi, so về da mặt dày cô thua, nhưng mà tức giận trong lòng lúc này nếu không nói ra, cô không thoải mái.

"Anh nói anh là đàn ông sao có thể để phụ nữ mang đồ hành lý nặng vậy chứ? Anh có còn là người không hả?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y đỏ bừng, bởi vì kéo hành lý nặng nên vẫn còn thở hổn hển, mà cái tay nhỏ lại chỉ vào cổ áo Hạ Minh Duệ.

"Ở trong mắt tôi em cũng không phải là người phụ nữ có thể khiến đàn ông thương xót, em chẳng qua chỉ là người giúp việc tôi dùng tiền thuê, không phải sao?"

"Anh!"

Hai tròng mắt Lâm Thiển Y chợt tròn to, người đàn ông này lại còn không giữ chút nhân phẩm nữa?

Không nhìn Lâm Thiển Y tức giận, mắt đẹp của Hạ Minh Duệ nhắm lại, có chút ghét bỏ nói.

"Nhanh đi tắm đi, trên người em khó ngửi chết đi được!"

"Phải không vậy?"

Lâm Thiển Y vừa nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ vừa nâng cánh tay lên ngửi ngửi, làm gì có mùi gì đâu? Rất thơm mà!

Đúng là người có ánh mắt kém cỏi, lỗ mũi không thính gì cả.

"Nhanh đi tắm đi!"

Hạ Minh Duệ thúc giục khiến Lâm Thiển Y tức giận, vừa lúc này Cố Hiểu Kha sau khi xem xét phòng Hạ Minh Duệ đi ra.

"Duệ, em muốn tắm, phòng tắm ở đâu?"

Hạ Minh Duệ chỉ về phía sau lưng Cố Hiểu Kha, lúc này Lâm Thiển Y đã kéo hành lý đi tìm chỗ sắp xếp cho ổn thỏa.

Lúc Lâm Thiển Y đi ra, Hạ Minh Duệ đang vui trên ghế sofa xem TV, thấy Lâm Thiển Y đi tới, không nhận được lần nữa nói, "Nhanh tắm đi!"

"Anh hai à, anh không thấy cô Cố đang tắm sao?"

Hạ Minh Duệ quay đầu, dùng ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc nhìn Lâm Thiển Y.

"Em là heo à, đâu phải chỉ có một phòng tắm, chẳng lẽ em muốn tắm cùng tôi?"

"Cút!"

Quả thật là kẻ giàu có, bạn gái ở chỗ này, còn dám đùa giỡn cô.

Lâm Thiển Y cùng Cố Hiểu Kha dường như là tắm xong ra ngoài cùng lúc.

Thời gian cũng không còn sớm, đã hơn mười giờ tối, Lâm Thiển Y đã sớm buồn ngủ mà ngáp liên miên, liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ vẫn đang xem TV như cũ, cô bắt đầu đuổi người.

## Chương 68: Ban đêm ba người

"Này, Hạ Minh Duệ, rút nhanh về phòng mình ngủ đi, tôi mệt rồi!"

Lâm Thiển Y đi tới trước mặt Hạ Minh Duệ, dùng chân đá đá bắp chân thon dài của anh.

"Mệt thì ngủ đi, đá tôi làm gì?"

"Gì chứ? Tôi nói, nơi này ngoại trừ giường chính là ghế sofa, tôi đương nhiên muốn ngủ trên ghế rồi!"

"Ai nói cho em biết em được ngủ trên ghế?"

"Cái gì? Vậy tôi ngủ ở đâu?"

Lâm Thiển Y tròn to mắt, tên khốn kiếp này chẳng lẽ để cho cô ngủ trên đất?

"Em? Dĩ nhiên ngủ trên đất rồi!"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn cô như nhìn kẻ ngốc khiến cho Lâm Thiển Y trong lòng đau nhói, vì vậy một tay cô chống nạnh, một tay chỉ vào mũi Hạ Minh Duệ, giọng nói cũng tăng cao hơn tám độ.

"Anh nói lại thêm lần nữa?"

"Tôi nói tối nay em ngủ trên sàn nhà, tôi ngủ trên ghế sofa, Hiểu Kha ngủ giường."

Hạ Minh Duệ bình tĩnh nói xong, ngực Lâm Thiển Y đã đập phòng không ngừng, đây hoàn toàn là chọc tức cô, tại sao chứ? Nhà cô có giường không ngủ, chạy tới ngủ trên sàn nhà, cô có bệnh không?

"Tôi phải về nhà!"

Lâm Thiển Y tức giận tròn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, xách túi của mình lên liền xông ra ngoài. Mới vừa rồi cô thật có xúc động muốn đem tên khốn kiếp này đánh cho một trận.

"Em dám đi ra khỏi cửa xem?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lập tức lạnh tới tám độ, gương mặt khô ngô đánh lại.

Anh sẽ không nói cho Lâm Thiển Y biết anh không để cho cô về nhà là bởi vì chỉ cần nghĩ tới cô ở chung với người đàn ông kia, trong lòng anh liền không thoải mái.

Xi, sợ anh ư!

Cô Lâm Thiển Y cũng là người có cốt khí, cũng không phải lúc nào cũng là con cừu nhỏ cho anh ăn gấu gao.

Mất thấy bầu không khí có gì không đúng, Cố Hiểu Kha lau giọt nước đọng lại trên mái tóc dài mềm mại, sau đó kéo Lâm Thiển Y đang sắp ra khỏi cửa lại.

"Tiểu Thiển, tôi có thể gọi cô như vậy không? Tối nay hai chúng ta ngủ cùng nhau có được không? Tôi vốn cũng không có bạn bè, ở chỗ này cô chính là người bạn đầu tiên của tôi!"

Lâm Thiển Y vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn đến gương mặt xinh đẹp quá mức kia của Cố Hiểu Kha, tức giận gì cũng tiêu tan. Không trách được tên khốn kia sẽ tìm cô ấy làm bạn gái, nếu cô là đàn ông đoán chừng cũng sẽ thích Cố Hiểu Kha dịu dàng như nước, có tri thức hiểu lễ nghĩa này.

Người với người khoảng cách sao lại lớn như vậy chứ.

Bị Cố Hiểu Kha một đường lôi đến phòng ngủ Hạ Minh Duệ, cả gian phòng cũng tràn đầy hơi thở của anh, điều này làm cho Lâm Thiển Y có chút không được tự nhiên.

"Hiểu Kha cô làm gì vậy?"

Cố Hiểu Kha đang trải khăn trải giường trong phòng Hạ Minh Duệ, trên thực tế, trên giường Hạ Minh Duệ vốn đã có sẵn.

"Trải khăn trải giường nha, Duệ anh ấy không thích người khác đụng vào đồ của anh ấy. Tối nay giường này nhường cho tôi ngủ, tôi chỉ trải thêm một khăn trải giường nữa, như vậy ngày mai anh ấy đem khăn trải giường này vứt đi là được!"

Ặc, phải hay không vậy? Lâm Thiên Y có chút chột dạ, bắt quá xem ra đáng vẻ Hiểu Kha giống như hiểu rõ Hạ Minh Duệ, không biết vì sao, cái ý nghĩ này lại khiến lòng cô có chút chua xót.

Thật không hiểu, một người tính tình thất thường như Hạ Minh Duệ như thế nào lại có một mỹ nữ đáng yêu như vậy thích chứ, theo cô thấy, lẽ ra không ai thích anh thì mới đúng! Cô lẩm bẩm nói.

Cố Hiểu Kha sau khi trải xong, quay đầu lại nhìn Lâm Thiên Y cười hì hì nói một câu.

"Tiểu Thiên, cô mệt thì ngủ trước đi, tôi ra ngoài nói chuyện với Duệ. Lâu rồi tôi không gặp anh ấy!"

"À, được!"

Nhìn bóng lưng yếu điệu của Cố Hiểu Kha biến mất, Lâm Thiên Y có chút muộn phiền, gối đầu lên tay nằm xuống, nhìn trần nhà ngẩn người.

Bạn gái người ta cũng đã trở lại, như vậy cô coi là gì đây? Cái tên kia lại bắt cô ở chỗ này làm gì chứ? Có điều nói đi phải nói lại, tại sao Hạ Minh Duệ không cùng bạn gái của anh ngủ chung? Đây không giống tác phong của tên kia nha. Chẳng lẽ đầu bị lừa đá?

Lâm Thiên Y lẩn qua lộn lại suy nghĩ, nghĩ đến cuối cùng chính mình cũng ngủ thiếp đi nhưng cũng không thể nghĩ ra được chuyện của Hạ Minh Duệ là sai ở chỗ nào.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, khi Lâm Thiên Y tỉnh lại bên cạnh cũng không có bóng người, điều này làm cho cô có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ tối hôm qua Cố Hiểu Kha cùng Hạ Minh Duệ chen chúc nhau trên ghế sofa sao?

Lúc Lâm Thiên Y đi tới phòng khách, Cố Hiểu Kha đang dọn bữa sáng, mà Hạ Minh Duệ lại không thấy bóng dáng đâu.

"Chào, Hiểu Kha sớm vậy?"

"Ừm! Tối hôm qua tôi trở về phòng cô đã ngủ thiếp đi, vốn còn muốn tìm cô tán gẫu chút!"

"Mau ăn sáng thôi, Duệ có chuyện đi công ty rồi. Đây là tôi mới đi mua, đúng rồi, bữa tối cô có thể cùng tôi ra ngoài một chút không? Tôi không quen thuộc nơi này lắm!"

Lâm Thiên Y vốn muốn ghé quán Tề Diệu một chút, nhưng là nghĩ đến thiếu cô cũng chẳng sao, Tề Diệu cũng bận rộn, vừa lúc hôm nay là chủ nhật, không phải đi làm nên liền đồng ý.

"Tiểu Thiên, tôi hỏi cô một chuyện có được không?"

Lâm Thiên Y uống một hớp sữa đậu nành, Cố Hiểu Kha liền dừng thìa, thần sắc chăm chú nhìn cô.

"Ừ!"

"Tôi biết cô không phải chỉ đơn giản là người giúp việc của Duệ, có rất ít người có thể thân cận với anh ấy, nhưng mà tôi thích anh ấy, không có anh ấy tôi không thể sống nổi. Cô có thể hiểu tâm tư của tôi không?"

Cố Hiểu Kha vừa nói vừa quan sát phản ứng của Lâm Thiên Y. Cô đang dùng muỗng khuấy chén sữa đậu nành, không có ngắt đầu lên, tựa hồ chẳng qua là yên lặng nghe cô nói chuyện.

"Vốn là cha mẹ tôi kiên quyết phản đối tôi tới Trung Quốc, nhưng tôi lại lên đến đây, trên người thậm chí không có tiền. Thật ra thì nguyện vọng của tôi đơn giản chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, cho dù chỉ là một cái liếc mắt coi trọng của anh ấy cũng tốt rồi. Có phải cô cảm thấy tôi rất ngu ngốc? Nhưng mà yêu chính là yêu. Có lúc tôi cũng không quản được con tim mình! Tiểu Y cô có thể hiểu được không?"

Cố Hiểu Kha nói xong lời cuối cùng, kéo bàn tay nhỏ bé có chút lạnh như băng của Lâm Thiên Y.

"Ừ!"

Lúc này Lâm Thiên Y cũng không biết nói gì, chỉ có thể ậm ừ trả lời.

"Vậy chúng ta sau này sẽ là bạn bè, Tiểu Thiên!"

"Ừ, được. Đúng rồi, Hiểu Kha, cha mẹ cô đều là người Mỹ sao?"

"Không phải, bọn họ đều là người Trung Quốc, chỉ là di dân đến Mỹ thôi!"



"À!"

Thật ra thì Lâm Thiển Y cũng muốn hỏi cô làm thế nào quen biết Hạ Minh Duệ, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, cô quan tâm nhiều như vậy làm gì chứ? Cô chẳng qua chỉ là tình nhân của anh mà thôi, liên hệ duy nhất giữa bọn họ là món nợ cao ngất ngưỡng mà cả đời cô cũng không trả nổi.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Cố Hiểu Kha liền hưng phấn lôi kéo tay Lâm Thiển Y ra ngoài dạo phố.

Buổi tối, khi bọn họ mệt mỏi trở lại nhà Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y thuận tiện mua chút nguyên liệu, chuẩn bị nấu vài món ngon. Dù sao trên danh nghĩa cô là người giúp việc nhà người ta, cũng không thể cái gì cũng không làm.

Lúc Hạ Minh Duệ trở lại, Lâm Thiển Y đã làm xong cơm. Bay vào mũi là mùi thơm khiến anh có cảm giác về nhà, không khí như thế này khiến anh cảm thấy ấm áp, sự ấm áp mà đã thật lâu anh chưa từng cảm nhận được.

Khi anh nhìn thấy bóng dáng Lâm Thiển Y mặc quần hoa tiết hoạt hình đang bận rộn trong bếp, trong lòng có cảm giác thoải mái, ngay cả ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Tầm mắt Cố Hiểu Kha vẫn luôn đặt trên người Hạ Minh Duệ, khi cô thấy Hạ Minh Duệ từ lúc vào cửa, ánh mắt liền đặt trên người Lâm Thiển Y, nụ cười trên mặt có chút âm trầm.

"Duệ, anh về rồi. Tiểu Thiển làm xong đồ ăn, mau tới nếm thử một chút đi!"

"Ừ!"

Hạ Minh Duệ trả lời một tiếng nhưng không trực tiếp ngồi xuống mà là đi vào phòng bếp.

Không chú ý tới sau lưng có người, Lâm Thiển Y bung món ăn đã nấu xong xoay người liền đụng phải một bức tường thịt. Cô hết hồn, thiếu chút nữa là đem món ăn trong tay hất vào người trước mặt.

"Này, anh là quý à, đi không có tiếng động!"

Nhìn một chút xem người tình nhân như cô này, ngay cả bảo mẫu còn không chuyên nghiệp được như cô đâu nhỉ?

Lần này kỳ lạ là Hạ Minh Duệ cũng không có phản bác, ngược lại đưa tay vì cô lau mồ hôi trên chóp mũi. Lâm Thiển Y theo bản năng rút cổ một cái, lỗ mũi nhỏ nhăn khê cau lại, không phải hiện tại mặt trời mọc ở phía Tây chứ? Cô tự nhiên cảm thấy anh rất dịu dàng?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 69: Anh có bị bệnh không?

Hạ Minh Duệ thu tay lại, trên mặt lại trở về vẻ lãnh mạc khi xưa, dường như sự dịu dàng mới vừa rồi trong nháy mắt chỉ là ảo giác của cô. Vai Lâm Thiển Y run lên, rung mình một cái, quả nhiên là do cô suy nghĩ nhiều.

Mà một màn này giữa Hạ Minh Duệ và Lâm Thiển Y không thể tránh được ánh mắt Cố Hiểu Kha, Duệ của cô thay đổi sao? Làm sao có thể chứ? Cô thích anh ba năm, anh cũng không hề có chút thay đổi, hôm nay là vì sự xuất hiện của một người phụ nữ khác lại có thay đổi? Làm sao có thể cam lòng đây chứ?

Một bữa cơm ăn có chút trầm lắng, nhiều lần Cố Hiểu Kha cũng muốn nói chút gì đó để làm dịu đi không khí, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi, trong lòng liền khó chịu.

Sau khi cơm nước xong, Hạ Minh Duệ nhíu lại đôi mắt đẹp.

"Cố Hiểu Kha, sao em còn ở đây?"

Nghe tên mình, Cố Hiểu Kha một tay che trán.

"A, Duệ, không biết xảy ra chuyện gì, em thấy đầu có chút choáng váng!"

Nhưng mà Hạ Minh Duệ căn bản không tin bộ dạng này của cô.

"Đừng dài dòng, nhanh thu dọn đồ đạc rồi trở về nhà em đi!"

"Em có thể ở lại thêm đêm nay không? Một mình rất nhàm chán, em thích nơi này của anh!"

Lời này khiến cho ánh mắt Hạ Minh Duệ có chút dao động, nhưng cũng không thoả hiệp, như cũ lạnh lùng.

"Không được!"

"Được rồi! Thật là hẹp hòi!"

Cố Hiểu Kha ủ rũ, cúi thấp đầu đi thu dọn đồ đạc, sau đó liền bị Hạ Minh Duệ dắt cánh tay đem ra ngoài, vừa ra đến trước cửa còn không quên phân phó Lâm Thiển Y.

"Dọn dẹp lại sạch sẽ đi!"

Lâm Thiển Y liếc mắt, không phải trước giờ cô dọn dẹp rất sạch sẽ sao? Đại thiếu gia anh lúc nào phải động tay? Cô thật giống bắp cải mùa đông nha, mệnh khổ mà!

Hạ Minh Duệ đưa Cố Hiểu Kha quay về phòng mà anh chuẩn bị trước cho cô, sau đó liền trở về.

Bàn ăn đã dọn dẹp sạch sẽ, nói tóm lại Lâm Thiển Y vẫn luôn đem nhà anh dọn dẹp rất sạch sẽ. Con người sắc bén của Hạ Minh Duệ liếc một vòng, không có bóng dáng cô trong phòng.

Hai tròng mắt dính vào một tảng lệ khí, người phụ nữ này lại dám đem lời anh nói như gió thổi ngang tai. Anh có phải quá nhân từ với cô hay không?

Hạ Minh Duệ đi hai bước vòng qua lối vào liền nhìn thấy Lâm Thiển Y đang vui trong ghế sofa, trong tay còn cầm điều khiển TV. Mắt thấy chiếc điều khiển sắp rơi xuống đất, Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt đi tới bắt được, sau đó lắc đầu bật cười.

Điều khiển TV rơi hay không anh khẩn trương cái gì chứ?

Ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y đang an tĩnh ngủ, bờ môi đầy đặn hơi chu, thật là dễ thương.

Không biết là đang mơ thấy gì, lông mày hơi nhíu lại, anh cư nhiên bị quỷ thần xui khiến giơ tay vì cô mà vuốt trở lại. Ý thức được hành động của mình, Hạ Minh Duệ trầm mặc một tiếng, anh đây bị gì thế này? Anh lại vì cô gái này mà lo lắng, không khỏi ảo não búng trán Lâm Thiển Y một cái, giọng nói tương đối ác liệt.

"Đứng lên!"

"A, đau!"

Lâm Thiển Y hết hồn ngồi ngay ngắn lại, ngủ chưa đủ giấc khiến cô tương đối bất mãn. Khi thấy rõ tên đầu sỏ trước mặt liền không khách khí.

"Anh bệnh à? Đã tối rồi!"

Sau đó cũng không thèm để ý tới sắc mặt tái xanh của Hạ Minh Duệ, kéo gối trên ghế sofa qua gối đầu, không coi ai ra gì mà tìm tư thế thoải mái nằm xuống nhắm mắt, sau đó hô hấp đều đặn.

Giây kế tiếp Lâm Thiển Y liền cảm giác mình bay lên trời, thì ra là bị Hạ Minh Duệ bế lên.

"Khôn kiếp, buông tôi ra, anh tên cầm thú này!"

"Thế nào? Có phải đã quên bổn phận của mình hay không?"

Bị giầy vò đến kiệt sức, trong đầu Lâm Thiển Y mơ hồ chỉ có một nghi ngờ, tên khốn kia vì sao không cùng bạn gái anh chứ? Là cô nghĩ sai rồi sao?

.....

Ngày thứ Hai, như thường lệ, Lâm Thiển Y ngồi xe Hạ Minh Duệ đến công ty, ở nửa đường thì xuống xe đổi xe buýt như cũ.

Phòng làm việc Lâm Thiển Y.

Trần Hi vẫn như trước tới rất sớm.

"Làm gì?"

Lâm Thiển Y thái độ không tốt, gương mặt cặp mắt gấu mèo thật to, thật sự là ánh mắt của Trần Hi quá mức phức tạp, quá mức khiến người ta đoán không ra, quá mức khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Trần Hi đi quanh Lâm Thiển Y một vòng, cái mũi nhỏ không ngừng hít hít, ánh mắt mang theo sự tìm tòi quan sát.

"Ủm, mùi đàn ông! Cậu xem ra rất mệt mỏi nha!"

Lời này không phải là nghi vấn mà là khẳng định, Lâm Thiên Y vừa định phản bác, đôi mắt to tròn thật lớn sắp giống của Ngưu ma vương rồi, ngón trỏ của Trần Hi chặn trên miệng cô làm lời muốn nói nhất thời nuốt trở về.

Trần Hi một bộ mặt bí hiểm.

"Không cần vội vả phủ nhận! Cậu có phát hiện gần đây bản thân rất hay mặc váy? Cũng đã quên chị em chúng ta, bình thường nếu xuất hiện loại tình huống như thế chỉ có thể nói rõ một điều, chính là cậu có đàn ông ở bên ngoài! Thành thật khai báo đi, soái ca nhà nào mà lại bị cậu lừa thế?"

Lâm Thiên Y: "..."

Tức giận hất ngón tay đang đặt ở môi cô ra, hai mắt giận đến muốn bốc lửa, Lâm Thiên Y dùng ngón trỏ không ngừng chọc vào trán Trần Hi, cái sau so với cái trước càng dùng lực nhiều hơn. Trần Hi bị cô chọc đến lùi về sau từng bước, rất nhanh liền đụng tới bàn làm việc, thân thể cô không ngừng ngã ra sau.

"Này, gần đây thất lưng luyện tập cũng không tệ, có thể cong đến trình độ này, không tệ, không tệ, không tệ nha!"

Tiếp theo đó lời tuôn như gió, nước miếng phèo phèo bay như ngọn lửa tức giận thiêu đốt, Trần Hi cũng bắt đầu hoài nghi phòng làm việc ở trên lầu này của bọn họ có khi nào bị thổi bay đi không.

"Con mắt nào của cậu thấy chị đây có đàn ông?"

Nói đến đàn ông con tức giận trong lòng cô còn cuộn trào, tối hôm qua cô thế nào lại bị gầy vò đến rất khuya, đến tận bây giờ xương sống thất lưng còn đau đây này. Có điều bây giờ Lâm Thiên Y nói đôi mắt không đỏ tím không đập nhanh, coi như mặt có đỏ cũng là do tức giận mà thôi.

"Được được, tớ sai rồi chị hai, chị có thể đứng lên!"

Thật sự là cái eo bị cái bàn cản làm cho khó chịu, Trần Hi không thể không thoả hiệp, bắt quá ánh mắt kia lại như cũ tỉ mỉ quan sát Lâm Thiên Y. Không biết có phải do Lâm Thiên Y nghĩ tới tối hôm qua hay không, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn ửng đỏ nay lại càng đỏ hơn, tức giận đi tới trước bàn mình ngồi xuống.

Nhìn Lâm Thiên Y không giải thích được đỏ mặt, Trần Hi cười lém lỉnh, con vịt chết mà còn mạnh miệng đúng không? Đừng để cô tìm ra người đàn ông kia là ai nha.

Không yên lòng, Lâm Thiên Y vừa sửa sang lại tài liệu trong tay vừa suy nghĩ lung tung, không biết thế nào lại nghĩ đến chuyện giữa Hạ Minh Duệ và Cố Hiểu Kha, hồi lâu sau cô thở dài, lắc lắc đầu, cô bị چرا که sao? Tự nhiên nghĩ đến tên khốn kia làm gì?

Có điều công việc hiện tại cũng không nhiều, cô sớm đã đem tài liệu chỉnh sửa xong, thời điểm rảnh rỗi, cô đột nhiên nhớ tới đã nhiều ngày rồi cô không chơi game, cũng không biết Tề Diệu cái tên kia có giúp cô làm tốt nhiệm vụ không nữa.

Híp mắt quan sát bốn phía một lượt, không nhìn thấy bóng dáng cấp trên, Lâm Thiên Y len lén mở game lên. Trước kia lúc không có việc gì làm cô cũng len lén chơi, có điều đều là thừa dịp làm xong việc rảnh rỗi mà thôi. Bất quá cho tới hiện tại cô không có bị Quản lý hay cấp trên bắt được nhọc nhằn.

Trò cô chơi này là Diệp Du, rất tốn thời gian và tiền bạc. Vốn dĩ á, cô chỉ muốn giết thời gian, thỉnh thoảng đầu óc không thông cũng sẽ nạp chút tiền vào game, dĩ nhiên tiền đó đều là cô tiết kiệm mà có. Thường thường người chơi nạp tiền vào game cũng không phải là vì họ có tiền, ngoại trừ những tên thô hào.

Mới vừa đăng nhập vào game chính là một cảnh tượng chói mắt, suýt nữa là làm hại mắt cô, khắp nơi đều là chiến hoả bay tán loạn, đây là tình cảnh các bang phái đang chém giết nhau a.

Lâm Thiên Y nhìn kỹ, này có ít nhất 5 bang phái đang chém giết nhau, hơn nữa còn là năm bang phái đứng đầu, dĩ nhiên bang phái Lâm Thiên Y bọn họ cũng ở bên trong, đơn giản chính là hai mặt giáp địch, mà nhân vật của cô đang đứng giữa đội hình năm người, trong đó có 2 người là cô biết, Tiểu Ngư Quái và Chung Ly Hân. Hiển nhiên trước lúc này Tề Diệu đang giúp cô chơi đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 70: Lúng túng! bị bắt gặp?

Việc quản lý quán cà phê của Tề Diệu mặc dù bận rộn, nhưng đại đa số công việc cũng không cần anh ra mặt, đều đã có người phụ trách đặc biệt, thời gian rảnh rỗi anh liền lên chơi game giết thời gian.

Bên trong dễ nhận thấy nhất chính là Biệt Thái Phóng Tử cùng Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụu Tiểu, hai người này trên người trang bị toàn là đồ cực phẩm, thời

điểm giết người rất gọn lẹ. Lâm Thiên Y trước kia cũng nhiều lần bị họ tiêu diệt.

Đáng hận hơn nữa là còn có Tuyền Thủy Đình Đông cùng Hạ Mạt Thanh Thanh, hai người này cũng là thấy cô liền giết. Nhìn hồi lâu cuối cùng Lâm Thiên Y mới hiểu ra, bang phái bọn họ đứng thứ 6, coi như là đã đắc tội với đệ nhất và đệ nhị bang phái.

Không có cách nào a, Tuyền Thủy Đình Đông nằm trong bang phái đệ nhất, Biệt Thái Phóng Tử trong bang phái đệ nhị, phái nào cũng là tử địch, trang bị của cô cũng không có cái gì tốt cả, chỉ có thể làm là đánh lén, cứ cho là đánh lén nhiều đi nữa cũng bị người ta chém giết và lấy chết trong nháy mắt.

Đúng lúc này, có người tới gõ cửa, hỏi nơi này có phải phòng văn thư không, có ai tên Lâm Thiên Y không.

Lâm Thiên Y tò mò, ai sẽ đến đây tìm cô chứ? Chẳng lẽ là Hứa Hạo Trạch? Trước kia thời điểm bọn họ còn quen nhau, Hứa Hạo Trạch cũng tới tìm cô, có điều kể từ khi chia tay tới nay anh ta không tới nữa.

Cô lập tức có chút nghi ngờ đứng dậy. Trước cửa là một người đàn ông lười biếng dựa vào trước xe thể thao màu đỏ, thấy cô ra ngoài liền vẫy tay ra hiệu, cũng thuận tiện tháo xuống mắt kính, nở nụ cười đom đóm.

Cô tưởng là người nào? Hóa ra là tên Lộ Phi này.

Lâm Thiên Y tức giận liếc anh một cái, khoanh tay chậm rãi đi tới. Lộ Phi đứng đó lắc lắc chìa khoá xe trong tay.

"Hi, người đẹp, chúng ta lại gặp nhau, không biết người đẹp đã có bạn trai chưa?"

Lâm Thiên Y xuy một tiếng, không khách khí cầm lấy chìa khoá xe trong tay anh, nhàn nhạt quét mắt nhìn anh một cái.

"Anh có thể đi!"

Lộ Phi sờ sờ mũi, có chút lúng túng, này đúng nha, dưới tình huống không có Hạ Minh Duệ như thế này, không dụ dỗ mỹ nữ thì phí sao, anh sao có thể thua trước mặt một người phụ nữ hai lần chứ.

"Haizz, đợi chút, không phải chứ, tôi nói này người đẹp, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì hay không? Khi không tôi lại đắc tội với người đẹp sao."

"Anh nói thử xem?"

Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, xoay người rời đi, không có ý muốn tiếp tục nhiều lời.

"Này, đừng đi, tôi còn có lời chưa nói."

Lộ Phi trở mắt nhìn Lâm Thiên Y cũng không quay đầu lại rời đi...

Lâm Thiên Y trở lại phòng làm việc, Trần Hi vừa lúc đem mặt đang dính vào cửa sổ kính thủy tinh thu lại.

"Này, này, tớ nói Tiểu Thiên a, soái ca mới rồi là ai thế? Nhìn sơ đã thấy cao lớn đẹp trai rồi, có phải anh ta chính là người đàn ông cậu đang cất giấu không hả?"

"A, đau, cậu làm gì gõ đầu tớ thế!"

Trần Hi ôm đầu, gương mặt đau khổ, có điều rất nhanh liền bị ngọn lửa tám chuyện hừng hực thay thế.

"Hồ sơ của cậu chính lý xong chưa?"

Lâm Thiên Y liếc mắt, nguy hiểm nhìn chằm chằm Trần Hi.

"Chưa xong!"

"Tớ nghe nói chiều nay có đợt tổng kiểm tra nha..."

Lâm Thiên Y kéo dài âm điệu.

"Thật không vậy, cậu đừng làm tớ sợ. Thế nào mà mệnh lại khổ như vậy, công việc của tớ nhiều như thế, mà cậu lại nhàn nhã chơi game!"

"Chịu thôi, tuần trước tớ bạn muốn chết, cậu thì rảnh đến phát điên, tuần này đổi lại thôi!"

Lâm Thiên Y dương dương đắc ý, tiếp tục chơi game.

Chỉ có điều trong game, Biệt Thái Phóng Tử cùng Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tự Tiểu lại đột nhiên đứng im, Lâm Thiên Y quan sát thật lâu cũng không thấy động tĩnh gì, ít nhất tới ba phút đồng hồ, cơ hội tốt.

Cô nhìn chung quanh, Tiểu Ngư Quái, Chung Ly Hàn còn có bang phái bọn họ đại đa số mọi người thi nằm đầy đất, hình ảnh có thể nói là thê thảm.

Bang phái bọn họ bị khi dễ thật là thảm mà!

Đang nhìn mình cũng là xác chết tại đây, Biệt Thái Phóng Tứ đang đứng phía sau lưng mấy cao thủ bang phái bọn họ, bất động như núi, trong lòng Lâm Thiển Y suy nghĩ, lẽ nào Biệt Thái Phóng Tứ treo cơ? Mặc dù lúc này giết mình với chơi đùa cũng như một.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, có lẽ tạm thời có chuyện cho nên treo cơ, Lâm Thiển Y cười thầm. Cô mới vừa rồi muốn tìm cơ hội đánh lên anh, đáng tiếc người còn chưa tới gần đã bị vạ lây giết chết rồi, thật là đáng thương. Còn bây giờ?

Đầu tiên Lâm Thiển Y hồi sinh tại chỗ, sau đó chuẩn bị mấy bình dược thủy có thể hồi máu, khởi động kỹ năng ẩn thân.

Cô chơi nhân vật này chính là có sở trường đánh lén, có hai kỹ năng lớn là ẩn thân cùng tăng tốc, mắt thấy máu sắp hết cô liền uống một chai dược thủy, trong nháy mắt hồi máu, lần này cô cuối cùng tới được sau lưng Biệt Thái Phóng Tứ.

Có trang bị hạng nhất quả thật rất tốt, ít ra cô chém người ta nửa ngày, người ta mới mất có chút xíu máu, ngược lại cô bị đòn đánh phản lại bị thương trầm trọng. Cuối cùng sau khi lãng phí thật nhiều bình dược thủy, thân hình cao lớn của Biệt Thái Phóng Tứ rốt cục ngã xuống.

Cô vốn còn muốn đem cái tên ghê tởm Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụu Tiểu tiêu diệt, không ngờ lại bị những người khác trong bang phái bọn họ phát hiện, mà lúc này kỹ năng ẩn thân đồng thời mất tác dụng.

Lâm Thiển Y có chút tiếc nuối, nhanh chóng mở ra kỹ năng miễn dịch, tránh được phần lớn công kích sau đó tăng tốc chạy khỏi vòng vây. Đáng tiếc chính là trong nháy mắt cô trốn ra được lại bị Tuyên Thủy Đình Đông phát hiện, bị anh dùng kỹ năng đóng băng làm đông lạnh, cuối cùng bị Hạ Mạt Thanh Thanh loạn kiếm chém chết.

Dầu gì cô cũng từng là chồng trước của cô ấy a, tại sao có thể ác như vậy chứ, thật là một chút tình cảm cũng không có. Bất quá cũng may là đã giết được đệ nhất thiên hạ một lần, không phải là đáng ăn mừng sao?

Đang trong lúc hưng phấn, Lâm Thiển Y không có chú ý tới Trần Hi vừa nảy còn huyền thoại oán trách tại sao lại yên tĩnh.

"Thì ra là nhân viên văn thư cô Lâm của chúng ta đi làm lại chơi game yêu thích..."

Giọng nói trầm thấp từ tính kéo dài, giống như rượu ngon thượng hạng ủ trăm năm vậy, Lâm Thiển Y rùng mình, theo bản năng thật nhanh đóng lại cửa sổ game, sau đó cứng ngắc quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng.

Cô từ trên ghế nhanh chóng đứng lên, che trước máy tính, giống như kiểm chứng cho sự chột dạ của mình, đôi tay nhỏ bé đặt ở trước bụng, đầu nhỏ cúi rất thấp.

"Chuyện này..."

Cô muốn giải thích, nhưng lại không rõ ràng lắm tên khốn kiếp trước mắt này thấy được bao nhiêu, còn có Trần Hi chết tiệt cũng không biết nhắc nhở cô một tiếng.

Bị mắng thảm, trong lòng Trần Hi không khỏi oan uổng, ánh mắt Tổng giám đốc lạnh như băng khiến cho máu huyết toàn thân cô đông cứng, cô làm sao dám nói chuyện a.

"Thế nào?"

Hạ Minh Duệ bộ dáng đẹp mắt môi mỏng hé mở, giọng nói rõ ràng lạnh lùng, nghe không ra tâm tình. Lâm Thiển Y trong lòng rối bời, giải thích cũng không được mà không giải thích cũng không xong, chỉ có thể đứng im không nói tiếng nào.

Nếu là anh không nhìn lầm, người mới vừa rồi bị cô tiêu diệt là nhân vật Biệt Thái Phóng Tứ của anh? Anh bình thường rất ít khi đăng nhập, coi như có đăng nhập cũng là treo cơ, chủ yếu là do không có nhiều thời gian chơi như vậy, đa phần đều là Lộ Phi giúp anh. Nhưng là lâu rồi không có chơi, anh vừa mới lên không bao lâu bất quá chỉ treo cơ trong chốc lát liền từ chỗ của cô thấy mình bị giết? Còn là bị đánh lén?

Động tác kia của cô dứt khoát gọn gàng, tính toán rất tốt, hơi có chút sai lầm sẽ không giết chết được anh. Anh là nên tức hay nên cười đây chứ?

Vừa nảy khi anh nhìn rõ ràng, bao gồm cả tên nhân vật của cô, Hữu Chung Ngươi Đùng Chạy? Nhân vật nam? Hạ Minh Duệ có chút nghi ngờ, trong nháy mắt dường như nghĩ tới rất nhiều thứ, cái tên này thấy thế nào cũng không giống như tên mà một cô gái nên lấy. Lại nói nhân vật này chẳng phải của cô sao?

Ánh mắt lập tức sắc bén hơn còn có chút âm u, ánh mắt nhìn Lâm Thiển Y cũng hơi có chút biến sắc.

"Trừ nửa năm tiền lương!"

Nhẹ nhàng quăng một câu đề cho Lâm Thiển Y lập tức ngừng đầu, có làm không vậy?

Không có nghiêm trọng vậy chứ? Nhiều lắm là trừ một ngày tiền lương chẳng phải xong chuyện ư? Anh đã lên cao tới nửa năm độ cao rồi đó.

"Gì chứ?"

Lâm Thiên Y tròn to mắt, chăm chăm nhìn người đàn ông quá mức đẹp mắt trước mặt, trên đầu anh còn kém không mọc lên hai cái sừng trâu, sừng ác ma đó!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 71: Thư ký?

Vậy cô muốn bị đuổi việc?"

Hạ Minh Duệ hít mắt lại, dám chất vấn quyết định của anh? Lá gan người phụ nữ này hình như càng lúc càng lớn.

"Tôi nào dám!"

Có trời mới biết, nếu để bị đuổi việc, phải chăng Hạ Minh Duệ sẽ cho cô ở nhà anh làm việc nhà ngày này qua ngày khác?

"Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ, vị trí nhân viên văn thư của cô sẽ do Cố Hiểu Kha tiếp nhận!"

Lúc này, Cố Hiểu Kha từ bên ngoài chậm chậm đi vào, khi thấy Lâm Thiên Y liền nở nụ cười chào hỏi.

Một bộ đồng phục công sở vừa vặn ôm lấy vóc người cô, gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười tự tin, trong nháy mắt chinh phục được cả Trần Hi và Trưởng phòng, giống như người đẹp như vậy rất hiếm gặp, ngay cả người nổi tiếng cũng chưa chắc có được.

"Vậy còn tôi?"

Lâm Thiên Y có chút ngây ngốc. Tên khốn này không phải thật sự muốn đuổi việc cô chứ? Nhưng mà chẳng phải đã khấu trừ nửa năm tiền lương của cô rồi ư?

Đầu nhỏ của cô có chút rối loạn, không chút nghĩ ngợi liền hỏi

"Cô?"

Không riêng Lâm Thiên Y có chút mù mờ, ngay cả Trần Hi cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, chỉ là chơi game mà thôi có nghiêm trọng đến vậy. Có điều sự việc hiện tại quả thực trầm trọng, khiến cho Trần Hi cũng mù mờ như Lâm Thiên Y.

Mà Cố Hiểu Kha cũng nghi hoặc nhìn Hạ Minh Duệ, cô muốn đến công ty Duệ làm, chỉ vì có thể ở gần bên anh, nhưng mà cũng không cần thiết phải đuổi việc Lâm Thiên Y.

Trước khi tới đây cô cũng không biết Lâm Thiên Y cũng là nhân viên nơi này, cô còn tưởng rằng Lâm Thiên Y đơn thuần chỉ là người giúp việc nhà cho Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiên Y đang ngây người như phỗng, trong mắt xẹt qua vài tia quý quyết, nhưng mà đối với Lâm Thiên Y ánh mắt tên kia giờ phút này lạnh như dao, có cần phải thể thâm như vậy không?

Chẳng lẽ là báo ứng do đánh lén đệ nhất thiên hạ? Sớm biết thế cô liền đăng hoàng ngồi nhìn chăm chăm máy tính ngăn người là được.

"Cô thì miễn cưỡng tới phòng làm việc của tôi bưng trà rót nước đi! Trước hết phải quan sát một thời gian rồi mới quyết định được, vừa lúc tôi cũng đang thiếu một thư ký!"

Nói xong Hạ Minh Duệ liền quăng cho Lâm Thiên Y một ánh mắt ý nói cô đi theo, sau đó liền hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng xoay người rời đi. Toàn bộ hành động quá nhiên là ưu nhã vô cùng, nhưng Lâm Thiên Y lại hận đến muốn cắn người.

Thư ký chó má gì, cô vẫn còn thích công việc hiện tại. Cô tình nguyện làm một nhân viên văn thư nho nhỏ cũng không muốn làm thư ký.

"Duệ!"

Lúc Hạ Minh Duệ xoay người kia, Cố Hiểu Kha mới kịp phản ứng. Cô thế nào cũng không muốn tin Duệ sẽ cho Lâm Thiên Y đảm đương chức thư ký cho anh. Trước khi tới cô từng tận lực năn nỉ anh nửa ngày, cuối cùng anh cũng chỉ cho cô một câu nói.

Em không thích hợp làm thư ký, rất cực khổ!

Cho dù là vậy cô cũng nguyên ý, cô chỉ là muốn đợi ở bên cạnh anh, cực khổ, cho tới bây giờ cô chưa từng sợ, anh tại sao lại không hiểu tâm ý của cô chứ?

Người bên cạnh cũng nhìn ra được ánh mắt cô nhìn anh quyền uy cỡ nào, nhưng tại sao anh lại làm như không thấy? Cô không tin anh không hiểu được tâm ý mình.

Nhưng mà tiếng gọi của cô lại như tan biến trong đám người nơi đây, Hạ Minh Duệ căn bản chính là không nghe thấy. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Thiên Y ù rũ cúi đầu đi theo sau anh.

Cô Hiểu Kha cắn môi dưới, có chút không cam lòng. Cuối cùng cô chỉ có thể đến ngồi ở chỗ Lâm Thiên Y đã từng ngồi qua.

Lúc này Trưởng phòng cẩn thận đi tới, bụng tròn trịa, mặt tròn mạp mạp, cười híp mắt ghé sát vào Cô Hiểu Kha.

"Cô Cô, có cái gì không hiểu có thể hỏi Trần Hi. Cô ấy là nhân viên kỳ cựu của phòng, nếu như vẫn còn có điều không hiểu cũng có thể tới hỏi tôi, hi hi!"

Ông không thể không cẩn thận đối đãi a, đây chính là người mà Tổng giám đốc giao phó cho ông chiếu cố thật tốt. Chẳng qua là có chút kỳ quái, tại sao lại đem nhân vật lớn như vậy an bài cho một chức nhân viên văn thư nho nhỏ.

Lâm Thiên Y lòng tràn đầy buồn bực đi theo Hạ Minh Duệ lên tầng 11, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hạ Minh Duệ không coi ai ra gì, nhàn nhã ngồi trên ghế xoay, hai chân bắt chéo, nhìn không thấy chút nào tùy tiện mà ngược lại còn tăng thêm phần ưu nhã. Cặp mắt thâm thúy đủ câu hồn phách, đáng tiếc giờ phút này Lâm Thiên Y không rảnh để thưởng thức, cô đang ghen một cục tức trong bụng đây.

"Thế nào? Không phục?"

Hạ Minh Duệ nhướn mày, mắt nhìn người phụ nữ từ trên xuống dưới.

Cúi đầu, hai tròng mắt Lâm Thiên Y muốn phun ra lửa, quả đấm nhỏ càng siết chặt. Cô không ngừng ở trong lòng bảo mình phải bình tĩnh, bình tĩnh! Ngàn vạn lần không nên chấp nhất với tên khốn kiếp ác ma này.

Nhưng là bất kể kiềm chế thế nào, tức giận trong lòng ngày một tăng, lớn tới mức chỉ cần phát tiết ra thì không cách nào thu hồi được.

Thấy Lâm Thiên Y không nói lời nào, Hạ Minh Duệ cũng không nóng nảy, tự nhiên uống một ngụm cà phê đã có chút lạnh.

"Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp!"

Hạ Minh Duệ để tách cà phê xuống, con người lấp lánh cát giấu thâm trầm

Lâm Thiên Y tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, trên mặt anh lạnh nhạt không thể nghi ngờ lại một lần nữa đốt lên ngọn lửa giận trong cô.

"Tại sao lại trừ nửa năm tiền lương của tôi?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

"Tôi bắt quá chỉ chơi game có một chút thôi, hơn nữa công việc của tôi cũng đã hoàn thành! Tôi thừa nhận đi làm mà chơi game là không đúng, tôi đồng ý chịu phạt, nhưng anh là đang lấy việc công trả thù riêng!"

"Em thật sự cảm thấy như vậy?"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng nhìn cô một cái, con người đen nhánh khiến Lâm Thiên Y xem mà không rõ cảm xúc.

"Chẳng lẽ không đúng?"

"Có lẽ đi làm chơi game là việc nhỏ, nhưng em có nghĩ tới chuyện này ảnh hưởng như thế nào không? Nếu như tất cả mọi người ở phòng ban khác cũng giống như em có thời gian rảnh liên chơi game một chút, em có thấy công ty có cân kinh doanh nữa không?"

"Việc lần này em bị tôi bắt gặp, tôi nên đuổi việc em, không vì lý do gì, chỉ vì giết một răn trăm mà thôi!"

Ánh mắt lạnh lùng của Hạ Minh Duệ nói cho Lâm Thiên Y biết anh là đang nghiêm túc, khi đó anh thật muốn đuổi việc cô, nhưng tại sao cuối cùng lại không làm? Nhưng cô cũng không có dũng khí đi hỏi! Chẳng qua là im lặng trầm mặc.

"Em cảm thấy tôi khấu trừ nửa năm tiền lương của em là rất oan uổng?"

Lâm Thiên Y cắn môi trầm mặc, không lên tiếng!

"Nếu như em cảm thấy không đủ tôi không ngại trừ thêm!"

"Anh dám!"

Lâm Thiển Y ngẩng đầu, ánh mắt mở thật lớn, nước mắt uý khuất cũng không nhìn được nữa mà chảy xuống.

"Em..."

Hạ Minh Duệ còn muốn tiếp tục quở trách, nhưng khi nhìn thấy nước mắt trên mặt Lâm Thiển Y, không biết thế nào liền trầm mặt. Phụ nữ chảy nước mắt rồi khóc thút thít không phải anh chưa từng thấy, ngược lại đã gặp qua rất nhiều, nhưng mà chưa từng có người phụ nữ nào ở trước mặt anh rơi lệ có thể khiến anh tay chân luống cuống.

Anh bị làm sao vậy?

Đáng chết!

Thật vất vả mới chế trụ được xúc động muốn kéo cô vào lòng an ủi, anh lạnh lùng ra lệnh.

"Em đi ra ngoài trước đi, làm thư ký chỉ cần canh giữ ở cửa là được rồi, có chuyện tôi sẽ gọi!"

Xi, cô cũng không phải là chó giữ cửa, còn là giữ cửa phòng, quả nhiên gặp tên khốn này thì không có gì tốt đẹp cả. Lâm Thiển Y lau nước mắt trên mặt, bộ dạng như không có chuyện gì, điềm nhiên đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa cái rầm.

Anh cho rằng cô sẵn sàng đợi anh ở bên ngoài ư?

Lâm Thiển Y vừa mới đi ra liền đụng phải Cố Hiểu Kha.

"Hiểu Kha, sao cô lại tới đây?"

Lâm Thiển Y mỉm cười chào hỏi.

"Duệ có bên trong không? Tôi đến tìm anh ấy!"

"Có, anh ta ở bên trong!"

Nhắc tới Hạ Minh Duệ, đáng về Lâm Thiển Y như nhắc tới một mối thâm thù đại hận nào đó.

"Cô dường như rất có thành kiến đối với anh ấy?"

Cố Hiểu Kha suy nghĩ một chút, sau đó thử dò xét hỏi.

"Tôi có thành kiến với anh ta?"

Lâm Thiển Y trợn mắt, chỉ chỉ cái mũi mình. Nếu không phải anh tới tìm cô gây sự, cô liền cảm ơn trời đất, cô nào có bản lĩnh đi tìm vị Tổng giám đốc đại nhân kia gây phiền toái a.

Về mặt khoa trương của Lâm Thiển Y khiến Cố Hiểu Kha buồn cười, lắc đầu một cái, cũng không tiếp tục để ý tới Lâm Thiển Y, đẩy cửa phòng làm việc mà vào.

"Duệ!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 72: Thiển, anh rất nhớ em

Cố Hiểu Kha nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong ánh mắt đều là thần sắc dịu dàng.

"Hiểu Kha? Sao em lại tới đây?"

Hạ Minh Duệ từ trong đồng vắng kiện ngẩng đầu lên, trong mắt đều là nghi ngờ.

"Có phải anh có ấn tượng tốt với Lâm Thiển Y?"

Cố Hiểu Kha suy nghĩ một chút, rồi cuộc đem lời trong lòng muốn nói nói ra. Vốn cô muốn hỏi anh có phải hay không thích người phụ nữ tên Lâm Thiển



Y đó.

“Em nghĩ gì thế?”

Anh mà lại đi thích người phụ nữ cái gì cũng không có sao?

Cố Hiểu Kha cắn môi, trong ánh mắt có nhiều hoài nghi.

“Nhưng em cảm thấy anh đối với cô ấy rất đặc biệt!”

Hạ Minh Duệ nhìn Cố Hiểu Kha hồi lâu, mãi cho đến khi cả người cô không được tự nhiên, mới ung dung mở miệng.

“Em đến tìm anh là vì chuyện này?”

“Không phải là...”

Cố Hiểu Kha có chút do dự, không biết phải mở miệng thế nào.

“Có chuyện gì thì nói, anh đang bận!”

“Tại sao anh lại không để em làm thư ký? Ngược lại để cho Lâm Thiên Y làm thư ký của anh? Anh biết là em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi mà!”

Cố Hiểu Kha cắn răng, đem toàn bộ lời muốn nói nói ra. Lúc này cô cũng không kịp để ý Hạ Minh Duệ nghĩ gì về mình, cô thật ra chỉ hy vọng có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng anh. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới Duệ có thể sẽ thích cô gái khác, trong lòng tựa như có một cái dằm, không lấy ra sẽ không thoải mái!

“Thư ký là một công việc rất cực nhọc, em nghĩ rằng rất đơn giản sao?”

Hạ Minh Duệ nhưn mày, tiếp tục nhìn văn kiện trong tay.

“Nhưng em không sợ cực nhọc!” Chỉ cần ở bên cạnh anh, khổ mấy em cũng chịu được.

“Em chắc chắn cơ thể mình chịu được?”

Hạ Minh Duệ ngẩng đầu, con ngươi thâm thúy chăm chú nhìn cô.

“Cơ thể em sẽ không có vấn đề, vì anh em sẽ chú ý cẩn thận!”

“Lần nào em chẳng nói thế? Nhưng kết quả thì sao?”

Hạ Minh Duệ từ chối cho ý kiến, dường như không quá tin tưởng lời nói của Cố Hiểu Kha.

“Em...”

Cố Hiểu Kha còn muốn tranh luận thêm điều gì đó, nhưng khi nhìn khuôn mặt không chút giả dối của anh, lại đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Hai người im lặng thật lâu, cuối cùng vẫn là Hạ Minh Duệ lên tiếng trước.

“Còn có việc gì ư?”

“Em...”

Không có” Cô muốn hỏi buổi tối có thể ghé qua nhà anh không, nhưng cô lại sợ nghe anh cự tuyệt.

Lúc Cố Hiểu Kha ra khỏi phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y đang đứng ở cửa ngăn người. Dáng vẻ chán đến chết kia của cô khiến Cố Hiểu Kha có chút buồn cười.

“Tiểu Thiên!”

Cố Hiểu Kha từ phía sau lưng vỗ vỗ bả vai Lâm Thiên Y. Bị vỗ đột ngột, Lâm Thiên Y có chút giật mình. Khi nhìn thấy Cố Hiểu Kha ở sau lưng, cô liền tức giận vỗ vỗ ngực.

“Chuyện gì a? Có biết là người dọa người sẽ hù chết người không đó!”

“Tiểu Thiên, có lúc tôi thật hâm mộ cô!”

“Hả?”

Hâm mộ cô? Lâm Thiên Y cười khỏ, là cô hâm mộ cô thì có. Cô là con nhà giàu, từ nhỏ không lo ăn mặc, không giống cô, thiếu Hạ Minh Duệ một khoản nợ thật bự.

“Thôi quên đi, chiều nay tôi không phải đi làm. Ngày mai mới là ngày làm việc chính thức, tôi đi trước đây!”

“Ừm!”

Cảm xúc của Cố Hiểu Kha có chút không tốt, chẳng lẽ bởi vì Hạ Minh Duệ? Nhưng bọn họ không phải người yêu của nhau sao?

Lâm Thiên Y có chút nghi ngờ, nếu đã là người yêu của nhau, Hạ Minh Duệ lại còn cùng cô ở chung một chỗ, này có tính là lừa dối hay không?

Aizz! Quan hệ của bọn họ để cho cô không cách nào đối mặt với Cố Hiểu Kha. Cô như vậy có tính là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm người khác không?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, những kẻ có tiền được mấy ai là chung thủy cơ chứ? Mà cô, có lẽ ở trong mắt Hạ Minh Duệ chẳng qua nhất thời mới mẻ mà thôi, chờ anh chán, có lẽ cô liền bị đập văng đi rất xa.

Âm thầm thở dài một cái, Lâm Thiên Y cảm thấy cô chẳng chút nào giống một người thư ký, ngược lại giống như bức tượng, hay là nói cô giống như bảo vệ đứng canh cửa phòng làm việc cho Tổng giám đốc thì đúng hơn.

Tóm lại đầu Hạ Minh Duệ tuyệt đối là bị cửa ải, nếu không cũng sẽ không nghĩ đến việc cho cô đảm đương chức thư ký.

Lâm Thiên Y đang ngẩng đầu nhìn trời, điện thoại di động của cô vang lên.

Đây là số điện thoại mới của Hứa Hạo Trạch, cô vốn không muốn nhận, càng không muốn cùng Hứa Hạo Trạch có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng cô lại sợ bà Hứa xảy ra chuyện gì, do dự thật lâu mới bắt điện thoại.

“Alo? Chuyện gì?”

Giọng nói Lâm Thiên Y có chút nóng nảy, đối mặt Hứa Hạo Trạch cô rất khó có được khẩu khí tốt.

“Thiên, anh rất nhớ em!”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo chút mệt mỏi của Hứa Hạo Trạch nghe rất là tiêu tụy, nhưng bây giờ cho dù Hứa Hạo Trạch có đáng thương cỡ nào cũng không khơi dậy được chút đồng tình từ cô.

“Việc đó thì quan hệ gì tới tôi?”

Lâm Thiên Y cười lạnh, thời điểm anh ra ngoài thoải mái tìm niềm vui có từng nghĩ tới cô. Tới lúc khó khăn lại tìm đến cô? Trên thế giới này đâu có chuyện tốt như vậy. Chẳng lẽ cô trông rất mù quáng, rất ngu ngốc? Là đối tượng tốt để lừa gạt?

“Thiên, đừng đối với anh như vậy! Anh thật sự rất nhớ em!”

Giọng nói Hứa Hạo Trạch trong điện thoại vô cùng ưu thương, có cảm giác như đang khóc lóc than thở vậy.

“Xin lỗi, tôi rất bận, không có thời gian nhớ đến anh! Nếu như không có chuyện gì tôi cúp máy đây!”

Lời nói của Lâm Thiên Y rất lưu loát dứt khoát, không chút dây dưa.

“Thiên, em thật sự thấy chết mà không cứu sao? Em biết anh không có đủ tiền để làm phẫu thuật, tiền tích cóp được mấy năm nay vốn muốn dùng để mua nhà cho em, chỉ vì nhất thời sơ suất mà đầu tư làm ăn thất bại. Em, không thể giúp anh được sao?”

Nếu là trước kia, Lâm Thiên Y thế nào cũng không cự tuyệt được lời cầu khẩn có chút ní non này của Hứa Hạo Trạch, huống chi việc anh làm đó là vì cô. Nhưng còn bây giờ thì sao? Lời Hứa Hạo Trạch nói có thể tin ư?

Nếu như không phát sinh chuyện với Hoa Tiểu Mạn, bất kể Hứa Hạo Trạch nghèo cỡ nào, hoặc là coi như anh mắc bệnh hiểm nghèo gì, Lâm Thiên Y cũng nhất định không bỏ anh. Cô chính là kiểu người như vậy, một khi đã đồng ý qua lại thì không dễ dàng thay lòng đổi dạ, nhưng hiện tại? Cô không tìm được lý do để thuyết phục bản thân giúp anh.

Cho nên việc giúp đỡ mẹ anh bất quả để cảm ân, nhưng không phải vì Hứa Hạo Trạch, cũng không phải vì nghĩ đến tình nghĩa xưa kia với anh.

“Hứa Hạo Trạch, tôi nghĩ anh hiểu làm cái gì rồi. Tôi không cần thiết cũng không có nghĩa vụ tới giúp anh. Huống chi tiền đóng tiền giải phẫu cho mẹ anh là tôi mượn người khác, anh có thể hiểu không? Hiện tại tôi không kêu anh trả lại đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!”

Lâm Thiên Y vừa nói, vành mắt đã đỏ hoe. Đó là tiền cô bán thân đó, nực cười mà!

Nhưng cái người đàn ông cô yêu chẳng những không thấu hiểu, không cảm tạ, thậm chí lần nữa yêu cầu cô giúp đỡ, bộ tưởng cô kiếm tiền dễ lắm sao?

“Lâm Thiên Y cô đừng giả bộ nữa. Không phải cô cầu được đại gia sao? Còn cái tên đàn ông tồi đó đánh tôi, cô có thể mượn hân ta, coi như chúng ta

đã từng quen biết, cô cũng không thể thấy chết mà không cứu!”

Thấy không thể mềm mại mà nói chuyện được, giọng nói Hứa Hạo Trạch trở nên cứng rắn hơn.

“Cút mẹ nhà anh đi!”

Nhìn cô rất giống con ngốc sao?

Lâm Thiên Y không khách khí cúp điện thoại, cô chính là không tin được Hứa Hạo Trạch còn ra cái thể thống gì nữa? Muốn cô giúp, đơn giản chỉ là muốn tiền?

Chẳng qua là Lâm Thiên Y đã đánh giá thấp da mặt Hứa Hạo Trạch, giờ tan ca, khi cô vừa ra khỏi cửa công ty, từ phía xa đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

Mà Lâm Thiên Y vừa ra tới liền bị Hứa Hạo Trạch nhìn chăm chú, sau đó dưới ánh mắt mọi người, Hứa Hạo Trạch đi về phía Lâm Thiên Y, chặn ngang kéo lấy cánh tay cô.

“Anh muốn làm gì? Mau buông tay!”

Đối với đụng chạm của Hứa Hạo Trạch, kể từ sau đêm hôm đó, cô ít nhiều có chút phản kháng, chán ghét!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 73: Em là kẻ ngốc sao?

"Làm gì? Đương nhiên là tới nhìn bạn gái anh một chút rồi!"

Hốc mắt Hứa Hạo Trạch hăm sâu, đã không còn nhìn thấy sự hăng hái của mấy ngày trước, thoạt nhìn mấy ngày này anh trôi qua không được tốt lắm.

"Xi, bạn gái anh? Xin hỏi ai là bạn gái anh?"

Lâm Thiên Y mĩa mai anh, cười lạnh không dứt.

"Thế nào? Được đại gia bao liền quên người cũ?"

"Ha ha, Hứa Hạo Trạch anh điên rồi. Bây giờ chúng ta đang ở ngoài đường, nói chuyện với người khác có thể tích chút công đức không?"

"Tích công đức?"

Hứa Hạo Trạch cười lạnh, con người vốn trong suốt nay hiện đầy sự nham hiểm. Cô chưa bao giờ biết người đàn ông cô từng thích lại có một mặt u ám như vậy.

"Lâm Thiên Y! Tôi cũng sắp chết rồi, còn có tâm tư quan tâm những thứ đó sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y liền thay đổi, đặc biệt ở trước công ty có không ít người đang nhìn về hướng này, điều này làm cho mặt cô nóng hừng hực.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Chuyện này rất đơn giản, cho tôi tiền!"

Lâm Thiên Y tròn to mắt, ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

"Sao anh không đi chết luôn đi?"

"Thế nào? Còn muốn đánh tôi?"

Hứa Hạo Trạch nắm bàn tay nhỏ bé chuẩn bị đánh anh của Lâm Thiên Y, cười xấu xa.

"Cô cũng đừng quên, cô là vợ chưa cưới của tôi!"

"Chó nhà anh đánh rầm thối lắm!"

Lâm Thiên Y tức giận, tên khốn kiếp này như thế nào mà có thể ở khắp nơi nói bậy bạ? Rõ ràng chia tay là do hắn nói, lúc ấy lại còn cảnh cáo cô không được tìm hắn đây đưa. Cô như mong muốn của hắn, vậy mà lúc này? Chuyện gì xảy ra vậy trời?

"Cô nói tôi thú lắm? Mẹ tôi đã đem tín vật đính ước cho cô, cô dám nói cô không nhận?"

"Hừ! Hứa Hạo Trạch anh còn không phân rõ phải trái sao? Cái đó là do tôi muốn sao? Rõ ràng là do các người nhất quyết đưa cho tôi, anh nếu muốn lấy lại thì cứ nói, tôi bây giờ lập tức trả lại cho anh!"

Lâm Thiên Y vừa nói xong liền mở túi ra, đem khối ngọc bội lấy ra ngoài, đưa tới trước mặt Hứa Hạo Trạch. Hứa Hạo Trạch vốn tính đưa tay nhận lấy, tiếc rằng một tay khác của Lâm Thiên Y còn đang bị anh nắm, cô muốn hát ra liền dùng lực, vừa lúc đem ngọc bội Hứa Hạo Trạch vừa cầm trong tay đánh rơi xuống đất.

"Choang" một tiếng, ngọc bội bể thành vài mảnh.

"Lâm Thiên Y!"

Kèm theo tiếng rống giận của Hứa Hạo Trạch còn có tiếng tát tay vang lên.

Đây là lần thứ hai hắn đánh cô!

Tên đàn ông cặn bã này!

Lâm Thiên Y tức giận, hai tay xô về phía trước, Hứa Hạo Trạch trừng mắt lùi về sau hai bước. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Lúc này cả hai đều trong cơn tức giận.

"Được, được, được lắm. Lúc này coi như cô không muốn đưa tiền thì cũng phải đưa! Cô có biết giá trị ngọc bội này không?"

"Tôi khinh!"

Đền tiền! Lâm Thiên Y không phủ nhận là ngọc bội này rất đẹp, nhưng nếu nói tới ngọc bội này có đáng giá thì không hẳn là thế. Tên cặn bã này rõ ràng muốn đòi tiền cô mà thôi. Nghĩ cũng rất hay!

"Đem tám thê vàng lần trước đưa cho tôi, nói cho tôi biết mật mã tôi liền không truy cứu chuyện ngọc bội nữa!"

Hứa Hạo Trạch bám ở cánh tay Lâm Thiên Y, khiến cô đau đến hít một hơi khí lạnh.

Đúng lúc này, một giọng nói ôn hoà có phần ngạc nhiên vang lên.

"Các người đang làm gì vậy?"

Sau khi tan việc, Cố Hiểu Kha không đi về trước mà ở lại chờ Hạ Minh Duệ cùng về.

"Buông tay!"

Lâm Thiên Y tròn đôi mắt như muốn phun lửa lên, giận dữ nhìn Hứa Hạo Trạch.

Lời Lâm Thiên Y vừa nói, cánh tay không bị Hứa Hạo Trạch bắt được ngược lại bị một người khác bắt được, đồng thời dùng sức kéo cô lui về phía sau. Lâm Thiên Y nhất thời có cảm giác đau đớn như bị xé hai.

Có điều cũng may cơn đau này chỉ kéo dài trong chốc lát, khi cô kịp phản ứng lại thì đã được một người khác kéo đến sau lưng. Người nọ còn một tay ôm cả cô.

"Hạ Minh Duệ!"

Lâm Thiên Y nhỏ giọng gọi. Vì cái gì mà mỗi lần cô gặp khó khăn người này luôn luôn xuất hiện kịp thời? Cô vuốt vuốt chóp mũi ề ề, khuôn mặt lần nữa chống lại ánh mắt âm trầm của Hạ Minh Duệ.

"Em là kẻ ngốc sao? Bị khi dễ cũng không biết kêu cứu? Công ty chúng ta nhiều người như vậy chỉ để trang trí thôi sao?"

Ặc!

Bị mắng, thật là không có chút dịu dàng nào. An ủi cô một chút bộ chết à! Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, Lâm Thiên Y nhưng lại rất tự nhiên rút vào ngực Hạ Minh Duệ, cái đầu nhỏ thân thiết cọ cọ trên người anh.

Nhận thấy được hành động của Lâm Thiên Y như một chú mèo con có phần dựa dẫm, trong lòng anh dễ chịu hơn chút. Có điều lúc ánh mắt anh chuyển sang Hứa Hạo Trạch liền hoàn toàn trở nên âm trầm.

"Lại là anh!"

Hứa Hạo Trạch liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y đang vùi đầu trong ngực Hạ Minh Duệ, trên mặt thoáng qua chút âm u không dễ phát hiện.

"Thế nào, mùi vị người đàn bà của người khác thế nào?"

"Anh dùng phương thức như vậy đối đãi với bạn gái cũ à? Phụ nữ là để yêu thương!"

Hạ Minh Duệ nắm cánh tay Lâm Thiên Y thật chặt, con người đen nhánh thoáng qua ánh sáng lạnh khó phát hiện. Thời điểm nhìn anh ta khi dễ Lâm Thiên Y, trong nháy mắt anh thật có xúc động khiến người đàn ông này hoàn toàn biến mất. Lần trước anh thiếu chút nữa là làm thật. Người này lại còn không biết sống chết dám tới quấy rầy cô lần nữa?

Có phải là anh quá nhân từ?

"Vậy ư? Tôi cũng không cho là như vậy, Lâm Thiên Y là người đàn bà của anh sao? Tiền viện phí của mẹ tôi cũng do anh cho? Không nhìn ra anh đúng là hào phóng nha!"

Nụ cười Hứa Hạo Trạch có chút tăm tối, có điều hần thích người có tiền.

Đối với lời nói của Hứa Hạo Trạch, Lâm Thiên Y cảm thấy rất khó chịu. Người đàn ông này thật sự khiến cô hoàn toàn thất vọng. Hạ Minh Duệ lại vẫn duy trì im lặng.

Vốn là Cố Hiểu Kha đang choàng tay Hạ Minh Duệ, lúc Hạ Minh Duệ buông cô ra mà chạy tới trước mặt Lâm Thiên Y, cô cảm thấy có chút mất mát. Tuy nhiên sau khi nghe lời nói của Hứa Hạo Trạch xong, khuôn mặt nhỏ nhắn ban đầu đỏ thắm nay có chút trắng bệch.

Mặc dù sớm đã nghĩ quan hệ giữa Lâm Thiên Y cùng Hạ Minh Duệ tuyệt đối không đơn giản chỉ là người giúp việc như vậy, hoá ra cô là người phụ nữ của anh.

Theo cô biết, Duệ không phải là một người đàn ông tùy tiện. Anh dường như chưa bao giờ đi câu lạc bộ đêm tìm phụ nữ, chứ đừng nói chỉ là bao nuôi phụ nữ. Chẳng lẽ anh đối với Lâm Thiên Y là nghiêm túc?

Nhận thức này khiến buồn tim Cố Hiểu Kha co rút đau đớn, làm thế nào cũng không thể tiếp nhận. Nhưng cô thích Duệ, cô phải làm sao đây?

Nhìn hai người kia thân mật ở chung một chỗ, cô lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

"Tôi chỉ hào phóng với người phụ nữ của mình, về phần anh sau này cách xa cô ấy một chút!"

Con người thâm trầm của Hạ Minh Duệ chăm chăm nhìn Hứa Hạo Trạch.

"Ha ha, cô ta hiện tại là bạn gái của tôi, mặc dù cô ta cho tôi đội nón xanh!"

Đối với ánh mắt lạnh như băng của Hạ Minh Duệ, mặc dù trong lòng Hứa Hạo Trạch vẫn còn sợ hãi, nhưng nghĩ đến bản thân mình cần tiền đành phải trở làm liều. Anh đưa tay muốn đoạt lại Lâm Thiên Y từ bên người Hạ Minh Duệ, người phụ nữ hiện tại là một cây hái ra tiền, người đàn ông này vì cô nhất định sẽ cho anh tiền.

Suy nghĩ của Hứa Hạo Trạch tốt đẹp là thế nhưng hiện thực vĩnh viễn đều tàn khốc.

Hứa Hạo Trạch dường như vừa vрон tay kéo Lâm Thiên Y đồng thời liền kêu thảm thiết một tiếng.

Chính là cánh tay của anh bị Hạ Minh Duệ bắt được, sau đó bị bẻ ngược lại như hai cái bánh quẩy, nhìn giống như là bị gãy xương.

"Cút, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi, càng đừng hòng có ý đồ với cô ấy, nếu không tôi sẽ cho anh biết chữ chết viết như thế nào!"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ quá mức thâm trầm cùng tàn nhẫn, Hứa Hạo Trạch không nhìn được rùng mình một cái. Trong lòng đã có một cái kết luận, người đàn ông này cũng không giống như vẻ ngoài thoạt nhìn vô hại như vậy, anh thậm chí có cảm giác người đàn ông này thật sự sẽ giết mình.

Cuối cùng anh cũng chỉ có thể ôm cánh tay của mình hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, chặt vật cùng không cam lòng mà rời đi.

Mà sau lưng, trong đầu Cố Hiểu Kha chỉ lẫn lộn một câu nói, đó chính là lời kia của Hạ Minh Duệ, người phụ nữ của tôi. Tiếp đó cô liền cảm thấy trời đất quay cuồng, ngực đập vô cùng kịch liệt.

"Hiểu Kha!"

Trong nháy mắt Cố Hiểu Kha ngã xuống đất, Hạ Minh Duệ vội vàng đem cô ôm vào lòng, vừa ôm chặt cô, vừa tìm trong túi xách của cô vật gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 74: Quan hệ của hai người là gì?

Không lâu sau đó liền tìm được một bình thuốc, đổ ra hai viên thuốc màu trắng đút cho Cố Hiểu Kha.

Một lát sau, hô hấp Cố Hiểu Kha mới dần dần đều trở lại. Cô mở mắt ra chớp vài cái, đập vào mí mắt là khuôn mặt khấn trương của Hạ Minh Duệ.

"Duệ, anh đang lo lắng cho em sao?"

Sắc mặt Cố Hiểu Kha vẫn tái nhợt, đôi môi đỏ cũng không còn chút huyết sắc nào, lông mày xinh đẹp của Hạ Minh Duệ nhăn chặt.

"Ngày mai em không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt! Em cũng không được chạy lung tung!"

Khó có khi có được sự quan tâm của Hạ Minh Duệ, khoe môi Cố Hiểu Kha khẽ nhếch, đồng thời trong lòng không khỏi xúc động tại sao lại có người đàn ông tuần tú như vậy chứ?

Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, cô liền bị anh mê hoặc thật sâu, cũng kể từ đó không thể cứu vãn.

Dựa vào sự suy yếu của bản thân, Cố Hiểu Kha chậm rãi giơ cánh tay lên từ từ vuốt ve mặt Hạ Minh Duệ. Người đàn ông này luôn lạnh lùng như vậy, cô cũng chỉ có nhân lúc ngã bệnh mới không chút kiêng kỵ đụng chạm anh.

"Hiểu Kha, cô không sao chứ?"

Thấy Cố Hiểu Kha đột nhiên té xỉu, Lâm Thiên Y cũng lo lắng hỏi thăm.

"Tôi không sao!"

Mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng cũng không chút ảnh hưởng tới vẻ đẹp của Cố Hiểu Kha, ngược lại còn khiến người khác cảm thấy thương xót. Lâm Thiên Y không thể không cảm thán trong lòng, làm người đẹp thật tốt, ngay cả một cái nhăn mặt nhú mày cũng là một cảnh đẹp ý vui.

"Tiểu Thiên, Duệ, hai người có thể nói cho tôi biết quan hệ của hai người là gì không? Không cần phải gạt tôi!"

Câu hỏi này của Cố Hiểu Kha rất nghiêm túc, rất cẩn thận. Có trời mới biết cô đã phải lấy bao nhiêu dũng khí mới hỏi ra được câu này. Cô rất muốn từ miệng hai người họ lấy được đáp án, nhưng cũng lại sợ phải nghe thấy đáp án này.

"Chúng tôi? Đương nhiên là quan hệ cấp trên cấp dưới rồi, cũng có thể nói là quan hệ giữa chủ nhà và cô giúp việc!"

Lâm Thiên Y không chút suy nghĩ trả lời, nhưng sau khi thấy vẻ mặt từ chối cho ý kiến của Cố Hiểu Kha, chỉ có thể lúng túng nhếch môi.

Cố Hiểu Kha đưa mắt sang nhìn Hạ Minh Duệ, dường như rất mong đợi câu trả lời từ anh.

"Cô ấy là người phụ nữ của anh!"

Im lặng thật lâu, trong lúc Cố Hiểu Kha cùng Lâm Thiên Y cho rằng anh sẽ không trả lời, Hạ Minh Duệ lại lên tiếng.

Nhưng đáp án này không chỉ khiến Cố Hiểu Kha không cách nào tiếp nhận, ngay cả Lâm Thiên Y cũng ngẩn ra. Cô rất rõ vị trí của mình, cũng rất rõ quan hệ giữa bọn họ, đơn giản chỉ là một giao dịch thuận mua vừa bán. Cô sẽ không ngu ngốc cho rằng người đàn ông như Hạ Minh Duệ sẽ thích mình.

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Hai người phụ nữ dường như là trăm miệng một lời, Lâm Thiên Y là kinh ngạc, còn Cố Hiểu Kha lại cố chấp không tin.

"Anh nói cô ấy là người phụ nữ của anh!"

Lời này của Hạ Minh Duệ đúng là nói cho Cố Hiểu Kha, tuy nhiên Lâm Thiên Y lại thấy có chút gì đó cường điệu, bọn họ không phải là một đôi sao? Vậy tại sao Hạ Minh Duệ phải nói như vậy? Đây là đang muốn tạo thêm cho cô kẻ thù sao? Hay là đem cô ra làm bia đỡ đạn?

"Vậy còn em?"

Giọng nói Cố Hiểu Kha có chút nghẹn ngào, vành mắt cũng đỏ lên. Mặc dù như thế, cô vẫn không nháy mắt nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ, dường như muốn từ trên mặt anh tìm được chút ý treu đùa, nhưng mà cô thất vọng rồi, Hạ Minh Duệ vẫn luôn rất nghiêm túc, cô không tìm được chút dấu vết lừa gạt nào.

"Hiếu Kha!"

Hạ Minh Duệ muốn nói thêm chút gì đó, nhưng Cố Hiếu Kha lại nghiêng đầu, một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Hạ Minh Duệ đem Cố Hiếu Kha ôm lấy, trực tiếp đặt vào chỗ ngồi phía sau xe, đồng thời không quên hướng Lâm Thiển Y ra lệnh.

"Lên xe!"

"Ặc!"

Lâm Thiển Y ngồi đằng hoàng ở vị trí ghế lái phụ, có chút mù mờ.

Chuyện gì xảy ra với Hiếu Kha vậy? Ngã bệnh sao? Nhưng đáng về Hạ Minh Duệ cũng không chút luống cuống, ngay lúc cô vừa té xỉu anh đã nhanh chóng lục tìm thuốc trong túi xách cô ấy, giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm gì mà phải đem cô kéo theo chứ?

Sau khi đến nhà Hạ Minh Duệ, anh ôm Cố Hiếu Kha đi thẳng lên lầu.

Hạ Minh Duệ vừa đem Cố Hiếu Kha đặt lên giường, cô liền mở mắt. Khoé mắt ngấn lệ, ôm chặt lấy cổ Hạ Minh Duệ.

"Duệ, đừng rời khỏi em có được không?"

Hạ Minh Duệ duy trì tư thế nghiêng người về trước, cổ bị ôm chặt, hô hấp cũng có chút khó khăn, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ là yên lặng chờ Cố Hiếu Kha khóc xong rồi buông cổ anh ra.

Về mặt của anh dường như rất bình tĩnh, cũng không có bởi vì Cố Hiếu Kha đau lòng mà bị ảnh hưởng.

"Hiếu Kha, ngày mai anh dẫn em về Mỹ!"

"Không muốn!"

Cố Hiếu Kha tròn to đôi mắt trắng đen rõ ràng, bên trong tràn ngập sự kiên định. Cô chính là cố ý trốn đến tìm anh, làm sao có thể trở về chứ?

"Cha mẹ em có biết em tới Trung Quốc không?"

Mặt Hạ Minh Duệ không chút thay đổi nhìn cô một cái.

"Không sai, em lên chạy tới đây tìm anh, nhưng sau khi tìm được anh em cũng đã gọi điện báo cho họ biết rồi."

Nói đến đây, Cố Hiếu Kha giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì, mặc dù rất có lỗi với cha mẹ nhưng mà cô lại càng muốn ở chung một chỗ với Hạ Minh Duệ. Đối với cô mà nói, một ngày không thấy Hạ Minh Duệ, cô sẽ cảm thấy ngày này dài như một năm vậy.

"Em nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Cuối cùng Hạ Minh Duệ nhếch đôi môi xinh đẹp, yêu cầu cô nghỉ ngơi thật tốt sau đó liền đi ra ngoài.

Lâm Thiển Y biết hai người bọn họ có thể có lời muốn nói cho nên cũng chỉ đứng ở trước cửa phòng ngủ Hạ Minh Duệ. Khi cô nhìn thấy Hạ Minh Duệ bước ra, vừa tính hỏi thăm tình hình Cố Hiếu Kha liền cảm giác cả người chợt nhẹ, sau đó bị Hạ Minh Duệ kéo vào trong ngực, trên môi chợt lạnh, tiếp đó cô liền tròn to mắt, đầu óc hoàn toàn không phản ứng kịp tình huống lúc này.

Có thể nào cô cũng không nghĩ tới Hạ Minh Duệ sẽ hôn cô, Cố Hiếu Kha vẫn còn hôn mê, người đàn ông này còn có lương tâm không a? Bạn gái của anh ngắt đi, anh còn có ý định hôn cô?

Quả nhiên đàn ông không ai tốt cả!

Ở thời điểm cô bị hôn đến hít thở không thông rốt cuộc thành công đẩy Hạ Minh Duệ ra, người này bị gì vậy?

"Anh làm gì thế?"

Lâm Thiển Y trừng anh, ánh mắt khinh bỉ hết sức rõ ràng, đáng tiếc Hạ Minh Duệ chẳng thèm để tâm tới lời của cô, ngược lại biếng nhác đi tới ghế sofa, tựa hồ có chút mệt mỏi.

"Được rồi, ngủ thôi!"

"Gì chứ?"

Lâm Thiển Y tự hỏi có phải hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây hay không, thế nào mà mọi người đều không bình thường thế? Bọn họ còn chưa ăn cơm đó!

Cô liếc mắt nhìn ghé sô pha, lại liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ Hạ Minh Duệ. Không thể nào? Hôm nay chẳng lẽ cô thật sự phải ngủ trên sàn nhà sao?

Haizz! Đành vậy, Hiểu Kha bị bệnh, cô đi nấu chút cháo, làm chút com vậy! Trời sanh mệnh khổ mà!

Khi Lâm Thiên Y làm xong com, Hạ Minh Duệ cái người vốn nói buồn ngủ nay lại chẳng biết xấu hổ ngồi ở trước bàn ăn. Lúc Lâm Thiên Y trừng anh, anh chỉ hé ra bộ mặt vô tội, quả nhiên là rất ngây thơ thuần khiết. Nháy mắt khiến cô cảm thấy máu trong người chảy ngược.

Tức giận mức thêm chén cháo nữa đưa cho anh, ý bảo anh đem cho Hiểu Kha.

Hạ Minh Duệ người kia cứ nhiên ai oán nhìn cô một cái, ngồi bất động.

Giờ đây, bạn gái của mình còn không đi chăm sóc, lẽ nào để cho người thứ ba như cô đây đi sao?

Cô phát hiện cái thế giới này có phải là loạn hết rồi không? Hạ Minh Duệ cùng bạn gái lại có thể cùng người thứ ba như cô ở dưới một mái nhà, đúng là kỳ tích nha!

"Hiểu Kha không phải bạn gái anh sao? Anh đi chăm sóc cho cô ấy nhanh lên!"

Lâm Thiên Y ở dưới bàn đá đá mũi gầy Hạ Minh Duệ.

"Tôi cũng chưa từng nói cô ấy là bạn gái tôi!"

Con người lấp lánh của Hạ Minh Duệ khiến cô trong nháy mắt kinh diễm. Người này lúc ở công ty đều là một bộ mặt lạnh lùng, cũng chỉ thỉnh thoảng ở trước mặt cô lộ ra vẻ mặt yêu nghiệt làm điên đảo chúng sanh, làm cô thật sự không cách nào chống lại được.

Hết cách, Lâm Thiên Y không thể làm gì khác hơn là mức thêm một chén cháo thịt nữa, tính bụng qua cho Cố Hiểu Kha. Đi được nửa đường cô mới chợt nhớ, người này mới vừa rồi nói gì nhỉ? Tôi cũng chưa từng nói cô ấy là bạn gái tôi? Lời này có ý gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 75: Chẳng lẽ bị mộng du?

Lúc Lâm Thiên Y đi vào, Cố Hiểu Kha đã tỉnh. Nhưng khi cô nhìn thấy người đi vào là cô mà không phải là Hạ Minh Duệ, trong mắt rõ ràng thoáng qua sự thất vọng.

"Hiểu Kha, dậy ăn chút gì đi! Cô bị sao mà lại té xỉu như vậy chứ?"

Lâm Thiên Y đặt chén trong tay xuống, vươn tay đỡ Cố Hiểu Kha ngồi dậy, đặt vào sau lưng cô một cái gối tựa.

"Không muốn ăn!"

Sắc mặt Cố Hiểu Kha có chút tái nhợt, cặp mắt mở to mà vô hồn.

"Không muốn ăn cũng phải ăn một chút, không ăn gì sao được?"

Cố Hiểu Kha nhìn Lâm Thiên Y một cái, không lên tiếng, xoay đầu về phía cửa sổ, ánh mắt mở to quan sát cảnh thành phố lúc về đêm náo nhiệt, ánh đèn neon nhấp nháy, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Lâm Thiên Y theo ánh mắt Cố Hiểu Kha nhìn về ngoài cửa sổ, đôi mắt trắng đen rõ ràng chớp chớp, bên trong chứa đựng cảm xúc mà người ngoài xem không hiểu.

"Tiểu Thiên!"

"Ừ!"

"Cô, thích Duệ, có đúng hay không?"

Hồi lâu sau Cố Hiểu Kha quay đầu lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt Lâm Thiên Y, dường như muốn xem thấu suy nghĩ thực sự trong nội tâm cô.

"Ha ha, thích anh ta? Có lắm hay không?"



Lâm Thiên Y khó tin trọn to mắt, cô cho dù thích ai cũng sẽ không thích cái người tâm tình thay đổi thất thường như vậy, đây quả thực là tự tìm đường chết mà!

"Nhưng anh ấy nhất định có ý với cô!"

Nếu không anh cũng sẽ không nói ra câu nói kia - cô ấy là người phụ nữ của anh, chỉ có cô biết rõ người đàn ông này tỉ mỉ đến cỡ nào, rất ít phụ nữ có thể đường đường chính chính đi vào nội tâm anh. Trải qua 3 năm này cùng anh, mặc dù anh không đối với cô lạnh lùng như băng, nhưng cũng chưa từng đối cô quá tốt, cùng lắm chỉ như bạn bè bình thường mà thôi.

Mà sự chịu đựng cùng nhân nhượng của anh với cô đại khái cũng là vì thân thể yếu ớt này đi, mà cô cũng chỉ có thể dựa vào thủ đoạn này để ở bên anh.

Cố Hiểu Kha cười khổ một tiếng.

"Sao có thể chứ? Cái tên kia làm sao lại có ý với tôi? Cô không biết anh ta ghê tởm thế nào đâu, tôi bị trừ nửa năm tiền lương, hơn nữa thái độ anh ta đối với người khác còn ác liệt như vậy, có người thích mới lạ!"

Lâm Thiên Y dùng dùng nói một đồng câu oán hận đối với Hạ Minh Duệ, Cố Hiểu Kha chẳng qua chỉ nhìn cô, thần sắc dịu dàng, trên mặt mang nhàn nhạt ý cười.

Ặc, cô hình như quên mất, chẳng phải Hiểu Kha thích Hạ Minh Duệ sao? Hơn nữa cái loại thích đó đã ăn sâu vào tận xương tủy, có lúc cô thật không hiểu Hạ Minh Duệ người này có cái gì tốt chứ, trừ đáng đẹp mắt một chút!

A, đúng rồi, có lẽ có tiền cũng là một đòn trí mạng đối với phụ nữ, cũng như cô vậy, Lâm Thiên Y! Còn không phải vì tiền mà làm tình nhân bí mật của anh.

Đối với sự phủ nhận của Lâm Thiên Y, Cố Hiểu Kha cũng không nói gì nữa, không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút trầm mặc. Có điều là Lâm Thiên Y thật vất vả mới dụ dỗ được Cố Hiểu Kha ăn xong chén cháo thịt kia.

Tối nay, Lâm Thiên Y ngủ tương đối không ngon giấc, đành chịu thôi, cô một người oán hận ngủ trên sàn nhà cứng nhắc, dùng nói tới có bao nhiêu khó chịu, cho dù phía dưới đã trải một cái nệm mỏng.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ đem ghế sofa mở rộng ra, nghiêm nhiên trở thành một cái giường nhỏ, tên khốn kiếp kia được ngủ thoải mái như vậy khiến cho Lâm Thiên Y hận đến nghiến răng. Đã vậy Hạ Minh Duệ lại đưa lưng về phía cô, cô căn bản không thấy rõ về mặt tên khốn kia, chỉ có thể ở sau lưng lưng tung tung khoa tay múa chân để giải trừ oán hận.

"Em chẳng lẽ bị mộng du à? Hay là bị động kinh?"

Đêm thâm trầm, giọng nói trầm thấp có chút biếng nhác của Hạ Minh Duệ khiến động tác nhỏ của Lâm Thiên Y ngưng bật. Người này sau lưng có mắt ư?

Cô bấu môi, lật người, nhắm mắt làm ngơ.

Nửa đêm, Lâm Thiên Y hơi lạnh, cả người co rúc thành một khối, vừa lúc đó sau lưng đột nhiên ấm áp, nhiệt độ quen thuộc khiến cô thoải mái như vậy khiến cho Lâm Thiên Y hận đến nghiến răng. Đã vậy Hạ Minh Duệ lại đưa lưng về phía cô, cô căn bản không thấy rõ về mặt tên khốn kia, chỉ có thể ở sau lưng lưng tung tung khoa tay múa chân để giải trừ oán hận.

Đôi chân nhỏ lạnh như băng càng thêm không chút do dự chui vào giữa hai chân của người trước mặt, cho đến khi cảm thấy toàn thân ấm áp, hô hấp mới từ từ đều đặn.

Hạ Minh Duệ bị cô cọ như vậy, sắc mặt tối sầm, thầm mắng một tiếng đáng chết! Người phụ nữ này rốt cuộc là có ý hay vô tình đây?

Anh điên rồi nên khi thấy bóng người co rúc thành một khối đó, theo bản năng mới ôm người đó vào lòng. Đúng là làm vậy không thể sống!

Sáng hôm sau, Lâm Thiên Y lười biếng đuổi thất lưng đau nhức. Tối qua, lúc đầu cô rõ ràng ngủ rất không yên ổn, nhưng mà sau nửa đêm lại cảm thấy ấm áp thoải mái, cặp mắt mông lung nhìn lướt qua ghế sofa, Hạ Minh Duệ chẳng biết đã đi đâu.

Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, Lâm Thiên Y cũng không vội đứng lên, mà là ở trong chăn lẩn qua lộn lại một hồi.

Đúng rồi, chăn?

Cô nhớ tối hôm qua không có đắp chăn à? Chỉ quán một cái nệm nhỏ? Chẳng lẽ là Hiểu Kha đắp cho cô?

Hạ Minh Duệ ư, cô thậm chí còn không nghĩ tới. Đại thiếu gia đó chỉ có người khác chiều cho mà thôi.

Trên thực tế, cả Hạ Minh Duệ cùng Lâm Thiên Y đều không biết, tối qua Cố Hiểu Kha có ra ngoài. Cô vốn tính đến nhà vệ sinh, nhưng mà quỷ thần xui khiến cô lại muốn nhìn Hạ Minh Duệ một chút, vì vậy liền đi vòng qua phòng khách, chỉ là hình ảnh cô thấy được lại làm cho vành mắt đỏ lên.

Hai người kia đang thân mật ôm nhau, điều này khiến cho cô khó mà tiếp nhận! Kia là Duệ của cô, cô vẫn tin tưởng đến cuối cùng sẽ có một ngày cô chiếm được tình cảm của Duệ, nhưng hiện tại thì sao? Lòng cô đang rỉ máu ư? Cô không cách nào chấp nhận được cái cảm giác chờ đợi mòn mỏi sau

đó lại bị người khác đoạt đi mất.

Không giống với giấc ngủ an ổn của Lâm Thiên Y, từ sau sự việc đó Cố Hiểu Kha cũng không còn buồn ngủ nữa, trong đầu toàn là hình ảnh hai người thân mật ôm nhau ngủ chung một chỗ.

Đến giờ đi làm, Cố Hiểu Kha nói cô không thoải mái nên không đi. Hạ Minh Duệ chỉ nhìn cô một chút, không lên tiếng, dường như cũng không phản đối.

Lần này Lâm Thiên Y cũng không ở giữa đường xuống xe mà bị ánh mắt Hạ Minh Duệ ngăn lại. Khi người trong công ty thấy Lâm Thiên Y ngồi trong xe Hạ Minh Duệ tới chỗ làm, mọi người thôn thức không dứt, thỉnh thoảng còn bay tới vài ánh mắt như dao găm, suýt chút nữa khiến cô không chịu nổi, chỉ có thể ở trong lòng hung hăng rủa thầm Hạ Minh Duệ.

Cũng may bây giờ cô không cùng phòng với Trần Hi, nếu không không biết Trần Hi sẽ hỏi han cô thế nào đây.

"Này này, mấy người nói Lâm Thiên Y này sẽ không thừa dịp được Tổng giám đốc bổ nhiệm chức thư ký mà nhân cơ hội quỵn rũ đi chứ?"

"Cũng không hẳn, bây giờ phụ nữ ham tiền còn nhiều mà!"

"Haizz, còn tưởng rằng Lâm Thiên Y là một người đàng hoàng, thường ngày cũng ngay thẳng thật thà, thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài mà!"

Hừ!

Lâm Thiên Y yên lặng đi theo Hạ Minh Duệ vào thang máy, những lời xì xào bàn tán chung quanh mặc dù rất nhỏ nhưng cũng không tị hiềm cô, vì vậy mà cô nghe rất rõ ràng.

Đối với những lời đồn đại này, Hạ Minh Duệ vẫn thờ ơ, thân thể cao ngất như cũ khiến người ta mê muội, thật ra thì giờ phút này Lâm Thiên Y hận không thể một cước đạp người kia đi!

Cũng là đàn ông gây họa!

Đến cửa phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y đàng hoàng không đi vào, đứng nghiêm trang ngoài cửa.

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt nhìn lướt qua, giọng nói không to không nhỏ.

"Vào đi!"

Lâm Thiên Y liếc mắt, vào thì vào, dù sao anh là ông chủ anh quyết định!

"Sau này không cần đứng ngoài cửa nữa, bàn kia cho em!"

Phòng làm việc của Hạ Minh Duệ rất lớn, trừ bàn làm việc của anh ra thật ra vẫn còn có mấy cái bàn, có điều hình như không ai ngồi. Hiện tại Hạ Minh Duệ lại chỉ vào một cái bàn tương đối gần bàn anh.

Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, im lặng không lên tiếng, ngồi thì ngồi, so với đứng bên ngoài mặt mặt xấu hổ vẫn tốt hơn.

Người khác có thể xem việc trở thành thư ký cho Hạ Minh Duệ là một loại vinh dự, cũng chỉ có Lâm Thiên Y xem việc này là một sự sỉ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 76: Anh là người chơi?

Nếu có thể lựa chọn, người có thực lực có thể cam tâm chọn chức vụ khó khăn của một thư ký là đi phục vụ người, cô lại tình nguyện làm một nhân viên văn thư nho nhỏ.

Nhìn xem, đại thiếu gia đúng là bận rộn, mới có bao lâu chứ? Người này liền bắt đầu vênh mặt hát hàm sai khiến.

"Pha cho tôi ly cà phê đặc."

Lâm Thiên Y đứng dậy, không cam lòng.

Hạ Minh Duệ xem được một chút văn kiện, lúc này hơi mệt mỏi, anh liền đem máy tính xách tay của mình tắt âm lượng, mở game đăng nhập.

Anh nhớ Lâm Thiên Y cũng chơi game giống anh, hơn nữa còn là cùng server, tên của cô hình như là Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy thì phải?

Tên này nghe rất quen, giống như bị anh cho vào danh sách kẻ thù vậy.

Anh xem danh sách bạn bè của mình, tên Lộ Phi kia không đăng nhập, không biết đã đi đâu tán gái rồi. Đầu tiên anh tìm tên Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy để thêm vào danh sách bạn bè, kết quả nhân vật này đang online.

Lúc này sắc mặt Hạ Minh Duệ có chút không tốt, Lâm Thiên Y tuyệt đối không có đăng nhập lúc này, nói vậy hiện tại người này là ai?

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy là tên của cô hay của người khác? Chỉ cần nghĩ tới đây có thể là tên của một người đàn ông nào đó, trái tim Hạ Minh Duệ liền nhen nhóm ngọn lửa buồn bực.

Đối phương rất nhanh đáp lại, đồng ý kết bạn.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Anh là ai?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "?"

Trong miệng Tề Diệu đang ngậm một cái bánh sandwich, anh còn chưa ăn điểm tâm đây, không hiểu sao cái tên Biệt Thái Phóng Tứ này làm gì đột nhiên gửi lời mời kết bạn?

Này nha, không phải là bị bệnh chứ? Kết bạn chỉ vì muốn hỏi anh là ai?

Biệt Thái Phóng Tứ: "Anh chính là người chơi?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "..."

Lúc này đổi lại là Tề Diệu nghi ngờ, người này là ai thế? Tại sao lại hỏi anh có phải là người chơi không? Bất quá người chơi game chơi nhân vật khác vốn dĩ là chuyện bình thường, Tề Diệu suy nghĩ một chút lại trả lời một câu.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Không phải! Thì sao?"

Hạ Minh Duệ vốn muốn hỏi một chút về quan hệ của anh ta và Lâm Thiên Y, nhưng lại không muốn để cho người khác biết thân phận của mình, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống. Ngón tay thon dài gõ mặt bàn, lấy trực giác đàn ông phán đoán, người đang chơi thay cho Lâm Thiên Y là một người đàn ông!

Tề Diệu đợi nửa ngày, Biệt Thái Phóng Tứ cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện, chỉ đành mắng thăm một tiếng bệnh thần kinh, sau đó anh cầm điện thoại lên gọi cho Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y ra ngoài pha cà phê không mang theo điện thoại. Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn về phía cửa, không thấy dấu hiệu Lâm Thiên Y quay lại, vì vậy đi tới trước bàn cô liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, người gọi là Tề Diệu.

Vừa nhìn liền biết chính là tên của một người đàn ông.

Lúc Lâm Thiên Y pha cà phê xong quay lại, Hạ Minh Duệ đang khoanh tay dựa vào trước bàn làm việc của cô, sắc mặt thoát nhìn không được tốt. Cô có chút nghi ngờ đem cà phê bung đến bàn Hạ Minh Duệ.

"Tề Diệu là ai?"

Con người thâm thúy của Hạ Minh Duệ giống một cái giếng sâu vạn trượng, ánh mắt trùng trùng khiến Lâm Thiên Y sững sốt, sao anh lại biết Tề Diệu? Nhưng mà cô vẫn trả lời theo bản năng.

"Ặc, Tề Diệu hả, đó là bạn tôi!"

"Vậy ư?"

Hạ Minh Duệ bất động, ánh mắt càng trở nên thâm thúy, kèm theo chút u oán. Lâm Thiên Y cảm thấy có chút quý dị.

Lâm Thiên Y trùng mắt nhìn, người này thế nào, nhìn ánh mắt anh kỳ quái vậy? Giống như cô làm chuyện gì đó có lỗi với anh.

"Này, anh không sao chứ?"

Lâm Thiên Y đi tới trước mặt Hạ Minh Duệ, tay nhỏ bé sờ trán anh, không nóng a!

Đối với đụng chạm của Lâm Thiên Y, Hạ Minh Duệ không nhúc nhích cũng không tránh né.

"Hừ, mới vừa rồi có một người tên Tề Diệu gọi điện cho em!"

Lâm Thiên Y hoài nghi nhìn Hạ Minh Duệ một cái, vòng qua anh đi tới bàn làm việc cầm điện thoại lên, phía trên quả thật có cuộc gọi nhớ.

Lâm Thiên Y vừa cầm điện thoại vừa bấm số Tề Diệu, thuận tiện đi ra ngoài. Cô chẳng qua là không muốn quấy rầy Hạ Minh Duệ, nhưng hành động này ở trong mắt Hạ Minh Duệ lại không mang ý như vậy.

Đôi mắt càng thêm sâu không thấy đáy, thật sâu thâm trầm nhìn bóng lưng Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y đi tới cửa, vừa lúc điện thoại được kết nối.

"Lâm Thiên Y, mấy ngày nay em chết ở đâu vậy?"

Tề Diệu vừa mở miệng liền oanh tạc như đánh bom.

"Có rắm thì phóng! Em đang rất bận đấy!"

Lâm Thiên Y cũng tức giận.

"Em biết cái tên Biệt Thái Phóng Tứ kia?"

"Có quỷ mới biết hần, anh nhắc cái tên khốn đó làm gì?"

Hạ Minh Duệ đứng trong phòng ngăn cách một cánh cửa khoé miệng giật giật, tên khốn này ý chỉ anh? Nếu là vậy, Lâm Thiên Y chết chắc rồi.

"Ặc, không có gì, chẳng là người kỳ quái này mới vừa rồi đột nhiên gửi lời mời kết bạn, còn hỏi anh có phải người chơi không nữa!"

"Không biết, hay là đầu hần bị lừa đấy? Thế giới của người có tiền không phải chúng ta có thể hiểu được!"

Sau hai người lại nói thêm chút chuyện linh tinh.

Lâm Thiên Y cúp điện thoại, vừa tính mở cửa thì cửa lại được mở ra, bên trong gương mặt Hạ Minh Duệ âm trầm từ trên cao liếc nhìn cô một cái, sau đó rất cộc lốc bỏ lại một câu.

"Tôi có việc ra ngoài một chút, có người tìm thì nói tôi không ở đây".

"À ừ..."

Lâm Thiên Y bình tĩnh nhìn bóng lưng cao ngất của Hạ Minh Duệ hồi lâu, sau đó thu hồi tầm mắt, xì một tiếng.

Ánh mắt gì vậy chứ? Quả nhiên là thế giới người có tiền không phải cô có thể hiểu được.

Hạ Minh Duệ bắt thang máy, đến cửa công ty lúc này mới lấy điện thoại gọi cho Lộ Phi.

"Lộ Phi, giúp tôi điều tra một chút về người tên Tề Diệu!"

Đầu bên kia điện thoại, Lộ Phi trầm mặc một lúc, không còn bộ dạng biếng nhác mà trước đây Lâm Thiên Y từng thấy.

"Thế nào? Đã tìm ra đầu mối?"

"Không phải, cậu cứ làm theo lời tôi là được!"

Hạ Minh Duệ trả lời, mặt không đổi sắc.

"Tề Diệu? Không phải ư?"

Lộ Phi có chút hoài nghi, tên của người này... ừm... dường như cũng không phải là nhân vật mấu chốt có liên quan? Có điều nếu Hạ Minh Duệ muốn điều tra, vậy anh phải đi tìm hiểu một chút, dù sao dạo gần đây trong lúc rảnh rỗi, anh của mỹ nữ đến chán rồi.

Dĩ nhiên nếu như có thể để anh theo đuổi được người phụ nữ tên Lâm Thiên Y kia, anh cũng sẽ không chán, suy nghĩ một chút, Lộ Phi rốt cuộc không nhận được mở miệng lần nữa.

"Tôi nói Hạ Minh Duệ này! Lâm Thiên Y đó có thật là nhân viên công ty cậu không vậy?"

"Nếu không thì sao?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ ồm ồm.

"Hả? Tôi nói này, quan hệ của hai người là như thế nào vậy? Nếu cậu không có ý với cô ấy, không ngại tôi theo đuổi chứ?"

"Cút!"

Giọng nói đĩnh tai như óc xen lẫn hàn khí, Lộ Phi sờ sờ lỗ mũi, cái gì, hẹp hòi như vậy?

"Này, chớ có vậy chứ. Cậu không có hứng thú với phụ nữ, nếu bản thân không muốn thì để lại cho tôi không được sao? Dù gì cũng là anh em mà!"

"Ai cũng có thể, chỉ có cô ấy là không được!"

Hạ Minh Duệ âm trầm bỏ lại một câu, Lộ Phi quơ quơ điện thoại trong tay, khuôn mặt buồn bực, gì chứ, dám ngắt điện thoại của anh. Một chút ý tốt cũng không có.

Giờ nghỉ trưa, Hạ Minh Duệ cũng không trở lại. Lâm Thiển Y cũng lười quản anh đi nơi nào, anh không trở lại chẳng lẽ cô không cần nghỉ trưa sao?

Suy nghĩ một chút, đã lâu không đến quán Tề Diệu, vì vậy cô quyết định trưa nay tới đó dùng cơm. Khi vừa xuống lầu dưới thì gặp phải Trần Hi.

Trần Hi nhìn Lâm Thiển Y, khuôn mặt như đưa đám. Hôm nay cả phòng văn thư chỉ còn lại một mình cô, người đẹp hôm trước hôm nay cũng không tới, làm hại cô công việc ngập đầu không nói, ngay cả người nói chuyện cũng không có, vì vậy mời Lâm Thiển Y cùng đi ăn cơm.

Lâm Thiển Y nghĩ ngợi một chút, cũng không cự tuyệt, có điều địa điểm là do Lâm Thiển Y chọn.

Vòng tới vòng lui, cuối cùng Lâm Thiển Y dẫn Trần Hi tới quán cà phê của Tề Diệu.

Thời điểm này trong quán không nhiều người lắm, Tề Diệu không có ở trước sảnh, Lâm Thiển Y quen đường đi vào bên trong, đá văng cửa phòng làm việc của Tề Diệu.

Nói đó là phòng làm việc của anh đơn giản là đề cao anh quá.

Cửa bị đá văng, Tề Diệu đang thay áo mà Lâm Thiển Y không chút ý tứ tránh né, ngược lại khoanh tay nhìn chăm chăm. Vóc người cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 77: Say rượu mất lý trí

Lâm Thiển Y bắt mắt lâu bầu, lông mi thật dài chớp chớp, mắt to mê mang từ từ khép lại. Cô đã không còn nghe được giọng nói của Hạ Minh Duệ từ đầu bên kia điện thoại, bởi vì vừa lúc cô khép lại cặp mắt kia điện thoại di động cũng rơi xuống đất.

"Lâm Thiển Y!"

"Nói chuyện!"

Hạ Minh Duệ cơ bản là tức bẽ phôi, người phụ nữ này lại dám không lên tiếng, nhưng âm thanh huyền não truyền đến từ điện thoại của cô là từ nơi nào tới? Người phụ nữ này rốt cuộc đi đâu vậy? Còn uống nhiều như vậy? Có phải cô rảnh rồi quá không?

Bất kể Hạ Minh Duệ rống thế nào, trong giấc mộng Lâm Thiển Y gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, xê dịch vị trí, tiếp tục ôm người đàn ông bên cạnh ngủ thiếp đi. Giờ phút này cô không chút nào ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc này.

Bên này Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, tiếp đó lại gọi lại. Có thể do điện thoại rơi trên mặt đất, lần này Lâm Thiển Y không nghe thấy. Mãi cho đến khi Hạ Minh Duệ bấm riết không tha gọi mười mấy cuộc, hơn nữa âm nhạc bên trong Công Thể đột nhiên chuyển thành nhạc du dương nhẹ nhàng, Lâm Thiển Y mới lần nữa nghe được tiếng chuông điện thoại của mình.

"Người nào vậy, phiền như vậy đã đủ chưa?"

Lâm Thiển Y mắt nhắm, tay lục lọi khắp nơi tìm điện thoại, sờ hết bên cạnh tới trên ghế sa lon, nhưng điện thoại vẫn reo không ngừng. Không nhận được cô hí mắt nhìn, rốt cuộc thấy được cái điện thoại đang kêu không ngừng kia đang nằm trên đất.

"Em ở đâu?"

Giọng nói lúc này so với khi nãy lạnh hơn gấp mười lần khiến cho Lâm Thiển Y rùng mình một cái, có chút thanh tỉnh. Cô nhìn màn hình điện thoại, hiển thị đang trong cuộc gọi.

"Này, Tiểu Thụ Quân, đã trễ thế này, có gì a!"

Ánh mắt của cô nửa nhắm nửa mở, giọng nói nửa tỉnh nửa mê, rõ ràng vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ, nếu không cũng sẽ không trực tiếp gọi ra cái

tên suy nghĩ trong lòng.

"Tiểu Thụ Quân? Là cái gì?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ đã không thể dùng từ nghiêng răng nghiêng lợi để hình dung nữa rồi, người phụ nữ này được lắm, lần nào cũng có thể dễ dàng khơi lên lửa giận trong anh.

"Cái này cũng không biết sao? Chưa xem qua \*\* sao? Có đọc anime không? Không biết thì đi xem một chút đi!"

Xin tha thứ cho Tổng giám đốc của chúng ta ở phương diện khác còn rất là thuần khiết, lời của Lâm Thiển Y khiến anh cái hiểu cái không, nhưng trực giác mách bảo lời này không phải là lời khen ngợi gì, vì thế Hạ Minh Duệ tiện tay mở máy tính bàn trong phòng khách lên, trực tiếp tìm kiếm \*\* Anime, hình ảnh tìm thấy khiến cho khuôn mặt tuấn tú của anh đỏ ửng, rồi lại chuyển sang xanh trắng, rồi từ trắng chuyển thành đen.

"Em ở đâu?"

Giọng nói đùng đùng nổi giận, cũng may Lâm Thiển Y uống say, nếu không đã sớm bị dọa cho xanh mặt.

Anh mới vừa thành công đem Cố Hiểu Kha đưa về nhà cô, vốn tưởng rằng rốt cuộc có thể thật tốt hưởng thụ thế giới của hai người. Ai ngờ trong nhà lại trống không, cũng không biết sao trong nháy mắt đó anh tức giận đến mức không thể kiểm soát được.

Anh vốn tưởng Lâm Thiển Y đi ra ngoài mua gì đó, nhưng đợi một chút chính là 2 tiếng đồng hồ. Hiện tại cũng hơn 11 giờ, cô nhóc đó vẫn chưa về, ngay cả điện thoại cũng không gọi, cô muốn tạo phản sao?

Rốt cuộc nhịn không được, Hạ Minh Duệ bấm số Lâm Thiển Y, nhưng chờ anh là gì chứ? Cô nhóc đó lại say rượu? Nghe âm thanh huyền ảo xung quanh cũng đại khái có thể khẳng định không phải là một nơi tốt đẹp gì, nghĩ đến nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên cũng là lúc Lâm Thiển Y uống say, sau đó hai người xảy ra quan hệ, khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ có xu hướng đăm đăm lại.

"Ừm, ở Công Thê nha!"

Lâm Thiển Y mơ mơ màng màng trả lời.

"Vậy em ngoan ngoãn ở đó, chớ cúp điện thoại!"

"Ồ!"

Không cúp thì không cúp, Lâm Thiển Y đem điện thoại ném sang một bên, bóp bóp cái đầu đau buốt dữ dội. Đột nhiên cô muốn ói.

Sau đó cô lao đảo lắc lư đứng dậy, đi đến nhà vệ sinh.

Sau khi Lâm Thiển Y ói xong liền lấy nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, lúc này mới lao đảo nghiêng ngả đi trở về. Lúc đi qua khúc quanh cô vô tình đụng phải một người.

Bị người nọ trực tiếp đụng cho ngã xuống đất.

"Oa, đau quá!"

Lâm Thiển Y mù mờ cau cái mũi nhỏ xinh.

"Cô gái, cô không sao chứ?"

Giọng nói này... giọng nói này...

Nghe qua có vẻ là người đàn ông, bàn tay đưa đến trước chân kia cũng cũng sạch sẽ thon dài. Lâm Thiển Y ngẩn ra, đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt lên lòng bàn tay anh, được người nọ kéo lên.

Lúc này Lâm Thiển Y mới nhìn rõ mặt người đàn ông. Người đàn ông này là người đầu tiên cô nhìn thấy có thể đem ra so sánh cùng Hạ Minh Duệ, cơ bản là không thể phân thắng thua được.

Chỉ là gương mặt cười của người này khiến Lâm Thiển Y cảm thấy có chút kỳ quái. Người đàn ông này đẹp trai tới mức vô lý, chỉ là khoé môi cười có vẻ chút gian tà, vừa nhìn đã thấy giống một tay ăn chơi, so với Hạ Minh Duệ kia cũng không kém chút nào.

Hơn nữa cái mũi nhỏ nhỏ của cô người nọ, người đàn ông này có cần phải cọt nhả như vậy, trên người còn nồng nặc mùi nước hoa.

Nhìn qua người đàn ông này toàn thân ăn mặc rất tinh tế, một thân hàng hiệu, rất có phong cách.

Nhìn một cái liền biết là phú gia đời thứ hai.

Cặp mắt hẹp dài của người đàn ông dí dỏm chớp chớp.

"Nhìn đủ rồi? Thế có phát hiện vấn đề gì không?"

"Ặc, không có!"

Không biết thế nào, bị ánh mắt dịu dàng đa tình của người đàn ông đó nhìn chăm chăm, cô sẽ có ảo giác được cưng chiều được coi trọng. Quả nhiên a, lại là một tên yêu nghiệt! Có làm hay không đây?

Có còn thiên lý hay không? Đàn ông đều lớn lên đẹp như vậy, để cho phụ nữ bọn cô phải sống thế nào a!

Cô cũng muốn hỏi xem ông trời có mắt không chứ!

"Cô đi một mình?"

"Ừm, không phải!"

Lâm Thiển Y liếc mắt nhìn chỗ ngồi lúc đầu, cứ thế trả lời.

Không biết vì sao, anh cảm thấy người phụ nữ ngây ngốc trước mắt này có một đôi mắt to hoàn toàn trong suốt thấy đáy, giống như cùng chỗ như thế này không hợp nhau. Anh đột nhiên vô cùng hứng thú đối với cô.

Theo ánh mắt Lâm Thiển Y, người đàn ông nhìn một chút, trong bụng như hiểu rõ, sau đó vỗ vỗ đầu cô.

"Cô gái nhỏ, chúng ta sẽ gặp lại!"

Sau đó phóng khoáng rời đi.

Gì chứ? Cô ghét nhất ai đụng đầu cô, cô cũng không phải là thú cưng. Xi, có quỷ mới gặp anh lần nữa.

Bất mãn nói thầm một tiếng, Lâm Thiển Y gợn ngón giữa hướng về phía bóng lưng người đàn ông, sau đó thoảng cái đã trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Trên bàn còn rượu chưa uống, Lâm Thiển Y liếm liếm đôi môi khô khốc, tự mình rót một ly, từ từ uống vào.

Eo? Thật không dễ uống chút nào, sao bọn họ cứ thích uống rượu vậy? Thật là khó hiểu.

Nhạc phát ra lúc này là loại rất dễ gây kích thích, không ít người ở đây đều đứng đưa nhún nhảy theo.

Lâm Thiển Y nhìn những người điên cuồng chung quanh một chút, lại uống thêm một chén, ánh mắt càng thêm mê ly, cuối cùng, không phân biệt cái gì với cái gì, cầm một ly rượu như cái microphone, bắt đầu hò hét.

Càng không để ý hình tượng đá roi giày xuống, đôi chân nhỏ giẫm trên ghế sa lon, nhảy qua nhảy lại.

Người ta nhảy đều rất có nhịp điệu, nhưng cô thì không biết khiêu vũ, cuối cùng chỉ nhảy nhót lung tung. May mắn là cô nhảy say mê, hát du dương, giọng nói của cô có lớn hơn nữa cũng không lẫn át được âm nhạc lúc này.

Sau đó, cô dứt khoát nhặt điện thoại di động ném trên ghế sa lon lên, hướng về phía điện thoại hát lên.

Hạ Minh Duệ đang lái xe, thân xe lắc lư, suýt chút nữa là đâm vào rãnh thoát nước.

Ở nơi này ca hát? Rõ ràng là ô nhiễm tiếng ồn mà!

Nhưng Lâm Thiển Y đang cao hứng hát làm sao quản được những điều này, tiếp tục hăng hái gào khan!

Cho tới khi tiếng rống giận của Hạ Minh Duệ cũng bị bao trùm trong tiếng hát của cô.

Khi Hạ Minh Duệ tới Công Thẻ, lướt qua đám người trùng trùng rớt cuộc ánh mắt như đuốc tìm được bóng dáng Lâm Thiển Y. Cô đang tựa vào bả vai Chu Văn Bản ngủ thiếp đi, một tay cầm điện thoại, một tay cầm ly rượu. Càng làm cho con người Hạ Minh Duệ co rụt lại chính là Lâm Thiển Y tựa vào trên người Chu Văn Bản, dáng vẻ thân mật, cả hai người cùng đắp chung áo vest của Chu Văn Bản, không biết còn tưởng rằng bọn họ là người yêu cơ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 80: Âm hồn không tan!

Hạ Minh Duệ mang khuôn mặt đen xì đi vào, bàn tay như một loại kìm sắt bắt lấy cổ tay Lâm Thiên Y, không nói hai lời liền kéo người rời đi.

"Làm gì vậy? Đây, đợi đã, giày của tôi, túi xách của tôi!..."

"Đây, này, Hạ Minh Duệ, anh chờ một chút!"

"Túi xách của tôi, a, túi xách của tôi!"

.....

Hai tay Lâm Thiên Y kéo lấy bàn tay có lực kia của Hạ Minh Duệ, dùng sức kéo lui về sau, nhưng Hạ Minh Duệ vẫn không chút lay chuyển, tiếp tục lôi cô ra ngoài.

Lúc này, cuối cùng không chịu nổi tiếng la hét om sòm của cô, anh hùng hăng trọn mắt nhìn cô một cái.

"Câm miệng!"

Lâm Thiên Y biết điều im lặng, cái quái gì chứ? Dữ như vậy, không có chút dịu dàng gì cả!

Tiếp theo Lâm Thiên Y cảm giác mình nhẹ bẫng, quả nhiên bị Hạ Minh Duệ ôm ngang lên. Khi cô kịp thời phản ứng thì đã bị Hạ Minh Duệ không chút thương tiếc ném vào trong xe.

Bên trong chỗ ngồi phía sau xe, Lâm Thiên Y ngủ mơ hồ, gió lạnh luồn vào cửa sổ xe đang mở, lạnh run.

Thật dễ dàng khiêng Lâm Thiên Y vào nhà, vẫn ném người lên giường như bao bố như trước!

Cuộc sống về đêm lúc này mới chính thức bắt đầu!

Cả đêm này Lâm Thiên Y bị giày vò chết đi sống lại, không ngừng cầu xin tha thứ, mãi cho đến khi trời sáng!

Rạng sáng ngày hôm sau, hậu quả của một đêm phóng túng đó chính là toàn thân Lâm Thiên Y đều đau nhức, lại còn có dấu hiệu cảm mạo, cặp mắt gấu mèo cho thấy tối hôm qua cô bị thấm đến cỡ nào.

Hôm nay Lâm Thiên Y không đi làm, mà xin phép Hạ Minh Duệ nghỉ, thật sự là đi bộ còn không xong. Tình hình lúc này là người của ông chủ lớn đúng là có chỗ tốt, đó chính là lúc không muốn làm việc có thể tùy ý xin nghỉ, dĩ nhiên nếu có thể bỏ qua khuôn mặt đen đến khoa trương kia của Tổng giám đốc đại nhân thì còn tốt hơn.

Lâm Thiên Y không biết một lần say rượu này của cô đến tội cùng làm liên lụy tới bao nhiêu người. Chu Văn Bản bởi vì một lần mắc phải một sai lầm nhỏ liền bị giáng chức xuống thành nhân viên, mà Lâm Na trực tiếp bị đuổi khỏi bộ phận thiết kế, kết quả sau cùng chính là lần nữa được gọi về phòng văn thư an phận thủ thường. Về phần Trần Hi, là ở một lần mắc lỗi trong báo cáo thống kê số liệu, kết quả ư, có thể nghĩ được, Hạ Minh Duệ dùng sở trường khấu trừ tiền lương.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong công ty oán khí dày đặc, không ngừng kêu khổ!

Ngày hôm sau Lâm Thiên Y hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi làm, nhằm chán ở nhà chơi máy tính cả một ngày, thoát nhìn tâm tình cô cũng không tệ.

Trong phòng làm việc, Lâm Thiên Y há to mồm, giặt mình trước đồng văn kiện trước mắt kia còn cao hơn so với đầu cô, nhất thời hai mắt biến thành màu đen.

"Trước khi trời tối, đem những văn kiện này chỉnh sửa lại cho tốt, sau đó phân loại ra, nếu làm không kịp thì tăng ca!"

Hạ Minh Duệ trước khi rời đi đã phân phó như vậy.

Lâm Thiên Y vô cùng buồn bã nhìn Hạ Minh Duệ ưu nhã sải bước dài đi ra ngoài, bóng lưng cao ngất đẹp thì đúng là đẹp, nhưng điều tiên quyết là không nặng nề như công việc trước mắt.

Cuối cùng cô bắt đầu đi thở dài một cái, bắt đầu sửa sang lại tài liệu trên bàn.

Đến gần trưa cô nhận được một cú điện thoại, là của Hứa Hạo Trạch gọi tới, nói giữa trưa cùng nhau ăn cơm, mẹ Hứa Hạo Trạch muốn gặp cô.

Lâm Thiên Y vốn muốn cự tuyệt, nhưng Hứa Hạo Trạch lại nói giờ nghỉ trưa ở dưới cửa công ty chờ cô.

Làm cái gì thế? Đúng là âm hồn không tan! Lâm Thiên Y cô lại không nợ bọn họ, rõ ràng là bọn họ thiếu cô cơ mà!



Nếu không phải là sợ Hứa Hạo Trạch ở cửa công ty gây chuyện, Lâm Thiên Y mới mặc kệ, trực tiếp đợi trong công ty không đi ra, xem anh làm sao bây giờ?

Thời gian trôi qua rất nhanh, buổi trưa Lâm Thiên Y dẫu đưa không muốn đi ra ngoài, nhưng điện thoại Hứa Hạo Trạch hết cuộc này tới cuộc khác, cô bây giờ có chút không kiên nhẫn.

Từ xa cô đã nhìn thấy Hứa Hạo Trạch đỡ một bà cụ đứng ở dưới bóng cây chờ cô tới.

Sắc mặt Lâm Thiên Y sa sầm, đi tới trước mặt bọn họ. Đầu tiên là nhìn Hứa Hạo Trạch một cái, mặt không chút thay đổi, sau đó khi nhìn sang mẹ Hứa Hạo Trạch trên mặt mới có chút tươi cười. Cho dù trong lòng bà nghĩ như thế nào, cô vẫn luôn ghi nhớ bà trước kia là một bác gái ân cần tốt bụng.

"Bác gái, bác sao rồi ạ?"

Lâm Thiên Y không nói thì thôi, cô vừa mở miệng, mẹ Hứa Hạo Trạch lập tức quỳ xuống trước mặt Lâm Thiên Y. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt của bà cụ nhất thời khiến tay chân Lâm Thiên Y luống cuống.

"Bác gái đứng lên trước đi, có chuyện gì chúng ta nói chuyện là được!"

Lâm Thiên Y muốn kéo bà đứng lên, nhưng bà lại bắt được hai tay của cô, nói gì cũng không chịu đứng lên. Lâm Thiên Y không khỏi có chút nóng nảy, nhiều người nhìn như vậy, có thể nào cũng phải đem cô ép tới đường cùng sao?

"Tiểu Thiên, bác trước kia cũng không cầu xin con chuyện gì, bác cũng biết rõ chuyện trước kia là Hạo Trạch có lỗi với con, cũng biết ta không có mặt mũi nào yêu cầu con làm bất cứ cái gì cả, nhưng bác thật sự là cùng đường rồi!"

Bệnh viện đã tìm được nguồn thân thích hợp, bác sĩ nói bác nhất định phải nhanh chóng nộp tiền phẫu thuật. Nhưng mà chi phí phẫu thuật của bác đã đủ rồi, tiền của con cho lần trước vẫn còn nhiều, nhưng Hạo Trạch cũng cần phải phẫu thuật, phí phẫu thuật cho hai người tăng lên, tiền không đủ. Bác biết tiền con có được không dễ dàng gì, bác cũng hết cách rồi. Bác đã nhiều tuổi không biết sẽ phải đi lúc nào nhưng Hạo Trạch còn trẻ mà, bác không thể trơ mắt nhìn nó từ từ chờ chết. Bác cũng định không làm giải phẫu để nhường cho nó, nhưng đứa nhỏ này kiên quyết không đồng ý!

Tiểu Thiên a, con đã giúp thì giúp Hạo Trạch luôn đi, coi như nể tình trước kia của hai đứa, coi như bác cầu xin con!"

Bà cụ khóc quá mức thảm thương, ngay cả Lâm Thiên Y cũng đầy nước mắt, cô không khỏi dời mắt nhìn về phía Hứa Hạo Trạch. Hứa Hạo Trạch cùng cô đối diện một lát, sau đó lại chột dạ dời mắt đi. Lâm Thiên Y cười lạnh.

"Bác gái, bác đứng lên trước đi!"

Lâm Thiên Y nói rất bình tĩnh, giống như đối đãi với một người xa lạ! Nếu như cô thật sự là con ruột của bà, liệu bà có dồn ép cô như vậy không? Bà làm sao có thể biết tiền của cô là từ đâu mà có?

Bọn họ có lẽ sẽ cảm thấy tiền của cô có được rất dễ dàng à? Thật là buồn cười mà.

"Tiểu Thiên, con đây là không đồng ý với bác sao?"

"Không phải, các người còn thiếu bao nhiêu tiền?"

Nghe được Lâm Thiên Y hỏi như thế, không riêng gì bà Hứa, ngay cả Hứa Hạo Trạch cũng có chút kinh ngạc. Cô lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy? Hẳn cho là còn phải phí chút thời gian nữa cơ.

"Năm mươi..."

Lúc này bà Hứa đã được Lâm Thiên Y kéo dậy, bà còn chưa nói hết lời liền bị Hứa Hạo Trạch kéo sang một bên, ánh mắt vô cùng âm trầm.

"Chúng ta còn thiếu một trăm vạn!"

Buồn cười, anh tại sao có thể không nhân cơ hội lấy nhiều hơn chứ? Đề nghị này thì sẽ không còn cơ hội nào giống vậy nữa.

"Được! Có điều từ nay về sau hai người không được trở lại dây dưa với tôi, cũng không cần xuất hiện trước mặt tôi!"

Giờ phút này trong mắt Lâm Thiên Y đã không còn chút ảm áp, đối với Hứa Hạo Trạch rất lâu trước kia cô đã sớm chết tâm, chỉ trách mình ban đầu mắt mù mới cho rằng hẳn là người đàn ông đáng giá để phó thác cả đời.

Hứa Hạo Trạch suy nghĩ một chút, cũng không do dự liền đồng ý.

Lâm Thiên Y lạnh lùng nhìn anh một cái, để cho bọn họ đợi ở nơi này, cô đi rút tiền.

Lúc trở lại, Lâm Thiên Y đem tiền đập vào trong ngực Hứa Hạo Trạch, cũng không nhìn tới ánh mắt cầu khẩn của bà Hứa, chỉ là lưu loát xoay người rời đi.

Hứa Hạo Trạch, chỉ mong sau này anh đừng trở lại dây dưa với tôi. Những gì cô có thể làm cũng đã làm rồi, nếu như sau này anh lại dây dưa với cô, vậy cũng đừng trách cô không nỗ lực!

Lần này là nỗ lực bà Hứa, nếu không ai quản hấn chết sống? Thứ người cần bã như thế chết sớm siêu sinh sớm!

Lúc Lâm Thiên Y rút tiền, điện thoại di động Hạ Minh Duệ nhận được tin nhắn số dư thay đổi. Đây là lần đầu tiên Lâm Thiên Y dùng tấm thẻ này, người phụ nữ này rốt cuộc chịu dùng tiền của anh sao?

Hạ Minh Duệ đang bận rộn chuyện phát triển của công ty không tự chủ nhếch miệng, nhiệt độ trong phòng họp lập tức được giảm đi rất nhiều, những cổ đông kia đều kinh hãi với biến chuyển của Hạ Minh Duệ. Vị Tổng giám đốc tân nhiệm mặt lạnh này lại có lúc dịu dàng như vậy? Không phải là bọn họ hoa mắt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 81: Giúp một tay (1)

Bị Hứa Hạo Trạch nháo một phen như vậy, Lâm Thiên Y cũng không còn tâm tình gì ăn trưa, bị bọn họ làm cho tức no luôn rồi.

Nhìn đồng văn kiện chất như đồng núi nhỏ trên bàn, Lâm Thiên Y lại càng đau đầu nhức óc? Hạ Minh Duệ quả thực quá đáng, dám bóc lột sức lao động của người khác. Người làm không công như cô thật là quá oan ức mà?

Lâm Thiên Y chỉnh sửa xong một chục văn kiện thì thở dài một hơi, trong lòng mắng Hạ Minh Duệ thẳng một đường từ trên xuống dưới. Không thể khi dễ người như vậy.

Được rồi, cô là bảo mẫu nhà anh, là người giúp việc, hơn nữa còn là tình nhân bí mật! Cho dù là như vậy cô cũng phải có chút nhân quyền chứ?

Tại sao bạn gái người ta có thể sống ung dung tự tại, công việc thì có người làm giúp? Mà cô chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng? Đây là điển hình phân biệt đối xử, cô muốn đi tố cáo!

Nhưng cô tìm ai tố cáo đây? Hạ Minh Duệ chính là ông chủ lớn chỗ này, Lâm Thiên Y nhất thời ù rù cúi đầu, ngay cả thái độ chỉnh sửa lại những tài liệu trước mắt cũng là bộ mặt cảm hờn đại thù. Như để phát tiết cơn giận của mình, Lâm Thiên Y cơ hồ xem toàn bộ những tài liệu này là Hạ Minh Duệ.

Cho anh giả bộ nè! Cho anh hung dữ nè! Cho anh khi dễ người nè!

Trong lúc làm, cô nhận được một cú điện thoại của Lâm Na, tên này đã bị điều đến phòng văn thư. Bởi vì Lâm Thiên Y bị điều đi nên công việc phòng văn thư cũng trở nên nhiều hơn, thêm vào đó, Cố Hiểu Kha chẳng qua chỉ là người mới, quy trình còn chưa quen, cho nên Lâm Na liền bị thúc giục điều lại đây.

"Tiểu Thiên, tối hôm qua cậu không sao chứ? Xin lỗi, tại uống nhiều quá, sau khi tỉnh lại chuyện gì cũng không nhớ rõ, chỉ là cậu và Chu Văn Bản không phát sinh chuyện gì chứ?"

Lâm Na cẩn thận hỏi, tối hôm qua sau khi say, cô cùng bạn trai cùng nhau về, về phần Trần Hi cũng là ngủ thẳng một đêm.

Sáng sớm khi bọn họ trở lại Công Thế, cũng chỉ thấy Chu Văn Bản một người nằm trên ghế sa lon ngủ say, trên người đắp áo vest, áo khoác của Lâm Thiên Y lại khoác lên bên chân anh.

Cô kinh ngạc chính là túi xách của Lâm Thiên Y xốc xếch rơi trên đất, kinh động hơn nữa chính là giày của Lâm Thiên Y ở phía dưới ghế sa lon của Chu Văn Bản. Nếu nói hai người bọn họ không phát sinh chuyện gì, có đánh chết cô cũng không tin!

Mặc dù nhân phẩm của Lâm Thiên Y đáng tin, nhưng ở cái nơi như Công Thế này, mấy người lại uống say đến quên trời đất, coi như cho dù có phát sinh chuyện gì đó cũng là chuyện bình thường.

"Sao? Có thể có chuyện gì chứ?"

Lâm Thiên Y đem điện thoại kẹp ở giữa cổ, tay không ngừng sửa sang lại tài liệu, đối với chuyện tối hôm qua cô cũng coi như có chút ấn tượng.

Cô nhớ mình uống say, sau đó gặp một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, sau đó nữa Hạ Minh Duệ xuất hiện, đem cô vác đi, sau đó nữa thì... Đó chính là một đêm bị giày vò cực kỳ bi thảm!

Về phần tối hôm qua hình ảnh sau khi cô uống say vừa nhảy vừa hát trước mặt Hạ Minh Duệ, người nào đó tự động chọn quên đi, bởi vì thật sự là quá mất mặt, cả đời này cô chưa từng trưng ra hành động như vậy!

"Còn có thể có chuyện gì? Tôi muốn hỏi hai có có xảy ra chuyện đó hay không? Văn Bản nói nếu như hai người thật sự có chuyện kia, anh ta sẽ chịu trách nhiệm, cậu không cần lo lắng!"

"Chuyện gì?"

Một nhọc quá độ khiến người nào đó lại tăng thêm một bụng oán khí, trong khoảng thời gian ngắn cho nên không có hiểu rõ Lâm Na đang muốn nói chuyện gì. Chuyện gì là chuyện gì? Làm gì bí hiểm như thế?

"Haizz, cậu là thật sự ngây thơ hay là giả bộ ngây thơ đây?"

"Đi chết đi, tôi vẫn luôn rất ngây thơ thuần khiết khả ái có được không? Ai giống cậu chứ? Phụ nữ thời đại mới?"

"Lâm Thiên Y! Không phải tôi nói đùa với cậu đâu. Thành thật khai báo đi, hai người có xảy ra chuyện đó không?"

"Chuyện gì?"

Lâm Thiên Y nghiêng đầu, khuôn mặt mê mang.

"Thì là chuyện giữa đàn ông và phụ nữ đó!"

Ặc, nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y trong nháy mắt đỏ bừng. Nghĩ đến tối hôm qua tên khốn Hạ Minh Duệ kia gắt gao hành hạ cô, liền không nhịn được có chút chột dạ.

"Ha ha, làm sao mà có chứ! Nhân phẩm của tôi cậu còn không tin ư? Coi như có uống say cũng không làm loại chuyện đó, yên tâm đi!"

Đầu bên kia điện thoại, Chu Văn Bản mặt khấn trương áp bên cạnh di động của Lâm Na, nghe được Lâm Thiên Y cười khan, rõ ràng có chút chột dạ.

Lâm Na hướng về phía Chu Văn Bản lộ ra nụ cười như hiểu rồi, nụ cười kia thấy thế nào đều giống như mèo vờ được cá vậy. Đợi cô cúp điện thoại, lúc này mới thoải mái vỗ vỗ bả vai Chu Văn Bản.

Chu Văn Bản bị cô vỗ về sau vài bước, vỗ gì mà mạnh vậy chứ?

"Yên tâm, tôi cảm thấy Lâm Thiên Y tên kia rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo. Tôi đoán cho dù hai người thật sự xảy ra chuyện gì, với tính tình của cô ấy cũng sẽ im lặng không nói, thậm chí sẽ phủ nhận tới cùng!"

Giọng điệu Lâm Na như một người từng trải, an ủi Chu Văn Bản đang bất an trong lòng.

"Thật sao?"

Cũng không biết vì sao, Chu Văn Bản dường dường là một quản lý kinh doanh, đã từng rất giỏi ăn nói, khiến cho nhiều khách hàng phải cam tâm quý gỏi bái phục, nhưng hôm nay lại chút xấu hổ hiếm thấy. Khi Lâm Na nhắc tới Lâm Thiên Y, gương mặt tuấn tú có chút đỏ lên.

Thật ra thì anh để ý Lâm Thiên Y đã lâu rồi, chỉ là khi đó cô đã có bạn trai, cho nên anh đành đem tình cảm mới nảy nở kia đè nén lại, thỉnh thoảng anh sẽ mượn việc công tự mình chạy đến phòng văn thư một chuyến. Thật ra với vị trí của anh lúc đó đại khái có thể để cho cấp dưới đi nhưng anh lại không chỉ vì muốn nhìn một chút người phụ nữ đã khiến tim anh rung động, mà thỉnh thoảng cô cũng sẽ nói tục kia.

"Dĩ nhiên! Cậu nói có đúng không hả Tiểu Hi?"

Lâm Na vừa vỗ bả vai Chu Văn Bản vừa cười híp mắt quay đầu nhìn về đôi mắt đen đang ngồi bên cạnh, rõ ràng là vẻ mặt mất tập trung.

Chẳng qua là hôm nay đối mặt với người đẹp trai như Chu Văn Bản, cô lại không có phản ứng khác thường? Chẳng lẽ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Bị gọi tên, Trần Hi vẫn còn có chút hoang mang, ngây ngốc ngẩn đầu, nhìn ánh sáng loé lên trong mắt Lâm Na, không tự chủ gạt đầu một cái. Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, mỗi lần Lâm Na nhìn cô như vậy chỉ cần ngoan ngoãn gạt đầu là được.

"Thấy chưa?"

Lấy được xác thực của Trần Hi, Lâm Na kiêu ngạo ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, vẻ mặt đắc ý.

"Vậy tôi phải làm sao bây giờ?"

Chu Văn Bản đầu óc khôn khéo bỗng dưng có chút chậm chạp, giống như một sinh viên đại học ngây thơ, rất xấu hổ.

"Này chẳng phải đơn giản sao? Đây, cầm đi, tôi mới vừa hỏi, Tổng giám đốc không có ở đây, chính là thời cơ tốt của anh!"

Lâm Na đem áo khoác, túi xách còn có đôi giày cao gót trắng của Lâm Thiên Y toàn bộ dúi vào trong ngực Chu Văn Bản. Anh ngần ngại, đây còn là lần đầu tiên tiếp xúc với đồ của phụ nữ ở khoảng cách gần như vậy.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Lâm Thiên Y sửa sang lại tài liệu đến mắt mờ đầu choáng, bỗng nhiên, tiếng gõ cửa phòng vang lên kèm theo giọng nam ôn hoà.

"Tiểu Thiên, cô có ở đây không? Tôi là Chu Văn Bản!"

Lâm Thiên Y cuối cùng ngẩng đầu lên từ chồng tài liệu đã giảm bớt một nửa, vẻ mặt có chút thần thò, thật sự là mệt mỏi quá mà....

"Ừm, vào đi!"

Chu Văn Bản hào hoa phong nhã, trên người còn mang theo khí chất của một người trí thức, hơn nữa khoẻ miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ôn hoà nhân nhật, khiến cho người ta nhìn thấy tâm tình cũng theo đó mà tốt hơn.

Chu Văn Bản đẩy gọng kính trên sống mũi, cười xấu hổ.

"Tiểu Thiên, đây là túi xách, giày cùng áo khoác mà cô để quên ở Công Thê. Trước khi về tôi có kiểm tra qua, hình như không mất thứ gì, cô kiểm lại một chút đi!"

Lâm Thiên Y hồ nghi nhận lấy đồng hồ Chu Văn Bản đang ôm trong ngực, nhưng kia là gì chứ? Anh lại đem giày của cô ôm vào trong lòng?

Không hiểu vì sao khuôn mặt cô bỗng đỏ lên, dường như nhớ lại chút gì đó về hình ảnh điên cuồng tối hôm qua, cô cực kỳ ngại ngùng nhanh chóng đoạt lấy đôi giày từ trong tay Chu Văn Bản. Chính xác là đoạt lấy mà không phải là cẩn thận nhận lấy.

\*\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 82: Giúp một tay (2)

"Khụ khụ, chuyện này, cảm ơn anh nhé!"

Mặc dù có chút lúng túng, Lâm Thiên Y vẫn thật cảm kích anh, vì nếu không cô còn phải tự mình đi một chuyến. Người đàn ông này thật đúng là tỉ mỉ chu đáo, tương lai nếu cô gái nào gả cho anh nhất định sẽ rất hạnh phúc?

Khụ khụ, cô nghĩ đi đâu thế? Trong lúc lơ đãng, khuôn mặt như thể ai thiếu anh một khoản tiền lớn của Hạ Minh Duệ chợt xuất hiện. Lâm Thiên Y giật mình! Khi không sao lại nghĩ tới tên khốn kia chứ?

"Cô đang làm việc à? Hình như đang rất bận?"

Nhìn một đồng hồ tài liệu trên bàn kia của Lâm Thiên Y, Chu Văn Bản nhú mày một cái.

"Sửa sang lại tài liệu thôi!"

Lâm Thiên Y lặn nửa ngời trở lại ghế của mình, vòng vo nói, mắt thấy đồng hồ tài liệu trước mặt giống như chỉnh sửa thế nào cũng không hết, buồn bã thở dài một hơi.

"Sao vậy? Nhiều lắm ư?"

"Ừm!"

Có thể không nhiều ư? Lâm Thiên Y tiếp tục chỉnh sửa lại.

"Nhiều như vậy cũng không cần phải xử lý xong trong hôm nay chứ? Phải vừa làm vừa nghỉ, đừng để bản thân làm quá mức mà kiệt sức!"

Ánh mắt Chu Văn Bản chuyên chú mà dịu dàng khiến cho Lâm Thiên Y không có dũng khí nhìn anh trực diện, không thể làm gì khác hơn là vùi đầu vào bàn làm việc.

"Bộ tôi muốn sao?"

Lâm Thiên Y than thở, giọng nói buồn bã phần hạn.

"Nhưng mà Hạ Minh Duệ tên khốn kia không muốn tôi sống dễ chịu mà, nhất định yêu cầu tôi hôm nay phải làm xong, nếu không không được phép tan ca, hỏi sao tôi không vội?"

Chỉ cần nhắc tới Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y liền oán khí đầy bụng, hận không thể đem cái tên kia chặt thành tám khúc.

"Vậy đi, vừa lúc chiều nay tôi không có việc gì, tôi giúp cô!"

Chu Văn Bản cười rất ôn hoà, khiến cho người khác căn bản không ngờ cự tuyệt, giống như việc cự tuyệt anh là một chuyện đi ngược lẽ trời.

"Vậy cũng được sao?"

Lâm Thiển Y có chút do dự, cô hy vọng có người giúp cô nhưng chiếm dụng thời gian của người khác dù sao cũng không tốt lắm.

"Không sao cả, cô biết mà, tôi mới bị giáng chức, hiện giờ rất rảnh rỗi!"

Chu Văn Bản nhún vai một cái, tùy tiện kéo cái ghế ngồi đối diện Lâm Thiển Y.

Cô cũng biết Chu Văn Bản bị cách chức, cũng không biết Hạ Minh Duệ nổi điên cái gì. Chu Văn Bản được cả công ty công nhận, trong công việc thì nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, là một nhân viên tốt.

Rất nhanh, mặt trời đã lặn, màn đêm buông xuống!

Lâm Thiển Y đưa tay ra vuốt thắt lưng đau nhức, xoay cổ, mệt mỏi thật! Hạ Minh Duệ tên đó phải chém ngàn đao. Cũng đúng lúc này, bụng Lâm Thiển Y cũng không chịu thua kém đình công. Buổi trưa cô không ăn cơm, có thể chịu được tới lúc này đúng là không dễ dàng.

Thấy Chu Văn Bản ngẩng đầu nhìn cô, cô ngượng ngùng cười cười xin lỗi.

"Mà này, Văn Bản, anh có đói bụng không?"

"Cô không nói tôi cũng không cảm thấy, bây giờ quả thật hơi đói! Được rồi, nghỉ ngơi trước đã, tôi ra ngoài mua một ít đồ ăn, đừng gắng sức quá!"

"Đúng rồi, cô muốn ăn gì?"

"Sao cũng được!"

Lâm Thiển Y suy nghĩ một chút, không chút xấu hổ mở miệng. Vốn dĩ nên là cô mời khách, dù sao người ta cũng giúp cô cả một buổi chiều. Nhưng mà hình như trên người cô cũng không còn bao nhiêu tiền, làm gì còn kén cả chọn canh được?

Có điều quả thật hôm nay quá mệt mỏi, cô không thể làm gì khác là ngẩn người đứng ở cửa sổ nhìn ra bóng đêm bên ngoài.

Không lâu sau, Chu Văn Bản xách theo một túi đồ ăn thật lớn đi vào, mùi thơm của thức ăn nhanh chóng kéo cô trở lại. Khi nghe được mùi thức ăn, bụng cô liền hăng hái biểu tình 'ục ục', bất đắc dĩ cô đành vừa xoa bụng vừa ngồi vào trước bàn.

Ồ đó, Chu Văn Bản đã chu đáo đem đồ ăn mua được dọn ra, một bữa ăn tối rất đơn giản, hai tô mì, một hộp gà chiên, một chai sữa chua, hai ly nước trái cây.

Người đàn ông này có cần phải chu đáo như vậy không?

Nếu như không phải bị ràng buộc bởi hợp đồng làm tình nhân với Hạ Minh Duệ, nếu như người đàn ông này cũng thích cô, như vậy có lẽ gả cho anh đúng thật là một lựa chọn tốt.

Ặc, gì nữa đây? Cô lại đang loạn tưởng, có làm không vậy?

Thật là mất thể diện!

"Ăn đi, trên mặt tôi có gì sao?"

Chu Văn Bản ăn một miếng, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiển Y. Kính của anh bị hơi nóng của mì bịt kín một tầng sương mù, Lâm Thiển Y không thấy được ánh mắt của anh, chẳng qua là ngẩn ra, có chút ngượng ngùng. Chẳng lẽ cô nói cô đang nghĩ về anh sao?

Cô lúc nào lại giống như Trần Hi thế này? Thấy đàn ông liền nhìn không được này sinh ý nghĩ kỳ quái? Lẽ nào gần mực thì đen sao? Sau này nhất định phải cách xa Trần Hi một chút, nếu không cô cũng không còn là mình nữa. Nghĩ đến một ngày Lâm Thiển Y cô cũng giống Trần Hi đang đi đường nhìn thấy trai đẹp liền đeo dính không tha, hình ảnh này khiến cô rùng mình.

Ăn xong, Lâm Thiển Y cắn một miếng táo, rất thoải mái thở dài một hơi, cảm giác được người phục vụ thật là tốt, cái gì cũng không cần làm, không trách được Hạ Minh Duệ thích mệnh lệnh cho cô làm cái này làm cái kia.

Nhìn xem, mới vừa ăn xong, Chu Văn Bản không nói hai lời liền đem một bàn hỗn độn dọn dẹp sạch sẽ.

Đêm vẫn còn tiếp tục, thành phố mới lên đèn.

Lâm Thiển Y kéo lê thân thể mệt mỏi sửa sang lại chồng tài liệu đã gần hết, nhờ người đàn ông này giúp một tay, nếu không có lẽ cô phải làm tới sáng.

Hừ hừ, Hạ Minh Duệ cái tên đàn ông cặn bã này, một mình mình ra ngoài chơi bời trăng hoa lại bắt cô ở chỗ này làm việc mệt chết đi được. Anh đây là đang bóc lột sức lao động miễn phí phải không? Cô muốn đi tố cáo anh, thật là quá đáng!

Nếu mà anh có một nửa phần chu đáo như Chu Văn Bản, cô cũng không đến nỗi tội như vậy, có điều đúng là không nhìn ra, Chu Văn Bản thoát nhìn ngoại hình cũng không phải con trai quá mức khôi ngô tuấn tú, nhưng nếu nhìn kỹ lại, lại khiến cho người ta nhìn một lần lại muốn nhìn lần thứ hai, so với vẻ đẹp của Hạ tiểu thư yêu nghiệt lạnh lùng kia không giống nhau, cũng không có nét riêng gì!

Ặc, lại suy nghĩ nhiều!

Mất thấy tài liệu cũng sắp chỉnh sửa xong, Lâm Thiển Y nhìn điện thoại một chút, đã hơn 10 giờ, trễ thế này rồi ư!

Cảm thán đưa tay ra dấm thắt lưng, chợt cảm thấy cả người đau nhức, cô làm suốt một ngày, chỉ vì chỉnh sửa những thứ tài liệu râu ria như vậy. Cô bây giờ chắc chắn trăm phần trăm là tên kia chinh cô! Chính là không muốn thấy cô yên ổn chứ gì?

Bỗng nhiên, trong lúc đang thư giãn, Lâm Thiển Y sợ hết hồn, điện thoại di động của cô vang lên, tiếng chuông này không phải của ai khác, ngoài Hạ Minh Duệ ra thì còn ai nữa?

Không tiếng động liếc mắt nhìn, người này không phải lại muốn cô làm thêm gì nữa chứ? Thật là một giây cũng không cho người ta được yên tĩnh, anh làm sao biết cô đã làm xong? Quả nhiên trời sinh chính là đối nghịch với cô mà.

"Alo!"

Thái độ Lâm Thiển Y cực kỳ tồi tệ.

"Em ở đâu? Về nhà chưa? Tôi đang ở công ty, tới đón tôi!"

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ mang theo ý tứ mệnh lệnh không thể nghi ngờ được.

Đi đón anh? Tên này không biết lái xe sao? Tại sao chứ?

"Tôi ở công ty!"

Lâm Thiển Y cắn răng nghiền lợi, tên khốn kiếp này lẽ nào lại quên? Anh giao cho cô một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành trong một ngày, nếu như không có người giúp đỡ.

"Ồ!"

Hạ Minh Duệ ừ một tiếng giọng mũi, điện thoại liền cúp. Gì chứ? Người này có còn chút phong độ nào không đây? Vậy mà dám cúp ngang điện thoại?

Tiếp đó cửa phòng làm việc liền bị va đập mà mở ra, đúng vậy là va đập không phải là đẩy ra!

Đây không phải là phong cách của Hạ Minh Duệ nha. Người này luôn luôn ưu nhã lạnh lùng, làm sao sẽ thô lỗ va vào cửa như thế.

Hạ Minh Duệ bước đi có chút lảo đảo, chỉ là người đầu tiên anh nhìn thấy không phải là ánh mắt lo lắng của Lâm Thiển Y mà là một người đàn ông kinh ngạc quay đầu.

"Tổng, tổng giám đốc? Anh đã về?"

Chu Văn Bản có thể nào cũng không nghĩ tới, đã trễ thế này Tổng giám đốc còn tới, lập tức có chút không được tự nhiên đứng lên. Hạ Minh Duệ luôn luôn lãnh mạc ngay cả anh nhìn thấy người đàn ông như vậy cũng phải dè dặt.

"Sao anh lại ở đây?"

Con người đen như mực của Hạ Minh Duệ co rút lại, giọng nói mang theo vẻ chất vấn.

"Tôi, tôi chỉ là lên đây giúp đỡ, bởi vì trễ thế này rồi, Tiểu Thiển vẫn còn nhiều việc, vì vậy mới lên đây!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 83: Có gì đó không đúng

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Chu Văn Bản cảm thấy mỗi một câu anh nói ra, sắc mặt Hạ Minh Duệ lại lạnh thêm một phần.

"Ai cho anh lên đây?"

Hạ Minh Duệ không ngừng nhìn chăm chăm Chu Văn Bản, ánh mắt kia giống như của loài sói bị xâm chiếm lãnh địa, phát ra ánh sáng xanh biếc.

Chu Văn Bản cười khỏ, tối nay Tổng giám đốc dường như có gì đó không đúng. Anh ngửi thấy mùi rượu, không nghĩ tới Tổng giám đốc luôn luôn ưa nhã khéo léo cũng có một mặt như thế, nhưng định ý trong ánh mắt anh là sao chứ?

Anh dường như chưa từng đắc tội với vị Tổng giám đốc này nha. Vô duyên vô cớ bị bắt lỗi rồi giáng chức cũng không nói, bây giờ lại là chuyện gì nữa?

"Tôi kêu anh ấy lên!"

Lâm Thiển Y đi tới đứng giữa hai người, chặn lại ánh mắt sắc nhọn đang bắn ra bốn phía kia. Tên khốn kiếp này làm cái gì vậy? Tối rồi sao lại nồng nặc mùi rượu vậy chứ?

"Anh uống rượu?"

Lâm Thiển Y trợn to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Hạ

Minh Duệ. Cô còn tưởng rằng người đàn ông này làm bằng sắt, bách độc bất xâm, thế mà cũng đi uống rượu.

Hừ hừ! Nhất định là tới nơi bắt lương nào đó rồi!

Hạ Minh Duệ biếng nhác dựa vào khung cửa, ánh mắt sâu kín nhìn Lâm Thiển Y, đôi môi mỏng mím thật chặt, muốn nói lại thôi!

"Này, anh không sao chứ?"

Lâm Thiển Y có chút không yên lòng, đây không giống phong cách của anh a, bình thường đã sớm chế cười cô. Cô thế nào lại có cảm giác mình có tiềm chất bà tám đây chứ? Cô quán anh gì chứ!

Cô chính là vừa trải qua một ngày mệt mỏi nha. Nhưng còn tên khốn này? Vừa nhìn chính là bộ dạng ăn chơi phòng lưu trở về mà.

"Hai người đang làm gì?"

Đang lúc Lâm Thiển Y quyết định mặc kệ anh, tên kia yếu ớt lên tiếng. Sao cô lại cảm thấy giọng điệu của anh có chút uỷ khuất? Chẳng lẽ cô nghe nhầm?

"Hả? Còn có thể làm gì? Đương nhiên là làm việc!"

Lâm Thiển Y tức giận liếc mắt, đều là nhờ anh cả đấy. Nếu không cô sao lại thê thảm như vậy? Một ngày bận rộn tới gần nửa đêm.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ vòng vo di chuyển trên người Lâm Thiển Y, sau đó nhìn sang chỗ giày cao gót, còn có túi xách gì đó cô để ở một bên, tầm mắt lần nữa quay về chăm chú nhìn vào trên người Chu Văn Bản, sau đó hướng về phía Lâm Thiển Y đưa ngón tay dài chỉ vào Chu Văn Bản.

"Anh ta tại sao lại ở nơi này?"

Rõ ràng là chất vấn cùng buộc tội!

Lâm Thiển Y phát hỏa, tên khốn này có còn tình người không chứ, chẳng lẽ cô đáng đời đến nỗi hành mình?

"Được lắm, Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp nhà anh! Bận rộn một ngày cũng không phải anh, bà đây mệt chết đi được, anh ngược lại thì ra ngoài ăn chơi cả ngày, trở lại còn chất vấn một đồng thứ. Bà đây không làm nữa!"

Lâm Thiển Y cầm xấp tài liệu trong tay dùng dùng đập lên bàn một cái! Tức đến sùi bọt mép, tức nước vỡ bờ.

Sau đó xách túi của mình oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

"Tiểu Thiển, cô đừng xúc động như vậy!"

Chu Văn Bản lau mồ hôi, tại sao có thể xúc động như vậy, đây cũng không phải chuyện có thể đùa giỡn, anh bắt quả chỉ phạm một chút xiu sai lầm liền bị giáng chức, cô tức giận ngút trời như vậy chẳng lẽ muốn bị đuổi sao?

Anh không khỏi lo lắng níu một cánh tay Lâm Thiển Y lại, cùng lúc đó Hạ Minh Duệ tựa ở trên cửa cũng tiến lên, hai người đàn ông này cơ hồ là cùng lúc một trái một phải kéo lấy cánh tay Lâm Thiển Y.

"Buông tay!"

Cô thật sự rất tức giận, không thể để người khi dễ như vậy được, cùng là phụ nữ sao lại có chênh lệch lớn như vậy chứ? Anh đối với Hiểu Kha thì dịu dàng như nước, còn đối với cô? Dùng bất cứ thủ đoạn tột tể để uy hiếp, cám dỗ, cô thật sự chịu đủ rồi!

"Không buông!"

"Tiểu Thiên!"

Hai người đàn ông cùng lúc mở miệng,

Không khí trong nháy mắt có chút quái dị!

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc Chu Văn Bản một cái, ôm trọn bả vai Lâm Thiên Y, đồng thời kéo lấy cánh tay Lâm Thiên Y đang bị Chu Văn Bản nắm, đặt lên bờ vai mình.

Tay Chu Văn Bản bị đẩy ra, trái tim cười khổ một tiếng, không tránh khỏi cảm giác mất mát, còn cách gì chứ?

Lâm Thiên Y ngẩn ra, trên môi một mảnh lạnh như băng, mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Ặc, người đàn ông này có làm không vậy? Quan hệ của bọn họ chỉ thích hợp trong bóng tối, huống chi anh đã có bạn gái, hiện tại lại có người ngoài, anh tại sao có thể không chút kiêng kỵ như vậy?

Có lẽ anh ở trước mặt mọi người hôn cô, đối với anh mà nói không chút ảnh hưởng gì, nhưng đối với cô lại là tràn ngập tai ương. Mặc dù cô biết Chu Văn Bản cũng không phải là người nhiều chuyện, cho dù vậy cũng không được!

Lâm Thiên Y tròn to mắt, tức giận khiến khí lực cô lớn hơn không ít, cho nên một tay đẩy Hạ Minh Duệ ra, sau đó không chút kiêng kỵ vung một cái tát.

Cô cho là anh sẽ né tránh, khôn khéo như Hạ Minh Duệ làm sao sẽ bị cô tát trúng? Nhưng sự thật ngoài ý muốn đúng là gặp quỷ a.

Cái tát này rõ ràng rành rành, mà cô lại tát rất mạnh tay!

"Bốp" một tiếng thanh thủy chói tai!

Cái tát này tát xong, Lâm Thiên Y cũng cảm thấy tay nhỏ bé của cô nóng hừng hực, đau rất, càng không cần phải nói Hạ Minh Duệ, cũng có thể da mặt Hạ Minh Duệ đủ dày, cần bản phải biết đau?

Ngay cả Chu Văn Bản cũng bị hành động của Lâm Thiên Y làm sửng sốt, đây vốn chính là Tổng giám đốc lạnh như băng, khi anh nghe được âm thanh vang dội của cái tát kia, mặc dù không phải là đánh vào mặt anh, anh cũng cảm thấy răng ê ẩm.

Cho nên Chu Văn Bản rất là thức thời vội vã nói với Lâm Thiên Y một câu.

"Tiểu Thiên, tôi đi trước, đã trễ thế này, cô cũng nên về sớm chút!"

Nếu thật sự không nhìn ra mối quan hệ giữa Lâm Thiên Y và Hạ Minh Duệ, vậy thì cái chức danh giám đốc kinh doanh anh từng làm chỉ là hư danh rồi.

Lời này của Chu Văn Bản cũng không có người đáp lại, mà anh cũng không trông mong sẽ có người đáp, hiện tại việc cấp bách đó là chạy trốn khỏi hiện trường thật nhanh, tránh rước họa vào thân.

Anh dường như có chút hiểu lý do mình bị giáng chức. Quả nhiên ý định của những người lãnh đạo thì không cách nào hiểu được.

Lâm Thiên Y có chút ngây ngốc nhìn bàn tay nhỏ bé đỏ lên, sau đó chậm rãi ngẩng đầu. Hạ Minh Duệ đang hoảng đứng ở đó, khuôn mặt ủy khuất, con ngươi lấp lánh dưới ánh đèn càng trở nên hư ảo, đôi môi đẹp mắt đỏ ửng hơi trề ra, nhìn ánh mắt cô tràn đầy nghi hoặc cùng buộc tội, bộ dạng ủy khuất kia khiến Lâm Thiên Y căng thẳng trong lòng.

Trong nháy mắt cảm giác mình đã làm chuyện tội ác tày trời. Nhưng vì sao lại như vậy? Rõ ràng người làm sai không phải cô, mà cô ngược lại lại có cảm giác tội lỗi?

Khi ánh mắt cô nhìn sang, Hạ Minh Duệ kia cư nhiên đang méo mếu, âm thanh sâu kín, biết bao nhiêu là ủy khuất.

"Đau..."

Con người lấp lánh giống như một con cún con bị thương tội nghiệp nhìn chăm chăm cô, bộ dáng đó khiến cô có xung động muốn hung hăng chà đạp anh.

Lâm Thiên Y khoé miệng giật giật, có cần phải vậy không? Đây là chuyện gì vậy chứ? Người trước mắt đang mong mỏi nhìn mình, chờ đợi mình tới an ủi có phải là Hạ Minh Duệ thôi chết tiệt không? Sét tới đánh cô một cái đi.



Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiển Y hồi lâu, mà cô chẳng qua chỉ khiếp sợ nhìn lại anh, nhưng lại không có bất kỳ động tác nào, không khỏi càng thêm uỷ khuất, mắt phượng hẹp dài loé lên, môi mỏng khẽ mở, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại.

"Tiểu Y, tôi đau!"

Lâm Thiển Y không cảm được khoé mắt giựt giựt, người này hẳn là say đi? Uống say? Cho nên mới như vậy? Đề nén trái tim khiếp sợ, Lâm Thiển Y đi về trước từng bước, trong con ngươi không che giấu sự ân cần.

"Lấy tay ra, tôi xem một chút!"

Ngay cả Lâm Thiển Y cũng không có phát hiện, mới vừa rồi còn quyết liệt thế nhưng khi thấy bộ dáng làm nũng của Hạ Minh Duệ, cô cũng không khỏi nhẹ giọng, chứ đừng nhắc tới có bao nhiêu dịu dàng.

Hạ Minh Duệ hiếm khi nghe theo buông tay xuống, lộ ra nửa bên mặt đỏ hồng một mảng, phía trên còn in rõ dấu bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 84: Thật đáng thương

Đôi mắt anh mong đợi nhìn cô, mi mắt thật dài khẽ khép lại, chớp chớp tạo thành một vệt bóng dài, môi mỏng khẽ mở, bộ dáng đó không có nửa phần đáng vẻ lạnh lùng thường ngày, ngược lại điềm đạm đáng yêu, cực kỳ khiến người yêu mến.

Lâm Thiển Y bị ý nghĩ của mình dọa cho hết hồn, nhưng bộ dạng này của anh đối với một người phụ nữ như cô dường như có lực hút trí mạng.

Đáng sợ hơn đó là cô còn là một hủ nữ, khi anh say rượu cũng không phải là bộ dạng của một Tổng giám đốc lạnh lùng mà cô biết, cũng không phải là sự xinh đẹp tà mị như lúc gặp anh ở Bất Dạ Thành, anh giờ phút này bởi vì cảm giác say mông lung mà trong con ngươi mang theo chút ít mê man, trong mắt anh rõ ràng chỉ có bóng dáng của một mình cô, gương mặt hoàn mỹ đến nỗi không có chỗ nào để bắt bẻ, cho dù có thêm dấu bàn tay cũng không có vẻ gì chật vật, ngược lại tản ra một loại mỹ cảm khác.

Á! Trời ơi! Giết cô đi! Một người đàn ông đẹp như vậy, để cho bọn họ... những người phụ nữ yêu cái đẹp như mạng phải sống như thế nào đây?

Mấu chốt chính là bộ dáng tỉnh tỉnh mê mê của anh lúc này, đáng vẻ trong sạch đơn thuần, rất dễ khiến người ta phạm tội \*\*\*\* a a a!

Còn để cho người khác sống hay không!

"Tiểu Y, tôi buồn ngủ, chúng ta về nhà đi!"

Giọng nói mang theo chút làm nũng khiến cho nội tâm Lâm Thiển Y một chút xú tức giận cũng biến mất hoàn toàn.

Liếc mắt nhìn người đàn ông đang ngoan ngoãn chờ cô lên tiếng, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm giác thoải mái! Được rồi, thật ra thì cô là một cô gái rất mềm lòng nha.

"Đi thôi!"

Lâm Thiển Y bất đắc dĩ hoà hiệp, chuyện hôm nay bị anh bóc lột ngày mai hãy tính vậy.

"Đợi chút..."

Lâm Thiển Y đã đi ra bên ngoài cửa thì bị gọi lại, sau đó quay đầu lại, người đàn ông kia đứng tại chỗ bất động, con ngươi hẹp dài như cũ chớp chớp gắt gao nhìn cô, tức giận lớn hơn nữa dưới con mắt không chút nào phòng bị của anh như vậy cũng bị luẩn hãm.

"Thế nào?"

"Nhắm tay..."

Hạ Minh Duệ chìa bàn tay thon dài tới trước mặt Lâm Thiển Y, ánh mắt tràn đầy mong mỏi nhìn cô...

Lâm Thiển Y trong phút chốc có loại cảm giác bị đánh bại, người đàn ông này chẳng lẽ uống say nên đầu óc biến thành con nít?

Cuối cùng chỉ vì ánh mắt buồn bã uỷ khuất của anh, Lâm Thiển Y nhịn không được khoé mắt giựt giựt vươn tay nắm tay anh, sau đó liền nhìn thấy khoé miệng tên kia lộ ra một nụ cười thoải mái vui vẻ, bỏ lại sự tức giận ở phía sau.

Lâm Thiển Y không biết là làm sao cô có thể nhét người này vào trong xe, tóm lại lúc ngồi lên xe, cô rốt cục nhận thức được cảm giác mệt là là như thế nào.

Về tới nhà, Hạ Minh Duệ rất biết điều ngồi trên ghế sa lon, đôi mắt lấp lánh trong veo, giống như toàn bộ thế giới chỉ có một mình Lâm Thiển Y cô, ánh mắt chuyên chú như vậy khiến cho lòng cô cũng bị hoà tan theo từng chút một.

"Ngồi yên, quay mặt sang đây!"

Lâm Thiển Y cầm cục đá trong tủ lạnh, dùng một cái khăn lông bọc lại, nhẹ nhàng xoa trên mặt anh.

"Lạnh..."

Hạ Minh Duệ kéo kéo khoé miệng, không ngừng lui về sau, trên mặt nóng hừng hực, vừa lạnh vừa đau.

"Ngoan, sẽ tốt thôi, ráng nhịn một chút!"

Hoàn toàn là giọng nói dụ dỗ trẻ con.

Hạ Minh Duệ nhìn gò má nghiêm túc của Lâm Thiển Y, lúc này mới quệt miệng, không lộn xộn nữa.

Cô cho là uống nhiều rượu sau đó làm nũng chính là cực hạn của người đàn ông này, cho nên lúc ngủ người đàn ông này lại phát huy luôn khiến cô hận không đá cho anh một cước rớt xuống giường. Lâm Thiển Y lại một lần nữa hết ý kiến.

Tại sao lại thế?

"Ồm!"

Một người đàn ông ngồi ở chỗ đó, đôi mắt lấp lánh chớp động, gương mặt vô tội, đây cũng lại là vẻ mặt ngây thơ tinh khiết khiến cho Lâm Thiển Y muốn nổi giận mà không phát tiết được.

Được rồi, cô nhịn!

Vì vậy một người đàn ông giống như một con gấu ôm cô chặt tới nỗi gió thổi không lọt, cô thậm chí hoài nghi đêm nay cô sẽ bị anh siết chết.

Trong lúc đang ngủ, người đàn ông kia ở bên tai cô ní non.

"Tứ, đừng bỏ em!"

Hạ Minh Duệ nói không rõ ràng, cho nên Lâm Thiển Y trong lúc đang say ngủ cũng không nghe rõ anh đang nắm bắt cái gì, chỉ là miễn cưỡng nghe được câu kia - đừng bỏ em.

Lâm Thiển Y lật người lại, lại bị người đàn ông phía sau ôm chặt hơn, cô mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói thầm.

"Yên tâm, sẽ không bỏ anh!"

Sáng hôm sau, Lâm Thiển Y mở đôi mắt mờ mịt ra thiếu chút nữa giật mình.

Hạ Minh Duệ tên kia đang đen mặt đứng trước mặt nhìn cô chăm chăm, Lâm Thiển Y dụi mắt, đợi nhìn rõ vẻ mặt Hạ Minh Duệ, lúc này trong lòng đánh bộp một tiếng.

Người này đã tỉnh rượu? Ánh mắt kia nhìn thế nào cũng không giống đôi mắt trong suốt mê mang tối hôm qua, ngược lại lạnh lùng, hiện đầy mùi nguy hiểm.

"Hi, chào buổi sáng!"

Lâm Thiển Y từ trong chăn đưa tay ra, mặt cười vô hại, đúng cái gọi là ai nỡ lòng đánh người đã biết nhận sai?

Nhưng cô tại sao lại chột dạ chứ? Người làm sai cũng không phải cô mà!

Trái lại khuôn mặt Hạ Minh Duệ giống như chuẩn bị tính sổ!

"Tối hôm qua, sao em lại ở cùng một chỗ với người đàn ông kia?"

Hạ Minh Duệ hí mắt, sáng sớm giọng nói vô cùng mê hoặc.

"Người đàn ông nào?"

Lâm Thiển Y chớp chớp mắt, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ đêm qua với người đàn ông nào đó.

"Em với Chu Văn Bản có quan hệ gì? Em thích anh ta?"

"Gì chứ?"

Có làm hay không!

"Anh nhìn thế nào mà lại nói là tôi thích anh ấy?"

Lâm Thiển Y từ trên giường ngồi dậy, nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh.

"Vậy tại sao hai người lại ở cùng một chỗ? Còn nữa tại sao khuya hôm trước em cũng cùng anh ta ngủ chung một chỗ?"

Gương mặt tuần tú của Hạ Minh Duệ lạnh lùng, đại khái nếu Lâm Thiển Y nói không ra một lý do khiến anh hài lòng không biết anh sẽ làm gì cô.

"Cái gì gọi là ngủ chung một chỗ? Có làm hay không vậy? Ngày đó uống say, tôi chẳng qua chỉ ngồi ở đó, làm sao có thể ngủ? Anh có bị bệnh không vậy?"

Người đàn ông này chẳng lẽ say một đêm, đầu cũng trở nên hồ đồ?

"Hừ, tốt nhất là vậy!"

Hạ Minh Duệ kêu gọi hừ một tiếng, từ tủ lạnh lấy một ly nước trái cây uống một hớp.

Xi! Mới sáng sớm nhìn chăm chăm cô chỉ vì hỏi cái này? Cô sẽ hiểu làm có được không? Hiểu làm anh thích cô.

Nhưng mà điều này là không thể, bạn gái anh Cố Hiểu Kha đang ở đây, cô cũng không có tự luyến đến vậy.

Ăn sáng xong, Lâm Thiển Y chở Hạ Minh Duệ tới công ty, dường như gần đây nhiệm vụ của cô lại nhiều thêm một việc, tài xế chuyên dụng cho Hạ Minh Duệ.

Trước kia đều là anh lái xe chở cô, cô có loại dự cảm nhiệm vụ này bắt đầu có thay đổi cũng liên quan tới tối hôm qua. Cô không phải sợ khổ sao?

Hạ Minh Duệ kia sau khi đến công ty đã không thấy bóng dáng đâu cả, điều này khiến Lâm Thiển Y trong lòng âm thầm khinh bỉ.

Chẳng qua cô mới vừa vào phòng làm việc của Tổng giám đốc không bao lâu, liền có người đến giao hàng.

"Xin hỏi, cô có phải Lâm Thiển Y không?"

Lâm Thiển Y sững sốt, vội nói:

"À, phải!"

"Đây là máy tính xách tay giao cho cô. Xin cô ký tên lên chỗ này!"

Nhân viên giao hàng đưa cho Lâm Thiển Y tờ hoá đơn, Lâm Thiển Y hồ nghi nhận lấy ký tên mình trên đó.

Cô không có mua máy tính nha. Lâm Thiển Y suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là cái tên Hạ Minh Duệ kia mua?

Được rồi! Quân ai mua làm gì, có máy tính còn không biết dùng cho tốt sao? Dù sao tài liệu ngày hôm qua đã chỉnh lý xong, Hạ Minh Duệ kia lại không có đây, cô liền len lén chơi game một chút.

Lần này cô mới sẽ không bị anh bắt được, bởi vì chỗ cô ngồi đối diện với cửa, cô tin chắc khi có người đi vào, cô sẽ kịp thời thoát game, huỷ diệt chứng cớ! Moa ha ha ha!

Trong game, Tề Diệu không có đăng nhập, chỉ có Chung Ly Hân. Người phụ nữ này hình như ngày nào cũng đăng nhập, thế mà lực chiến đấu lại chẳng tăng lên.

Lâm Thiển Y vừa đăng nhập liền có người chat với cô. Cô mở cửa sổ chat ra, vừa nhìn, là Biệt Thái Phóng Tứ!

Người này?

Biệt Thái Phóng Tứ: "Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 85: Kết hôn trong game (1)

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Thế nào?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Cậu có biết mình nằm trong danh sách phải tiêu diệt của tông phái chúng tôi không?"

Được lắm, chẳng phải là đệ nhất thiên hạ sao? Có cần phải lớn lối vậy không? Nhưng mà chiến lực không bằng người, không thể không cúi đầu.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Biết..."

Biệt Thái Phóng Tứ: "Vậy cậu có biết mình cũng nằm trong danh sách phải tiêu diệt của đệ nhất tông phái?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Biết..."

Biệt Thái Phóng Tứ: "Tông phái chúng tôi có thể bảo đảm sau này không giết cậu, cũng không giết những người trong tông phái của cậu, nhưng mà..."

Thì ra đây là đang ra điều kiện với cô. Nhưng Lâm Thiên Y suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được mình có cái gì đáng giá khiến ông lớn đây chú ý.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Đại ca, có gì anh cứ nói thẳng đi, đừng thừa nước đục thả câu!"

Cô là đi làm mà lên chơi game đó?

Biệt Thái Phóng Tứ: "Tôi cần cưới vợ, nhưng vẫn không tìm được người thích hợp, tôi xem cậu thuận mắt nhất, nếu không hai chúng ta lấy nhau đi!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Đại ca, tôi là nam đó có biết không?"

Lâm Thiên Y liếc mắt, mặc dù thật sự rất muốn gả cho đệ nhất thiên hạ nhưng vẫn rất có khí thế nói, chỉ có điều đáng tiếc...

Biệt Thái Phóng Tứ: "Tôi không ngại làm "công"!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "..."

Thì ra lời đồn là thật, ông lớn này thật sự là gay, cô đột nhiên nhớ tới một câu nói nhìn thấy trên weibo, làm phụ nữ thật sự khó khăn, chẳng những phải đề phòng tiểu tam còn phải đề phòng gay!

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Hai chúng ta kết hôn thì tôi cũng không có ý kiến, dẫu sao cũng có thể loại bỏ nguy hiểm bị các người đuổi giết đúng không? Nhưng mà tôi nhớ game này không cho phép nam với nam kết hôn với nhau!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Chuyện này không cần lo lắng, game mới ra một loại đan gọi là âm dương luân hồi đan gì đó, có thể chuyển đổi giới tính!"

Có phải do cô lâu quá không chơi không? Lại có loại vật phẩm này sao?

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Nhưng chiến lực của tôi quá thấp, sợ rằng không giúp được gì!"

Ngộ nhờ trong lúc đánh nhau, chiến lực thấp như vậy của cô chỉ biết kéo chân hấn thôi.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Cậu cảm thấy tôi cần cậu giúp một tay?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Ặc, vậy hai ta ai thay đổi giới tính?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Cậu cảm thấy sẽ là tôi sao?"

Cô thế nào lại có cảm giác bị gài bẫy nhỉ? Hơn nữa giọng điệu nói chuyện của người này sao lại quen thuộc như vậy? Thật là, bị Hạ Minh Duệ đầu độc thời gian dài, đến chơi game cũng có thể nghĩ tới anh, đúng là đen đủi.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Nhưng tôi là một người đàn ông!"

Cô cảm thấy vẫn nên cố gắng thêm lần nữa.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục bị đuổi giết?"

Được rồi, cô đầu hàng. Phụ nữ tốt không đấu với đàn ông cặn bã, ở trong cô Biệt Thái Phóng Tứ tự động bị liệt vào danh sách đàn ông cặn bã. Bởi lẽ nếu là người đáng hoàng cũng sẽ không liều mạng đuổi giết cô, một người vừa ngay thơ đáng yêu lại thuần khiết như vậy.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Ặc, không muốn!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Vậy liền giao dịch thôi!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Gi?"

Xin thứ lỗi cô còn không có kịp phản ứng, bọn họ muốn giao dịch gì chứ?

Biệt Thái Phóng Tứ: "Cậu có tiền mua âm dương luân hồi đan không?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Không có!"

Giao dịch xong, Biệt Thái Phóng Tứ tặng cho cô một âm dương luân hồi đan.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Ăn đi!"

Sau đó, Lâm Thiển Y hoa lệ biến thân thành công.

Chỉ là tên hiện tại của cô không khớp với nhân vật nữ chút nào.

Kể đó, Biệt Thái Phóng Tứ liền gửi lời cầu hôn, Lâm Thiển Y chấp nhận, sau đó cả màn hình lớn pháo hoa bắn tung toé không ngừng.

"Người chơi thân ái, Đệ nhất thiên hạ Biệt Thái Phóng Tứ giờ phút này cùng Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy vui mừng kết lương duyên, tác thành một đoạn nhân duyên lãng mạn!"

Sau đó toàn bộ màn hình pháo nổ dồn dập!

"Được lắm, Biệt Thái Phóng Tứ sao lại kết hôn? Tôi còn tưởng rằng hán chơi game này chắc sẽ không kết hôn đâu."

"Ai biết được! Ý định của ông lớn không thể nào đoán được!"

"Nhưng mà Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy này là người nào? Trước kia có nghe nói qua chưa?"

"Các người không biết ư, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy này từng là tình địch của Tuyên Thuỷ Đình Đông, chồng của Hạ Mạt Thanh Thanh!"

"Theo như cậu nói vậy, không phải hán là đàn ông sao?"

"Không phải chứ? Biệt Thái Phóng Tứ thật sự thích đàn ông? Cảm giác không biết yêu chứ?"

"Cậu hỏi tôi, tôi làm sao biết?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "..."

Hệ thống: "Người chơi Biệt Thái Phóng Tứ cùng Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy cử hành hôn lễ xa hoa, mời các vị bằng hữu giang hồ tham dự!"

Cánh hoa bay đầy trời, lần này nhân vật chính là cô!

Nhớ ngày đó cô làm thế nào tơ mắt nhìn cảnh tượng náo nhiệt khi Hạ Mạt Thanh Thanh kết hôn nhỉ?

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

Lâm Thiển Y nhận được lời mời trò chuyện riêng tư.

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Cậu rốt cuộc là nam hay nữ?"

Lâm Thiển Y gửi một icon mặt cười hì hì.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Cô đoán xem!"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Cậu không phải là nữ chứ?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Icon cười gian! Cô cảm thấy tôi là nữ sao?"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Chẳng lẽ các người thật sự là gay?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Đây là bí mật!"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Các người đã gặp nhau ngoài đời sao? Tôi cùng Tuyền Thủy Đình Đông đã gặp mặt, hơn nửa ấn tượng của đôi bên cũng không tệ, lại đang ở cùng thành phố, cho nên chúng tôi ngoài đời cũng đang ở chung một chỗ!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Ặc!"

Lâm Thiên Y nhìn trời liếc mắt, nói với cô chuyện này để làm gì? Bọn họ lúc nào quen thân như vậy? Nhiều nhất bọn họ chỉ kết hôn với nhau, sau đó nhanh chóng ly hôn, nói cũng không nói được mấy câu, hiện tại đây là đang tám chuyện nhà? Nhưng cô thế nào cảm thấy quái dị đây chứ?

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Cậu thế nào lại chịu đôi giới tính? Biệt Thái Phóng Tứ không có đưa cho cậu trang phục kết hôn sao? Tuyền Thủy Đình Đông đối với người khác rất chu đáo, đối với tôi cũng rất tốt, cậu xem tôi vẫn còn mặc lễ phục tuyết nguyệt anh ấy đưa cho nè!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Icon đồ mồ hôi! Hai người đàn ông đưa trang phục gì chứ!"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Icon cười duyên, đúng ha! Hi hi!"

Đây là tới dò ta tin tức sao? Thật là!

Hiện trường hôn lễ, Biệt Thái Phóng Tứ một thân trang phục cực phẩm, màu lông lãnh, có thể đứng bên cạnh hắn cũng sẽ khiến người cảm thấy kích động không thôi, hết lần này tới lần khác lúc này Lâm Thiên Y lại đang đứng bên cạnh hắn. So sánh giữa hai người chỉ đơn giản như vậy, một thân trang phục của Lâm Thiên Y đứng cạnh Biệt Thái Phóng Tứ đó chính là sự khác biệt giữa thiên thần và kẻ ăn mày.

Biệt Thái Phóng Tứ nhìn cô một cái, nhưn mày, trang bị như đồ bỏ đi như vậy, thua thiệt cô mặc ra ngoài, vì vậy vung tay lên, trực tiếp yêu cầu giao dịch.

Lâm Thiên Y sùng sốt, đồng ý giao dịch. Biệt Thái Phóng Tứ tặng cô một đồng gi đó, sau cùng bỏ lại một câu.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Những đồ bỏ đi này tôi cũng không dùng được, em xem xử lý đi!"

Lâm Thiên Y khoe miệng vừa kéo, đây chính là cái mà người ta hay nói Tài đại khí thô sao? Những món đồ hắn cho cô toàn là cực phẩm, ở trong mắt hắn lại thành đồ bỏ đi?

Trong đó có một món trang phục cực phẩm, vừa lúc Lâm Thiên Y thêm thường đã lâu, lại không cách nào có được.

Biệt Thái Phóng Tứ đưa cô trang phục cực phẩm này, giá trị không thể dùng tiền bạc để so sánh. Loại này trang bị chỉ có trong những nhiệm vụ đặc thù mới có được, không giống như lễ phục tuyết nguyệt bỏ ít tiền là có thể mua được, mà Biệt Thái Phóng Tứ đưa cô món này chính là gấp mà không thể cầu!

Lâm Thiên Y vui rạo rức đem trang bị mặc vào, nhất thời khí chất cả người liền biến đổi, từ một hoa nữ thẳng cấp thành tiểu tiên nữ.

Mà cô lại đem những món Biệt Thái Phóng Tứ tiện tay ném cho cô, đối với hắn là đồ bỏ đi nhưng lại là cực phẩm đối với cô, toàn bộ mặc trên người, trong nháy mắt thay đổi thật lớn, cũng chuyển sang màu lông lãnh, mặc dù so về độ sáng bóng với Biệt Thái Phóng Tứ thì kém đi rất nhiều nhưng mà vẫn có thể làm người khác loá mắt.

Ít nhất Hạ Mạt Thanh Thanh khi này đã an tĩnh khi nhìn thấy trang bị trên người cô liền gửi đến một tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 86: Kết hôn trong game (2)

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Những trang bị này đều do Biệt Thái Phóng Tứ tặng cậu?"

Lâm Thiên Y từ chối cho ý kiến.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Thì sao?"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Wow, hắn thật giàu có, cậu có biết ở ngoài đời hắn ta làm gì không?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Không biết!"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Các người thực sự không biết nhau?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Úm!"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Ồ...."

Một chữ "ồ" này có chút ý nghĩa sâu xa.

Bên kia, trên thực tế Hạ Minh Duệ mua tới hai cái máy tính, nhìn màu sắc giống như là một đôi vậy. Lúc ở dưới lầu anh gặp nhân viên giao hàng, vì thế tự mình lấy đi một cái, trốn vào trong xe, trực tiếp đăng nhập vào game.

Quả nhiên anh đoán đúng, Lâm Thiên Y nhìn thấy máy tính nhất định sẽ không thể chờ đợi mà đăng nhập vào game. Khoé miệng khẽ nhếch một chút hứng thú vui vẻ, anh nghĩ không sai, anh đăng nhập không bao lâu, Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy liền sáng nick.

Có điều Hạ Mạt Thanh Thanh là ai? Anh không nhớ rõ có nhân vật như thế. Bang phái bọn họ cũng không có người này, chẳng lẽ có quen biết gì với Lâm Thiên Y?

Có chút nghi ngờ anh mở cửa sổ chat ra.

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Icon mặt cười! Hi, anh đẹp trai, kết giao bằng hữu đi. Em là Hạ Mạt Thanh Thanh, là vợ trước của vợ anh!"

Vợ trước của vợ anh?

Hạ Minh Duệ nhướn mày, vợ Lâm Thiên Y? Lời này nghe thế nào có chút quái dị? Cô rõ ràng là nữ, cưới vợ gì chứ?

Nghĩ ngợi một hồi, trước kia Lâm Thiên Y dùng nhân vật nam, được rồi, anh chỉ biết thời điểm bọn họ quen biết cô vẫn còn độc thân, về chuyện trước kia anh không cách nào quản được.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Có chuyện gì sao?"

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Không có thì không thể tìm anh sao, thỏ hào?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Tôi rất bận..."

Bận cưới vợ mà, đây chính là một cách cự tuyệt.

Hạ Mạt Thanh Thanh: "Không phải chứ? Bận ở đây chính là cùng Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy kết hôn ư? Thật không nghĩ tới hai người lại là nam-nam yêu nhau nha!"

Hạ Minh Duệ đối với câu nói đó không tiếp tục để ý tới cô.

Qua không bao lâu, Nhĩ Nhất Tịch Ngã Tự Tiểu cái tên kia cũng đăng nhập. Khi anh thấy có người kết hôn, chẳng qua chỉ khẽ cười một tiếng, nhưng khi nhìn lại một lần nữa, gì chứ!

Đây là hôn lễ của Biệt Thái Phóng Tứ! Tên này nổi điên gì vậy? Cùng người khác kết hôn còn không bằng hai người bọn họ hợp thành một đôi, ít nhất còn tăng chiến lực của cả hai.

Khi anh lướt qua đám đông tìm kiếm, khi thấy được cái tên Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy, trước mắt tối sầm.

Tiểu tử này không phải bị anh cho vào danh sách phải tiêu diệt sao? Thế nào mới chớp mắt đã trở thành chị dâu mình? Hơn nữa người này không phải đàn ông ư?

Sao anh lại không biết Hạ Minh Duệ còn thích cả đàn ông? Coi như có thích cũng phải thích anh, dù sao anh phong lưu phóng khoáng, anh tuân theo sái như vậy, người gặp người thích, hoa thấy hoa nhìn, một hoa mỹ nam nha!

Nhĩ Nhất Tịch Ngã Tự Tiểu: "Này, chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu tử kia là ai?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Là vợ tôi, cũng là chị dâu cậu!"

Nhĩ Nhất Tịch Ngã Tự Tiểu: "Không phải chứ? Giỡn gì vậy? Hắn ta là đàn ông đó!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Cô ấy là nữ! Chị dâu cậu! Chấp nhận đi!"

Nhĩ Nhất Tịch Ngã Tự Tiểu: "Ai? Không đúng, cậu không phải là đang nói nghiêm túc chứ?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Thế nào? Có vấn đề?"

Nhĩ Nhất Tịch Ngã Tự Tiểu: "Đây là con gái nhà ai? Hai người ở ngoài đời có quen biết?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Chúng tôi có biết nhau ngoài đời, trong game chỉ có tôi biết cô ấy, cô ấy không biết tôi!"

Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tựu Tiểu: "Cái gì mà anh biết cô ấy, cô ấy không biết anh, nói nhảm cái gì vậy"

Biệt Thái Phóng Tứ: "..."

Lâm Thiển Y lúc này đang buồn bực, những người cô chẳng hề quen biết trước khi kết hôn, từng người từng người vào chat riêng? Cô rảnh rồi vậy sao?

Chung Ly Hàn hỏi cô cùng Biệt Thái Phóng Tứ có quan hệ thế nào, cũng đã kết hôn rồi còn có thể quan hệ như thế nào? Đây không phải đã rõ rồi sao?

Cuối cùng sau khi Lâm Thiển Y cùng Biệt Thái Phóng Tứ thành đôi, tông phái của Lâm Thiển Y chính thức thống nhất với tông phái của Biệt Thái Phóng Tứ. Từ đó về sau bọn họ chân chính là người một nhà, cũng không cần phải lo lắng cả ngày bị tông phái Biệt Thái Phóng Tứ bọn họ đuổi giết, ngược lại bọn họ còn có thể yên tâm to gan đối mặt với người của Đệ nhất tông phái.

Dù sao tông phái bọn họ có nhân vật xếp hạng nhất trong bảng xếp hạng, đi ra ngoài khi dễ người khác cũng có chút phân kích.

Nhìn cực phẩm sáo trang chói mắt trên người, Lâm Thiển Y cầu cứu mặt mình, đau!

Thì ra đây không phải là mơ! Đối với một người mê game mà nói, đây quả thực là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Cái tên Biệt Thái Phóng Tứ đó nhất định mất mớ ở bàn chân nên mới có thể muốn kết hôn với cô. Chỉ trong một ngày mà hai người đang ở thế cừu nhân đánh đến long trời lở đất bỗng nhiên trở thành đôi vợ chồng thân mật, grrrr! Còn có gì kịch tính hơn chuyện này chứ?

Trong lúc Lâm Thiển Y đang lâm vào ảo tưởng méo mó của mình, cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc bị đẩy ra.

"Tiểu Thiển, Duệ có tới đây không?"

"A, Hiểu Kha, có chuyện gì sao?"

Lâm Thiển Y hốt hoảng tắt cửa sổ game, ngẩng đầu nhìn hướng cửa, vừa thấy người tới là Cố Hiểu Kha trong lòng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

"Anh ta ư, sáng sớm tới một lúc sau đó không thấy bóng dáng đâu!"

"Như thế này, Tiểu Thiển, nếu tôi nói tương lai có một ngày tôi cùng Duệ kết hôn, cô thấy thế nào?"

Đôi mắt to xinh đẹp của Cố Hiểu Kha chăm chú nhìn Lâm Thiển Y, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt cô tìm kiếm gì đó.

"Hả? Chuyện này liên quan gì tới tôi?"

Lâm Thiển Y miễn cưỡng nở nụ cười, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi. Chẳng qua không biết vì sao, khi nghe tin tức này, trái tim cô rút mất một nhịp, có điều chỉ trong nháy mắt, sự khác thường này liền bị cô đè ép xuống.

"Tiểu Thiển, tôi biết cô cũng không phải đơn giản là người giúp việc như vậy. Tôi cũng không rõ giữa hai người rốt cuộc có chuyện gì, tôi chỉ muốn cô rời khỏi anh ấy! Nếu như cô chỉ vì tiền mà ở cùng anh ấy, vậy cô muốn bao nhiêu, chỉ cần cô ra giá."

"Hiểu Kha?"

Mặc dù Lâm Thiển Y biết có một ngày Cố Hiểu Kha sẽ tới tìm mình, dù sao không có người phụ nữ nào có thể dễ dàng tha thứ cho bạn trai mình ở bên ngoài có người đàn bà khác, nhưng khi cô nghe được những lời đó, trái tim bỗng thấy bi ai. Cô thật sự là vì tiền mới cùng Hạ Minh Duệ ở chung một chỗ sao?

Lâm Thiển Y muốn giải thích, nhưng là đôi môi giật giật, lại không thể phát ra lời nào!

Cô muốn giải thích gì đây? Vốn là cô vì tiền mới ở cùng anh. Nhưng khi có một ngày sự thật này từ trong miệng người khác nói ra, hơn nữa lại là do bạn gái của anh nói ra, cô lại cảm thấy mình thật bẩn thỉu, hạ tiện! Ngay cả tôn nghiêm tối thiểu cũng không có!

Trái tim đột nhiên có cảm giác như bị xé toạc ra.

"Tôi..."

Cô biết chuyện tình giữa cô và Hạ Minh Duệ sớm muộn cũng có một ngày phơi bày ra ánh sáng, nhưng không nghĩ tới người đầu tiên phát hiện ra lại là Cố Hiểu Kha. Đây lẽ nào chính là cảm giác của người phụ nữ muốn đoạt lại người đàn ông của mình chẳng?

Nhưng cô phải kết thúc thế nào đây? Phải kết thúc thế nào mới không xấu hổ đây?

"Tiểu Thiển, tôi thật sự nghiêm túc, có lẽ cô cảm thấy tôi làm vậy là ép cô nhưng tôi không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Tôi thích anh ấy, thích đến tận xương tủy, không có anh ấy, tôi thật không có cách nào sống tiếp! Đối với tôi mà nói, anh ấy chính là liều thuốc tốt nhất, là liều thuốc tốt hoá giải mọi thống khổ, tôi không thể không có anh ấy. Xin cô tha thứ cho sự ích kỷ của tôi. Tôi thật không còn cách nào! Tôi cũng rất muốn được làm bạn với cô, đừng oán hận tôi có được không?"



Cố Hiểu Kha nói rất chân thành, ít nhất Lâm Thiển Y không cách nào từ trên mặt cô tìm thấy sự dối trá!

Khuôn mặt xinh đẹp còn dính vài giọt nước mắt, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu, ngay cả bản thân cô là nữ cũng không nhận được cảm thấy đau lòng, huống chi là Hạ Minh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 87: Tôi sẽ rời khỏi anh ấy

"Tôi hiểu, cho tôi thêm chút thời gian được không? Tôi sẽ rời khỏi anh ấy!"

Lâm Thiển Y cũng không biết bản thân như thế nào mới nói ra những lời này, giống như đã dùng hết khí lực toàn thân. Anh chung quy cũng không phải là của riêng cô, không phải sao?

"Tôi tin tưởng cô!"

Cố Hiểu Kha dùng bàn tay trắng nõn của mình vỗ vỗ lên bàn tay đang đặt trên bàn của Lâm Thiển Y, cũng dùng sức nắm lấy, cho cô một nụ cười an tâm, sau đó liền xoay người rời đi.

Sau khi Cố Hiểu Kha rời đi, Lâm Thiển Y ngơ ngác nhìn về phía cửa ngăn người, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tấm hình của cô vẫn còn ở trong tay Hạ Minh Duệ, bây giờ đã đến lúc phải lấy lại rồi sao?

Buổi trưa, điện thoại di động của Lâm Thiển Y báo hiệu có một tin nhắn.

"Xuống dưới lầu, cùng nhau ăn cơm trưa!"

Lâm Thiển Y đọc tin nhắn, buồn bã thờ dãi một cái. Lúc đầu cô làm thế nào mà trêu chọc phải người này vậy?

Thu dọn xong đồ đi xuống lầu, ở cửa công ty, về mặt Cố Hiểu Kha hạnh phúc kéo cánh tay Hạ Minh Duệ, thoát nhìn giống như đang làm nũng, tình cảnh hạnh phúc cỡ nào. Lâm Thiển Y dừng bước, xoay người bỏ đi.

Muốn cô làm kỳ đà cản mũi sao?

"Lâm Thiển Y! Em đứng lại đó cho tôi!"

Giọng Hạ Minh Duệ nổi giận đùng đùng vang lên sau lưng, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với việc Lâm Thiển Y vừa tới liền chuẩn bị bỏ trốn.

Lâm Thiển Y bất đắc dĩ xoay người.

"Chuyện gì?"

Tư thế thân mật của hai người kia thật sự là chướng mắt, Lâm Thiển Y bĩu môi.

"Tôi gọi em cùng nhau ăn trưa, em chạy đi đâu vậy chứ?"

Cô có chạy sao? Rõ ràng chính là vì muốn tạo cho bọn họ có không gian trọn vẹn mà. Chỉ có Cố Hiểu Kha khi nhìn thấy Lâm Thiển Y trong nháy mắt nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng.

Là cô cường ngạnh kéo Hạ Minh Duệ cùng đi ăn trưa, cô cũng không nghĩ tới anh sẽ gọi Lâm Thiển Y cùng đi, điều này nói lên gì chứ? Mặc dù ngoài miệng Hạ Minh Duệ không thừa nhận anh đối với Lâm Thiển Y có ý, nhưng mà cô lại cảm giác được.

Xem ra phải nghĩ biện pháp để bọn họ tách ra sớm một chút, nếu không cô rất có thể mất anh. Nghĩ đến có một ngày cô sẽ không còn được gặp lại Hạ Minh Duệ, cô liền cảm thấy tim đau dữ dội, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Lâm Thiển Y bất đắc dĩ đi đến trước mặt Cố Hiểu Kha, cách Hạ Minh Duệ xa xa.

Thấy cô tránh mình như tránh ôn thần, ánh mắt Hạ Minh Duệ sâu thẳm, trực tiếp ném cho cô một chuỗi chìa khóa.

"Đi lấy xe đi, đến nhà hàng lần trước chúng ta đến!"

"Ồ!"

Không tình nguyện nhận lấy chìa khoá, thì ra là muốn mình tới làm tài xế miễn phí để anh có thể cùng bạn gái ở phía sau thân mật.

Một bữa ăn trưa tương đối trầm mặc, có thể là do Cố Hiểu Kha cùng cô có chỗ cố kỵ, mà Hạ Minh Duệ vốn cũng không phải người nhiều lời.

Lâm Thiên Y không biết cô làm thế nào ăn xong bữa trưa, lại làm thế nào trở về công ty. Trên đường đi cô cũng có nghĩ đến làm thế nào để rời đi Hạ Minh Duệ. Cái hợp đồng giữa bọn họ thì phải làm sao bây giờ? Nếu như cô thất hứa anh sẽ đối với cô ra sao?

"Duệ, chúng ta kết hôn có được hay không?"

Hai người đang sóng vai đi trên đường, cũng không có nói lời nào, đột nhiên Cố Hiểu Kha buông cánh tay Hạ Minh Duệ ra, chạy đến trước mặt anh, trợn to hai mắt nhìn anh.

"Hiểu Kha, anh phải nói bao nhiêu lần nữa? Giữa chúng ta là không thể nào!"

Chân mày Hạ Minh Duệ nhíu chặt, có chút không vui. Anh có thể cho phép cô đến gần anh đã là cực hạn!

"Tại sao? Là bởi vì Lâm Thiên Y ư?"

Khoé mắt Cố Hiểu Kha lóng lánh ánh nước, đau thương không thể nào che dấu được.

"Không liên quan gì tới cô ấy!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ vẫn lạnh lùng như trước, chẳng qua là vì sao trong lòng lại có chút phiền não?

"Vậy rốt cuộc là tại sao?"

Cố Hiểu Kha nhỏ giọng khóc thút thít, tại sao không thể thích cô? Ngày đó cô nói mình là bạn gái anh, chẳng phải anh cũng không phản đối sao? Nếu cho cô hy vọng, thì cũng không nên để cô thất vọng chứ? Trái tim của cô thật sự không chịu nổi.

"Cố Hiểu Kha! Nếu như cách cư xử của anh khiến cho em hiểu lầm, như vậy hôm nay anh muốn nói rõ với em, giữa chúng ta là không thể. Ngày mai anh sẽ đưa em về Mỹ!"

Giọng nói cự tuyệt dứt khoát khiến cho lòng cô hoàn toàn rơi xuống đáy vực, trái tim không bị khống chế nhảy loạn trong lồng ngực, ảnh hưởng tới việc hô hấp của cô. Từ từ hô hấp có chút khó khăn, trước mắt dần dần biến thành màu đen.

"Hiểu Kha!"

Hạ Minh Duệ nhanh tay đỡ được Cố Hiểu Kha sắp ngã xuống, con ngươi co rúc lại.

Khi anh trở về nước, anh đã nói với cô rất rõ ràng, hy vọng giữa bọn họ sau này không còn gặp lại, nhưng tại sao cô lại còn theo tới đây?

Bệnh của cô cần an tĩnh, cũng không chịu nổi xúc động mạnh! Cô không thể đợi ở bên cạnh anh, tiếp tục như vậy cô sẽ chết!

Hạ Minh Duệ ôm lấy Cố Hiểu Kha đặt vào trong xe, chạy đến bệnh viện.

Xe mới vừa dừng trước cửa bệnh viện, Cố Hiểu Kha liền tỉnh lại. Khi cô nhìn thấy rõ tình huống trước mặt, không khỏi kinh hoàng trợn mắt.

"Duệ, anh đưa em đi đâu vậy?"

"Bệnh viện!"

Hạ Minh Duệ lạnh nhạt nhìn cô một cái, mở cửa xe, chuẩn bị ôm người ra.

"Buông em ra, em không đi, chúng ta về nhà, em không muốn đi bệnh viện!"

Chỉ cần Hạ Minh Duệ nhắc tới bệnh viện, cảm xúc Cố Hiểu Kha liền có chút không khống chế được.

"Nhưng em bị bệnh!"

Hạ Minh Duệ không chút động đậy.

"Em không đi, để em xuống!"

Cố Hiểu Kha bắt đầu giãy giụa, thậm chí tay dẫm chân đá, gương mặt xinh đẹp tái nhợt. Cô không muốn đi bệnh viện. Cô không có bệnh.

"Xin anh, Duệ, em thật không sao. Chỉ là vừa rồi tâm tình quá mức kích động mà thôi! Đưa em về nhà, không, đưa em về nhà anh, em không muốn ở một mình!"

Hạ Minh Duệ thở dài một cái, cuối cùng buông tay không kéo cô nữa mà leo lên xe, lái đến nhà mình.

Thấy Hạ Minh Duệ thật sự đưa cô tới nhà anh, trong lòng có chút hân hoan. Khi Hạ Minh Duệ ôm cô xuống xe, cô cơ hồ là nhảy cẫng lên ôm cổ anh.

"Duệ, em chỉ muốn thời điểm em ở đây chỉ có hai người, tạm thời cứ để Tiểu Thiên ở ngoài được không? Cô ấy cũng có chỗ của riêng mình chứ? Em sợ bệnh tình của mình sẽ dọa sợ cô ấy!"

Giọng nói Cố Hiểu Kha rất nhẹ rất mềm mại, mang theo một chút yếu ớt không dễ phát hiện. Cô dường như là tham luyến hơi thở cùng mùi vị trên người anh.

Thân thể của cô gần đây phát bệnh ngày càng nhiều, chẳng lẽ do gần đây tâm tình quá mức kích động?

Để Lâm Thiên Y ở ngoài? Trong lòng Hạ Minh Duệ rõ ràng có chút mâu thuẫn, nhưng là nghĩ đến thân thể Cố Hiểu Kha, anh cũng chỉ có thể cắn chặt môi, mà Cố Hiểu Kha cũng rất tinh ý không có ép buộc tới cùng.

Coi như Hạ Minh Duệ không đồng ý, cô cũng sẽ nghĩ ra biện pháp để Lâm Thiên Y chủ động rời đi.

Buổi tối Lâm Thiên Y ngồi xe buýt trở về, mà chiếc xe thể thao màu đỏ Hạ Minh Duệ đưa cho cô kể từ lần đó đến nay cũng không lái qua, ngay cả dạo gần đây cũng là cô làm tài xế lái xe cho anh.

Lâm Thiên Y nhập mật mã vào nhà Hạ Minh Duệ, trong nháy mắt khi cửa mở ra, cô vốn là muốn trực tiếp đi vào bếp làm cơm, thuận tiện tìm cách lại lại tầm hình của mình.

Nhưng cô không nghĩ tới Hạ Minh Duệ ở nhà, hơn nữa Cố Hiểu Kha cũng ở đây!

Trong phòng khách, Hạ Minh Duệ khoanh tay ngồi thẳng lưng trên ghế sa lon. Mặc dù nhân phẩm của anh rất kém cỏi nhưng không thể không thừa nhận người đàn ông này đẹp đến quá đáng, ngay cả cô là nữ cũng không nhịn được có chút ghen tỵ.

Cố Hiểu Kha đang rúc vào bên cạnh anh, trong ngực ôm một con gấu bông thật lớn, gương mặt hạnh phúc ngọt ngào.

Những nguyên liệu nấu ăn Lâm Thiên Y mua về cũng không hiểu vì sao sau khi cô nhìn thấy tình cảnh ấm áp này, đột nhiên rơi hết xuống đất.

Hạ Minh Duệ ngẩng đầu đã nhìn thấy Lâm Thiên Y hốt hoảng nhặt đồ, nhướn mày, giọng nói có chút bất mãn, thậm chí có chút ít mùi vị làm nũng.

"Lâm Thiên Y, nhanh đi nấu cơm, đói chết đi được!"

Lâm Thiên Y nhặt nguyên vật liệu nấu ăn trên đất lên, thần sắc có chút phức tạp, cũng không để ý tới Hạ Minh Duệ mà trực tiếp xoay người đi thẳng vào bếp.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 88: Quen rồi sẽ bình thường thôi

Hạ Minh Duệ chỉ nghe ‘bộp’ một tiếng, sau đó là tiếng Lâm Thiên Y kêu thảm thiết.

"A!"

Lâm Thiên Y ôm đầu ngồi chồm hổm trên sàn, nước mắt do bị đụng đau cũng không kiềm được rơi xuống. Đau chết đi được, người tâm tình không tốt đến ngay cả vách tường cũng cùng cô đối nghịch. Cô chỉ muốn vào bếp, lại đụng phải khung cửa.

"Sao vậy hả?"

Hạ Minh Duệ nhanh như gió chạy tới trước mặt Lâm Thiên Y, đồng thời ngồi xổm người xuống, nâng đầu cô lên. Sau khi thấy một cục u thật lớn trên đầu cô, ánh mắt rõ ràng có chút đau lòng.

Trong nháy mắt Hạ Minh Duệ chạy vọt ra, thân thể Cố Hiểu Kha không ai chống đỡ, suýt nữa ngã nhào ở trên ghế sa lon. Cô kinh ngạc quay đầu nhìn tình cảnh thân mật kia, hai người bọn họ cực kỳ tự nhiên, một hồi lâu sau cô vẫn chưa hoàn hồn.

"Em ngốc sao?"

Giọng nói ác liệt, Lâm Thiên Y thế nào lại cảm thấy đây là đang cười trên nỗi đau của người khác nhỉ? Chỉ là ngón tay của anh thật ấm áp, nhẹ nhàng xoa

trên trán cô, cũng không biết có phải ảo giác hay không, cảm giác không còn đau như mới vừa rồi nữa.

Hạ Minh Duệ dịu dàng vì cô xoa xoa cái trán, đến khi chạm phải ánh mắt ướt át của cô, trong lòng mềm nhũn, vốn tính nói vài lời cay nghiệt cũng đành nuốt trở vào.

Hồi lâu sau, Hạ Minh Duệ hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, trong giọng nói ác liệt dường như có xen lẫn chút đau lòng.

"Có còn đau hay không?"

"Ừm, đỡ hơn nhiều rồi!"

Lâm Thiên Y nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ bừng. Không biết tại sao, hôm nay Hạ Minh Duệ hình như có chút đặc biệt, bởi vì cô cũng không dám đối diện với ánh mắt của anh, ngay cả hơi thở trên người anh cũng có cảm giác thân thiết như vậy.

Đến tận cùng là cảm giác của cô sai hay Hạ Minh Duệ có chuyện gì? Vì sao cô cảm thấy cách anh nhìn cô không giống mọi khi?

"Đỡ hơn rồi thì đi nấu cơm đi, tôi còn đói bụng đây này!"

Chết tiệt, thần kinh của cô có vấn đề nên mới cảm thấy hôm nay trong cái ác liệt của anh còn mang theo chút dịu dàng hiếm thấy sao? Rõ ràng vẫn là tên khốn kiếp trước kia người gặp người hận mà.

Lâm Thiên Y hất tay Hạ Minh Duệ ra, hàm hừ xoay người, trong tay xách nguyên liệu nấu ăn ở trước mặt Hạ Minh Duệ đánh một vòng cung tuyệt mỹ. Nếu không phải anh nhanh chóng né kịp, nhất định bị quệt trúng, ngay sau đó cửa phòng bếp 'bịch' một tiếng đóng lại.

Hạ Minh Duệ ngơ ngác nhìn cửa phòng bếp đóng chặt, hết sức buồn bực! Anh đắc tội với cô ư? Đây là sao hở?

Cuối cùng tới lúc ăn cơm, Hạ Minh Duệ tuy trong lòng đầy mong đợi nhưng ngoài mặt lại vẫn ung dung ngồi trước bàn ăn.

Anh mở to mắt nhìn Lâm Thiên Y bung lên hết món này tới món khác.

Đặt ở trước mặt anh là món rau cần trộn, bông cải xanh xào tỏi, lòng heo xào cay, thịt bò xào nước tương, còn có một đĩa đậu phộng rang.

"Chỉ có nhiều đây thôi sao?"

Đôi mắt sáng long lanh của Hạ Minh Duệ nhìn chằm chằm gương mặt thanh tú lạnh lùng của Lâm Thiên Y.

"Ừ, tối nay ăn những món này thôi. À, còn có nồi canh bí đao, là chuẩn bị cho Hiểu Kha. Tôi biết anh không thích nên không nấu cho anh!"

Lâm Thiên Y cười híp mắt, cũng không xem Hạ Minh Duệ lúc này vẻ mặt ra sao, tự múc cho bản thân một chén canh.

Món ăn của Lâm Thiên Y, mùi vị trước sau như một đều rất ngon. Sau đó cô ngẩng đầu, đối diện Hạ Minh Duệ đang khoanh tay, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cô, hận không thể đem cô nuốt trọn.

"Ăn đi!"

Lâm Thiên Y chỉ chỉ món ăn bày trước mặt Hạ Minh Duệ, đây chính là cô tỉ mỉ chuẩn bị nha.

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn lướt qua thức ăn trên bàn.

Rau cần! Anh đã sớm nói với cô anh không thích, bông cải xanh xào tỏi? Xin lỗi, anh không ăn tỏi. Về phần lòng heo? Nghĩ tới cái loài heo ngu xuẩn đó anh không có khẩu vị, huống chi còn là lòng là nơi phân đi qua, anh không ngay lập tức phun ra đã là may mắn vô cùng.

Thịt bò xào tương? Đen một mùi, phía trên lại còn rắc bột ớt đỏ, thế này sao mà ăn nổi? Đậu phộng? Người có thân phận như anh nên ăn thứ đó sao?

Người phụ nữ chết tiệt! Tính hãm hại anh đúng không?

Hạ Minh Duệ khoanh tay chau mày, trừng mắt bặm môi, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y.

Không để ý tới ánh mắt ai oán của ai kia, Lâm Thiên Y uống một hớp canh, gấp một ít rau cần, sau đó gấp một ít đậu phộng, nhai rào rào.

"Duệ?"

Cố Hiểu Kha để đĩa xuống, lo lắng nhìn Lâm Thiên Y một cái, ánh mắt lại chuyển sang Hạ Minh Duệ, dịu dàng hỏi.

"Có phải thức ăn không hợp khẩu vị không?"

Hạ Minh Duệ liếc Cố Hiểu Kha một cái, không lên tiếng, chỉ là sắc mặt đen hết mức có thể.

"Nếu không em làm lại món khác cho anh ăn nhé?"

Cố Hiểu Kha thử dò xét hỏi.

"Em làm?"

Hạ Minh Duệ nhưn mảy, ánh mắt như cũ nhìn chăm chăm vào bàn đầy thức ăn ngào ngạt hương thơm của Lâm Thiên Y.

"Ừ thì..."

Cô có thể nói rằng từ nhỏ cô chưa từng vào bếp sao? Bởi vì từ bé đã có bệnh tim bẩm sinh, không chịu được xúc động, cho nên mẹ cô rất nuông chiều cô, chuyện trong nhà cần bản đều không cần cô nhúng tay vào, đừng nói chi phải nấu cơm.

Cố Hiểu Kha im lặng khiến cho Hạ Minh Duệ cũng không nói nên lời.

"Người phụ nữ chết tiết, hai ngày nay tôi không có ăn ngon, em muốn bỏ đói tôi?"

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ đen thui, môi mỏng cắn thật chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y không chớp lấy một lần.

Lâm Thiên Y ngẩng đầu, trong thoáng chốc cảm thấy Hạ Minh Duệ giống như một đứa bé đang giận dỗi, thật là đáng yêu, vì vậy cũng không biết là bị chạm dây thần kinh nào, cô gấp một cọng rau cần bỏ vào trong chén cho hạ Minh Duệ.

"Kiêng ăn cũng không phải là thói quen tốt, rau cần rất non rất giòn, ăn rất ngon nha!"

Dường như để mình chứng cho lời nói của mình, Lâm Thiên Y gấp một ít rau cần bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn, nhai kỹ, ăn rất ngon lành.

Hạ Minh Duệ hồ nghi nhìn chăm chăm cô, không tự chủ được gấp rau cần trong chén lên, ưu nhã bỏ vào trong miệng, nhai nhai.

"Vị như thế nào?"

Lâm Thiên Y nhìn anh một cái, dường như rất mong đợi.

"Cũng không khó ăn như tưởng tượng lắm!"

Chân mày Hạ Minh Duệ vẫn nhíu chặt như trước, rất là nghiêm túc trả lời.

"Vậy ném thử cái này một chút đi!"

Vừa nói vừa gấp một đũa bông cải xanh bỏ vào chén anh.

Chân mày Hạ Minh Duệ vốn dĩ đã nhíu chặt nay lại càng thêm nhăn nhó.

"Ném thử một chút đi, tôi thật ra chứa nhiều chất dinh dưỡng lắm đó!"

Giọng nói Lâm Thiên Y nhẹ nhàng mang theo chút mê hoặc, cô thật là không nghĩ tới Hạ Minh Duệ hôm nay lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy. Cô còn tưởng rằng anh sẽ cự tuyệt.

Không chỉ có cô, ngay cả Cố Hiểu Kha cũng không thể tưởng tượng nổi trọn to mắt. Cô vẫn luôn biết Hạ Minh Duệ ít nhiều có chút bệnh thích sạch sẽ, không thích người khác đụng chạm, chứ đừng nói chi là người khác gấp món ăn cho.

Nhưng mà những thứ cảm kỳ này từng cái từng cái bị Lâm Thiên Y công phá, điều này nói rõ gì chứ? Cô không dám nghĩ tới, một chút cũng không dám.

Hạ Minh Duệ nhíu lông mày, gương mặt không thể nào tốt hơn, đem bông cải xanh Lâm Thiên Y gấp cho mình bỏ vào trong miệng, mùi tỏi có chút nồng, có điều anh vẫn có thể chịu được.

"Thế nào?"

Lâm Thiên Y vẫn cười híp mắt như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào khiến người ta muốn nhéo một cái.

"Khó ăn!"

"Quen rồi sẽ bình thường thôi."

Lâm Thiên Y ân cần vì Hạ Minh Duệ gấp hết cái này đến cái kia, nhìn anh cau mày, mặt thống khổ mà ăn, Lâm Thiên Y nảy sinh ý xấu gấp lòng heo bỏ vào trong chén cho anh...

"Chết tiết, mau lấy ra, cái này bản muốn chết!"

Hạ Minh Duệ phản xạ theo bản năng, trong nháy mắt lòng heo bỏ vào trong chén anh thì đem đem chén hất văng. Trên bàn nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Được rồi, đây mới là phản ứng bình thường. Lâm Thiển Y rót cuộc an tâm, còn tưởng rằng anh bị cái gì kích thích, nếu không cô thật sẽ cho là anh thích cô.

Một bữa cơm ba người trải qua trong không khí quý dị vô cùng.

Cố Hiểu Kha ở trong phòng khách xem ti vi, Hạ Minh Duệ ngồi bên cạnh, có điều sắc mặt không được tốt cho lắm.

Lâm Thiển Y thu dọn xong tàn cuộc, rửa chén xong, lau tay liền đi tới phòng khách. Trong lòng cô luôn luôn đấu tranh, không biết nên mở miệng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 89: Lấy lại được bức hình

Cô phải nói.

"Này, Hạ Minh Duệ, sao anh còn chưa đem bức hình trả lại cho tôi?"

Hay là.

"Hạ Minh Duệ, anh có nhớ bức hình của tôi để chỗ nào không?"

"Hạ Minh Duệ, xin anh đem ảnh trả lại cho tôi, nó đối với tôi là một vật rất quan trọng, đối với anh mà nói bất quá chỉ là tấm giấy vụn...."

Không phải như thế...

Lâm Thiển Y chán nản thở dài một cái, đầu cúi gằm, hướng phòng khách mà đi, nhưng mà cô lại đột nhiên phát hiện trong căn phòng to lớn này, cô giống như là một người dư thừa...

"Hạ Minh Duệ..."

"Lâm Thiển Y!"

Trong lúc Lâm Thiển Y rót cuộc lấy hết can đảm gọi Hạ Minh Duệ, giọng nói càng thêm lạnh lùng vang lên.

"Chuyện gì?"

Cô hoang mang trừng mắt nhìn, thật vất vả mới toàn tâm toàn ý lấy hết dũng khí nay lại như bong bóng xì hơi vậy.

"Pha cho tôi một ly cà phê!"

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, không để ý đến vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô.

"Cà phê?"

Lâm Thiển Y tròn to mắt, người này có phải nghiện sai việc cô không? Gần nửa đêm rồi còn muốn uống cà phê?"

"Nhanh lên một chút, đứng góc ở đó làm gì?"

"Không đi!"

Lâm Thiển Y cau kinh.

"Em nói gì?"

Giọng nói nguy hiểm, dường như nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống không ít.

"Ha ha...."

Lâm Thiển Y cười khan, sau đó phì phì cái miệng nhỏ.

"Tôi nói là tối rồi uống cà phê không tốt cho sức khỏe..."

"Em đây là đang quan tâm tôi?"

Con người Hạ Minh Duệ loé lên, có chút vui vẻ.

"Làm sao có thể?"

Lâm Thiển Y theo bản năng phản bác.

Có điều cũng bởi vì Lâm Thiển Y vừa đánh vừa xoa, Hạ Minh Duệ cũng không kiên trì muốn uống cà phê.

Lâm Thiển Y đến ban công hứng gió đêm, lúc trở lại Cố Hiểu Kha đã ngủ thiếp đi.

Mà Hạ Minh Duệ vẫn như cũ ngồi trong phòng khách.

"Hạ Minh Duệ!"

Lâm Thiển Y gọi anh.

"Việc gì?"

Hạ Minh Duệ uống một ngụm nước, không nâng đầu lên, vẫn chuyên chú vào tin tức tài chính trên tivi.

"Bức hình của tôi..."

"Hình gì?"

Bọn họ lúc nào thì có hình?

Lâm Thiển Y sốt ruột, tên khốn kiếp này sẽ không thật sự làm mất tấm hình của cô chứ? Đây chính là bảo bối của cô nha.

"Chính là bức hình gia đình anh lấy trước kia của tôi đó!"

Cô chạy đến trước mặt Hạ Minh Duệ, khoa tay lo lắng giải thích.

Hạ Minh Duệ cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ, hồi lâu anh vuốt trán. Trong lúc nội tâm Lâm Thiển Y chịu đủ đau khổ, chuẩn bị tiến lên động tay động chân với anh, Hạ Minh Duệ mới lên tiếng.

"À, em nói tấm hình đó hả? Ở ngăn kéo tủ đầu giường bên trái!"

Lâm Thiển Y cuối cùng cũng yên tâm, cũng không để ý Cố Hiểu Kha còn đang ngủ, nhè nhè bước vào trong phòng ngủ Hạ Minh Duệ, kéo ngăn kéo ra, quả nhiên bức hình của cô ở trong đó.

Bất qua cũng may cái tên Hạ Minh Duệ kia không vứt nó đi.

Cẩn thận xoa bụi bẩn phía trên, Lâm Thiển Y đem nó bỏ vào ví trong túi xách.

Sáng hôm sau, Lâm Thiển Y vẫn đi làm bình thường, lúc không có chuyện gì làm liền len lén lúc Hạ Minh Duệ không có ở đây chơi game một chút.

-----

Sân bay.

Cố Hiểu Kha kéo cánh tay Hạ Minh Duệ, mặt cười ngọt ngào.

Hạ Minh Duệ vốn tính hôm nay đưa Cố Hiểu Kha về Mĩ, nhưng cô lại sống chết không đồng ý, mỗi khi Hạ Minh Duệ sung mặt lên cô liền giả bộ té xỉu.

Hạ Minh Duệ không ép được cô, lại nghĩ tới tin tức lớn mà Cố Hiểu Kha cười hi hi nói cho anh biết lại càng thêm đau đầu.

Cô nói mẹ cô hôm nay tới thành phố A, hơn nữa cô cũng đã đem phòng mà Hạ Minh Duệ chuẩn bị cho cô trả lại, cho nên mẹ con bọn họ căn bản là không có chỗ ở, vì vậy nhà Hạ Minh Duệ liền trở thành nhà trọ cho bọn họ dừng chân.

Cô biết Hạ Minh Duệ không muốn để cho Lâm Thiển Y rời khỏi nhà anh, nhưng cô còn có biện pháp để cô ấy tự rời đi nha.

-----

Tan ca, Lâm Thiển Y vẫn đón xe buýt về nhà, chỉ là Hạ Minh Duệ một ngày này cũng không thấy bóng dáng.

Nhập mật mã vào nhà, lại phát hiện một người phụ nữ xa lạ.

Còn không chờ Lâm Thiên Y kinh ngạc, người phụ nữ kia liền mở miệng.

"Cô là ai?"

"Tôi?" Lâm Thiên Y chỉ chỉ cái mũi mình, bị thái độ ngạo mạn của người phụ nữ kia làm cho có chút khó chịu!

"Bà là ai, bà thím?"

"Bà thím? Hừ! Người phụ nữ này thật là không hiểu ra sao, tôi có già đến vậy ư?"

Người phụ nữ còn chưa kịp phát tiết đã bị một giọng nói nhẹ nhàng như nước cất dứt.

"Mẹ? Đừng làm rộn, cô ấy là Tiểu Thiên, là người giúp việc ở đây!"

Cố Hiểu Kha đứng lúc lộ ra cái đầu nhỏ, trên mặt đang đắp một miếng mặt nạ mỏng.

"Hừ, tôi còn tưởng là ai? Hoá ra chỉ là một người giúp việc, lại dám đối với khách hô to gọi nhỏ?"

Người phụ nữ này thật ra trông cũng khá trẻ tuổi, da mặt được bảo dưỡng tốt không có lấy một nếp nhăn, vóc người vẫn nóng bỏng như khi còn trẻ vậy. Lúc đầu Lâm Thiên Y còn tưởng rằng người phụ nữ trước mắt này chẳng qua chỉ hơn cô vài tuổi, gọi là bà thím chỉ là do cô bị kích động nên mới nói ra thôi, hiện tại rốt cuộc phát hiện mình đã gây họa.

Vì vậy vội vàng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, cúi đầu xin lỗi.

"Thật ngại quá, bác gái, con còn tưởng là ăn trộm!"

"Ăn trộm!"

Diệp Tinh Văn chỉ vào cái mũi mình.

"Tôi thoát nhìn rất giống trộm sao?"

"Không phải ạ, con không có ý đó. Chỉ là đột nhiên thấy một người xa lạ trong nhà, có chút đường đột mà thôi, không suy nghĩ cẩn thận..."

"Trong nhà? Đây không phải nhà cô chứ?"

"Không phải, ý con là..."

"Được rồi, cô không cần nói nữa, bắt đầu từ bây giờ cô bị đuổi việc!"

"Hả?"

Lâm Thiên Y tròn to mắt, mặt không dám tin nhìn người phụ nữ trước mặt, một câu đuổi việc liền xong chuyện?

Cô ngược lại muốn a!

"Thế nào? Cô nghe không hiểu tiếng người sao?"

"Mẹ, mẹ nói gì đó? Tiểu Thiên là bạn bè của Duệ!"

Nghe tiếng cãi vã bên ngoài, Cố Hiểu Kha không kịp gỡ mặt nạ trên mặt ra, liền tới gần lôi kéo Lâm Thiên Y vào trong nhà.

"Đợi chút, con nhóc chết tiệt kia, một người phụ nữ thô thiển không rõ lai lịch mà con cũng dám dắt vào nhà? Lỡ như cô ta mang mục đích gì tới đây, hoặc là muốn đoạt người đàn ông của con, con phải làm sao bây giờ?"

"Mẹ!"

Cố Hiểu Kha làm nũng kêu lên một tiếng, câu nói giành người đàn ông của cô khiến cô bị kích động sâu sắc.

"Không phải như thế, Tiểu Thiên sẽ không!"

"Không được! Cô đi ra ngoài cho tôi, cô đã bị đuổi việc, sau này không cần xuất hiện ở trong nhà này nữa!"

Lâm Thiên Y trơ mắt nhìn cái người được gọi là mẹ Cố Hiểu Kha đem cô đẩy ra ngoài, sau đó cửa phòng liền "bịch" một tiếng đóng lại, thiếu chút nữa là kẹp luôn cái mũi của cô. Cửa đóng mạnh tới nỗi tạo ra con gió làm rối tóc mái của cô.



Cô ước chừng ở cửa đợi 3 phút đồng hồ sau đó mới vỗ vỗ cái mông nhỏ rời đi.

Đúng vậy! Cô bị đuổi ra khỏi cửa, vừa lúc hợp tâm ý của cô. Vốn cô vẫn còn đang phân vân không biết làm thế nào mở miệng để Hạ Minh Duệ cho cô trở về.

Lâm Thiển Y ung dung xách túi quay trở về nhà trọ của Tề Diệu ở tầng hai.

Lâm Thiển Y đang chuẩn bị móc chìa khoá nhà Tề Diệu ra, cửa liền được mở, ra ngoài không ai khác chính là Tề Diệu.

Tề Diệu mặc quần đùi mang dép đang đứng đợi ở cửa.

"Em dọn đồ ra ngoài ư?"

"À, đúng vậy nha!"

Ánh mắt Lâm Thiển Y đảo một vòng.

"Cùng đồng nghiệp ở chung, cô ấy nói ở một người rất sợ nên bảo em tới làm bạn cùng phòng!"

"Là người ăn cơm cùng hôm bữa sao? Tên là Trần Hi gì đó ư?"

Tề Diệu không hề chớp mắt.

"Ừm, đúng đó!"

Lâm Thiển Y giật giật khoé miệng, có chút chột dạ!

"Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa...."

"Vây cùng ăn đi, vừa lúc anh đi siêu thị mua mì xào còn có một ít đồ nấu sẵn, trong tủ lạnh cũng còn một ít, cũng đủ cho hai người."

"Ok!"

Cô thật không có kén ăn, có ăn là được!

Cơm ăn được một nửa, chén mì xào của Tề Diệu toàn bộ bị Lâm Thiển Y cướp mất, hoàn toàn không có chút ngại ngùng đỏ mặt.

Dùng lời nói của cô đó chính là anh em chính là dùng để đánh cướp, bao gồm cả ăn uống. Tề Diệu mắt lạnh nhìn cô, không có phản bác, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện trong mắt anh có nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng một chút bao dung.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 90: Mấy ngày không ăn cơm?

"Mấy ngày nay em không ăn cơm sao? Đói đến như vậy?"

Tề Diệu ăn vài miếng cơm, lúc này không chịu nổi tướng ăn bất nhả kia của cô.

"Ừm, mỗi ngày đều ăn, nhưng khi nhìn thấy anh ăn tự nhiên cảm thấy đặc biệt đói hơn!"

Lâm Thiển Y vừa nhai vừa nói, trên miệng còn hút một sợi mì.

"Đợi chút, em nghe điện thoại cái đã!"

Lâm Thiển Y rút khăn giấy ra lau cái miệng nhỏ nhắn dính đầy dầu mỡ.

"Alo?"

"Em ở đâu?"

Giọng nói lạnh lẽo thiếu chút nữa khiến Lâm Thiển Y nghẹn chết.

"Nước, nước, Tề Diệu, nước!"

Tề Diệu rất bình tĩnh đưa chai nước suối đang uống dở tới trước mặt Lâm Thiển Y, Lâm Thiển Y cũng không thèm nhìn tới, ừng ực ừng ực mà uống, sau đó hít một hơi!

"Tề Diệu? Em ở đâu?"

Giọng nói nguy hiểm khiến cho Lâm Thiển Y cứng đờ, cô len lén liếc Tề Diệu một cái, phát hiện tên kia đang cúi đầu ăn cơm, vì vậy cười khan một tiếng, đứng lên đi ra ban công.

"Tôi bị bà thím kia ở nhà anh đuổi việc!"

"Đuổi việc? Bà thím kia?"

Đầu Hạ Minh Duệ hiện đầy dấu hỏi.

"À, chính là mẹ của Cố Hiếu Kha đó. Buổi tối lúc tôi về, bà ghét tôi thô lỗ không lễ phép, đuổi tôi đi!"

Hạ Minh Duệ: "..."

Bên kia đầu dây, Hạ Minh Duệ trầm mặc một hồi, sau đó lạnh như băng ra lệnh.

"Ra ngoài, tôi tới đón em!"

"Không đi có được không? Nhà anh mặc dù rộng rãi, nhưng chẳng lẽ cùng nhau ngủ đất hết à?"

Cô thật sự là chịu đủ cái sàn nhà cứng ngắt đó rồi!

"Bây giờ, ngay lập tức, lập tức lăn ra đây cho tôi!"

Nếu vừa rồi anh không nghe lầm thì đó là giọng nói của đàn ông?

"Được rồi, anh tới siêu thị lăn trước chờ tôi!"

Giọng nói căm rắng nghiêng lợi lạnh như băng của Hạ Minh Duệ khiến cho Lâm Thiển Y hận bản thân không có cốt khí đành lựa chọn hoà hiệp.

"Hừ, em lại về nhà tên đàn ông kia? Tôi cảnh cáo em một lần nữa, lần sau coi như phải ngủ ngoài đường cũng không thể tới nhà bất cứ người đàn ông nào khác!"

Lâm Thiển Y nhìn trời liếc mắt, gì chứ? Anh cho rằng anh là ai? Anh nói không đi thì không đi sao? Anh lại chẳng phải là gì của cô? Đúng là thích thể diện! Chỉ là ngoài miệng cô lại trả lời rất dứt khoát.

"Biết rồi!"

Lâm Thiển Y cúp điện thoại, bắt taxi đi tới trước bàn cơm uống một hớp nước lớn, nở nụ cười tươi như hoa.

"Tề Diệu, em ăn no rồi, em về phòng trọ của em nhé!"

Tề Diệu sâu xa nhìn cô một cái, ánh mắt kia khiến cô có chút sợ hãi, giống như Tề Diệu đã biết cô đang nói dối.

Cuối cùng bắt taxi đi dưới ánh mắt thâm trầm của Tề Diệu vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, sau đó chạy mất tiêu như một làn khói.

Ở trước cửa siêu thị gần nhà, Lâm Thiển Y mới vừa thở hổn hển dừng bước lại liền bị đèn xe chiếu vào loá mắt.

Khi thấy rõ xe kia là của Hạ Minh Duệ, cô rất tự giác mở cửa xe chui vào.

Hạ Minh Duệ đối với biểu hiện của cô tương đối hài lòng, không có lên tiếng. Xe dần dần biết mất trong màn đêm.

"Ở đâu?"

Lâm Thiển Y quay đầu thấy Hạ Minh Duệ gọi điện liền im lặng, cô còn tưởng rằng đang nói chuyện với mình cơ chứ.

"Ở nhà chứ ở đâu? Trẻ thế này không ngủ được à? "

Hạ Minh Duệ đối với câu trả lời của Lộ Phi có hơi bất ngờ, buổi tối phần lớn thời gian Lộ Phi không phải là ở bên ngoài lêu lổng sao?

"Tối nay tôi tới nhà cậu, ngày mai cậu tìm giúp tôi một căn phòng mới tốt hơn chút!"

"Ai? Cậu không phải là...."

Anh muốn nói là không phải anh cũng có nhà sao? Còn chạy tới chen chúc cùng anh làm gì? Anh thật sự không hứng thú với đàn ông nha, mặc dù đáng ghét Hạ Minh Duệ rất khiến người động tâm...

Đáng tiếc cái người lãnh khốc Hạ Minh Duệ này căn bản là không nghe thấy nội tâm anh gầm thét, mà quả quyết cúp điện thoại.

Chết tiệt, có làm hay không!

Lộ Phi nhìn máy tính, anh đang chơi game đây, hơn nữa biệt hiệu của Hạ Minh Duệ, Biệt Thái Phóng Tử, anh cũng đang treo nick ở đây, anh phiền não nắm tóc. Trong nhà có chút lộn xộn, anh một đại lão gia cũng không thích dọn dẹp phòng, hơn nữa anh cũng không có bệnh thích sạch sẽ như Hạ Minh Duệ.

Chẳng qua là tối rồi còn đến tìm anh làm gì? Thật là kỳ quái!

Hạ Minh Duệ dĩ nhiên biết mật mã nhà Lộ Phi, cho nên khi anh đi vào Lộ Phi đang nằm lý trên giường nghiêm túc gõ máy tính.

Hạ Minh Duệ thừa biết lúc này Lộ Phi cũng không làm chuyện gì đứng đắn, vì vậy giành trước một bước, đem đầu tiên tới trước máy tính Lộ Phi, sau đó trước khi Lộ Phi kịp ngăn cản, "bộp" một tiếng giúp anh đóng lại máy tính.

"Tên chết tiệt, cậu muốn chết ư!"

Anh đang làm nhiệm vụ đó!

"Tối nay tôi ở nhà cậu, cậu ra ngoài ờ. Không phải cậu vẫn luôn muốn đi đảo tình nhân mà Hạ gia đang khai thác nghỉ phép sao? Lần sau tôi dẫn cậu đi!"

"Thật không?"

Cũng không kịp so đo việc Hạ Minh Duệ tắt game của anh, hai mắt loé lên ánh sao hưng phấn, anh mong đợi được đi đảo tình nhân đã lâu rồi, nơi đó đơn giản chính là thiên đường tình nhân a!

Hơn nữa nơi đó cũng phải là nơi mà người bình thường có thể đi được, người đến đó nếu không phải là thương nhân thì cũng là người có chức trong giới chính trị, nghe nói nhiều hội nghị quốc gia quan trọng cũng tổ chức ở nơi đó!

Anh không đi được, nhưng Hạ Minh Duệ thì có thể, dù sao anh cũng là người của Hạ gia. Khi anh thấy Lâm Thiển Y không nói một lời đứng phía sau, cặp mắt loé lên chút mập mờ.

Anh nói mà, cô gái dễ thương trước mắt này đưa mặt lạnh đối với anh thì ra là đã sớm có quan hệ với Hạ Minh Duệ, chỉ là Hạ Minh Duệ lúc nào thì có hứng thú với phụ nữ?

Bất quá không để Lộ Phi kịp suy nghĩ nhiều, anh đã bị Hạ Minh Duệ một cước đạp ra ngoài, cửa phòng 'phịch' một tiếng đóng lại.

"Cậu là tên trọng sắc khinh bạn, tôi muốn tố cáo cậu!"

Tiếng nói của Lộ Phi hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài cửa.

Lâm Thiển Y có chút im lặng, thì ra là vô sỉ còn có thể đạt tới cảnh giới này, người thần đều phần nộ!

Còn không đợi Lâm Thiển Y phát biểu cảm khái, điện thoại di động của Hạ Minh Duệ liền kêu vang một tiếng.

"Duệ, anh ở đâu vậy? Tại sao trễ thế này cũng chưa trở về?"

Trong điện thoại, giọng nói Cố Hiểu Kha có chút sốt sắng, có chút uỷ khuất, nhiều hơn nữa là khẩn khoản. Hạ Minh Duệ cùng mẹ con bọn họ ăn cơm tối xong liền đi ra ngoài, cho tới bây giờ cũng chưa trở về.

"Em cùng bác đi ngủ trước đi, tối nay anh có việc không về được!"

Đây mới là cảnh giới nói dối tối cao a, mặt không đỏ hơi thở không gấp, ngay cả ánh mắt cũng không chút dao động. Đây mới đúng là đại thần a.

"À!"

Giọng nói Cố Hiểu Kha rõ ràng mang theo nồng đậm mất mát.

Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, liền phát hiện Lâm Thiển Y đang rướn cổ, tai dựng thẳng lên để nghe lén, khoé miệng kéo ra một độ cung đẹp mắt.

"Buổi tối anh không về thật ư? Như vậy không tốt lắm đâu!"

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, gương mặt lo lắng.

"Tốt nhất là tự lo cho bản thân em đi!"

Tức giận liếc cô một cái, hiện tại cô nên lo lắng không phải là Cố Hiểu Kha mà là chính cô mới phải.

"Hả, này, anh làm gì vậy? Khốn kiếp!"

Lâm Thiên Y tức giận vừa mắng vừa gào thét liên bị vật gì đó mềm nhũn lạnh như băng chặn lại.

Đêm cứ thế tiếp tục...

Ngày hôm sau, Lộ Phi đã chuẩn bị xong phòng ốc cho Hạ Minh Duệ, không ở cùng một khu với khu chung cư trước đây của anh. Hôm đó, anh đem chìa khoá nhà đưa cho Lâm Thiên Y, nói là sau này bọn họ sẽ ở chỗ này.

Điều này làm cho Lâm Thiên Y cảm thấy có chút quái dị! Người này rõ ràng không bình thường a, vì sao không cùng bạn gái mình ở chung một chỗ? Hết lần này tới lần khác muốn ở cùng mình?

Đây không phải là khiến cô càng có thêm cừu hận sao?

Kết quả chính là không tới mấy ngày sau, đang trong giờ làm việc, Lâm Thiên Y liền bị mẹ Cố Hiểu Kha tìm tới cửa.

Khi đó Lâm Thiên Y đang ở trong phòng sửa sang lại số liệu báo cáo.

Cửa phòng làm việc bị gõ vang.

Lâm Thiên Y không có ngần ngại, vẫn tiếp tục chỉnh sửa lại số liệu. Cô cũng không muốn kiểm cù ba năm thiêu trong một giờ.

"Mời vào!"

Cô có thể nghe được tiếng cửa bị mở ra, lại thật lâu không có ai nói chuyện, sau đó Lâm Thiên Y kinh ngạc ngẩng đầu lên!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 91: Mẹ cố hiểu kha

Nghênh đón cô chính là một đôi mắt đẹp lạnh lùng giễu cợt.

"A, là bác gái sao? Bác tìm Tổng giám đốc Hạ phải không? Anh ấy có chuyện đi ra ngoài, bác có thể gọi điện cho anh ấy!"

Xem đi, mới có mấy ngày, cô đã trở thành một thư ký chuyên nghiệp, vì Hạ Minh Duệ lo nghĩ mọi việc.

"Không, tôi tới đây tìm cô!"

Giọng nói lạnh lùng không mang theo chút ấm áp, Lâm Thiên Y ngừng tay, thế này rõ ràng là tới gây chuyện mà? Nhưng mà kể từ khi bà đuổi cô ra khỏi cửa, sau đó cô cũng không có xuất hiện trước mặt bà. Thật vô lý nha.

Hơn nữa cô cũng đã lâu không gặp Cố Hiểu Kha, nghe nói Cố Hiểu Kha có thể tự đi làm, muốn đến thì đến không đến thì thôi. Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút sau đó dường như hiểu ra, người ta là bạn gái của Tổng giám đốc, đương nhiên có thể không cần đi làm!

"Tôi? Có chuyện gì?"

Lâm Thiên Y chớp mắt ngạc nhiên, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, chỉ là có chút khó hiểu nhìn người phụ nữ cao quý trước mặt.

"Mình làm chuyện gì trong lòng mình rõ ràng nhất!"

Lâm Thiên Y: "..."

Cô thật sự không biết bản thân đã làm chuyện gì mà chọc tới quý bà đây phải tới cửa gây phiền phức. Cô đã cố hết sức không xuất hiện trước mặt bà a.

"Người giúp việc của Hạ Minh Duệ? Tôi xem cô là mượn thân phận nhân viên công ty cậu ấy, không biết lại dùng thủ đoạn gì mới trở thành người giúp việc của cậu ấy? Hay nói căn bản là do cậu ấy bỏ tiền mua được?"

Phụ nữ bây giờ cứ ý vào chút nhan sắc liền nghĩ mình có thể trói được trái tim của đàn ông sao? Tôi cho cô biết, loại phụ nữ thấp hèn như cô vĩnh viễn cũng sẽ không có người đàn ông nào chân chính thích cô, dùng loại thủ đoạn này để đạt tới mục đích sẽ chỉ làm cho người khác nhạo báng mà thôi. Huống chi quan hệ của các người lại không thể quang minh chính đại, đến cuối cùng còn không phải là bị đàn ông vô tình vứt đi như ném món đồ cũ sao? Hoặc giả các người có thể có được một chút lợi lộc bù lại? Có lẽ đây mới chính là mục đích của cô?"

Giọng điệu Diệp Tinh Văn cực kỳ giễu cợt cùng khinh thường.

Lâm Thiên Y bị những lời nói này khiến cho tức giận đến phát run, hồi lâu cô ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt thẳng tắp nhìn chăm chăm Diệp Tinh Văn.

"Có lẽ ở trong lòng bác tôi là một người phụ nữ trơ trẽn, nhưng bác không biết rõ mọi chuyện lại cứ như vậy miệt thị một người, chẳng lẽ đây là do mẹ bác dạy sao?"

"Biết rõ mọi chuyện? Chẳng lẽ không đúng sao? Cố Hiểu Kha con gái tôi cũng chính là bạn gái Hạ Minh Duệ, còn cô? Tôi vừa dọn đến ngày đầu tiên cô liền khiến cậu ấy rời khỏi nhà, đây cũng là do mẹ cô dạy sao? Nghĩ đến cha mẹ cô chắc cũng không phải thứ tốt lành gì nhỉ?"

"Bác nói tôi thì được, nhưng tại sao lại động chạm đến ba mẹ tôi?"

Lâm Thiên Y rất yêu cha mẹ mình, có thể nói đây chính là cảm kỳ của cô, bất kể người con gái nào bị người khác mắng cha mẹ mình cũng sẽ không thể giữ bình tĩnh hoặc thờ ơ.

"Ồ, chẳng lẽ tôi nói không đúng?"

"Chẳng qua tôi thấy người như bác đây không phân rõ phải trái đã chạy tới cửa mắng chửi người, lại còn mắng cả cha mẹ người ta, thật sự khiến tôi thấy xấu hổ thay bác. Gọi bác một tiếng bác gái đó cũng là vì nể mặt Hiểu Kha, có điều tôi không nghĩ tới bác lại là người như vậy!"

Cô không nhịn được mắng chửi người, cho rằng Lâm Thiên Y cô dễ khi dễ lắm hả?

Mẹ của bạn gái Tổng giám đốc thì sao? Đây có phải là mất chó nên nhìn người thấp? Hoặc là ý thế hiếp người?

"Ha ha, được, được. Tôi hôm nay tới mục đích chính không phải là tới mắng cô, tôi chỉ muốn cô nhớ rõ thân phận của mình. Hạ Minh Duệ chỉ có thể lấy con gái tôi, người phụ nữ khác chỉ có thể đứng bên cạnh mà nhìn. Mời cô hiểu cho tâm tình của một người làm mẹ, Hiểu Kha vốn có bệnh tim bẩm sinh, không chịu nổi kích động, bởi vì chuyện Hạ Minh Duệ mà mấy ngày nay nó đã vô cớ ngắt xiu rất nhiều lần. Nếu như cô thật coi nó là bạn thì hãy cách Hạ Minh Duệ xa một chút.

Nếu như cô thích đàn ông có tiền đại khái có thể tìm người khác, duy chỉ có Hạ Minh Duệ là không thể, bởi vì Hiểu Kha là dùng cả tính mạng mình để yêu nó, có thể nói Hạ Minh Duệ chính là trụ cột cho sinh mạng của nó, không có Hạ Minh Duệ, nó sẽ chết. Cho nên xin cô hiểu cho tâm tình của người làm mẹ! Tội nghiệp, tội nghiệp thay cho con gái tôi!"

Diệp Tinh Văn nói một hơi nhiều như vậy, có chút thở gấp, bà nhìn Lâm Thiên Y thật sau một cái, sau đó rời đi không thèm ngoảnh đầu lại.

Sau khi Diệp Tinh Văn đi, Lâm Thiên Y đặt mông ngồi lại trên ghế, vẻ mặt có chút ngốc trệ, trong đầu của cô chỉ có một câu, đó chính là Cố Hiểu Kha bị bệnh tim bẩm sinh, cô không hiểu những lời này có nghĩa gì. Cũng không muốn suy nghĩ, muốn cô rời xa Hạ Minh Duệ sao? Nếu không Cố Hiểu Kha sẽ chết?

Cô đột nhiên hiểu mấy lần trước mỗi khi ở cùng Cố Hiểu Kha, cô ấy tại sao lại vô duyên vô cớ té xiu, mà Hạ Minh Duệ lại có thể thuận thực tìm được thuốc trong túi xách của cô. Sự ân ý giữa bọn họ không phải ai cũng có thể có được.

Cô nên rời đi sao? Cô rời đi Hạ Minh Duệ sẽ phản ứng thế nào? Nghĩ đến thỉnh thoảng trên người Hạ Minh Duệ toát ra vẻ lạnh như băng, cô liền cảm thấy sợ hãi. Anh nói tự gánh lấy hậu quả, cô không biết hậu quả kia là cái gì, cô nên thử rời đi sao?

Anh đối với cô có lẽ thật giống như Diệp Tinh Văn đã nói, chỉ bất quá là nhất thời có hứng thú mà thôi, chờ thêm một thời gian nữa, cô cũng không cần phải ở lại nữa, không phải sao?

Khoé miệng nở nụ cười khổ, chờ ngày anh chán cô, cô sẽ rời khỏi thành phố này! Trong lòng cô rõ ràng biết muốn rời khỏi Hạ Minh Duệ biện pháp duy nhất chính là khiến anh cảm thấy chán, bằng không hơn một ngàn vạn kia bất luận thế nào cô cũng không trả được, dựa vào tiền lương còm cùn của cô quả thật không cách nào.

Trong bệnh viện, sắc mặt Cố Hiểu Kha tái nhợt nằm trên giường bệnh.

Diệp Tinh Văn ngồi bên cạnh, hai tay nắm thật chặt tay Cố Hiểu Kha, ánh mắt hồng hồng, rõ ràng đã khóc.

"Hiểu Kha, con nói cho mẹ nghe, mẹ phải làm sao đây?"

"Mẹ, mẹ đã làm rất tốt rồi, không cần làm gì nữa đâu."

Cố Hiểu Kha chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, khoe môi tái nhợt nở nụ cười an ủi.

"Con không sao, mẹ đừng lo lắng!"

Diệp Tinh Văn nhìn Cố Hiểu Kha hiểu chuyện như vậy, trong lòng dậy lên chút chua xót.

Chồng của bà trước đây cũng vì bệnh tim mà qua đời, nhưng bà không ngờ rằng đứa nhỏ của bọn họ lại di truyền của ba nó. Khi đó người trong nhà cũng khuyên bà bỏ cái thai ấy đi, nhưng cuối cùng bà không nhẫn tâm, dù sao cũng là một sinh linh mới hình thành.

Sau đó bà đi bước nữa, gả cho một thương nhân người Mi có tiền, bản thân ông không có con gái, đôi đũa Hiểu Kha còn tốt hơn đối với con ruột, mà bà lại càng cưng con gái lên tận trời.

Lúc cô còn nhỏ bác sĩ có nói qua, Cố Hiểu Kha nhiều nhất có thể sống đến 25 tuổi, tâm tình của cô không thể bị kích động quá lớn, cho nên khi còn bé bất kể Cố Hiểu Kha muốn gì bà cũng sẽ đáp ứng.

Nhưng đứa nhỏ này lại rất hiểu chuyện, hiểu chuyện đến khiến bà đau lòng. Cô rất an tĩnh cũng rất ngoan ngoãn khéo léo, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ làm bà bức mình chuyện gì, con gái chính là sinh mệnh của cả cuộc đời bà, bà cơ hồ không cách nào tưởng tượng ra nếu một ngày nào đó con gái không còn nữa bà sẽ thế nào nữa!

"Mẹ, vừa rồi mẹ mới đi đâu đó? Có phải đi tìm tiểu Thiên không? Cô ấy là người tốt, mẹ đừng làm khó cô ấy!"

Mẹ của cô, cô hiểu rất rõ, chỉ cần vì cô, chuyện gì bà cũng có thể làm ra được, nhưng cô cũng biết mẹ làm mọi chuyện cũng vì tốt cho cô, cô có muốn trách cũng không thể trách được, chỉ có thể cười khổ.

"Con nói gì thế? Co bé đó muốn cướp mất người đàn ông của con đó!"

Diệp Tinh Văn trách mắng lườm Cố Hiểu Kha một cái, sau đó thì đau lòng khôn xiết. Không biết từ lúc nào Cố Hiểu Kha mắt đã đầm lệ, trên khuôn mặt xinh đẹp còn vương cả giọt nước mắt, ngay cả gò của cô cũng đầm nước mắt.

"Nhưng mà mẹ? Con phải làm sao? Con thật sự rất thích anh ấy, từ lúc ba năm trước anh ấy đột nhiên xuất hiện cứu con thoát khỏi bị xe đụng chết, trái tim của con đã không thể bình yên nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 92: Mộc nam

"Con chưa từng gặp qua người đàn ông nào anh tuấn đến vậy, con còn tưởng rằng là anh ấy là thiên sứ được phái xuống để cứu vớt cuộc đời con, rõ ràng là khuôn mặt anh tuấn khôi ngô không chút vẻ nữ tính, trên người anh ấy tỏa ra sự lạnh lùng sát khí khiến con mê muội, mặc dù sau đó vẻ lạnh lùng của anh ấy đã giảm đi không ít, nhưng con vẫn cảm nhận được, anh ấy chính là một người đàn ông có tâm sự!"

Con thích thấy anh ấy cười, nhưng anh ấy lại chưa từng cười với con. Sau đó từ Lộ Phi con mới biết được trước giờ chưa từng có người phụ nữ nào có thể đến gần anh ấy, mà con coi như đã là một ngoại lệ. Có thể như vậy, khi con biết được tin đó liền vui không sao tả xiết!

Con thích anh ấy tới tận xương tủy, mẹ biết không, có thể cùng Hạ Minh Duệ kết hôn cho dù chết con cũng không tiếc nuối, nhưng mà con biết người anh ấy thích không phải là con!"

Cố Hiểu Kha vừa nói vừa rơi lệ, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn bị nước mắt thấm ướt, nhưng điều này cũng không tổn hại tới vẻ đẹp của cô một chút nào.

"Con gái, ngoan, đừng khóc nữa, mẹ sẽ đau lòng! Nghe lời mẹ, cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng phải bảo trọng bản thân, có được hay không? Con là trái tim của mẹ!"

Diệp Tinh Văn cũng giống Cố Hiểu Kha, đau lòng đến rơi nước mắt. Con gái bà như vậy, bà sao có thể nhẫn tâm để cô chịu khổ? Nếu cô muốn cùng Hạ Minh Duệ kết hôn, vậy bà sẽ thành toàn cho cô, thời gian của cô cũng không còn nhiều nữa.

Gần đây tần suất ngắt xui của cô ngày càng tăng, lòng của bà cũng đau đớn không thôi, chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh dậy, Hiểu Kha đã không còn ở bên cạnh bà, đó là chuyện đáng sợ cỡ nào! Bà dường như không cách nào tưởng tượng được.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Thấy Diệp Tinh Văn lấy điện thoại di động ra, Cố Hiểu Kha vội vàng đưa tay ngăn cản bà.

Diệp Tinh Văn yêu thương nhìn Cố Hiểu Kha một cái, cái nhìn này bao hàm tất cả tình yêu mà một người mẹ dành cho con gái của mình.

"Đứa ngốc, không phải con nhớ cậu ấy sao? Mẹ sẽ gọi cho cậu ấy."

"Mẹ, đừng mà!"

Giọng nói Cố Hiểu Kha có chút nóng nảy.

"Con không muốn anh ấy thấy bộ dáng tiêu tụy này của con!"

"Ngốc quá, con nói gì vậy? Con gái mẹ cho dù có khóc cũng rất xinh đẹp!"

"Thật sao? Thật sự không sao chứ"

"Tin mẹ, con lúc nào cũng là người xinh đẹp nhất!"

Diệp Tinh Văn cho cô một ánh mắt an tâm, sau đó bấm số gọi Hạ Minh Duệ.

---

Tan sở, Lâm Na có rú cùng ra ngoài chơi, bị Lâm Thiên Y từ chối, mà Hạ Minh Duệ cũng gọi điện thoại báo cô lái xe về nhà trước.

Lái xe.....

Được rồi!

Trong lòng mơ hồ cảm thấy Hạ Minh Duệ có lẽ đang ở cùng một chỗ với Cố Hiểu Kha, cũng không biết cảm giác phiền muộn như vậy là thế nào nữa!

Nhà Hạ Minh Duệ mới mua so ra lớn và rộng rãi hơn, có điều làm người ta phát điên chính là cũng vẫn chỉ có 1 phòng ngủ, người này bị gì vậy chứ?

Liếc mắt nhìn tủ lạnh trống rỗng, Lâm Thiên Y quyết định đi siêu thị càn quét một phen.

Lúc băng qua ngã tư đường, Lâm Thiên Y dừng lại, ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm màn hình lớn ở trung tâm, nơi đó đang đưa tin về giới nghệ sĩ.

Một người đàn ông đẹp trai bị các phóng viên bao quanh đến cả giọt nước cũng không lọt, Lâm Thiên Y trừng mắt, người đàn ông này có chút nhìn quen mắt.

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút.

A, đúng rồi, đêm hôm đó ở Công Thể, cô uống say đụng vào một người đàn ông, so người đàn ông đang được chiếu trên màn hình giờ phút này giống nhau như đúc.

Không thể nào?

Người đàn ông kia hình như còn nói bọn họ sẽ gặp lại? Chẳng lẽ chính là chỉ dưới tình huống này? Một người ở trong màn ảnh lớn, một người ở ngã tư đường?

Co điều người đàn ông này đúng là đẹp trai tới mức không có thiên lý mà, trừ Hạ Minh Duệ, đoán chừng đây là người thứ hai làm cho người ta không muốn dời mắt. Nếu mà là Trần Hi nhìn thấy, có lẽ sẽ lại vừa thấy đã yêu!

Đôi mắt người đàn ông này rất to, là đôi mắt hai mí lớn, là kiểu người mà anh ta chỉ cần chớp mắt một cái cũng có thể đắm con gái hủ hết điên cuồng, rõ ràng là đôi mắt nhẹ nhàng làm mê đắm lòng người, mà kết hợp lại là khoe môi tràn đầy ý cười bất cần, lại có loại cảm giác xấu xa, đàn ông thế này chính là kiểu khiến phụ nữ không thể nào chống đỡ được!

Aiz, yêu nghiệt!

Thật là không có thiên lý mà, thời đại gì mà đàn ông còn đẹp hơn cả phụ nữ nữa!

"Xin chào mọi người, tôi là Mộc Nam!"

Giọng nói của người đàn ông hết sức du dương, giống như gió xuân làm say lòng người.

"Xin hỏi, anh Mộc lần này tại sao tới Trung Quốc để phát triển? Nghe nói ở Hàn Quốc anh rất được hoan nghênh?"

"À, là như vậy, tôi vốn là người Trung Quốc, sau khi ba tôi qua đời mẹ tôi tái giá gả đến Hàn Quốc, cho nên từ nhỏ lớn lên ở Hàn Quốc!"

"Nghe nói lúc anh ở Hàn Quốc đang rất nổi tiếng, hơn nữa còn là một minh tinh nổi tiếng từ nhỏ, đối với việc này anh có suy nghĩ gì không?"

"Tôi cảm thấy tôi chỗ nào cũng giống nhau thôi, chỉ cần tôi và mẹ vui vẻ là được!"

"Vậy nguyên nhân gì khiến anh lại rời bỏ sự nghiệp ở Hàn Quốc đến Trung Quốc phát triển?"

"Mẹ tôi nói dù gì bà cũng lớn tuổi rồi, muốn trở về cố hương. Tôi liền về cùng bà!"

"A, thật không nghĩ tới anh Mộc lại hiểu thuận như vậy, không trách được rất nhiều người ái mộ không tiếc theo đến tận Trung Quốc!"

"Vậy tại sao anh lại chọn ký hợp đồng nghệ sĩ với Hạ thị?"

"Cái này do quản lý của tôi quyết định, mà tôi cũng mới biết không lâu thôi!"

-----

Nhìn hồi lâu cuối cùng Lâm Thiển Y mới biết người đàn ông này lại là đại minh tinh, thật là không nghĩ đến, có điều với dáng dấp kia của anh không làm mình tình thật đúng là đáng tiếc.

Có điều cái tên Mộc Nam này cũng rất dễ nghe.

Chỉ có điều Hạ thị? Nghe nói Hạ Minh Duệ là con trai của Hạ thị? Nhưng tại sao anh lại đến công ty bọn họ làm Tổng giám đốc?

Mặc dù công ty bọn họ cũng là một chi nhánh của tập đoàn Hạ thị, nhưng có lẽ cũng không phải là công ty bậc nhất, cùng lắm cũng chỉ đứng thứ hai, mà Hạ Minh Duệ xem chừng là một người khí phách ngang ngược, sao lại có thể ở một công ty nhỏ như vậy?

Không nghĩ ra nguyên nhân, Lâm Thiển Y lắc đầu một cái, không tiếp tục nghĩ nữa mà trực tiếp quẹo vào tầng hầm siêu thị mua một đồ xe.

Buổi tối lúc cô trở về Hạ Minh Duệ không có ở đây, cô đơn giản làm chút thức ăn. Cô tự nhủ, là do cô đói bụng, không phải cố ý chuẩn bị cho Hạ Minh Duệ.

Hơn 11 giờ đêm, Hạ Minh Duệ vẫn chưa trở về. Lâm Thiển Y ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cảnh tượng tấp nập xe tới xe lui, vì vậy kéo cửa sổ sát đất ra, một mình nằm xuống.

Đột nhiên cảm thấy ban đêm một mình thật nhàm chán!

Cả đêm này Lâm Thiển Y không ngủ ngon giấc, mà Hạ Minh Duệ một cuộc điện thoại cũng không gọi. Nếu là trước kia nếu Hạ Minh Duệ không về sẽ gọi điện báo cho cô một tiếng, mặc dù giọng nói cũng không có mấy dịu dàng, vẫn là trước sau như một lạnh băng băng.

Hôm sau, Lâm Thiển Y một mình đánh răng rửa mặt đi làm, giống như hết thấy đều không có gì thay đổi.

Trong bệnh viện, Cố Hiểu Kha vẫn nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, ở bên cạnh giường vẫn là Diệp Tình Vãn, dường như đã ngủ thiếp đi.

Hạ Minh Duệ cả đêm cũng không chợp mắt, cửa sổ hành lang mở toang, anh nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Chẳng bao lâu, Lộ Phi thở hắt hắt vù vù chạy tới, sắc mặt đỏ ửng giống như sau khi vận động.

"Chết tiệt, mới sáng sớm kêu tôi đi mua đồ ăn sáng, ông đây đang ngủ ngon đấy!"

Nếu là người khác anh sớm đã cúp điện thoại, cần đếch gì biết anh là ai?

"Ngậm miệng thôi của cậu lại đi!"

Hạ Minh Duệ đập anh một cước, giọng nói lạnh lùng.

Lộ Phi làm dấu chó có lên tiếng, ghé đầu nhìn về phía phòng bệnh, muốn nói lại thôi.

"Hiểu Kha cô ấy, thế nào rồi?"

Hạ Minh Duệ nhíu mày, môi mím chặt.

"Tình huống không mấy lạc quan, bác sĩ nói nhiều nhất còn hơn một tháng thôi!"

"Cái gì?"

Lộ Phi kinh hãi kêu to, không phải khi ở Mi đã nói là nếu không chế tốt còn một năm sao? Thế nào mới hơn một tháng bệnh tình liền trở nặng?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 93: Xuất viện

"Bác sĩ nói gần đây cảm xúc của cô ấy không ổn định!"

Lộ Phi khó có dịp trầm mặc hồi lâu.

"Vậy cậu định thế nào?"

"Không biết!"

Hạ Minh Duệ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Này, cậu không biết thì ai biết? Dù sao cô ấy thích cậu lâu như vậy, có thể nói cậu chính là động lực sống tiếp của cô ấy. Không thể nào?"

Ánh mắt Lộ Phi không mấy tốt đẹp quan sát Hạ Minh Duệ.

"Sẽ không phải là cậu làm chuyện gì có lỗi với cô ấy, cho nên tâm tình cô ấy bị kích động nên mới như vậy?"

"Cút!"

"A, tôi nhớ ra rồi, cậu cùng cái cô Lâm Thiên Y quan hệ thân thiết như vậy, không thể nào? Chẳng lẽ các người? Cậu nghiêm túc? Cậu không phải rất ghét phụ nữ sao?"

Lộ Phi khó tin há to mồm, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, đây đúng là lạ lùng, đến anh cũng không hiểu được.

Cuối cùng anh cảm khái, nản lòng lầm bầm một câu.

"Quả nhiên, phụ nữ tốt đều bị cậu làm tổn thương, mà tên khốn kiếp cậu lại không biết quý trọng!"

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn Lộ Phi như thẳng góc khiến anh cảm thấy tổn thương quá chừng!

"Có điều cậu định như thế nào? Diệp Tinh Văn bà ấy vì con gái mà cái gì cũng có thể làm được. Chẳng lẽ cậu tính cùng Cố Hiểu Kha kết hôn?"

"Và lại khi nào thì cậu trở về Hạ gia? Kể từ khi chúng ta trở lại, cậu hình như chưa từng về nhà?"

"Chuyện này nói sau đi!"

Bây giờ chưa phải lúc trở về, đầu sao cũng phải đưa người nọ một phần đại lễ!

Lúc Hạ Minh Duệ cùng Lộ Phi đi vào, Cố Hiểu Kha đã tỉnh lại. Lộ Phi rất tự giác đem đồ ăn sáng mua được đặt lên bàn.

"Mẹ, Duệ, cùng nhau ăn đi, còn nữa, ăn xong bữa sáng con muốn xuất viện!"

"Như vậy sao được? Thân thể con còn suy yếu, con cứ ở bệnh viện thêm vài ngày đã!"

Diệp Tinh Văn hoàn toàn không đồng ý, dùng ánh mắt có chút trách mắng nhìn cô một cái, đứa nhỏ này sao lại ngốc như vậy chứ? Không nhân dịp ngã bệnh giữ người đàn ông này ở bên cạnh, còn muốn xuất viện?

"Mẹ, con ghét bệnh viện!"

Lời của Cố Hiểu Kha khiến cho Diệp Tinh Văn ngẩn ra, thật lâu không có phản ứng. Sau đó bà mới quay mặt đi lau nước mắt.

"Con đứa nhỏ này, con nói gì thì là cái đó!"

"Có thấy đỡ hơn chút nào không?"

Hạ Minh Duệ đứng ở một bên, không định cùng ăn sáng, ngược lại Cố Hiểu Kha ăn hai muỗng cháo, thật ra thì cô không đói bụng, nhưng trước mặt Hạ Minh Duệ, tốt xấu gì cô cũng nên ăn vài muỗng.

"Em đỡ hơn nhiều rồi, anh xem, hiện tại em rất ổn!"

Cố Hiểu Kha giờ cánh tay ra, biểu ý mình rất khỏe, sau đó cô đặt xuống, đôi mắt long lanh nước nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

"Duệ, mấy ngày nay sao anh không về nhà? Là vì Tiểu Thiên rời đi sao? Mẹ em không phải cố ý, em sẽ đưa cô ấy trở về!"

"Không cần!"

Hạ Minh Duệ trả lời có chút cứng rắn.

"Ồ!"

Trong mắt Cố Hiểu Kha thoáng qua chút thất vọng, anh quả thực tức giận sao? Nói chuyện cũng lạnh băng băng vậy, trước kia anh không phải như vậy, mặc dù không tính là dịu dàng, nhưng cũng không đến mức lạnh lùng như vậy.

"Vậy tối nay anh sẽ trở về sao?"

Ánh mắt Cố Hiểu Kha tràn đầy hy vọng, chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ mím môi không lên tiếng, nhưng cũng không muốn dây dưa, đang lúc anh chuyển bị nói không trở về, Diệp Tình Văn liền tròn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, cướp lời.

"Sẽ, dĩ nhiên sẽ! Con nói có đúng không, Tiểu Duệ?"

Hạ Minh Duệ: "..."

Anh có nói qua sẽ trở về sao? Ánh mắt của bà là sao?

Hạ Minh Duệ trầm mặc khiến cho trái tim đang ở dưới hồ sâu của cô dấy lên chút hi vọng.

"Duệ, mấy ngày tới anh có thể ở bên em không?"

Mặc dù mẹ không nói cho cô biết, nhưng cô hiểu thời gian của mình không còn nhiều lắm, cô chỉ muốn nhân lúc này có thể ở bên cạnh anh nhiều một chút.

"Anh..."

Anh bận...

Chỉ là lần này lời của Hạ Minh Duệ chưa kịp nói ra khỏi miệng liền bị Lộ Phi nói chen vào.

"Yên tâm, mấy ngày nay vừa hay cậu ấy rảnh!"

Hạ Minh Duệ cau mày, có chút không vui, ánh mắt nghi hoặc hướng Lộ Phi, Lộ Phi nhìn anh chớp mắt vài cái, ý bảo anh nên thuận theo.

Người không đồng cảm như Hạ Minh Duệ thật là hiếm thấy.

Lúc xuất viện, Lộ Phi ghé vào tai Hạ Minh Duệ nhỏ giọng nói, "Cậu cứ yên tâm ở bên Hiểu Kha đi, Lâm Thiên Y tôi sẽ giúp cậu chiếu cố!"

Nghênh đón anh là Phật sơn Vô ảnh cước không chút lưu tình của Hạ Minh Duệ.

Hai ngày liên tục Hạ Minh Duệ đều không trở về nhà mới, Lâm Thiên Y có hơi cảm giác chán muốn chết. Khi Lâm Na tiếp tục mời cô ra ngoài chơi cô liền đồng ý, có điều dưới sự năn nỉ i ới của Trần Hi, Lâm Thiên Y gọi luôn Tề Diệu.

Tề Diệu buổi tối vốn tính đi mua hàng, nhưng nghe Lâm Thiên Y rủ anh đi chơi, liền lập tức giao việc cho anh em mình.

Công Thê.

Vẫn là nơi ăn chơi tráng táng tràn đầy buông thả cùng cấm kỵ.

Lần này Lâm Thiên Y không đợi người khác mời rượu mà tự mình bung chén uống. Tề Diệu có chút kinh ngạc vì sự luống cuống của Lâm Thiên Y, có điều liên tưởng tới sự khác lạ của cô gần đây, chân mày anh tuấn nhíu lại. Anh thật không nghĩ Lâm Thiên Y đang ở cùng với Trần Hi.

Trên thực tế đúng như anh nghĩ, từ lúc bước vào Công Thê, anh đã bị Trần Hi quán lấy, rất hay bị Trần Hi quán tới mức cười khò. Tự nhiên chuyện anh muốn biết cũng lấy được từ trong miệng Trần Hi.

Ngược lại Lâm Na uống một lát xong liền kéo bạn trai ra giữa sân khiêu vũ.

Bọn họ gần đây đều cùng nhau tới, sau khi uống xong một chai rượu thì ai nấy tự chơi, ít nhất vì là người mới, Tề Diệu bị Lâm Na và Trần Hi mời rượu hết lượt này tới lượt khác, người lúc nào cũng tự xưng là tửu lượng tốt như Tề Diệu cũng có chút không chịu nổi, cuối cùng hai gò má anh tuấn cũng đã đỏ hồng vì rượu, đến mức thấy hai mắt Trần Hi phát ra màu xanh.

Lâm Thiện Y cũng uống không ít, sau đó lớn tiếng đẹp đường muốn một mình đi ra ngoài, bị gió đêm lạnh thổi như vậy, cũng tỉnh lại rất nhiều.

Đúng lúc này, Lâm Thiện Y bị một người phía sau tự như một cơn gió chạy qua, cô tránh không kịp, bị người nọ đụng vào, bả vai rất đau.

"Này đi đường kiểu gì thế hả? Mất đề trên đầu à?"

Vốn tâm trạng cô cũng không thoải mái, lại bị đụng đau như vậy càng như lửa đổ thêm dầu.

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý!"

"À, là cô, tôi nói rồi chúng ta sẽ gặp lại mà!"

Lâm Thiện Y còn chưa kịp phản ứng liền bị kéo một đường chạy như điên.

"Này, anh làm gì thế, buông tay, nếu không tôi la lên đó!"

Mơ hồ cô nghe phía sau có tiếng chân đuổi theo, người này vừa nhìn liền biết không tốt đẹp gì, không phải là trộm chứ?

Lâm Thiện Y vừa bị kéo chạy vừa nghĩ như vậy, cô có nên la lên không nhỉ?

"A, có trộm, mau tới bắt trộm!"

Bỗng nhiên, hai chân đang bị kéo đi điên cuồng đột nhiên dừng lại, cô không kịp đứng vững trực tiếp va vào ngực người nọ, người nọ vì đang lao chạy như điên nên cũng đang thở hổn hển.

Lâm Thiện Y tức giận đẩy người nọ ra, hai tay chống trên đầu gối cũng thở gấp.

Hồi lâu cô ngẩng khuôn mặt nhỏ đỏ ửng của mình lên, đôi mắt to bởi vì uống rượu mà trở nên mờ lung, vô cùng trong trẻo.

"Tôi nói chứ anh bị gì vậy? Anh bị người ta đuổi theo kéo theo tôi làm gì? Có tin tôi la lên hay không hả?"

Lâm Thiện Y vừa thở hổn hển vừa dứt quãng uy hiếp.

"Haizz, tôi nói này, rõ ràng chính là cô cản đường tôi mà!"

"Gì chứ?"

Người này đứng là nói dối không chớp mắt, Lâm Thiện Y ngẩng đầu chuẩn bị hung hăng trừng anh một cái, vậy mà vừa nhìn liền ngây dại.

"Ê, mặc dù tôi biết tôi trông rất đẹp trai nhưng cô cũng không cần nhìn tôi vậy chứ?"

Người đàn ông xoè bàn tay ở trước mắt Lâm Thiện Y quơ quơ.

Xi! Có cần tự luyện dữ vậy không? Đẹp trai thì có thể thành cơm ăn sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 94: Xem thường

Tức giận đẩy ra bàn tay chương mắt kia, Lâm Thiện Y đảo cặp mắt trắng dã.

"Mộc Nam đứng không?"

Cô đứng thẳng lưng, nâng cằm, đôi mắt long lanh mở thật to, cô muốn dùng khí thế áp đảo đối phương. Nhưng mà người đàn ông trước mắt này lại quá cao, so với Hạ Minh Duệ không hơn không kém, cho dù cô có nhón chân cũng không tới.

"Cô có phải là fan hâm mộ của tôi không? Nhìn thấy tôi có phải rất kích động không? Tôi biết có rất nhiều người muốn gặp tôi, cô không cần nói, tôi hiểu!"

Người nọ chớp chớp đôi mắt đào hoa, dáng vẻ rất là vô tội. Lâm Thiện Y mấy lần muốn mở miệng nói cũng bị chặn trở lại.

Không thể nào, cho dù là tự luyện đi nữa thì cũng phải có mức độ chứ?

Có thể nhìn thấy đàn ông cười mà cả khuôn mặt như goings xuân thế này, cô liền nhin không nổi có cảm giác xung động phát điên. Không biết thế nào, cô lại đột nhiên nghĩ tới người anh em của Biệt Thái Phóng Tử trong game, Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụ Tiếu.

Cái tên này thật sự là quá có nội hàm, nếu như Lộ Phi biết được có một ngày Lâm Thiển Y khen anh, nhất định nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Lâm Thiển Y có xúc động muốn đập anh một cước.....

Đúng lúc này, cánh tay của cô lại một lần nữa bị níu lại, cô nhất thời rối bời trong gió lạnh, bên tai lại nghe tiếng gió vù vù, kèm theo giọng nói thì thầm của tên đàn ông chết tiết kia.

"Phiền chết được, đuổi theo tôi cả một buổi tối!"

Đây là chuyện gì chứ? Lâm Thiển Y nhất thời khóc không ra nước mắt.

Thật vất vả mới chạy tới được một góc tối, Mộc Nam dứt khoát đem Lâm Thiển Y kéo vào bên trong, cả người áp lên người cô. Sau đó Lâm Thiển Y liền trợn to mắt, hai khoé môi kẻ sát.

Không giống với hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái của Hạ Minh Duệ, nụ hôn của tên khốn kiếp này lại có nhàn nhạt mùi sữa thơm!

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng đẩy mấy cái mà người này vẫn không nhúc nhích.

Cho đến khi tiếng bước chân càng lúc càng xa, người nọ mới thô phảo nhẹ nhõm, buông lỏng ra.

Sau đó mượn ánh trăng nhìn Lâm Thiển Y nhe răng cười một tiếng, nhất thời ánh trăng cũng biến mất, Lâm Thiển Y ngơ ngác nhìn người đàn ông ở trước mặt.

"Thế nào? Bị tôi mê hoặc? Yên tâm đi, tôi lúc nào cũng rất thương hoa tiếc ngọc!"

Chết tiết! Có quỷ mới bị anh mê hoặc, Lâm Thiển Y không chút suy nghĩ đẩy người đàn ông ra, chỉ là người đàn ông lần này cũng không có ý ngăn cản, thuận tiện lão đảo lùi về sau một cái, buồn bực hừ một tiếng.

Giọng điệu đó có chút gì không đúng, Lâm Thiển Y thử dò xét hỏi.

"Này, anh không sao chứ?"

Người đàn ông đẹp trai không lên tiếng, anh cúi đầu làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt.

"Này, anh không sao chứ?"

Lâm Thiển Y tiến lên trước muốn xem thử lại phát hiện cánh tay của anh đang chảy máu.

"Anh bị thương? Tôi đưa anh đi bệnh viện nha?"

"Không đi, tới nhà cô!"

"Nhà tôi?"

Lâm Thiển Y trợn to mắt, có làm không vậy?

Vết thương nhỏ này không cần đi bệnh viện cũng xử lý được!

Vì vậy Lâm Thiển Y không nói hai lời, nắm lấy vạt áo anh kéo đi.

"Này, cô gái chết tiết, dẫn tôi đi đâu đó?"

Cô gái chết tiết! Cách gọi này cô không thích, mặt Lâm Thiển Y sụp xuống, không ngừng ở trong lòng nói thầm, không chấp nhận với người đang bị thương.

Trên đường đi Mộc Nam nói liên miên, cần nhắc hỏi hết cái này tới cái kia, sự bình tĩnh của Lâm Thiển Y cũng không thắng nổi cái loại phiền phức này. Rốt cuộc cô dừng ở ven đường mua một trái chuối nướng, nhân dịp ngăn chặn cái miệng của người nào đó.

"Xi!"

"Bản như vậy cũng cho tôi ăn?"

Nói xong liền phun phun không ngừng, cô thật sự là không chịu nổi cái người đàn ông này. May mắn là đã đến tiệm thuốc.

Cô mua một ít gạc y tế, mua thuốc sát trùng vết thương, lại mua thêm một số thuốc giảm đau khác.

Ngay tại trên đường, nhần nhện xúc động đánh người đàn ông này một trận, cô giúp anh băng bó kỹ vết thương.

"Cô chắc chắn mình có thể băng bó được sao?"

"Đương nhiên!"

Lâm Thiển Y đắc ý vỗ tay một cái, mặc dù băng bó có chút khó coi, nhưng một chút vết thương nhỏ này, khi còn bé anh trai cô cũng thường bị thương đều do cô băng bó, cho nên việc băng bó xử lý vết thương nhỏ này không làm khó được cô.

Sau đó hai người cứ như vậy không chút hình tượng ngồi ở bên lề đường, nhất là Mộc Nam, hoàn toàn đánh mất hình ảnh thần tượng lung linh lúc sáng nay.

"Thật không tin nổi, anh không phải là ngôi sao sao? Bên người không có vệ sĩ à? Còn bị đuổi theo chặt vật như vậy!"

Lâm Thiển Y nhìn anh một cái, có chút ngạc nhiên, ngôi sao thế giới đến tột cùng là như thế nào nhỉ? Cô rất hiếu kỳ sao? Bình thường có bao nhiêu nhóm cuồng sao, ví dụ như Trần Hi, chỗ nào có trai đẹp liền có Trần Hi.

"Tôi nay phải tập luyện, tôi không muốn đi, liền trốn thôi!"

"Ặc!"

Có thể làm vậy sao? Những tờ báo giải trí kia chẳng phải đều viết một ngôi sao phải chịu khổ cực như thế nào, mang theo thương tích gì đó mà vẫn đi diễn, nhằm tranh thủ một ít tiếng tốt, thế nhưng vị trước mắt này lại lâm trận bỏ chạy?

"Đừng có dùng loại ánh mắt đó mà nhìn tôi! Bỏn thiếu gia là thiên tài, tập tập cái rắm á!"

Được, nhìn bộ dạng la hét của tên trâu bò này cũng không phải chuyện gì hay ho! Đã trễ thế này, cô cũng nên trở về ngủ thôi!

Lâm Thiển Y đứng lên, có chút mù mờ, anh rút cuộc lôi kéo cô chạy tới chỗ quỷ nào vậy?

Sau khi suy nghĩ một chút, cô hẳn là nên kêu xe về cho chắc ăn.

"Này, cô gái, cô định cứ thế vứt bỏ tôi à? Tôi là bệnh nhân nha!"

Lâm Thiển Y đi về trước thì cước bộ dừng lại, khoé miệng giựt giựt, anh cho mình là chó lưu lạc ư, được băng bó vết thương rồi thì phải mang về nhà? Làm gì có chuyện tốt như vậy? Cô thoát nhìn giống người tốt lắm ư?

"Muốn về nhà với tôi?"

"Ừ!"

Mộc Nam gật đầu, có chút ngoan ngoãn cho người dắt đi, điều này làm cô nhớ tới lúc Hạ Minh Duệ say rượu.

"Vậy được!"

Lâm Thiển Y bẻ đốt ngón tay, muốn cùng cô về nhà, được thôi, phí tổn bù đắp cho các thiệt hại, bị hù dọa đến giật mình tối nay, tiền thuốc, cộng thêm tiền thuê.

Niệm tình anh là đại minh tinh, cô giảm giá cho vậy, miễn cưỡng lấy một ngàn đồng là được!

"Ok, không thành vấn đề!"

Mộc Nam nhếch miệng cười, lộ ra nụ cười tự cho là phóng khoáng, vang dội khiến vạn thiếu nữ mê mẩn, sờ sờ túi, sau đó nụ cười cứng lại.

Lúc anh trốn ra cơ bản là không mang theo ví tiền, đừng nói là tiền, trên người anh bây giờ một xu cũng không có.

"Thế nào? Không có tiền?"

Lâm Thiển Y cười híp mắt.

Mộc Nam then thùng gật đầu, lộ ra nụ cười xấu hổ, trong lòng thầm nghĩ, anh là ngôi sao lớn a, những người phụ nữ kia còn muốn van cầu anh về nhà họ, nghĩ đến dáng vẻ giả bộ của người phụ nữ này, đơn giản chính là muốn khiến anh chú ý, kết quả sau cùng chẳng phải cũng sẽ dẫn anh về nhà.

Cho nên Mộc Nam cười cười, nụ cười này liền thay đổi ý nghĩa, thay đổi có chút ý vị thâm trường, bộ dáng kia như đang nói.

Tôi biết cô đang suy nghĩ gì, muốn nhanh chóng mang tôi về nhà ư? Anh ngẩng cổ lên, bày ra cái điệu bộ của người vừa ưu tú, vừa mê hoặc người, vừa

có hình tượng, nghĩ tới mê hoặc đến độ nha đầu trước mặt cũng không cần phí chút sức lực.

“Không có tiền, vậy anh ở ngoài đây ngủ đi. Chị đây mệt rồi, muốn trở về nhà ngủ, bye bye!”

Mãi cho đến khi Lâm Thiển Y biến mất ở góc đường, anh mới hồi hồn, cô nhóc này thật là không muốn dẫn anh về nhà. Lần đầu tiên trong đời anh bị một người phụ nữ quả quyết cự tuyệt như vậy!

Liếc mắt nhìn cách băng bó xiêu xiêu vẹo vẹo trên tay, Mộc Nam nở nụ cười ý vị thâm trường, cũng hay, anh bắt đầu đối với cô nhóc này có chút hứng thú. Dù sao thời gian còn nhiều, anh muốn biết một người chẳng phải rất dễ dàng sao?

Mặc dù hiện tại anh còn chưa biết tên cô.

Lâm Thiển Y về đến nhà liền leo lên giường ngủ. Đang trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nhận được một cú điện thoại từ Tề Diệu.

“Đang ở đâu?”

Giọng nói Tề Diệu mang theo chút men say, nhưng cũng không đến nỗi thiếu tỉnh táo.

“Em? Em về nhà rồi, buồn ngủ lắm, anh cũng ngủ sớm chút đi!”

Lâm Thiển Y nhắm hai mắt lại, lẩm bầm một câu sau đó cúp điện thoại, tiếp tục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 95: Thỉnh cầu

Nhìn điện thoại di động bị cúp ngang, thần sắc Tề Diệu trầm xuống. Bốn năm đại học, anh chỉ quen có một người bạn gái. Sau đó biết được Lâm Thiển Y cũng có bạn trai, mà anh cùng bạn gái chỉ qua lại trong vòng một tháng do tính tình không hợp mà chia tay. Từ đó về sau anh cũng không còn chủ động nói chuyện yêu đương.

Anh một mực yên lặng nhìn cô cùng bạn trai thân thân mật mật. Một người trải qua một cuộc sống âm thầm như vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ lấy thân phận người anh xuất hiện bên cạnh cô, cùng cô giải buồn, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đối với anh oán trách vài câu, nói một chút tâm sự.

Anh cho là như vậy cũng tốt, chẳng qua là mỗi lần anh cùng Hứa Hạo Trạch đụng mặt, anh đều yên lặng lảng tránh, sau đó trầm mặc chơi game, hút thuốc lá.

Sau khi bọn họ chia tay, anh cho là anh có cơ hội, nhưng là từ khi nào bắt đầu, cô cư nhiên cũng không còn trở về căn phòng anh cho cô thuê miễn phí này nữa?

Thì ra là từ đầu tới cuối, anh hoàn toàn không có cơ hội, chỉ là vẫn không muốn buông tay, vẫn muốn biết cô sống có tốt không.

Anh cũng không biết bản thân còn có thể chờ bao lâu!

Ngày hôm sau vừa lúc là Chủ nhật. Tối hôm qua uống nhiều quá, cô ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, chỉ là đầu còn chút đau.

Hình như tối hôm qua Tề Diệu có gọi điện cho cô.

Lâm Thiển Y cầm lấy điện thoại gọi cho Tề Diệu.

"Dậy rồi?"

"Ừ, anh ở đâu?"

"Trong tiệm, Chủ nhật nên rất bận!"

"Cần giúp một tay không?"

"Em nghĩ sao?"

Biết rõ còn hỏi sao?

"Vậy buổi trưa em ghé cùng ăn cơm nhé, muốn ăn gì?"

"Gi cũng được, nếu em có thể tự nấu thì càng tốt!"

Tề Diệu câu được câu không nói, anh cũng không trông cậy cái cô lười Lâm Thiên Y này sẽ đồng ý.

"Không thành vấn đề! Hôm nay em sẽ cho anh nếm thử chút trù nghệ, gần đây em có học vài món!"

"Thật hay không đây?"

Tề Diệu có chút hoài nghi, anh trước giờ chỉ thấy qua cô gái này ăn mì thôi!

"Khụ khụ, dám chất vấn khả năng nấu nướng của em?"

"Thôi đi, đồ em nấu ăn được sao? Ngán vạn lần đừng khiến anh trở thành nạn nhân đầu tiên bị anh em mình làm món ăn độc chết."

"Này, Tề Diệu, anh đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Anh cứ chờ mà xem!"

Lâm Thiên Y giận dữ cúp điện thoại, vội vã rửa mặt, sửa sang lại tóc, ra khỏi nhà!

Đến gần 12 giờ, Lâm Thiên Y xách theo đầy đủ nguyên liệu nấu ăn mua từ siêu thị về tới quán cà phê Tề Diệu. Trong quán rất đông khách, vì thế cô một mình đi tới căn phòng của Tề Diệu ở phía sau, ở đó có đầy đủ các loại đồ dùng nấu ăn.

Có kinh nghiệm nấu cơm ở nhà Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y liền bắt tay vào làm. Khi Tề Diệu mang bộ mặt hoài nghi ăn một miếng, kinh ngạc há to miệng, nước miếng cũng chảy ra, vì vậy ánh mắt nhìn Lâm Thiên Y có chút quái dị, quái dị đến mức không thể nói rõ được.

"Em chắc chắn đây là do em nấu?"

Lâm Thiên Y quăng cho anh một cái liếc mắt, không để ý tới anh, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

"Bây giờ hình như anh đã hiểu, chẳng lẽ em không ở nhà anh mấy ngày là bị người đàn ông nào đánh cướp? Còn là đặc biệt cướp về để nấu ăn?"

Động tác ăn cơm của Lâm Thiên Y dừng lại, người này thật quá lợi hại, mặc dù cách nói có chút vấn đề, nhưng \*\* cụ thể cũng không sai, cô không phải cũng là bị Hạ Minh Duệ đánh cướp sao?

"Cút ra chỗ khác!"

Tức giận dùng chiếc thìa đánh anh một cái, lại thấy Tề Diệu hắc hắc cười khúc khích, sau đó tên kia ghé sát vào người cô thì thầm.

"Nếu không thì? Em nghĩ thử xem hay là gả cho anh? Mặc dù ông đây không phải trọc phú đời thứ hai, nhưng cũng không phải dạng tầm thường, nghiêm túc mà nói cũng coi như một người đàn ông đẹp trai ngồi ngồi có lòng cầu tiến."

"Ha ha..."

Lâm Thiên Y ngoài cười nhưng trong không cười, tiếng cười đó lạnh lẽo giống như tiếng cây già trong đêm bị thủy tinh cửa qua.

"Anh là thích ăn cơm em nấu thì nói thẳng đi!"

Ý cười sang sảng của Tề Diệu chợt loé lên thất vọng, sau đó cọt nhà nói.

"Ai nha, thật không hổ là anh em, vậy mà cũng bị em nhìn ra? Nếu sau này anh không có cơm ăn, có thể đến nhà em xin cơm chứ?"

Lâm Thiên Y ăn không nói có, ăn một miếng cơm, nghiêm trang nhìn anh một cái.

"Khó nói!"

"Ai nha, thật đau lòng mà, em tại sao có thể đối xử như vậy với người nhà?"

"Chết tiệt, anh muốn chết ư!"

Tề Diệu kia giả giọng tức giận ẻo lả khiến cho cả người cô không thoải mái, cầm chiếc thìa lên liền gõ đầu anh. Nhưng Tề Diệu còn nhanh hơn cá chạch, như một làn khói từ trên bàn cơm chạy ra ngoài, Lâm Thiên Y vừa đuổi theo vừa thở hổn hển nói.

"Tề Diệu, anh đứng lại cho em. Bà đây hôm nay không đánh chết anh coi như mạng anh lớn....."

Thế là trong quán cà phê của Tề Diệu lại diễn một màn em đuổi anh chạy vui mắt, vui đến độ thu hút ánh nhìn của các vị khách trong quán.

Tề Diệu nhất thời vô cùng cảm khái.

Đây chính là dáng vẻ chân thực của cô, nhớ năm đó, ở đại học, vì có thể qua lại với Hứa Hạo Trạch, Lâm Thiên Y lúc nào cũng làm hình tượng chim nhỏ nép vào người, dịu dàng hiền huệ.

Có thể nói ở trước mặt người ngoài, Lâm Thiên Y chính là dáng vẻ dịu dàng yếu đuối, một con cừu thiện lương, nhưng ở trước mặt Tề Diệu anh chính là một cô gái cá lợ phát phor, nói luyên thuyên không ngừng, làm gì có dáng điệu của phụ nữ chứ?

Cho dù là như vậy người thích cô cũng không ít, Tề Diệu cảm thấy bọn họ đều bị vẻ ngoài thiện lương thuần khiết của cô lừa, quen không được bao lâu liền sẽ lộ ra nguyên hình.

Những năm gần đây, chỉ đáng thương một mình Tề Diệu anh thôi, lúc nào cũng bị cô hành hạ. Lâm Thiên Y trái tim em thật là tàn nhẫn mà!

Lúc xế chiều, Lâm Thiên Y ở trong quán Tề Diệu giúp một tay, buổi tối muộn mới trở về nhà.

Nhằm chán bật hết kênh này sang kênh khác, chẳng được bao lâu liền ngủ thiếp đi. Nửa đêm bên người lại đột nhiên xuất hiện thêm một người, Lâm Thiên Y từ trong giấc mộng giật mình tỉnh dậy, thiếu chút nữa kinh sợ mà kêu thành tiếng.

Người nọ lại đem mặt vui vào cổ cô mà cọ cọ, giọng nói khàn khàn mang theo chút mệt mỏi.

"Đừng động, để tôi ôm một lát!"

Cũng không biết tại sao, lý trí nói cho cô biết nên đẩy người phía sau lưng kia ra, nhưng nghe thấy tiếng hít thở trầm ổn ở phía sau thì đành im lặng, không biết từ lúc nào cô cũng ở trong ngực của người kia mà bình yên ngủ.

Sáng sớm lúc thức dậy không có Hạ Minh Duệ bên người, điều này làm cho Lâm Thiên Y có chút buồn bã, chẳng lẽ tối qua cô xuất hiện ảo giác? Không phải đâu?

Trong mộng của cô mà sẽ xuất hiện tên Hạ Minh Duệ kia? Nghĩ thế nào cũng có chút khó tin.

Ánh nắng mùa hè có chút chói mắt, trong công viên thành phố A cách nhà Hạ Minh Duệ nhường cho Cố Hiểu Kha ở không xa.

"Bác gái, bác gọi tôi ra đây có chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ tựa vào một thân cây, tư thái có chút lười biếng, ánh sáng mặt trời chiếu trên người anh khiến anh thoát nhìn càng thêm ảo mộng.

"Tiểu Duệ a, bác hôm nay tới không có chuyện gì khác, chỉ là muốn cầu xin con một chuyện!"

"Chuyện gì?"

Lông mày Hạ Minh Duệ nhíu lại, môi mím chặt, trên mặt không có chút biểu cảm dư thừa.

Hạ Minh Duệ là một người lãnh mạc, bà vẫn luôn biết, nhưng hôm nay bà đã cùng đường rồi, bà chẳng qua là hy vọng con gái ở quãng thời gian còn lại có thể sống hạnh phúc, không có tiếc nuối.

Diệp Tinh Văn trực tiếp "bịch" một tiếng quỳ gối trên nền đá cứng rắn trong công viên.

Mất lạnh nhìn hết thấy nhưng Hạ Minh Duệ không có ý từ đem người đỡ lên.

Diệp Tinh Văn thấy trên mặt Hạ Minh Duệ không có chút rung động, không khỏi cắn răng, trong mắt chột loé lên tức giận. Đời này bà chưa từng phải ăn nói khép nép quỳ gối trước một ai, loại sỉ nhục này bà sẽ nhớ kỹ, nhưng Cố Hiểu Kha là tim là máu thịt của bà a!

"Tiểu Duệ, coi như bác cầu xin con, bác biết con không phải là một người đơn giản, có lẽ tình cảm đối với con không phải chuyện to tát, nhưng xin con hiểu cho tấm lòng của người làm mẹ, cũng như tình cảm mà Cố Hiểu Kha dành cho con, con đồng ý kết hôn cùng nó đi!"

Coi như con không thích nó, cũng xin con rủ lòng thương vì thời gian nó không còn nhiều mà cho nó một cái kết viên mãn."

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 96: Phù dâu

Diệp Tinh Văn vành mắt vừa đỏ vừa nói, nước mắt rơi lã chã trên mặt đất.

Nhưng bất kể Diệp Tinh Văn có nói thế nào đi nữa, Hạ Minh Duệ cũng không chút động đậy, không khỏi nghiến chặt răng.



"Coi như hai đứa có kết hôn, thời gian Hiểu Kha cũng không còn nhiều, chờ nó không còn nữa, con vẫn có thể lấy cô gái mà con thích!"

"Coi như bác van xin con, Hạ Minh Duệ! Con tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy?"

Diệp Tình Văn đã khóc không thành tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ.

-----

Chủ nhật, Lâm Thiên Y vốn tính hôm nay không ra ngoài, ở nhà thư giãn chơi game là được, nhưng kế hoạch lúc nào cũng có thay đổi, lúc cô đang đánh răng, điện thoại di động trên giường đồ chuông.

"Alo, Hiểu Kha?"

"Tiểu Thiên, hôm nay có rảnh không? Nếu rảnh có thể cùng tôi đi chọn áo cưới không?"

"Áo cưới?"

Lâm Thiên Y sững sờ, đầu có chút mơ hồ, lúc này bọt kem đánh răng đã đầy trên miệng.

"Ừ, đúng đó, Duệ đã đồng ý cuối tháng này kết hôn với tôi. Cô nghĩ tôi có nên đi làm spa trước không?"

Giọng nói của Cố Hiểu Kha có chút vui sướng, tràn đầy hạnh phúc.

Câu nói tiếp theo dường như Lâm Thiên Y không nghe rõ nữa, cô chỉ nghe được mỗi câu Hạ Minh Duệ đã đồng ý cùng cô ấy kết hôn.

"Alo? Tiểu Thiên? Cô có đang nghe không? Alo?"

Lâm Thiên Y trầm mặc thật lâu khiến Cố Hiểu Kha có chút không biết làm sao, cô chỉ lo cùng cô ấy chia sẻ niềm vui sướng của mình, lại quên mất hình như Tiểu Thiên cũng thích Hạ Minh Duệ, nhưng là ở Trung Quốc này cô không có bạn bè, mà Lâm Thiên Y lại là người bạn duy nhất cô quen.

"Hiểu Kha, tôi vẫn đang nghe, lúc nào thì đi?"

Lâm Thiên Y soi gương véo véo khuôn mặt mình. Anh muốn kết hôn, đây không phải là chuyện tốt sao? Nếu anh đã quyết định kết hôn, như vậy không phải đồng nghĩa với việc anh bắt đầu chán cô, hợp đồng giữa bọn họ đã đến lúc nên kết thúc sao? Từ đó về sau cô hoàn toàn tự do? Chẳng phải cô nên vui vẻ sao?

"Ngay bây giờ có được không? Tôi cũng không thể đợi được nữa. Tôi ở nhà chờ cô, cô đến tìm tôi, đúng rồi cô có xe chứ? Cô chở tôi đi cũng được."

"À, được thôi!"

Cô có xe sao? Lâm Thiên Y cười khỏ, rời khỏi Hạ Minh Duệ cô cái gì đều không có! Cái cô có bây giờ cũng là do Hạ Minh Duệ cho.

Trong tiệm áo cưới, các loại kiểu dáng áo cưới xa hoa, Cố Hiểu Kha càng thêm hận không được thử mỗi bộ một lần. Lâm Thiên Y mỉm cười nhìn cô nháy mắt giống như công chúa trong các truyện cổ tích.

Quả thật, Cố Hiểu Kha rất xinh đẹp, cho dù là trang phục nào mặc trên người cô cũng đều rất đẹp, ngay cả áo cưới cũng giống vậy.

Đời này cô còn có cơ hội mặc áo cưới sao?

"Tiểu Thiên, cái áo này thế nào?"

Cố Hiểu Kha nhảy đến trước mặt cô giống như một con thỏ nhỏ, hoàn không còn bộ dáng trang nhã thường ngày. Giờ phút này cô là cô gái nhỏ đang hạnh phúc vì sắp kết hôn với người mình thích.

"Rất đẹp!"

"Giữ chứ? Bộ nào cô cũng khen đẹp. Cô cảm thấy Duệ sẽ thích tôi mặc bộ áo như thế nào?"

Lâm Thiên Y: "..."

Cô làm sao biết? Cái tên kia luôn thích bói móc.

"Tiểu Kha, anh ấy thích là cô, cho dù cô mặc gì anh ấy cũng sẽ cảm thấy rất đẹp!"

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Thiên Y cũng chỉ có thể chịu đựng sự ê ẩm buồn bực trong lòng, nói ra một câu như vậy.

Hồi lâu, Cố Hiểu Kha lần nữa thay một cái áo cưới mới đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, thoát nhìn có chút do dự.

"Tiểu Thiện, cô thích Hạ Minh Duệ ư?"

"Làm sao có thể?"

Lâm Thiện Y tròn to mắt, không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận.

"Nếu như vậy thì tôi an tâm, cô quả nhiên là vì tiền mới ở cùng anh ấy. Nếu giữa các người không có tình cảm, vậy tôi an tâm, mặc dù như vậy, tôi vẫn rất thích cô, cho nên hy vọng cô có thể làm phù dâu cho tôi!"

"Cái gì?"

Lần này Lâm Thiện Y giật mình hô thành tiếng.

"Không phải chứ?"

Lâm Thiện Y cười có chút miễn cưỡng, đùa gì thế? Cố Hiểu Kha là ngây thơ thật hay là già đây, để cho tình nhân của Hạ Minh Duệ đi làm phù dâu? Có làm hay không?

"Sao vậy, cô không muốn?"

Cố Hiểu Kha chu cái miệng nhỏ nhắn, điềm đạm đáng yêu nhìn chằm chằm Lâm Thiện Y.

"Không phải, Hiểu Kha, cô có thể tìm người khác, tôi cảm thấy tôi không thích hợp cho lắm!"

"Nhưng tôi chỉ biết mình cô thôi, phù dâu không phải là cần tìm người thân thiết sao? Cô làm sao có thể nhẫn tâm để ngày kết hôn của tôi không có phù dâu? Sẽ bị giễu cợt đó!"

Lâm Thiện Y: "..."

Cuối cùng cô vẫn không từ chối được Cố Hiểu Kha, không thể làm gì khác hơn là ôm tâm tình vô cùng buồn bực đồng ý với cô ấy. Nghĩ đến ngày hôm đó Hạ Minh Duệ kết hôn, cô phải nắm váy áo cho tân nương, nhìn bọn họ cùng nhau bước vào lễ đường, cô liền cảm thấy trong lòng không được tự nhiên.

Mấy ngày nay Hạ Minh Duệ chưa từng xuất hiện, Lâm Thiện Y trong lòng suy nghĩ như vậy cũng tốt, bọn họ kết hôn sau này giữa cô và anh vẫn không nên gặp mặt.

Buổi tối trước ngày kết hôn, Lâm Thiện Y tạm thời đến ở trong khách sạn với Cố Hiểu Kha. Bởi vì nghi thức kết hôn, cô không tiếp tục ở nhà Hạ Minh Duệ mà là thuê khách sạn ở tạm, chờ ngày hôm sau chú rể tới đón cô dâu.

Cả ngày Cố Hiểu Kha phải làm spa toàn thân, trang điểm xinh đẹp, cô cơ hồ bầu bạn bên Cố Hiểu Kha cả đêm không ngủ.

Cả trái tim hạnh phúc của cô ấy chờ đợi Hoàng tử cười cầu vòng đến đón mình đi.

Sáng sớm, mẹ của Tĩnh Văn đi ra ngoài mua bữa sáng, trong phòng khách sạn chỉ còn lại Lâm Thiện Y cùng Cố Hiểu Kha.

Cố Hiểu Kha mặc áo cưới thoát nhìn rất xinh đẹp thánh khiết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn điểm một rặng mây đỏ, giờ phút này cô là người hạnh phúc.

Lâm Thiện Y xuyên qua cửa sổ sát đất trong khách sạn nhìn ra ngoài, khoe miệng nở nụ cười tự giấu như có như không.

Chỉ là bữa sáng bọn họ còn chưa tới, cửa phòng liền được mở ra. Người đến mặc đồng phục khách sạn, khiến Lâm Thiện Y không hài lòng chính là anh ta cư nhiên không gõ cửa. Không phải nói nơi này là khách sạn có dịch vụ tốt nhất thành phố A sao? Thế nào lại không lễ phép như vậy?

"Xin hỏi, vị nào là cô Cố Hiểu Kha?"

"Là tôi! Là Duệ tới sao?"

Mãi đắm chìm trong hạnh phúc, Cố Hiểu Kha cũng không phát hiện có điểm dị thường, mà là nhảy cẫng ra ngoài cửa, nơi đó không có bóng dáng Hạ Minh Duệ.

"Ồ, không phải, tôi tới đưa bữa sáng!"

"Bữa sáng? Có làm hay không? Chúng tôi không có gọi. Hơn nữa lúc nhận phòng cũng có báo là không cần chuẩn bị bữa sáng."

Lâm Thiện Y liếc nhìn nhân viên phục vụ, trong mắt có nghi ngờ.

"À, là vậy ư? Tôi hôm qua nghỉ phép, không nhận được thông báo của cấp trên, chỉ là dựa theo lệ thường đem bữa sáng tới!"

"Nếu vậy sao anh biết tên khách?"

Lâm Thiên Y ôm hai cánh tay, lạnh lùng nhìn nhân viên phục vụ, gần đây có phải đã đọc truyện Conan nhiều không cho nên mới suy nghĩ nhiều như vậy?

"Nói nhảm với bọn họ làm gì, trực tiếp đánh ngất là được!"

Lâm Thiên Y mới vừa thấy có người đẩy xe thức ăn đi tới, hai mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Cố Hiểu Kha muốn hét chói tai, đột nhiên bị làm cho kinh sợ, trái tim một trận co rúc, hô hấp cũng vì thế trở nên dồn dập, còn không chờ nhân viên khách sạn động thủ liền hôn mê bất tỉnh.

"Đứng ngốc ra đó làm gì, còn không mau đem người mang đi?"

-----

Nhà thờ.

Hạ Minh Duệ đứng ở nơi đó, hôm nay không có nhiều người tới, cũng chỉ có anh cùng Lộ Phi, Lộ Phi làm phù rể, lại có vài người nhân viên công ty bọn họ.

Mắt thấy sắp đến giờ đi đón cô dâu, Hạ Minh Duệ hướng về phía người bên cạnh nói một tiếng, liền hướng Lộ Phi nháy mắt, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, cửa nhà thờ đang đóng chặt được mở ra, ánh mặt trời phía ngoài có chút chói mắt.

"Duệ, trở lại cũng không lên tiếng chào hỏi, về thăm ba mẹ một chút chứ? Ngay cả em kết hôn anh cũng là từ trong miệng người khác biết được, nếu không phải là sáng nay vừa lúc muốn sang đây có chút việc, sợ rằng ngay cả hôn lễ của em cũng bỏ lỡ!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 97: Căn phòng tối

Có điều bốn người này vừa nhìn chính là trà trộn mà vào, trước không nói bắp thịt to khoẻ trên tay, chỉ là hình xăm trên cánh tay đã đủ dọa người.

Ánh mắt quay một vòng, Cố Hiểu Kha cũng giống cô, thậm chí miệng cùng mắt đều bị bịt kín.

"Này, các vị đại ca, các anh có thể lấy miếng vải rách bịt miệng và mắt cô ấy ra không?"

"Tao nói này, đàn bà các người sao lại phiền toái như vậy? Nếu không phải còn chút hữu dụng, ông đây đã sớm vứt rồi."

"Ha ha, việc này, các vị đại ca có thể thương xót chút không?"

Lâm Thiên Y liếc mắt, giấu đi tâm tình thật sự, nặn ra một nụ cười nhẹ lấy lòng.

Cô bị trói như vậy cũng không phải chuyện gì lớn, nhiều lắm là có chút đau, nhưng mà Hiểu Kha lại khác. Thân thể của cô ấy nhu nhược như vậy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện, Hạ Minh Duệ không phải đau thương tới chết ư?

"Còn cứng miệng, mau câm miệng lại, đừng hoảng một chút, đừng tính toán chuyện gì, nếu không mấy anh đây cũng không có tử tế như vậy đâu."

Một người trong số đám đàn ông liếc Lâm Thiên Y một cái, tà cười một tiếng, Lâm Thiên Y sợ rụt cổ lại.

Chết tiệt, muốn cô làm đồ chơi sao?

Miếng vải che mắt và miệng Cố Hiểu Kha bị lấy xuống, Lâm Thiên Y thử dò xét kêu vài tiếng.

"Hiểu Kha, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại, đừng ngủ nữa!"

Lâm Thiên Y kêu mấy tiếng, Cố Hiểu Kha vẫn không có phản ứng, không khỏi có chút nóng nảy. Tay chân bị trói, cô không có cách nào lay tỉnh cô ấy, không thể làm gì khác hơn là dùng bả vai mình đụng cô, cho dù là như vậy Cố Hiểu Kha cũng không có phản ứng gì.

Không thể nào?

Trên người Lâm Thiên Y toát một tầng mồ hôi dày đặc, hơn nữa phòng này gió thổi không lọt, có chút buồn bức luống cuống.

Thế nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đụng Cổ Hiếu Kha vài cái, thấy cô vẫn không có phản ứng gì, không khỏi gấp đến độ giọng nói cũng run rẩy.

"Tôi nói mấy người các anh, chuyện này không đùa được đâu, mau vào nhìn xem cô ấy có chuyện gì không? Cởi dây trói cho cô ấy, thân thể cô ấy không tốt, tiếp tục như vậy thật sự sẽ xảy ra chuyện đó!"

Lâm Thiên Y kêu lớn không dứt, rúc lấy chính là một người trong đám đàn ông không nhìn được tát cho cô một cái.

"Con khốn, la lối cái gì. Im lặng cho ông"

Đàn ông khí lực vốn lớn, lại thêm phần hấn ta cũng không chút lưu tình cho nên một cái tát này giáng xuống, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y lập tức sưng to, khoé miệng rỉ máu, trên mặt rất đau rát.

Nhưng lúc này cô cũng không còn tâm trí để ý tới đau đớn trên mặt, Cổ Hiếu Kha cho tới bây giờ cũng không có phản ứng gì, không phải chỉ đơn giản đang hôn mê, có lẽ cô cần phải tới bệnh viện.

"Đám người khốn kiếp các người, mau nhanh đưa cô ấy đi bệnh viện. Ánh mắt của mấy người bị đui mù hết sao? Một người hôn mê lâu như vậy, các người cũng không cảm thấy khác thường?"

Lâm Thiên Y bị quăng một cái tát, hoá khí cũng nổi lên, bà mẹ nó, tưởng chị dễ bắt nạt lắm sao?

Hồi còn đi mẫu giáo chị đây cũng coi là đánh người không ai địch lại! Đương nhiên nữ hán không nhắc lại chuyện cũ!

"Con đàn bà thôi, bảo mày câm miệng không nghe thấy hả? Hay là muốn ông đây ‘bắt nạt’."

"Tôi khinh, các người..."

Lời kế tiếp Lâm Thiên Y định nói, sau khi thấy ánh mắt âm ngoan của đám đàn ông liền ngoan ngoãn nuốt xuống.

"Tôi nói các vị đại ca à, xin hiểu cho, xảy ra chuyện liên quan tới tính mạng cũng không phải chuyện đùa, tôi thật không có lừa các người. Hiếu Kha cô ấy thật sự có gì không ổn!"

Lâm Thiên Y nói liên miên cắn nhằn một tràng, kết quả những người kia căn bản cũng không có để ý tới lời của cô, vẫn tiếp tục chơi mạt chược.

Lâm Thiên Y tức giận, cộng với gương mặt đau đớn liên hồi, nói chuyện càng thêm không có kỵ.

"Tôi nói mấy tên khốn kiếp các người, không nghe thấy tôi nói chuyện hả? Nhanh lên chút mở trói cho tôi, cho Cổ Hiếu Kha!"

Câu nói này là dùng toàn lực hét to, nóc nhà giống như là muốn chấn động luôn rồi!

"Tao thấy là mày chưa đủ phải không?"

"Muốn cởi trói đúng không? Anh đây sẽ thành toàn cho em. Xem đáng đáp em cũng không tệ, anh liền miễn cưỡng tiếp nhận vậy, xem em như vậy hình như là không đợi nổi nữa rồi!"

Một tên đàn ông đầu trọc đứng lên, đem bàn mạt chược trước mặt quét xuống đất, vốn là hấn sắp thua, vừa lúc lấy con đàn bà này ra vui đùa một chút. Hấn hôm nay thua không ít tiền, trong lòng đầy một cục tức, con đàn bà này lại ở một bên hô to gọi nhỏ thật là không biết tốt xấu, xem ra mới vừa rồi cái tát kia còn khá nhẹ, chẳng lẽ cô ta thích chút kích thích?

Nghĩ tới đây hấn liền liếm liếm khoé miệng, lộ ra nụ cười thêm thường.

"Người muốn làm gì?"

Lâm Thiên Y chỉ nghe được "xẹt xẹt" một tiếng, lễ phục áo cưới nơi bả vai liền bị xé rách, lộ ra làn da trắng nõn trong suốt.

"Muốn làm gì? Chẳng phải là đang cởi trói cho em sao?"

"Cút ngay!"

Lâm Thiên Y nhích người lui về phía sau, có điều không có một chút tác dụng nào, sợi dây trên tay cô được cởi ra nhưng trên chân vẫn còn.

Lâm Thiên Y dường là ‘bịch’ từ trên giường nhảy xuống, sau đó mất thăng bằng ngã nhào trên đất, lăn hai vòng. Cũng không biết gian phòng này trước đây dùng làm gì, trên đất dính một lớp bụi đen thùi lù, cho nên lễ phục màu trắng kia lăn một vòng trên đất liền biến thành màu xám đen, thêm vào khuôn mặt sưng đỏ in dấu ấn của một bàn tay, cả người tóc tai bù xù thoát nhìn rất chật vật.

"Trốn? Trốn đi đâu?"

Tên đàn ông vừa nói, Lâm Thiên Y liền cảm thấy vạt áo lễ phục cũng bị xé rách.

"Khốn kiếp, nguoi không chết được từ té đâu!"

Lâm Thiên Y vừa giãy giụa vừa mắng, nước miếng bay khắp nơi. Ngay lúc đó lại bị đánh hai bạt tay, cô nhổ một bãi nước miếng lên trên mặt tên đàn ông hung ác.

"Hôm nay không giết chết nguoi cái con quỷ nhỏ này, uổng ông đây mấy năm nay lăn lộn trên giang hồ!"

"A, khốn kiếp, cút ngay!"

Đối mặt tình huống như thế Lâm Thiên Y không phải là không sợ, cô chẳng qua là không muốn yếu thế, hướng chỉ những người này vừa nhìn liền biết không phải hạng người tốt gì, coi như có cầu xin cũng vô ích. Lễ phục bị xé nát, chỉ còn lại áo lót bên trong, cô hòng sớm đã khàn, ngay cả nói chuyện cũng đau.

Mắt thấy bàn tay hung ác kia đang hướng về phía hai cánh tay ôm chặt của mình, Lâm Thiên Y cả người run lên, nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài run run, dính không ít bụi bẩn, phía trên còn dính một giọt nước mắt trong suốt.

Nếu như bị bọn khốn này làm nhục, cô không chết cho xong.

"Các người đang làm gì?"

Nhìn người phụ nữ chật vật trên đất, giọng nói Hứa Hạo Trạch có chút tức giận, không phải đã bảo là không được làm hại Lâm Thiên Y sao?

Giọng nói quen thuộc khiến cho hai mắt nhắm chặt của Lâm Thiên Y run rẩy mở ra, sau đó cô thấy người tới.

"Hứa Hạo Trạch? Tên khốn kiếp anh! Anh rốt cuộc muốn làm gì hả? Còn không bằng giết tôi đi!"

Lâm Thiên Y kêu khàn cả giọng, hiện tại cô đã không còn chút sức lực suy nghĩ tại sao người trước mắt này cùng người đàn ông trong trí nhớ trước kia không còn là một, hôm nay cô sớm đã thương tích đầy mình, đau đớn mệt mỏi.

"Tiểu Thiên, em nghe anh giải thích! Anh không ngờ bọn họ sẽ đối với em như vậy!"

Hứa Hạo Trạch thấy bộ dáng Lâm Thiên Y, lao đảo đi tới kéo áo khoác của mình ra phủ lên cho cô.

"Ha ha, cô tình nhân nhỏ của nguoi đối với nguoi cũng không có chút tình ý gì, không bằng....."

"Không được, lúc ấy nói hay lắm, chúng ta chẳng qua là hợp tác. Ta giúp các người dụ Hạ Minh Duệ đưa tới, sau đó các người sẽ xóa nợ!"

Tiền nợ? Hứa Hạo Trạch lúc nào thì thiếu tiền đám người này? Đây chính là mục đích anh ta giúp bọn họ bắt mình tới? Ha ha.....

Ha ha.....

Lâm Thiên Y vẫn cười, cười đến khoé mắt chảy nước.

Sao ban đầu cô có thể đuôi mù như vậy chứ?

Thật ra thì hai tuần trước Hứa Hạo Trạch xuất viện, sau khi xuất viện ý chí hấn sa sút, trong lúc vô tình một lần đi chỗ nợ, bị mấy người lôi kéo đánh bạc. Lúc mới bắt đầu hấn thắng không ít tiền, đang lúc hấn đắc chí nhất, chơi một ván thật lớn, không chỉ thua sạch hết tiền ăn được, ngay cả lần trước mười mấy vạn Lâm Thiên Y cho hấn làm giải phẫu còn dư lại cũng thua nốt...

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 98: Tới một mình

Vậy là hấn nợ bọn chúng một khoản lớn, những người đó nói nếu hấn không trả hết tiền nợ, chậm một ngày sẽ cắt một ngón tay.

Trong lúc vô tình hấn lại nghe đại ca của bọn họ từng "có lẽ" cùng Hạ Minh Duệ, nhưng Hạ Minh Duệ tên tiểu tử kia biến mất 3 năm, không biết đi nơi nào. Nhất thời cặp mắt Hứa Hạo Trạch sáng lên, trong lòng nảy ra chủ ý, đó chính là hấn nghĩ biện pháp dụ Hạ Minh Duệ tới, bọn họ sẽ xóa nợ cho hấn.

Mà trong cuộc giao dịch này, sau khi bọn họ giải quyết xong Hạ Minh Duệ, sẽ giao Lâm Thiên Y cho hấn. Khi đó trong lòng hấn đã có quyết định, hấn muốn dẫn Lâm Thiên Y trở về quê hấn, sau đó hấn sẽ đi tìm một công việc ổn định sống qua ngày.

Lâm Thiên Y dường như là chớp cũng không dám chớp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Hứa Hạo Trạch, tựa hồ muốn nhìn thấu tim hấn đến tận cùng có phải là đá hay không, tại sao lại có thể ngoan tâm như vậy.

"Hứa Hạo Trạch phải không?"

Tên trọc đầu võ võ khuôn mặt trơn bóng của Hứa Hạo Trạch, cười xảo trá.

"Không nên vui mừng quá sớm, Hạ Minh Duệ còn chưa xuất hiện đâu. Chờ hấn tới lúc đó lại bàn đến vấn đề của chúng ta cũng không muộn. Mày nói đúng không?"

Cặp mắt khát máu của tên đàn ông khiến cho Hứa Hạo Trạch rùng mình, hấn không lên tiếng, chẳng qua chỉ ngồi chồm hổm xem vết thương chồng chất trên người Lâm Thiên Y, muốn ôm cô vào trong lòng.

"Đừng đụng vào tôi, cút đi!"

Lâm Thiên Y nhìn Hứa Hạo Trạch như nhìn đồ bỏ đi khiến nội tâm hấn run lên, tay chân luống cuống buông cô ra.

Lâm Thiên Y dứt khoát nằm trên đất, hai tròng mắt trống rỗng không có chút thần sắc.

"Đại ca, Hạ Minh Duệ tên tiểu tử kia tới rồi. Ba năm không thấy, hấn dường như càng thêm lớn lối!"

Bên cạnh bàn mặt chược, tên cầm đầu trên tai đeo một cái khoen sắt thật lớn, xoay xoay chiếc nhẫn bằng ngọc bích trên ngón tay ngẩng đầu lên, khoe môi nở một nụ cười gian xảo. Có điều không hài hoà chính là trên mặt tên này có một vết sẹo lớn kéo dài cả nửa bên mặt.

Hấn sờ sờ mặt mình, cười càng thêm âm trầm.

Hạ Minh Duệ phải không? Bây giờ cũng đã đến lúc bọn họ nên tính toán hết nợ nần rồi.

"Hấn đến một mình?"

"Đúng vậy đại ca."

"Để cho hấn vào đi!"

"Dạ."

Một tên nhìn như đàn em của hấn nghe vậy liền đi ra ngoài. Không bao lâu sau, Hạ Minh Duệ đi vào, tay xách theo một cái va li.

"Đã mang tiền đến?"

Tên đàn ông tai đeo khoen sắt ngồi ở trên ghế, hai chân bắt chéo, tư thế của một đại ca xã hội đen.

Hạ Minh Duệ đem va li ném xuống đất, giống như trong va li không phải là tiền mà là đồ bỏ đi. Chiếc va li vừa chạm đất, trong nháy mắt bật mở, bên trong đầy ắp tiền nhân dân tệ.

"Người đâu?"

Không để ý giờ phút này trong phòng tràn đầy ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình, Hạ Minh Duệ lên tiếng, giọng nói lạnh như băng tuyết ngàn năm không đổi.

"Ồ đằng kia!"

Người đàn ông hướng về phía giường liếc mắt một cái, đôi mắt Hạ Minh Duệ trầm xuống, người kia là Hiểu Kha không sai! Nhìn thân hình là có thể nhận ra, mặc dù cô đưa lưng về phía anh.

"Còn một người nữa đâu?"

Thần sắc Hạ Minh Duệ thân nhiên, môi mỏng khẽ mở, quả nhiên khí thế áp đảo mười phần, hoàn toàn tự nhiên, ngay cả trong gian phòng tối tăm bản thiếu này cũng không cách nào áp đảo khí thế của anh.

"Mày nói cái con phù dâu ư? Chẳng qua là nhân vật nhỏ mà thôi, mới vừa rồi các anh em tao ai cũng ném thử một chút, mùi vị cũng không tệ lắm. Có điều mày yên tâm, chúng tao không dám động đến cô dâu của mày!"

Không ngờ lời nói này lại khơi dậy sự tàn bạo trong người Hạ Minh Duệ, cặp mắt lạnh nhạt kia dường như trong nháy mắt liền biến sắc, giống như vực sâu không đáy. Ở trong nháy mắt đó, Hứa Hạo Trạch cũng không cách nào hình dung được ánh mắt Hạ Minh Duệ, lạnh nhạt? Khát máu? Tàn bạo? Điên cuồng?

Hấn có cảm giác Hạ Minh Duệ thật sự sẽ giết hết những người ở đây.

"Mày nói gì? Nói lại lần nữa cho tao!"

Hạ Minh Duệ theo cái nhìn của Lâm Thiên Y là người có thân hình không quá cường tráng, thế mà giờ phút này chỉ bằng một tay đã lôi cái tên đàn ông vạm vỡ đang ngồi trên ghế đứng dậy. Thử hỏi việc này cần bao nhiêu sức lực?

Cô chưa bao giờ dưới cơ thể Hạ Minh Duệ gầy mảnh như vậy lại che giấu một sức mạnh cuồng bạo. Đây quả thực là một con bạo long đội lốt người mà.

Một con bạo long đẹp không thể tả!

"Tao nói, con đó bị chúng tao chơi, như thế nào? Giết tao sao?"

Bị nhắc tới, đôi mắt anh trợn trừng, tròn mắt như muốn rớt ra ngoài, có chút kinh khủng.

"VẬY Ừ?"

Hai chữ này Hạ Minh Duệ dùng hết khí lực toàn thân mà nói từ trong kẽ răng.

"Hạ Minh Duệ! Anh xem Cố Hiểu Kha trước đi, tôi cảm thấy cô ấy có gì đó không ổn!"

Đang trong lúc Hạ Minh Duệ không nhận được tính bốp chết, giọng nói yếu ớt của Lâm Thiên Y từ phía cách đó không xa truyền đến.

Theo chỗ phát ra giọng nói, Hạ Minh Duệ quay đầu, nhìn thấy Lâm Thiên Y nằm trên mặt đất vô cùng chật vật, trên mặt một mảng sưng đỏ, thậm chí cũng không nhìn ra bộ dáng, lễ phục trên người càng thêm xóc xệch không chịu nổi, hiển nhiên là đáng về vừa bị xâm phạm, nhất là bộ áo khoác đắp trên người cô càng thêm chói mắt. Bên cạnh, Hứa Hạo Trạch đang co quắp ngồi dưới đất, ánh mắt có chút lo sợ không yên.

Khóe mắt Hạ Minh Duệ xuất chút nữa muốn rách ra, lực đạo trên tay buông lỏng, sai bước đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, đem người cẩn thận ôm vào lòng, ánh mắt khát máu hiếm thấy biểu hiện chút dịu dàng.

"Người phụ nữ chết tiệt!"

Hạ Minh Duệ dường như là nghiến răng mà nói.

"Tôi không sao, anh đi xem Hiểu Kha đi, cô ấy hình như ngất xỉu rồi!"

"Lo cho bản thân mình trước đi!"

Hạ Minh Duệ ôm Lâm Thiên Y đến bên giường, sau đó mới đi sang xem xét Cố Hiểu Kha.

Anh lật thân thể Cố Hiểu Kha lại, đầu tiên là giúp cô cởi trói, thử gọi mấy tiếng nhưng Cố Hiểu Kha vẫn không có phản ứng.

Lông mày Hạ Minh Duệ nhíu lại, anh vươn tay thử dò xét hô hấp của cô.

Hô hấp của Cố Hiểu Kha như có như không, yếu ớt đến mức không thể nhận ra. Sắc mặt Hạ Minh Duệ liền thay đổi, không khỏi dùng sức nhấn vào nhân trung của cô, sau khi bấm mấy cái, lông mi thật dài của Cố Hiểu Kha khẽ run, đến lúc thấy rõ người trước mắt là ai, cặp mắt xinh đẹp có chút mê mang lộ ra một chút hạnh phúc ngọt ngào.

"Duệ, anh tới đón em sao? Hôm nay chúng ta sẽ kết hôn đúng không?"

"Ừ!"

Sắc mặt Hạ Minh Duệ có chút phức tạp, nhưng cuối cùng anh vẫn thừa nhận.

"Thật tốt quá, sau này em có thể ngày ngày đều thấy anh. Em sẽ có thể giống như người phụ nữ của gia đình vậy, mỗi tối đều chờ anh tan làm trở về..."

"Hiểu Kha..."

Hạ Minh Duệ nhẹ nhàng gọi một tiếng, lại bị bàn tay trắng bệch nhỏ bé của Cố Hiểu Kha che lại.

"Duệ, anh không cần nói, yên lặng nghe em nói được không?"

Hạ Minh Duệ không nói gì, chỉ nghiêm túc gật đầu một cái.

"Duệ, anh có biết em thích anh nhiều lắm không? Khi biết quan hệ giữa anh và Tiểu Thiên, em đã đi tìm cô ấy, em cầu xin cô ấy rời khỏi anh, đem anh trả lại cho em!"

Hôm nay chúng ta cuối cùng đã có thể kết hôn, cảm giác này thật tốt, quả thật rất tốt...

Em cũng có chút không đành lòng rồi...

Chỉ mong thời gian vĩnh viễn có thể dừng lại ở nơi đây, vào giờ phút này....

Như vậy anh vĩnh viễn sẽ không rời đi..."

Giọng nói Cố Hiểu Kha rất nhẹ, đến cuối cùng dường như không thể nghe thấy. Khi cô nhắm mắt lại, trong nháy mắt đó, khoé mắt rơi xuống một giọt lệ trong suốt.

"Hiểu Kha!"

"Mau tỉnh lại, anh đưa em tới bệnh viện, bây giờ sẽ dẫn em đi! Em cố gắng chống đỡ, mẹ em vẫn còn chờ em đấy, hôn lễ của chúng ta hôm nay vẫn chưa hoàn thành đâu!"

Hạ Minh Duệ ôm lấy Cố Hiểu Kha xong liền vội vã chạy ra ngoài, anh muốn nắm bắt từng phút một, nếu chậm trễ liền không còn kịp rồi.

"Mày muốn đi đâu? Nếu đã tới thì ở lại đây đi!"

Hạ Minh Duệ bị mấy người ngăn ở trước mặt, trong tay bọn họ đều cầm mấy ống thép giống nhau, tên dẫn đầu cười híp mắt, ống thép trong tay cứ gõ thành nhịp trên lòng bàn tay.

"Không muốn chết thì rút ngay cho tao!"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng nhìn chòng chọc bọn họ một cái, ánh mắt kia giống như rắn độc trong ngày thu!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 99: Ba năm không gặp

Bị ánh mắt của Hạ Minh Duệ nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là bọn họ đã từng giết người không ít trong lòng cũng có chút phát run. Thế nhưng nghĩ kỹ lại cũng thấy nhẹ nhõm, vì giết chết Hạ Minh Duệ, bọn họ đã tập hợp rất nhiều người, coi như tên tiểu tử này có bản lĩnh cao đi nữa, hôm nay cũng đừng mong toàn mạng mà trở ra.

"Ô, ba năm không gặp, khẩu khí lớn thêm không ít!"

Ánh mắt của tên cầm đầu cơ bắp có khuyên tai sắt lạnh lùng nhìn Hạ Minh Duệ.

"Tránh ra!"

Anh biết mình không có thời gian để lãng phí cùng bọn họ, Hiểu Kha nhất định phải tới bệnh viện ngay, nếu không...

Hậu quả không cách nào tưởng tượng.

Chỉ là tên cơ bắp cầm đầu cũng không để ý tới lời nói của Hạ Minh Duệ, hấn sò sò vết sẹo lớn trên mặt, liếm liếm môi, trong mắt thể hiện rõ ràng sự khát máu.

"Hạ Minh Duệ, có còn nhớ tao là ai không?"

Hạ Minh Duệ không để ý tới ý tứ trong lời nói của hắn, lúc này thời gian đối với anh mà nói rất quý báu, bởi vì nó liên quan trực tiếp tới tính mạng Cố Hiểu Kha.

Anh ôm Cố Hiểu Kha chuẩn bị vòng qua tên cơ bắp cầm đầu, nhưng khi anh vừa bước qua thân thể liền cứng lại, biểu hiện trên mặt càng thêm âm lãnh, đôi mắt lạnh lùng giờ phút này càng trở nên thâm thúy sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm vừa lấy ra khỏi vỏ, tỏa ra khí thế lạnh lùng sắc bén khiến người phải lùi ra ba thước.

Không biết là kẻ nào ở sau lưng, nhân lúc Hạ Minh Duệ không để ý không chút lưu tình đập một gậy vào phía sau lưng anh.

Đôi mắt đen như mực của Hạ Minh Duệ nhanh chóng co lại sau đó lại trở về bình thường, xuyên suốt sự việc, ngay cả hừ anh cũng không hừ một tiếng. Phía sau lưng anh, ánh mắt Lâm Thiên Y trùng trùng thật to, không biết tại sao khi nhìn thấy một gậy đó đánh vào lưng anh, trong lòng cô nhất thời đau xót, cặp mắt to bị một tầng hơi nước che kín.



"Thiên? Em thích anh ta sao?"

Đứng ở bên cạnh, Hứa Hạo Trạch rõ ràng thấy hơi nước trong mắt cô, thần sắc trên mặt có chút phức tạp.

"Không liên quan tới anh!"

Lâm Thiên Y nhanh tay lau nước mắt trên mặt, giọng nói khàn khàn lạnh như băng.

Về mặt Hứa Hạo Trạch biến đổi không ngừng, cho dù là lần trước khi anh đòi tiền cô, giọng nói của cô nhiều lắm là có chút đau lòng cùng bất đắc dĩ, chưa từng giống như giờ phút này, lạnh lùng như vậy, cái loại lạnh lùng xa cách, ánh mắt như nhìn người xa lạ khiến lòng hần có chút bất an.

"Tiểu Thiên, em bị thương, anh dẫn em rời đi!"

Giọng nói Hứa Hạo Trạch lộ ra chút mệt mỏi cùng quan tâm hiếm thấy, chẳng qua đôi mắt cũng chỉ là sự giấu cợt tràn đầy từ Lâm Thiên Y.

"Đưa tôi rời đi? Hứa Hạo Trạch anh lại muốn làm gì nữa? Việc bắt cóc lần này anh dám nói anh không tham dự? Tôi nghĩ chủ ý này ngay từ đầu chính là do anh nghĩ ra phải không? Tôi chưa từng nghĩ một người thoát nhìn hiền lành trung thực như anh hoá ra lại còn có thể mưu mô xảo trá như vậy, vì đạt được mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào."

Sự khinh thường cùng chán ghét trong mắt cô rõ ràng như vậy khiến Hứa Hạo Trạch bất động, lúc này mới ý thức tới hần tựa hồ đã đánh mất đồ vật quan trọng nhất.

Cánh tay đưa ra muốn ôm lấy Lâm Thiên Y bị cô xem như vi khuẩn, chán ghét đẩy ra.

Hứa Hạo Trạch nặng nề ngã nhào trên đất, khoé miệng lộ ra một chút cười khổ.

"Tiểu Thiên, nơi này quá nguy hiểm, em ở lại đây không tốt chút nào, đi theo anh đi!"

Hứa Hạo Trạch thành khẩn nói, hần cho là khi Lâm Thiên Y nhận thức được nguy hiểm ở đây sẽ đồng ý cùng hần rời đi, nhưng hần thất vọng rồi.

"Anh cút đi! Cho dù hôm nay tôi chết ở đây cũng không quan hệ gì tới anh!"

"Là vì anh ta sao? Anh ta ở trong lòng em quan trọng như vậy ư?"

Hứa Hạo Trạch liếc mắt nhìn về phía Hạ Minh Duệ, trên lưng của anh bị một gậy, trên đùi cũng bị đánh một cái, giờ phút này đang quỳ một chân xuống đất. Mặc dù chật vật như vậy thế nhưng thất lưng anh vẫn thẳng tắp, trên mặt trước sau không thay đổi, ngay cả chân mày cũng chưa từng nhíu lại một lần.

Lần này hần thật sự có chút bội phục người đàn ông này, hần cho là anh chẳng qua chỉ là một tên công tử nhà giàu! Lâm Thiên Y ở cùng anh ta, đơn giản chỉ vì bị tiền tài hấp dẫn, nhưng bây giờ hần có chút không hiểu được. Có điều để đạt được mục đích, hần không ngại dùng chút thủ đoạn.

"Em xem, trong ngực anh ta ôm vợ chưa cưới của anh ta, vì cô ta mà liều mạng, nhưng còn em? Ở trong mắt anh ta em chẳng là cái gì, có lẽ chỉ là bạn tình, chơi đã liền vứt bỏ! Một chút giá trị cũng không có, ở cùng anh ta có gì tốt chứ? Hoặc giả cho dù anh ta có tiền, nhưng là ngoại trừ cái này có lẽ anh có thể cho em nhiều thứ hơn!"

"Câm miệng!"

Đối với người đàn ông trước mặt này cô ngoại trừ chán ghét cũng chỉ có chán ghét, không gì khác hơn cái này!

Hạ Minh Duệ là người như thế nào không quan hệ tới cô, chỉ là cô sẽ không theo hần rời đi.

"Ha ha, hai gậy này để cho tên tiểu tử nhà nghèo nhớ cho kỹ!"

Tên cơ bắp cầm đầu phách lối cười ha ha, hết sức hả hê khi nhìn thấy dáng vẻ quỳ một chân xuống đất không đánh trả của Hạ Minh Duệ.

Thấy Hạ Minh Duệ cúi đầu không có phản ứng, hần dùng một tay nắm cầm Hạ Minh Duệ, trong miệng chặc chặc hai tiếng.

"Này, tiểu tử này đáng đáp anh tuần như vậy, bây giờ mà giết đi cũng thật đáng tiếc. Trùng cái gì mà trùng, coi chừng tao móc mắt mày ra bây giờ!"

Cặp mắt bén nhọn của Hạ Minh Duệ khiến hần cực kỳ khó chịu. Tại sao bị một đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy hần lại có loại cảm giác sợ hãi này?

"Mày muốn đối xử với tao như thế nào cũng được! Nhưng cô ấy vô tội, cần phải đến bệnh viện ngay, phiền mày phái người đưa cô ấy đi!"

Hạ Minh Duệ đối với bàn tay đang nắm cầm mình vô cùng chán ghét, ở trong lòng tên này hần sớm định đoạt anh nhất định phải chết, mà nếu quả thật chỉ có mình anh, như thế nào cũng được. Nhưng Lâm Thiên Y cùng Cố Hiểu Kha vẫn còn ở đây, anh sao có thể để các cô gặp chuyện không may?

"Ha ha, nghe xem tên tiểu tử này vừa nói gì đây này? Mày cảm thấy tao sẽ bỏ qua cho mày cùng con đàn bà của mày sao?"

"Ha ha... Đúng vậy, động đến đại ca của chúng tao mà còn nghĩ muốn sống sót đi ra ngoài? Thật là quá ngây thơ rồi, không hổ danh là thiếu gia vô dụng quần áo bánh bao của Hạ gia!"

Giương mặt Hạ Minh Duệ bị người nọ vỗ bộp bộp vang dội, anh nhẩn!

"Hạ Minh Duệ, mày nhìn mặt tao xem. Ba năm trước đây, nếu không phải tao mạng lớn, không chỉ là bị huỷ dung đơn giản như vậy. Mày có còn nhớ là mày đã đoạt người phụ nữ của tao không? Trong trường đua ngầm đụng xe tao văng ra ngoài? Nếu không phải bởi vì mày tao sẽ biến thành như ngày hôm nay sao?"

Ba năm trước đây?

Lông mày Hạ Minh Duệ run lên, sao anh lại không nhớ rõ anh đoạt người phụ nữ của tên này? Cho tới bây giờ chẳng phải đều là phụ nữ bám dính lấy anh ư?

Hạ Minh Duệ cẩn thận nhìn mặt người kia, mặc dù bị một vết sẹo thật dài, nhưng miễn cưỡng vẫn có chút ấn tượng.

Chỉ có điều mấy cô gái trong đoàn đua, ai thắng thì theo người đó? Bất quá đối với những người phụ nữ đó anh cho tới bây giờ cũng không có gì hứng thú, chỉ là người phụ nữ đó như kẹo đường dính lấy anh, anh muốn bỏ cũng không bỏ được. Cái này gọi là giành ư? Hắn ta cho là Hạ Minh Duệ anh phụ nữ nào cũng để mắt tới sao?

Ánh mắt của anh có kém đến vậy không chứ?

Người đàn ông này đầu bằng đầu hủ chẳng? Kỹ thuật đã rồi, lại còn liên hiệp với mấy chiếc xe trên đường đua ngang chân anh, có điều kỹ thuật anh cao hơn một bậc, bọn họ không những không đánh bay được xe của anh, mà còn bị anh hạ gục từng chiếc một của bọn họ.

Hiện tại lại chạy tới trách anh?

Từng gặp qua nhiều kẻ vô si nhưng chưa gặp qua tên nào lại vô si đến mức như vậy!

"Kỹ thuật không bằng người khác để người ta khinh bỉ rồi, huống hồ mày còn vô dụng cỡ nào? Cả mấy người liên hiệp lại cũng không đuổi lại tao? Còn bị tao cho đi hết? Nếu tao là mày sớm đã đập đầu chết rồi, lại còn mặt mũi sống trên đời này nữa!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ không lớn, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo chút ít giễu cợt cùng khinh thường khiến cho tên cơ bắp cảm đầu trên mặt lúc xanh lúc đỏ, hết sức đặc sắc! Nếu như lời nói vừa rồi không khiến hắn học máu, như vậy lời kế tiếp của anh còn khiến cho người ta trên mặt cảm thấy nóng hừng hực còn hơn là bị người hung hăng đánh cho một trận.

"Về phần phụ nữ? Dù sao tao cho tới bây giờ không cần làm gì, những phụ nữ kia cũng bám dính lấy không tha, không giống người khác, giống đồ phế vật, cũng theo đuổi phụ nữ cả chục con phố, thế nhưng lại bị người ta ghét bỏ đuổi đi như đuổi ruồi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 100: Không được tổn thương cô ấy

"Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa người với người? Có vài người cho dù không cố ý làm gì, chỉ cần đứng ở một chỗ cũng tản ra ánh sáng vạn dặm không gì sánh kịp, chỉ cần một ánh mắt nhỏ nhỏ liền có thể làm cho người ta báỉ phục.

Không giống vài người, bất kể ở đâu, đều khiến mọi người nôn mửa."

Hạ Minh Duệ thản nhiên nói, trên mặt không có chút biểu hiện dư thừa nào, giống như những lời anh nói chỉ là một chuyện nhỏ vô hại, nhưng càng như vậy càng khiến tên cơ bắp cảm đầu mặt chột đỏ bừng, trên cổ gân xanh nổi đầy, giống như bên trong đang có con giun ngo ngoáy, hết sức khủng khiếp.

Hạ Minh Duệ vốn dĩ quý một chân trên đất, thế nhưng nếu bọn họ đã quyết định không để anh rời đi, như vậy anh có nhịn nữa cũng vô ích, vậy thì đập đẹp tất cả bọn chúng là được.

Vì vậy anh ôm Cổ Hiểu Kha, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên.

Người ngoài chỉ biết 3 năm trước đây, Hạ Minh Duệ anh chẳng qua là đứa con nhà giàu chỉ biết núp bóng phía sau anh hai của anh, chỗ nào cũng cần anh ấy dọn dẹp tàn cuộc, sống phóng túng, cái gì cũng từng thử qua! Duy chỉ có đối với buôn bán là không có hứng thú, lại còn là một tên có sức lực mà ngu ngốc thôi. Cũng vì vậy mà khiến cha anh đau đầu không thôi, chỉ hận rèn sắt không thành thép, cuối cùng đối với anh càng thêm thất vọng.

Có lẽ thật sự là bởi vì có một người anh tốt luôn che chắn ở trước mặt anh, thay anh che gió che mưa, cho nên anh mới không chút kiêng kỵ như vậy, chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết thì đối với anh chuyện đó không phải là chuyện lớn.

Nhưng Hạ Minh Duệ anh thật là người như vậy sao?

Anh chẳng qua là lười mà thôi! Trong công ty có anh hai chống đỡ, dù sao sản nghiệp nhà anh cũng lớn như vậy, có một người anh hai có năng lực như vậy, anh phá phách một chút thì có quan hệ gì?

Có câu phá phách lỗi phải có tư cách phá phách lỗi. Mà Hạ Minh Duệ anh chưa bao giờ cho rằng Hạ gia là tư cách phá phách lỗi của anh.

"Tiểu Thiên, đi theo anh đi, em lưu lại cũng không giúp được gì!"

Hứa Hạo Trạch còn muốn nói chút gì, lại thấy Lâm Thiên Y kinh hoàng kêu một tiếng, cả người hướng về phía Hạ Minh Duệ, ngay cả hắn cũng không phản ứng kịp nữa.

"Hạ Minh Duệ cẩn thận!"

Cô cũng không biết vì sao ở dưới tình huống này lại làm theo bản năng phản ứng như vậy, nhìn thấy mấy tên ăn mặc như côn đồ phía sau muốn dùng ống thép đánh lên người Hạ Minh Duệ, cô cũng không để ý tới lễ phục rách nát trên người, cả người liền nhào tới.

Khi đó, lời nói sắc bén của Hạ Minh Duệ khiến tên cầm đầu tức sôi máu, đưa tay ra hiệu, những người xung quanh liền giơ ống thép trong tay lên.

Mất thấy Hạ Minh Duệ sẽ bị loạn côn đánh chết, không chết cũng tuyệt không yên lành gì, cô thậm chí không nghĩ tới mình sẽ như thế nào.

Hạ Minh Duệ cũng không nghĩ tới Lâm Thiên Y, người phụ nữ ngu ngốc này lại đột nhiên lao tới, cho nên dưới tình huống không chút phòng bị, cái anh sững sờ là Lâm Thiên Y chạy băng băng qua bờ rào sang một bên, bởi vì đang ôm Cố Hiểu Kha, vì thế cả cơ thể anh cũng không kịp xoay chuyển trực tiếp ngã vào tên cơ bắp trước mặt.

Đối với tình huống đột ngột Hạ Minh Duệ có chút ngây ngời, ngay cả những tên chung quanh đang ào ào giơ vũ khí cũng sững sờ, mà ngây ngời nhất chính là tên đại ca cầm đầu bị xô ngã làm nệm kia!

Bất quá lúc Hạ Minh Duệ ngã xuống, vì không muốn làm bị thương Cố Hiểu Kha trong lòng, đã cố hết sức để cô nằn một bên.

Mà chính anh lại không có vận tốt như vậy, trực tiếp đè trên người tên cơ bắp, Lâm Thiên Y vừa lúc mềm mại té nhào vào trên lưng Hạ Minh Duệ.

Đây vốn nên là thời khắc tuyệt mỹ, Hạ Minh Duệ cũng rất muốn hưởng thụ giờ khắc này, chỉ có điều bây giờ không phải là lúc thích hợp, anh cơ hồ ngay lập tức hành động.

Thừa dịp kẻ cầm đầu bị anh xô ngã, anh nhanh chóng trở tay chế trụ người.

Hạ Minh Duệ kèm hai bên kẻ cơ bắp lui về sau một bước, cảnh giác nhìn những ánh mắt chăm chăm như hổ rình mồi, quay về phía Lâm Thiên Y nháy mắt, ra hiệu cô đến phía sau mình.

Lâm Thiên Y hiểu ý, muốn ôm Cố Hiểu Kha về phía sau, nhưng ôm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn lễ phục rách nát trên người cô, trong mắt bùng lên ngọn lửa tức giận, hận không thể lập tức moi ánh mắt của tất cả mọi người ở đây.

Lâm Thiên Y cơ hồ dùng hết sức lực, rốt cuộc đem Cố Hiểu Kha nửa ôm nửa kéo đến sau lưng Hạ Minh Duệ.

Cũng chính lúc này một tên trong nhóm nhanh trí tóm được Lâm Thiên Y đang một mình thờ hồn hển, một tay siết ở cổ cô. Hạ Minh Duệ muốn tương trợ thế nhưng một phần vì bị thương, phần lại phải kèm hai người nên không hành động nhanh được, chỉ có thể trở mắt nhìn Lâm Thiên Y bị bắt lại.

"Các người muốn làm gì? Buông cô ấy ra!"

Nhìn Lâm Thiên Y bị bắt, Hứa Hạo Trạch từ dưới đất đứng lên chạy tới bên người Lâm Thiên Y, muốn đoạt cô từ trong tay người đó về.

Chẳng qua là khi hắn vươn tay muốn kéo Lâm Thiên Y đến bên cạnh mình, liền bị một người khác đá một cước vào bụng.

Hứa Hạo Trạch một tay ôm bụng, đau đớn cúi người xuống. Trên thực tế vừa mới trải qua cuộc phẫu thuật thân thể hắn còn rất yếu ớt.

"Mây tưởng mây là ai? Nơi này đã không còn chuyện của mây, rút nhanh, nếu không đến chết cũng không biết mình chết thế nào đâu!"

Hứa Hạo Trạch ôm bụng, trán lấm tấm mồ hôi.

"Chẳng phải lúc đầu đã nói là không có cô ấy bị thương?"

"Đó là lúc đầu! Mây cũng thấy tình huống bây giờ phức tạp như vậy, mây không phải nói ả đàn bà này là người tình của Hạ Minh Duệ sao? Mây tốt nhất nên cầu nguyện ả còn có chút chỗ hữu dụng, nếu không mây nhất định phải chết!"

"Mày!"

Hứa Hạo Trạch mở miệng muốn mắng, nhưng một chữ "mày" vừa ra khỏi miệng liền bị ánh mắt những người chung quanh dọa sợ.

Không phải là hắn không muốn cứu cô, chỉ là hắn bất lực, chỉ trách cô cùng Hạ Minh Duệ có quan hệ.

"Thả đại ca chúng tao ra! Nếu không tao bóp chết nó!"

Tên đầu trọc đang kiềm chế Lâm Thiên Y siết tay lại. Lâm Thiên Y buồn bực hừ một tiếng.

Hạ Minh Duệ gắt gao nhìn chăm chăm tên đầu trọc đang siết cổ Lâm Thiên Y, hận không thể uống máu ăn thịt hắn.

"Hạ Minh Duệ, không cần lo cho tôi, mau đưa Hiếu Kha tới bệnh viện, cô ấy không chịu nổi nữa đâu!"

Lâm Thiên Y gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ, hy vọng anh không cần lo cho cô mà đưa Cố Hiếu Kha tới bệnh viện. Cô không muốn bởi vì mình mà khiến Cố Hiếu Kha xảy ra chuyện, như vậy lương tâm cô sẽ bất an.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ sâu sâu ẩn ẩn nhìn Lâm Thiên Y, làm cho người khác không đoán được đến tột cùng anh đang suy nghĩ gì.

"Đi mau đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Nước mắt cứ như vậy không chịu thua kém chảy xuống, cô cũng không biết mình đến tột cùng vì sao lại khóc, nhưng tuyệt không phải bởi vì sợ.

Hạ Minh Duệ vẫn trầm mặc nhìn cô một cái, môi mỏng khẽ mở, giọng nói có hơi khàn khàn.

"Em chắc chắn?"

"Anh sao lại dài dòng như vậy, đi a, chậm nữa cô ấy sẽ chết mất. Hôm nay là ngày kết hôn của hai người mà!"

Câu này cô cơ hồ là rống lên, cũng không quản lực đạo của người sau lưng càng tăng, bây giờ cô hít thở có chút khó khăn.

"Được!"

Một chữ đơn giản khi Hạ Minh Duệ nói ra lại mang theo một cảm giác khiến người an tâm, Lâm Thiên Y khoé miệng lộ ra một chút thoải mái, trong lòng lại hơi có chút khổ sở. Có lẽ trong lòng anh, cô thật sự chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé không đáng kể, có cũng được mà không có cũng không sao.

Hạ Minh Duệ thật sâu nhìn Lâm Thiên Y một cái, sau đó từ trên người cô thu hồi ánh mắt.

"Tao không có thời gian để lãng phí cùng tụi mày. Nhưng tụi mày phải nhớ kỹ, mục tiêu của tụi mày là tao, cô ấy không liên quan gì. Tao sẽ trở lại dẫn cô ấy đi, hy vọng trước khi tao trở lại cô ấy không bị mất một cọng tóc nào. Nếu không hậu quả chúng mày không cách nào hình dung được!"

Lần này Hạ Minh Duệ không có dây dưa nữa mà giơ tay lên trực tiếp đánh ngất tên cầm đầu. Anh phải ôm Cố Hiếu Kha tới bệnh viện, không có cách nào tiếp tục kèm hai người hai bên. Sau khi đánh ngất người, Hạ Minh Duệ không khách khí đá hắn một cước trên đất, ôm lấy Cố Hiếu Kha cũng không quay đầu lại rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 101: Chẳng có gì đặc biệt

Lâm Thiên Y hai mắt nhắm lại nhìn bóng lưng dứt khoát của anh, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

"Thì ra địa vị của mày trong lòng nó cũng chẳng có gì đặc biệt. Bất quá nghe nói mày là nhân tình của nó?"

Mấy người đỡ kẻ cơ bắp lên giường, tên trọc đầu lỗ măng sờ sờ khuôn mặt sưng tấy của Lâm Thiên Y, khoé mắt liếc về phía Hứa Hạo Trạch.

Đối với đụng chạm của hắn, Lâm Thiên Y chỉ quay mặt đi, không nói gì. Đối với chuyện sắp sửa phát sinh kế tiếp, cô tựa hồ đã hiểu rõ.

Nhưng mà tên đầu trọc đó lại không tiếp tục làm khó cô, ngược lại đẩy cô ngã trên đất, lạnh lùng bỏ lại một câu.

"Mày tốt nhất nên cầu nguyện nó sẽ trở lại, nếu không chúng tao sẽ cho mày biết cho dù chết cũng có thể rất....!"

Đối với lời nói khinh bạc cùng uy hiếp của hắn, Lâm Thiên Y dứt khoát nghiêng đầu sang chỗ khác, nhắm mắt làm ngơ!

Nếu để cho cô chạy trốn được, cô nhất định sẽ báo thù! Không tiếc bất cứ giá nào! Lâm Thiên Y cô cũng không phải người dễ bị khi dễ! Hừ hừ!

Hạ Minh Duệ ôm Cố Hiểu Kha vội vã chạy ra ngoài. Lúc đến anh làm theo chỉ dẫn của bọn chúng, chỉ mang theo tiền, những thiết bị truyền tin đám người kia đã viết rõ ràng trong thư, tất cả đều không được phép mang theo.

Cho nên khi Hạ Minh Duệ chạy tới ven đường liền tùy tiện kéo một người đi đường lại.

Đó là một người phụ nữ tóc xoã ngang vai, khi có người kéo cánh tay cô lại, cô còn tưởng rằng mình gặp phải ông chú sàm sỡ nào, nhưng khi quay đầu lại, đang chuẩn bị quát lớn thì nhìn thấy ánh mắt hoa đào kia của Hạ Minh Duệ, khuôn mặt lãnh mạc như băng, nhất thời ngẩn ra, nói chuyện không trôi chảy, ngay cả trong ngực anh đang ôm Cố Hiểu Kha cũng làm bộ như không thấy.

"Xin hỏi, có chuyện gì sao?"

Giọng nói cô lắp bắp, hai má ửng hồng, hai mắt loé sáng. Người đàn ông này đẹp quá! Nếu có thể trở thành bạn gái anh, đoán chừng nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

"Cô à, thật xin lỗi, tôi có việc gấp, có thể mượn điện thoại của cô một chút không?"

"À, được chứ!"

Người phụ nữ ngẩn ra, lập tức mặt cười tươi như hoa, đừng nói mượn, cho dù cho anh cũng không sao!

Người phụ nữ này thật ra là người có tiền, thoát nhìn hơn 30 tuổi, chồng chết, thực tế là một goá phụ xinh đẹp. Nhìn quần áo Hạ Minh Duệ có chút rách nát, trên thực tế mới vừa rồi ở trong căn phòng tối bị người ta đánh cho hai gậy, có chút chật vật, cô lập tức liền nổi lên ý định khác, nếu để anh làm tình nhân của cô.....

Bất quá lúc này Hạ Minh Duệ không để ý tới ánh mắt có chút thâm ý khác của người phụ nữ, chẳng qua là vội vàng cầm điện thoại đi động bấm số Lộ Phi. Nếu là bình thường anh khẳng định không nhớ được số điện thoại người khác, nhưng nhớ ngày đó lúc mới trở về nước cần đổi số, Lộ Phi kia lại đi mua một cặp số điện thoại người yêu, cho nên cho dù anh không muốn nhớ rõ cũng không cách nào quên được. Vừa lúc lại có tác dụng.

Trên thực tế Lộ Phi cũng đang ở gần đây, nếu không phải đám người kia nói Hạ Minh Duệ chỉ được phép tới một mình, Lộ Phi đã sớm theo cùng.

Không quá 2 phút sau, Lộ Phi liền chạy tới. Hạ Minh Duệ nói lời cảm ơn xong liền đưa trả lại điện thoại cho người phụ nữ.

"Lộ Phi, đưa Hiểu Kha tới bệnh viện. Người phụ nữ gốc Lâm Thiên Y còn đang ở trong tay đám người kia, tôi phải đi cứu cô ấy!"

"Được!"

Lộ Phi cũng không còn dè dặt về cả lơ phát phơ thường ngày, lúc này anh rất nghiêm túc, vỗ vỗ bả vai Hạ Minh Duệ, vẫn không nhận được dằn dò một câu.

"Cẩn thận một chút!"

Trên thực tế cũng không phải anh lo lắng cho Hạ Minh Duệ, anh vốn là anh em tốt kiêm người cộng tác với Hạ Minh Duệ, khả năng của Hạ Minh Duệ tới đâu anh biết rất rõ, chỉ sợ rằng xui xẻo không phải là Hạ Minh Duệ mà là đám người kia, tuyệt đối không có trái ngọt mà ăn.

Hạ Minh Duệ không chú ý tới lời nói của Lộ Phi, Lâm Thiên Y vẫn còn ở trong tay bọn người đó, trong lòng anh không nhận được lo lắng, anh cũng không biết cảm xúc này là thế nào nữa? Trước đây cho dù đối mặt với nguy hiểm tính mạng, anh cũng sẽ không nhăn mặt nhíu mày, chứ đừng nói đến trở nên hoảng hốt, nhưng là chuyện vừa liên quan tới Lâm Thiên Y, anh liền không cách nào khống chế tâm tình, mọi người xem anh đã dữ dội đến như vậy!

Giao Cố Hiểu Kha cho Lộ Phi xong, Hạ Minh Duệ cũng không quay đầu lại lập tức hướng về phía căn phòng kia mà chạy.

Về phần người phụ nữ đẹp kia nói cái gì, một câu anh cũng không nghe lọt.

Thật lâu sau khi Hạ Minh Duệ rời đi, goá phụ kia vẫn còn ngẩn người chưa phục hồi lại tinh thần. Nếu để Hạ Minh Duệ biết ý tưởng vừa rồi của cô, đoán chừng có khả năng sẽ bóp chết cô.

Mặc dù anh chàng đẹp trai chỉ nói với cô một câu, nhưng trong lòng cô vẫn

còn sục sôi dối khát. Bởi vì số điện thoại của bạn anh còn trong máy cô, mặc dù người đàn ông đẹp trai khi này so ra không bằng Hạ Minh Duệ nhưng đáng đáp cũng không tệ! Hi hi!

Lộ Phi vốn không biết sau này vị mỹ nữ này vẫn muốn xin số điện thoại của Hạ Minh Duệ từ chỗ anh, bám riết đến mức anh kêu trời trời không thấu kêu đất đất không nghe!

Đơn giản chính là gặp khắc tinh a!

Trong căn phòng tối, sau khi Hạ Minh Duệ rời đi lại khôi phục sự bình tĩnh lúc đầu, bốn người kia tiếp tục ở trên bàn đánh mạt chược. Kỳ hạn bọn họ cho Hạ Minh Duệ chính là tối nay, nếu như trước khi trời tối Hạ Minh Duệ không xuất hiện, như vậy chờ đợi Lâm Thiên Y chỉ có một kết quả.

Chẳng qua là ngoài dự liệu của bọn họ, Hạ Minh Duệ rất nhanh đã trở lại, vẫn như trước chỉ có mình anh, tối tối lui lui cũng chỉ mất mười mấy phút đồng hồ, ngay cả Lâm Thiên Y hai tay đang ôm lấy đầu gối ngồi ở góc tường cũng không dám tin trọn to mắt.

Cô ngơ ngác nhìn người đến tuy có chút chật vật, người luôn thích sạch sẽ như anh lúc này trên mặt lại dính đầy bụi bẩn, nhưng những thứ này cũng không chút nào ảnh hưởng tới vẻ tuấn mỹ của anh.

Có một loại người cho dù mặc quần áo rách rưới, trên mặt đen thui không thấy rõ diện mạo, nhưng người đó chỉ đơn giản đứng trong đám người như vậy, bạn vẫn có thể lập tức nhận ra, người đó chính là Hạ Minh Duệ.

Cái loại khí chất ưu việt xuất sắc mà người khác không cách nào sánh nổi.

Trên người anh lúc nào mơ hồ cũng tản mát ra khí thế lạnh lùng bức người khiến người mất hồn!

Thình thoảng lại toát ra vẻ quyền rũ như nước, xinh đẹp tà khí khiến người ta không nhận được bị mê hoặc.

Sau khi say rượu, ánh mắt lại vô tội long lánh, môi mỏng xinh đẹp khẽ nhếch, khiến cho người ta không nhận được mà liếc nhìn.

Người đàn ông này chung quy có thể ở tại thời điểm phòng bị của cô yếu đuối nhất cho thấy một mặt khác của anh, khiến cô không ứng phó kịp.

Ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, tia sáng yếu ớt từ góc cửa mở ra càng làm anh tang thêm vẻ mờ ám mông lung, giống như la sát bước ra từ địa ngục, chỉ là lúc nhìn về phía cô mang theo chút tâm tình nhân nhật mà cô cũng không hiểu được.

Cái loại tâm tình đó dường như có thể đem cô hoà tan, cô không nhận được muốn chạy trốn.

"Tao tới rồi!"

Giọng nói lạnh lùng cũng không quá lớn lại rõ ràng truyền vào tai của mọi người.

Bốn người đang đánh mạt chược hừ một tiếng đứng dậy, đám người trước kia đã tản ra nay lại tụ lại, đem anh bao vây tầng tầng lớp lớp.

Kế tiếp, không nói lời nào, là cuộc chiến của cánh đàn ông, khác biệt chính là Hạ Minh Duệ chỉ có một người, còn đối phương ít nhất cũng hai mươi mấy người, nhiều hơn cả chục lần, rõ ràng là lấy đông hiếp yếu.

Lâm Thiên Y lui ở trong góc, trái tim nhỏ bé bất ổn đập thành thịch. Cô hận không thể cùng Hạ Minh Duệ kề vai chiến đấu, xin tha thứ cho một kẻ mê chơi game trên internet như cô, giấc mộng Đại Hà của nữ hán tử nhỏ bé kiêu diễm thích chém chém giết giết suốt cả người.

Đôi tay nhỏ bé ướt sũng mồ hôi nắm chặt lấy góc áo rách nát, ánh mắt ngấn nước chăm chú nhìn thân thể không ngừng chuyển động của Hạ Minh Duệ.

Có lúc thậm chí không nhận được khi nhìn thấy Hạ Minh Duệ chịu thua thiệt liền hét chói tai nhắc nhở, có lúc lại vì Hạ Minh Duệ bị trúng đòn mà ruột gan cũng muốn dâng lên tận cổ họng.

Chưa từng có lúc nào cô lại cảm thấy Hạ Minh Duệ lại đẹp trai ngay người như lúc này! Vô cùng lợi hại! Có đúng không?

Mặc dù trên người bị dính vài gậy, nhưng anh chung quy có thể né tránh được những cây gậy từ người khác một cách lẹ lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 102: Cẩn thận

Nhìn những cây gậy, ống thép cứ thế đánh trên người Hạ Minh Duệ, áo sơ mi của anh đã sớm rách nát thấm đẫm máu tươi, nhìn thấy mà đau lòng.

"Hạ Minh Duệ cẩn thận"

Nhìn những cây gậy từ bốn phương tám hướng đồng thời vung tới, Lâm Thiên Y sốt ruột tới mức mắt cũng đỏ lên, nhưng mà cô lúc này không kêu lên còn đỡ, một tiếng kêu này vừa cất lên, động tác tránh gậy của Hạ Minh Duệ chậm lại một chút, trên người bị đánh xuống năm sáu cây gậy, vốn dĩ tránh được phần lớn gậy gộc còn có thể, lần này thì hay rồi!

Cho dù dũng mãnh như Hạ Minh Duệ cũng không nhận được hừ một tiếng. Anh thở hổn hển vài ngụm khí, tầm mắt đông lạnh tản ra nguy hiểm như con báo đang đi săn mồi, đã thật lâu chưa từng chịu thua thiệt lớn như vậy, lần này anh thật sự nổi giận. Mới vừa rồi bất quá chỉ là làm nóng người mà

thời.

Thấy bản thân la lên chẳng những không giúp được Hạ Minh Duệ ngược lại còn làm hại anh bị ăn thêm nhiều gậy hơn, Lâm Thiên Y le lưỡi một cái, trong nháy mắt lập tức im bật, ý chí chiến đấu vốn đang cao ngất của cô bỗng xui xuống!

Chỉ bất quá mới vừa rồi bắt đầu, động tác Hạ Minh Duệ nhanh hơn rất nhiều, người té xuống ngày càng nhiều. Cô cơ hồ chuyển kiếp đến trong phim xã hội đen của Hongkong.

Hạ Minh Duệ đánh trả nhiều lần khiến cô nhịn không được muốn thét chói tai, nghĩ đến thảm trạng mới vừa rồi của Hạ Minh Duệ, cô lập tức kiềm chế lại.

Mãi cho đến cuối cùng, tóc Hạ Minh Duệ cũng bê bết mồ hôi, trên áo sơ mi bản không còn hình dạng lỗ chỗ vết tím bầm.

Khuôn mặt đẹp trai tuấn lãng như thiên thần cũng suýt bị đánh nở hoa.

Lúc này tất cả mọi người bị Hạ Minh Duệ đánh nằm bẹp trên đất, chỉ còn lại tên cầm đầu. Lâm Thiên Y không tự chủ được đưa tay nhỏ bé che miệng lại, đơn giản là thật lợi hại, trong nháy mắt cô đối với Hạ Minh Duệ sùng bái cuộn cuộn như nước sông không dứt.

Sau khi Hạ Minh Duệ mạnh mẽ đem kẻ cơ bắp duy nhất còn lại đá ra giữa sân, Lâm Thiên Y rốt cuộc không nhịn được, hai tròng mắt phát sáng, vỗ tay "bốp bốp".

Thật sự là quá đẹp trai! Quá phong độ!

Hạ Minh Duệ giẫm ở trên lồng ngực kẻ cơ bắp, dùng sức nghiền.

Sau đó một cước đem người đã đến hôn mê bất tỉnh, có điều trước lúc hấn ngất đi trong nháy mắt ánh mắt rõ ràng thể hiện sự không cam lòng.

Tài nghệ không bằng người! Không trách được người nào!

Những tên bị Hạ Minh Duệ đánh té xuống đất chưa ngất đi, ở dưới tầm mắt Hạ Minh Duệ quét qua đều rồi rít sọ đến cúi đầu. Đôi mắt kia như thế nào a, cái loại ánh mắt đó bây giờ suy nghĩ một chút bọn họ đều có loại cảm giác khiếp sợ.

Hạ Minh Duệ đứng yên, thờ hờn hờn lấy vài ngụm khí, mặc dù như vậy sống lưng vẫn thẳng tắp.

Cước bộ của anh thoát nhìn có chút lão đạo.

Lâm Thiên Y ngơ ngác nhìn Hạ Minh Duệ đi tới, cặp mắt to mê mang giờ phút này còn mang theo rung động khi nãy của Hạ Minh Duệ.

Ở trong lòng cô vẫn cho rằng Hạ Minh Duệ chính là bình hoa di động. Mặc dù thỉnh thoảng người đàn ông này tàn sát khí thế khiến người ta nhượng bộ lui binh, nhưng vậy tuyệt đối không có nghĩa là Hạ Minh Duệ là một cao thủ tuyệt thế.

Đối với ánh mắt ngơ ngác mang theo điểm sùng bái của Lâm Thiên Y, Hạ Minh Duệ rất là hưởng thụ, không khỏi nhếch miệng, chẳng qua là nụ cười này động đến vết thương, bởi thế nên có chút ượng ượng.

Lâm Thiên Y trơ mắt nhìn Hạ Minh Duệ ở trước mặt cô ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt không còn vẻ máu lạnh lãnh khốc khi nãy, tựa hồ như vậy có chút nhân nhật dịu dàng, chẳng lẽ lại là ảo giác của cô?

Nhưng mà câu nói đầu tiên Hạ Minh Duệ nói ra đập tắt toàn bộ ảo tưởng của cô! Tên khốn này sao lại có thể là nhân vật anh hùng chứ? Rõ ràng chính là một tên khốn kiếp siêu cấp!

"Xấu chết đi được, heo cũng còn đẹp hơn em!"

Hạ Minh Duệ sờ sờ gương mặt sưng phù của Lâm Thiên Y, trong mắt xẹt qua một chút đau lòng không dễ phát hiện.

"Cút ngay!"

Lại dám nói cô xấu xí. Lâm Thiên Y thờ ờ phi phi.

Ngay sau đó chân mày Hạ Minh Duệ nhíu chặt lại, cộng thêm vết thương đáng sợ trên mặt, khiến cho Lâm Thiên Y trong lòng đánh bộp một cái. Tên khốn này không phải là bị đá thương nghiêm trọng ở đâu chứ?

Lập tức cũng không tiếp tục gian dối anh nữa, cẩn thận thử dò xét hỏi.

"Hạ Minh Duệ, anh không sao chứ? Có phải nơi nào bị thương không? Để tôi xem một chút xem có nặng không?"

Lâm Thiên Y trong mắt ân cần không che giấu, lúc này vẻ mặt Hạ Minh Duệ mới có chút dễ nhìn.

"Cái mông bị thương, em chắc chắn em muốn xem?"

"Cút!"

Tên khốn này, nhìn bộ dạng kia của anh cũng không có vấn đề lớn, ngay sau đó về mặt Lâm Thiên Y cứng đờ, bởi vì Hạ Minh Duệ kia cứ nhiên xé rách áo khoác của cô. Lâm Thiên Y phục hồi tinh thần vội vàng kéo lấy cổ áo mình, khuôn sắc của cô cứ thế mà lộ ra không phải sao!

Hiện tại có nhiều người ở đây, cô cũng không muốn cứ thế mà chạy a!

"Cởi ra!"

Hạ Minh Duệ đen mặt, hơn nữa trên mặt có vết thương, cho dù đẹp trai cũng có loại cảm giác dữ tợn. Lâm Thiên Y bị giọng nói lạnh như băng của anh làm sợ hết hồn.

"Tại sao?"

Lâm Thiên Y ngược cầm, bộ dáng anh dám cởi tôi sẽ liều mạng với anh.

Kết quả Hạ Minh Duệ không kéo lễ phục của cô, ngược lại cởi áo khoác của mình ra, hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, giọng nói ra lệnh mang theo sự kiên định.

"Thay cái này, nhanh lên một chút!"

Ặc.

Trên người cô đang khoác áo của Hứa Hạo Trạch, có chút không rõ, có áo mặc là được, vì sao lại phải mặc áo của anh?

Thấy Lâm Thiên Y bất động, Hạ Minh Duệ phát hỏa, đừng bắt tôi động thủ! Cẩn rằng nghiêng lợi khiến Lâm Thiên Y có chút mờ mịt, bắt quá ở dưới ánh mắt nhìn chằm chằm cùng hung tợn của Hạ Minh Duệ, cô rốt cuộc thoả hiệp.

Nhưng cô nhìn Hạ Minh Duệ với ánh mắt ngấn nước, muốn nói lại thôi!

Chẳng lẽ cô ở nơi này thay quần áo? Trước mặt mọi người?

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, không vui mở miệng.

"Bọn họ không dám nhìn đâu, ai dám nhìn tôi liền móc mắt hắn ra!"

Giọng nói âm u như của ác ma đến từ địa ngục, mang theo hơi thở khát máu, những người bị đánh đến tàn tạ chưa ngất đi không chút nghi ngờ lời nói này của anh, vì vậy rối rít giả bộ bất tỉnh.

Cuối cùng, ánh mắt Hạ Minh Duệ dừng lại trên người Hứa Hạo Trạch từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc không lên tiếng. Đối với người đàn ông này Hạ Minh Duệ có sát ý! Bởi vì hắn hết lần này đến lần khác khiến Lâm Thiên Y bị tổn thương.

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm nguy hiểm của Hạ Minh Duệ, một câu cũng chưa nói, Hứa Hạo Trạch quay đầu sang chỗ khác, ánh mắt có chút phức tạp.

Thấy uy hiếp được giải trừ, Lâm Thiên Y nuốt một ngụm nước bọt, cô cũng phải thay quần áo, anh thế nào lại không tránh đi, cũng biết hù dọa người khác, mình lại vẽ đường cho hươu chạy.

"Mau thay đi, chúng ta còn phải đến bệnh viện!"

Một câu nói thành công đánh tan do dự của Lâm Thiên Y, dù sao nên nhìn không nên nhìn người đàn ông trước mắt này cũng nhìn rồi, cô còn kiểu cách cái rắm a!

Lúc Lâm Thiên Y thay quần áo, những vết thương trên người kia liền lộ ra. Nhìn những dấu vết ghê người kia, sát ý trên người Hạ Minh Duệ muốn thu cũng không thu lại được.

Chờ Lâm Thiên Y đem áo của anh mặc vào, Hạ Minh Duệ lúc này mới hài lòng, sắc mặt thoáng dễ nhìn một chút.

Lâm Thiên Y cố gắng đứng lên, chỉ là ngồi chồm hổm quá lâu, chân cũng tê rần, cho nên không chút phòng bị đâm đầu vào trong ngực Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ đứng lúc giang tay đem người ôm ở trước ngực.

"Gấp như vậy đã yêu thương nhưng nhớ?"

Giọng nói hài hước khiến Lâm Thiên Y ảo não, khuôn mặt nhỏ nhắn thành linh đồ lên, đúng là gặp quỷ!

Lâm Thiên Y muốn đẩy Hạ Minh Duệ ra, nhưng là đẩy một cái chẳng những không đẩy được người ra mà còn bị ôm chặt hơn. Nhiệt độ nóng rực của người đàn ông cơ hồ muốn đem cô hoà tan.



Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 103: Bệnh tình nguy kịch

Không chút bận tâm những kẻ ở sau lưng đã bị đánh ngất hay giả bộ bất tỉnh, thật ra thì những tên này ở trong lòng Hạ Minh Duệ đã sớm bị phán từ hình. Anh đã an bài xong người nhật xác cho bọn họ.

Trêu chọc người của anh, anh luôn không bao giờ hạ thủ lưu tình.

Lôi kéo Lâm Thiển Y ra khỏi kho hàng bị bỏ hoang, ánh mặt trời phía ngoài có chút chói mắt, bọn họ vội vã chạy tới bệnh viện, cũng không biết tình hình Cố Hiểu Kha như thế nào.

Chỉ là khi bọn họ chạy tới bệnh viện tìm được phòng bệnh Cố Hiểu Kha lại phát hiện Lộ Phi đứng ở ngoài cửa, cửa phòng bệnh đóng chặt.

"Cô ấy, thế nào rồi?"

Hạ Minh Duệ lần đầu có chút do dự, trong lòng có dự cảm xấu.

Lộ Phi nhìn anh một cái, khuôn mặt luôn mang theo tươi cười trước đây có chút phức tạp, cũng hiếm khi không đáp lại lời Hạ Minh Duệ, chỉ là nhìn anh một cái, trầm mặc.

Kể đó là sự yên lặng đến quỷ dị.

Hạ Minh Duệ mím môi, đẩy cửa phòng bệnh ra, Lâm Thiển Y theo sát phía sau anh.

Trong phòng bệnh, Cố Hiểu Kha an tĩnh nằm trên giường, mặt tái nhợt không chút huyết sắc, chỉ là khoé miệng ẩn hiện nụ cười thoả mãn hạnh phúc.

Ở bên cạnh, Diệp Tinh Văn ngồi trước giường bệnh vuốt ve tóc của cô, nước mắt đã sớm khô. Ngay cả hai người Hạ Minh Duệ đi vào bà cũng không có ngẩng đầu lên, căn bản giống như không phát hiện.

"Bác gái?"

"Bác gái!"

Hạ Minh Duệ thăm dò gọi một tiếng, Lâm Thiển Y cũng ngoan ngoãn gọi theo. Bất kể lúc trước giữa bọn họ có hiềm khích gì, nhưng hiện tại tâm tình của cô cũng nặng nề.

"Nếu nó cứ như vậy mà đi, tôi đây một mình biết sống sao? Tôi chỉ có một đứa con gái bảo bồi thôi!"

Diệp Tinh Văn vừa khóc vừa nói, vừa vỗ lên giường, khuôn mặt thương tâm muốn chết khiến cho Lâm Thiển Y cũng không nhịn được trong lòng thấy chua xót. Đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ.

Nước mắt cứ thế chảy xuống, mặc dù cũng không ai nói gì, nhưng trong lòng Lâm Thiển Y cũng không dễ chịu.

"Bác gái, thật xin lỗi!"

Trừ cái này cô thật không biết nên nói cái gì để an ủi người làm mẹ này!

Vốn cô còn tưởng rằng Diệp Tinh Văn sẽ nhảy dựng lên níu lấy cổ áo cô, sau đó ào ào mắng cô một trận hoặc là cho cô vài cái bạt tay, thế nhưng những chuyện đó đều không xảy ra.

"Bác sĩ nói thế nào?"

Lúc mới bắt đầu Hạ Minh Duệ có lo lắng sau rất nhanh lại tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía Lộ Phi đang tựa trước cửa.

"Bác sĩ nói nếu ngày mai cô ấy vẫn không tỉnh lại rất có thể sẽ tiếp tục như vậy cho đến khi..."

"Không còn biện pháp khác sao?"

"Khó nói!"

Trong phòng bệnh lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Vậy mà lúc này, điện thoại di động trong túi xách của Diệp Tinh Văn vang lên, tiếng vang phá vỡ sự tĩnh mịch trong phòng bệnh.

Điện thoại là do chồng bà ở Mỹ gọi, bà lau khoé mắt, giọng nói run rẩy khàn khàn.

"Ông xã!"

"Tinh Văn, em đang ở đâu? Hiểu Kha đâu?"

Đột nhiên, Diệp Tinh Văn liền nghẹn ngào, đôi môi mấp máy mở rồi lại đóng, nhưng không phát ra một âm tiết đầy đủ nào, cuối cùng chỉ còn lại tiếng nức nở.

"Tinh Văn, em sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Hu hu..."

Trả lời ông là tiếng khóc khê của Diệp Tinh Văn.

"Aizz, em đừng khóc nữa, có phải Hiểu Kha đã xảy ra chuyện?"

Nhiều năm như vậy, tính tình Diệp Tinh Văn ông biết rõ, dường như không có chuyện gì có thể khiến bà gục ngã, để cho bà phải khóc như vậy duy nhất chỉ có thể là đứa nhỏ Hiểu Kha kia, sẽ không phải là xảy ra chuyện gì chứ?

"Ông xã à, Hiểu Kha con bé...."

Nói được nửa câu Diệp Tinh Văn lại một lần nữa khóc không thành tiếng.

"Tinh Văn a, em đừng khản trương, bệnh của Hiểu Kha không nhất định không chữa trị được. Trước kia không phải anh đã từng nhắc với em anh có bạn tốt làm trong viện nghiên cứu y học sao? Anh ấy là chuyên gia về lĩnh vực tim, gần đây công ty bọn họ có nghiên cứu phương án trị liệu bệnh tim, có điều phương án này còn chưa được phổ biến, hơn nữa tỷ lệ thành công không cao, anh nghĩ chúng ta có thể để Hiểu Kha thử một lần, coi như còn có một chút hy vọng, em cảm thấy thế nào?"

"Anh nói thật sao?"

Nghe lời này, Diệp Tinh Văn lập tức ngừng khóc. Tình huống hiện tại của Hiểu Kha cũng không mấy lạc quan, có lẽ đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất. Nếu là trước kia không nắm chắc 100% bà tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng bây giờ thì khác, tánh mạng Hiểu Kha một sớm một chiều. Hôm nay vấn đề khó khăn duy nhất đó là Hiểu Kha vẫn chưa tỉnh lại.

"Anh có thể lừa em sao? Hiểu Kha đâu? Để con bé nói chuyện với anh!"

Lời của chồng bà thật vất vả khiến bà ngưng khóc nay nước mắt lại như vỡ òa.

"Hiểu Kha, con bé hôn mê đã mấy tiếng rồi, hô hấp như có như không. Bác sĩ đã nói rõ nếu không sớm tỉnh lại thì con bé sẽ..... hu, hu...."

"Aizz, em đừng khóc nữa, khóc có ích lợi gì? Mau nghĩ biện pháp để con bé tỉnh lại, thời gian giải phẫu là ngày mốt, để cho người ngày thường con bé thích nhất gọi thử, nói không chừng có thể gia tăng ý chí sống còn!"

Cha Hiểu Kha nói như thế, lời còn chưa dứt, vừa nghe như vậy Diệp Tinh Văn khóc còn thương tâm hơn.

Bà vừa khóc vừa thì thầm.

"Em không phải là người thân cận nhất sao? Nhưng em ở đây gọi lâu như vậy, cổ họng cũng khàn mà con bé lại không có dấu hiệu tỉnh lại, em còn có thể làm gì chứ?"

"Nếu không, em để cái tên Hạ Minh Duệ gì đó thử đi? Kha Kha không phải là thích anh ta sao? Cả ngày ở trước mặt anh khoe khoang!"

Mặc dù Diệp Tinh Văn không tình nguyện, nhưng đây có lẽ là biện pháp cuối cùng, bà lại cùng chồng nói thêm vài câu xong rồi cúp điện thoại, lau nước mắt rồi đứng lên xoay người nhìn về phía Hạ Minh Duệ.

Giọng bọn họ nói điện thoại không nhỏ, Hạ Minh Duệ cũng nghe rất rõ, mặc dù trong lòng không tình nguyện nhưng Cố Hiểu Kha bởi vì anh nên mới bị vậy, chuyện này anh phải có trách nhiệm. Cho nên không đợi Diệp Tinh Văn mở miệng, Hạ Minh Duệ liền nói.

"Bác gái, con sẽ cố hết sức!"

Diệp Tinh Văn cảm kích nhìn anh một cái, nhường chỗ cho Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ ngồi ở mép giường, cầm tay mảnh khảnh của Cố Hiểu Kha, khoé miệng giựt giựt, chuyện này giao cho anh thật là không thích hợp gì cả.

Anh phải nói như thế nào? Nói cái gì?

Cặp mắt đen nhánh chớp chớp, có chút bất lực nhìn về sau lưng, vẻ mặt có chút vô tội.

"Tôi phải làm sao?"

Ở phía xa khoé miệng Lộ Phi giựt giựt, được rồi, vào lúc này anh tin chuyện Hạ Minh Duệ không gần nữ sắc là thật.

Khoé môi Diệp Tinh Văn cứng đờ, sắc mặt có chút khó coi, bọn họ không phải sắp kết hôn rồi sao? Giữa vợ chồng chẳng lẽ chưa từng nói lời ân ái?

Lâm Thiển Y im lặng nhìn trần nhà, tên khốn này không phải đang giả bộ chứ? Cô thế nào lại có xung động muốn một phát đập anh chết đây?

Cô nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, dường như mình là tình nhân của anh à? Bọn họ ở chung một chỗ lâu như vậy, cô hình như thật không nghe anh nói qua lời ngon tiếng ngọt.

Thấy không ai để ý tới mình, gương mặt Hạ Minh Duệ ảo não, nhìn không rõ mắt mũi vốn dĩ đen như đất nòi, sau đó tên này giận dữ đứng lên, rống lên một câu với Lâm Thiển Y.

"Em tới đây, tôi không biết làm!"

Lâm Thiển Y: "..."

Anh á, cứ giả vờ đi!

Cô ghét nhất là vẻ mặt này của Hạ Minh Duệ, nhưng mà bây giờ không phải lúc để so đo. Trong nháy mắt Hạ Minh Duệ đứng lên, Lâm Thiển Y không chút khách khí đá một cước, vừa lúc đá phải ống chân Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ buồn bực hừ một tiếng, nơi đó là chỗ anh bị gây đánh trúng, cô nhóc này có biết áy náy không chứ?

Nhận ra khuôn mặt Hạ Minh Duệ có chút vẩn vơ, trong lòng Lâm Thiển Y thoáng chột dạ, này nha dầu gì cũng vì cứu cô mới bị đánh thê thảm như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 104: Tôi nói một câu, anh nói theo một câu

Vì vậy cô hung tợn dặn dò.

"Ngồi xuống, tôi nói một câu, anh liền lặp lại."

Thời gian càng kéo dài đối với Cố Hiểu Kha càng bất lợi, cô hiện tại cũng không định so đo xem anh có đang giả bộ không.

Lần này Hạ Minh Duệ ngoan ngoãn không lên tiếng phản đối, ngược lại nghe lời nắm thật chặt tay Cố Hiểu Kha. Trong lúc Lâm Thiển Y không để ý, khoé miệng nhếch lên, thể hiện sự vui vẻ vì đạt được mục đích.

"Đầu tiên, anh phải nhớ cho kỹ, nhất định phải biểu hiện tình cảm chân thành, đau đến không muốn sống, giọng nói phải thật dịu dàng đau xót. Nhớ rõ lời của tôi, vậy giờ chúng ta bắt đầu thôi!"

"Được!"

Hạ Minh Duệ trả lời dị thường dứt khoát.

"Hiểu Kha, mau chóng tỉnh lại, anh chờ em tỉnh lại để tiếp tục hôn lễ của chúng ta, đừng để anh một mình cô đơn trên cõi đời này."

Lâm Thiển Y vò đầu bứt tóc, suy nghĩ thấy gần đây cũng xem qua vài bộ phim điện ảnh, có lời kịch nào cảm động kinh điển nhưng cô suy nghĩ thật lâu mới phát hiện trong đầu trống rỗng, vì vậy bắt đầu nói liêu.

Lâm Thiển Y nói xong, nhìn chằm chằm phía sau Hạ Minh Duệ, này nha có ý gì? Vì sao lại không lặp lại?

"Tiếp tục!"

Gi? Lâm Thiển Y tròn to mắt.

"Tôi nói một câu, anh nói theo một câu. Tôi nói hết một lần anh có thể nhớ à?"

" Dĩ nhiên, bổn thiếu gia đã gặp qua là không quên được!"

Được rồi, cô chịu thua anh.

"Hiểu Kha, em có biết không, địa vị của em trong lòng anh không thể thay thế được, em chính là ánh nắng trong ngày đông, chiếu rọi từng bước chân của anh! Không có em, anh thật không biết phải tiếp tục sống tiếp như thế nào..."

Lâm Thiển Y nói thâm tình chân thành, đột nhiên cô nghĩ đến gần đây xem phim thần tượng có kết buồn, nữ chính bị chết, nam chính thương tâm muốn chết, nói xong, mắt to liền ngân nước.

Hạ Minh Duệ ở trước mặt khoe miệng giựt giựt, người phụ nữ này bị gì vậy?

"Hiểu Kha, I love you. Nếu như em tỉnh lại chúng ta sẽ lần nữa cử hành một buổi hôn lễ long trọng, để cho toàn bộ thế giới mọi người đều biết em chính là vợ của anh!"

Hạ Minh Duệ đã không biết hình dung tâm tình giờ phút này của anh như thế nào.

"Dừng!"

Lâm Thiển Y còn chuẩn bị thao thao bất tuyệt liền bị Hạ Minh Duệ dứt khoát cắt lời.

"Chuyện gì?"

Cô đang phát huy rất tốt nha, đột nhiên cắt đứt lời người ta thật không lễ phép gì cả.

"Đem lời em mới vừa nói lặp lại lần nữa!"

Mất to vô tội chớp chớp, Lâm Thiển Y cẩn thận nhớ lại mới vừa rồi cô nói gì, thật ra thì cô đều là nhất thời nói ra, làm sao nhớ được. Suy nghĩ hồi lâu, cô thử dò xét hỏi.

"Để cho toàn bộ thế giới mọi người đều biết em chính là vợ của anh?"

"Không phải câu này!"

"Ừm, nếu như em tỉnh lại chúng ta sẽ lần nữa cử hành một buổi hôn lễ long trọng?"

Khoe miệng Hạ Minh Duệ lại càng khó coi, câu trước nữa.

"Hiểu Kha! I love you?"

"Bỏ 2 từ đầu đi!"

Hạ Minh Duệ hướng dẫn từng bước.

"I love you?"

Lâm Thiển Y có chút mờ mịt, lời này hữu dụng sao?

"Ừ, chính là câu này, nói lại một lần nữa!"

Câu này là khẳng định không phải hoài nghi.

"Hạ Minh Duệ!"

Lâm Thiển Y nói một hồi sau, tên này giống với mình vui lắm sao? Có biết rằng Hiểu Kha còn đang nằm trên giường bệnh không? Có chút ý thức trách nhiệm không được sao?

"Em là không muốn Cố Hiểu Kha sớm tỉnh đúng không? Nhanh nói đi!"

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y còn có Cố Hiểu Kha đang hôn mê, mà Lộ Phi cùng Diệp Tinh Văn đã bị Hạ Minh Duệ lấy lý do bọn họ ở đây làm ảnh hưởng anh mà đuổi ra ngoài.

Lâm Thiển Y trợn mắt liếc anh một cái, oán hận mở miệng.

"Hạ Minh Duệ!"

Cô thật là muốn đánh anh một trận, nếu không phải vì Hiểu Kha, quý mới ở chỗ này bực bội với anh!

"I love you!"

Câu này dường như Lâm Thiển Y dùng hết sức để rống lên, vì dùng sức cho nên sau khi hô xong cổ họng bỗng thấy đau rát.

Cũng không biết Hạ Minh Duệ đã sớm mặt mày hớn hờ. Ừm, lời này từ trong miệng Lâm Thiển Y nói ra cảm giác cũng không tệ lắm.

"Tốt lắm, em ra ngoài trước đi, em ở đây tôi không cách nào nói được!"

Rõ ràng là đuổi người, Lâm Thiển Y hận ở phía sau lưng anh múa máy tay chân, hồng học đi ra ngoài, được rồi! Cô nhin!

Đội Lâm Thiển Y ra ngoài vì bọn họ đóng cửa phòng bệnh lại xong, Hạ Minh Duệ mới thật sâu nhìn về phía cửa.

Khó có dịp Hạ Minh Duệ trở nên nghiêm túc, cảm thật chặt tay lạnh như băng của Cố Hiểu Kha, đặt trong lòng bàn tay mình cẩn thận xoa nắn, cố gắng dùng nhiệt độ ấm áp của mình truyền cho cô.

"Cố Hiểu Kha, em tốt nhất nên chóng tỉnh lại, em cũng nghe thấy đó, mới vừa rồi Lâm Thiển Y nói cô ấy yêu anh. Nếu như em muốn anh bị cô ấy cướp đi, vậy em cứ tiếp tục ngủ. Anh cũng không phải người kiên nhẫn gì, em biết mà!"

Lời nói này lạnh như băng, giống như nếu Cố Hiểu Kha thật sự không tỉnh lại, Hạ Minh Duệ sẽ bỏ đi.

"Em cũng biết hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, nhưng hôn lễ vẫn còn chưa cử hành. Nếu em không tỉnh lại, hôn lễ của chúng ta chỉ đành bỏ đi, chẳng lẽ em nguyện ý nhìn anh cùng người phụ nữ khác kết hôn?"

"Lẽ nào em yêu anh là giả?"

Hạ Minh Duệ dùng một chút, Cố Hiểu Kha dường như vẫn không có phản ứng gì.

"Nếu như em vẫn không trả lời anh, vậy anh sẽ đi, dù sao Lâm Thiển Y vẫn còn chờ anh!"

Tiếp tục trầm mặc.....

Anh nói nhiều như vậy, cô cũng không có chút phản ứng. Hạ Minh Duệ kiên nhẫn đợi một lát, Cố Hiểu Kha vẫn nằm yên không nhúc nhích.

"Vậy anh đi đây! Em đã không muốn tỉnh dậy chứng tỏ không muốn gặp anh! Cho nên anh cũng không cần thiết phải ở lại, như vậy hôn lễ giữa chúng ta liền hủy bỏ thôi!"

Hạ Minh Duệ thật thấp thờ dài một cái, tiếng thờ này mang theo vô hạn thê lương cùng bi thương.

Nhưng là Cố Hiểu Kha vẫn không có phản ứng, Hạ Minh Duệ không có cách nào đành uất hận, từ trên ghế trực tiếp đứng lên, sau đó xoay người nhân tiện buông tay Cố Hiểu Kha.

Chợt, động tác Hạ Minh Duệ dừng lại, cước bộ cũng ngừng lại, bởi vì tay anh không rút ra được, ngược lại bị nắm thật chặt. Thân thể anh cứng đờ, không dám tin quay đầu lại.

"Duệ, chờ đi! Em yêu anh, đừng bỏ em lại!"

Cặp mắt Cố Hiểu Kha dán chặt trên người anh, trong mắt tràn đầy sự tha thiết cùng quyến luyến! Đôi tay gầy chỉ còn da bọc xương gắt gao nắm chặt tay anh.

Về mặt Hạ Minh Duệ dịu lại, lúc này anh không thể ở đây nói thêm lời nào kích thích cô.

Anh lần nữa xoay người ngồi xuống, hai tay cầm lấy tay nhỏ bé gầy yếu của Cố Hiểu Kha.

"Ừ, anh không đi, chỉ cần em khoẻ lên thôi!"

"Được, vì anh em sẽ cố gắng khá hơn!"

Cố Hiểu Kha kích động nhào vào trong ngực Hạ Minh Duệ, lúc này cô mới phát hiện vết thương chồng chất trên người Hạ Minh Duệ.

"Duệ, anh bị thương?"

"Chút vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại!"

"Như vậy sao được, anh nên đi kiểm tra một chút, nhớ như có chuyện gì, anh bảo em phải làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, thân thể của anh anh rõ hơn ai hết!"

"Nhưng mà...."

"Không có nhưng mà."

Hạ Minh Duệ có chút không vui, đẩy Cổ Hiểu Kha ra.

"Trên người anh bẩn, anh xử lý một chút, tối lại tới thăm em."

"Ừm, vậy anh tối thăm em sớm nhé, em chờ anh!"

Mới vừa tỉnh lại, Cổ Hiểu Kha thật sự không muốn để Hạ Minh Duệ rời đi, nhưng khi nhìn đến vết thương trên người anh, trong lòng nhói đau. Cô rất muốn cùng anh về nhà, vệ sinh băng bó vết thương cho anh, nhưng cô biết anh sẽ không cho phép.

Nhưng còn có gì vui vẻ hơn khi biết được trong lòng anh cũng có cô cơ chứ? Lần này cô quyết định sẽ không buông tay anh ra, cô quyết định sẽ sống tiếp, cái gì mà sống không quá 25 tuổi, để cho những thứ kia toàn bộ gặp quỷ đi.

Lúc Hạ Minh Duệ đẩy cửa đi ra, ba ánh mắt bên ngoài đồng loạt nhìn về phía anh. Khoé môi Hạ Minh Duệ nhếch lên, cũng không để cho bọn họ thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 105: Đi cùng tôi

"Cô ấy tỉnh rồi, vào xem một chút đi. Ngày mai chúng ta cùng bay sang Mỹ!"

Chuyện này không cần người khác nói, anh tự biết mình từ chối không được, cùng Cổ Hiểu Kha đi khám bệnh trước giờ đều roi trên người anh. Hạ Minh Duệ cười khổ.

Mất thấy Lâm Thiên Y hướng phòng bệnh đi tới, Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt đem cô kéo trở lại.

Lâm Thiên Y trừng anh. "Làm gì?"

"Em tính dùng bộ dạng này mà đi vào sao?"

Hạ Minh Duệ khoé mắt quét trên người cô một vòng, Lâm Thiên Y lập tức cúi đầu, sau đó xấu hổ, hận không tìm được cái lỗ chui vào. Lúc tới bởi vì lo lắng cho Cổ Hiểu Kha, chưa kịp nghĩ đến bản thân, hiện tại phát hiện bộ dáng này của cô căn bản không còn mặt mũi gặp người.

Hạ Minh Duệ kịp thời kéo Lộ Phi lại, không khách khí đem áo khoác người ta đang mặc kéo xuống, mặc vào người Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y ngây ngốc cảm lấy áo khoác Hạ Minh Duệ đưa mặc lên người.

"Chúng ta về nhà!"

"Ặc!"

Lâm Thiên Y nhắm mắt theo đuôi Hạ Minh Duệ, đúng lúc chìa khoá xe của Lộ Phi cũng bị cướp về tay.

Về đến nhà, sau khi nhập mật mã mở cửa, Hạ Minh Duệ trực tiếp từ tủ quần áo lấy một cái áo sơ mi lớn kín đáo đưa cho Lâm Thiên Y, đuổi người như đuổi ruồi.

"Nhanh đi tắm!"

"Gi chứ?"

Nhìn áo sơ mi bị nhét vào trong ngực, Lâm Thiên Y bất mãn chùi miệng làm bầm. Bộ dáng bây giờ của cô đã rất khó chịu, cho dù Hạ Minh Duệ không thúc giục, cô cũng hận không được lập tức bay vào trong phòng tắm.

Lúc Lâm Thiên Y mặc áo sơ mi rộng lớn của Hạ Minh Duệ đi ra, Hạ Minh Duệ đã tắm xong đang ngồi ở trên ghế sa lon lau tóc.

Trên người anh chỉ mặc đúng chiếc áo ba lỗ màu trắng, lộ ra tấm lưng sâu gầy gò, nước da màu đồng tản ra ánh sáng như nước, chỉ có điều trên những vết gầy đánh chằng chịt trên người hoàn toàn phá đi vẻ mỹ cảm có lực bộc phát này!

Chờ Lâm Thiên Y lau tóc xong, lúc đi tới phòng khách, trước mặt Hạ Minh Duệ đã bày đầy các loại thuốc trị thương ngoài da.

Mái tóc dài đen ướt nhẹp như tảo biển của cô lúc này trượt trên bờ vai, làn da trắng nõn mịn màng như sữa tươi, bởi vì vừa tắm xong mà mềm mại non nớt, mang theo mùi thơm nhẹ nhàng.

Những dấu vết trên người cô đã chuyển sang màu tím bầm, khi ánh mắt Hạ Minh Duệ chạm vào những vết thương đó, trong mắt sát ý không hề che giấu.

"Haizz, tôi không sao rồi, những người đó cũng không được như ý. May mắn là anh tới kịp thời!"

Lâm Thiên Y bị ánh mắt thâm trầm của Hạ Minh Duệ nhìn khiến cả người không được tự nhiên, cô thậm chí có thể cảm giác được con tức giận của anh, không khỏi có chút chột dạ.

Cho đến khi chỗ những vết thương kia truyền đến cảm giác mát lạnh, cô mới hơi sợ hãi rút cổ. Bàn tay Hạ Minh Duệ mang theo nhiệt độ nóng rực, khiến cho ánh mắt cô có chút do dự, chính là không dám đối diện với anh.

Cô đây sao vậy? Không phải là xấu hổ chứ? Mặc dù không nhìn thấy, Lâm Thiên Y vẫn cảm thấy gò má của mình nóng ran.

Không phải sao? Giữa bọn họ chuyện gì cũng đã làm rồi, cô còn xấu hổ cái quỷ gì, thật là mất thể diện mà.

Sự khác thường của Lâm Thiên Y Hạ Minh Duệ làm như không thấy, chuyên tâm bôi thuốc trên tất cả các vết thương trên người cô.

Khi bôi thuốc xong anh mới nghiêm túc ngẩng đầu lên, ai ngờ cô gái nhỏ trước mặt dựa ở trên ghế sa lon, mắt to híp lại thành một đường thẳng, thoát nhìn là bộ dáng hết sức hường thụ, đáng vẻ thoải mái khiến anh không khỏi nheo mắt.

"A, làm gì vậy? Không dịu dàng một chút được à?"

Nhìn Hạ Minh Duệ đem bình thuốc nước nhét vào trong ngực mình, sau đó xoay người lại, giọng nói nghe có chút tức giận, cô đắc tội anh khi nào nhỉ? Thật đúng là trời tháng sáu nói đổi liền đổi ngay!

"Thoa thuốc cho tôi!"

"Ồ!"

Lâm Thiên Y còn muốn oán trách mấy câu, nhưng khi thấy vết thương kinh khủng trên người Hạ Minh Duệ, cả người liền trầm mặc.

Sau lưng Hạ Minh Duệ không biết bị trúng bao nhiêu gậy, thoát nhìn giống kiểu vết chân chằng chịt khắp nơi, thậm chí còn có máu bầm, khiến Lâm Thiên Y hết sức đau lòng.

Lâm Thiên Y đưa tay nhỏ bé ra thoa thuốc lên hết các vết thương của anh, sau đó xoa nắn một lần, cho tới khi những thuốc kia ngấm vào.

Tay nhỏ bé của Lâm Thiên Y vô cùng mềm mại, lực đạo nhẹ nhàng, xoa ở trên người giống như đang cù lét vậy.

Sau khi thoa xong, Lâm Thiên Y lại cầm lên một chai thuốc khác, lấy tay quẹt ra một ít, nhẹ nhàng xoa ở trên lưng Hạ Minh Duệ, lực đạo nhẹ như lông chim.

"Dùng sức một chút, em chưa ăn cơm hả?"

Phía sau lưng của anh rất đau a, nhưng mà bị cô xoa nhẹ như vậy, nhẹ tăng tăng vừa nhột vừa khó chịu, anh thà để cô dùng lực một chút, ít ra đau so với nhột vẫn tốt hơn.

Xi! Có người thoa thuốc cho đã là may lắm rồi, còn kén cá chọn canh!

Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y nói thầm, trên tay cũng nhân cơ hội dùng lực mạnh hơn. Hạ Minh Duệ a một tiếng đồng thời hít một hơi khí lạnh.

"Em cố ý?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ u ám, có chút kinh khủng.

Lâm Thiên Y thừa dịp anh không nhìn thấy sau lưng liếc mắt một cái, giải thích.

"Là anh bảo dùng sức mà, nếu không thì sao?"

Lâm Thiên Y gãi ngón tay ra, giống như con rết vậy, dùng đầu ngón tay bò tới bò lui trên lưng sau của Hạ Minh Duệ.

Lông mày của Hạ Minh Duệ nheo lại một đường, sau lưng giật giật, người phụ nữ này muốn ăn đòn phải không?

Vì vậy thuốc cũng không lâu, dứt khoát xoay người đẩy người ngã xuống.

Kế tiếp là tiếng một người phụ nữ thăm thiết cầu xin tha thứ.

Sau khi xong chuyện, Hạ Minh Duệ ôm Lâm Thiển Y vào trong lòng.

"Ngày mai cùng tôi đi Mỹ!"

Giọng nói không cho phép từ chối.

"Không đi!"

Lời này dứt khoát đến dị thường, không chút nào dây dưa.

"Em thử không đi thử xem?"

"Thử thì thử!"

Một trận chiến mới lại bắt đầu.

Hai người vẫn giằng co cho tới tối.

Hạ Minh Duệ đem theo thức ăn Lâm Thiển Y làm tới bệnh viện, còn cô thì ở nhà.

Hạ Minh Duệ nói muốn cô cùng anh đi Mỹ, giỡn gì chứ? Cô có còn tự do hay không? Hơn nữa hai người bọn họ thân thân mật mật đi cùng nhau, cô đi theo làm gì? Rõ ràng là vô ơn.

Mặc dù thái độ Hạ Minh Duệ vô cùng cương quyết, nhưng ở Lâm Thiển Y mặt dày mày dạn bày ra đủ các loại thủ đoạn, Hạ Minh Duệ rốt cuộc hoà hiệp.

Anh đi Mỹ vì cuộc phẫu thuật của Cố Hiểu Kha, lại không phải đi chơi, dẫn theo một người phụ nữ quả thật bất tiện, đơn giản chính là tự chuốc lấy khổ, nhưng vì cái gì khi nghe người phụ nữ kia từ chối trong lòng lại buồn bực vậy chứ?

Hạ Minh Duệ một đêm không về, chỉ là hôm sau trời còn chưa sáng, Lâm Thiển Y đã sớm giúp anh chuẩn bị xong hành lý, nhìn ra được sự quan tâm của cô, Hạ Minh Duệ tương đối hài lòng.

Trước khi đi, Hạ Minh Duệ còn hung tợn cảnh cáo.

"Cô nhóc, trong thời gian tôi không có ở đây tốt nhất nên an phận một chút, không được phép liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác, nếu không..... hừ hừ!"

"Biết rồi biết rồi!"

Lâm Thiển Y không nhịn được khoát tay, tiễn Hạ Minh Duệ vào trong thang máy. Cho tới khi xác nhận Hạ Minh Duệ thật rời đi, Lâm Thiển Y mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Trời ạ, cô cuối cùng cũng được tự do!

Tự do muôn năm!

Hạ Minh Duệ đen mặt đi tới nhà cũ, nơi đó hiện tại đã bị mẹ con Diệp Tinh Văn chiếm đoạt.

Thật ra thì anh vẫn muốn dẫn theo Lâm Thiển Y, chỉ bất quá ở bệnh viện Diệp Tinh Văn từng đề cập với anh, nói rằng dù gì cảm xúc của Cố Hiểu Kha cũng không ổn định không cần dẫn Lâm Thiển Y theo, sợ cô khổ sở. Ánh mắt Hạ Minh Duệ lúc đó trở nên trầm mặc.

Quên đi, mọi thứ trước hết cứ lấy việc chữa trị cho Cố Hiểu Kha làm đầu, hôm nay anh cũng chỉ có thể hy vọng liệu pháp y học mới nghiên cứu ra kia có thể cứu vớt được tánh mạng Cố Hiểu Kha.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 106: Nộp đơn



Sau khi Hạ Minh Duệ rời đi, Lâm Thiên Y mừng rỡ hoan hô một tiếng, cả người như một quả pháo lao thẳng lên giường, lăn qua lộn lại. Ôn thần tiên sinh rốt cuộc đi rồi, cô cuối cùng có thể hít thở không khí mới mẻ của riêng mình.

Lâm Thiên Y ở trên giường dùng sức lăn hai vòng xong, tâm tình hưng phấn mới từ từ bình ổn trở lại.

Cô nhất định phải tính toán việc rời khỏi Hạ Minh Duệ sau này, Cố Hiểu Kha trở lại chính là lúc cô hẳn nên rời đi nhỉ?

Khi đó vì để hoàn toàn rời khỏi Hạ Minh Duệ, công ty của anh cô không thể tiếp tục làm. Thật vất vả mới tìm được một công việc ổn định thoải mái như vậy, muốn tìm được công việc tương tự chỉ sợ không dễ dàng.

Có điều trời không tuyệt đường người không phải sao? Lâm Thiên Y lạc quan hy vọng.

Nhưng cô hiện tại tuyệt không muốn đi làm, đoán chừng cô không đi cũng không sao đâu hả? Dù sao cũng định từ chức, hơn nữa Hạ Minh Duệ cũng đã khấu trừ nửa năm tiền lương của cô, đi hay không đi cũng không ảnh hưởng gì.

Hơn nữa cô là thư ký của Hạ Minh Duệ, Hạ Minh Duệ không có ở đây có phải đồng nghĩa với việc cô được nghỉ phép?

Moa ha ha! Cô khoa trương cười.

Được rồi, cô quyết định thỉnh thoảng sẽ ghé công ty xem một chút, lúc không có chuyện gì làm cô phải tranh thủ đi tìm công việc mới, tính toán cho chuyện rời khỏi Hạ Minh Duệ sau này.

Dù sao trong công ty dường như cũng không có lãnh đạo nào dám quản cô, Hạ Minh Duệ chính là cấp trên trực tiếp của cô, hiện tại lại xuất ngoại, cô đương nhiên muốn làm sao thì làm.

Cho nên buổi sáng Lâm Thiên Y lấy chiếc xe thể thao màu đỏ Hạ Minh Duệ cho cô chạy đến công ty một chuyến. Phòng làm việc của Tổng giám đốc vắng lạnh không một bóng người.

Đột nhiên cảm thấy Hạ Minh Duệ như vậy chẳng phải có phần giản dị quá? Trong tiểu thuyết chẳng phải những vị tổng giám đốc kia bên cạnh vừa có nữ thư ký đặc lực lại có nữ thư ký xinh đẹp, nhưng vì sao bên người Hạ Minh Duệ chỉ có mỗi mình cô?

Lâm Thiên Y vốn muốn tới phòng văn thư thăm Trần Hi cùng Lâm Na, nhưng tới trước cửa phòng làm việc của bọn họ thì dừng lại, không bước vào.

Nghĩ kỹ lại, lỡ như cô vào, các cô ấy lôi kéo cô giúp chỉnh sửa tài liệu, cô không phải là rất thua thiệt sao?

Tốt hơn hết vẫn nên về nhà chơi game, xem ti vi thì hơn.

Hiện tại cô rốt cuộc có thể một phen trải nghiệm cảm giác làm người thứ ba, tư vị trước mắt cũng không tệ lắm, ít nhất có ăn có uống có chơi.

Lâm Thiên Y sờ sờ ví tiền, im lặng không nói gì, tiền của cô hình như đã xài hết rồi.

Kể từ lần trước cô rút một trăm vạn từ thẻ Hạ Minh Duệ cho, sau đó liền không động đến nữa. Nhưng mà vừa không có tiền lương, vừa không có công việc, cô lấy đâu tiền mà xài đây?

Suy nghĩ một chút, Lâm Thiên Y từ trên ghế sa lon đứng dậy, đi ra ngoài kiếm thêm chút thu nhập là được, nếu không ở nhà chờ chết à!

Mấy ngày nay cô có tìm trên mạng, có công việc nào thích hợp cô đều ứng tuyển.

Trước khi ra ngoài, cô ở trên mạng tìm kiếm một lượt, nhìn xem có công ty nào đang cần tuyển người, chẳng qua là cô tìm kiếm vài trang thì nhìn thấy một thông báo tuyển dụng như vậy.

"Cần tuyển gấp một trợ lý riêng, thời gian thử việc 1 tháng, mức lương trong thời gian thử việc là 5000 nhân dân tệ. Sau khi hết thời gian thử việc, tiền lương một tháng là 1 vạn, biểu hiện tốt còn có tiền thưởng. Yêu cầu nữ, ngoại hình ưa nhìn, có phẩm vị riêng, tốt nhất là biết nấu ăn, tính khí tốt! Cung cấp chỗ ở và 3 bữa cơm."

Lâm Thiên Y trên dưới nhìn một lượt, cô thế nào cảm thấy thông báo này chính là dành cho mình chứ?

Dáng dấp cô cũng không tệ, ít nhất không làm... người xem thất vọng, phẩm vị thì sao, cái này có thể từ từ luyện tập, cô có phải là người có phẩm vị riêng không? Về phần nấu ăn? Cô biết chứ. Chẳng phải một người hay kén chọn giống Hạ Minh Duệ cũng phải im lặng mà ăn đồ cô nấu đó sao?

Mấu chốt cuối cùng chính là tính khí tốt a, Lâm Thiên Y nhìn gương chớp mắt vài cái, vuốt vuốt gương mặt mượt mà. Tính khí cô cũng không tồi, nếu không sao Hạ Minh Duệ có thể chịu được?

Nhưng mà cần thận suy nghĩ lại, thông báo này không phải là lừa gạt gì chứ? Tin tức cũng thường đề cập tới những trường hợp như thế này nhiều không kể xiết.

Lỡ như cô đi nộp đơn mà đối phương là một lão già bi ổi hay một công ty lừa đảo, chẳng phải cô sẽ rất thảm sao? Nhớ tới thảm trạng cô cùng Hạ Minh Duệ bị đánh hai ngày trước, lòng cô vẫn còn chút sợ hãi.

Trong đầu vòng vo vô số suy nghĩ, giằng co hồi lâu sau, Lâm Thiên Y rốt cuộc bị mê hoặc bởi tiền lương hấp dẫn, cầm lấy điện thoại bấm số gọi.

"Alo, xin hỏi ai vậy?"

Đây là giọng nói của một người đàn ông, nghe có chút thờ hờn hờn. Tim Lâm Thiên Y đập điên cuồng, sau đó cô cẩn thận mở miệng.

"Xin chào, xin hỏi các anh đang cần tuyển trợ lý đúng không?"

"Đúng vậy, cô là?"

Giọng nói kia khi nghe Lâm Thiên Y muốn nộ đơn, giọng điệu rõ ràng khá hơn nhiều.

"À, tôi tên Lâm Thiên Y!"

"Vâng, cô Lâm đúng không, hiện tại cô có thể tới phỏng vấn không? Chúng tôi bên này đang cần gấp!"

"Hả? À, được!"

Có cần phải gấp vậy không chứ? Cô càng ngày càng có cảm giác đây chính là một thông báo tuyển người lừa đảo. Hy vọng không phải vậy a! Toàn bộ tài sản cùng hy vọng của cô đều đặt cả ở công việc này.

Sau khi người kia vội vã đọc địa chỉ liền cúp điện thoại, Lâm Thiên Y hồ nghi sờ sờ mặt mình. Cô mặc như vậy có thể được sao?

Một chiếc đầm liền màu xanh da trời bao bọc lấy vóc người cô, tóc dài xoã ngang vai không hề chải chuốt gì, tỏa ra vẻ đẹp tự nhiên tươi mát, gương mặt nhỏ mượt mà thanh tú không trang điểm, mặt mộc vô cùng!

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, lỡ như gặp phải một ông chủ bỉ ổi thì phải làm sao bây giờ? Cho nên cô quyết định đổi một cái quần jean, áo sơ mi màu lam, giày thể thao...

Sau đó cô hài lòng nhìn gương huyết gió một cái, búng tay một cái, được rồi, cứ như vậy đi, cần gì để ý người ta có phải tên lừng gat hay không, dù sao trên người cô cũng không có tiền, về phần cướp sắc? Cô Lâm Thiên Y dễ khi dễ vậy sao?

Để cho bọn họ nếm thử một chút mùi vị Phật son vô ảnh cước của cô.

Lần này Lâm Thiên Y không dám lái xe, dường như cách chỗ cô ở không xa lắm, cô ngồi máy chuyển xe buýt, hướng bác tài nói địa chỉ.

Càng chạy cô càng cảm thấy chỗ này vắng vẻ, cảm giác giống như nơi này bị bỏ hoang đã lâu rồi, ý nghĩ trong lòng càng thêm bất an, không phải chứ? Chẳng lẽ lại thật sự gặp phải tên lừng gat?

Lâm Thiên Y cố gắng chịu đựng cảm giác lo lắng trong lòng tiếp tục đi vào bên trong. Bên trong là một sân trống trải, cô cư nhiên thấy được nhiếp ảnh gia? Không phải chứ?

"Dừng, anh đứng sao vậy, tư thế này không đúng, không đủ khí phái!"

"Đổi kiểu đi!"

Đây là buổi chụp hình? Đây rốt cuộc là tuyển trợ lý gì vậy? Chẳng lẽ là nhân viên giao hàng sao? Không thể a? Nhân viên giao hàng có cần yêu cầu nhiều vậy không?

Lâm Thiên Y ở bên ngoài ngó dáo dác, cô đang do dự rốt cuộc có nên đi vào hay không.

Hiện trường buổi chụp ảnh, trên tay Mộc Nam đang cầm một ly cà phê, nhàn nhã nằm ở trên ghế, bộ dáng thanh thản đẹp mắt giống như anh tới đây để tham quan chứ không phải tới chụp ảnh. Bên cạnh anh là một cô gái trẻ đang bóp vai cho anh, hết sức thoải mái.

Hồi lâu, Mộc Nam cau mày.

"Được rồi, không cần bóp nữa. Cô đi nghỉ đi!"

Ngồi cho tới trưa cũng trở nên mồm méo, anh có phải cũng nên hoạt động một chút? Nếu không lờ lên cân thì làm sao bây giờ? Lại bị những tên kia bắt giảm cân, nhưng làm mình tỉnh như anh dễ lắm sao.

Mộc Nam đứng lên hoạt động gân cốt, xoay eo, chớp mắt thấy cách đó không xa Lâm Thiên Y đang dáo dác ngó.

"Người phụ nữ này? Người phụ nữ này không phải là người ngày đó bỏ mình một mình trên đường cái sao? Cô ấy tới đây làm gì?"

Trong lòng vừa nghĩ tới, Mộc Nam liền di chuyển hướng phía Lâm Thiên Y.

"Hi, người đẹp, đã lâu không gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 107: Tại sao lại là anh?

Lâm Thiển Y đang rướn cổ nhìn vào trong, giọng nói đột ngột vang lên dọa cô giật mình. Sau đó quay đầu, khi thấy rõ người trước mặt, đôi mắt to trong suốt trông thật lớn.

"Tại sao lại là anh?"

"Tại sao không thể là tôi?"

Mộc Nam như cười như không nhìn chăm chăm cô, ánh mắt đỏ lựng nhìn Lâm Thiển Y chùng chùng.

"Sao anh lại ở đây?"

Cô tức giận liếc Mộc Nam một cái.

"Lời này nên là tôi hỏi mới đúng? Chẳng lẽ cô đặc biệt tới gặp tôi?"

Mộc Nam nói xong cười càng lớn hơn, vẻ mặt sáng rỡ kia nhìn Lâm Thiển Y quả thật khiến cô muốn đấm cho một cái.

"Ha ha, đúng vậy a!"

Lâm Thiển Y ngoài cười nhưng trong không cười, đang lúc Mộc Nam nghe xong lời cô cười càng thêm khoa trương, cô lại nói thêm một câu.

"Mới là lạ!"

"Không phải chứ? Nói như vậy người ta sẽ rất thương tâm nha!"

Mộc Nam giả bộ ủy khuất chớp mắt vài cái, ánh mắt tha thiết nhìn cô.

"Không đáng tổn người ta không chết nổi sao?"

Bả vai Lâm Thiển Y run lên, vẻ mặt không chịu nổi.

"Được rồi, nếu em yêu không thích thì anh không làm nữa!"

Mộc Nam ngưng cười, nghiêm trang nhìn cô, nhưng cô tại sao lại cảm thấy bộ dáng của anh như vậy càng thêm quái dị.

"Đừng, anh cứ tiếp tục cười đi!"

Lần này đổi lại Mộc Nam hết ý kiến, cô gái này đến tột cùng muốn làm gì a?

"Hả? Tôi nói này cô gái, cô tới đây làm gì? Chẳng lẽ thật sự là đặc biệt đến gặp tôi? Tôi biết độ nổi tiếng của mình rất cao, bình thường có rất nhiều người hâm mộ tìm tới, nếu như là vậy thì thừa nhận đi, yên tâm, tôi sẽ miễn phí ký tên cho cô!"

"Sao anh không đi chết luôn đi hả?"

Trước giờ thấy qua người tự luyện nhưng là chưa từng gặp người tự luyện kiêu vậy, thật là không chịu nổi. Thật sự là bị anh chọc cho tức điên, Lâm Thiển Y liền há mồm nói.

"Có quý mới tới gặp anh, tôi nghe nơi này có tuyển trợ lý. Tôi tới để nộp đơn!"

Lâm Thiển Y nói xong mới phát hiện có gì đó không đúng, quả nhiên, ánh mắt Mộc Nam nhìn cô càng thêm quái dị. Cô cũng biết, chẳng lẽ?

"À, thì ra là cô tới nộp đơn a!"

Dáng vẻ Mộc Nam như bỗng nhiên hiểu ra, nếp nhăn nơi khóe miệng khi cười ngày càng nhiều, trực giác khiến Lâm Thiển Y có một loại dự cảm xấu.

Người này vừa nhìn liền biết là kiêu người khẩu phật tâm xà.

"Ngại quá, tôi đang cần một người trợ lý. Rất vinh hạnh khi cô phù hợp, như vậy bắt đầu từ hôm nay chính thức đi làm đi, nếu như cô cũng đồng ý!"

Mộc Nam ôm hai cánh tay, kiểu cách của một ngôi sao lớn, ánh mắt hoa đào mê người thật sâu nhìn Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y trừng mắt nhìn, có chút mờ mịt.

Không thể nào, thật sự là tên khốn này tuyển trợ lý? Cô thể nào lại xui xẻo như vậy chứ?

Cô có thể đổi ý không? Nhưng là tên này trả lương rất hậu hĩnh.... mà cô cũng thật rất cần tiền.....

Cô phải làm sao đây?

Đồng ý hay từ chối?

Trong lòng Lâm Thiển Y đang kịch liệt đấu tranh.

Mộc Nam cũng không thúc giục cô, mỉm cười nhìn ánh mắt không ngừng biến đổi của Lâm Thiển Y.

Hồi lâu cô giống như hạ một quyết định to lớn.

Sau đó ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy kiên nghị, Mộc Nam nhú mày, chờ cô trả lời.

"Làm trợ lý cho anh cũng được, nhưng anh phải đảm bảo không khát nợ tiền lương!"

Lâm Thiển Y ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc mà lại kiên định nhìn Mộc Nam.

"Được!"

Dường như là không chút do dự nào.

"Còn có tôi không cần anh trợ cấp chỗ ở, ăn thì được. Tôi phải về nhà ngủ!"

Đây là sự khẳng khái của cô.

Mộc Nam suy nghĩ một chút, gật đầu.

"Được!"

"Tôi chỉ làm 8 tiếng một ngày, ngoài ra không tăng ca!"

"Cái này, ừm., hơi khó khăn, thời gian bình thường có thể tùy ý cô nhưng những lúc tôi bận rộn hoặc cần phải làm thêm giờ, cô phải phối hợp."

Lâm Thiển Y suy nghĩ một chút, lông mày nhú lại. Cuối cùng cô cắn chặt răng một cái, vì tiền, liều mạng!

"Có thể, nhưng làm thêm giờ phải trả thêm phí!"

Lâm Thiển Y mặt kiên định nói, mà vô cùng đáng tin, giống như nếu anh không trả tiền thêm cho tôi thì tôi sẽ bỏ chạy.

Cô vừa nói, Mộc Nam liền cười, cười tươi như gió xuân.

Lâm Thiển Y chưa kịp dùng, nhìn ngây ngốc! Đang yên lành lớn lên đẹp trai như thế làm gì chứ!

Quả nhiên có câu nói rất đúng, ở cái thời đại mà nam càng ngày càng giống nữ, con gái đã bắt đầu từng bước biến thành nữ hán tử rồi, cái này thật sự không phải lỗi của cô!

Đương nhiên, Mộc Nam hoàn toàn không giống con gái.

Bộ dáng ngơ ngác của Lâm Thiển Y khiến cho Mộc Nam cảm thấy hài lòng, trước mặt cô gái này lại một lần nữa kinh ngạc, anh còn tưởng sức quyến rũ của mình giảm xuống, thì ra người phụ nữ này cũng không phải ngoại lệ, có điều điểm này anh thích.

Sau hai người lại bàn bạc một chút về chuyện làm việc, sau khi cả hai bên đều đạt được thỏa thuận, cô chính thức trở thành trợ lý của ngôi sao lớn Mộc Nam.

Lâm Thiển Y dùng sức véo gò má mình, đau tới nỗi cô toát mồ hôi lạnh, thì ra đây không phải là mơ.

Mộc Nam đem động tác nhỏ của cô nhìn ở trong mắt, khóe miệng cuối cùng cũng nhếch lên ý cười.

Lục Hành Viễn mấy ngày nay bận tới bề đầu sút trán, nóng lòng không thôi, tất cả đều phải dựa vào ông tổ tông sống Mộc Nam này.

Sau khi tới Trung Quốc, người này vẫn luôn buồn bực. Cho tới bây giờ cũng không tìm được trợ lý phù hợp, đoạn thời gian trước những người trợ lý kia đều bị anh đuổi chạy, dĩ nhiên, người phỏng vấn là anh, là người xấu cũng là anh, mà Mộc Nam đứng sau hậu trường chỉ cần nói một tiếng, phát biểu ý kiến một xú liền xong chuyện!

Anh tìm người toàn bộ đều là người đẹp trẻ tuổi ái mộ anh ta nha.

Nhưng Mộc Nam người này thì sao? Không phải chê người ta quá đen thì chính là quá yếu ớt!

Cái gì mà người này lùn, người kia mập, người đó không có khiếu thời trang, người nọ không biết nấu ăn, người khác lại đen, người ấy lại đàn độn, tóm lại không hợp mắt.

Thật vất vả mới vừa rồi có người muốn tới nộp đơn, nhưng mà anh chờ nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, đây không phải là muốn giết người sao, anh đã bị tên tiểu tử Mộc Nam này gây vò thương tích đầy mình rồi, nếu lần này hấn lại không vừa mắt, anh thực sự không muốn sống nữa rồi, làm người đại diện cho tên tiểu tử này không phải việc của người làm mà.

Anh đột nhiên cũng có chút bội phục mình, anh từ nhỏ nhìn tiểu tử kia lớn lên, nhiều năm như vậy cũng chống đỡ nổi, thật là không dễ dàng a.

Anh đang nghĩ có phải qua vài năm nữa anh có thể đi tranh giải đề cử Oscar cho đạo diễn gì đó.

Đúng lúc này, anh thấy cái tên tiểu tử khôn kiếp kia dẫn theo một người đẹp đi tới.

Lục Hành Viễn vội vàng chỉnh sửa lại tóc mai mới bị gió thổi tung, vẻ mặt hết sức vui vẻ.

"Anh Lục, đây là Lâm Thiên Y, trợ lý của tôi!"

Lục Hành Viễn miệng mở thật to, to đến mức có thể nuốt cả một trái trứng gà, mới vừa rồi anh còn vì chuyện này sút đầu mẻ trán, bây giờ đã xong?

Vì vậy ánh mắt anh nhìn Lâm Thiên Y có chút quái dị, người phụ nữ này cùng tên tiểu tử kia có tình cảm mãnh liệt gì ư?

"Đây là Lục Hành Viễn, quản lý của tôi, gọi anh ấy là anh Lục là được rồi!"

Mộc Nam cười, giới thiệu cho Lâm Thiên Y.

Ánh mắt Lục Hành Viễn càng thêm quái dị, một chút nhìn Mộc Nam, một chút lại liếc liếc Lâm Thiên Y, không thể a!

Khẩu vị tên này thay đổi từ khi nào vậy?

Người phụ nữ trước mắt này thoát nhìn thon thả, nhưng tuyệt không thể nào là đẹp, tuy nói đáng đáp thanh tú nhưng nếu nói xinh đẹp, thật sự là không đúng.

Lâm Thiên Y bị ánh mắt của Lục Hành Viễn nhìn khiến cả người không được tự nhiên. Người này thấy thế nào cũng giống dáng vẻ một ông chú bỉ ổi.

"Xin chào, tôi là Lâm Thiên Y!"

Lâm Thiên Y đưa ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn.

Lục Hành Viễn từ từ quan sát Lâm Thiên Y một vòng, lúc này mới cười híp mắt vươn tay ra, bắt tay Lâm Thiên Y.

Nụ cười này của Lục Hành Viễn, ánh mắt cũng híp lại thành một đường thẳng, cô đột nhiên có cảm giác lên nhầm thuyền giặc.

Theo lý thuyết, một ngôi sao lớn như Mộc Nam muốn tìm một trợ lý, sợ là không ít người chen lấn mà ứng tuyển mới phải?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 108: Hôm nay đi làm

Nhưng vì sao tình huống này lại không phải vậy? Cô mới không tin cô là người đầu tiên tới nộp đơn, đem sự nghi hoặc trong lòng đề xuống, Lâm Thiên Y tự động cười hào phóng đắc thế, mặc dù không thể nói là đáng về vận thiên, nhưng ít nhất cũng giống như vậy!

Khụ khụ.

"Hợp tác vui về!"

Hai người bắt tay, vừa chạm vào liền buông ngay.

"Cô Lâm hôm nay bắt đầu làm việc ư? Hay là ngày mai?"

Lục Hành Viễn vẫn cười híp mắt, khiến cho người ta không nhìn ra được tâm tình thật sự của anh, cùng Mộc Nam lúc cười lên rất giống nhau, quả nhiên vật hợp theo loài.

Đĩ nhiên, hai người diện mạo lại khác nhau, Mộc Nam cười khiến cho phụ nữ điên cuồng, Lục Hành Viễn cười, khụ khụ, khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Lâm Thiển Y liếc Mộc Nam một cái, vẫn giữ nụ cười có lẽ.

"Bắt đầu từ hôm nay đi!"

"Được được, vậy liền bắt đầu. Cô Lâm có từng có kinh nghiệm trong lĩnh vực này?"

Lâm Thiển Y hơi khựng lại, có chút im lặng, từng làm thư ký cho Tổng giám đốc có tính không? Mặc dù cô là thuộc trường hợp không trâu bắt chó đi cày!

"Không, không có sao?"

Thay vì che giấu cô cũng nên nói rõ một chút, lỡ như cô cái gì cũng không hiểu, mắc lỗi, bị khấu trừ tiền lương thì làm sao bây giờ? Thật sự là tác phong dù phạm một sai lầm liền bị trừ tiền lương của Hạ Minh Duệ khiến cô như chim non sợ cảnh cong.

"Không sao, không sao cả, việc này có thể từ từ học hỏi!"

Lục Hành Viễn cười híp mắt, rất bình tĩnh lau mồ hôi lạnh trên trán, sẽ không lại nghỉ việc chứ, cùng lắm là anh đích thân chỉ dẫn cho thật tốt, vị này tổ tông sống kia không dễ gì mới chọn được, anh tội gì phải chuốc khổ cho bản thân chứ!

"Ừm, được, vậy tôi sẽ cố gắng!"

Chỉ cần là vì tiền, cô luôn luôn rất cố gắng! Chỉ cần không trừ tiền lương của cô!

"Mộc Nam, tôi phiền anh!"

Đạo diễn cầm cái loa hướng về phía Mộc Nam lên tiếng.

Mộc Nam quăng cho Lâm Thiển Y một ánh mắt ý bảo cô theo cùng. Lâm Thiển Y nhận được mệnh lệnh liền lẻo đẻo theo sau lưng Mộc Nam.

"Đạo diễn!"

Mộc Nam gọi một tiếng.

"Tiểu Mộc à, chuẩn bị xong chưa?"

Khi đối mặt với những diễn viên quần chúng kia, khuôn mặt đạo diễn lúc nào cũng hà khắc, mà chỉ có đối mặt với Mộc Nam một ngôi sao lớn như vậy mới có thể cười tươi như một đoá cúc già.

"Ừ, tốt lắm!"

Về mặt Mộc Nam nhân nhạ không nhìn ra biểu tình gì.

Lúc này đã có nhân viên dặm lạp lớp trang điểm cho anh, lần này quay là phim thần tượng tuổi thanh xuân không phải vì mục đích kinh doanh, đây là vai diễn đầu tay của Mộc Nam sau khi về nước, hoàn toàn là vì danh tiếng của anh.

"Câm!"

Giọng nói trầm thấp không còn chút ý cười đùa ban nãy, lúc này Mộc Nam hoàn toàn là một ngôi sao chuyên nghiệp khi làm việc. Anh đem nón, mắt kính lấy xuống quăng vào trong tay Lâm Thiển Y. Kế đó tay Lâm Thiển Y trầm xuống, Mộc Nam đã cởi ra áo khoác của anh, lộ ra làn da trắng nõn, mơ hồ có thể thấy những bắp thịt ẩn nấp phía dưới.

Lâm Thiển Y cầm lấy đồ liền lui sang một bên, ánh mắt vẫn chưa thể dời khỏi người Mộc Nam, thật đúng là nhìn không ra, trông gầy như vậy mà lại có cơ bắp săn chắc.

Ánh mắt chuyên chú của Lâm Thiển Y khiến cho Mộc Nam rất là hường thụ, vì vậy nhếch miệng lên, điều này khiến cho người hâm mộ chờ ở bên ngoài

nhao nhao hét chói tai.

Phải biết trong lúc quay hình Mộc Nam rất nghiêm túc, có thể nhìn thấy anh cười tuyệt đối là chuyện vui ngoài ý muốn.

Cảnh quay đầu tiên chính là cảnh đánh võ, nam chính vì cứu nữ chính nên đánh nhau với người khác. Động tác của Mộc Nam đẹp để tiêu sái nhất thời ở bên ngoài vang lên vô số tiếng hét chói tai.

Lâm Thiên Y không chịu được che lỗ tai, liếc Mộc Nam một cái.

Bất quá thật đúng là không nhìn ra người này cũng không phải là cái bình hoa di động, biểu cảm lúc quay phim của anh rất tốt, hoàn toàn không phải là một ngôi sao dựa hơi mà lên, điều này khiến cho ấn tượng của Lâm Thiên Y đối với Mộc Nam có chút thay đổi.

Suốt buổi sáng Lâm Thiên Y bị sai như một con chó, cô lúc này mới cảm nhận được làm trợ lý cho ngôi sao cực khổ đến cỡ nào.

Cô nếu không phải lúc Mộc Nam muốn lau mồ hôi thì đưa khăn, lúc khác thì đưa nước, anh muốn ăn gì thì coi như là phải chạy khắp phố phường cũng phải mua cho bằng được món anh thích ăn.

Nhưng khiến người không chịu nổi chính là lúc lau mồ hôi cho người này, ánh mắt anh mập mờ không rõ, nếu không phải bởi vì đây là nơi đông người, cô thật muốn quăng anh thật xa.

Nhất là những ánh mắt của những người hâm mộ phía ngoài nhìn cô tràn đầy hâm mộ, ghen tỵ, hận thù. Hận không được thay thế vị trí của cô.

Lâm Thiên Y cô muốn khóc.

Mà cô nhìn chán mất đó chính là, tên này quay phim xong liền chỉ muốn nằm nhả nằm một bên, đừng đưa lác chân, đừng kiểu đại gia!

Còn cô? Bóp chân đấm lưng, dùng đủ mọi biện pháp!

"Dùng sức vào, chưa ăn cơm à?"

Lâm Thiên Y tăng thêm lực đạo trên tay, cô bóp, dùng sức bóp.

"Cô mưu sát người hả? Dùng lực mạnh như vậy?"

Cô liếc nhìn trời cao, cô cuối cùng biết người này tại sao không tìm được trợ lý. Anh thật sự là biết gây vò người mà, tính khí lại quá xấu xa, những người trợ lý trước đoán chừng không chịu nổi mà chạy trốn, đơn giản so với Hạ Minh Duệ còn tệ hơn.

Chỉ là không có gì sao cô lại nghĩ đến Hạ Minh Duệ? Thần kinh sao!

“Xuống một chút, cảm giác không đúng!”

Lâm Thiên Y đứng phía sau lưng Mộc Nam, nhìn thấy mái tóc chải chuốt tỉ mỉ của anh, cơ hồ có cảm giác muốn vò đầu anh, chỉ là vì tiền, cô nhịn!

"Được rồi, không cần đấm vai nữa, cánh tay!"

Mộc Nam hưởng thụ híp nết, hoàn toàn không phát hiện Lâm Thiên Y đã sớm mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi.

Anh thì sướng rồi, có dù che nắng, có ghế nằm, thoải mái tự tại vô cùng!

Nhưng còn cô? Cả khuôn mặt đều phoi nắng, sau lưng ướt đầm mồ hôi. Người này đơn giản chính là mặt người dạ thú.

Cô không biết những ngày sau này làm thế nào chống đỡ, cũng may buổi tối Mộc Nam không có lịch làm việc, nếu không cô sẽ thê thảm.

Cô hiện tại chỉ muốn tắm rửa và lên giường nằm.

"Tôi nay tôi mời cô ăn cơm nhé?"

Lúc công việc kết thúc, Mộc Nam đi tới bên người Lâm Thiên Y. Người đàn ông này vừa đứng bên cạnh cô liền có thể cảm được phần lớn ánh trời chiều.

Lâm Thiên Y ngay cả sức lực trợn mắt cũng không có, cô hiện tại chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi. Ăn cơm.

Cô nhìn Mộc Nam rồi phẩy tay, đáng về uể oải.

“Xong rồi phải không? Không dám phiền ngôi sao lớn anh đâu!”

Cô nào dám a, bị gây vò một ngày, cả người cô đều mềm nhũn ra, ngay cả động đầu ngón tay cô cũng cảm thấy mệt mỏi.

Dường như nhìn ra trạng thái Lâm Thiên Y không được tốt, Mộc Nam không tiếp tục kiên trì, mà là đi vòng qua trước mặt Lâm Thiên Y, ngăn trở đường đi của cô.

"Vậy, tôi đưa cô về nhà?"

Lâm Thiên Y nhìn chòng chọc anh 5 giây, mới miễn cưỡng quyết định cự tuyệt.

"Không cần, anh muốn làm gì thì làm đi!"

Anh nhưng là lần đầu tiên mở miệng muốn đưa một người khác ngoài mẹ mình về nhà, thế nhưng bị cự tuyệt?

Thật là bị cự tuyệt?

Khuôn mặt Mộc Nam không dám tin, lại có người phụ nữ không muốn để anh đưa về, như vậy anh muốn cô đưa, hẳn là được chứ?

"Chụp lấy!"

Lâm Thiên Y theo bản năng chụp lấy, đó là một chuỗi chìa khoá, sau đó liền nghe một giọng nói, khác xa so với giọng đùa cợt trước đó, đó là giọng nói mệnh lệnh.

"Đưa tôi về nhà, đây là một trong những công việc của cô!"

Lâm Thiên Y không dám tin tròn to mắt, người đàn ông này còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không chứ?

Tại sao lại là cô?

"Có phí làm thêm giờ nha...."

Giọng nói kéo dài mang theo chút mê hoặc.

Con người Lâm Thiên Y phóng đại, dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, được rồi, tiền là điểm yếu của cô.

Nề tình có tiền, đưa thì đưa! Có gì phải lo chứ!

"Nhà anh ở đâu?"

"Cẩm Tú Hoa Đình!"

Giọng nói bình tĩnh khiến cho tròng mắt đen của Lâm Thiên Y càng thêm quỷ dị, được rồi, chỉ mong là cô suy nghĩ nhiều.

"Xe đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 109: Nhà anh ở đó?

Mộc Nam chép miệng, hướng trước mặt một chiếc xe thể thao màu bạc đang lẳng lẳng nằm ở đó.

Thân xe thon dài màu bạc, đường cong lưu loát, cũng không thể so sánh cùng với chiếc xe thể thao màu đỏ Hạ Minh Duệ cho cô, tóm lại chính là không phân cao thấp!

Xe mau chóng chạy trên đường quốc lộ, Lâm Thiên Y muốn sớm chút đem ôn thần đưa về nhà, cô mới được ngủ ngon giấc. Hôm nay đúng là một chết cô.

Lâm Thiên Y dễ dàng đỗ xe ở bãi đậu xe dưới hầm, sau đó từ trong xe chui ra, hướng về phía Mộc Nam vừa xuống xe phát tay.

"Tạm biệt!" Tên khốn!

"Công việc này vẫn còn chưa xong nha!"

Mộc Nam lười biếng dựa vào sườn xe, bộ vest màu bạc của anh lấp lánh sáng, cùng màu bạc của thân xe tôn lên sáng chói, cộng thêm nụ cười mê hoặc lòng người của anh, đơn giản chính là dưới hầm để xe có một cảnh tượng diễm lệ!



Chỉ như vậy trong nháy mắt Lâm Thiên Y thậm chí suy nghĩ, cô có nên nhân cơ hội chụp mấy tấm hình? Sau đó đến trước mặt Trần Hi khoe khoang?

Chẳng qua là tên kia nói gì nhỉ? Cô còn phải làm gì nữa?

Con mắt Lâm Thiên Y long lanh nhấp nháy, dưới ánh sáng không rõ ràng của hầm giữ xe, vô cùng sâu thẳm!

Chẳng lẽ trợ lý như cô còn phải đi theo ngủ cùng? Có làm hay không?

Nếu anh thật dám nói ra lời này, cô không ngại phế anh! Hừ hừ!

Mộc Nam cười cười nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng loé sáng của Lâm Thiên Y, khoé môi nhếch lên chút ý cười vui vẻ, cô nhóc này thật đúng là có ý tứ!

Anh có nên tiếp tục hù dọa cô một chút?

"Vậy tôi còn phải làm gì?"

Mộc Nam thấy quanh thân Lâm Thiên Y tản mát ra một vòng khí lạnh, sau đó cô học tư thế của anh, ôm hai cánh tay, dựa vào một bên sườn xe, cùng anh xa xa đối mặt. Con ngươi híp lại có chút ánh sáng lạnh chợt loé lên.

"Cô nghĩ nhiều rồi, tôi có tật khó ngủ. Cô nhất định phải đưa tôi tới nhà, chờ đến khi tôi ngủ thiếp đi mới có thể về!"

Lâm Thiên Y liếc anh một cái, ánh mắt kia không có gì khác biệt như nhìn người ngốc.

"Ngày mai anh có thể lại thông báo tuyển nhân sự, tuyển một cô bảo mẫu. Tôi không rảnh!"

Nói xong, Lâm Thiên Y không khách khí xoay người, để lại cho Mộc Nam một bóng lưng.

"Khụ khụ, có phí làm thêm giờ, hơn nữa còn trả gấp đôi....."

Cước bộ Lâm Thiên Y lúc nghe nói gấp đôi thì dừng lại.

Sau đó xoay người, hí mắt hỏi.

"Gấp đôi?"

"Đúng vậy!"

Mộc Nam vẫn duy trì tư thế như cũ, không nhúc nhích, chẳng qua là ý cười trong mắt càng phát ra sáng chói.

Thì ra là người phụ nữ này yêu tiền.

"Nhà anh ở đó?"

Toà nhà số 21, lầu 21, số nhà 2101.

Ặc!

Khoé miệng Lâm Thiên Y run rẩy, bước chân có chút lảo đảo, có điều rất nhanh liền trấn định lại.

"Ồ đó, đi thôi!"

Khoé miệng nở nụ cười của Mộc Nam vẫn không thay đổi, đằng hoàng theo sau lưng Lâm Thiên Y, cho đến khi hai người đứng song song trong thang máy.

Dọc theo đường đi, vẻ mặt Lâm Thiên Y đều không có biểu tình gì cả, ra khỏi thang máy, Mộc Nam nhập mật mã, sau đó đưa tay ra hiệu mời vào.

Cô là người khách đầu tiên trong nhà anh nha!

Lâm Thiên Y cũng không khách khí, trực tiếp đi vào. So với tưởng tượng hoàn toàn khác hẳn, cô còn tưởng rằng một người đàn ông cột nhà như Mộc Nam, bài trí trong nhà nhất định rất khoa trương mạnh mẽ, bất quá mạnh mẽ thì có chỉ là phong cách giản dị mà thôi. Không có bày biện dư thừa.

Tựa hồ là nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt Lâm Thiên Y, Mộc Nam không có lên tiếng, chỉ là tự mình đi rót một ly nước, nhân tiện rót luôn cho Lâm Thiên Y.

Mộc Nam hiếm khi ân cần khiến Lâm Thiên Y có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn Mộc Nam càng thêm quý dị.

"Yên tâm đi, không có bỏ thuốc gì đâu. Tôi thoạt nhìn giống người ăn tạp sao?"

Khoé miệng Lâm Thiên Y giật giật, có chút lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên hai rặng mây đỏ khả nghi.

Chỉ bất quá ý tứ của câu thứ hai tên khốn này nói là gì? Cái gì gọi là ăn tạp? Ý nói là đáng dấp cô quá khó coi sao?

Lâm Thiên Y giận to mắt, tức giận nhìn chằm chằm Mộc Nam, rất muốn đánh anh một trận.

"À, cô có thể tùy tiện tham quan, tôi đi tắm đây!"

Nhà của một người đàn ông thì có cái gì tốt mà nhìn, cô không có ham mê đặc thù gì.

Lâm Thiên Y chẳng qua chỉ ngồi trên ghế sa lon tùy ý lật coi tạp chí giải trí.

Phần lớn sách của Mộc Nam đều là tạp chí liên quan tới giới giải trí, chụp ảnh, thời trang.

Những thứ này xem cũng còn được, toàn bộ đều chỉ làm đẹp mắt thôi!

Lúc đi ra Mộc Nam chỉ khoác một cái áo choàng tắm màu trắng, da để lộ ra ngoài còn dính vài giọt nước.

Lâm thiên Y ở trong lòng không khỏi chửi thầm, anh nói xem anh là đàn ông lớn còn trắng hơn cả con gái, thế này gọi là gì? Chẳng lẽ người đàn ông này bình thường còn chăm sóc da nữa?

Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt Lâm Thiên Y nhìn Mộc Nam càng thêm quý dị.

"Này, đừng nhìn tôi như vậy. Tôi sẽ hiểu lầm rằng cô thích tôi đây!"

Mộc Nam vừa lau tóc vừa trêu đùa mấy câu.

Lâm Thiên Y xì một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên đỏ ửng.

Ở chỗ này đợi, cả người cô không được tự nhiên, vẫn là mau đi cho anh ngủ để còn về nhà sớm chút mới tốt.

"Khi nào thì anh ngủ?"

Nghĩ vậy, Lâm Thiên Y liền trực tiếp hỏi thẳng.

Có điều lần này đổi lại ánh mắt Mộc Nam có chút quý dị, anh bình tĩnh nhìn Lâm Thiên Y hỏi lâu, sâu kín nói.

"Cô nếu nóng lòng như vậy, hiện tại có thể về trước!"

Sau đó đôi mắt đào ho aba quang lấp lánh của Mộc Nam nháy nháy một cái, luồng điện xung quanh tán loạn, bộ dáng mỹ mạo ẩn tình suýt chút nữa làm Lâm Thiên Y học máu miệng!

Có cần phải như vậy không? Khả năng chịu đựng của trái tim cô rất yếu nha!

Sau đó cô đột nhiên nhớ tới bộ mặt vô tội của Hạ Minh Duệ sau khi say.

Đây là muốn làm loạn thế nào đây? Đàn ông bây giờ đều là muốn nghịch thiên sao?

Sau đó Lâm Thiên Y lại phát hiện một sự thật đáng sợ, đó chính là ở một số phương diện sao cô lại thấy Mộc Nam và Hạ Minh Duệ giống nhau chứ?

Chẳng lẽ bị Hạ Minh Duệ đầu độc quá lâu?

Cái này không ổn nha, cô phải nhanh chóng thoát khỏi bóng ma của Hạ Minh Duệ mới là thượng sách!

Mộc Nam thấy ánh mắt loé lên không ngừng của Lâm Thiên Y, nụ cười càng thêm sâu.

"Chẳng lẽ bị tôi đoán trúng? Nếu như cô muốn, tôi không ngại vì cô phá lệ một lần, nhưng mà trước đó, cô phải tắm đã..."

"Cút ngay!"

Tên khốn này đang nói bậy bạ gì đó? Cô là một cô gái thuần khiết thiện lương cỡ nào chứ? Một cái chân to không chút do dự hướng Mộc Nam mà đạp.

"A, mưu sát chồng!"

Mộc Nam lắc mình một cái tránh khỏi, nhưng lúc Lâm Thiên Y nghe tới câu mưu sát chồng, ngọn lửa trong lòng bùng bùng cháy như đám lửa cháy trên đồng cỏ, đã lan ra không thể thu lại được.

Vì vậy hai người một đuổi một tránh, huyên não chết đi được.

Cuối cùng cũng không rõ người nào kêu dừng, tóm lại hai người đều thờ hồn hển.

Lâm Thiển Y càng thêm không có chút hình tượng nào, nằm ở trên ghế sa lon. Cô hôm nay vốn rất mệt mỏi, mới vừa rồi bị tên khốn kiếp này chọc tức, đuổi theo anh mấy vòng, lúc này thật sự nhìn giống một con chó đang ngáp ngáp vậy.

"Tốt lắm, không làm khó cô nữa. Hôm nay mệt mỏi cả ngày, tôi muốn đi ngủ!"

Mộc Nam thờ hồn hển một lát, lúc này mới nghiêm trang nói.

Lâm Thiển Y suýt chút nữa bị chọc cho tức chết, người mệt mỏi một ngày là cô có được không?

Có điều nếu tên khốn này buồn ngủ, cô đương nhiên là giờ hai tay tán thành.

"Có điều, cô phải hát cho tôi nghe, nếu không tôi không ngủ được!"

Con người đen như mực của Mộc Nam bình tĩnh nhìn Lâm Thiển Y.

Khoé miệng Lâm Thiển Y giật giật, rất bình tĩnh nói.

"Tôi sẽ không hát!"

"Sẽ không hả? Đêm đó ở Công Thê tôi thấy cô hát vô cùng tốt nha..."

Khoé mắt Mộc Nam làm thế nào cũng không che dấu được ý chế nhạo trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 110: Tiếp tục gọi

Lâm Thiển Y cười khỏ, phỏng chừng cả đời này cũng không mất mặt đến như vậy. Lúc ấy cô còn tưởng rằng không ai chú ý tới mình, cho nên sau khi tỉnh rượu, trong lòng có rối rắm một chút nhưng chuyện này cũng coi như qua rồi, nhưng mà không nghĩ tới chuyện này lại bị anh thấy được.

Giờ phút này cô hận không thể đào được một cái lỗ để chui vô.

Mặc dù ý thức có chút mơ hồ, khả năng của cô thế nào chẳng lẽ cô không biết? Ngày đó nghĩ cũng không cần nghĩ, đó mà gọi là hát sao? Hoàn toàn là gào thét a, mà lại còn không đúng giọng!

Hồi lâu sau Lâm Thiển Y mới phản ứng lại, tên này thích đem cô ra trêu đùa mà!

"Mau ngủ đi! Đừng dài dòng!"

Rõ ràng Lâm Thiển Y âm trầm trợn mắt nhìn anh một cái, đẩy người vào trong phòng ngủ, sau đó cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Phía sau là tiếng kêu to đầy bất mãn của Mộc Nam.

"Này, tôi còn chưa ngủ, cô sao có thể đi?"

Lâm Thiển Y tiếp tục đi, không để ý tới anh.

"Như vậy không tính lương gì hết!"

Lúc này Lâm Thiển Y đã mở cửa cho nên Mộc Nam nói gì cô hoàn toàn là một câu cũng không nghe thấy.

--- -----

Lâm Thiển Y ra khỏi nhà Mộc Nam giống như một tên trộm.

Sau khi ra ngoài cô mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực.

Trời ơi, tại sao có thể như vậy?

Bọn họ cư nhiên ở chung một toà nhà.

Lâm Thiển Y nhất thời khóc không ra nước mắt, còn gì thảm hơn so với chuyện này nữa không?

Mộc Nam ở tại toà Cẩm Tú Hoa Đình 21, lầu 21, phòng 2101.

Rất khéo chính là, nhà Hạ Minh Duệ mới mua vừa lúc ở toà Cẩm Tú Hoa Đình 21, lầu 21, phòng 2102.

Hai nhà vừa lúc đối diện nhau.

Lầu 21 này là lầu cao nhất, khu vực này thiết kế chỉ có hai nhà riêng biệt có ban công.

Đây là trùng hợp sao? Là trùng hợp sao?

Lâm Thiển Y tiếp tục suy nghĩ một chút, tin tức có nói Mộc Nam vừa trở về nước, cho nên anh mới mua nhà ở Cẩm Tú Hoa Đình, mà Hạ Minh Duệ là bởi vì Cố Hiểu Kha chiếm cứ nhà của anh cho nên mới phải mua một căn khác.

Thế nào lại khéo như vậy chứ?

Tại sao cô lại ở nhà đối diện anh?

Vậy phải làm sao bây giờ? Trực giác cho cô biết cô vừa mới chộp phải một cái hoạ thật lớn.

Giờ phút này trong lòng Lâm Thiển Y chỉ có một ý tưởng, đó chính là cô không thể để cho Mộc Nam biết người ở nhà đối diện chính là cô.

Nếu không sợ rằng cô sẽ chết rất khó coi.

Cẩn thận nhìn sau lưng một chút, xác định Mộc Nam không có bất ngờ đi ra, cô mới nhập mật mã nhà Hạ Minh Duệ. Sau khi đi vào cô còn không quên quay đầu lại ngó dáo dác bốn phía, xác nhận không có ai lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi trở lại nhà mình, cô mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, vì để tránh sau này lúc bọn họ đi ra cửa vô tình chạm mặt, cô nhất thiết phải biết được lịch sinh hoạt của Mộc Nam, như vậy mới có thể không sai sót.

Về chuyện này, chờ ngày mai cô đòi Mộc Nam thời gian biểu cụ thể của anh là được.

Xem đi, cô thật đúng là xứng chức trợ lý mà!

Về nhà vội vã tắm nước nóng xong, ăn chút gì đơn giản, Lâm Thiển Y bây giờ mệt như cú, ngã đầu liền ngủ.

Một lần ngủ... tỉnh lại đã là 10 giờ sáng ngày hôm sau.

Lâm Thiển Y nhìn đồng hồ, bỗng chốc giật mình.

Hông hét!

Không biết Mộc Nam người này hôm nay có lịch làm việc không.

Vì vậy lấy điện thoại ra bấm số Mộc Nam, chẳng qua là điện thoại đổ chuông hồi lâu, đối phương cũng không có nghe máy. Lâm Thiển Y cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ bận quá?

Tiếp tục gọi!

Có thể là do Lâm Thiển Y kiên trì không tha rốt cuộc đã động được Mộc Nam bận rộn, điện thoại được kết nối, nhưng nghênh đón Lâm Thiển Y chính là một tràng tiếng mắng chửi.

Giọng nói Mộc Nam trong điện thoại hết sức tức giận.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên quấy rầy lúc tôi ngủ. Anh là đầu óc heo hả? Giảm nửa tháng tiền lương!"

Giọng nói dừng dừng nổi giận, mang theo âm mũi lúc vừa tỉnh ngủ, Lâm Thiển Y bị anh chửi có chút sững sốt.

Bà nó!

Trừ tiền lương cũng truyền nhiễm sao? Cũng truyền nhiễm sao? Cô cũng không phải là không làm tốt nhiệm vụ của mình?

Lâm Thiển Y vừa định mắng trả, điện thoại lại bị ngắt.

Nhìn màn hình điện thoại bị ngắt kết nối, lửa giận trong lòng Lâm Thiển Y không chỗ phát tiết, cuối cùng cô không nhịn được, chạy vội tới phòng tắm, hướng về phía bồn cầu hét lớn.

"Mộc Nam anh là tên khốn kiếp!"

"Mộc Nam anh là tên khốn kiếp!"

"Mộc Nam anh là tên khốn kiếp!"

Thật may là nhà bọn họ cách âm rất tốt, nếu không có thể một lần nữa đánh thức Mộc Nam. Phải biết tên kia rất hay nổi cáu khi bị gọi rời giường.

Lâm Thiển Y vệ sinh cá nhân xong, làm bữa sáng đơn giản. Cô chuẩn bị ghé công ty Hạ Minh Duệ một chuyến, nếu không có chuyện gì liền trở về.

Lúc ra cửa cô len lén quan sát động tĩnh chung quanh, cho đến khi xác nhận Mộc Nam không đột nhiên mở cửa, cả người liền chạy nhanh vào trong thang máy.

Lúc tới công ty, Lâm Thiển Y nhận được một cuộc điện thoại. Điện thoại là của Hạ Minh Duệ gọi tới.

Cô không khỏi chửi thầm trong lòng, người này không phải là cũng bề bộn công việc sao? Thế nào còn có thời gian rảnh rỗi gọi điện cho cô? Thật là nhàn cư vì bất thiện!

"Alo!"

Tức giận nhận điện thoại.

"Ở đâu?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ nhàn nhạt, nghe rất là mệt mỏi. Nếu mệt mỏi liền đi nghỉ ngơi đi, gọi điện cho cô làm gì.

"Ở công ty..."

Lâm Thiển Y chợt dạ nhìn bốn phía, thấy trong công ty không ai chú ý tới cô, lúc này mới đi thang máy lên.

"Thật ư?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghe không ra vui giận, trong điện thoại có phần hơi mơ hồ.

"Đó là đương nhiên, lúc anh không có ở đây tôi rất chăm chỉ nha."

"Ừ, chuyện trong công ty tôi đã giao phó cho cấp dưới. Nếu thật xảy ra chuyện gì không giải quyết được phải tìm Lộ Phi, yên tâm, tôi rất nhanh sẽ trở về. Nhớ, sau này mỗi ngày phải gọi điện thoại cho tôi!"

"Tại sao?"

Lâm Thiển Y bật thốt lên hỏi. Cô tại sao phải gọi cho anh? Điện thoại quốc tế rất đắt tiền nha.

"Lấy ở đâu nhiều tại sao vậy? Bảo em gọi thì cứ gọi đi!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghe có chút tức giận, Lâm Thiển Y thì thầm một tiếng, gắng gượng đáp ứng.

"Biết rồi!"

"Ừm, vậy mới ngoan!"

Lâm Thiển Y ngồi ở bàn làm việc của mình, thoải mái dựa vào ghế, mắt to không chớp nhìn chăm chăm màn ảnh vi tính, cả buổi sáng cô đã lo làm nhiệm vụ rồi!

Tên Biệt Thái Phóng Tứ đó có trên mạng, trong bang phái không ít người đang nói chuyện, Lâm Thiển Y nhìn một cái không có lên tiếng, mà từ sau ngày kết hôn đó, Biệt Thái Phóng Tứ liền không để ý tới cô.

Lâm Thiển Y cũng vui vẻ được nhàn rồi.

Bất quá hôm nay Hạ Mạt Thanh Thanh ý có chồng mà kiêu ngạo, thường đi ra ngoài khi dễ người nhìn thấy cô liền quay đầu bỏ chạy.

Thật sự là bởi có Biệt Thái Phóng Tứ, trang bị của Lâm Thiển Y cũng tốt hơn, chiến lực cũng tăng không ít, ít nhất xử lý Hạ Mạt Thanh Thanh không phải là chuyện lớn gì.

Làm mà giúp cho hồ là thích nhất!

Đĩ nhiên, cô Lâm Thiĩn Y là một người biết đạo lý, người không đũng ta ta không đũng người. Nếu ai chọc cô, cô nhất đĩnh đũoi giĩt người nọ khắp 10 con phố.

-----  
Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã 2 tháng.

Trước một ngày, buổi tối cô nhận đũc điện thoại của Hạ Minh Duệ, đề cô sáng thứ 2 đi đón anh.

Buổi sáng, Lâm Thiĩn Y thức dậy sớm một chút, chỉnh chu một phen từ đầu đến chân, cũng không biết thế nào, khi nghe Hạ Minh Duệ sắp về, cô hưng phấn đũng như một đêm không ngủ.

-----  
Sân bay.

Lâm Thiĩn Y sớm đã chờ ở đó. Cô lái xe thể thao màu đỏ tĩt, thật xa cô liền nhìn thấy trong đám người Hạ Minh Duệ như hạc đũng trong bầy gà.

Người đàn ông kia thật sự là có bản lĩnh như vậy, khiến cho người ta ở trong muôn vạn người chỉ một cái nhìn liền có thể nhận ra anh, chỉ là bên cạnh anh người phụ nữ đeo mắt kính thân mật quàng tay anh là ai?

Từ xa Hạ Minh Duệ liền thấy Lâm Thiĩn Y hướng về phía anh vẫy vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* đũc tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 111: Cảm giác không tẻ

Không biết thế nào, khi thấy người phụ nữ kia xuất hiện trong tầm mắt mình, tâm tình anh bỗng trở nên vui vẻ. Dũng như mỗi khi đi xa trở về, cảm giác có người chờ đợi cũng không tẻ lĩm.

Hạ Minh Duệ đi tĩt bên người Lâm Thiĩn Y thì dừng lại, không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Lâm Thiĩn Y nhếch miệng nói một tiếng.

"Hi!"

Người phụ nữ bên cạnh Hạ Minh Duệ tháo cặp mắt kính xuống, khi nhìn về phía Lâm Thiĩn Y thì trở nên vui vẻ như gặp lại bạn thân.

"Tiểu Thiĩn, đã lâu không gặp!"

Hoá ra là Cố Hiĩu Kha. Cô đã sớm biết đũc qua điện thoại mặc dù quá trình giải phẫu của Cố Hiĩu Kha gặp chút khó khăn, nhưng sau đó thì hoàn toàn thuận lợi.

Việc cô đi theo Hạ Minh Duệ hình như là chuyện hiĩn nhiên, ánh mắt Lâm Thiĩn Y tĩt lại, mặt cười ôn hoà.

"Hai người một không? Lên xe trước đi! Tôi đũra hai người về!"

Hai người lên xe, Lâm Thiĩn Y đánh xe chạy về nơi ở của Cố Hiĩu Kha.

Cố Hiĩu Kha còn sống kỳ thật cô rất vui, nhưng mà tại sao trong lòng lại có chút mất mát?

"Duệ, hôn lễ của chúng ta khi nào thì cử hành?"

Cô hiĩn nhiên không quên lúc cô hôn mê Hạ Minh Duệ đã nói, chỉ cần cô khoẻ lại thì sẽ cưới cô, một lần nữa cùng cô cử hành một buổi hôn lễ thật long trọng.

Lâm Thiĩn Y đang lái xe nghe đũc câu hỏi này của Cố Hiĩu Kha, một đôi mắt đã sớm đũng lên.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn về phía phong cảnh đang nhanh chóng lướt qua ngoài cửa sổ, con người đen nhánh lĩm cho người ta không nhìn ra đũc tâm tình. Hồi lâu anh mới quay đầu lại, trong mắt là sự nghiêm túc.

"Cố Hiểu Kha, em cảm thấy anh yêu em sao?"

Cố Hiểu Kha nghiêm túc suy nghĩ một chút, anh chẳng qua chỉ là đối với cô đặc biệt chút thôi, nếu nói là yêu thì? Cô thật sự không cảm nhận được.

Lúc ở Mỹ, nếu như Hạ Minh Duệ hỏi như thế, cô nhất định sẽ nói, cho dù hiện tại không yêu, có lẽ sau này sẽ yêu chẳng?

Bởi vì khi đó anh chỉ đối với mình cô là đặc biệt, trừ cô ra chưa từng có người phụ nữ nào có thể đến gần anh. Nhưng còn bây giờ? Cố Hiểu Kha nhìn về vị trí ghế lái, nếu như nói Hạ Minh Duệ đối với cô là đặc biệt, vậy còn Lâm Thiên Y thì sao?

Hay có thể nói, dường như Hạ Minh Duệ đối với Lâm Thiên Y còn thân cận hơn là với mình, dù sao bọn họ cũng có mối quan hệ kia! Nhưng còn cô?

Ánh mắt cô loé lên, hàm răng cắn thật chặt cánh môi đỏ mọng, hồi lâu không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

"Nhưng mà chẳng phải anh đã đồng ý cùng em kết hôn?"

Cố Hiểu Kha ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hy vọng, ánh mắt nhìn Hạ Minh Duệ ngay cả chớp cũng không chớp.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ lần nữa hướng ra ngoài cửa sổ, cũng là không có chút tiêu cự.

"Khi đó em bệnh, hôn mê bất tỉnh. Anh cũng không biết em có thể tỉnh lại hay không, lúc ấy đều chỉ vì muốn kích động em nên mới nói như vậy. Hiện tại em đã hoàn toàn bình phục, em cảm thấy lời nói trong loại tình huống đó có thể tin sao?"

"Nhưng mà anh đã nói!"

Trong mắt Cố Hiểu Kha có ánh nước, kinh ngạc nhìn gò má Hạ Minh Duệ.

Sự trầm mặc của Hạ Minh Duệ khiến cho lòng Cố Hiểu Kha chìm tới đáy cốc, nhưng đây là người đàn ông cô yêu ba năm a.

Lúc này cũng không còn gì phải dè dặt nữa!

"Nhưng mà em yêu anh, chẳng lẽ anh không cảm nhận được?"

Từ lần đầu tiên anh xuất hiện như một thiên thần trước mặt cô, cứu cô thoát chết trong gang tấc vì bị xe đụng, ngay lúc đó, cô nhất định đời này nếu không phải là người đàn ông này cô sẽ không lấy chồng.

"Thật xin lỗi!"

Hồi lâu, Hạ Minh Duệ cũng chỉ nói 3 chữ này, lại càng khiến Cố Hiểu Kha không cách nào chấp nhận.

"Tại sao không yêu em? Em có chỗ nào chưa tốt ư? Anh nói đi, em có thể thay đổi mà!"

Gương mặt xinh đẹp của Cố Hiểu Kha treo hai hàng nước mắt, nhưng điều này không hề làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô, coi như cô lúc khóc cũng là sự mất tự nhiên cao quý ưu tú.

"Hiểu Kha, không phải là em chưa đủ tốt mà là anh không xứng!"

"Đây rõ ràng là cái cớ của anh. Không phải là anh không xứng mà là trong lòng anh cũng đã sớm thích người khác rồi, có đúng hay không?"

Hạ Minh Duệ trầm mặc khiến Cố Hiểu Kha cảm thấy cô đã nói đúng.

Khi nghe một câu như thế, Lâm Thiên Y không khỏi kéo lỗ tai dài ra, trong lòng tò mò đến cùng Hạ Minh Duệ thích ai?

Nhưng sau đó không lâu, lời của Cố Hiểu Kha nói khiến cô thiếu chút nữa là tông vào cột điện.

"Người anh thích là Lâm Thiên Y có đúng không?"

Giọng nói ần ần mang theo chất vấn của Cố Hiểu Kha thật giống như người vợ phát hiện thấy chồng mình ở bên ngoài ăn vụng vậy.

"Hiểu Kha, anh không thích ai cả, em đừng suy nghĩ lung tung. Chúng ta không thích hợp, mà anh cũng chỉ xem em là bạn!"

Bạn?

Cố Hiểu Kha cười, cười một cách thê lương.

Bọn họ thế nhưng chỉ là bạn? Nhưng mà cô không muốn, không muốn một chút nào. Cô muốn làm vợ anh.

Cô đột nhiên trở nên tức giận, bọn họ rõ ràng sẽ kết hôn, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác có người bắt cóc cô trước buổi lễ?

Trước kia chỉ vì cô có bệnh tim, không biết lúc nào sẽ rời khỏi cõi đời này, cho nên dù trong lòng thích anh cô vẫn phải âm thầm đè nén tình cảm của mình. Nhưng tới một ngày những tưởng không thể chữa khỏi bệnh đột nhiên lại chữa trị hết, cô trở thành một người khoẻ mạnh, như vậy còn có gì có thể ngăn trở cô theo đuổi hạnh phúc của mình?

Nhưng người đàn ông này không yêu cô!

Anh không yêu cô! Cô rõ ràng thấy được sự tuyệt tình từ trong mắt người đàn ông này.

Ở phía trước Lâm Thiên Y thận trọng lái xe, cô hình như đã nghe được chuyện không nên nghe.

Rất nhanh xe liền tới nơi. Lâm Thiên Y dừng xe ở bãi đậu xe, không lên tiếng. Cô biết hai người phía sau vẫn còn lời muốn nói.

Hồi lâu cô nghe được tiếng thở dài bất đắc dĩ của Hạ Minh Duệ.

"Hiểu Kha, đừng lãng phí thời gian với anh, em xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn!"

"Nhưng em chỉ yêu anh, anh không thể tàn nhẫn như vậy!"

Cố Hiểu Kha không khoan nhượng, một bước cũng không nhượng.

"Anh không có cách nào ngăn cản em yêu anh, nhưng anh đích thực có thể nói cho em biết, anh không yêu em! Hiện tại không! Tương lai sẽ càng không!"

Nói xong, Hạ Minh Duệ liền xuống xe trước. Lâm Thiên Y chỉ nghe "cộp" một tiếng, tim gan cũng bắt đầu run rẩy, khuôn mặt có chút phức tạp, đã sớm biết Hạ Minh Duệ lãnh khốc vô tình.

Lần này cô chân chính cảm nhận được. Anh tại sao có thể tuyệt tình với một người yêu anh bằng cả sinh mạng như vậy? Ngay cả cô cũng không dám nghĩ tiếp, cô dường như không dám tưởng tượng có một ngày cô cũng yêu Hạ Minh Duệ, vậy cảnh tượng sẽ như thế nào.

Nhưng có lúc bạn cố tránh khỏi một chuyện phát sinh sẽ phát hiện ra không biết từ lúc nào thật ra bạn đã sớm lọt vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

Xuyên qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy nước mắt ràn rụa trên mặt Cố Hiểu Kha, sắc mặt tái nhợt, chẳng bao lâu cô đưa bàn tay trắng nõn lên bịt miệng tránh không cho mình khóc thành tiếng. Trong xe an tĩnh chỉ có tiếng nức nở thống khổ của Cố Hiểu Kha.

Lâm Thiên Y muốn nói đôi lời an ủi, há miệng ra lại không tìm được từ ngữ thích hợp, giống như giờ khắc này bất kỳ lời an ủi nào cũng đều vô dụng.

Cuối cùng cô chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra một câu.

"Hiểu Kha, cô không nên quá thương tâm. Hạ Minh Duệ không đáng cho cô yêu đâu, người đàn ông lòng dạ ác độc lại tuyệt tình như vậy không yêu càng tốt!"

Sau đó cô từ kính chiếu hậu thấy Cố Hiểu Kha ngược đôi mắt sưng đỏ lên, cô nói.

"Lâm Thiên Y, cô đừng có giả mù sa mưa mà an ủi tôi. Cô bây giờ nhất định rất vui vẻ. Duệ anh ấy yêu không phải là tôi, cô cho rằng như vậy cô sẽ có cơ hội sao?"

Cố Hiểu Kha nói xong quay đầu sang một bên khóc lớn, tựa hồ như những lời vừa nói ra quá nặng, có chút ngượng ngùng. Đó là chuyện giữa cô và Hạ Minh Duệ, cô làm gì phải nổi giận với Lâm Thiên Y? Lúc nào thì cô lại trở nên vô lý như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 112: Sẽ không bỏ qua

Chính cô cũng cảm thấy cô càng ngày càng thay đổi, không giống mình khi xưa. Nhưng đây chung quy chẳng phải cũng là bởi cô quá yêu Hạ Minh Duệ sao?

Cô thật không cách nào buông bỏ anh được.

Nước mắt lại một lần nữa làm nhòe đôi mắt.

Lúc này Hạ Minh Duệ gõ một cái ở cửa sổ xe chỗ Lâm Thiên Y.



"Ngốc ở đó làm gì? Còn không mau xuống xe?"

"Ặc!"

Đối với chuyện mới xảy ra, Lâm Thiển Y cũng có chút bất mãn với cách hành xử của Hạ Minh Duệ, cho dù không yêu cũng không nên tuyệt tình như vậy. Anh hoàn toàn có thể nói uyển chuyển một chút, đằng này không phải là sát muối trên vết thương của người khác ư?

Cô cũng là phụ nữ, cũng từng yêu một người đàn ông, cũng vì vậy cô mới hiểu yêu càng sâu tổn thương càng nhiều. Chờ đợi trong vô vọng là chuyện đau khổ cỡ nào.

Cũng may chuyện này đã qua, cô thật hy vọng Cố Hiểu Kha có thể đi ra khỏi bóng ma của Hạ Minh Duệ.

Nếu người đàn ông này nói không yêu, như vậy anh thật sự không yêu.

Lâm Thiển Y xuống xe, có chút không đành lòng, không khỏi mở cửa xe phía Cố Hiểu Kha, dục dằng nói.

"Hiểu Kha, nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì mai hãy nói!"

Cố Hiểu Kha lau nước mắt trên mặt, dùng sức trừng mắt nhìn, cho đến khi tin chắc rằng nước mắt sẽ không lần nữa trào ra mới xuống xe.

Lâm Thiển Y nháy mắt với Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ ngược lại cố ý làm bộ như không nhìn thấy, dẫn đầu đi tới thang máy.

Lâm Thiển Y trợn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, quay đầu lại khoác cánh tay Cố Hiểu Kha.

"Hiểu Kha, chúng tôi đưa cô về nghỉ ngơi trước nhé!"

Bọn họ mới vừa xuống máy bay nhất định rất mệt mỏi.

Lần này Cố Hiểu Kha không phản đối mà ngoan ngoãn để mặc cho Lâm Thiển Y kéo cô về nhà vốn của Hạ Minh Duệ.

Đợi đến khi cô thấy Cố Hiểu Kha vì đau thương mà khóc đến thiếp đi, mới vì cô đắp mền, xoay người đi ra ngoài.

Khi bọn họ ra khỏi nhà, Hạ Minh Duệ mới từ phía sau ôm lấy Lâm Thiển Y, thật sâu hít lấy mùi hương thuộc về cô. Đầu vùi vào trong cổ cô mà nói.

"Y, tôi có chút nhớ em!"

Thân thể Lâm Thiển Y bị ôm lấy có chút cứng đờ, có loại cảm giác quái dị, nhất là xưng hô này khiến cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Cho tới bây giờ người khác đều gọi cô là Thiển hoặc tiểu Thiển, cũng chỉ có Hạ Minh Duệ thỉnh thoảng thần kinh có vấn đề mới gọi cô là Y.

"Chúng ta về nhà đi!"

Còn không đợi Lâm Thiển Y phản ứng, Hạ Minh Duệ liền hôn một cái lên gò má cô, buông cô ra.

Lâm Thiển Y ngẩn ra, đi theo phía sau Hạ Minh Duệ.

Chỉ là lúc đang đứng trong thang máy ở nhà, Lâm Thiển Y có chút chột dạ. Thời điểm ra khỏi thang máy cô càng thêm dáo dác ngó chung quanh, cho đến khi xác nhận bốn phía không có người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô không ngừng ở trong lòng cầu nguyện, Mộc Nam lúc này ngàn vạn lần không có ở nhà, ngàn vạn lần không xuất hiện, nếu không cô nhất định sẽ chết.

Có điều hôm nay hiển nhiên vận khí của cô cũng không tệ lắm!

Trở lại nhà mình, Hạ Minh Duệ cởi áo khoác xuống, đi thẳng vào trong phòng tắm. Lúc đi ra cả người tản ra cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng sau khi tắm xong.

Lâm Thiển Y cứ như vậy không chút nào phòng bị bị anh ôm vào trong ngực, anh say sưa hôn lên vành tai Lâm Thiển Y.

----

Hạ Minh Duệ áp Lâm Thiển Y ở trên giường mà ngay tại lúc này một âm thanh không chút hài hoà, tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự nhiệt tình giữa hai người.

Ánh mắt Lâm Thiển Y loé lên, có chút chột dạ, lúc này không phải là Mộc Nam chứ?

Cô nhớ Mộc Nam hôm nay có yêu cầu cô cùng đi, nhưng Hạ Minh Duệ trở về, cô rất có thể không đi được....

Lâm Thiên Y đứng dậy muốn đi nghe điện thoại, lại bị tay mát lạnh lẽ của Hạ Minh Duệ kéo trở lại. Giọng nói trầm thấp của anh ở bên tai Lâm Thiên Y ní non.

"Không cho nhận..."

Lâm Thiên Y bị kéo trở lại, tiếp tục bị người đàn ông này hành hạ, nhưng điện thoại của cô cũng không chịu thua kém, vang lên hết lần này tới lần khác.

Cái trán Lâm Thiên Y bắt đầu đổ mồ hôi, Mộc Nam là người bá mết không tha, điều này cô hoàn toàn lĩnh hội được. Cô nếu không nghe điện thoại của anh, anh sẽ gọi hoài không ngưng.

"Hạ Minh Duệ, hay là để tôi nghe điện thoại nhé?"

Lâm Thiên Y không dám tùy tiện đi nhận điện mà cẩn thận hỏi Hạ Minh Duệ. Nhìn thấy sắc mặt anh không có nhiều biến hoá lớn mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế trong lòng Hạ Minh Duệ đã sớm một bụng lửa, người phụ nữ này làm gì vậy?

"Không cho nhận!"

Giọng nói lạnh lẽo có chút hờn giận khiến Lâm Thiên Y sùng sốt, có chút khó hiểu, không thôi liếc mắt nhìn cái điện thoại di động không ngừng réo gọi ở nơi xa kia. Một cổ cảm giác vô lực thật sâu tự nhiên xuất hiện.

Chỉ là Hạ Minh Duệ đã đánh giá thấp nghị lực của người gọi, điện thoại di động vẫn tiếp tục vang.

Cuối cùng Hạ Minh Duệ nổi giận, Lâm Thiên Y về mặt tâm hại nhìn cả người Hạ Minh Duệ đờ đờ nhảy xuống, sắc mặt của anh giờ này rất khó coi.

"Lâm Thiên Y hiện tại không rảnh, có chuyện lát gọi lại!"

Nhìn cái tên hiển thị trên màn hình một cái, Mộc Nam? Tên này nghe rất lạ! Nhưng rõ ràng là tên của đàn ông.

Giọng nói Hạ Minh Duệ không được tốt, ngược lại lạnh như băng, đối với bất kỳ người đàn ông nào thời điểm làm chuyện đó mà bị quấy rầy, tâm tình cũng không khá hơn là mấy.

Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, mới vừa ném di động qua một bên, điện thoại lại tiếp tục reo.

"Nghe không hiểu tiếng người sao?"

"Tôi nói này, anh là ai? Ở đâu chui ra vậy? Anh có quan hệ gì với Lâm Thiên Y? Người phụ nữ đó đâu? Gọi cô ấy nghe điện thoại, tôi có việc tìm cô ấy."

Mộc Nam cũng nổi giận. Anh là đại thiếu gia lúc nào cũng sống an nhàn sung sướng, bình thường ai dám lớn tiếng với anh như vậy chứ? Chán sống rồi phải không?

Thực giác Mộc Nam cảm thấy người này có quan hệ đặc biệt với Lâm Thiên Y.

"Anh là ai? Có chuyện gì có thể trực tiếp nói với tôi!"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ trở nên nguy hiểm, Lâm Thiên Y được lắm, anh bắt quả chỉ đi xa có 2 tháng, cô đã quyến rũ người đàn ông khác?

"Anh? Anh là chủ tôi à? Anh tưởng anh là cái gì chứ?"

Giọng nói Mộc Nam trong điện thoại mang theo chút tức giận.

"Chỉ dựa vào tôi là người đàn ông của cô ấy?"

Khuôn mặt Hạ Minh Duệ lộ vẻ khinh miệt, nhưng lời anh vừa nói ra, người đàn ông kia lại phì cười một tiếng.

"Bộ lâu rồi anh không chạm qua phụ nữ sao? Tên tiểu tử nhà anh ở đâu xuất hiện vậy? Anh chẳng lẽ không biết Lâm Thiên Y là trợ lý riêng của tôi? Hai tháng này chúng tôi ngày đêm đều ở chung một chỗ."

Lời Mộc Nam vừa nói ra, Hạ Minh Duệ siết chặt nắm tay, ngay cả điện thoại cũng thiếu chút bị anh bóp nát. Cuối cùng anh tức giận quăng điện thoại lên bàn trà, "bộp" một tiếng. Lâm Thiên Y sợ tới tái mặt, trong lòng thầm kêu xong đời.

Tên Mộc Nam này là muốn hại chết cô ư?

Hạ Minh Duệ quay đầu, âm trầm nhìn cô, mang trên mặt là con thịnh nộ.

Lâm Thiên Y miễn cưỡng muốn nặn ra một nụ cười, nhưng nụ cười này chưa kịp đến khóe miệng đã méo rồi.

"Em chẳng lẽ không tính giải thích với tôi một chút, người đàn ông này là ai?"

"Không, không phải như anh nghĩ đâu!"

Từ vị trí của Lâm Thiên Y rõ ràng không nghe được cuộc nói chuyện đó, nhưng nhìn khuôn mặt đỏ tím của Hạ Minh Duệ, trực giác cho cô biết cái miệng của tên Mộc Nam đó cũng chẳng nói được lời nào dễ nghe.

Cho nên cô thăm ròi!

"Chuyện này là sao?"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ sâu thẳm nhìn cô, ở trong đó tràn ngập cảm giác làm cho Lâm Thiên Y chỉ muốn lập tức chạy trốn.

"Anh ta, anh ta...."

Trực giác cho hay nếu cô không nói thật, vậy cô nhất định chết rất thảm.

"Thời gian này anh không có ở đây, trong công ty cũng không có chuyện gì làm, cho nên tôi liền đi nộp đơn xin việc khác, chính là làm trợ lý cho Mộc Nam."

Lâm Thiên Y sợ hãi ngẩng đầu nhìn anh. Trời ạ, ai tới cứu cứu cô, ánh mắt Hạ Minh Duệ đơn giản là quá đáng sợ. Cô làm sao chạy trốn bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 113: Sự việc bại lộ

"Trợ lý riêng? Hai người cũng trợ lý nhau lên tới giường à? Còn ngày đêm ở chung một chỗ?"

"Cái, cái gì?"

Lâm Thiên Y không hiểu nhìn anh, đang nói cái gì với cái gì vậy?

Nhưng ngay sau đó Hạ Minh Duệ thô bạo đem Lâm Thiên Y một lần lại một lần đoạt lấy, bất kể cô khóc thút thít cầu xin thế nào, Hạ Minh Duệ cũng không có ý tha cho cô.

Anh quả thực là một tên cầm thú! Đây là suy nghĩ của Lâm Thiên Y trước khi cô bất tỉnh!

Bên kia Mộc Nam đã sớm giận điên người, người phụ nữ chết tiết này lại dám bỏ bê công việc. Anh quyết định lần này phải nhất quyết trừ lương của cô, xem cô còn phách lối tới cỡ nào.

Dám bỏ bê công việc cùng tên khốn khác ở chung một chỗ, thật là tức chết anh mà!

Kết quả của chuyện này đó là ngay cả thờ ơ lạnh nhạt Lục Hành Viễn cũng không dám, chỉ sợ không cẩn thận bị Mộc Nam đánh cho, không biết người nào lại chọc vị đại thiếu gia này tức giận à? Tại sao lần nào xui xẻo cũng là anh, đúng là mệnh khổ mà!

Khi Lâm Thiên Y tỉnh lại đã là buổi chiều, bên người cũng không còn bóng dáng Hạ Minh Duệ, không khỏi có chút mất mát.

Nghĩ tới có lẽ anh đến công ty?

Nhưng nghĩ tới chuyện của Mộc Nam cô liền nhức đầu.

Vốn dĩ Lâm Thiên Y tính toán khi Cố Hiểu Kha trở về cô sẽ lạng lẹ rồi đi, dù sao đơn nghỉ việc cũng đã sớm để trên bàn làm việc của Hạ Minh Duệ rồi.

Nhưng mà Hạ Minh Duệ lại không tính kết hôn cùng Cố Hiểu Kha. Cô ấy bị cự tuyệt hoàn toàn. Chẳng lẽ muốn cô tiếp tục ở lại sao?

Lâm Thiên Y rõ ràng biết Hạ Minh Duệ không có yêu mình, như thế sẽ có một ngày cô cũng phải rời đi. Chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Thừa dịp bản thân còn chưa chán chính yêu anh, càng sớm rời đi đối với cô mà nói càng an toàn.

Nghĩ đến tờ đơn nghỉ việc kia Lâm Thiên Y thiếu chút nhảy dựng lên, Hạ Minh Duệ chắc chắn đến công ty, nếu bị anh thấy không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Lâm Thiên Y trầm nghĩ, tới giờ cũng không thấy Hạ Minh Duệ có phản ứng gì, phải chăng vẫn chưa nhìn thấy tờ đơn nghỉ việc, không biết bây giờ cô đi huỷ thi diệt tích có còn kịp không nhỉ?

Nghĩ là làm!

Lâm Thiên Y vội vã chạy xuống lầu, khởi động xe hướng công ty Hạ Minh Duệ, chỉ sợ chậm một chút bị Hạ Minh Duệ thấy được, khi đó cô nhất định phải chết.

Không kịp chào hỏi nhân viên trong công ty, Lâm Thiên Y vội vã bắt thang máy đi lên.

Cửa phòng làm việc của Hạ Minh Duệ. Lâm Thiên Y cẩn thận điều chỉnh hơi thở gấp gáp, đợi đến khi bình tĩnh lại mới dán lỗ tai lên cửa phòng làm việc.

Năm phút đồng hồ sau.

Dường như bên trong không có động tĩnh gì! Hạ Minh Duệ chẳng lẽ không ở đây?

Lâm Thiên Y lấy lại bình tĩnh, chậm rãi thở ra. Có trời mới biết dọc đường đi cô chạy như bay đến đây trong người toàn là lo lắng đề phòng, chỉ sợ Hạ Minh Duệ phát hiện ra tờ đơn kia.

Sau đó cô vỗ vỗ ngực, thật may anh không ở đây, như vậy cô có thể huỷ thi diệt tích.

Khoé miệng nở một nụ cười đắc ý, bởi vì đoán rằng Hạ Minh Duệ không có ở đây cho nên không gõ cửa. Lâm Thiên Y tương đối sáng khoái mở cửa phòng làm việc ra.

Trong nháy mắt cửa mở ra, nụ cười của Lâm Thiên Y trở nên cứng đờ, bước chân nhấc lên rồi không biết đặt xuống thế nào, ánh mắt ngơ ngác nhìn Hạ Minh Duệ ngồi ở bàn làm việc phía trước đang ngẩng đầu nhìn cô.

Trong tay anh cầm không phải là đơn nghỉ việc của cô thì là gì? Không cần khen mắt cô quá sắc bén, kiệt tác của mình sao lại không biết được.

Lâm Thiên Y bình tĩnh để chân xuống, khoé miệng cố gắng nở một nụ cười vô tội vui vẻ.

"Cái đó, tôi nhớ ra rồi, có một phần tài liệu của công ty bỏ ở nhà, tôi trở về lấy đã. Anh cứ tiếp tục!"

Vừa lúc cửa phòng làm việc chuẩn bị khép lại, giọng nói cứng rắn như từ địa ngục của Hạ Minh Duệ truyền tới tai cô, cô muốn làm bộ không nghe thấy cũng không được.

"Em dám bước ra khỏi cái cửa này xem?"

Thân thể Lâm Thiên Y phía sau cửa có chút cứng ngắc, sau đó cửa thiếu chút nữa đóng lại lại được mở ra, cô bước vào, nuốt nước miếng một cái, ánh mắt bắt đầu ngó nghiêng chung quanh.

"Em có thể nói cho tôi nghe một chút đây là gì không?"

Hạ Minh Duệ giơ tờ giấy trong tay lên, đó là đơn nghỉ việc của cô.

"Ha ha..... Tôi đùa với anh thôi!"

Lâm Thiên Y cười khan hai tiếng, đầu cúi thật thấp, thỉnh thoảng lại lên nhìn Hạ Minh Duệ. Bộ dáng chột dạ kia khiến cho Hạ Minh Duệ cực kỳ tức giận.

Hạ Minh Duệ không có vạch trần lời nói dối của cô, chỉ đi tới trước mặt cô, đem tờ đơn kia quăng trên mặt cô. Nhất thời đầu Lâm Thiên Y lại càng cúi thấp hơn.

"Trợ lý riêng cho Mộc Nam? Anh ta cho em lợi lộc gì? Hay là nói kỹ năng trên giường của anh ta tốt hơn so với tôi? Hử?"

Hạ Minh Duệ nâng cằm cô lên, ánh mắt hẹp dài híp lại, bên trong là bão táp mãnh liệt.

Chuyện đầu tiên khi anh vừa tới công ty là cùng Lộ Phi thảo luận tình hình công ty trong hai tháng này, cũng yêu cầu anh ấy điều tra người tên Mộc Nam.

Lâm Thiên Y người phụ nữ này thế nhưng hai tháng này cũng không tới làm. Hơn nữa còn đặt trên bàn của anh tờ đơn nghỉ việc được viết 2 tháng trước, bởi vì phía trên ghi rõ ràng ngày tháng.

Người phụ nữ này tính trốn anh? Đòi này đừng hòng mơ tưởng!

"Không, không phải như anh nghĩ đâu! Tôi chỉ là không đủ tiền xài nên muốn tìm thêm khoản thu nhập khác!"

Đối mặt với ánh mắt từng bước ép sát của Hạ Minh Duệ, nhịp tim Lâm Thiên Y không thể bình thường được. Cô quả là tới chậm một bước.

"Tiền tôi đưa cho em chẳng lẽ không đủ? Hay là tiền lương công ty quá thấp?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ nhã nhặn càng thêm trầm thấp, trong lòng Lâm Thiển Y sợ hết hồn hết vía.

"Không, không phải! Tôi không muốn dùng tiền của anh..."

Lâm Thiển Y hốt hoảng nói đại. Thật sự là hơi thở của người đàn ông trước mắt quá mức mạnh mẽ, mà trên người anh thình thoảng lại toát ra sự tàn bạo khiến cho lòng cô sợ hãi. Khí thế của người đàn ông này thật dữ dằn. Đây không giống như khí thế mà một người bình thường có thể có được.

"Không muốn dùng tiền của tôi? Được, được, rất tốt!"

Người phụ nữ này là muốn sớm cùng anh vạch rõ quan hệ để có thể ở chung một chỗ với cái tên Mộc Nam đó phải không?

Nghĩ lại, kể từ khi Lâm Thiển Y ở cùng anh, hình như cũng không xài tiền, cũng không thấy cô mua quần áo, đồ mặc trên người đều là đồ trước kia mua. Anh đột nhiên tò mò, một lần trên điện thoại thông báo cô rút một trăm vạn kia để làm gì.

Anh thật ra không quan tâm chút tiền này, cho dù cô xài bao nhiêu tiền anh cũng thờ ơ. Nhưng một trăm vạn kia để làm gì? Chỉ sợ không phải dùng cho bản thân cô.

Hạ Minh Duệ chột cười, nụ cười như trăm hoa đua nở. Lâm Thiển Y lập tức nhìn đến ngây người.

Làm ơn, đừng có nhìn cô mà phóng điện lung tung thế được không? Cô sẽ không kiềm chế được.

"Thành thật khai báo đi, lần trước em rút một trăm vạn ra để làm gì?"

Hạ Minh Duệ cứ vậy cười cười nhìn chăm chăm cô, đôi mắt sáng lấp lánh, tinh quang phát ra bốn phía, giọng nói trầm thấp hùng hậu giống như rượu ướp trăm năm, hương thơm lan tỏa kéo dài vô tận, khiến người say đắm vô cùng.

Nhất là hơi thở này, hơi thở mập mờ phun ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, khiến cho người ta có loại mơ tưởng viễn vông, ý nghĩ kỳ quái. Nhịp tim đột nhiên chậm một nhịp, đầu óc cũng không kịp phản ứng.

Lâm Thiển Y ngờ ngác nhìn chăm chăm ánh sáng bắn ra từ bốn phía trên khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ, từ từ nói thật.

"Lần trước, mẹ Hứa Hạo Trách tới xin tiền tôi để chữa bệnh cho anh ta. Tôi chỉ là thấy bọn họ tội nghiệp, liền cho!"

Hạ Minh Duệ dịu dàng vì Lâm Thiển Y đem tóc vén ra sau tai, đôi mắt trĩu mến như vậy khiến cô không cách nào ngăn cản, trở mắt nhìn đôi mắt đẹp và môi anh từ từ ép tới gần. Cô say mê nhắm mắt lại, lông mi thật dài rung rung.

Đột nhiên, trên môi đau xót, mùi máu tươi lan tràn. Lâm Thiển Y trong nháy mắt thanh tỉnh. Tên khốn kiếp này là chó sao? Vì sao lại cắn cô?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 114: Không có tư cách

Cô tròn to mắt, tức giận nhìn anh chăm chăm.

"Thật đúng là không nhìn ra, bản lãnh mê hoặc đàn ông của em đúng là không tồi. Một mặt nhớ mãi không quên người yêu cũ, mặt khác lại thừa dịp tôi ra ngược ngoài nhân tiện làm trợ lý riêng cho ngôi sao. Trước kia tôi thật đúng là đã xem thường em!"

Hạ Minh Duệ quét mắt nhìn cô một vòng từ trên xuống dưới, ánh mắt ám muội khiến cho người ta không nhìn ra tâm tình chân thật của anh.

"Với vóc dáng này của em, trừ tôi ra, còn có ai yêu thích?"

Hạ Minh Duệ không hề che giấu sự khinh miệt trong mắt mình.

Không biết thế nào, đôi mắt Lâm Thiển Y đỏ lên, hàm răng cắn thật chặt cánh môi đỏ thắm. Chỗ bị anh cắn mới vừa rồi có chút đau.

Rõ ràng không phải như thế, nhưng tên khốn kiếp này tại sao lại nói cô như vậy? Chẳng lẽ ở trong lòng anh cô chính là một người phụ nữ xấu xa vậy ư?

Nhưng sao cô lại thấy đau như vậy?

Ánh mắt to như nước bọt kín một tầng sương mù. Nhưng Hạ Minh Duệ không vì vậy mà bỏ qua cho cô, ngược lại một tay kéo cô lại, lần nữa hôn lên đôi môi kiều diễm.....

Động tác của anh cuồng dã lại bá đạo, không cho cô chút thời gian để giải thích hay thờ đốc....

Không biết là trong lòng đau hay là thân thể đau, nước mắt cứ như vậy làm nhoè đôi mắt....

Tại sao phải vũ nhục cô như vậy?

"Hạ Minh Duệ, đừng như vậy, nơi này chính là..."

Phòng làm việc!

Lời nói kế tiếp bị anh cứng rắn ngăn ở trong miệng.

Lỡ như bị người khác nhìn thấy phải làm sao bây giờ? Cô mắc cỡ khiến hai gò má đỏ bừng, trong ánh mắt Hạ Minh Duệ lại là một đôi mắt quyến rũ như tơ, ngượng ngùng cùng xấu hổ. Nghĩ đến người phụ nữ này ở cùng người đàn ông khác ở sau lưng anh, ngọn lửa giận vô danh trong lòng kia không cách nào áp chế được. Anh chỉ muốn dùng hành động nói cho cô biết, đến tận cùng cô là người phụ nữ của ai.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người đẩy ra, kèm theo đó là một tiếng gọi mềm mại.

"Duệ!"

Lời định nói cứ thế bị ngăn trong cổ họng, một màn trước mắt này khiến cho cô kinh ngạc tròn to mắt. Cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới Hạ Minh Duệ cũng có một mặt cuồng dã như vậy.

Theo cô suy nghĩ, nhìn thấy có người đi vào, anh hẳn nên dừng động tác mới phải. Thế nhưng người đàn ông này lại liều mạng tiếp tục làm chuyện mình nên làm, giống như sự xuất hiện của cô đối với anh mà nói cũng không ảnh hưởng gì.

Ngược lại Lâm Thiên Y nghe được có người đi vào, đã sớm hoảng hốt không biết làm sao. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cùng Hạ Minh Duệ làm chuyện như vậy, nhưng mà ở trước mặt người khác cô không cách nào tiếp tục. Cô bắt đầu liều mạng gậy giữa, thế nhưng cô chỉ là người thấp cổ bé họng!

Bất kể cô cố gắng đánh thế nào, gào thét, còn có khóc thút thít, cái kẻ đang giam cầm cô vẫn không chút dịch chuyển, ngược lại càng thêm cuồng liệt.

Cô không nhịn được không ngừng run rẩy, giống như một bông cúc non dập chòn trong gió, tùy thời đều có thể bị bẻ gãy.

"Hạ Minh Duệ! Đừng như vậy!"

Cô khóc sụt sùi, điềm đạm đáng yêu không ngừng cầu xin.

Anh vẫn đứng im như núi, ngược lại hành động càng mạnh bạo thêm, như cuồng phong mưa sa.

Cố Hiểu Kha sau khi đẩy cửa vào liền ngơ ngác đứng ở đó, quên cả lời, ngay cả ánh mắt cũng ngơ ngác nhìn hai người.

Cô cho tới bây giờ chưa từng gặp qua chuyện như vậy, hơn nữa còn là người đàn ông mình yêu cùng một người phụ nữ khác.

Sau khi xong chuyện, Hạ Minh Duệ qua loa sửa sang lại quần áo một chút, mặt không đổi sắc. Cả trong quá trình anh đều ăn mặc chỉnh tề, cũng chỉ có Lâm Thiên Y người không một mảnh vải che thân.

Anh xoay người, mặt lạnh lùng vô cảm, lạnh lùng nhìn Cố Hiểu Kha một cái.

"Có chuyện?"

"Em?"

Cô mang khí thế bùng bùng tới, trong đầu đã sớm nghĩ ra hơn một trăm lời giải thích, lúc đối mặt với lời nói lạnh lùng của anh, lại cứng ngắc như quả lắc đồng hồ! Rõ ràng là tái nhợt không chút sức lực!

Anh chưa bao giờ lạnh lùng như vậy với cô.

Là bởi vì cô đã khỏi bệnh ư? Không cần phải lo lắng cô vì tâm tình kích động mà té xỉu sao?

Thì ra anh đối tốt với cô từ trước tới giờ toàn bộ chỉ vì thân thể suy yếu trước kia mà thôi.

Lâm Thiên Y từ trên bàn trượt xuống, khuôn mặt nhục nhã không chịu nổi. Cô nắm chặt quần áo bị tùy ý ném ở dưới đất, chạy trốn vào phòng nghỉ của Hạ Minh Duệ.

Váy bị anh xé rách. Cô không có quần áo để mặc.

Xấu hổ khiến cô hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, tên khốn kiếp này sao có thể ngay trước mặt Cố Hiểu Kha làm chuyện đó đối với cô? Chuyện này cô làm sao chịu nổi? Cuộc sống về sau cô phải thế nào để đối mặt với Cố Hiểu Kha đây?

Cô không muốn bị mọi người cho rằng cô là một người phụ nữ lẳng lơ.

Cố Hiểu Kha bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt này, lần đầu tiên cô cảm thấy xa lạ. Đặc biệt là cặp mắt lạnh nhạt kia, khiến cho cô hoài nghi người trước mặt này có phải là Hạ Minh Duệ cô từng biết?

Cô cảm môi, ánh mắt thay đổi không ngừng, dường như rút cuộc cũng hạ quyết tâm.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sự kiên định quyết không lùi bước.

"Hạ Minh Duệ, cho dù anh có yêu em hay không, đó cũng là chuyện của anh. Em yêu anh, điều này sẽ không thay đổi. Cho nên em sẽ không rời đi, em tin tưởng sẽ có một ngày anh phát hiện ra em rất tốt."

Em cảm thấy tình yêu có thể từ từ vun đắp, coi như bây giờ anh không yêu em, em cũng tin tưởng chỉ cần em làm đủ nhiều, một ngày nào đó sẽ khiến anh động lòng. Cho nên xin anh cho em một cơ hội, một cơ hội để có thể cạnh tranh công bằng với Lâm Thiển Y. Cô ấy có thể làm được, em cũng có thể!"

"Cạnh tranh công bằng?"

Hạ Minh Duệ giễu cợt cười một tiếng, ánh mắt lạnh như băng. Nếu không yêu, vậy anh sẽ không cho cô bất kỳ cơ hội nào, lại càng không cho cô có bất kỳ ảo tưởng nào.

"Em cảm thấy người phụ nữ Lâm Thiển Y kia có tư cách? Cô ta chẳng qua là do tôi tốn tiền mua được thôi, là một công cụ ấm giường mà thôi. Chẳng lẽ em muốn giống cô ấy?"

Hạ Minh Duệ khinh bạc nâng cằm Cố Hiểu Kha lên, cái loại ánh mắt đó vô cùng có tính xâm lược, không ngừng quan sát mắt cô, giống như nhìn thấu qua quần áo của cô, trực tiếp nhìn thấu bên trong.

Điều này khiến cô nổi giận.

Nhưng mà người trước mặt là Hạ Minh Duệ, là người mà cô dùng cả tính mạng để yêu.

Hồi lâu, ánh mắt của cô không còn sự do dự nữa, lại một lần nữa khôi phục sự kiên định. Cô bình tĩnh nhìn Hạ Minh Duệ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dường như trong lòng đã xuống một quyết định lớn.

"Nếu như vậy có thể khiến anh thích em, thậm chí yêu em, em không ngại!"

Vừa nói Cố Hiểu Kha liền cởi bỏ chiếc áo choàng nhỏ, lộ ra hai bả vai trắng nõn mượt mà.

Nghĩ đến chuyện anh mới vừa làm với Lâm Thiển Y, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng bị lửa đỏ thay thế, ánh mắt xinh đẹp xấu hổ lại mang chút sợ hãi nhưng hết sức kiên định nhìn anh.

Cô không ngại chân chính trở thành người phụ nữ của anh. Chỉ cần anh thích.

Khóe miệng Hạ Minh Duệ không thể nhếch lên nổi!

Anh cho là chỉ cần anh đủ lạnh lùng là có thể khiến người phụ nữ Cố Hiểu Kha này bỏ cuộc, thế nhưng bây giờ?

Làm thế nào mà lại hoàn toàn ngược lại tình huống anh tưởng tượng ra chứ?

"Lâm Thiển Y, xong chưa! Lăn ra đây!"

Không để ý tới ánh mắt sáng quắc nhìn mình chằm chằm của Cố Hiểu Kha, Hạ Minh Duệ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn phòng nghỉ của mình rống lên một tiếng.

Trong phòng Lâm Thiển Y đã sớm mặc đồ xong, nơi này không có sẵn quần áo, cô không thể làm gì khác hơn là đem quần áo bị xé rách kia lần nữa mặc lên người, như vậy dù sao so với trần như nhộng vẫn hơn.

Mới vừa rồi, lời của Hạ Minh Duệ nói một chữ cô cũng nghe không thiếu, cũng đều nhớ ở trong lòng. Trong mắt một mảnh sương mù, cánh môi đỏ thắm bị cắn có chút sưng.

Cô nghe anh nói.

"Cạnh tranh công bằng?"

"Em cảm thấy người phụ nữ Lâm Thiển Y kia có tư cách? Cô ta chẳng qua là do tôi tốn tiền mua được thôi, là một công cụ ấm giường mà thôi. Chẳng lẽ

em muốn giống cô ấy?"

Tồn tiền mua được!

Tồn tiền mua được!

Cô là do anh tồn tiền mua được!

Đúng vậy, anh nói đều là sự thật. Cô chính xác là vì tiền mới ở cùng anh, nhưng tại sao tìm lại đau như vậy?

Ở bên ngoài, Hạ Minh Duệ chờ không nhìn được, không khỏi mắng thầm, cái người phụ nữ ngu ngốc này làm gì vậy, còn không mau nhanh lẫn ra ngoài này?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 115: Tồn tiền mua

Khi anh giật đùng đùng chạy vào phòng nghỉ ngơi thường ngày của mình, ánh mắt chợt có chút phức tạp.

Lúc anh đi vào trong, nháy mắt đó nhìn cô, đôi mắt long lanh nước trước mặt hiện đầy sưng mù mông lung. Trong mắt không có thần thái hàng ngày, dường như đối với việc anh đột nhiên đi vào có chút giật mình sững sờ.

Cánh môi xinh đẹp sưng đỏ, váy rách lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết khiến cho ánh mắt anh tối sầm lại. Cô cứ như vậy ngồi trong góc tường, có loại cảm giác bất lực. Trong lòng anh mềm nhũn, tự nhiên hiểu cô là vì việc anh mới làm, hô hấp có chút khó khăn.

Anh kéo lấy cánh tay cô, đem người túm đến trước mặt Cố Hiểu Kha. Tóc tai của cô bù xù, đầu cúi thấp dường như không muốn Cố Hiểu Kha nhìn thấy bộ dáng này của mình.

Nhưng anh lại không quan tâm, cứng rắn nâng đầu cô lên, cuồng loạn hôn.

Lâm Thiển Y ngỡ ngác, có chút không phản ứng kịp, mặc cho người đàn ông kia cuồng nhiệt hôn cô. Giờ phút này đầu cô trống rỗng, ánh mắt trống rỗng. Đến tận cùng anh muốn như thế nào?

Nếu như mới vừa rồi anh không để ý việc Cố Hiểu Kha còn ở trong phòng mà vẫn mạnh bạo muốn cô, cô còn có thể lý giải là do anh tên đã lấp vào cung không bắn không được, nhưng còn bây giờ thì sao?

Vốn là quần áo đã bị rách lại một lần nữa bị xé tan tành.

Chưa bao giờ cô lại thấy bối rối như lúc này.

Hàm răng gât gao cắn môi, vốn là môi đã bị thương nay lại một lần nữa chảy máu, nhưng cô lại không cảm giác được đau.

Cô muốn dùng sức đẩy người đàn ông ra, lại phát hiện dù cô dùng sức như thế nào cũng đều uống công. Ở trước mặt người đàn ông này, cô chỉ là một con thỏ chẳng có chút lực phản kháng, mặc cho người làm thịt.

Anh không biết bây giờ tim cô vỡ nát, máu chảy đầm đìa. Cô thật không hiểu chuyện tại sao lại thành ra như vậy.

Lại càng không nghĩ ra Hạ Minh Duệ làm sao sẽ biến thành như vậy.

Hình như cô đâu có làm gì sai? Cô cũng không có gì đó với những người đàn ông khác? Họ đối với cô bất quá chỉ là quan hệ bình thường mà thôi, nhưng tại sao nghe từ trong miệng anh nói ra cô lại không chịu nổi như vậy?

Nước mắt giống như chuỗi hạt bị đứt, một giọt lại một giọt chảy xuống. Cô im lặng khóc thút thít.

Cô bất lực rồi, sự tuyệt vọng của cô, cô nản lòng thoái chí. Tất cả anh đều không biết.

Cô tro mắt nhìn anh ở ngay trước mặt người phụ nữ yêu anh cậy mạnh muốn cô.

Cô xấu hổ tới mức muốn chết ngay lập tức, nhưng người đàn ông này không có ý bỏ qua cho cô.

Cô nghe thấy giọng nói kiêu căng tà tử của anh vang trên đỉnh đầu.



"Như vậy thì sao? Em cũng nguyện ý?"

Hạ Minh Duệ hôn cánh môi đỏ thắm của Lâm Thiên Y một cái, khoé môi xinh đẹp nở một nụ cười lãnh khốc, cánh môi còn dính máu đỏ tươi của cô, vô cùng yêu dã. Anh ngẩng đầu như cười như không nhìn Cố Hiểu Kha với khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch.

Bộ dáng anh như vậy giống như ma vương, là máu! Tàn nhẫn! Lại cũng vô tình.

Một màn mới vừa rồi ở trong đầu cô như một bộ phim được chiếu lại. Cô mặc dù chưa từng cùng đàn ông làm gì đó, nhưng chuyện như thế này cũng không phải lạ trong thời hiện đại ngày nay!

Cố Hiểu Kha mặt tái nhợt trong lúc vô tình liếc về phía thân thể Hạ Minh Duệ, đột nhiên đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng ửng hồng. Cô vội vã liếc Hạ Minh Duệ một cái, bỏ lại một câu.

"Em sẽ không bỏ cuộc! Em nói rồi em sẽ cố gắng để anh yêu em!"

Sau đó giống như chạy trốn chạy khỏi phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, cũng tiện tay vì anh đóng cửa lại.

Sự chật vật của Cố Hiểu Kha anh nhìn thấy nhưng không chút nào để tâm.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ lần nữa chuyển sang cái người còn đang run lẩy bẩy trên đất, ý cười trong mắt không chút nào thay đổi.

Chỉ là nụ cười này lại khiến lòng cô sợ hãi.

Anh muốn cô khó xử để cô biết rõ ràng vị trí của mình trong lòng anh. Bất quá chỉ là một món đồ chơi có thể tùy ý đùa bỡn cùng vứt bỏ.

Hồi lâu, cô nghe thấy giọng nói khàn khàn vô cảm của mình.

Cô nói.

"Hạ Minh Duệ, anh thả tôi đi đi!"

"Đời này em đừng hòng mơ tưởng!"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ trở nên tàn nhẫn, đời này chỉ có anh cự tuyệt người khác, không ai có thể cự tuyệt anh. Chỉ có anh được phép chơi đùa, món đồ chơi anh đã coi trọng thì chỉ có anh mới có quyền vứt bỏ, mà món đồ đó không thể tự mình chạy trốn. Nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được.

Lần này coi như một bài học! Lần sau cũng sẽ không đơn giản giống như hôm nay vậy.

Không biết bọn họ làm bao lâu, cũng không biết cô đã bất tỉnh mấy lần, khi cô một lần nữa tỉnh lại..... vẫn như trước nằm trên sàn nhà lạnh băng, trước mặt là khuôn mặt âm trầm của Hạ Minh Duệ.

Cô nhìn thấy anh ở trước mặt cô đem tờ đơn nghỉ việc mạnh mẽ xé ra làm nhiều mảnh, sau đó những mảnh giấy vụn đó theo tay anh vung lên như bông tuyết rơi xuống khắp người cô.

Sau đó cô lại nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng nói lạnh như băng của Hạ Minh Duệ vang trên đỉnh đầu.

"Đem đồ để ở ngoài cửa, anh có thể đi!"

Cô nghe có tiếng đồ bị để xuống ngoài cửa, sau đó Hạ Minh Duệ liền mở cửa đem đồ cầm vào trong, ném đồ như đồ bỏ đi xuống cạnh cô.

"Mặc quần áo vào!"

Lâm Thiên Y có hết sức từ dưới đất đứng dậy, toàn thân không chỗ nào không đau.

Lúc nhìn đến túi đồ với bộ đồ hàng hiệu xinh đẹp, ánh mắt cô dao động, ngay sau đó cười khổ một tiếng. Cô chẳng qua chỉ là đồ chơi của anh. Cô vẫn còn hy vọng gì đây?

"Đi tắm một chút đi, bẩn chết được!"

Giọng nói có phần ghét bỏ của Hạ Minh Duệ khiến cả người cô cứng đờ, ánh mắt như nước thoáng qua một tia lúng túng.

Cô cố gắng đứng dậy nhưng cả người bủn rủn vô lực, khuỵu chân, té xuống đất.

Đau!

Thật đau quá!

Trên người cô không mặc gì, trực tiếp ngã xuống đất cái bịch, đầu gối sưng một cục. Mặc dù như vậy cô vẫn cắn chặt răng, buồn bực hừ một tiếng, trừ

lần đó ra không để mình phát ra một tiếng động nào.

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, cũng không tức giận gì nhiều, mắng một tiếng ngu ngốc xong liền xoay người bế cô lên.

Vừa may phòng nghỉ của anh có nhà tắm.

Sau khi không chút khách khí ném Lâm Thiển Y vào nhà tắm, anh lại tiếp tục ném túi đồ xuống đất cho cô.

Lúc Lâm Thiển Y đi ra, Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, nhàn nhạt nói.

"Tôi bảo Lộ Phi đưa em về!"

Lâm Thiển Y cúi đầu không lên tiếng. Váy này rất hợp với cô, cũng rất đẹp, khoe môi sưng đỏ mang theo nụ cười nhạt tự giễu.

Cô bây giờ chỉ là một con búp bê tinh xảo, dường như không có quyền phát biểu ý kiến.

Rất nhanh Lộ Phi đã tới.

Lâm Thiển Y mặc dù mặc váy nhưng cũng không che được hết những vết hôn kia.

"Ai ư, đây là sao đây? Cậu ngược đãi người ta? Thật đúng là không nhìn ra tên tiểu tử cậu cũng sẽ yêu đương trong phòng làm việc!"

Lâm Thiển Y vẫn cúi đầu như trước, không có lên tiếng.

"Ngậm cái miệng thôi của cậu lại!"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái. Lộ Phi sờ sờ lỗ mũi, ngậm miệng, quả là chẳng dượng chút nào.

"Hi, người đẹp, chúng ta lại gặp nhau. Cái tên Hạ Minh Duệ kia chính là thô bạo như vậy đó, nếu có một ngày em chán anh ta, cứ tới tìm anh nương tựa. Anh bảo đảm sẽ rất dịu dàng."

Lộ Phi cười cười nhìn chằm chằm Lâm Thiển Y đang cúi đầu, thấy cô không nói lời nào, không khỏi mắng một tiếng, gặp quỷ.

Hai người này thấy thế nào có gì đó không đúng.

"Mau cút, ít có ý đồ với cô ấy, cẩn thận vật kia của cậu!"

Lộ Phi rút cổ một cái, không dấu vết kẹp chặt hai chân.

Thật sự là quá hư hỏng!

"Đi thôi người đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 116: Tươi mới và tự nhiên

Ở chỗ khuất tầm mắt Hạ Minh Duệ, Lộ Phi nháy mắt vài cái với Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y không nhìn anh, một mình đi ra ngoài. Lộ Phi nhìn Hạ Minh Duệ một cái, ánh mắt sâu xa, không sợ chết hỏi một câu.

"Không phải là người ta không muốn rồi cậu cường bạo người ta chứ? Ngay cả tôi cũng thấy những dấu vết kia trên cổ trắng nõn của Lâm Thiển Y kia!"

Trả lời anh chính là một cây viết do Hạ Minh Duệ ném tới. Lộ Phi giống như con khỉ vọt ra tránh thoát, sau đó cũng không quay đầu lại, vẫy tay với Hạ Minh Duệ một cái rồi đuổi theo Lâm Thiển Y.

Đọc đường đi, Lộ Phi dùng hết mọi cách để chọc Lâm Thiển Y cười nhưng cô chỉ nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, không để ý tới anh chút nào.

Điều này khiến cho Lộ Phi một bụng buồn bực. Dù gì anh cũng là một người đẹp trai nha, không đến nỗi bị lơ đi hoàn toàn vậy chứ?

Hơn nữa sở trường của anh là chọc cho mỹ nữ cười. Nay cũng thật vô lý!

Khi về đến nhà, Lộ Phi cảm thấy thế nào Lâm Thiên Y cũng sẽ để cho anh vào ngồi một chút, nhưng đợi anh chỉ là cánh cửa đóng chặt. Không tiếng động thờ dài, Lộ Phi vô cùng đau buồn rời đi.

Lâm Thiên Y vừa về tới nhà chưa kịp ngồi thì điện thoại di động đã vang lên, người gọi chính là Mộc Nam.

Lâm Thiên Y do dự một chút, cuối cùng thờ dài rồi bắt máy. Cô không phải là một người làm việc qua loa tắc trách, nếu đã nhận lời làm trợ lý cho người ta thì không thể nửa đường bỏ chạy, cho dù Hạ Minh Duệ sẽ không đồng ý.

Vấn đề là Hạ Minh Duệ bây giờ đã về, rõ ràng nói cho cô biết không thể nào để cô rời đi. Nếu như cô vẫn tiếp tục làm trợ lý cho Mộc Nam, có trời mới biết Hạ Minh Duệ sẽ làm ra chuyện gì.

"Mộc Nam!"

Lâm Thiên Y gọi một tiếng.

"Cô ở đâu? Cô đây là đang bỏ bê công việc, tôi muốn trừ tiền lương của cô. Cô có biết hay không hôm nay tôi muốn ra thông báo đuổi việc? Cũng là bởi vì cô bỏ bê công việc, rất nhiều việc chưa làm xong, tối nay phải suốt đêm tăng ca. Đây là thái độ làm việc của cô ư?"

Lâm Thiên Y còn chưa kịp giải thích gì, điện thoại vừa được kết nối Mộc Nam đã rống liên hồi. Cô dường như có thể hình dung ra bộ dáng nổi trận lôi đình của anh lúc này.

"Thật xin lỗi!"

Ngoài xin lỗi ra, cô không biết có thể nói gì.

"Nếu xin lỗi có tác dụng, tôi còn tìm cô làm gì? Bây giờ lập tức tới chỗ tôi!"

"Tôi..."

Lâm Thiên Y còn muốn nói chút gì nhưng Mộc Nam đã cúp điện thoại, hiển nhiên tức giận không hề nhẹ.

Lâm Thiên Y để điện thoại xuống, đi tới trước gương kiểm tra mình một chút. Cặp mắt ửng đỏ mờ to mà vô hồn, thoát nhìn rất tiêu tụy, đôi môi đỏ mọng sưng vù, dưới cổ vô số vết hôn, cô có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Cô biết cô bây giờ không nên đi, nếu như để Hạ Minh Duệ biết, không biết sẽ đối xử với cô như thế nào, nhưng cô làm sao có thể để bản thân trở thành một người vô trách nhiệm chứ?

Thờ dài, Lâm Thiên Y thay áo thun và một chiếc quần jean màu lam.

Dù không thích trang điểm cô cũng không thể không trang điểm nhẹ. Dù sao cũng phải che dấu đôi môi sưng đỏ, cô cũng không muốn Mộc Nam nhìn thấy bộ dáng này của cô, nếu không cũng không biết tên kia chế giễu mình thế nào.

Chiếc xe thể thao màu đỏ kia không có lái về, vẫn còn ở công ty, xem ra không thể làm gì hơn là đón xe mà đi.

Lúc Lâm Thiên Y đi tới phim trường trời đã tối.

Trong phòng, Mộc Nam đang thu âm một ca khúc mới.

Có lúc Lâm Thiên Y cũng có chút đồng tình với Mộc Nam, vừa phải ca hát vừa phải quay phim, mỗi ngày mệt đến chết đi sống lại, ở trước mặt khán giả còn phải giữ vững vẻ ngoài gọn gàng điển trai.

Trong nháy mắt thấy Lâm Thiên Y, Mộc Nam bỏ tai nghe xuống đàn piano, đứng lên đi về phía Lâm Thiên Y.

"Đây là thái độ làm việc của cô? Cô có biết là bởi vì một mình cô mà làm mất bao nhiêu thời gian của chúng tôi?"

"Thật xin lỗi!"

Lâm Thiên Y cúi thấp đầu, thành thật áy náy.

"Xin lỗi có tác dụng? Có thể đền bù tổn thất của chúng tôi?"

"Thật xin lỗi!"

Lâm Thiên Y cúi người trước Mộc Nam một cái, ánh mắt to ằng ặc nước xem ra muốn khóc rồi. Nhìn thấy bộ dạng ảm đạm kia, lửa giận của Mộc Nam càng bộc phát.

Anh lấy mũi trên đầu xuống nhét vào người Lâm Thiên Y, nổi giận đùng đùng nói một câu.

"Tôi đói bụng, đi chuẩn bị bữa tối! Chuẩn bị nhiều một chút, ở đây còn rất nhiều người!"

"Được!"

Lâm Thiển Y vội vàng đáp ứng, vừa bước đi được vài bước liền lùi lại, cô tròn to mắt vô tội nhìn chăm chăm Mộc Nam.

Mộc Nam cũng như vậy nhìn cô một cái.

"Còn lo lắng cái gì? Còn ngại thời gian chưa đủ lâu sao?"

Lâm Thiển Y trừng mắt nhìn, rất là vô tội.

"Tôi không có đem tiền...."

Mộc Nam thật sự là bị người phụ nữ này đánh bại, muốn nổi giận cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Anh xoay người đi vào phòng, cầm áo khoác của mình lên trực tiếp ném trên đầu Lâm Thiển Y. Tức giận.

"Tiền của tôi ở bên trong túi, tự mình lấy!"

Nói xong lần nữa ngồi trước đàn piano thu âm.

Lúc Lâm Thiển Y trở lại, hai tay đầy ắp. Một tay cầm một cái túi lớn, cô rất là ân cần đem com hộp phát cho từng người.

"Cảm giác như thế nào?"

Lục Hành Viễn lúc này đi tới trước mặt Mộc Nam hỏi một câu.

"Tạm được, tìm được cảm giác!"

"Vậy tối nay có muốn quay MV không?"

"Có thể là có, chính là còn thiếu nữ chính!"

Vốn là bọn họ tính sáng hôm nay quay, nhưng bởi vì Lâm Thiển Y không tới, rất nhiều công việc không ai làm, liền trì hoãn, mà nữ chính vốn được chọn để quay MV bởi vì còn bận những việc khác nên rời đi trước.

"Cái này có chút phiền toái a!"

Lục Hành Viễn sờ sờ cằm.

"Nếu không bây giờ thử gọi điện thoại hỏi một chút xem sao?"

"Ừm, được!"

Mộc Nam vẫn như cũ luyện giọng, rất nhanh Lục Hành Viễn đã gọi xong cú điện thoại, có chút bất đắc dĩ nhún vai một cái.

"Cô ấy không rảnh, đang chụp ảnh chân dung. Nếu như đôi người chỉ sợ không kịp. Thời gian ngắn như vậy bọn họ đi đâu tìm một người phù hợp mọi điều kiện?"

Đúng lúc ấy Lâm Thiển Y đã phát xong com hộp, vừa lúc đi vào phòng.

Lâm Thiển Y mới vừa đem com hộp của họ để trên ghế, liền bị Mộc Nam kéo đến trước mặt. Lâm Thiển Y nháy mắt thật to, có chút không rõ.

Lúc này, Mộc Nam lại nâng cằm cô lên, tỉ mỉ quan sát.

Lâm Thiển Y bị anh nhìn có chút mất tự nhiên, muốn đẩy tay anh ra, lại bị một cái tay khác của Mộc Nam bắt được. Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, không có sự đùa cợt hàng ngày.

"Đứng im!"

Lâm Thiển Y liếc mắt, anh nói đứng im thì cô phải đứng im sao?

Đang ở lúc Lâm Thiển Y chuẩn bị né ra, Mộc Nam đã trước một bước buông tay anh ra, sau đó quay đầu hỏi Lục Hành Viễn một câu.

"Anh xem cô ấy thế nào?"

"Cô ấy?"

Lục Hành Viễn đi tới trước mặt cô quan sát.

Lâm Thiên Y hoài nghi nhìn hai người bọn họ một cái, con người trong suốt mang theo chút cảnh giác.

"Điện mạo ư? Mặc dù kém một chút nhưng cũng không phải không khắc phục được! Khí chất thì cũng được, vóc người hoàn hảo nữa, dáng vẻ cũng không phải là kém như vậy, điều chỉnh góc độ quay chắc không vấn đề gì."

"Vậy thì cô ấy đi!"

Mộc Nam đi vòng quanh Lâm Thiên Y một vòng, sau đó vỗ tay một cái, liền có thợ trang điểm đi vào.

"Mang cô ấy đi trang điểm, tươi mới và tự nhiên một chút."

"Dạ!"

Lâm Thiên Y cứ thế bị Mộc Nam đẩy mạnh vào phòng hoá trang. Khuôn mặt không giải thích được, bọn họ muốn làm gì đây chứ?

Sau cô mới hiểu được, bởi vì cô không tới, nữ chính quay MV nói có chuyện nên đã rời đi, mà cô bắt buộc dĩ trở thành nữ chính thay thế.

Đây chẳng phải là lúc cùng đường thì cái gì cũng có thể thử ư? Cô như vậy mà cũng được sao?

Như vậy thật không thành vấn đề sao?

Một buổi tối, Lâm Thiên Y bị sai khiến tới lui, như thế này chưa được như thế kia chưa được. Tóm lại bận rộn tới hơn 2 giờ sáng, MV mới quay xong.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 117: Đưa cô về nhà

Dù sao công việc của cô vậy là xong.

Thật ra thì suốt cả một buổi tối Lâm Thiên Y đều ở trong trạng thái lo lắng đề phòng, cô sợ Hạ Minh Duệ đột nhiên trở về lại phát hiện cô không ở nhà.

Nhưng cho tới bây giờ Hạ Minh Duệ cũng không có gọi điện thoại tới, cô không khỏi tự an ủi bản thân, có lẽ Hạ Minh Duệ vừa mới trở về còn nhiều chuyện phải xử lý, nào có nhiều thời gian như vậy để ý tới cô.

Nhất thời trong lòng vừa lo lắng lại vừa mất mát, có lúc cô cũng không hiểu bản thân đây là thế nào?

Khi kết thúc công việc, Mộc Nam tới bên cạnh đưa cô chai nước suối. Lâm Thiên Y thuận tiện nhận lấy, nói một tiếng "Cảm ơn!"

Mộc Nam nhìn cô một cái, gió đêm có chút lạnh, tóc mái Lâm Thiên Y bị gió thổi lên, cho dù là mặc áo thun, có một số thứ cũng không che dấu được, ví như một ít dấu vết nào đó.

"Đã trễ thế này, tôi đưa cô về nhà. Cô có thể ở nhà tôi tới nay. Ngày mai tôi cho cô nghỉ một ngày."

"Về nhà..."

Lâm Thiên Y giật mình tỉnh táo lại, nhà cô với nhà anh không phải đối diện nhau sao?

Cô cũng không thể trở về nhà mình, cũng không thể đến nhà anh, nếu không liền bại lộ. Nếu lại để tên Hạ Minh Duệ kia biết, cô nhất định phải chết.

"À, thôi khỏi, không cần đâu. Lát nữa bạn tôi tới đón, anh không cần để ý đến tôi, tự mình về là được!"

Lâm Thiên Y chột dạ, thiếu chút nữa đã nói lỡ lời, cô thế nào lại dạn như vậy?

Gió đêm thổi loạn mái tóc của cô, vừa lúc che giấu được tâm tình kinh hoàng.

"Vậy ư?"

Lâm Thiên Y cảm thấy giọng nói Mộc Nam có chút quái dị, nhưng cô cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều.

"Nhà cô ở đâu?"

"Nhà tôi.... ở đâu có liên quan gì tới anh?"

"Dấu vết trên cổ cô làm sao mà có?"

Đột nhiên giọng nói Mộc Nam trở nên mập mờ, cô cảm giác cổ mình ngứa một chút, cũng không biết là cái tên Mộc Nam kia lúc nào thì đã đến gần cô, cúi đầu ở trên cổ cô hôn nhẹ một cái.

Lâm Thiển Y sợ đến nỗi người nổi hết cả da gà lên.

"Này, anh phát thần kinh gì vậy?"

"Trên người cô thơm quá, để tôi đoán xem cô dùng sữa tắm gì?"

"Nhảm chán!"

Lâm Thiển Y trợn mắt nhìn anh một cái, đẩy đầu anh ra.

"Sao lại thô lỗ vậy chứ? Tại sao có thể ở cùng với người đàn ông khác, cùng tôi lại không được?"

Vừa nói Mộc Nam lại tiến đến gần, người phụ nữ trước mắt cùng những người phụ nữ trước kia thấy anh liền hận không ăn được có chút không giống. Về phần không giống chỗ nào, anh cũng không nói được, dù sao chính là không giống.

"Không hiểu anh đang nói gì!"

Lâm Thiển Y nhích sang chỗ khác, khuôn mặt có chút đỏ lên. Cô miễn cưỡng khiến bản thân trấn tĩnh lại.

"Mộc Nam, tôi có việc muốn nói với anh!"

"Chuyện gì? Nói cô thích tôi?"

Mộc Nam đùa giỡn cười một tiếng, cọ cọ bên người Lâm Thiển Y.

"Tôi muốn nghỉ việc!"

"Cái gì?"

Mộc Nam cho là mình nghe lầm. "Cô nói lại lần nữa xem?"

"Tôi nói bắt đầu từ tháng sau tôi không làm trợ lý cho anh nữa, tôi muốn nghỉ việc!"

Vừa lúc bây giờ là cuối tháng, cách tháng sau còn có 2 ngày.

"Tại sao? Công việc của cô vẫn chưa làm xong ư?"

Làm trợ lý cho anh muốn nghỉ việc liền nghỉ việc? Có chuyện dễ dàng vậy sao?

"Bên chỗ tôi xảy ra chút chuyện, không có cách nào tiếp tục nữa, thật xin lỗi!"

Lâm Thiển Y thành tâm nói lời xin lỗi.

Giương mặt Mộc Nam trở nên khó chịu, anh thật vất vả tìm được một người trợ lý vừa mắt, lúc này chưa được bao lâu người ta liền xin nghỉ?

Từ trước đến nay chỉ có anh cảm thấy chán ghét, muốn đổi một người trợ lý khác, lúc nào thì có trợ lý tự nguyện từ chức?

Huống chi anh còn chưa nếm trải hết tư vị a.

"Không được, chuyện này sau này hãy nói!"

Lâm Thiển Y ngờ ngác ngẩng đầu nhìn anh, nhưng gương mặt Mộc Nam không có ý thương lượng, không thể làm gì khác hơn là ở trong lòng thở dài, được rồi, cùng lắm thì cô không nhận lương tháng này, cứ thế không làm nữa, chắc được chứ?

Dù sao cô đã nói muốn nghỉ việc. Chỉ là một tháng tiền lương cực khổ cứ như vậy không có, cô liền đau lòng.

Lương tháng một vạn cộng thêm tiền làm thêm giờ, cộng lại cũng hơn hai vạn. Không thể không thừa nhận Mộc Nam đúng là một người hào phóng, trừ thỉnh thoảng cô làm việc không tốt khiến anh tức giận mà trừ lương, những lúc khác cũng không tặc lăm.

"Tốt lắm, đã trẻ thế này tôi đưa cô về!"

Khoé miệng Mộc Nam nhếch lên nụ cười gian.

"Hả? Không cần đâu, đã nói không cần mà. Tôi có thể tự mình trở về!"

"Đã trẻ thế này, cô chắc chắn một mình cô có thể về? Có phải cô không xem tin tức không?"

Ặc.

Cô thật ra thì không thích xem tin tức, nhiều nhất là xem một vài bộ phim truyền hình.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Lâm Thiên Y nhìn anh, ý cười nơi khoé miệng Mộc Nam càng sâu.

"Đạo gần đây buổi tối rất không an toàn nha. Cướp giật thì không nói, nghe nói mấy ngày trước trên con đường này còn xảy ra một vụ, cũng là một cô gái trẻ tuổi nửa đêm từ câu lạc bộ đêm ra ngoài bị cưỡng hiếp!"

Mộc Nam hơi hột nói, Lâm Thiên Y nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không phải chứ, hù dọa cô ư?

Cô hồ nghi nhìn khuôn mặt cười gian của Mộc Nam, mặc dù vậy trong lòng cô cũng có chút sợ.

"Cô xác định không cần tôi đưa về?"

"Dĩ nhiên!"

Lâm Thiên Y trả lời dứt khoát, trong lòng có chút sợ hãi.

"Cô không phải ngại, tôi không thấy phiền chút nào!"

Mộc Nam gian xảo vẫn chưa chịu từ bỏ.

Lâm Thiên Y có chút im lặng, trực tiếp móc điện thoại di động ra. Bên đầu kia điện thoại, giọng nói trong con say ngủ của Tề Diệu mông lung trầm thấp.

"Đã trẻ thế này, có chuyện gì?"

Là anh em tốt bốn năm đại học, đối với việc nửa đêm lôi Tề Diệu từ trong chăn ra ngoài Lâm Thiên Y không chút áy náy.

"Em ở bên ngoài, anh tới đón em nha!"

"À, được. Em chờ chút!"

Lâm Thiên Y đọc địa chỉ, cúp điện thoại, quay đầu cười tươi.

Dựa vào gần như vậy, giọng nói trong điện thoại cũng không nhỏ, mặc dù Mộc Nam biết đó là giọng một người đàn ông, nhưng anh cũng không có cơ sở phân đối. Dù sao ngoài trừ việc anh là ông chủ ra, hình như cũng không có quan hệ gì đặc biệt với cô.

Lúc Tề Diệu chạy tới vẫn còn mang dáng vẻ ngại ngùng. Rạng sáng khó tránh khỏi có chút lạnh, Tề Diệu trực tiếp đem áo khoác của mình cởi ra mặc lên người Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y buồn ngủ ngáp vài cái.

"Em làm gì thế? Đã trẻ thế này còn không về nhà?"

Giọng nói Tề Diệu mang theo chút trách cứ.

"Công việc a!"

"Em không phải đang làm ở chi nhánh tập đoàn Hạ thị sao?"

Tề Diệu hồ nghi nhìn chiếc xe thể thao màu bạc vừa mới đi ngang qua, mặc dù anh không hứng thú gì với việc tìm hiểu người nổi tiếng nhưng đối với Mộc Nam thường xuyên xuất hiện trên TV khoảng thời gian gần đây anh vẫn biết.

"Em vốn tính nghỉ việc, hai tháng này đều làm trợ lý cho Mộc Nam..."

Lâm Thiên Y rụt cổ, không biết nên giải thích thế nào với Tề Diệu, dường như tối nay cô lại vừa mới xin Mộc Nam cho nghỉ việc.

"Chuyện của người nổi tiếng rất loạn, một cô nhóc như em nên chú ý một chút, không thì tìm công việc khác?"

Lâm Thiển Y cười mĩa mai một tiếng.

"Tạm thời không tìm được việc thích hợp, hơn nữa làm trợ lý cho Mộc Nam tiền lương cao lắm!"

Tề Diệu như cũ lái xe, đối với câu nói của Lâm Thiển Y rất xem thường.

"Nhà em ở đâu?"

"Cẩm Tú Hoa Đình 21, lầu 21, căn hộ số 2102."

Lâm Thiển Y vừa dứt lời, chân mày Tề Diệu nhíu lại.

Cẩm Tú Hoa Đình, nơi đó không tệ, bởi thế nên toàn người có tiền ở.

Lâm Thiển Y từ lúc nào đã ở nơi đó?

"Em..."

Tề Diệu do dự thật lâu, nghi ngờ trong lòng vẫn không thể nào hỏi ra lời.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thiển Y để Tề Diệu đưa cô đến nhà Hạ Minh Duệ, có một số việc có lúc không phải bạn nghĩ giấu giếm thì liền có thể lừa gạt được.

Kể từ khi vào Cẩm Tú Hoa Đình, Tề Diệu liền giữ vững trầm mặc, Lâm Thiển Y ngáp ngủ, cả người chỉ muốn sớm chút trở về ngủ, cũng không có thời gian trò chuyện cùng Tề Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 118: Mắt to trừng mắt nhỏ

Trong thang máy, Lâm Thiển Y một tay che miệng, bộ dáng ngáp đến chảy nước mắt. Tề Diệu nhìn bộ dáng cô lắc đầu, rõ ràng không thể thức đêm, tại sao lại làm công việc khổ cực như vậy.

Đây không phải là tự chuốc khổ cho bản thân sao?

Đến quán cà phê của anh phụ việc có gì không tốt? Cô hết lần này tới lần khác không đồng ý, dù thế nào cũng phải tự mình tìm việc.

Thang máy lên tới lầu 21, Lâm Thiển Y ôm lấy cánh tay Tề Diệu, rũ rượi cúi đầu đi ra ngoài.

Cô một đường đi về phía trước, chỉ là đang đi Tề Diệu đột nhiên dừng lại. Lâm Thiển Y lờ anh một cái nhưng Tề Diệu vẫn không nhúc nhích.

Cô hồ nghi ngẩng đầu nhìn Tề Diệu, trong đôi mắt mờ mịt chỉ toàn là ảo não.

"Đi mau, sắp đến rồi, anh không ngủ nhưng em phải ngủ nha."

Tề Diệu đứng im, chỉ nhìn về phía trước. Lâm Thiển Y hoài nghi nhìn theo ánh mắt Tề Diệu, không nhìn không biết vừa nhìn liền giật mình. Một giây đó Lâm Thiển Y cảm thấy thời gian như dừng lại, trái tim đập loạn không ngừng.

Ngay phía trước mặt cô là hai người đàn ông tuần tú đến thần tiên còn phải phần hặn, đang tựa trước cửa nhà nhìn chăm chăm vào cô.

Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Thiển Y chính là bọn họ làm sao sẽ gặp nhau như vậy? Sẽ không trùng hợp vậy chứ?

Suy nghĩ thứ 2 chắc là không phải vậy đâu, làm sao lại xui xẻo như vậy? Cũng đã trễ thế này.

Suy nghĩ thứ 3 chính là Hạ Minh Duệ và Mộc Nam có quen biết? Thực tế là hai người bọn họ là bạn tốt, sau đó cùng nhau về nhà uống trà.

Suy nghĩ thứ 4 chính là, nếu quen biết, vì sao không đứng ở cùng một cửa, thế nào mà mỗi người đứng ở chính cửa nhà mình? Hơn nữa ánh mắt bọn họ còn quỷ dị như vậy, nhìn cô chăm chăm?

Lâm Thiển Y lần nữa nhìn về phía Tề Diệu lại phát hiện anh đang chăm chú nhìn hai người đàn ông đối diện, mà hai người này cũng đồng thời chăm chú



nhìn người tay trong tay xuất hiện với cô, Tề Diệu.

Trong khoảng thời gian ngắn không khí trở nên an tĩnh quý dị.

Không biết qua bao lâu, Lâm Thiển Y giả bộ ho khan mấy tiếng, giọng nói trong trẻo cất lên trong không gian yên tĩnh hết sức rõ ràng.

"Hi, trùng hợp thế?"

Cô nuốt nước miếng một cái, chuyện dở hơi đáng thương như vậy sớm đã chạy xa ngàn dặm rồi, cô bây giờ không nói là hoạt bát sôi nổi, ít nhất cũng là thấp thòm lo sợ.

Giờ phút này Mộc Nam nghiêng người dựa vào khung cửa, một chân chống lên cửa, khoé môi nở nụ cười, một tay nắm cầm, một tay ôm ngực, bộ dạng lười biếng.

Hạ Minh Duệ cũng giống vậy tựa trên cửa, nhưng bộ dạng lại khác so với Mộc Nam biếng nhác. Hạ Minh Duệ mặc dù cũng là tựa vào nhưng anh dựa thẳng vào, sống lưng rất kiên định, hai tay khoanh trước ngực. Một đôi mắt đen đầy lạnh lẽo, không chút gọn sóng.

Nhưng Hạ Minh Duệ càng mang bộ dáng này, Lâm Thiển Y trong lòng càng phát hoảng. Cô cảm giác quanh thân người đàn ông này đang tỏa ra một loại hơi thở lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run. Lâm Thiển Y len lén nhìn anh một cái, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt.

Một màn kia ở trong phòng làm việc hôm nay khiến cô khó chịu vô cùng, cho tới bây giờ cô cũng không biết nên đối mặt với Hạ Minh Duệ như thế nào.

Ba người đàn ông mỗi người đứng một nơi, tạo thành một mảng không gian hình ba góc nhìn thẳng vào mắt nhau, dòng điện tán loạn đập vào nhau tóe lửa!

Lâm Thiển Y cảm thấy chỉ cần một người không cẩn thận cô liền sẽ bị liên lụy.

Thời điểm Lâm Thiển Y lên tiếng, ba người đàn ông đồng thời thu hồi ánh mắt, tất cả ánh mắt phức tạp của Mộc Nam đều chuyển sang cô.

Ba cặp mắt đều đồng thời chĩa vào cô, Lâm Thiển Y lúng túng, khoé miệng giật giật, miễn cưỡng nở nụ cười.

"Đã trễ thế này, mọi người vẫn còn hăng hái như vậy, cư nhiên ở cửa..."

Áp úng nửa ngày cô cũng không nghĩ ra một lý do thích hợp để đánh vỡ không khí quý dị này.

Ba người đàn ông như trước nhìn cô không nói gì.

Khoé miệng Lâm Thiển Y cứng ngắc, đầu tiên nhìn Mộc Nam một cái. Bộ mặt cười của tên kia thật ngả ngớn, bộ dạng không tìm không phổi khiến cô phát điên, Cô tiện thể hung hăng liếc anh một cái, trong lòng sớm đã mắng anh không còn gì để nói.

Ánh mắt chuyển sang Hạ Minh Duệ, vừa lúc đối diện với đôi mắt thâm trầm của anh. Lâm Thiển Y ngẩn ra, muốn từ trên mặt Hạ Minh Duệ tìm ra một chút tâm tình của anh, nhưng cô thất vọng rồi, vẻ mặt Hạ Minh Duệ từ đầu đến cuối đều không có biểu tình gì, không chút nào thay đổi.

Con người Lâm Thiển Y tối sầm lại, âm thầm thở dài một tiếng, kéo kéo cánh tay Tề Diệu.

Ánh mắt Tề Diệu nhìn cô, con người trong như nước của Lâm Thiển Y mang theo chút cầu khẩn.

"Tề Diệu, anh về trước đi, em ở đây!"

Tề Diệu thật lâu nhìn cô, đôi mắt kia bao hàm quá nhiều tâm tình.

"Em chắc chắn?"

"Ừ, đi nhanh đi. Nếu không trời sáng, ngày mai không phải anh phải dậy sớm sao?"

Lâm Thiển Y hơi ngước đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng. Trên người cô giờ phút này còn có áo khoác của Tề Diệu, thoạt nhìn điềm đạm đáng yêu, một tay cô vẫn còn đang ôm lấy cánh tay của người đàn ông.

Tề Diệu khẽ cúi đầu, tầm mắt cùng Lâm Thiển Y chạm nhau, trong con người đều là lo lắng.

Khá khen cho bộ dáng anh em em. Hạ Minh Duệ nhìn hết thấy ở trong mắt, con người đen nhánh giống như con sóng biển lớn trong đêm, sóng ngầm bắt đầu khởi động, liên tục, lúc sáng lúc tối.

Tề Diệu mím môi, cuối cùng nhìn cô một cái, không tiếp tục kiên trì nữa, xoay người biến mất trong thang máy.

Nếu là cô yêu cầu, vậy anh sẽ theo ý cô.

Cho đến khi nhìn thấy Tề Diệu rời đi, Lâm Thiển Y mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng giải quyết xong một người. Bất quá giờ phút này trong mắt Hạ

Minh Duệ, ánh mắt của cô chứa đầy tình cảm lưu luyến không rời.

Lâm Thiển Y xoay người, lần nữa nhìn từ đầu tới cuối hai người đàn ông vẫn đang duy trì tư thế trước sau như một này.

"Aizzz! Thật là đau lòng, không trách được không cần tôi đưa về, thì ra là có hộ hoa sứ giả khác!"

Thật là lộn xộn, tên đàn ông này có thể yên lặng một chút không, tự vạch áo cho người xem lưng à? Lâm Thiển Y hung hăng trợn mắt nhìn Mộc Nam một cái, ánh mắt cẩn thận chuyển tới mặt Hạ Minh Duệ, quan sát sắc mặt của anh, nhưng lại khiến cô nhụt chí vì Hạ Minh Duệ không nhúc nhích chút nào. Khuôn mặt vẫn như trước.

"Này, tôi chỉ là tò mò, cô làm sao lại ở đây vậy? Chẳng lẽ là đặc biệt tới tìm tôi?"

Trên mặt Mộc Nam đầy vẻ hài hước, ánh mắt nhìn Lâm Thiển Y như cười như không.

Theo Lâm Thiển Y thấy tên này đúng là trẻ con!

"Có quý mới tới tìm anh!"

"Không phải ư? Đau lòng quá!"

Mộc Nam bày ra tư thế ưu thương rõ ràng, đáng thương nhìn cô.

Lâm Thiển Y liếc mắt, không để ý tới anh.

Lúc này cô nghe bịch một tiếng, cũng không biết Hạ Minh Duệ từ lúc nào đã nhập mặt mã vào nhà, đem cô nhốt ở ngoài cửa.

Tim của cô trong nháy mắt cửa đóng lại dường như ngừng đập cũng dường như có chút mất mát.

Thật ra thì cô có thể trực tiếp rời đi, cũng không biết lúc ấy dây thần kinh nào chạm. Trong giây phút Hạ Minh Duệ đóng cửa kia, trong lòng cô hoảng hốt, vội vã chạy đến trước cửa, nhập mặt mã nhà Hạ Minh Duệ vào.

Không để ý ánh mắt sâu xa kia của Mộc Nam, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cô cho là chờ đợi cô sẽ là cuồng phong bão táp, nào biết Hạ Minh Duệ căn bản cũng không có để ý tới cô, đơn giản xem cô như người vô hình.

Tự bản thân đi tắm, tự bản thân lên giường ngủ. Chỉ có một mình cô ngây ngốc đứng ở nơi đó, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Rõ ràng cô cũng chưa làm gì có lỗi với anh, nhưng sao lại cứ chột dạ như vậy? Cô đây hẳn là bị coi thường đi?

Một đêm này, Hạ Minh Duệ ngủ giường, Lâm Thiển Y ngủ ghế sa lon.

Ngày hôm sau, khi Lâm Thiển Y tỉnh lại..... Hạ Minh Duệ đã không ở đây, cũng không gọi cô cùng tới công ty.

Lâm Thiển Y nhìn đồng hồ, còn sớm, cô ngồi ngây ngô một lát, bất đắc dĩ thở dài một cái. Gửi cho Mộc Nam một tin nhắn xin nghỉ việc, cũng bày tỏ cô ấy này.

Tiền lương tháng này không cần quả thực khiến cô có chút đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 119: Ai cho cô vào?

Sáng sớm ở công ty, cửa phòng làm việc của Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiển Y do dự chớp mắt một cái, không có trực tiếp đẩy cửa vào mà đưa tay gõ mấy cái, gõ xong không có phản ứng, Lâm Thiển Y đoán Hạ Minh Duệ có thể không ở đây.

Vì vậy lúc này mới to gan đẩy cửa, đập vào mắt chính là cảnh Hạ Minh Duệ đang cùng một người phụ nữ vóc dáng nóng bỏng hôn cuồng nhiệt, bàn tay kia đang vói vào trong áo người ta. Bên tai Lâm Thiển Y nóng lên, có chút không phản ứng kịp, chỉ là ngơ ngác nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt.

Trong lòng có thứ gì đó nhộn nhạo! Có chút đau, có chút buồn bực, có chút hốt hoảng!

"Ai cho cô vào? Cút ra ngoài!"

Hạ Minh Duệ hé mắt liếc cô một cái, cái nhìn lạnh như băng, lạnh nhạt, không có chút tình cảm nào.

Lâm Thiển Y cả người chấn động, dường như không thể tin được Hạ Minh Duệ sẽ nói với cô lời như thế. Ngay sau đó nghĩ đến ngày hôm qua, cô tự giễu cười một tiếng, trong mắt không biết thế nào liền có thêm một tầng hơi nước.

Cô ư? Bất quá cũng chỉ một trong số những món đồ chơi của Hạ Minh Duệ mà thôi.

Cô vì bọn họ đem cửa đóng lại, xoay người, khép mắt lại.

"Trước kia tôi vẫn cho rằng cô trong mắt anh ấy rất đặc biệt, nhưng bây giờ xem ra cô cùng những người phụ nữ muốn leo lên giường anh ấy không khác chút nào!"

Dường như không ngờ tới trước mặt cô còn có một người, Lâm Thiển Y kinh ngạc tròn to mắt.

"Hiếu Kha?"

"Là tôi!"

"Tại sao cô lại ở đây?"

Cố Hiếu Kha cười cười, ánh mắt kia có chút khinh miệt.

"Giống cô thôi, tôi tìm anh ấy!"

Lâm Thiển Y muốn nói, cô chẳng qua là tới làm việc.

"Như thế nào, ra ngoài một chút chứ?"

"À, được!"

Lâm Thiển Y trầm mặc đi theo sau lưng Cố Hiếu Kha, không khí buổi sáng có chút âm thấp, hai người tùy ý ngồi ở ghế công viên.

Trong phòng làm việc, nhận thấy người ngoài cửa đã đi, anh liền dừng động tác trong tay, lạnh nhạt nói.

"Cô có thể đi!"

"Hả? Không muốn sao?"

Mỹ nữ với vóc dáng nóng bỏng còn chưa phản ứng kịp, đang đắm chìm trong trạng thái hưng phấn.

"Cút!"

Giọng nói nghiêm nghị khiến cô cả người run lên, không cam lòng nhìn Hạ Minh Duệ một cái, trong ánh mắt còn lấp lánh ánh nước, sửa sang lại quần áo, cứ vài ba bước lại quay đầu nhìn đống đũa mà đi!

Đáng tiếc trong cả quá trình Hạ Minh Duệ đều quay lưng về phía cô.

Sau khi người phụ nữ kia đi, Hạ Minh Duệ mới nặng nề đắp một quyền xuống bàn.

---

Trong công viên, Lâm Thiển Y nhìn gò má an tĩnh của Cố Hiếu Kha, không hiểu tại sao cô gọi mình ra ngoài.

"Hiếu Kha, thân thể của cô không sao chứ?"

Lâm Thiển Y đoán nên thế nào mở miệng mới không làm tổn thương tới cô ấy, cho nên có chút do dự nói.

"Thế nào? Cô hy vọng tôi không khoẻ, tốt nhất là chết đi ư? Như vậy tôi cũng sẽ không trở lại, Duệ cũng không cần cùng tôi cử hành hôn lễ?"

Cố Hiếu Kha quay đầu, đuôi chân mày nhướn lên, khoe miệng khe nhếch, có chút đùa cợt nhìn Lâm Thiển Y!

"Tôi, tôi không có ý này, cô hiểu lầm rồi!"

Lâm Thiển Y sốt ruột, cô muốn giải thích, nhưng nụ cười châm chọc nơi khoe miệng Cố Hiếu Kha khiến mắt cô đau nhói.

Cô không nghĩ ra sao chuyện lại đến nước này.

Đầu tiên là Hạ Minh Duệ đối xử thô bạo với cô, sau đó Cố Hiểu Kha lại hiểu lầm cô. Cô thật lòng hy vọng cô ấy có thể khoẻ lại....

"Vây ư?"

Giọng nói Cố Hiểu Kha mang theo vẻ đùa cợt không thể nhầm được, Lâm Thiên Y thu hồi ánh mắt, hơi cúi đầu xuống, rũ mí mắt. Cô không biết hiện tại nên nói gì.

Đang lúc cô cho rằng Cố Hiểu Kha sẽ không nói với cô nữa, cô ấy lại lên tiếng.

"Cô có phải thấy may mắn vì Duệ hủy bỏ hôn lễ của chúng tôi? Nhưng trước đó anh ấy rõ ràng đồng ý với tôi, chờ tôi khoẻ lại sẽ cử hành một cuộc hôn lễ long trọng để mọi người đều biết, nhưng người giống anh ấy cũng có một ngày nuốt lời. Có lẽ trong lòng cô cũng đang cười nhạo tôi!"

Cố Hiểu Kha cười cười, tự mình nói tiếp.

"Tôi là loại người một khi đã xác định sẽ không buông tay, có lẽ thật như lời anh ấy nói, hôn lễ chỉ nhằm kích động tôi, để cho tôi tỉnh lại. Mặc dù tôi đã tỉnh, anh ấy cũng không thừa nhận, nhưng dù sao anh ấy cũng nói là sẽ lấy tôi, còn tôi thì tin đó là thật!"

Lâm Thiên Y yên lặng nghe, không phát biểu ý kiến.

"Lâm Thiên Y! Tôi có thể hỏi cô một câu không?"

Cố Hiểu Kha quay sang cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, hình như muốn xem thấu suy nghĩ thật của cô.

"Ừ!"

"Cô tại sao muốn ở cùng Hạ Minh Duệ? Tôi biết trước khi anh ấy về đây, cô chính là nhân viên trong công ty anh ấy, đừng nói với tôi là anh ấy coi trọng cô. Cái này tuyệt đối không buồn cười chút nào."

Cho tới bây giờ chỉ có phụ nữ bám lấy Hạ Minh Duệ, mà cô chưa bao giờ thấy anh chủ động trêu chọc phụ nữ.

Lâm Thiên Y: "..."

Thật ra thì cái này cô cũng có chút mơ hồ, cô chỉ bắt quá đi Bất Dạ Thành, trong lúc vô tình uống say ngủ với một người đàn ông. Mà người đàn ông này vừa lúc là Tổng giám đốc mới được bổ nhiệm của bọn họ.

Cái này ngay chính cô cũng cảm thấy có chút thần kỳ, cô có thể nói ra không? Nói ra Cố Hiểu Kha liệu có tin?

Lâm Thiên Y trầm mặc khiến Cố Hiểu Kha nghĩ rằng là do cô mê hoặc Hạ Minh Duệ trước.

"Cô hẳn là vì tiền mới ở cùng Hạ Minh Duệ?"

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, rất thành thực 'Ừ' một tiếng.

"Cô muốn bao nhiêu tiền?"

"Cái gì?"

Lâm Thiên Y quay đầu nghi hoặc nhìn Cố Hiểu Kha, mà lúc này Cố Hiểu Kha cũng chăm chú nhìn cô.

"Kẻ khôn không nói chuyện lòng vòng, cô muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi Duệ?"

"Lời này trước kia cô đã hỏi tôi!"

Lâm Thiên Y dời tầm mắt khỏi người Cố Hiểu Kha, giọng nói nhàn nhạt, vẻ mặt đau thương.

Tiền quả thật là tốt, mà không có tiền cô...

"Cô thiếu Duệ bao nhiêu tiền? Tôi giúp cô trả?"

Chỉ sợ cô nói thiếu anh tiền chỉ là một cái cớ đi? Vậy thì cô căn bản là muốn ở bên cạnh anh?

"Ừm, hơn một ngàn vạn!"

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, nếu đã như vậy thì cũng đành thế thôi.

"Tôi cho cô hai ngàn vạn! Cô rời khỏi anh ấy, như thế nào?"

Lâm Thiển Y kinh ngạc lần nữa đưa mắt nhìn sang Cố Hiểu Kha, giữa hai hàng lông mày mang theo chút ưu thương.

"Tôi cũng rất muốn rời khỏi anh ấy! Nhưng giữa chúng tôi không phải dùng tiền có thể giải quyết, hơn nữa tôi cũng không thể cầm tiền của cô!"

Lâm Thiển Y bất đắc dĩ.

"Cô tại sao phải ở lại bên cạnh anh ấy? Nếu như cô muốn tiền tôi liền cho, cô chẳng lẽ còn hy vọng xa vời rằng anh ấy thích cô ư? Tôi nghĩ sáng hôm nay cô cũng nhìn thấy anh ấy cùng người phụ nữ kia..."

Nói đến đây Cố Hiểu Kha không tiếp tục, mà là tức giận đứng ở đối diện Lâm Thiển Y. Gió thổi tung mái tóc dài của cô, có loại mỹ cảm khiến người rối loạn.

"Cô cùng những người phụ nữ khác không có gì khác biệt cả, anh ấy cũng chỉ là nhất thời ham mới mẻ mà thôi. Còn không bằng thức thối một chút cầm tiền rời đi!"

"Tôi cũng muốn nhưng mà..."

Lâm Thiển Y có chút khó khăn, không biết nên nói như thế nào quan hệ giữa cô và Hạ Minh Duệ. Cố Hiểu Kha nên đi tìm Hạ Minh Duệ để anh để cô rời đi mới phải. Tìm cô? Cô cũng không có cách nào a.

"Hai người đang làm gì?"

Hạ Minh Duệ không biết từ lúc nào thì đã cách bọn họ không xa, giọng nói lạnh lùng, không có một tia nhiệt độ.

Lâm Thiển Y cắn răng từ trên ghế đứng lên, ánh mắt cũng không nhìn về phía Hạ Minh Duệ, vẫn cúi đầu, cụp mắt, làm cho người ta đoán không ra cô đang nghĩ gì.

Mà Cố Hiểu Kha trong khoảnh khắc Hạ Minh Duệ lên tiếng liền cao hứng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui mừng, về phần quanh thân Hạ Minh Duệ tản mát ra lãnh ý thì cô tự động bỏ qua.

Cô muốn khoác tay Hạ Minh Duệ nhưng lại bị anh thân nhiên đẩy ra. Khuôn mặt tràn đầy nụ cười của Cố Hiểu Kha lập tức trở nên trắng bệch, cô ngược đầu bi thương chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 120: Tự nguyện

"Tại sao?"

"Cái gì tại sao?"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc cô một cái.

"Tại sao người phụ nữ khác có thể mà em lại không?"

"Em nói là như vậy ư?"

Khoé miệng Hạ Minh Duệ nở nụ cười lãnh khốc, anh đi tới trước mặt Lâm Thiển Y, nâng cầm cô lên, dứt khoát hôn xuống.

"Hay nói như vậy?"

Hạ Minh Duệ mặc dù trên mặt mang nụ cười nhưng Lâm Thiển Y nhìn ra trong mắt anh không có nửa phần vui vẻ.

Lâm Thiển Y càng thêm xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Cô muốn đẩy người đàn ông đang tạo áp lực vô hình trước mặt ra, nhưng cho dù cô có làm thế nào người đàn ông này vẫn vững như Thái Sơn.

"Đừng động đây! Đừng ép tôi muốn em ở chỗ này!"

Lâm Thiển Y tránh không thoát, người đàn ông kia lại mập mờ ở bên tai cô nói nhỏ, cười lạnh uy hiếp.

Thân thể của cô trong nháy mắt cứng ngắc, mặc cho người đàn ông kia ở trên người cô muốn làm gì thì làm, cũng không dám nhúc nhích chút nào.

Cô thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt phẫn hận giờ phút này của Cố Hiểu Kha.

Có lẽ Hạ Minh Duệ không phải không quan tâm Cố Hiểu Kha, mà là muốn dùng loại thủ đoạn này ép cô rời đi, có lẽ đây chính là một cách bảo vệ của anh, mà cái giá chính là làm nhục cô.

Cuối cùng Hạ Minh Duệ dứt khoát ôm lấy cô, đi lướt qua người Cố Hiểu Kha.

Nếu như nói Hạ Minh Duệ ở trước mặt Cố Hiểu Kha tùy ý làm nhục cô để khiến cô ấy cảm thấy khó chịu, như vậy ở trước mặt Tề Diệu càng khiến cô không dằn lòng, hận không thể vì xấu hổ mà lập tức chết đi.

Hạ Minh Duệ ôm cô mới vừa đi tới cửa công ty, Lâm Thiên Y liền nghe được một giọng nói quen thuộc.

"Lâm Thiên Y!"

Sáng sớm thức dậy, Tề Diệu gọi điện cho cô, hỏi thăm cô tối hôm qua có xảy ra chuyện gì không?

Lâm Thiên Y trả lời không có. Tề Diệu muốn cô cách xa Mộc Nam một chút, Lâm Thiên Y cười nói cô tối hôm qua đã nghỉ việc, hôm nay lại lần nữa tới công ty Hạ Minh Duệ làm.

Nhưng cô không nghĩ tới Tề Diệu sẽ đến tìm cô, còn là vào lúc này.

Tề Diệu có chút do dự, mặc dù trong lòng có suy đoán, nhưng khi nhìn đến người đàn ông kia ôm cô trong ngực, anh vẫn cảm thấy đau mắt.

Anh vốn muốn như không nhìn thấy, cũng không biết tại sao lại gọi cô.

Hạ Minh Duệ ôm Lâm Thiên Y xoay người đối mặt với Tề Diệu.

"Tề Diệu?"

Hạ Minh Duệ tà tứ nhếch miệng, liếc Lâm Thiên Y trong ngực một cái, lại đưa mắt nhìn Tề Diệu.

"Phải!"

Tề Diệu gắt gao nhìn người đàn ông đối diện với nụ cười tà tứ, từ trên người anh anh cảm nhận được địch ý cùng tức giận.

"À, tôi nghe Tiểu Y nhắc đến anh. Nói anh là người anh em tốt của cô ấy!"

Hạ Minh Duệ cúi đầu hôn trán Lâm Thiên Y một cái, nụ cười càng phát ra sự tà ý. Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy mình rơi vào hầm băng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, gắt gao cắn môi, cô không dám tưởng tượng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Với tính khí nóng nảy của Tề Diệu, hai người họ sẽ không đánh nhau chứ? Đây chính là địa bàn của Hạ Minh Duệ, Tề Diệu sẽ thua thiệt!

"Anh là ai? Có quan hệ gì với cô ấy?"

Thật ra Tề Diệu đại khái đã đoán được thân phận người đàn ông này, dù sao không phải ai cũng có thể ở lại một nơi như Cẩm Tú Hoa Đình vậy, hơn nữa còn là tầng trên cùng.

"Tôi? Tôi là người đàn ông của Lâm Thiên Y! Anh chẳng lẽ không biết trước đây rất lâu cô ấy đã bán mình cho tôi sao?"

Liếc mắt một cái nhìn người trong ngực sau khi nghe lời anh nói thì sắc mặt khẽ biến, ánh mắt một lần nữa chuyển sang Tề Diệu. Quả nhiên sau khi nghe anh nói như thế, hai mắt anh tức giận đến phun lửa.

"Lâm Thiên Y! Anh ta nói đều là thật ư?"

Tề Diệu lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, giọng nói mang theo thương xót.

Lâm Thiên Y rũ mắt xuống, gắt gao cắn môi, phía trên là tầm mắt lạnh như băng của Hạ Minh Duệ, khiến cô phảng phất bị rơi vào hầm băng. Đối diện lại là ánh mắt mong đợi của Tề Diệu, mà giờ phút này cô không thể phản bác được chút nào!

Mặc dù Hạ Minh Duệ nói không nể nang gì khiến cô khó chịu dị thường, nhưng đó cũng là sự thật.

Lâm Thiên Y trầm mặc khiến Tề Diệu gắt gao nắm chặt tay, trên tay gân xanh nổi lên, chỉ cần cô nói một chữ không, anh lập tức mang cô rời đi.

"Là anh ta cưỡng bức em?"

Tề Diệu nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, hy vọng có thể từ trong miệng cô lấy được đáp án hài lòng.

"Em nói xem, là tôi cưỡng bức em ư? Hử?"

Hạ Minh Duệ cúi đầu, tuy mặt mày mỉm cười nhưng trong mắt một mảnh lạnh băng.

"Không có! Là em tự nguyện! Tề Diệu anh trở về đi, đừng xen vào chuyện của em nữa!"

Khoé miệng Lâm Thiên Y run rẩy, rốt cục nhắm mắt lại cắn răng nói, nước mắt trong lúc đó chảy xuống.

Chưa bao giờ có lúc nào cô cảm thấy khó chịu như vậy. Một câu nói tựa hồ dùng hết sức lực của cô.

"Nghe thấy chưa? Đây là cô ấy tự nguyện, tôi cũng chẳng yêu thích gì việc cưỡng bức người khác!"

Hạ Minh Duệ cười nhìn Tề Diệu một cái, ôm Lâm Thiên Y xoay người.

Lâm Thiên Y bị Hạ Minh Duệ đặt ở trong xe anh.

Khi thân thể anh áp xuống, trong nháy mắt đó, Lâm Thiên Y rõ ràng thấy được Tề Diệu còn đứng sau lưng bọn họ không xa, từ chỗ anh đứng có thể rõ ràng thấy động tác của bọn họ.

Trong xe, Hạ Minh Duệ không chút nào thương tiếc găm cắn môi cô.

"Đừng, đừng như vậy, Hạ Minh Duệ!"

Giọng nói Lâm Thiên Y mang theo nước mắt.

Hạ Minh Duệ cắn cắn cô, dừng lại, giọng nói mỉa mai vang ở bên tai cô.

"Thế nào? Không muốn để cho người đàn ông kia thấy bộ dáng lả lơi của em?"

"Đừng!"

Mắt cô chảy xuống hai hàng nước mắt nóng hổi, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn anh, ánh mắt kia mang theo chút cầu khẩn.

"Muốn anh ta không nhìn thấy cũng được, em cầu xin tôi đi!"

Nước mắt dính trên hàng mi run rẩy, tựa hồ không dám tin người đàn ông này sẽ nói ra những lời như vậy.

"Không nói đúng không?"

Hạ Minh Duệ hung hăng di chuyển, Lâm Thiên Y không tự chủ được kinh hoàng kêu thành tiếng.

"A! Đừng!"

"Tôi cầu xin anh, đừng như vậy!"

"Em cầu xin ai?"

"Hạ Minh Duệ, van xin anh, đừng như vậy!"

Lâm Thiên Y run rẩy cầu khẩn, khóc thút thít.

"Đừng như thế nào?"

Giọng nói từ tính như đầu độc, khiến người không khỏi tự chủ bắt kịp nhịp điệu của anh.

"Đừng đối xử với tôi như vậy!"

"A!"

Váy của cô hoàn toàn bị xé rách, từ góc độ của Tề Diệu vừa vặn có thể nhìn thấy da thịt trắng nõn như ẩn như hiện của cô.

"Xin anh, Hạ Minh Duệ, tha cho tôi đi!"

Lâm Thiên Y khóc thút thít cầu xin, không ngừng lắc đầu, nhưng người đàn ông kia vẫn như cũ không thay đổi.

Cửa xe Hạ Minh Duệ mở rộng, phía ngoài Tề Diệu gắt gao nắm chặt quả đấm, trơ mắt nhìn người đàn ông kia muốn làm gì cô thì làm. Anh hận không được xông lên đem người đàn ông kia tóm lấy, hung hăng đánh cho một trận.

Anh ta tại sao có thể đối với cô như vậy? Tại sao có thể làm nhục cô như vậy?

Rốt cuộc không nhận được nữa, Tề Diệu cũng không suy nghĩ nhiều, thừa dịp bây giờ còn không ai nhìn thấy, anh nhất định phải ngăn cản anh ta.

Nhưng khi đến trước xe, cửa xe lại cộp một tiếng, cùng lúc đó, cửa sổ xe cũng đóng lại. Tình cảnh trong xe anh không nhìn thấy được nữa, chỉ có thể phần hân dùng quyền đánh vào sườn xe một cái.

Bên trong xe, Hạ Minh Duệ vừa liêu mạng vận động, vừa ung dung nhìn người ngoài cửa xe, khoé môi cười như có như không.

Khi trận cuồng phong bão táp này chấm dứt, anh không chút thương tiếc mở cửa xe rồi đi, thậm chí nhìn cũng không nhìn cô một cái, chỉ lưu lại cô một người lẳng lặng nhìn mui xe ngẩn người.

Khoé mắt chính là nước mắt đã khô, đôi mắt sáng tỏ giờ phút này chỉ còn lại một mảnh tịch mịch.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 121: Lấy thân báo đáp

Không biết qua bao lâu, cô mới run rẩy mặc bộ quần áo rách nát lên người, bước tập tễnh rồi đi giữa ánh mắt quái dị của người đi đường.

Cô hiện tại căn bản không có tinh thần suy nghĩ, vì có gì mà mọi chuyện lại trở nên như bây giờ.

Cô nên thử thoát đi sao? Nhưng mà tại sao khi cô đã có chút tình cảm với anh, anh lại đối xử với cô như vậy?

Trong phòng làm việc Hạ Minh Duệ, trên bàn anh để cuốn tạp chí giải trí, Lộ Phi lười biếng đứng ở một bên buồn chán.

Một tay Hạ Minh Duệ nắm chặt góc tạp chí, hận không thể lập tức xé nát nó ra. Phía trên là hình ảnh trong MV mới quay của Mộc Nam.

Trong ảnh, gió thổi làm mái tóc dài của Lâm Thiển Y tung bay, vẽ ra đường vòng cung duyên dáng, một chiếc váy dài màu xanh da trời ôm lấy vóc dáng cô. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, đôi mắt rũ xuống suy nghĩ, lông mi thật dài dưới ánh mặt trời tạo nên một bóng mờ mờ lung lung, khoé môi lúc này cho thấy tâm tình cô đang được thả lỏng.

Hình ảnh đẹp như vậy, khiến cho người ta xúc động. Điều duy nhất chói mắt chính là bên cạnh cô, Mộc Nam cả người mặc bộ tây trang cắt may khéo léo màu lam, vừa khéo là một bộ với trang phục của Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y ngẩng đầu nhìn trời xanh mà Mộc Nam hơi cúi đầu, ánh mắt tràn đầy dịu dàng chăm chú nhìn Lâm Thiển Y. Hình ảnh tươi mát và tự nhiên khiến người ta có cảm giác mới mẻ.

Khuôn mặt Hạ Minh Duệ âm trầm, đem tờ tạp chí kia vò thành một nắm, sau đó ném thẳng vào thùng rác.

"Cậu xác định Mộc Nam ký hợp đồng quản lý với tập đoàn Hạ thị?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ tôi còn có thể nhầm sao?"

"Xem ra tôi cũng nên trở về nhà một chuyến!"

Lộ Phi nhún vai một cái, thờ ơ nói một câu. "Tùy cậu!"

"Này, anh hai cậu nói khi nào về nhà thì báo cho anh ta một tiếng để anh ta chuẩn bị một chút!"

Con người đen như mực của Hạ Minh Duệ loé lên, không lên tiếng.

Lúc Lâm Thiển Y trở lại chỗ ở của Hạ Minh Duệ, vừa lúc thấy Mộc Nam ai oán tựa ở cửa nhà mình. Khi thấy cô, mắt anh sáng lên, vui vẻ chạy tới.

"Cô thế là thế nào, cư nhiên dám bỏ tôi đi đánh dã chiến. Thật là hết nói nổi."

Mộc Nam nhìn lướt qua quần áo tả tơi của Lâm Thiển Y, trong mắt thoáng qua như có điều suy nghĩ quang mang.

Lâm Thiển Y không để ý tới anh, đi lướt qua anh.

Mộc Nam lắc mình một cái ngăn trước người cô, một tay chống lên tường.

"Thành thật nói đi, Hạ Minh Duệ cho em bao nhiêu tiền, tôi cho em gấp đôi. Em đi theo tôi, như thế nào?"



Lời này thành công khiến Lâm Thiên Y ngẩng đầu nhìn anh, chỉ là ánh mắt của cô ngốc trẻ mờ mịt đau thương.

"Thế nào lại là về mặt này? Ai bắt nạt gì em?"

Lâm Thiên Y không lên tiếng, mắt to không chút gọn sóng.

"Em biến thành như vậy là bởi vì Hạ Minh Duệ?"

Lâm Thiên Y: "..."

"Anh ta đối với em không tốt ư? Như vậy thì càng dễ, em trực tiếp đá anh ta đi, ở cùng tôi? Tôi bảo đảm dịu dàng hơn nhiều so với anh ta!"

"Sao anh không đi chết đi hà?"

Lâm Thiên Y đành chịu, muốn vòng qua anh đi về phía trước, lại bị Mộc Nam nắm được bả vai. Anh ngưng mắt nhìn hai mắt của cô, không có nửa phần đáng về đùa giỡn.

"Này, tôi nghiêm túc đó!"

Lâm Thiên Y ngẩng đầu nhìn sâu vào trong đôi mắt Mộc Nam. Nhìn kỹ quả thật cặp mắt kia của Mộc Nam sáng vô cùng, rất dịu dàng, rất dễ làm cho người ta trầm mê trong đó mà không cách nào tự kiềm chế. Không giống sự thâm trầm của Hạ Minh Duệ, khiến cho người ta nhìn không thấu.

Khoé miệng Lâm Thiên Y xẹt qua ý cười tự giễu.

"Mộc Nam, mời tránh ra!"

Dường như nhìn ra Lâm Thiên Y không muốn tiếp tục cùng anh nói chuyện, không khỏi hít sâu một hơi, tiếp theo thu hồi về mặt cười đùa.

"Em cứ như vậy bỏ đi ư?"

Lâm Thiên Y sùng sốt. Lúc mới nghe không có hiểu kịp là anh đang nói gì, khi cô hiểu ra thì cặp mắt xuống, áy náy nói.

"Thật xin lỗi!" Cô cũng không muốn, có một số chuyện không phải không muốn thì sẽ không xảy ra.

"Có biết tôi tìm bao lâu mới miễn cưỡng tìm được một người trợ lý phù hợp không?"

Mộc Nam bình tĩnh nhìn cô, hình như muốn biết rõ cô đang suy nghĩ gì. Khẩu khí chất vấn của anh khiến tay chân cô luống cuống.

"Tôi... thật xin lỗi!"

Lâm Thiên Y cắn chặt môi, ngoài xin lỗi ra cô không tìm được lời nào khác.

"Trừ xin lỗi ra, em không còn lời nào khác sao? Hay nói rõ hơn là nên bồi thường lại chút gì đó chứ?"

Mộc Nam nắm một lọn tóc của cô để ở chóp mũi, say mê ngửi.

Lần này, Lâm Thiên Y không lên tiếng, chẳng qua là cúi đầu xuống không biết đang suy nghĩ gì.

"Không bằng lấy thân báo đáp đi!"

Tay chống tường của Mộc Nam chuyển sang ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, đem người nhẹ nhàng kéo vào trong ngực.

Lâm Thiên Y ngẩn ra, trợn to hai mắt nhìn anh. Người đàn ông này thật đúng là có bản lĩnh làm người khác phát điên, còn không đợi cô đem người đẩy ra, cửa thang máy ‘ding’ một tiếng mở ra.

Hai người đồng thời nhìn sang phía thang máy. Khi Mộc Nam thấy rõ người tới, khuôn mặt để lộ nụ cười lẳng lơ, còn cố gắng ôm Lâm Thiên Y thật chặt.

Cả người Lâm Thiên Y cứng đờ, muốn từ trong ngực Mộc Nam thoát ra ngoài, không ngờ người nọ đột nhiên dùng lực, cả hai người dán lại gần hơn.

Hạ Minh Duệ đen mặt đứng ở cửa, phía sau Lộ Phi vừa vuốt mũi vừa đưa mắt nhìn trời.

Anh thề, anh chỉ đơn thuần đi tới xin miếng trà, căn bản là không nghĩ tới sẽ gặp phải loại tình huống như thế này.

Vì sao Lâm Thiên Y lại cùng với một người đàn ông so với anh còn đẹp trai hơn thân mật đứng ở trước nhà Hạ Minh Duệ? Anh mơ hồ không rõ, chỉ là nghĩ tới nhất định sẽ có trò hay để xem, bởi vì anh biết cái cô Lâm Thiên Y này hình như là người phụ nữ của Hạ Minh Duệ...

Lấy tính tình thích sạch sẽ của anh, không biết sẽ đối đãi thế nào với người phụ nữ.... dám thân mật với người đàn ông khác đây?

"Xem ra tôi tới rất không đúng lúc, có cần tôi đi bây giờ không?"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng mở miệng, tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Thiển Y.

Người phụ nữ chết tiệt này, uống công anh vui vẻ chạy về gặp cô. Cô ngược lại ở trước cửa nhà mình ôm ôm ấp ấp với người đàn ông khác. Thật là tức chết anh mà!

"Anh Hạ có cái tự giác đó đúng là không còn gì tốt hơn!"

Mộc Nam vui vẻ nói một câu thêm dầu vào lửa khiến cho Lâm Thiển Y trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi. Cô đang vắt óc suy nghĩ nên giải thích thế nào.

Nhưng tên khốn kiếp này vừa mở miệng là muốn giết chết cô rồi. Cô không nhận được âm thầm nhéo anh một cái, nào biết tên khốn Mộc Nam kia thế nhưng lại kêu "a" một tiếng, tiếng la thê thảm vô cùng.

"Nhẹ một chút, em tính mưu sát chồng à! Coi như muốn véo, em cũng phải tìm chỗ không người chứ, cần gì ở trước mặt người ngoài như vậy?"

Trong lòng Lâm Thiển Y có khổ nói không ra, hiển nhiên Hạ Minh Duệ hiểu lầm cô, nhưng cô thế nào lại xui xẻo như vậy, mỗi lần ở cùng với một người đàn ông khác đều bị anh bắt gặp?

Cô có lòng muốn giải thích, nhưng mỗi một lần còn không chờ cô mở miệng liền bị Mộc Nam cướp lời. Người đàn ông này trời sinh xung khắc với cô a!

"Ha ha, Mộc Nam đúng không? Anh như vậy không tốt lắm đâu. Dù sao cô ấy cũng là người giúp việc nhà tôi, có câu đánh chó phải xem mặt chủ, mà cô ấy..."

Hạ Minh Duệ cười cười, tiếp tục nói.

"Tôi cũng không hy vọng hai người làm ra chuyện tai tiếng gì, ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi, còn nữa..."

Lúc này Hạ Minh Duệ đã đi tới trước mặt hai người, anh tiến sát vào Lâm Thiển Y thấp giọng nói.

"Tôi cũng không thích phụ nữ không sạch sẽ, thiếu đứng đắn!"

Rõ ràng là giọng nói bình thường, bắt quá nghe vào trong tai Lâm Thiển Y lại khiến người không rét mà run.

"Tôi không có!"

Lâm Thiển Y mở miệng muốn giải thích, Hạ Minh Duệ đã đi lướt qua cô, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 122: Vũ hội

Ngày hôm sau, Hạ Minh Duệ nhìn trang bìa tạp chí trong tay, khoé miệng có chút ý cười lạnh lùng.

Trong phòng làm việc của quản lý Mộc Nam, một tờ tạp chí đập xuống trước mặt anh. Anh gạt tờ báo bị vò nhăn thành cục, đúng lúc nhìn thấy trang bìa, nguy hiểm híp mắt một cái, sau đó ha ha cười.

Trong ảnh, ở một hành lang âm u, trong ngực anh đang ôm thật chặt một người phụ nữ, hiển nhiên hình ảnh này đã qua xử lý. Mặt của anh nhìn rất rõ, mà người phụ nữ kia chỉ miễn cưỡng nhìn ra thân hình, lại không thấy rõ mặt.

Nhưng tình cảnh này bắt quá anh quen thuộc.

Tiêu đề to tướng kia càng thêm khiến Lục Hành Viễn thờ phỉ phò, hiển nhiên bị chọc tức không nhẹ.

Một ngôi sao lớn thế nhưng lại ở trong hành lang chặn người giúp việc nhà người ta để làm chuyện xấu.

Đây là tựa đề, nhìn trong hình, mặc dù người phụ nữ kia mặt bị che nhưng quần áo của cô lại được chụp rất rõ ràng, phía trên rõ ràng có dấu vết bị xé rách.

Mộc Nam đem tờ tạp chí ném sang một bên, không chút tức giận.

"Aizz, chuyện này ắt hẳn có người ghen tỵ tôi!"

Hạ Minh Duệ? Anh ta thật sự là đứa cậu ảm quần áo lụa là không làm việc gì đáng hoàng của nhà họ Hạ? Hẳn là vậy đi. Ánh mắt Mộc Nam chớp động, bất quá như vậy mới thú vị, không phải sao?

Về phần Lâm Thiển Y... anh có thời gian.

Khi Lâm Thiển Y nhìn thấy tờ tạp chí trong tay, chẳng qua chỉ gắt gao cần mồi. Người phụ nữ trong ảnh mặc dù không thấy rõ mặt nhưng đó rõ ràng chính là cô.

Cố Hiểu Kha sau khi nhìn thấy tấm hình kia như có điều suy nghĩ, trong hình rõ ràng là chiếc váy Lâm Thiển Y mặc, hơn nữa váy kia còn là bản số lượng có hạn...

Giờ phút này Lâm Thiển Y đang ngồi trong phòng làm việc Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ lại vừa lúc không có ở đây.

Cô nghe có người gõ cửa, liền thuận miệng nói một câu "Mời vào!"

Người vào không ai khác chính là Cố Hiểu Kha.

Lâm Thiển Y ngẩng đầu vừa lúc đối diện với ánh mắt có thâm ý khác của Cố Hiểu Kha. Cô ngẩn người, "Hiểu Kha?"

"Duệ không có ở đây?"

"Ừ, anh ấy đi ra ngoài!"

"Người trong tờ tạp chí này là cô phải không?"

Cố Hiểu Kha đem tờ tạp chí để ở trước mặt cô. Lâm Thiển Y ngẩn ra, nhìn bức hình chói mắt trong đó, trầm mặc.

"Không cần vội vả phủ nhận, tôi nhận ra được. Bất kể là thân hình hay trang phục tôi đều có thể xác định người nọ chính là cô!"

Cố Hiểu Kha vừa khẳng định nói vừa không quên quan sát vẻ mặt Lâm Thiển Y.

"Không sai, là tôi. Vậy thì thế nào?"

Lâm Thiển Y từ chỗ ngồi đứng lên, cô không nghĩ muốn phủ nhận.

"Ha ha, thật đúng là không nhìn ra, cô lại còn quen biết Mộc Nam. Hơn nữa quan hệ của các người dường như rất đặc biệt?"

Lâm Thiển Y rũ mắt xuống, không thừa nhận cũng không phản bác.

"Nói những chuyện này không phải vì tôi muốn tố khổ cô. Tôi chính là không hiểu được, tại sao cô phải ở lại bên cạnh Duệ? Cô biết rõ tôi thích anh ấy. Coi như là tôi cầu xin cô, rời khỏi anh ấy có được không?"

Ánh mắt Cố Hiểu Kha phiếm hồng.

Lâm Thiển Y khẽ sở cười một tiếng, có một số việc không phải cô có thể quyết định. Cô chăm chú nhìn Cố Hiểu Kha, vẻ mặt thản nhiên.

"Hiểu Kha, có lẽ cô cảm thấy tôi là một người phụ nữ thấp hèn. Tôi thừa nhận tôi là bởi vì tiền mới ở cùng một chỗ với Hạ Minh Duệ, nhưng tôi thật không có cướp đi tình cảm của anh ấy, giữa chúng tôi chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn. Tôi cũng không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như ngày hôm nay. Tôi cũng muốn rời khỏi anh ấy, thế nhưng cũng không phải là tôi muốn là có thể. Nếu như có một ngày Hạ Minh Duệ để tôi rời đi, tôi sẽ không nói hai lời, dứt khoát mà đi. Cô có hiểu không?"

Cố Hiểu Kha lau nước mắt, cười.

"Ý của cô là Duệ không để cho cô rời khỏi anh ấy? Chỉ cần anh ấy sờ miệng cô liền rời khỏi?"

Lâm Thiển Y ngẫm nghĩ một chút, gật đầu, "Có thể nói như vậy!"

Nhưng sao lòng lại đau như vậy?

Buổi chiều, Lâm Thiển Y thu dọn đồ đạc đang chuẩn bị tan làm, lại bất ngờ nhận được điện thoại Hạ Minh Duệ.

"Xuống lầu, đến bãi đậu xe chờ tôi!"

Lâm Thiển Y ngẩn ra, dừng lại việc thu dọn đồ đạc. Anh dường như đã lâu rồi không gọi điện cho cô.

Bãi đậu xe. Lâm Thiên Y đứng cạnh xe Hạ Minh Duệ nhìn ngó xung quanh, không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ, cô nhàm chán dựa vào sườn xe.

"Lên xe!"

Đột nhiên xuất hiện giọng nói lạnh băng dọa cô giật mình, cô xoay người liền thấy Hạ Minh Duệ không biết từ lúc nào đã đi tới đây, mở cửa xe chui vào.

Lâm Thiên Y sững sốt, lần này cô không lên ghế lái phụ ngồi mà kéo cửa chỗ ngồi phía sau.

"Lên trên này ngồi!"

Giọng nói bình thản không cho phép kháng cự.

Lâm Thiên Y cắn môi, về mặt phức tạp ngồi vào ghế lái phụ.

Xe dừng ở đâu cô cũng không chút nào chú ý tới. Hạ Minh Duệ đem cô đang ù ù cạc cạc đẩy mạnh vào một nơi thoạt nhìn giống như một thẩm mỹ viện.

"Trang điểm cho cô ấy, sau đó tìm một bộ lễ phục phù hợp."

Hạ Minh Duệ vừa dứt lời, Lâm Thiên Y liền bị mấy người kia lôi kéo vào trong. Vừa làm cái này vừa làm cái kia, cô cảm giác khuôn mặt này đã không phải là của mình nữa rồi.

Thật vất vả giẫy vò một lúc, lại cho cô đi thử lễ phục. Khi cô rút cuộc một lần nữa đứng ở trước mặt Hạ Minh Duệ, hai mắt đã mờ, đầu óc thì choáng váng.

Người phụ nữ trước mặt một thân lễ phục màu tím ôm tròn vóc người mảnh khảnh của cô. Lễ phục màu tím nhạt lại càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, toát lên vẻ đẹp thần bí. Đôi mắt to lấp lánh bối rối nhìn anh, khiến cho trong lòng anh đột nhiên có chút khác thường, sau đó lạnh lùng liếc cô một cái.

"Đi thôi!"

"Hả!"

Lâm Thiên Y đi ở phía sau anh, ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, không hiểu tới nay anh muốn dẫn cô đi nơi nào.

Lúc xuống xe, Lâm Thiên Y nắm lấy cánh tay Hạ Minh Duệ, trên mặt có chút ý cười nhàn nhạt xa cách.

Hạ Minh Duệ một thân âu phục màu đen được cắt may khéo léo, lúc bóng dáng thẳng tắp của anh xuất hiện, hội trường vốn đang ồn ào bỗng chốc an tĩnh lại.

Ánh mắt của mọi người rồi rít hướng về phía hai người vừa vào cửa, người đàn ông đẹp trai ưu nhã, tuấn tú lãnh khốc, người phụ nữ khí chất đoan trang, điểm lệ.

Hạ Trí Vũ trên tay cầm ly rượu, đi về phía hai người, ánh mắt mọi người lại ào ào đi theo Hạ Trí Vũ. Người có mặt ai không biết, Hạ Trí Vũ là người con trai đặc ý nhất của ông Hạ, là người thừa kế tập đoàn Hạ thị trong tương lai.

Hướng chỉ bản thân Hạ Trí Vũ lại là một người thành thực ưu nhã, ôn hoà như ngọc, càng khiến cho các cô gái danh môn thêm khát.

Những người phụ nữ tới đây hôm nay phần lớn đều là vì anh mà tới, có khối người muốn được gả vào nhà giàu có. Bất quá bọn họ nghe nói nhân vật chính hôm nay không phải là Hạ Trí Vũ, mà là người con trai thứ ba đã mất tích 3 năm, người con trai khiến cho ông Hạ đau đầu nhất đã trở lại.

Mà tiệc rượu hôm nay chính là tổ chức ăn mừng cho Hạ Minh Duệ.

"Em Duệ, hoan nghênh em trở lại, ba đã chờ em lâu rồi. Cô gái này là...?"

Bị nhắc tới, Lâm Thiên Y có chút lúng túng, không biết Hạ Minh Duệ sẽ giới thiệu cô như thế nào.

"Lâm Thiên Y, thư ký của tôi!"

"Cô Lâm, xin chào!"

Hạ Trí Vũ hướng về phía Lâm Thiên Y giơ ly rượu trong tay lên, khoe miệng nở nụ cười, khuôn mặt ôn tồn lễ độ.

Người đàn ông giống như Hạ Trí Vũ như vậy rất dễ dàng tạo cho người ta cảm giác gần gũi, nhất là thái độ lễ phép nhã nhặn của anh làm cho người ta không tìm ra được chút khuyết điểm nào.

Cùng do cha mẹ sinh ra, chênh lệch sao lại lớn vậy chứ?

Lâm Thiên Y vừa oán thầm, vừa hướng Hạ Trí Vũ mỉm cười.

"Thư ký của em rất đẹp!"

Lời này Hạ Trí Vũ nói cho Hạ Minh Duệ nghe, mà Hạ Minh Duệ cũng chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không thềm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 123: Tiệc tối

Hạ Trí Vũ thản nhiên cười cười, dường như thái độ của Hạ Minh Duệ không hề khiến anh bất mãn chút nào, mà anh vốn cũng đã quen.

Lúc này có không ít người nhận ra Hạ Minh Duệ, dù sao người ở đây đều có địa vị, cũng không ít người tiến lên chào hỏi cùng Hạ Minh Duệ, cũng có người đối với anh bày tỏ sự khinh bỉ.

"Ông chủ tịch, bà chủ tịch."

"Ba, dì!"

Lúc Hạ Từ Ngang cùng vợ đi ra, Hạ Minh Duệ liền dắt Lâm Thiên Y tới chào hỏi.

"Con còn biết trở lại ư?"

Hạ Từ Ngang chăm chú nhìn Hạ Minh Duệ, giọng nói không có chút ý tốt.

Hạ Minh Duệ cúi đầu rũ mắt, không lên tiếng.

"Bác trai, bác gái!"

Vì lễ phép, Lâm Thiên Y cũng bắt chước chào hỏi một tiếng.

Hạ Từ Ngang nhìn chòng chọc Lâm Thiên Y ở bên cạnh Hạ Minh Duệ một cái, không để ý tới cô. Lâm Thiên Y lúng túng cup mắt xuống.

"Bắt đầu từ ngày mai tới công ty anh con làm đi, đừng tiếp tục ở bên ngoài lêu lổng, giống cái dạng gì chứ? Con nếu được một nửa của anh trai con thì tốt rồi, ba cũng không đến nỗi phải lo lắng như vậy! Aizz!"

"Ba nó à, người trở lại là tốt rồi, những chuyện này để sau hãy nói!"

Vợ Hạ Từ Ngang nhìn Hạ Minh Duệ một cái, nở nụ cười dịu dàng, nhân tiện giúp Hạ Từ Ngang vuốt vuốt ngực. Mắt lạnh Hạ Minh Duệ nhìn thấy hết thấy, đôi môi mỏng mím thật chặt.

Thực giác Lâm Thiên Y cảm thấy quan hệ giữa Hạ Minh Duệ cùng cha mẹ anh không tốt.

Hạ Từ Ngang nhìn Hạ Minh Duệ một cái, sau lại bị vợ kéo ngồi xuống.

Hạ Minh Duệ với tay lấy ly rượu trên mâm từ nhân viên phục vụ, Lâm Thiên Y nhìn thấy cũng lấy một ly.

"À, đúng rồi, em Duệ, không phải em muốn kết hôn sao? Em dâu chính là cô gái này ư?"

"Không phải!"

Hạ Minh Duệ uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, lần nữa đem ly rượu để lại trên khay, trả lời dứt khoát.

"Ồ, đúng rồi, hình như hôn lễ của hai người vẫn chưa hoàn thành, hình như đã xảy ra chuyện? Em dâu không sao chứ?"

"Ừ, không có!"

"Vậy sao hôm nay em không dẫn em dâu tới ra mắt với ba mẹ?"

Ánh mắt mập mờ của Hạ Trí Vũ không ngừng quan sát qua lại giữa Lâm Thiên Y cùng Hạ Minh Duệ. Đứa em trai này của anh trước nay chưa từng mang phụ nữ về nhà, càng không có mang phụ nữ cùng đi dự tiệc linh đình, cho nên không khỏi có chút ngạc nhiên đối với Lâm Thiên Y, còn có vị em dâu chưa gặp mặt kia.

"Duệ!"

Đúng lúc này, Cố Hiểu Kha đi tới trước mặt Hạ Minh Duệ. Hôm nay cô mặc bộ lễ phục màu trắng, càng tôn lên vóc dáng cao gầy của cô. Đôi giày cao gót màu xám bạc lộ rõ sự cao quý cùng hào phóng, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ thon dài, giống như một con thiên nga cao quý, đáng người xinh đẹp, vô cùng duyên dáng.

Mà ở bên người Cố Hiểu Kha, Mộc Nam đang cười ảm áp, giống như gió mùa xuân. Anh đầu tiên là gật đầu với Hạ Trí Vũ một cái, coi như chào hỏi, sau đó mới đưa mắt nhìn Lâm Thiển Y, nghịch ngợm chớp chớp mắt.

Lâm Thiển Y bất đắc dĩ nhìn trời, quay đầu sang hướng khác, không muốn để ý tới anh.

"Cô gái này là?"

Cố Hiểu Kha xuất hiện không chỉ khiến cho người ta trước mắt sáng ngời, ngay cả Hạ Trí Vũ cũng có chút cảm thán. Cũng không biết Hạ Minh Duệ mang mệnh gì mà phụ nữ bên cạnh người này so với người kia lại càng đẹp hơn.

"Xin chào, em là Cố Hiểu Kha, là bạn của Duệ cũng là người đồng ý kết hôn cùng anh ấy!"

"Hoá ra là em dâu, thật kính thật kính!"

Khoé miệng Hạ Trí Vũ nhếch lên một đường cong mê người.

"À, đúng rồi, nói vậy ngày đó cử hành hôn lễ chính là em ư? Mặc dù có xảy ra chút phiền toái khiến người ta tiếc nuối, nếu tất cả bình an vô sự, liền chọn một ngày tốt tổ chức lại hôn lễ là được. Duệ, em cũng thật là, em dâu tới cũng không dẫn tới gặp mặt ba mẹ!"

Trong nháy mắt lúc Cố Hiểu Kha xuất hiện, lông mày Hạ Minh Duệ liền nhíu lại, nghe được cô nhắc tới hôn sự của bọn họ, sắc mặt có chút khó coi. Tiếng nghị luận bốn phía càng khiến cho con người đen nhánh của anh trở nên thâm trầm.

Liên đới theo đó, Lâm Thiển Y cũng bị mọi người nghị luận, rất nhanh thân phận của cô liền được quần chúng công bố.

"Người đi theo bên cạnh Hạ Minh Duệ là Lâm Thiển Y ư? Trời ơi, là nhân viên công ty chúng ta, nghe nói là thư ký Tổng giám đốc!"

"Còn không phải sao, người phụ nữ kia đúng là không biết xấu hổ, vốn chỉ là một nhân viên văn thư nho nhỏ, trong một lần công ty chúng ta liên hoan, không biết thế nào quyền rũ được Tổng giám đốc, rất nhanh liền được điều đến làm thư ký!"

"Thì đó, bây giờ bạn gái người ta đã xuất hiện, cô ta còn mặt dày mày dạn đi theo bên cạnh Tổng giám đốc. Thật đúng là chẳng biết xấu hổ!"

Các loại tiếng nghị luận truyền tới bên tai Lâm Thiển Y khiến cho mặt cô nóng hừng hực, cơ bản là còn khó chịu hơn khi bị tát cho 2 cái.

Lúc này cha Hạ Minh Duệ cùng vợ ông cũng đi tới, tiếng xì xào bàn tán chung quanh tự nhiên cũng không thoát được lỗ tai bọn họ.

Về phần vợ hiện tại của Hạ Từ Ngang cũng không phải là vợ cả của ông. Bà Ôn là mẹ đẻ của Hạ Trí Vũ, là do Hạ Từ Ngang lấy về mấy năm sau khi mẹ Hạ Minh Duệ qua đời.

Nghe nói trước khi vợ trước của ông sinh Hạ Minh Duệ, Hạ Từ Ngang ở bên ngoài đã có con riêng là Hạ Trí Vũ, chỉ có điều sau khi mẹ Hạ Minh Duệ chết, ông mới cưới mẹ Hạ Trí Vũ vào cửa nhà thôi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Sắc mặt Hạ Từ Ngang thoát nhìn không tốt chút nào.

Mặc dù tuổi Hạ Từ Ngang đã trung niên, nhưng không khó nhìn ra lúc còn trẻ ông cũng là một người đàn ông tuấn tú.

Hạ Minh Duệ mím môi, từ đầu tới cuối đều nắm tay Lâm Thiển Y, không định buông ra, mà Cố Hiểu Kha kể từ khi xuất hiện liền bị anh gạt sang một bên.

Nghe được cha mình chất vấn, Hạ Minh Duệ rút cuộc đem tầm mắt hướng về Cố Hiểu Kha.

"Tôi đã nói rõ giữa chúng ta chỉ là hiểu lầm, về phần hôn lễ tôi cũng đã giải thích qua với cô. Tôi nghĩ trong lòng cô Cố rất rõ ràng!"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ lạnh lùng, không chứa chút tình cảm nào. Cố Hiểu Kha bình tĩnh nhìn anh, không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc hoặc khó hiểu chung quanh.

"Nhưng anh rõ ràng đã đáp ứng em, chờ em xuất viện sẽ cử hành một buổi lễ long trọng, khiến cho em trở thành cô dâu đẹp nhất thế giới. Anh sao có thể nói lời không giữ lời?"

Giọng nói Cố Hiểu Kha mang theo chất vấn, có thể thấy được giờ phút này cô thương tâm cùng tuyệt vọng cỡ nào. Đôi mắt sáng ngời ngấn lệ, phối hợp với dung mạo tuyệt mỹ, chiếm được không ít sự đồng tình của cánh đàn ông nơi đây.

Lần này, Hạ Minh Duệ buông lỏng tay nắm chặt tay Lâm Thiên Y, cả người đối diện với Cố Hiểu Kha. Đôi mắt kia đen nhánh như mực, mãnh liệt như biển, thâm trầm như đêm tối và lạnh lẽo như băng.

Giương mặt đánh lại, đường nét sắc bén, đôi môi mím chặt cuốn hút mà lạnh lùng.

Trước đây, anh chưa từng một lần dùng ánh mắt như thế nhìn cô. Đáy lòng Cố Hiểu Kha lạnh như băng. Nhưng lời nói ra từ miệng anh lại càng khiến cô như ngã vào vực sâu vạn trượng, từ đó vạn kiếp bất phục.

"Tôi nghĩ lần trước tôi đã nói rất rõ ràng, tôi cũng không có ý định lấy cô. Chỉ có điều lần trước bệnh tình cô nguy kịch, hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói nếu cô không tỉnh lại thì rất có thể sẽ vĩnh viễn như vậy. Ý của bác sĩ chính là muốn tìm người thân cận nhất, lệ thuộc nhất gọi cô tỉnh.

Xui xẻo là mẹ cô không thể kêu cô tỉnh cho nên bà ấy mới đi cầu xin tôi, để cho tôi thử một lần. Cho nên tôi mới nói với cô nếu như cô tỉnh chúng ta liền cử hành một buổi lễ long trọng. Mục đích của tôi chỉ là để cho cô tỉnh lại thôi, mà cô lại tưởng thật!

Hơn nữa tôi cũng không có ý muốn cưới cô. Có lẽ lần trước tôi nói không đủ rõ, như vậy hiện tại cô đã hiểu? Thêm vào đó tôi cũng không yêu cô. Quá khứ không, hiện tại không, và tương lai cũng sẽ không!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 124: Không xứng

Hạ Minh Duệ từng bước từng bước tới gần Cố Hiểu Kha. Cố Hiểu Kha bị Hạ Minh Duệ ép từng bước lui về sau, rất nhanh liền đụng phải bức tường lạnh băng. Cô thậm chí còn có thể nghe thấy hơi thở quen thuộc kia trên người anh, chẳng qua là giờ phút này cô sao lại cảm thấy lạnh như vậy?

Cô vốn cho là, coi như anh không đáp ứng hôn lễ với mình, ít nhất cũng sẽ không cự tuyệt. Tối thiểu anh vẫn sẽ để lại mặt mũi cho cô.

Nhưng thực tế thì?

Chưa bao giờ có lúc nào cô cảm thấy tuyệt vọng như bây giờ. Cô yêu anh, yêu anh suốt 3 năm. Có lẽ có người sẽ nói thời gian 3 năm như thế cũng không dài, nhưng mà cô là dùng cả tính mạng mình để yêu anh a.

Vốn cho là, lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, là anh duy trì mạng sống của cô. Khi đó anh ở bên cạnh cô, cô cảm thấy có thể sống được thật tốt, có anh ở bên lại càng tốt hơn.

Cô cho là cuối cùng cô cũng không còn cần phải che giấu tình cảm của mình, có thể yêu giống như một người bình thường, mới phát hiện người kia đối với cô thật tốt, đối với cô thân mật, đối với cô che chở, bất quá tất cả đều là giả dối.

Cô tình nguyện ngày đó ở trong bệnh viện anh không kêu cô tỉnh dậy, như thế cô cũng không cần phải đối mặt với thực tế tàn khốc như hôm nay.

Giống như chưa đủ đã kích cô, Hạ Minh Duệ hướng về phía sau lưng hét lên một tiếng.

"Lâm Thiên Y! Tôi đây!"

Bị gọi tên đột ngột, Lâm Thiên Y ngẩn ra, mờ mịt ngẩng đầu lại phát hiện chung quanh có rất nhiều ánh mắt rơi trên người cô, mà người đàn ông kia cách cô không xa đang đưa lưng về phía cô.

Cô cúi đầu, sắc mặt có chút quần bách, mặc dù như thế cô vẫn từng bước đi đến bên cạnh Hạ Minh Duệ.

Vậy mà khi đến gần anh, lại bị anh một tay kéo vào ngực, môi của anh trong nháy mắt chặn lại môi cô. Cô kinh ngạc tròn to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, tim đập rối loạn.

Người đàn ông này đúng là có bản lĩnh khiến tim cô hết lần này tới lần khác đập loạn. Cô càng ngày càng phát hiện ra, đối với yêu cầu của anh, cô cũng càng ngày càng không cách nào cự tuyệt. Biết rõ nguy hiểm như vậy, nhưng vẫn là không nhịn được từng bước từng bước lún sâu vào.

Đang trong lúc cô sắp hít thở không thông vì nụ hôn của anh, anh rút cuộc từ bị phát hiện, buông môi cô ra, đồng thời bá đạo nắm bả vai cô, giống như một loại tuyên thệ quyền sở hữu.

Lâm Thiên Y bị hôn đến ngất ngây, lại mơ hồ nghe được giọng nói của anh. Khoé miệng Hạ Minh Duệ nhếch lên nụ cười nhạt, ánh mắt tập trung nhìn Cố Hiểu Kha đang bị đã kích lớn.

"Đã thấy rõ, hiện tại người tôi thích chính là Lâm Thiên Y!"

Hiện tại người tôi thích chính là Lâm Thiên Y.

Những lời này luôn luôn đập dồn trong đầu Lâm Thiên Y, lặp đi lặp lại.

Đầu của cô bị câu nói này của Hạ Minh Duệ làm chấn động không nhẹ, thật lâu không phản ứng kịp, một góc nào đó trong lòng đang hết sức khổ não chống đỡ nhưng bởi vì câu nói hôm nay của anh âm âm sụp đổ.

Thì ra cô đã sớm trong lúc không hay biết gì bị anh bắt sống, bị anh hấp dẫn.

Thời điểm Cố Hiểu Kha nghe được câu này, nước mắt cũng không kèm được nữa, trong nháy mắt giống như vỡ òa.

Cô gắt gao che miệng lại, không để cho mình khóc thành tiếng. Cô tình nguyện anh chưa từng cứu cô khỏi chiếc xe kia, hơn nữa lại càng tình nguyện ngày đó cô không bị kêu tỉnh dậy. Cô bây giờ quá đau đớn, đau đến mức cô sẵn lòng chết ngay lập tức.

"Hạ Minh Duệ! Em hận anh! Sau này em không muốn gặp lại anh nữa!"

Cố Hiểu Kha khóc, chạy vội ra ngoài. Một giọt nước mắt của cô trong lúc chạy ngang qua rơi trên mặt Lâm Thiên Y.

Cô không nhìn được đưa tay lau giọt nước mắt đó đi, đó là giọt nước mắt nóng bỏng tuyệt vọng của Cố Hiểu Kha.

Trong nháy mắt Cố Hiểu Kha chạy ra ngoài, Hạ Minh Duệ hướng về nơi xa nháy mắt với Lộ Phi một cái. Anh hiểu ý liền đuổi theo Cố Hiểu Kha chạy ra ngoài.

"Không có chuyện gì nữa, mọi người cứ tiếp tục!"

Hạ Trí Vũ đứng lúc đi ra, ngăn cản tầm nhìn của mọi người, nâng chén nói.

"Hừ, cả ngày chỉ biết ra ngoài lêu lổng, không làm việc gì cho đảng hoàng!"

Hạ Minh Duệ dẫn theo Lâm Thiên Y đi đến cạnh Hạ Tử Ngang, nghe thế hừ lạnh một tiếng.

"Duệ Duệ còn nhỏ, ba nó à, đừng như vậy!"

"Nhỏ cái gì, nó chỉ nhỏ hơn Trí Vũ 2 tuổi mà thôi!"

Nhắc tới Hạ Trí Vũ, mặc kệ là Hạ Tử Ngang hay Ôn Uyển Thiên, trong mắt đều tràn đầy sự tự hào.

Hạ Tử Ngang hừ lạnh, Hạ Minh Duệ vẫn duy trì trầm mặc, dù sao ở trong mắt Hạ Tử Ngang anh vĩnh viễn là đứa con trai không ra hồn.

"Ba, Duệ vừa trở về, những chuyện này sau này hãy nói!"

Hạ Trí Vũ tràn đầy ý cười, nụ cười như gió xuân rất dễ dàng khiến người ta sinh cảm tình tốt. Hơn nữa trên người anh lại tản mát ra sức quyến rũ của một người đàn ông thành thực, càng làm cho không ít các cô gái danh môn hai mắt phóng điện.

"Hừ, nếu trở lại thì về nhà ở, đừng cứ suốt ngày ở bên ngoài lêu lổng. Nghe nói con về liền đến chi nhánh kia của công ty?"

Hạ Tử Ngang cứng chiu liếc mắt nhìn Hạ Trí Vũ một cái, ánh mắt chuyển sang Hạ Minh Duệ lại chuyển thành nghiêm nghị.

"Dạ, ba!"

"Ồ cái chi nhánh đó làm thì có tiền đồ gì. Ngày mai con tới công ty anh con làm, có cái gì không hiểu liền hỏi anh con. Ráng mà học hỏi anh con!"

Trên mặt Hạ Minh Duệ không có biểu tình gì, môi mím thật chặt. Nếu như nhìn kỹ liền sẽ phát hiện ánh mắt híp lại của anh có chút giấu cợt cùng khinh thường.

"Dạ, ba!"

"A, đúng rồi, tiệc tối hôm nay xem một chút có cô gái nào hợp ý không. Con cũng đã lớn, đừng cả ngày ở bên ngoài chơi bời!"

"Không cần, cô ấy là bạn gái con, cũng là vị hôn thê của con!"

Giọng nói nhàn nhạt không nghe ra tâm tình gì phát ra từ môi mím của Hạ Minh Duệ, thật giống như anh nói bất quá chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Nhưng lời này nghe vào tai hai cha con nhà họ Hạ lại không khác nào sấm sét giữa trời quang.

Lâm Thiên Y vẫn cúi đầu làm đờ điều nhằm giảm bớt sự tồn tại của mình. Vậy mà Hạ Minh Duệ lại lôi cô như xách con gà đem đến trước mặt, cô còn chưa kịp phản ứng lại từ lời nói của Hạ Minh Duệ, 3 ánh mắt trước mặt đã đồng loạt chuyển sang cô.



"Không biết cô đây là con gái nhà nào? Cha mẹ đang làm gì?"

Phản ứng đầu tiên chính là mẹ của Hạ Trí Vũ - Ôn Uyển Thiên. Giọng nói của bà ôn hoà lại lộ ra chút vẻ xa cách.

"Con..."

Lâm Thiên Y không biết hình dung cảm giác của mình bây giờ là như thế nào.... Khẩn trương? Chột dạ? Không biết làm sao?

Cô không hiểu lúc này Hạ Minh Duệ đẩy cô ra làm gì, cô cũng biết rất rõ địa vị của mình trong lòng anh, nghĩ nghĩ liền tự giễu cười một tiếng. Có lẽ là anh không muốn những người phụ nữ quyền thế kia đeo bám nên đành lấy cô ra làm bia đỡ đạn.

Không khỏi cẩn thận dời mắt sang Hạ Minh Duệ dò xét, anh lại chỉ ném cho cô ánh mắt tùy ý. Lâm Thiên Y trong lòng cười khỏ, không thể không tự mình đổi mặt với tình huống trước mắt.

"Xin chào bác trai, bác gái. Con là Lâm Thiên Y, cha con đã qua đời, lúc còn sống ông từng là sĩ quan. Mẹ con vốn là giáo viên, sau lại vì bệnh mà qua đời!"

Lâm Thiên Y có chút khẩn trương khi nhắc đến cha mẹ, giọng nói có chút nghẹn ngào. Hạ Minh Duệ cũng không khỏi kinh ngạc nhìn cô một cái, anh biết cha mẹ cô. Bởi vì từng chụp hình của cô, nghĩ đến cô xem trọng tấm hình kia như vậy, hoá ra là vì cha mẹ cô đã không còn.

Quả thật, cũng đúng như Lâm Thiên Y suy nghĩ, Hạ Minh Duệ nói cô là vị hôn thê của anh, bất quá là vì ngăn cản cha mẹ anh tìm những người phụ nữ môn đăng hộ đối khác mà thôi. Những chuyện như vậy đối với các gia đình quyền quý cũng không lạ gì.

"À, như vậy à!"

Nghe Lâm Thiên Y nói xong, sắc mặt Ôn Uyển Thiên hoàn toàn lạnh xuống. Một người phụ nữ không có quyền thế không xứng vào cửa nhà họ Hạ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 125: Vì cái gì

"Đúng rồi, ba à, nếu Lâm Thiên Y là vị hôn thê của con, như vậy để con dẫn cô ấy cùng đến nhà họ Hạ ở cùng, hai người không có ý kiến gì chứ?"

Hạ Minh Duệ ôm cả bả vai Lâm Thiên Y, vẻ mặt lộ rõ sự kiên định không cho phép cự tuyệt.

"Tự con muốn làm gì thì làm!"

Hạ Tử Ngang hừ một tiếng rồi quay đầu đi, hiển nhiên cũng không mong gặp Lâm Thiên Y.

"Aizz, ba nó à, chờ tôi một chút!"

Ôn Uyển Thiên nhàn nhạt liếc Lâm Thiên Y một cái, ánh mắt kia mang theo chút giễu cợt cùng khinh thường, cũng đuổi theo Hạ Tử Ngang.

"Em rời đi trong ba năm này, ba thật ra rất nhớ em!"

Đối diện Hạ Minh Duệ, Hạ Trí Vũ nhìn anh một cái.

"Vậy ư? Có anh hai ở đây, tôi nghĩ ba hình như cũng quên sự tồn tại của tôi rồi. Huống chi trong lòng ba anh mới là đứa con trai ba tự hào nhất!"

Hạ Minh Duệ thật sâu nhìn Hạ Trí Vũ một cái, cũng không quay đầu lại dẫn theo Lâm Thiên Y rời đi.

Lâm Thiên Y tổng cảm thấy Hạ Minh Duệ hình như có địch ý với Hạ Trí Vũ, mặc dù anh che giấu rất tốt.

Hôm sau, Hạ Minh Duệ chính thức dẫn Lâm Thiên Y vào nhà họ Hạ.

Nhà họ Hạ không hổ là gia đình quyền quý số một thành phố A, biệt thự xây ở chỗ này liền khiến cho Lâm Thiên Y chặc lưỡi hít hà không thôi.

Nếu không phải dọc đường đi có quần gia nhà họ Hạ theo cùng, cô đã sớm lạc đường. Hạ Minh Duệ đi ở phía trước, một tay đút trong túi quần, mắt nhìn thẳng. Ngược lại ở phía sau anh Lâm Thiên Y thỉnh thoảng trái xem một chút phải xem một chút, có loại cảm giác như Lưu ma ma được tiến vào đại quan viên.

Còn không lại cảm thán mấy câu, chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, cho tới khi Hạ Minh Duệ dừng lại lúc nào cô cũng không phát giác ra.

"Đau!"

Đột nhiên đụng phải một bức tường thịt, chớp mũi Lâm Thiên Y ê ẩm, người này đột nhiên dừng lại làm gì chứ? Không biết sẽ xảy ra chuyện sao?

"Em có thể chuyên tâm đi đứng được không?"

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, Lâm Thiên Y có chút xấu hổ, không khỏi cúi thấp đầu như đứa trẻ làm sai chuyện, hai mắt thẳng tắp nhìn mũi giày.

Thấy bộ dạng này của cô, Hạ Minh Duệ bật cười, không để ý tới cô, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Phòng ăn tráng lệ nhà họ Hạ.

Ngồi ở vị trí chủ nhà là Hạ Tử Ngang, bên cạnh ông là Ôn Uyển Thiên. Hạ Trí Vũ ngồi ở bàn dài đối diện, bên cạnh là nữ giúp việc nhà họ Hạ lưng thẳng tắp mắt nhìn thẳng.

Lúc Lâm Thiên Y nắm cánh tay Hạ Minh Duệ đi vào không khỏi cảm thấy kinh hãi, coi như biết nhà họ Hạ có tiền nhưng cũng chưa từng nghĩ là tới mức này, chỉ một phòng ăn cũng đã làm cho cô có loại cảm giác tráng lệ như vậy.

"Ba, dì!"

Hạ Minh Duệ thờ ơ gọi một tiếng, bữa cơm gia đình này vốn dĩ là để hoan nghênh anh trở về.

"Bác trai, bác gái!"

Lâm Thiên Y cũng đi theo ngoan ngoãn gọi một tiếng, sau đó ngồi ở một bên Hạ Minh Duệ.

Một tiếng đi khiến cho sắc mặt Ôn Uyển Thiên có chút cứng ngắc. Bà đã gả vào đây nhiều năm như vậy, Hạ Minh Duệ chưa từng gọi qua tiếng mẹ, hơn nữa thái độ đối với bà cũng không mấy cung kính hoà nhã, ngược lại lạnh như băng. Có lúc bà cảm thấy ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn mình dị thường lạnh lẽo, để cho đáy lòng bà phát run. Nhưng đợi đến khi bà nhìn kỹ lại, lại phát hiện ánh mắt Hạ Minh Duệ cũng bình thường. Chẳng lẽ đây là ảo giác của bà?

Kể từ khi Hạ Minh Duệ đi vào, ánh mắt Hạ Tử Ngang liền không có đặt trên người anh. Hạ Minh Duệ cũng không thêm để ý, dù sao nhiều năm như vậy cũng đã quen, chẳng qua chỉ ăn cơm của mình.

Lâm Thiên Y nhìn chén cơm trước mặt ngẩn người, kể từ khi đi vào đây cô liền có loại cảm giác áp bức, ngay cả ăn cơm cũng không còn khẩu vị, nhất là ánh mắt như có như không của Ôn Uyển Thiên lại càng làm cho cô ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, càng không dám thở mạnh.

Đang suy nghĩ thì trong chén bỗng nhiên thêm một miếng cá, tiếp theo lại là sườn lợn, cải thìa....

"Ăn nhiều một chút, xem xem em gầy như vậy!"

Bên cạnh truyền đến giọng nói khó có khi dịu dàng cùng quan tâm và một chút cưng chiều của Hạ Minh Duệ.

"Ồ!"

Lâm Thiên Y cúi đầu và cơm.

"Tôi không ăn nữa, mọi người cứ tự nhiên!"

Đột nhiên Hạ Tử Ngang đặt mạnh đũa lên bàn, đứng dậy. Nữ giúp việc bên cạnh vội vàng kéo ghế ra giúp ông.

"Haizz, ba nó à?"

Lúc này Ôn Uyển Thiên cũng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, để đũa xuống không tiếp tục ăn nữa, xoay người đi theo Hạ Tử Ngang.

Ngược lại Hạ Trí Vũ hài lòng vì đã ăn uống no đủ, nhìn Hạ Minh Duệ nhún vai một cái, cũng xoay người rời đi.

Lâm Thiên Y có chút không biết phải làm sao, cô chậm rãi để đũa xuống, vẻ mặt như đưa đám.

"Mau ăn đi!"

Không để ý tới những người kia, Hạ Minh Duệ quan tâm vì Lâm Thiên Y gấp đầy một chén thức ăn, giọng nói vô cùng cưng chiều.

"Ăn hết những món này đi!"

Lâm Thiện Y ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Duệ, giọng buồn buồn.

"Tại sao?"

"Cái gì tại sao? Ăn đi, em ăn cho mập chút, như vậy ôm mới thoải mái!"

Hạ Minh Duệ chuyên chú nhìn Lâm Thiện Y, khoé môi nở nụ cười ôn hoà. Lâm Thiện Y cũng bình tĩnh nhìn anh, giờ phút này trong đôi mắt sáng rõ của Hạ Minh Duệ chỉ có bóng hình cô. Cô có chút hoảng sợ dời mắt sang chỗ khác. Cô sợ không cẩn thận liền rơi vào trong sự dịu dàng hiếm có này, đây không phải là điều cô muốn.

Đối với Lâm Thiện Y, Hạ Minh Duệ chính là độc dược mạnh nhất trên đời, không thể dính vào.

Thật ra thì cô muốn hỏi, tại sao phải nói cô là hôn thê của anh? Nhưng là ánh mắt thẳng tắp của anh khiến cô muốn chạy trốn.

"Cái này, em no rồi. Anh cứ từ từ ăn!"

Lâm Thiện Y bung chén com mình lên liền đi, lại bị Hạ Minh Duệ nắm được cổ tay.

"Em muốn đi đâu?"

"Rửa chén..."

"Đề xuống, trong nhà có người giúp việc, không cần em phải làm!"

"Nhưng mà..."

Lông mày khả ái của Lâm Thiện Y nhíu lại. Cô lần đầu tiên tới nhà bọn họ, cái gì cũng không làm, thật được chứ?

"Không có nhưng nhị gì. Tin anh!"

Hạ Minh Duệ cướp lấy chén com cô cầm trong tay, đặt lên bàn, lúc này đã có người giúp việc tới thu dọn.

Mắt của anh đen kịt, màu đen tinh khiết làm cho người ta nhìn không được mà bị hút vào trong.

"Chờ anh một chút, anh đi gọi điện thoại!"

"Ừ!"

Lâm Thiện Y ngờ ngác nhìn bóng lưng Hạ Minh Duệ, thật lâu không cách nào dời đi tầm mắt.

"Cô Lâm!"

"Dạ?"

Lâm Thiện Y quay đầu liền nhìn thấy một người.

"Chào cô, tôi tên A Linh, là nữ giúp việc ở đây. Nếu như sau này cô Lâm có gì phân phó có thể tìm tôi!"

"À, được, cảm ơn cô, A Linh."

"Đúng rồi, cô Lâm, bà chủ nói có chuyện tìm cô, mời cô lên lầu một chuyện!"

"À, được!"

Lâm Thiện Y đi theo A Linh lên lầu, trong lòng không khỏi hoài nghi, bà ấy tìm cô làm chi a? Chẳng lẽ tìm cô nói chuyện phiếm, chuyện nhà?

Trong phòng Ôn Uyển Thiên, bà mặc áo choàng tắm, toát ra vóc dáng xinh đẹp, cả người ngồi ở chỗ đó, lễ độ tao nhã. Lâm Thiện Y không khỏi cảm khái trong lòng, không hổ là bà chủ gia đình quyền quý.

"Cô Lâm!"

"Dạ!"

"Ngồi đi!"

"Dạ, vâng!"

Lâm Thiện Y có chút bức rức ngồi xuống. Đối diện, Ôn Uyển Thiên xinh đẹp đang ung dung thản nhiên quan sát cô.

"Bác gái, không biết bác tìm con có chuyện gì?"

Ôn Uyển Thiên cứ như vậy nhìn cô không nói lời nào, trong lòng Lâm Thiên Y có chút sợ hãi, không khỏi bắt đầu nói thầm, vị phu nhân quý tộc này sẽ không phải là có cái sở thích ở phương diện kia chứ? Nghĩ như vậy, trên người Lâm Thiên Y không tránh khỏi nổi da gà.

Đang lúc cô cho rằng người mẹ kế này của Hạ Minh Duệ không tính lên tiếng, bà lại mở lời.

"Cô Lâm tại sao lại cùng Minh Duệ ở chung một chỗ?"

"Dạ?"

Lâm Thiên Y giật mình ngây ngốc ngẩng đầu lên, mắt mở thật to, dường như không nghĩ tới Ôn Uyển Thiên sẽ hỏi như thế, trong khoảng thời gian ngắn có chút lúng túng.

"Tôi đoán là vì tiền?"

"Dạ, hơ hơ..."

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 126: Không nên chờ mong

Lâm Thiên Y lúng túng cười cười, không biết trả lời như thế nào. Nói thế nào đi nữa đây cũng là mẹ kế của Hạ Minh Duệ, vì vậy cô cũng chỉ có thể cười trừ.

"Nhà họ Hạ chúng tôi chắc chắn sẽ không cưới một người phụ nữ giống như cô vậy, thân phận và bối cảnh của cô tôi cũng đã điều tra qua. Cô là thư ký của Hạ Minh Duệ, lại nhân cơ hội đi quyến rũ cấp trên của mình."

Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy mặt mình nóng hừng hực, nếu như là người khác nói như vậy có lẽ cô cũng sẽ không để ý như lúc này, nhưng người này lại không giống, bà là mẹ kế của Hạ Minh Duệ a.

Quý bà ở nhà giàu danh giá trong ấn tượng không phải ai cũng đều nhất định là người có tu dưỡng sao? Sao lại có thể nói ra một câu vô trách nhiệm như vậy?

"Con không có, không phải như thế."

Lâm Thiên Y vừa tính giải thích, lời của Ôn Uyển Thiên lại lần nữa kéo cô trở về với thực tế, như rơi vào hầm băng.

"Như vậy đi, phải như thế nào cô mới chịu rời khỏi Hạ Minh Duệ? Dù nhiều hay ít cô cũng cứ ra giá đi."

"Chuyện của chúng tôi không cần đi quan tâm. Cô ấy là vị hôn thê của tôi, chuyện này không ai có thể thay đổi được."

Đang lúc bàn tay Lâm Thiên Y rịn đầy mồ hôi, đang bối rối không biết phải trả lời thế nào, cửa phòng Ôn Uyển Thiên bị Hạ Minh Duệ đột ngột đẩy ra.

Mà Lâm Thiên Y vốn đang ngồi liền bị người đàn ông này dùng tư thái vô cùng quả quyết kéo vào trong ngực. Đầu dính sát vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập có nhịp mà mạnh mẽ, trong lòng vô cùng an tâm.

Lâm Thiên Y giống con thuyền nhỏ tìm được cảng tránh gió, an nhàn tựa trong ngực anh.

"Đây là mẹ con dạy sao? Đi vào cùng không biết gõ cửa?"

Ôn Uyển Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ, dường như rất khó chịu với việc anh đột ngột xuất hiện cắt ngang lời mình.

"Vậy gia giáo của dì là như vậy sao? Chưa được người khác đồng ý liền muốn dùng tiền bạc dụ dỗ vị hôn thê của người khác rời đi?"

"Vị hôn thê? Con cảm thấy ba con sẽ đồng ý sao? Cô ta là cô gái không có gia giáo, không có bối cảnh, con cảm thấy sẽ thích hợp gả vào nhà họ Hạ chúng ta sao?"

Ôn Uyển Thiên cười lạnh chất vấn, hình tượng này cùng với hình tượng ưu nhã hào phóng lão luyện nhiều năm cực kỳ không hợp.

Lâm Thiên Y buồn bã ở trong ngực Hạ Minh Duệ không lên tiếng. Cô có thể nói gì đây chứ?

Vị hôn thê? Vị hôn thê của Hạ Minh Duệ? Chính bản thân cô còn cảm thấy như rơi vào trong sương mù, chứ nói chi là người khác.

"Người khác nhìn tôi như thế nào tôi cũng mặc kệ, là tôi cưới vợ, cũng không phải ba tôi hay là dì cưới vợ, môn đăng hộ đối sao? Có thể, chính các người muốn cưới ai thì cưới, không quan hệ gì tới tôi!"

"Con!"

Ôn Uyển Thiên bị Hạ Minh Duệ nói một hơi tức giận tới mặt trắng bệch, ‘con’ vãi cái cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Hạ Minh Duệ lạnh lùng nhìn bà chăm chăm, không chút nào lưu tình. Lâm Thiển Y chỉ cảm thấy anh ôm cô thật chặt, giống như cô thật sự là cô gái anh sẽ che chở cả đời vậy.

"Dì, tôi chỉ nói một lần nữa thôi. Lâm Thiển Y là vị hôn thê của tôi, cũng là người phụ nữ tôi muốn kết hôn. Điều này không ai thay đổi được. Tôi không quan tâm thân phận địa vị của cô ấy, tôi chỉ biết là tôi yêu cô ấy. Dì tốt nhất nhớ rõ, nếu không hậu quả dì tự mình gánh lấy."

Hạ Minh Duệ cường ngạnh lưu lại một câu liền dẫn Lâm Thiển Y rời đi. Anh chỉ bắt quá gọi có một cuộc điện thoại, người phụ nữ này lại có thể gặp chuyện không may.

Giờ phút này trong đầu Lâm Thiển Y ù ù cạc cạc, giống như một mớ hồ nhão, anh nói anh yêu cô, là thật sao? Trong đầu rõ ràng có một giọng nói nhắc nhở cô, đây không phải là thật, đây chỉ là lời nói dối của anh. Nhưng mặt khác, lòng của cô sao lại xao động như vậy chứ? Ngược lại có loại cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Cô không thể rơi vào cái bẫy ngọt ngào do anh tạo ra, nhưng mà cô lại không quản được trái tim mình.

"Theo anh ra ngoài một chút!"

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Hạ Minh Duệ vang lên bên tai, Lâm Thiển Y không nhận được rụt cổ, chậm nửa nhịp mới lên tiếng đáp lại.

Cuộc điện thoại anh gọi vừa rồi là cho Lộ Phi. Cậu ấy nói Cố Hiểu Kha rất đau lòng, đã mua vé máy bay trở về Mỹ.

Vì thế, Hạ Minh Duệ cũng thờ phào nhẹ nhõm, nếu không yêu, anh cũng sẽ không cho cô một chút cơ hội nào dù nhỏ nhất. Như vậy đối với cô hay anh đều tốt. Muốn đoạn tuyệt liền dứt khoát, anh luôn không thích kiểu dây dưa kéo dài.

Lâm Thiển Y yên lặng đi theo sau lưng Hạ Minh Duệ, đối với người đàn ông này, cô càng ngày càng đoán không ra.

Vô cớ trở thành vị hôn thê của anh, anh thỉnh thoảng vô cớ dụ dỗ sẽ khiến lòng cô ngọt ngào đồng thời cũng thêm khủng hoảng.

Cô cũng không biết anh có thật tâm hay thực lòng không. Nhưng cô biết, trái tim muốn giữ khoảng cách với anh đã sớm trong lúc vô tình thất thủ mất rồi.

Cô càng muốn thoát đi, mặt khác lại càng muốn đến gần anh, hiểu rõ anh. Cô không ngừng lo sợ giẫy dụa, lưu lại cũng không tốt mà rời đi thì cô lại chán chừ.

Lòng trở nên nặng nề, nhấp nhô lên xuống.

Hạ Minh Duệ đi đến một mảnh sân cỏ thì dừng lại.

Lâm Thiển Y nhìn anh cời giày ra, bước chậm trên cỏ, tư thái tùy ý ưu nhã, không nói ra được đẹp trai đến thế nào.

Hạ Minh Duệ ngồi xuống thảm cỏ, bầu trời đêm lốm đốm đầy sao, tĩnh mịch không nói nên lời.

Lâm Thiển Y cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, tâm tình bình tĩnh trở lại.

"Ngồi đi!"

Hạ Minh Duệ vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Lâm Thiển Y ngồi xuống.

Lâm Thiển Y vén váy ngồi sát bên Hạ Minh Duệ. Cô co đầu gối, cái đầu nhỏ lười biếng gối lên trên. Không khí có chút đè nén, cô cảm giác được, Hạ Minh Duệ hình như không vui.

Ban đêm, gió thổi qua khuôn mặt Lâm Thiển Y, thổi bay làn váy, lành lạnh, rất sáng khoái.

"Chuyện tối hôm nay, cảm ơn anh!"

Suy nghĩ thật lâu, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe của Lâm Thiển Y cất lên trong gió đêm. Cô quay đầu nhìn gò má xinh đẹp như được đẽo gọt của Hạ Minh Duệ trong đêm, âm thầm hít khí.

Khuôn mặt không chịu thua kém đỏ lên, người đàn ông này đáng đáp có cần phải yêu nghiệt đến vậy không. Cô nhìn anh một lần liền thất thần một lần,

thiệt là!

"Cám ơn anh cái gì?"

Cảm nhận được ánh mắt Lâm Thiển Y, khoe môi Hạ Minh Duệ nở nụ cười xấu xa, cũng quay đầu nhìn về phía cô, lông mày nhướn thật cao.

Lâm Thiển Y quay đầu đi, không dám đối diện với ánh mắt khiến người ta đỏ mặt tim run, trái tim đập liên hồi.

"Cám ơn anh, tối nay kịp thời tới giải vây cho em..."

Cô hơi cúi đầu, gió đêm thổi qua sợi tóc như tơ lụa, giọng nói bị đè thấp, có tí ảo não.

"Chuyện như vậy sau này sẽ còn rất nhiều. Sau này em phải tự học cách đối mặt, nếu một ngày anh không có ở đây em phải làm sao bây giờ?"

Giọng nói dịu dàng đầu độc của Hạ Minh Duệ khiến Lâm Thiển Y sững sốt, làm cô liên tưởng như mình là một người con gái đã lấy chồng, lại bị mẹ chồng gây khó dễ.

Cô lắc đầu, cố gắng đem những ý tưởng không thiết thực này bỏ đi. Cô vẫn luôn biết bọn họ không thích hợp.

Lâm Thiển Y suy nghĩ một chút, do dự nửa ngày, rốt cuộc cũng hỏi ra chuyện mà cô nghi hoặc.

"Hạ Minh Duệ!"

Giọng nói Lâm Thiển Y rất nhẹ, có cảm giác không chân thật.

"Hử?"

Hạ Minh Duệ từ trong lỗ mũi ừ một tiếng, lười biếng.

"Anh..."

Nói đến khoe miệng, Lâm Thiển Y lại do dự, không biết nên bắt đầu từ đâu. Hạ Minh Duệ ngồi bên cạnh cô, đôi mắt sáng lấp lánh như ngọc trong bóng đêm chăm chăm nhìn cô. Điều này khiến cô hung hăng cắn răng một cái, nhắm mắt lại, một hơi đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

"Anh hôm nay tại sao lại ngay trước mặt nhiều người như vậy nói em là vị hôn thê của anh?"

Nói xong, Lâm Thiển Y dứt khoát nhìn thẳng Hạ Minh Duệ, mặc dù biểu hiện của cô rất tỉnh táo, đại khái cũng chỉ có cô tự biết giờ phút này cô có chút chờ mong. Đồng thời cô cũng biết sự chờ mong này không nên có.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 127: Theo anh ra ngoài một chút

"Chuyện này ư? Em nghĩ đó là lời nói thật hay nói dối?"

Hạ Minh Duệ chế nhạo nhìn cô một cái, mắt phượng hẹp dài mê người nháy nháy 2 cái, thiếu chút nữa bắn điện khiến cô hôn mê.

"Nói cũng đã nói. Cần gì ấp áp mờ mịt như đàn bà!"

Lâm Thiển Y tức giận, đây không phải là đang đem tim cô treo ngược ư? Có trời mới biết giờ phút này cô có biết bao nhiêu bối rối, vừa sợ câu trả lời của anh, lại âm thầm mong đợi, trong lòng thật là mâu thuẫn. Cô muốn biết!

"Dám nói anh là đàn bà. Em có muốn nghiệm chứng một phen không?"

Một tay Hạ Minh Duệ không khách khí sờ lên bả vai cô, một đường trượt xuống.

"A, nhột!"

Lâm Thiển Y hét lên một tiếng, tiếp đó khanh khách cười, không kịp lấy hơi. Cuối cùng thật sự là không chịu nổi Hạ Minh Duệ cù lét, dứt khoát lăn lộn trên mặt cỏ, thật là buồn cười quá!

"Không dám, không dám nữa, mau dừng lại đi!"

"Ha ha, Hạ Minh Duệ! Mau dừng tay! Em sai rồi, em sai rồi có được không?"

"Thành thật nói mau, ai mới là con quỷ nhỏ?"

"A, đừng làm rộn, là em, là em, là em được chưa? Anh là đại lão gia. A, không phải, là người đàn ông chân chính!"

"Xin anh, ha ha, anh cũng đừng so đo với một người phụ nữ được không?"

Lúc Hạ Minh Duệ dừng tay, hai người gần như từ mép thảm cỏ lăn vào phía trong.

"Được, lần này tạm tha cho em, lần sau không được viện dẫn lý do này nữa!"

Không biết từ lúc nào trong miệng Hạ Minh Duệ đã ngậm một cọng cỏ dại, nhồm nhoàm nhai trong miệng. Một chân chống lên, chân còn lại vắt lên chân kia, rung lên rung xuống, rất thích ý.

Mặc dù hành động này tương đối bất nhã, hơn nữa lại còn lưu manh, nhưng vì là Hạ Minh Duệ làm, Lâm Thiển Y lại cảm thấy không có chút nào không thích hợp, ngược lại còn có phong thái của riêng Hạ Minh Duệ, ít đi sự lạnh lùng, cũng mất đi sự tà khí thường ngày, ngược lại nhiều hơn chút phóng khoáng không kềm chế được.

Có lúc cô cũng không rõ người đàn ông này có bao nhiêu phương diện không muốn người khác biết, nhưng là bất kể phương diện nào mà người này biểu hiện ra cũng đều đẹp trai một cách vô lý.

Lâm Thiển Y nghiêng đầu, tay chống đầu mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm gò má Hạ Minh Duệ.

Chiếc váy màu xanh biếc của cô hoà vào màu xanh của cỏ giống như đoá mẫu đơn nở rộ.

Cô cho là Hạ Minh Duệ sẽ không trả lời vấn đề mới vừa rồi cô đặt ra, vì vậy thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm xa xôi.

"Nếu như anh nói, lúc ấy anh cũng không có nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua là trong lòng nghĩ thế nào thì làm thế ấy. Em có tin không?"

"Hả?"

Lâm Thiển Y cứ thế quay đầu nhìn về phía anh, ánh mắt mê mẩn có chút không rõ.

Hạ Minh Duệ nhìn bộ dáng ngây ngốc của cô, trong mắt xẹt qua chút ý cười, cứ thế đưa tay thay cô vén lại sợi tóc tán lác trên trán.

"Ngu ngốc! Em không phải mới vừa hỏi anh sao lại nói em là vị hôn thê của anh ư?"

"Hả? À!"

Bộ dáng ngây ngốc của Lâm Thiển Y khiến Hạ Minh Duệ buồn cười, đưa tay捏 mũi cô.

"Làm gì?"

Lâm Thiển Y nghe răng trợn mắt đẩy bàn tay làm việc ác của Hạ Minh Duệ ra, một đôi mắt sáng rỡ trợn thật to, giống như nếu anh còn dám lộn xộn, cô sẽ ăn anh.

"Anh ư, phiền nhất là bị ép buộc cưới, cho nên lúc đó cũng không nghĩ nhiều, vừa lúc bên cạnh có một con heo ngây ngô, đàn độn đi theo, cho nên liền kéo tới làm bia đỡ đạn. Dù sao có sẵn sao lại không dùng cơ chứ!"

Hạ Minh Duệ thờ ơ nói.

"Cái gì?"

Vào lúc này, Lâm Thiển Y đã nghe rõ, cảm giác tên này căn bản không xem cô là người, đồng thời trong lòng cũng có chút mất mát, nhưng đây không có chút nào ảnh hưởng tới việc cô xúc động muốn hung hăng xử người trước mặt một phen.

"Anh mới là heo!"

Lâm Thiển Y lấy một loại tư thế vô cùng dũng mãnh cười ở trên người Hạ Minh Duệ, hai tay kéo lỗ tai anh, thờ phỉ phỉ chỉ vào mũi anh.

Dáng vẻ phát cáu của cô khiến cho tâm tình Hạ Minh Duệ hết sức vui vẻ, cho nên để mặc cô ở trên người mình muốn làm gì thì làm. Dù sao sức lực của cô đối với anh cũng chẳng nhằm nhò gì, dù thế nào cũng chẳng có gì, không phải sao?

-----

Trong phòng Ôn Uyển Thiển.

"Mẹ, mẹ tìm con?"

Hạ Trí Vũ ngồi trên ghế sa lon, nhìn mẹ mình.

"Cái tên tiểu tử Hạ Minh Duệ đã trở về lâu rồi ư?"

"Ừm, đại khái đã hơn hai tháng. Có điều sau khi nó về nước thì thay mặt nhà họ Hạ làm trong một chi nhánh của tập đoàn, chưa có ý định trở về. Hơn nữa ngày đó con là trong lúc vô tình bắt gặp hôn lễ của nó mới biết được!"

"Hôn lễ của nó? Kết hôn với ai?"

Ôn Uyển Thiên cau mày, vẻ mặt nghi hoặc. Khuôn mặt xinh đẹp được chăm sóc rất tốt, dường như không lưu lại chút dấu vết của thời gian, chỉ bất qua trong mắt bà lúc này hiện đầy tính toán cùng mưu mô.

"Không biết."

Hạ Trí Vũ nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến.

"Gần đây chuyện trong công ty vẫn thuận lợi chứ? Có gặp vấn đề gì không?"

Hạ Trí Vũ suy nghĩ một chút, chân mày anh nhíu lại khó nhìn ra được.

"Con cũng không rõ gần đây xảy ra chuyện gì. Hình như có một công ty mới thành lập đặc biệt thích cùng nhà họ Hạ đối nghịch, có mấy lần có mấy hạng mục của nhà họ Hạ cũng bị họ đẩy giá cao đoạt lấy, hơn nữa quán rượu của nhà họ Hạ chúng ta chỉ trong một đêm liền phá sản."

"Chuyện khi nào?"

Ánh mắt bén nhọn của Ôn Uyển Thiên nhìn con trai mình, ở thời khắc mấu chốt này bọn họ ngàn vạn lần không thể để xảy ra điều gì không may.

"Mới mấy tháng gần đây!"

Hạ Trí Vũ suy nghĩ một chút, rất thành thật trả lời.

"Hạ Minh Duệ trở về nước cũng là mấy tháng gần đây, không phải là nó chứ?"

"Không thể nào. Dù sao 3 năm trước đây nó đã được xem là một tay ăn chơi, thật may là nó có một người anh trai thương nó, bất kể xảy ra chuyện gì, anh nó cũng sẽ thay nó giải quyết. Chẳng lẽ 3 năm sau nó liền có thể thay đổi thành một người khác?"

"Mẹ, con cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng!"

"Thế nào?"

Ôn Uyển Thiên ưu nhã bưng ly trà lên uống một ngụm, suy nghĩ vẫn không ngừng hoạt động.

"Con cảm thấy gần đây không chỉ có một công ty đối nghịch với chúng ta. Nhà họ Hạ chúng ta trước kia có đắc tội gì với ai không?"

"Cái này thì không có đâu."

Ôn Uyển Thiên cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như cũng không đắc tội với người nào?

"Dù sao thời gian này con cẩn thận một chút, nhất là trong công việc. Ba con không phải đã nói sẽ cho Hạ Minh Duệ đến công ty giúp con sao? Con cứ tùy tiện tìm đại một chức vụ cho nó là được rồi!"

"Dạ, con biết. Chuyện này con đã có quyết định rồi, tạm thời để cho nó giữ chức quản lý còn đang trống, dù sao chức quản lý đó chỉ là trên danh nghĩa, không có thực quyền gì cả, tùy tiện giày vò nó là được."

"Có điều tên tiểu tử này ngày ngày đầu đi làm liền cho vị hôn thê của nó nhận chức thư ký, hai người họ thật là như hình với bóng!"

Ánh mắt khôn khéo của Ôn Uyển Thiên loé lên, không biết đang suy nghĩ gì, sau đó bà đứng dậy nói với Hạ Trí Vũ.

"Được rồi, con đi nghỉ ngơi đi. Mọi việc cẩn thận là được."

"Dạ được, mẹ ngủ ngon!"

Hạ Trí Vũ thay Ôn Uyển Thiên đóng cửa phòng liền ra ngoài.

Gió đêm thổi, không biết từ lúc nào Lâm Thiển Y đã thiếp đi.



Hạ Minh Duệ thấy thời gian không còn sớm, quay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào đang ngủ, đầu nhỏ gối lên vai anh giống như con mèo nhỏ. Khoé miệng anh nhếch lên một độ cong xinh đẹp, anh từ từ đứng dậy, bộ dáng cẩn thận giống như người trước mặt là vật vô cùng trân quý trong cuộc đời anh.

Cuối cùng, anh dứt khoát cởi áo khoác của mình xuống phủ lên người Lâm Thiển Y. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng, giống như quả táo chín, làm cho người ta không nhìn được muốn cắn một cái.

Anh cẩn thận ôm cô vào phòng ngủ của mình, lúc lên lầu thì gặp Hạ Tử Ngang.

"Ba!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 128: Cha con gây gổ

Mặc dù ngày thường không hợp với cha mình, tuy nhiên anh cũng không thể làm bộ như không thấy, liền gọi một tiếng.

Hạ Tử Ngang liếc mắt nhìn người phụ nữ trong ngực anh, chân mày nhíu lại không vui, hừ lạnh một tiếng nói.

"Tới phòng làm việc của ba."

"Dạ được!"

Hạ Minh Duệ đặt Lâm Thiển Y trên giường lớn trong phòng mình, kéo chăn đắp cho cô xong lúc này mới xoay người ra cửa.

Phòng làm việc của Hạ Tử Ngang.

Lúc Hạ Minh Duệ gõ cửa, Hạ Tử Ngang đang ngăn người nhìn bức ảnh trên tường. Theo ánh mắt Hạ Tử Ngang nhìn sang, bức ảnh treo trên tường kia là ảnh gia đình bốn người bọn họ, Hạ Tử Ngang, mẹ anh, còn có người anh mà anh yêu quý nhất, Hạ Minh Tứ.

Mẹ của anh mất sớm, mà anh cả của anh...

Khi thấy nụ cười như ánh mặt trời trong bức hình trên tường, khuôn mặt ảm áp như gió xuân kia, trong lòng Hạ Minh Duệ chợt đau xót, đôi mắt như ngôi sao nhỏ trong đêm khẽ run rẩy!

Dường như là không muốn nghĩ tới chuyện cũ, Hạ Minh Duệ thu hồi ánh mắt lại, hít một hơi thật sâu mới mở miệng lên tiếng.

"Ba tìm con có chuyện gì?"

Hạ Tử Ngang lúc này mới xoay người lại, tinh tế quan sát Hạ Minh Duệ. Khuôn mặt dù đã có dấu vết của năm tháng lưu lại nhưng không khó nhận ra lúc còn trẻ là một người tuấn tú. Năm nay Hạ Tử Ngang đã 50 tuổi, mặc dù trên danh nghĩa ông là Chủ tịch tập đoàn Hạ thị nhưng thực tế ông đã đem toàn bộ việc công ty giao cho Hạ Trí Vũ xử lý, trừ phi có chuyện khẩn cấp nếu không ông sẽ không đến công ty.

"Con còn biết trở lại?"

Hạ Tử Ngang liếc mắt nhìn đứa con trai út của mình, hừ lạnh một tiếng. Mặc dù không muốn nhìn nhận đứa con trai này nhưng dù sao cũng là cốt nhục của ông.

"Ừ, chơi đã thì về thôi!"

Hạ Minh Duệ bày ra dáng vẻ cả lơ phất phơ, một bộ dạng bất cần đời, khoé miệng nở nụ cười vô vị. Bộ dáng kia muốn bao nhiêu xác láo thì có bấy nhiêu xác láo.

Hạ Tử Ngang đơn giản bị anh chọc cho tức giận đến tím người.

"Con đây là thái độ gì hả?"

Hạ Minh Duệ rung đùi, ngồi trên bàn sách của Hạ Tử Ngang cợt nhả nói.

"Con trước giờ đều như vậy, không phải ba không biết!"

"Con!"

Aizz, đúng vậy a, dường như đúng như lời anh nói, anh trước giờ vẫn luôn là cái bộ dạng này, ông còn mong đợi gì chứ?

"Con không thể giống anh hai con một chút nào sao? Cả ngày không làm việc gì cho đảng hoàng, lúc nào thì con mới hiểu chuyện đây hả?"

Hạ Từ Ngang thờ dài một cái, vuốt vuốt mi tâm. Đối với đứa con trai này ông cảm thấy rất bất lực, ông đơn giản chỉ là vì sự đau lòng của mình. Nếu anh có thể được một nửa như Hạ Minh Tứ, ông cũng không đến nỗi như vậy. Nghĩ đến Hạ Minh Tứ, trong mắt Hạ Từ Ngang nhuốm chút ưu thương.

Thanh Vi, tôi có lỗi với bà. Bà ở trên trời có linh thiêng hãy phù hộ cho con chúng ta.

Hạ Từ Ngang nhìn người phụ nữ với nụ cười ngọt ngào trong hình, trong mắt đều là khổ sở.

"Con chính là như vậy, quen rồi, tự nhiên không thể nào so sánh được với người con trai ba yêu thương nhất được!"

Hạ Từ Ngang không có phát hiện thời điểm anh nhắc tới Hạ Trí Vũ, con người sâu thẳm của Hạ Minh Duệ tràn đầy lệ khí, giọng nói cũng trở nên bén nhon hơn. Thái độ giễu cợt kia một lần nữa làm cho Hạ Từ Ngang nổi giận.

"Con nói gì vậy?"

"Tiếng người!"

Một câu nói của Hạ Minh Duệ không chút suy nghĩ bật thốt lên.

Hạ Từ Ngang cho tới bây giờ đều được người khác tôn kính, cho tới nay cũng không ai dám nói chuyện như vậy với ông. Cho dù là đứa con trai ông tự hào nhất Hạ Trí Vũ cũng rất cung kính với ông, còn đáng về này của Hạ Minh Duệ? Từ nhỏ đã không khiến cho người bố lo, đã thế còn đối nghịch với ông khắp nơi.

Trước kia còn có Hạ Minh Tứ quản anh, mỗi lần Hạ Minh Duệ gây họa hay bị oan ức đều là do Hạ Minh Tứ tới giải vây. Đối với chuyện này, Hạ Từ Ngang cũng mở một con mắt nhắm một con, ai bảo Hạ Minh Tứ đứa bé này ưu tú thông minh như vậy, coi như thật sự là Hạ Minh Duệ đã làm sai chuyện, ông cũng không đành lòng trách cứ nó.

Nhưng còn bây giờ?

Một vụ tai nạn xe, Hạ Minh Tứ vì cứu Hạ Minh Duệ cả người theo chiếc xe kia nổ tung. Khi bọn họ dập tắt lửa cứu anh ra, đứa con trai ông tự hào nhất đã bị cháy rụi đến không còn phân biệt được hình dáng.

Cũng là bắt đầu từ đó về sau, chiến tranh lạnh giữa Hạ Minh Duệ và Hạ Từ Ngang chính thức nổ ra.

Ông vốn cũng chẳng trông mong gì vào đứa con trai này, hơn nữa vì đứa con không ra hồn này hại chết đứa con trai ông yêu thương nhất, giữa hai người lại càng như nước với lửa.

Mà khiến quan hệ giữa bọn họ trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết chính là sự thay đổi của Hạ Trí Vũ.

Khi Hạ Minh Tứ còn sống, Hạ Minh Duệ rõ ràng nhớ anh hai anh là một người nhất gan hướng nội, thậm chí sẽ không chủ động nói chuyện với bọn họ. Mỗi một lần anh lôi kéo anh cả Hạ Minh Tứ ra ngoài chơi, Hạ Trí Vũ cũng ao ước đi theo sau lưng bọn họ, cho đến khi bóng dáng bọn họ chạy xa.

Từ lúc nào lại thay đổi? Tính tình anh hai anh càng ngày càng cởi mở, dần dần cũng thích nói chuyện hơn, cùng lúc đó thành tích học tập của anh cũng không ngừng tăng cao, cho tới một ngày Hạ Từ Ngang ôm anh hai vào trong ngực như phát hiện vật báu mới, nói nhà họ Hạ bọn họ cuối cùng đã có nơi trông cậy.

Hạ Từ Ngang không biết là, một màn cha hiền con hiếu của bọn họ thật sâu làm đau nhói mắt của anh, không phải nói người cha yêu thương nhất là anh cả của anh sao? Từ lúc nào thì người này dần dần biến thành Hạ Trí Vũ?

Thật là buồn cười a, anh không tin một người sẽ lại có thay đổi lớn như vậy, hơn nữa còn là sau khi anh cả chết, sự thay đổi này cũng quá nhanh đi?

Trước đây anh cam tâm làm một cậu ấm, cũng cam tâm che dấu tài năng của mình, yên lặng đi theo sau lưng Hạ Minh Tứ. Đó là bởi vì anh tin tưởng anh cả sẽ là người leo lên người nhà họ Hạ, cũng là bởi vì anh cả là người luôn quan tâm yêu thương anh, thậm chí không chịu được anh bị chút tổn thương nào. Anh cả anh tình nguyện mình bị thương cũng không muốn anh chịu chút thương tổn nào.

Ngay cả việc anh cả mất vì anh, có lúc Hạ Minh Duệ cũng cảm thấy nếu ngày đó không phải mình khẳng khái lôi kéo anh cả ra ngoài cùng một đám bạn lêu lổng, cũng không chúc rượu anh cả, có lẽ anh ấy sẽ không chết.

Anh không nghĩ ra tại sao xe anh cả đang tốt đẹp như vậy đột nhiên giữa đường thắng xe lại đứt, dẫn tới vụ va chạm với một chiếc xe tải.

Anh cũng vĩnh viễn không quên được giây phút cuối cùng, là anh cả anh liều mạng, cả người đầy máu đập bẻ cửa xe, muốn đem anh đẩy ra ngoài. Anh cũng vĩnh viễn không quên được, đôi chân bị thương đó đã liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng đẩy anh ra ngoài.

Chuyện sau đó anh căn bản không muốn nhớ lại, mỗi khi nhớ lại là mỗi lần đau. Anh tình nguyện ngày đó người chết là anh! Nếu không anh cũng không phải vĩnh viễn sống trong sự dằn vặt bản thân.

Sau khi anh cả đem anh đẩy ra ngoài, anh liền chứng kiến một việc không thể tin, anh cả lấn chiếc xe đều nổ tung.

Chiếc xe tốt thế sao lại nổ tung? Anh không tin chỉ bởi vì va chạm với một chiếc xe tải liền phát nổ.

Anh càng không tin hết thấy mọi chuyện đều là ngoài ý muốn. Ở đâu lại có thể có sự trùng hợp ngoài ý muốn như vậy chứ?

Người kia chỉ sợ không đơn giản muốn anh cả chết, hẳn ta e là muốn cả mạng của anh em bọn họ.

Vụ nổ ngoài ý muốn khiến cho anh em bọn họ bỏ mạng trong biển lửa, coi như sau này có người hoài nghi cũng là chết không đối chứng.

Năm đó anh cả chỉ mới 24 tuổi, chính là độ tuổi hào hoa phong nhã, anh còn có một vị hôn thê rất đáng yêu.

"Thằng khốn, nếu con có thể đạt được một nửa thành tựu của anh hai con, ta cũng yên tâm đem nhà họ Hạ giao cho con!"

"Giao cho con?"

Hạ Minh Duệ giễu cợt một tiếng, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

"Đừng đem con so sánh với anh ta! Con hài lòng ở vị trí cậu ấm của mình."

"Bốp".

Hạ Từ Ngang không chút lưu tình tát vào mặt Hạ Minh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 129: Chuyện cũ (1)

Cái tát này giáng xuống, mặt Hạ Minh Duệ bị đánh nghiêng sang một bên, khoé miệng chảy máu. Có thể thấy Hạ Từ Ngang tức giận đến cỡ nào.

"Nhìn tiền đồ của con xem, một chút cũng không giống con trai của Hạ Từ Ngang ta!"

"Phải rồi, con không giống, Hạ Trí Vũ mới là con trai ruột của ba, con chỉ là đứa ba nhặt bên ngoài về thôi!"

Hạ Minh Duệ cứng cổ, không chịu lùi bước nhìn thẳng Hạ Từ Ngang.

Hạ Từ Ngang bị Hạ Minh Duệ làm cho tức giận thở hồng hộc. Mắt to trừng mắt nhỏ, giống như hai con gà đang chuẩn bị nhảy bổ vào nhau, không ai chịu thua ai.

Khi Ôn Uyển Thiên cùng Hạ Trí Vũ nghe được chạy tới chính là tình cảnh này.

"Ba nó, hai người làm gì vậy?"

Ánh mắt trách cứ của Ôn Uyển Thiên nhìn ông một cái, lúc này mới quay đầu thấy dấu bàn tay rõ rệt trên mặt Hạ Minh Duệ.

"Ông sao có thể đánh con chứ, cũng bằng tuổi này rồi!"

"Ba, Duệ, hai người không có chuyện gì chứ?"

Hạ Trí Vũ thoát nhìn có chút lo lắng nhìn cha mình, lại nhìn sang khuôn mặt sưng đỏ của Hạ Minh Duệ.

Hừ!

Hạ Từ Ngang quay đầu sang chỗ khác, tức giận hừ một tiếng.

"Có thể có chuyện gì? Còn khỏe lắm, có thể động thủ đánh một người thân thể cường tráng nữa cơ mà!"

Hạ Minh Duệ hừ hừ hai tiếng, liếc nhìn bóng lưng Hạ Từ Ngang, quay đầu sang hướng khác.

"Minh Duệ à, có đau không? Một lát đi lấy đá chườm cho con nhé?"

Về mặt Ôn Uyển Thiên tràn đầy đau lòng, trong mắt cũng sớm bật kín một tầng hơi nước, đưa tay vuốt lên khuôn mặt bị thương của Hạ Minh Duệ, lại bị anh không chút khách khí hất tay ra.

Ôn Uyển Thiên không chú ý bị lực đạo của Hạ Minh Duệ đẩy ra, nếu không phải Hạ Trí Vũ kịp thời đỡ bà, bà liền ngã vào giá sách.

"Con sao có thể làm vậy? Di chi là quan tâm con thôi, cũng không phải có ý dạy dỗ con!"

Trong mắt Ôn Uyển Thiên đau lòng, nước mắt ứa khuất lập tức rơi, vừa đau lòng lại ứa khuất nhìn Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ mắt lạnh liếc bà một cái, không lên tiếng.

"Hạ Minh Duệ, em có ý gì hả? Dù gì bà ấy cũng là mẹ anh, là vợ của ba, bình thường em không gọi một tiếng mẹ còn chưa tính, coi như mẹ muốn quan tâm em một chút, em không muốn thì thôi lại còn động thù?"

Hạ Trí Vũ đem mẹ mình đẩy ra phía sau lưng, mặt tràn đầy tức giận, gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

Bình thường người khác là hạng người gì, ở bên ngoài như thế nào anh cũng không để ý, cũng lười quản, nhưng người vừa rồi là mẹ anh, anh sao lại có thể dừng dung.

"Thế nào? Muốn đánh nhau? Vậy thì tới đi!"

Hạ Minh Duệ hất cằm, khiêu khích nhìn Hạ Trí Vũ.

Mới vừa rồi chẳng qua là do anh phản ứng theo phản xạ, anh cũng không nghĩ tới người phụ nữ kia trông có vẻ mạnh mẽ lại yếu đuối như vậy. Hơn nữa nhìn thì có vẻ người phụ nữ này đối với anh rất tốt, chỉ là không biết trong lòng đang nghĩ gì thôi.

Từ nhỏ, bà liền đối với anh và Hạ Minh Tứ rất ân cần, khi đó Hạ Minh Tứ còn có thể ngọt ngào gọi bà một tiếng mẹ nhỏ, đối đãi với bà không khác nào mẹ ruột của mình, nhưng Hạ Minh Duệ anh lại khác.

Từ nhỏ anh là một đứa phản nghịch, bất kể Ôn Uyển Thiên dùng hết thủ đoạn, Hạ Minh Duệ cũng luôn hờ hững với bà, thỉnh thoảng trung ra vẻ mặt ôn hoà đối với bà đó cũng chỉ là nể mặt anh cả mà thôi. Nếu không bà đừng hòng mơ tưởng. Cũng không biết thế nào, thấy người phụ nữ này anh liền phiền lòng.

"Làm như anh sợ em sao!"

Hạ Trí Vũ xắn tay áo lên, ưỡn ngực, không chút nào yếu thế nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ, đại khái không nói một lời liền ra thế muốn ra đòn.

"Tất cả dừng tay cho tôi!"

Lúc này Hạ Từ Ngang xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái.

"Nói một tiếng xin lỗi với mẹ con!"

"Bà ấy không phải là mẹ con!"

"Con nói gì, nói lại lần nữa cho ba nghe? Là bà ấy những năm nay đã chăm sóc các con lớn lên, coi như không có công lao cũng có khổ lao, lẽ nào không gánh nổi một tiếng mẹ của con sao?"

"Bà ấy không có tư cách này!"

Đối với khí thế bén nhọn tấn công trên người Hạ Từ Ngang, Hạ Minh Duệ làm như không thấy, cứ như vậy nhìn chăm chăm ông, muốn anh gọi bà là mẹ sao? Đòi này cũng đừng nghĩ tới. Trừ phi anh chết.

"Bốp".

"Có gọi hay không?"

Một tát này của Hạ Từ Ngang so với khi nãy còn nặng hơn, Hạ Minh Duệ bị đánh đầu nghiêng sang một bên, mà tóc cũng vì thế che đi ánh mắt ngoan lệ giờ phút này của anh.

Anh ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, động tác lưu loát xoá đi vết máu nơi khoé miệng, cười.

"Gọi bà ấy? Ba tốt nhất nên nhìn một chút, mẹ con đang treo ở trên tường kia. Còn có anh cả!"

Hạ Từ Ngang cũng không hiểu vì sao tìm ông lại đau nhói. Có lẽ Hạ Minh Duệ cười quá mức thê lương, cùng với khoé miệng còn có vết máu mới vừa lau đi kia, không khỏi nhìn theo tầm mắt Hạ Minh Duệ về phía tường.

Nơi đó, Thanh Vi đang vui vẻ nhìn ông. Nhìn một chút, ánh mắt Hạ Tử Ngang liền trở nên hoang mang.

"Anh Hạ, anh xem Duệ rất tinh nghịch này!"

Giọng nói như chuông bạc dễ nghe của cô gái giống như mới hôm qua vậy, rõ ràng vang dội bên tai ông.

Ông không khỏi đưa tay lên, chính là cái tay này mới vừa rồi ông đã đánh con trai cô một cái, đến bây giờ bàn tay ông còn đau rát, đứa nhỏ kia cũng nhất định rất đau?

Hạ Tử Ngang ngẩng đầu muốn nhìn mặt Hạ Minh Duệ, lại chỉ nhìn thấy Hạ Minh Duệ không quay đầu lại đẩy cửa ra ngoài.

Đứa bé kia vẫn quật cường như vậy, phạm là việc anh nhận thức thì có ba con trâu cũng không kéo lại được. Thật ra thì tính khí này, trong ba đứa con của ông, Hạ Minh Duệ giống ông nhất.

Cũng chính bởi vì vậy mà cha con bọn họ không hợp. Thử nghĩ mà xem, hai người cứng đầu như nhau ở cùng một chỗ có thể hòa hợp sao? Huống chi hai người này còn là cha con. Đó lại càng như Thiên Lôi ra sấm sét! Một khi giáng ra không thể thu lại!

"Ba, ba không sao chứ?"

Sau khi Hạ Minh Duệ ra ngoài, Hạ Trí Vũ có chút lo lắng nhìn Hạ Tử Ngang một cái.

Hạ Tử Ngang đưa lưng về phía bọn họ không quay đầu lại, chẳng qua là đưa tay về sau khoát một cái. Giọng nói có chút bi thương.

"Ba mệt rồi, Vũ, con dẫn mẹ xuống trước đi!"

"Dạ được, ba nhớ nghỉ ngơi sớm chút!"

Hạ Trí Vũ đỡ mẹ mình ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại cho Hạ Tử Ngang.

Sau khi bọn họ đi khỏi, Hạ Tử Ngang mới nặng nề thở dài một cái, giống như bỗng chốc già hơn rất nhiều.

Ông đem bức ảnh treo trên tường lấy xuống, để ở trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

"Thanh Vi à, em nói anh nên làm gì bây giờ? Lúc em ở đây Duệ là một đứa bé có bao nhiêu nhu thuận, em mới đi không bao lâu nó liền thay đổi hoàn toàn, cho dù anh dạy thế nào, trông nom thế nào cũng không quản được.

Cũng may sau khi em đi còn có thằng Tứ, Duệ đứa bé kia mặc dù tinh nghịch nhưng dù gì cũng còn nghe thằng Tứ. Em không biết đâu, một đứa nghịch ngợm gây sự, coi trời bằng vung như Duệ ở trước mặt Tứ lại ngoan ngoãn đáng yêu như một con cún vậy, có lúc ngay cả anh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Là bởi vì Tứ quá mức bao dung, che chở nó sao? Điều tại anh những năm đó bận việc... làm ăn, bỏ qua em, bỏ qua con chúng ta, mới gây ra cục diện ngày hôm nay.

Một đứa thì mất sớm, một đứa thì không quản được. Nói sao cũng là lỗi của anh.

Nhưng anh phải làm gì bây giờ?"

Hạ Tử Ngang vừa lăm bầm vừa vuốt ve bức ảnh. Trong hình cô gái vẫn là bộ dáng lúc mới gặp gỡ, trẻ tuổi xinh đẹp, gương mặt khi cười lên lại ẩn hiện hai lúm đồng tiền.

Thình lình chảy xuống hai dòng lệ nóng.

Thật ra thì nhiều năm như vậy, trong lòng ông người phụ nữ ông yêu thủy chung chỉ có một, đó chính là mẹ ruột của Hạ Minh Duệ và Hạ Minh Tứ - Bạch Thanh Vi. Đáng tiếc bà vì bệnh mà mất sớm, đây cũng là tiếc nuối cả đời này của ông.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 130: Chuyện cũ (2)

Về phần Ôn Uyển Thiển, bất quá cũng chỉ là kết quả ông ở bên ngoài phong lưu một đêm mà thôi. Khi biết được bà có thai, ông hết sức kinh hãi, lúc ấy ông muốn bà bỏ cái thai đi nhưng bà chẳng những không bỏ còn lên sinh ra.

Lúc Thanh Vi qua đời, Hạ Minh Tứ và Hạ Minh Duệ còn nhỏ, ông vốn cũng không muốn đi bước nữa nhưng mà hai đứa nhỏ không thể không có ai chăm sóc, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng lại không bỏ qua được lời cầu khẩn của Ôn Uyển Thiên, rốt cuộc cưới bà làm vợ, đồng thời cũng vì cho con trai bà Hạ Trí Vũ một danh phận.

Hai đứa con trai của ông đã không có mẹ, ông không thể để thêm một đứa con trai không có cha, vừa lúc gia thế Ôn Uyển Thiên cũng phù hợp, ông liền lấy bà. Những năm này bà đều đem mọi chuyện xử lý gọn gàng, ông đều thấy ở trong mắt.

Trừ tâm của mình không đặt ở trên người Ôn Uyển Thiên, còn lại bất kể Ôn Uyển Thiên nghĩ muốn gì, ông cũng tận lực thoả mãn bà, ngay cả thân phận người thừa kế tập đoàn Hạ thị ông cũng chấp nhận cho Hạ Trí Vũ.

Đối với Hạ Minh Duệ ông quả là đã khiến anh thua thiệt.

Khi Hạ Minh Tứ chết, trong lòng ông có oán hận với Hạ Minh Duệ. Nếu như không phải do anh tuỷ hứng, đứa con trai ông tự hào nhất sẽ không phải chết, đây không chỉ là gút mắc trong lòng Hạ Trí Ngang, mà cũng là của Hạ Minh Duệ.

Sau khi Hạ Minh Tứ chết, Hạ Minh Duệ vì bị chút vết thương nên nhập viện. Nhưng sau này khi vết thương của anh khỏi hẳn, Hạ Minh Duệ liền mất tích. Ông cũng có thử tìm qua đứa con trai này, nhưng lại không tra ra được chút tin tức nào.

Ba năm này, một chút oán khí kia đối với Hạ Minh Duệ cũng đã sớm tiêu tan. Nói thế nào đi nữa, Hạ Minh Duệ cũng là con của người phụ nữ mà ông yêu nhất, dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng là cha con.

Khi ông từ trong miệng Hạ Trí Vũ nghe được tin tức đứa con trai không ra hôn này trở về, ngay cả chính ông cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì trong lòng ông vui mừng nhiều hơn tức giận.

Ông biết ông thương nhớ đứa con trai này.

Nhưng khi nhìn đến cái thái độ bất cần đời không đem gì để vào mắt của anh, ông liền không nhịn được nổi giận.

Khi Hạ Minh Duệ trở về phòng mình, trên người toàn mùi rượu.

Tối nay cha anh lại vì anh hai và mẹ kế mà đánh anh hai bạt tay, vì thế tâm tình vô cùng buồn phiền cùng một tên nhóc giúp việc trong nhà ra ngoài uống rượu suốt buổi tối.

Trong lúc ngủ say, Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy trên người trầm xuống, chợt tỉnh giấc. Ngẩng đầu liền nhìn thấy Hạ Minh Duệ thẳng đờ nằm trên giường, nửa người còn đè lên cô.

Lâm Thiên Y cau mày đẩy một cái, không có phản ứng, sau đó cô lại thử giật giật, người nọ vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Cái mũi nhỏ của Lâm Thiên Y hít hít, thế nào mà toàn mùi rượu không vậy?

Cô nhớ hai người bọn họ cùng nhau nằm trên cỏ, thế nào mà cô chỉ ngủ trong chốc lát lại có thay đổi lớn đến vậy? Hạ Minh Duệ đi đâu uống rượu? Mùi rượu lại nặng như vậy?

Lâm Thiên Y bịt mũi, tâm tình chẳng chút tốt đẹp. Dù là ai đi nữa hơn nửa đêm bị làm cho tỉnh giấc, tâm tình cũng sẽ không tốt hơn chút nào.

Cô đứng dậy, vén chăn lên, mắt vẫn còn say ngủ lực lợi mang dép vào, đi tới trước người Hạ Minh Duệ cố gắng kéo anh lên.

Cô thử kéo một hồi mà Hạ Minh Duệ kia lại nặng như đầu heo. Dưới tình huống này, Lâm Thiên Y dùng sức lôi kéo, mới kéo được Hạ Minh Duệ từ đất lên.

‘Bịch’ một tiếng té ngã như tiếng bê cù cái vậy. Lâm Thiên Y âm thầm lè lưỡi một cái, quan sát Hạ Minh Duệ hồi lâu, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô bây giờ có chút sợ người này tỉnh dậy sẽ tìm cô gây phiền toái.

Chẳng qua mùi rượu nồng nặc như vậy, cứ để anh vậy có thể tiếp tục ngủ thật sao?

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, hay là đem người tắm trước rồi tiếp tục ngủ.

Vì vậy cô vừa nhéo mũi, vừa kéo lỗ tai, vừa gãi ngứa, thế nhưng người nọ vẫn không nhúc nhích.

Lúc này thật khiến cho cô bần khoản, từ phòng ngủ tới phòng tắm cách nhau một đoạn, anh nặng như vậy, muốn một chết cô sao?

Lâm Thiên Y ngồi trên đất nửa ngày, khi cô cho rằng đã tích tụ đầy đủ khí lực mới từ trên đất đứng dậy, đem cánh tay Hạ Minh Duệ khoác lên vai mình, nửa kéo nửa ôm đem người lúi đến phòng tắm.

Lâm Thiên Y cố hết sức đẩy cửa phòng tắm, muốn đem Hạ Minh Duệ lôi vào, vậy mà cái bậc nhỏ xíu xiu cứng ngắc ở trước cửa phòng tắm kia lại khiến cô lộn nhào. Kết quả chính là cả cô cùng Hạ Minh Duệ hai người đều té vào trong phòng tắm.

Âm thanh vang lên giống như hai củ cà rốt bị bẻ ra vậy, cô chưa cảm thấy đau ngay, nhưng tiếng ngã xuống đất đó rõ ràng làm cô đau thấu xương.

Càng không cần phải nói, vào lúc này đau đớn kia bắt đầu lan tràn toàn thân.

Cô cũng không biết mình từ dưới đất đứng lên như thế nào, tóm lại cô cứng rần trợn mắt nhìn Hạ Minh Duệ nằm trên đất cách cô không xa.

Tên kia không biết say đến mức nào mà ngã xuống đất như vậy cũng không tỉnh dậy!

Khi mở vò hoa sen, Lâm Thiển Y đã sớm trốn ra bên ngoài, mặc cho quần áo Hạ Minh Duệ bị nước lạnh xối vào.

Cho đến khi nghe được tiếng hắt xì thật to của Hạ Minh Duệ trong phòng tắm, Lâm Thiển Y mới hồi phục tinh thần. Lúc cô đi vào, Hạ Minh Duệ đã mở mắt ra, hai mắt ngốc trệ.

Thật lâu mới lấy lại tinh thần, anh mở miệng nói câu đầu tiên.

"Đây là đâu?"

Bộ dạng ướt sũng cùng vẻ mặt mê mang của anh khiến Lâm Thiển Y buồn cười, thuận miệng bịa chuyện.

"Trên đường, trời mưa to đấy!"

"Lạnh..."

Môi mọng khẽ mở, hai tay Hạ Minh Duệ ôm lấy tay mình run lên một cái, đôi mắt đắm đuối đáng yêu tí hí nhìn chăm chăm Lâm Thiển Y.

"Vậy vì sao anh lại nằm trên đất?"

"Mới vừa rồi bị té, anh không nhớ sao?"

Hạ Minh Duệ nhú mồm một cái, cẩn thận suy nghĩ một chút, chỉ là đầu hơi nhức, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng.

Đây không giống như đang ở ngoài đường nha. Khắp nơi đều là màu trắng, ngay cả sàn nhà cũng là màu trắng, sờ vào còn có chút trơn trượt.

"Mưa thế nào không dứt?"

Hạ Minh Duệ quay đầu, ánh mắt vẫn mê mang như cũ.

Lâm Thiển Y nghe lời này liếc mắt, cái này không phải đang nói nhầm sao, mới vừa rồi cô đã tắt vò sen đi, vì vậy tức giận tiếp tục bịa chuyện.

"Mưa đã tạnh!"

"Nhưng tại sao trên người anh ướt mà em lại không?"

"Em mới vừa sấy khô rồi..."

"Vậy tại sao em không sấy cho anh? Còn đem anh quăng trên đất?"

"Bởi vì anh không ngoan..."

Hạ Minh Duệ buồn bã nhìn cô, con ngươi đen nhánh được nước lạnh cọ rửa trong vắt.

Lâm Thiển Y thở dài, tiếp tục như vậy sẽ bị cảm lạnh, nhưng không rõ anh lúc này đã tỉnh hay vẫn còn mơ hồ? Cô có chút không rõ lắm.

Lỡ như người này đã tỉnh, sau tìm cô tính sổ thì làm sao bây giờ?

"Hạ Minh Duệ!"

Lâm Thiển Y dò xét gọi một tiếng.

Người nọ đắm đuối đáng yêu nhìn chăm chăm cô, môi mọng đẹp mắt hé mở, cong cong mê người.

"Sao?"

Nhìn bộ dáng ngốc lăng của anh khiến người yêu mền đoán chừng vẫn còn say, dù sao một khi Hạ Minh Duệ uống quá nhiều đều không thể dùng cách cư xử của người thường mà đối đãi anh được.

Lâm Thiển Y bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ đầu anh.

"Ng Sloan, chúng ta tắm nào!"

"Anh muốn tắm nước nóng!"

"Được..."

"Anh muốn ngâm nước."

Hạ Minh Duệ bấu môi làm nũng.

Lâm Thiển Y nhất thời tâm tình hỗn loạn.

"Tự mình cởi quần áo!"

Lâm Thiển Y vô lực ra lệnh.

"Không muốn, em cởi cho anh!"

Hạ Minh Duệ cứ nhiên trợn mắt đuổi chân, vô tội nhìn cô.

Lâm Thiển Y...

Khi cô thật vất vả cởi áo sơ mi của anh ra, liếc mắt nhìn quần anh, nhất thời bối rối.

"Còn lại tự mình làm!"

"Không muốn!"

Người nào đó trưng ra bộ mặt buồn bã không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 131: Không gấp gáp

Được rồi, cô đại nhân đại lượng không chấp nhặt với một người say rượu, cô cũng không phải chưa từng thấy qua cơ thể anh.

Mặc dù như vậy, Lâm Thiển Y vẫn đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, vất vả lúi lúi kéo kéo quần anh. Không hay biết, Hạ Minh Duệ đang hớn hờ chớp mắt, khoé miệng đắc ý khẽ nhếch.

Cô không biết bản thân làm thế nào lột sạch anh ra, càng không biết cô như thế nào dùng sức chín trâu hai hổ, chịu đựng bàn tay không ngừng làm loạn của anh mới có thể đưa anh vào trong bồn tắm.

Thật vất vả khi nước trong bồn tắm che lại bộ vị quan trọng, cô mới thật dài thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng dưới làn hơi nước dày đặc càng khiến người triu mến.

"Em giúp anh tắm..."

Hạ Minh Duệ hí mắt quan sát, nằm ngửa ở trong bồn tắm, làn da trắng mịn như ẩn như hiện.

Bộ dáng biếng nhác thích ý đó làm cho Lâm Thiển Y cảm thấy một dòng hơi nóng như muốn trào ra từ lỗ mũi. Thật may là vào thời điểm quan trọng cô kịp bốp mũi mình, kịp thời dời mắt đi, một tay nhỏ bé cầm khăn tắm không ngừng lau lung tung trên người anh.

Người nào đó thoải mái nhắm hai mắt, thỉnh thoảng từ trong miệng phát ra vài tiếng than nhẹ.

"Aiiiiii, thật thoải mái..... lên trên một chút!"

Tiếng than nhẹ du dương mỉa mai hoặc làm cho Lâm Thiển Y nhức đầu. Cái tên yêu nghiệt này sao có thể hấp dẫn cô như vậy? Phải biết ở trước mặt Hạ Minh Duệ say rượu cô hoàn toàn không có sức chống cự. Vì vậy, người phụ nữ nào đó hung tợn quát lớn.

"Im miệng! Không cho phép lên tiếng!"

"Tại sao?"



Đôi mắt hẹp dài lấp lánh của Hạ Minh Duệ đáng thương nhìn cô. Đôi môi mỏng khề mím, đáng yêu vô cùng.

"Không tại sao cả, không cho lên tiếng!"

Lâm Thiển Y cảm khăn tắm vỗ vỗ trên người anh, nhất thời bọt nước văng tứ tung khắp nơi.

"A, vào trong mắt rồi, khó chịu quá!"

Người đàn ông nào đó một tay dụi mắt, môi mỏng cũng vênh lên, uy khuất lắm lắm.

Lâm Thiển Y nán lòng thờ dài một cái, có cần phải bày ra cái bộ dạng này không chứ? Cô có cảm giác muốn bỏ nhào lên!

"Khó chịu, thôi một chút!"

Người đàn ông nào đó vừa dụi mắt vừa uy khuất nhìn Lâm Thiển Y, giọng nói vô cùng ai oán còn có chút làm nũng.

Thật là chịu thua anh, cô thật muốn đem khăn tắm quăng trên mặt anh, nhấc chân bỏ đi ngủ một giấc. Hơn nửa đêm không được ngủ lại còn phải phục vụ một tên đàn ông khốn tắm rửa.

Thiệt là, không phải anh điên mà là cô điên. Đây là thói đời gì thế?

"Thôi... thôi một chút..."

"Lấy tay thôi của anh ra."

Lâm Thiển Y tức giận đẩy tay đang dụi mắt của Hạ Minh Duệ ra, tiến tới trước mặt anh. Da tay của anh thật trơn mịn, đơn giản là hơn cả cô. Thử nói xem một người đàn ông bảo dưỡng da tốt như vậy để làm gì? Đây không phải là muốn dâm kích người sao?

Lâm Thiển Y kéo mí mắt Hạ Minh Duệ, người đàn ông đứng lúc nháy mắt một cái, Lâm Thiển Y choáng váng. Người đàn ông này không quyền rũ cô sẽ chết à. Vì vậy hung tợn nhấn mạnh.

"Không cho nháy mắt!"

"Tại sao?"

Người đàn ông nào đó với khuôn mặt ngây thơ không hiểu. Người phụ nữ nào đó bó tay chịu thua.

Lâm Thiển Y phù má, 'phù phù' thổi cho anh.

"A! Em thổi mạnh như vậy làm gì?"

Người đàn ông nào đó khó chịu nhắm mắt lại, một tay trong lúc vô tình ôm eo Lâm Thiển Y. Lâm Thiển Y vốn định ngồi dậy, bất đắc dĩ bị trượt chân, cả người ngã vào trong bồn tắm. Toàn thân ướt sũng.

Sau lại sau lại... Chính là tình cảnh ướt át cầu huyết ban đêm chớ nhìn!

Hôm sau khi Lâm Thiển Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, đầu tiên là một trận mê man.

Cô giật giật thân thể, rõ ràng bị người ôm vào trong ngực, da thịt hai người dán sát vào nhau. Cô chột đó mặt, tình cảnh điên cuồng tối hôm qua xông thẳng lên đầu.

Lâm Thiển Y giùng giàng muốn đứng dậy, lại bị người nọ dây dưa chặt hơn.

"Đừng động dậy, ngủ thêm chút nữa đi!"

Người đàn ông nào đó đang mơ màng ngủ, quệt miệng làm nũng. Gương mặt tuấn tú không chút dè phòng, Lâm Thiển Y lại bị ma xui quỷ khiến cúi đầu, hôn trộm một cái. Khi cô phản ứng kịp mình mới vừa làm gì, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Cô không hề phát hiện, khoé miệng người đàn ông nào đó khề cười.

Lâm Thiển Y đành phải nằm xuống lần nữa, suy nghĩ một chút cô lại cảm thấy có gì đó không đúng, liền lục lọi tủ đầu giường lấy điện thoại. Không xem thì thôi, vừa nhìn liền giật mình.

Giờ chứ, đã hơn 9 giờ. Nếu như cô nhớ không lầm, giờ đi làm của cô và Hạ Minh Duệ là 9 giờ.

Hiện tại cũng không phải như lúc trước khi Hạ Minh Duệ làm Tổng giám đốc, bây giờ Hạ Minh Duệ chỉ là một quản lý nho nhỏ, đi trễ, chuyện này cũng không phải chuyện đùa. Huống chi là thư ký cho quản lý, cô cũng đi trễ theo.

Trời ơi!

Lâm Thiên Y xột xoạt vén chăn lên, đang muốn tìm kiếm quần áo của mình lại bị cảnh tượng trước mắt khiến cho máu mũi chảy giàn giụa.

Trời ơi, mới sáng sớm liền thấy một màn này thật khiến cho người ta huyết mạch phun trào, có để cho người sống hay không vậy hả?

Sau đó xoạt một tiếng, Lâm Thiên Y đem chăn lần nữa đắp lên trên người hai người, một tay nắm lỗ mũi, chuẩn bị xuống giường.

Không ngờ nửa đường lại bị người đàn ông nào đó kéo vào trong chăn.

"Làm gì? Có biết mấy giờ rồi không? Không tính đi làm à?"

Lâm Thiên Y nổi giận đùng đùng chất vấn. Anh dù sao cũng là cậu ấm nhà họ Hạ, không cần phải lo lắng vấn đề tiền lương, nhưng còn cô? Một người thư ký nhỏ nhoi, tới lúc đó không có tiền lương, cô hứng gió tây bắc à?

"Gấp làm gì? Tiếp tục ngủ một chút đi!"

Hạ Minh Duệ biếng nhác lật người, vừa vặn đem cô ôm vào trong ngực.

Lâm Thiên Y tròn to mắt, gương mặt không thể tin, người này thế nào kể từ khi về nhà họ Hạ liền thay đổi thành một người hoàn toàn khác?

Cô nhớ trước kia khi bọn họ chưa trở về nhà họ Hạ, mỗi ngày đều là Hạ Minh Duệ rời giường trước. Nhiều lần khi cô còn chưa thức dậy, Hạ Minh Duệ đã sớm tới công ty. Nhưng bây giờ?

Thật chẳng lẽ giống như lời đồn bên ngoài, Hạ Minh Duệ là cậu ấm con nhà giàu lêu lổng? Không thể nha!

Trong ấn tượng của cô, bất kể là lúc nói chuyện làm ăn hay thảo luận hợp tác một hạng mục nào đó, cách nói năng của Hạ Minh Duệ rất ưu nhã, khôn khéo, xảo quyết, mỗi lần đều khiến cô bái phục. Tại sao có thể là một cậu ấm con nhà giàu tới thì há mồm?

"Nghĩ gì mà ngây ngô vậy?"

Hạ Minh Duệ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngấn ra của Lâm Thiên Y lên, ở trên trán cô hôn cái chụt. Lâm Thiên Y sững sốt, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu nóng bừng.

Đúng rồi, tối hôm qua cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hai người bọn họ đang yên lành nằm trên cỏ ngấm trắng, nửa đêm cô lại nằm ở trên giường, còn anh lại uống say bí tí? Trên mặt còn có thêm dấu hai bàn tay?

Tối hôm qua lúc tắm cho anh không phát hiện hai dấu tay này, hiện tại thì tốt rồi, còn sung nữa.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy dấu hai bàn tay rõ ràng kia trên mặt anh, tim cô có chút đau, không khỏi đưa tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve.

"Đau không?"

Có lẽ ngay cả Lâm Thiên Y cũng không phát hiện bản thân giờ phút này, giọng nói của cô lại dịu dàng như vậy, nhẹ nhàng như nước.

"Đau!"

Người đàn ông nào đó hí mắt, thích thú nhìn cô một cái. Lâm Thiên Y cứng đờ, người đàn ông nào đó lại lên tiếng, giọng nói vẫn nũng nịu như trước.

"Xoa xoa!"

Lâm Thiên Y ngẫm nghĩ, có thể là tối hôm qua uống nhiều quá vẫn chưa tỉnh rượu, vì vậy với tay lấy áo ngủ khoác vào, vào trong tủ lạnh lấy một cục đá, tỉ mỉ lăn trên má anh. Hiệu quả rõ ràng rất tốt.

Lúc Lâm Thiên Y mặc quần áo tử tế xuống lầu, vừa lúc đụng phải Ôn Uyển Thiên. Bà hình như muốn ra ngoài, vì lễ phép, Lâm Thiên Y liền bày ra vẻ mặt tươi cười, gọi một tiếng.

"Bác gái!"

Ôn Uyển Thiên dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Lâm Thiên Y, tư thái ưu nhã, phong cách quý tộc mười phần. So với Lâm Thiên Y căn bản là không cùng một đẳng cấp.

"Ồi giới, cho rằng vào được nhà họ Hạ chúng tôi là có thể không đi làm sao? Đã vậy còn chưa chính thức vào cửa, càng không có đính hôn, lại tự đem mình làm bà chủ ư?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 132: Vô tình gặp lúc ăn cơm

"Thật xin lỗi!"

Lâm Thiển Y lúng túng kéo kéo khoé miệng, ấn tượng đối với Ôn Uyển Thiển xuống dốc không phanh.

Người phụ nữ này cùng với biểu hiện đoan trang ưu nhã hoàn toàn không thích hợp.

"Cô đó, đừng tưởng rằng Duệ nhà chúng tôi đối tốt với cô chính là thích cô. Có lẽ tuyên bố cô là vị hôn thê của nó chẳng qua là nhất thời cao hứng, thuận miệng nói một chút mà thôi, phải biết người Duệ thích không phải là cô. Ngần vạ lần đừng nên tưởng thật, nếu không tương lai người khó xử là cô thôi!"

Nói xong, Ôn Uyển Thiển liền ỏng ẹo đi ra cửa, để lại Lâm Thiển Y một người ngẩn người tại chỗ.

Lời này là có ý gì?

Suy nghĩ hồi lâu cũng không ra nguyên nhân, Lâm Thiển Y cười khổ một tiếng, không tiếp tục nghĩ nữa.

"Cô Lâm muốn ăn sáng sao? Nếu muốn, tôi lập tức đi chuẩn bị!"

"Hà, gì? Vậy sao được chứ?"

Lâm Thiển Y gãi gãi đầu, hơi có chút ngượng ngùng. Cô muốn ăn sáng tự mình ra ngoài mua là được, còn phải khiến cho người ta chuẩn bị?

"Không sao đâu, đây vốn là công việc của chúng tôi. Cho dù cô không ăn, cậu ba vẫn phải ăn mà!"

Hoá ra là thế!

Lâm Thiển Y vốn chính là muốn đi ra ngoài mua bữa sáng, không nghĩ tới đã có người chuẩn bị xong. Thường nói có nhiều người phụ nữ muốn gả vào nhà giàu có, thì ra cuộc sống của người giàu lại xa xỉ như vậy.

Suy nghĩ một chút, cô cũng không kiên trì nữa, khách khí nói.

"Vậy thì phiền cô, thật ngại quá!"

"Dạ, vậy để tôi đi chuẩn bị. Không biết cô Lâm cùng cậu ba muốn ăn gì?"

"Gì cũng được, trong nhà có cái gì thì làm cái đó đi!"

"Được ạ!"

Lâm Thiển Y không nhìn thấy vào lúc A Linh xoay người, trong mắt chợt loé lên chút giễu cợt. Rõ ràng chính là một đứa nhà quê, cũng không biết cậu ba tốt như vậy lại coi trọng cô ta ở điểm nào.

Tuy nói cậu ba chỉ là một cậu ấm, không giống cậu hai tài giỏi như vậy, nhưng nhà họ Hạ có tiền như thế, cho dù gả cho cậu ba cũng đủ hưởng phúc cả đời.

Lâm Thiển Y chạy lên lầu, Hạ Minh Duệ đang ngủ say sưa, cô cũng bất chấp tất cả trực tiếp kéo người từ trong chăn ra ngoài.

Hạ Minh Duệ hơi híp mắt đôi mắt còn mơ màng, khuôn mặt không tình nguyện.

Thật vất vả đợi anh làm vệ sinh xong, bị Lâm Thiển Y kéo xuống lầu đã tới 11 giờ, đây rốt cuộc là ăn sáng hay ăn trưa? Hay là hộp nhất ăn sáng và ăn trưa thành một?

Phòng ăn lầu dưới. A Linh đã đem thức ăn dọn lên bàn, khi thấy Hạ Minh Duệ bị Lâm Thiển Y kéo xuống, trên mặt bày ra một nụ cười thật to, ngọt ngào nói.

"Cậu ba, cậu dậy rồi. Mau tới dùng cơm!"

Hạ Minh Duệ ừ một tiếng, trên mặt không có biểu tình gì. Khi anh đi tới cạnh bàn, mắt đẹp mới nhú lại.

"Thế nào?"

Lúc này, Lâm Thiên Y đã ngồi xuống. Hạ Minh Duệ đứng đó không động, cô không thôi kéo kéo áo Hạ Minh Duệ.

"Ăn đi!"

Anh không đói nhưng cô thì đói nha, sáng sớm đã không ăn sáng, bây giờ cũng đã trưa, cô sớm đã đói tới bụng dán vào lưng rồi.

Lâm Thiên Y kéo anh một cái, Hạ Minh Duệ vẫn không nhúc nhích. Vừa lúc Lâm Thiên Y đã uống xong một hớp cháo, mùi vị cũng không tệ.

A Linh cúi đầu nhìn Lâm Thiên Y một cái, trong lòng khinh thường hừ lạnh. Cậu ba còn chưa dùng bữa, cô ta đã ngồi xuống ăn trước, thật là một chút quy tắc cũng không có. Cũng không biết là cậu ba coi trọng cô ta ở điểm nào, muốn vốc người không có vốc người, đáng đáp lại không xinh đẹp, còn chẳng bằng cô nữa.

Lâm Thiên Y lại ăn một miếng, khoan hãy nói cơm nhà họ Hạ thật ngon, ít nhất so với cô làm ngon hơn rất nhiều.

Chỉ là Hạ Minh Duệ trước sau không động đũa, Lâm Thiên Y để cái muỗng xuống, nghi ngờ ngẩng đầu. Hạ Minh Duệ cứ như vậy nhìn cô, trên mặt tràn ngập u oán.

Lâm Thiên Y đen mặt, đây là sao chứ? Này nha, từ ngày hôm qua liền bắt đầu khác thường, chẳng lẽ là trúng tà? Không thể a.

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là muốn cô động thủ, cần người khác tới phục vụ?

Nghĩ như vậy, Lâm Thiên Y dứt khoát cầm một chén nhỏ, múc một muỗng cháo đưa tới trước mặt anh, nghĩ thầm lần này đại thiếu gia anh nên ngồi xuống ăn đi.

Vậy mà, Hạ Minh Duệ nhìn cũng không nhìn tới chén cháo kia, ngược lại lắc lắc cánh tay cô.

Làm gì đây a? Thật đúng là uống rượu có một đêm, trí lực đã thoái hoá xuống giai đoạn nhi đồng.

"Chúng ta ra ngoài ăn!"

Lâm Thiên Y sừng sốt, có chút không hiểu, có làm hay không a? Bữa ăn ngon như vậy lại muốn ra ngoài ăn?

Vào lúc này đổi lại là Lâm Thiên Y bất động.

"Anh không thích ăn những món này!"

Nhảm nhĩ! Bình thường bọn họ ở cùng nhau cũng không thấy anh kiêng ăn như vậy. Căn bản là cô làm gì anh liền ăn cái đó, thế nào vào lúc này lại kiểu cách như vậy?

Lâm Thiên Y không muốn đi ra ngoài ăn, ngồi yên bất động. Hạ Minh Duệ đợi một lát không thấy cô có bất kỳ phản ứng nào, tính khí lại nổi lên, lúc này cũng không làm bộ đáng thương nữa, lôi cánh tay Lâm Thiên Y hướng bên ngoài mà đi.

"Này! Làm gì vậy, anh bị bệnh hả? Tại sao có cơm không ăn lại phải ra ngoài ăn, không phải là lãng phí tiền sao? Tương chỉ mình anh có tiền thôi sao?"

Lâm Thiên Y bị Hạ Minh Duệ kéo ra bên ngoài, cái miệng nhỏ nhắn vẫn lải nhải không thôi. Ngược lại A Linh cực kỳ khinh bỉ nhìn cô một cái, khê nguyên rủa. Nếu không ăn, cần gì bắt cô tốn công chuẩn bị chứ?

Lâm Thiên Y bị Hạ Minh Duệ cứng rắn nhét vào trong xe.

Đây là một nhà hàng hạng sang phục vụ món ăn Tây, bên trong vô cùng yên tĩnh, ngay cả âm nhạc cũng du dương, rất thích hợp để nghỉ trưa và thư giãn.

Lâm Thiên Y bị Hạ Minh Duệ lôi kéo suốt dọc đường đi, nói thật, loại nhà hàng giống như vậy cô trước kia chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn một chút, chứ đừng nói là có một ngày có thể đi vào dùng bữa. Đơn giản chính là đầm rồng hang hổ, nhưng là số phận có lúc lại kỳ diệu như vậy.

Lâm Thiên Y mới vừa theo Hạ Minh Duệ tìm một chỗ tương đối an tĩnh vắng vẻ ngồi xuống, liền thấy người quen.

Người nọ đang tạo nhã vẫy tay chào hỏi cô.

Lâm Thiên Y len lén liếc Hạ Minh Duệ một cái, thấy anh không có chú ý tới cô, lúc này mới cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Duệ, cô Lâm, trùng hợp thế, hai người cũng tới dùng cơm ư?"

"Ặc, đúng vậy a, bác gái, anh hai! Gọi con Tiểu Thiên là được, không cần phải gọi cô Lâm!"

Lâm Thiên Y lúng túng cười cười.

Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải Ôn Uyển Thiên, Hạ Trí Vũ còn có Mộc Nam.

Lâm Thiên Y lần lượt lên tiếng chào hỏi từng người. Sắc mặt Ôn Uyển Thiên thoát nhìn không tốt chút nào, Hạ Trí Vũ vẫn mang trên người vẻ mặt ôn hoà, về phần Mộc Nam tên kia đang mập mờ nhìn cô bị cô tự động bỏ quên.

Ngược lại Hạ Minh Duệ một tay khoác lên vai Lâm Thiên Y, bắt chéo chân, bộ dáng cà lơ phất phơ, cũng không phải bộ dạng dàng hoàng, thấy mẹ kế cùng anh hai mình cũng không chào hỏi một tiếng. Điều này làm Lâm thiên Y cảm thấy cực kỳ lúng túng.

"Nếu gặp nhau thì cùng ngồi ăn đi!"

Hạ Trí Vũ nhìn Hạ Minh Duệ một cái, đầu hai bàn tay trên mặt anh mặc dù đã không còn rõ ràng như trước nhưng cũng có thể nhìn ra, không khỏi có chút buồn cười. Đối với đứa em trai này, anh không hẳn là thân cận mà cũng không hẳn là chán ghét, dù sao nó cũng không uy hiếp được địa vị của anh. Anh cũng không cần phải tức giận với nó.

Mặc dù tối hôm qua nó như vậy với mẹ mình, quả thật khiến anh không cách nào tiếp nhận được nhưng Hạ Minh Duệ vẫn luôn mang dáng vẻ không coi ai ra gì, anh cũng không trông cậy từ miệng nó nói ra được lời tốt đẹp nào.

"Không cần! Ăn chung với mấy người tôi không được tự nhiên!"

Hạ Minh Duệ từ đầu tới cuối cũng không nhìn Ôn Uyển Thiên một cái. Chỉ là lúc lòi kéo Lâm Thiên Y xoay người liếc Mộc Nam một cái. Cái nhìn kia ánh mắt có chút ý tứ sâu xa.

"Này, Lâm Thiên Y em đừng đi nha. Trêu chọc tôi xong liền tính rũ sạch quan hệ sao? Hơn nữa lúc đầu chúng ta ký hợp đồng, giờ em đơn phương hủy bỏ, có biết tôi tổn thất bao nhiêu không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 133: Đua xe khiến người run sợ

"Hủy bỏ? Hợp đồng?"

Hạ Trí Vũ biết Mộc Nam cho nên biết chuyện của bọn họ, còn về phần Ôn Uyển Thiên thì khinh bỉ nhìn Lâm Thiên Y một cái. Người phụ nữ này thật đúng là không an phận, quyến rũ Hạ Minh Duệ đã đánh lại còn liếc mắt đưa tình với Mộc Nam. Vừa nhìn đã biết là người lăng ló, phụ nữ như vậy làm thế nào xứng vào nhà họ Hạ của bọn họ? Đừng hòng mơ tưởng.

Lâm Thiên Y không để ý tới anh, theo Hạ Minh Duệ đi tới một cái bàn khác. Chỉ là bọn họ mới vừa ngồi xuống, Mộc Nam liền đi theo tới đây, trực tiếp ngồi bên cạnh Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y cẩn thận liếc Hạ Minh Duệ một cái, thấy gương mặt lạnh lùng của anh không khỏi chột dạ nhích người vào trong.

"Này, tôi nói này, em cứ như vậy bỏ đi, cũng không cho tôi một chút công đạo nào sao?"

Mộc Nam cứ tự nhiên đặt tay lên vai Lâm Thiên Y, lại bị Lâm Thiên Y đánh cho một cái.

"Ai da, thật đau lòng. Dù gì người ta cũng là một người đàn ông đẹp trai chuẩn quốc tế, cũng chỉ có em tránh tôi như tránh ôn dịch vậy, tôi đáng sợ như vậy sao? Hay là tôi không đẹp trai bằng Hạ Minh Duệ? Không thể nào."

Mộc Nam ai oán liếc Hạ Minh Duệ một cái, Hạ Minh Duệ khoanh tay trước ngực tặng anh một ánh mắt ôn hoà.

Mộc Nam nhìn vào cửa sổ thủy tinh quan sát, sẽ không nha, vẫn đẹp trai khiến vạn người mê mà chỉ có cô Lâm Thiên Y này là không thèm coi anh ra gì, điều này khiến trong lòng anh biết bao nhiêu bức dọc!

Lâm Thiên Y không để ý tới anh, lườm anh một cái.

"Anh tại sao lại ở đây? Lại còn ngồi chung với Hạ Trí Vũ bọn họ?"

Lâm Thiên Y mới vừa hỏi xong liền thấy hối hận, bởi vì cô đã hỏi một vấn đề ngu ngốc.

Rất lâu trước kia cô đã nghe anh nói, công ty quản lý của Mộc Nam là tập đoàn Hạ thị, mà Hạ Trí Vũ không phải là Tổng giám đốc của tập đoàn Hạ thị sao?

"Em đây là quan tâm tôi sao?"

Mộc Nam đắc ý ném cho Hạ Minh Duệ ánh mắt khoe khoang.

"Tập đoàn Hạ thị mới tung ra thị trường một chiếc nhẫn kim cương, mời tôi làm người đại diện. Chúng tôi đang bàn bạc về vấn đề đó!"

"Nếu phải bàn bạc sao anh vẫn còn ở đây?"

"Cũng đã xong xuôi đâu vào đó rồi."

"Nhẫn kim cương gì? Có đẹp không?"

"Đó là đương nhiên, sản phẩm của tập đoàn Hạ thị làm ra còn phải nghi ngờ sao? Có điều chiếc nhẫn kim cương này chỉ làm một chiếc, vì thế giá trị không thể đo lường được. Kim cương đó khai thác được ở Nam Phi, tôi cũng không rõ gọi là gì, nghe nói màu tím, tên là Mộng Áo Thủy Tinh. Tượng trưng cho sự kiên trì, tình yêu đến chết cũng không thay đổi. Có điều nhẫn này được dùng bán đấu giá, giá trị chắc chắn không rẻ."

"Vậy hẳn là giá trên trời rồi!"

Mộc Nam nói xong, Hạ Minh Duệ nhàn nhạt tiếp một câu.

"Chiếc nhẫn kim cương màu tím này là sản phẩm đặc biệt dùng để bán đấu giá, dù sao cũng sẽ không sản xuất mẫu tương tự, lúc chính thức lên thị trường hẳn là được liệt vào nhóm kim cương quý hiếm rồi?"

"Đúng đúng! Không hổ là con trai nhà họ Hạ!"

Mộc Nam có thâm ý khác nhìn Hạ Minh Duệ một cái, Hạ Minh Duệ cúi đầu uống một ngụm trà không để ý tới anh, rũ mí mắt che giấu đi tất cả tâm tình.

"Lúc nào thì bán đấu giá?"

Nhẫn kim cương, đó luôn là một ảo tưởng xinh đẹp của tất cả mọi cô gái. Lâm Thiên Y cũng không ngoại lệ.

"Ừm, đại khái là ngày mốt thì phải? Thế nào, em thích ư?"

Mộc Nam vui vẻ nhìn Lâm Thiên Y, một đôi con người ân tình nhìn chăm chăm vào cô.

"Tôi? Cho dù thích cũng không có tiền mua. Tôi chỉ là muốn đi xem một chút, liếc mắt nhìn một cái cũng được!"

"Đây không phải là quá đơn giản sao?"

Mộc Nam liếc về phía Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ dù gì cũng là cậu chủ của nhà họ Hạ, về điểm này vẫn phải có chút quyền lợi.

Mà lúc này, Hạ Trí Vũ cùng Ôn Uyển Thiên cũng ăn cơm xong, đi tới chào Mộc Nam. Từ đầu tới cuối Hạ Minh Duệ cũng không có lên tiếng.

Có lúc Lâm Thiên Y cảm thấy đây không giống như là người một nhà, mặc dù cô cũng rất không thích Ôn Uyển Thiên.

Vốn Lâm Thiên Y cho rằng buổi sáng Hạ Minh Duệ không tới công ty, buổi chiều thế nào cũng sẽ đi công ty nhìn một chút, nhưng không nghĩ tới anh thế nhưng dẫn cô tới trường đua xe.

Hạ Minh Duệ tìm một chỗ đậu xe, xuống xe trước, thấy Lâm Thiên Y không có ý muốn xuống xe, anh gõ cửa sổ xe một cái.

"Xuống!"

"Ặc!"

Lâm Thiên Y từ trên xe bước xuống, có chút bất an. Sắc mặt Hạ Minh Duệ không tốt lắm, điều này làm cho cô nhớ tới mấy ngày trước anh đối xử thô bạo với cô, trong lòng có chút sợ sệt.

"Hạ Minh Duệ!"

"Ừm?"

Hạ Minh Duệ dừng bước nhưng không quay đầu lại.

"Em cùng Mộc Nam không có gì, thật đấy! Em bảo đảm! Hôm nay chẳng qua chỉ là tình cờ gặp nhau mà thôi!"

"Ừ."

Một tiếng ừ khiến cho Lâm Thiên Y tròn to mắt kinh ngạc, không tự chủ được đi theo sau lưng Hạ Minh Duệ, không dám lên tiếng.

Thoáng chốc cô đã đi theo Hạ Minh Duệ tới phòng thay đồ, lúc Hạ Minh Duệ đi ra đã thay đổi một bộ trang phục đua xe, đem nón bảo hộ màu lam đội trên đầu cho cô.

"Sợ chết không?"

Hạ Minh Duệ kiểm tra cho cô một lượt, ôn hoà hỏi một câu. Hồi lâu Lâm Thiên Y không phản ứng kịp, ngo ngắc hỏi.

"Gì chứ?"

"Anh hỏi em có sợ chết không?"

"Sợ!"

Cách nón bảo hộ, Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, đây là lời nói thật.

"Lên xe!"

"Hà?"

Dáng vẻ thình thoảng đần độn của Lâm Thiên Y làm Hạ Minh Duệ không biết nói gì, cũng lười cùng cô nói nhảm, trực tiếp đem người nhét vào một chiếc xe rất giống xe đua.

Cô cũng chỉ xem đua xe trên TV cho nên không quá chắc chắn. Hơn nữa Hạ Minh Duệ thật sẽ đua xe sao? Đây cũng quá dữ dội đi.

Nhưng mới vừa rồi anh làm gì phải hỏi cô có sợ chết không? Sao lại quý dị như vậy chứ?

Sau khi bị nhét vào trong xe, Hạ Minh Duệ nhanh nhẹn thắt dây an toàn cho cô, lại từ trên xuống dưới kiểm tra xe mình, đợi sau khi xác định không có vấn đề gì lúc này mới lên xe cảm nhận một chút.

Đây là chiếc xe anh bỏ lại đây 3 năm trước, thật lâu không dùng, cũng cảm thấy mới lạ.

"Ngồi chắc vào!"

Hạ Minh Duệ vừa dứt lời một tiếng, Lâm Thiên Y ngo ngắc nhìn chằm chằm gò má Hạ Minh Duệ, trừng mắt nhìn, còn có chút mơ hồ.

Xe giống như mũi tên vèo một tiếng lao ra ngoài, thân thể Lâm Thiên Y bởi vì quán tính thoáng cái bổ nhào về phía trước. Nếu không phải Hạ Minh Duệ thắt dây an toàn cho cô, lại đội nón bảo hộ, bằng không cô đã bị đụng bể đầu chảy máu.

Đây không phải là đua xe, rõ ràng chính là không muốn sống mà!

Có cần phải lấy mạng ra đùa như vậy không? Hạ Minh Duệ đây là cảm thấy mạng dài quá có đúng không? Cô còn đang trong độ tuổi thanh xuân, cũng không muốn chết trẻ như vậy nha!

Lâm Thiên Y hoảng hồn vỗ vỗ ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới trắng bệch.

Xe đua của Hạ Minh Duệ là loại mui trần, cô chỉ cảm thấy gió thổi vù vù, quất vào làm rát da mặt. Có thể thấy được tốc độ của Hạ Minh Duệ nhanh tới cỡ nào.

"Này này, Hạ Minh Duệ, anh mau dừng lại, anh muốn chết ư? Nếu anh muốn chết cũng đừng lôi em theo!"

Cô thật muốn khóc, Hạ Minh Duệ lái xe nhanh như vậy, trước mặt lại là khúc cua ngoằn ngoèo, với tốc độ của anh hiện giờ hai người bọn họ chính là quỹ xuống đường ngoằn, không phải, chính xác là không chạy thoát.

"Câm miệng!"

Không chịu nổi cô tiếp tục om sòm, sớm biết cũng không mang cô theo. Con người hẹp dãi của Hạ Minh Duệ hơi híp lại, đang lúc Lâm Thiên Y mở to mắt, há to miệng chuẩn bị xem hai người bọn họ làm thế nào té xuống kia, chớp mắt, xe của Hạ Minh Duệ lẹ kỳ vượt qua khúc quanh, cô thậm chí còn nghe được tiếng bánh xe rít trên mặt đường.

Cảm giác kia giống như có người cầm một con dao cắt vào thịt mình vậy. Kinh khủng!

Sau đó cô nhìn thấy một màn kinh hiểm chỉ có thể xem trên TV, xe Hạ Minh Duệ lại chỉ có 2 bánh chạm đất, 2 bánh xe khác đã ở trên không, hiểm hóc nghiêng xe trượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 134: Bán đấu giá

Lâm Thiển Y nắm thật chặt dây an toàn, ánh mắt mở thật to, ngay cả hô hấp dường như cũng ngừng lại, trời ơi, mẹ nó! Chẳng lẽ là lướt trên không như vậy sao? Cô lại giống đã từng xem qua bộ phim tốc độ cùng kịch tính giống như vậy.

Hạ Minh Duệ chẳng lẽ còn là tay đua thần thánh?

Đây cũng quá ảo diệu mà.

Lúc xe ngừng lại, Hạ Minh Duệ như không có gì bước xuống xe, cũng mở cửa xe ra, tiện tay mở một chai nước, ưu nhã uống.

Còn một mình Lâm Thiển Y ngồi trên xe, hai mắt ngốc trệ. Không phải là cô không muốn xuống xe, nếu là cô có thể xuống đã sớm chạy xuống rồi. Máu chốt là giờ phút này đôi chân cô không nghe chủ nhân nó sai khiến, đang run bần bật, ngay cả hàm răng cũng đang đánh vào nhau.

Cô cảm thấy hôm nay cô đã đi một vòng tới Quý Môn quan, nếu là Hạ Minh Duệ tiếp tục chạy như vậy, cái mạng nhỏ của cô có khi cũng đã khai báo luôn rồi.

Hạ Minh Duệ ừng ực uống hết nửa chai nước, sau đó bóp một cái, cái chai kia liền bẹp dí rồi!

Lâm Thiển Y nuốt nước bọt, không nhúc nhích. Chân cô còn đang run đây này.

Lúc này Hạ Minh Duệ đi tới bên cạnh cô, cời nón bảo hộ, lộ ra khuôn mặt đẹp trai vô cùng. Lâm Thiển Y cứng ngắc quay đầu lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn chằm chằm anh.

Cô thế nào lại cảm thấy ánh mắt Hạ Minh Duệ có chút ý đùa cợt đây? Chẳng lẽ do cô suy nghĩ nhiều?

"Xuống xe!"

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, lười biếng dựa vào cửa xe tắm nắng, chậm rãi thở ra.

Lâm Thiển Y bỏ nón bảo hộ xuống, im lặng liếc mắt. Anh cho là cô tình nguyện ngồi trên chiếc xe rách nát này ư? Nếu mà Lâm Thiển Y biết được giá trị của chiếc xe này đoán chừng cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Nếu không phải do cô vẫn chưa bình tĩnh được, cho dù cầu xin để cho cô ngồi lên xe này lần nữa, xin lỗi, cô cũng không thêm.

Hồi lâu, Hạ Minh Duệ lần nữa quay mặt sang, rất là nghiền ngẫm nhìn cô một cái.

"Không phải em bị dọa sợ chứ? Sắc mặt sao lại tái như vậy?"

Thật sự là ánh mắt Hạ Minh Duệ quá mức thâm biếm, khiến cho Lâm Thiển Y không thể nhẫn nhịn, trợn mắt nói.

"Ai nói?"

Xi! Dám xem thường cô! Cô đi xuống cho anh nhìn một chút cho biết.

Lâm Thiển Y kiềm chế ngón tay có hơi run rẩy, có hết sức mở cửa xe, trợn mắt khiêu khích nhìn Hạ Minh Duệ.

Cô vốn tính gọn gàng nhảy xuống xe, trên thực tế cũng làm như vậy, chỉ là không đúng dịp. Chân của cô quả thật còn mềm nhũn.

Thay vì nói là nhảy, không bằng nói là đi từ từ. Dĩ nhiên, trong lúc Hạ Minh Duệ khoanh tay xem kịch vui, Lâm Thiển Y của chúng ta chân mềm nhũn, ngã từ trên xe xuống.

Khi cô thẳng đờ nằm trên đất, bên tai vang lên tiếng cười được đè nén cực thấp của Hạ Minh Duệ.

Mặc dù âm lượng của anh không lớn nhưng hiện tại lại đang là thời điểm máu chốt.

Lâm Thiển Y bằng bất cứ giá nào, dù sao cũng không phải lần đầu tiên cô bị xấu mặt trước tên khốn kiếp này. Lần này không tồi, cô ngồi thẳng người, ngược đầu, phẫn hận nhìn Hạ Minh Duệ đang ghen cười tới méo mồm.

Thật ra thì anh muốn cười cứ cười, cô thật không cảm thấy việc anh đè nén cười với khoa trương cười ha ha có gì khác nhau, cơ bản đều là đang giấu cợt cô. Cần gì giả bộ cực khổ như vậy, đúng không?

"Này, anh tiếp tục như vậy không sợ ghen chết sao?"

Cô nói còn chưa hết, nhưng vừa mới nghe như thế, bả vai Hạ Minh Duệ càng run rẩy hơn trước.

Cuối cùng cười nghiêng ngả, té ở trên mui xe. Lâm Thiển Y cảm thấy anh sẽ không phải cười đến lăn ra đất chứ.



Cười, cười, cười cho chết luôn đi!

Lâm Thiên Y vỗ vỗ cái mũi, từ trên đất đứng dậy. Lần này cô thật chậm đứng lên, tay cũng không run, chân cũng không mềm, chỉ là người khác vẫn như cũ cười không dứt.

"Này này, anh đủ rồi nha!"

Lâm Thiên Y dùng sức vỗ vỗ sườn xe, tiếng ‘bộp bộp’ vang dội. Lúc này mới rút cuộc kéo lại được lực chú ý của Hạ Minh Duệ. Chẳng qua là Hạ Minh Duệ tương đối đau lòng cho chiếc xe yêu quý của anh mà thôi.

Lúc trở về, Hạ Minh Duệ đem chìa khoá xe của mình đưa cho Lâm Thiên Y, nói rằng anh còn có chút chuyện, để cô về trước.

Lâm Thiên Y hừ một tiếng, cầm chìa khoá xe cũng không quay đầu lại rồi đi.

Hai ngày sau cũng chính là ngày bán đấu giá chiếc nhẫn kim cương Mộng Áo Thủy Tinh. Hôm nay, Lâm Thiên Y dậy thật sớm, từ sớm đã đi tới phòng triển lãm của công ty.

Về phần Hạ Minh Duệ anh so với cô còn đi sớm hơn.

Mặc dù cô đã tới sớm nhưng nơi này đã có khá đông người đến tham quan.

Chiếc nhẫn kim cương màu tím Mộng Áo Thủy Tinh kia được đặt ở trung tâm phòng triển lãm, được trưng bày trong một hộp thủy tinh trong suốt được khoá lại, chung quanh còn có 4 nhân viên bảo vệ. Nhìn như vậy thôi cũng đủ biết giá trị chiếc nhẫn kim cương này không rẻ.

Lâm Thiên Y cũng chỉ dám đứng từ xa quan sát, mặc dù như vậy nhưng màu tím xa hoa kia vẫn làm loá mắt cô. Viên kim cương kia phát ra ánh sáng ngọc chói mắt, lần đầu tiên nhìn thấy cô đã bị hấp dẫn.

Dĩ nhiên cô cũng chỉ là xem một chút thôi, dù sao cô không có tiền. Đối với đại đa số người tới có lẽ cũng chỉ muốn ngắm nhìn cái đẹp của nó mà thôi.

Thời điểm bán đấu giá chiếc nhẫn kim cương là lúc 9 giờ sáng.

Mà bây giờ chỉ khoảng 7 giờ 30, chưa tới 8 giờ, cách giờ bán đấu giá còn một khoảng thời gian.

Trong phòng có không ít nhiếp ảnh gia hướng về phía chiếc nhẫn kim cương mà tác nghiệp, khắp phòng đều là ánh sáng chớp tắt của máy chụp hình, người đến người đi.

Chỉ có điều cách chiếc hộp thủy tinh khoảng 1m, bên trong không người nào dám đến gần. Nhân viên bảo vệ ở đó cũng không phải để trang trí, dù sao trên người bọn họ đều trang bị súng.

Xem ra tập đoàn Hạ thị lần này rất coi trọng buổi bán đấu giá, cũng không biết cuối cùng chiếc nhẫn kim cương Mộng Áo Thủy Tinh sẽ rơi vào tay ai.

Lâm Thiên Y thấy qua không ít người cố gắng đến gần Mộng Áo Thủy Tinh, cũng đều bị nhân viên bảo vệ không khách khí đuổi đi.

Cho dù đối mặt với tầng tầng lớp lớp bảo vệ, vẫn có không ít người bị ánh sáng chói mắt của viên kim cương hấp dẫn, đặc biệt đối với những người si mê kim cương.

Đại khái hơn 8 giờ, đám người vây xem càng ngày càng nhiều, cơ hồ đến mức phải chen chúc. Nếu không phải có bảo vệ cảnh cáo, không ít người cũng muốn tiếp xúc gần hơn với chiếc nhẫn.

Cũng đúng lúc này, trong đám người không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết là bị người nào đẩy một cái, một nhiếp ảnh gia đeo kính bị người phía sau đẩy một cái cả người ngã nhào trên đất. Hơn nữa lại còn vừa vịn ngã vào trong khu vực cấm, trước tủ trưng bày chiếc nhẫn kim cương Mộng Áo Thủy Tinh.

Đại khái cũng chính là trong một cái chớp mắt như vậy, người đàn ông đeo kính liền bị hai nhân viên bảo vệ nắm cánh tay lôi ra ngoài.

"Làm gì vậy? Không muốn sống phải không?"

Một người trong đám nhân viên bảo vệ đôi mắt bén nhọn tròn mắt nhìn chăm chăm người nhiếp ảnh gia đeo kính một cái.

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, cũng không biết mới vừa rồi bị ai đẩy một cái."

Người nhiếp ảnh gia đeo kính vừa gật đầu vừa cúi người nói xin lỗi, sắc mặt nhân viên bảo vệ lúc này mới thoáng dễ nhìn một chút.

"Sau này chú ý một chút, đây chính là vật phẩm quý trọng, nếu lỡ xảy ra chuyện gì không ai gánh nổi trách nhiệm này đâu."

Nhân viên bảo vệ cúi kính nói to.

Nhiếp ảnh gia đeo kính lập tức gạt đầu đồng tình, thái độ vô cùng nhún nhường. Hết lần này tới lần khác khiến người ta không thể tức giận.

Đội nhân viên bảo vệ lần nữa quay về vị trí, người nhiếp ảnh gia đeo kính

mới lưu luyến nhìn chiếc nhẫn kim cương kia một cái, thừa dịp không ai chú ý đi ra khỏi đám đông.

Một lát sau, Lâm Thiên Y liền thấy Mộc Nam từ trong một đám nhiếp ảnh gia đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 135: Gặp chuyện không may

Mộc Nam vừa xuất hiện nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt của cánh phụ nữ, cũng có không ít người thu hồi tầm mắt từ viên kim cương, ủa về hướng Mộc Nam.

Mộc Nam ưu nhã tháo mắt kính xuống, ngón tay trắng nõn thon dài, ngay cả Lâm Thiên Y nhìn thấy cũng có chút ghen tỵ.

Động tác này được Mộc Nam làm đặc biệt chậm, cho đến khi người khác theo dõi việc anh ưu nhã tháo mắt kính xuống có thể thấy được chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đeo ở ngón giữa tay anh.

Không thể không nói, một chiếc nhẫn kim cương ưu chất như vậy đeo ở trên tay Mộc Nam thật sự là vật hợp theo loài, ít ra tay của anh sạch sẽ không tìm được một chút tỳ vết nào.

"Anh Nam, xin hỏi chiếc nhẫn trên tay anh và Mộng Áo Thủy Tinh là cùng một bộ sưu tập sao?"

Cánh nhà báo rồi rít đem micro đưa tới trước người Mộc Nam, chen lấn cướp lời hỏi.

Trông rất xinh đẹp của Mộc Nam chớp chớp, nhất thời làm say mê số đông người, đưa tới vô số tiếng thét chói tai. Anh gài mắt kính vào túi áo trước ngực, xoè hai bàn tay với mười ngón tay thon dài ở trước mặt mọi người xoay một vòng.

Màu trắng của kim cương ở dưới các loại đèn cùng máy quay phim rơi xuống tán ra ánh sáng ngọc chói mắt, hết sức rực rỡ, duy mỹ.

Ánh mắt của anh dò xét toàn sảnh, đôi mắt lấp lánh dưới sự phản xạ của kim cương cũng phát ra hào quang bốn phía. Sau đó Lâm Thiên Y liền nghe được giọng nói trầm thấp ưu nhã của anh vang lên trong đại sảnh huyền ảo.

"Vâng, đây cũng là chiếc nhẫn trong bộ sưu tập Mộng Áo Thủy Tinh, do một chế tác gia nổi danh thế giới Andrew thiết kế, hơn nữa đây cũng là phiên bản có hạn. Những ai yêu thích kim cương hoàn toàn không thể bỏ qua, nếu không thật sự sẽ tiếc nuối cả một đời, chiếc nhẫn này là do tôi đã đặt trước đây!"

Mộc Nam cười như gió xuân ấm áp, chậm rãi nói. Chiếc nhẫn kim cương trên tay cùng bản thân anh đều chói mắt giống nhau, có vài người chính là như vậy, dựa vào vẻ bề ngoài xuất sắc, đi tới chỗ nào cũng đều là tiêu điểm để mọi người chú ý.

Thời điểm ánh đèn chiếu tới, Mộc Nam phối hợp gạt đầu mỉm cười, một bộ dáng ngôi sao quốc tế tầm cỡ.

Lâm Thiên Y đứng ở phía sau đám người, hướng về phía Mộc Nam giơ lên ngón giữa, mà ánh mắt của Mộc Nam lại như xuyên thấu qua vậy, cách xa như vậy cũng có thể thấy cô trong đám người.

Cách một đám người đông đúc cùng đám nhà báo, Mộc Nam vẫn không quên rướn cổ, hướng về phía Lâm Thiên Y nghịch ngợm nháy mắt. Lâm Thiên Y trực tiếp quay đầu sang chỗ khác, hoàn toàn xem như không thấy anh.

Rất nhanh đã tới 9 giờ mà mọi người đang mong đợi.

"Xin mọi người giữ im lặng!"

Cũng như Mộc Nam, một người đáng mạo đẹp trai, trưởng thành chừng chạc như Hạ Trí Vũ vừa xuất hiện cũng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về đài phát biểu.

Nơi đó Hạ Trí Vũ một thân âu phục được cắt may khéo léo màu xám tro, ưu nhã mà đứng, đoan trang khí phách.

"Vô cùng cảm ơn mọi người có thể bỏ chút thời gian quý báu tới tham gia buổi đấu giá hôm nay. Món vật phẩm tôi muốn đấu giá hẳn mọi người đều đã biết. Tiếp theo đây tôi xin mời nhà thiết kế Andrew giải thích một chút cho mọi người cùng biết về Mộng Áo Thủy Tinh!"

Hạ Trí Vũ lui sang một bên, dẫn đầu vỗ tay, Andrew rút cuộc xuất hiện trước mặt mọi người.

Trái ngược với Hạ Trí Vũ đẹp trai thành thực, Andrew tương đối kém cỏi hơn nhiều. Anh thoát nhìn đã hơn 40 tuổi, dáng dấp hơi thấp, hơn nữa lại còn mập mạp, thoát nhìn rất có thiện cảm.

Sau khi anh giải thích về Mộng Áo Thủy Tinh xong, toàn sảnh liền trở nên cuồng nhiệt, rất nhiều người ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kim cương đang an tĩnh nằm trưng bày ở nơi nào đó nhưng vẫn phát sáng bốn phía.

Sau đó Hạ Trí Vũ lại nói thêm vài lời cảm ơn, mời Andrew xuống chỗ ngồi, lúc này mới lại đứng ở giữa đài phát biểu.

"Không biết mọi người còn thắc mắc gì không? Nếu như không có vấn đề gì vậy kể tiếp chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá. Giá khởi điểm là 10 vạn."

"Tôi ra 20 vạn."

"30 vạn."

"100 vạn."

Cái thế giới này cho tới bây giờ đều không thiếu người có tiền, lại càng không thiếu người vì muốn có được một nụ cười của mỹ nhân mà vùng tiền như rác.

Cũng đúng lúc này, trong sảnh đột nhiên tối đen, sau đó liền "đùng" một tiếng súng nổ, tiếp theo đó là tiếng thủy tinh bể tan tành.

"Leng xeng" roi đầy đất, vốn là vì lý do an ninh, hộp trưng bày đã được qua xử lý đặc biệt, vậy mà hôm nay lại bị người một súng bắn bể.

"A!"

Nhất thời hiện trường trở nên hỗn loạn, tiếng phụ nữ hét chói tai, tiếng gào hét khắp nơi.

Đột nhiên xuất hiện biến cố không chỉ khiến cho mọi người có mặt trong lòng hết hoảng, ngay cả luôn luôn trấn định Hạ Trí Vũ cũng u ám.

Vì buổi đấu giá hôm nay, anh đã làm vài khâu chuẩn bị. Trước lúc bắt đầu đấu giá, anh rõ ràng đều cho người kiểm tra không sót một phương diện nào, bảo đảm không có bất kỳ sai sót nhầm lẫn nào mới yên tâm, nhưng mà bây giờ?

Anh nuôi một đám nhân viên phế vật hay sao?

Trên tay Hạ Trí Vũ cầm một ly rượu sớm đã bị anh vì tức giận mà bóp nát báy. Mảnh thủy tinh ghim vào trong lòng bàn tay, máu tươi giàn giụa, anh cũng không cảm thấy đau.

"Người đâu?"

Hạ Trí Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, sau lưng liền có mấy người vệ sĩ mặc tây trang đen xuất hiện.

"Các người nói xem chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Không phải đã bảo đảm không có sơ sót gì sao?"

"Cậu chủ, chúng tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, rõ ràng trước khi bắt đầu chúng tôi đã đi kiểm tra một vòng, không có dấu vết hư hại gì!"

"Một đám phế vật."

Hạ Trí Vũ giận chận, tức giận nói.

"Các người tốt nhất nên cầu nguyện Mộng Áo Thủy Tinh không bị trộm đi. Nếu không hậu quả các người tự biết!"

"Toàn bộ không được nhúc nhích, nằm xuống!"

Một đám người che mặt tay cầm súng, dùng súng chia vào đám người tay ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Lâm Thiển Y giờ phút này cũng nghe lời ngồi chồm hổm trên đất, hai tay ôm đầu, mặc dù toàn bộ đèn nơi này bị tắt, nhưng là vì ban ngày nên cũng không ảnh hưởng tới ánh mắt.

Một đám thanh niên trên mặt đeo mặt nạ, trong tay cầm súng, dùng súng chỉ vào đám người đang ngồi ôm đầu như hổ rình mồi.

Bỗng nhiên một phát súng khiến đèn chùm thủy tinh trên trần nhà bị bắn bể tan tành, đám người đứng dưới đèn chùm nhao nhao hét chói tai né tránh.

Rất không đúng lúc, Lâm Thiển Y đang ở phía dưới đèn chùm thủy tinh, khi đèn chùm rơi xuống đất, Lâm Thiển Y bị vây ở giữa căn bản là không kịp tránh né.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mảnh vụn của đèn hướng về phía cô.

Giờ phút này trong đầu Lâm Thiên Y trống rỗng, chỉ có thể nhắm chặt mắt, hai tay gắt gao bảo vệ đầu, cố gắng dùng lưng mình hứng chịu tai nạn bất thành linh.

Trong chớp mắt đèn chùm rơi xuống, cô đã hối hận đến ruột gan trống rỗng, sớm biết cô đã trốn đi chỗ khác. Lần này thì hay rồi, rất có thể cái mạng nhỏ này liền để lại đây.

Đau đớn như trong dự đoán cũng không có đến, Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy thân thể của mình nhẹ đi, bị một cái ôm ấm áp kiên cố lại vô cùng quen thuộc của người nào đó ôm vào trong lòng.

Khi mọi thứ hết thấy dừng lại, cô rõ ràng nghe được tiếng người nọ rên đau đớn. Còn có tiếng rên hừ trầm đục khiến trái tim cô cũng chùng xuống.

Lâm Thiên Y bỗng chốc mở to mắt, đập vào mắt là con người đen thẫm thúi lại lộ ra chút quan tâm của Hạ Minh Duệ, trong lòng nhất thời ấm áp, có loại cảm giác vô cùng an tâm, dường như mỗi một lần cô gặp phải khó khăn, người trước mắt này cuối cùng đều bất ngờ xuất hiện ở bên người cô, cho cô hy vọng.

Lâm Thiên Y nuốt một ngụm nước bọt, thời điểm trái tim hoảng sợ khôi phục lại bình tĩnh, cô mới phát hiện sắc mặt Hạ Minh Duệ không tốt lắm.

"Hạ Minh Duệ, anh không sao chứ?"

Lâm Thiên Y len lén liếc nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ, có chút chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 136: Hạ minh duệ nhập viện

"Em là kẻ ngốc sao? Tại sao lại không tránh?"

Rõ ràng giọng nói tức giận lại mang theo sự chất vấn.

Lâm Thiên Y đảo cặp mắt trắng dã, cô cũng muốn né chứ, nhưng quan trọng là thể rơi của đèn nhanh quá, thế nên lực bất tòng tâm.

"Có bị thương không?"

Hạ Minh Duệ đặt Lâm Thiên Y trên nền nhà, vẫn ôm cô như vậy, cánh tay của anh cũng có chút ê ẩm. Khi anh để Lâm Thiên Y xuống mới theo cánh tay của cô cẩn thận kiểm tra một lượt, cho đến khi xác nhận cô không có bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thiên Y lắc đầu một cái, bày tỏ mình không sao, một đôi mắt trong suốt thẳng tắp nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

Tức giận nhìn Lâm Thiên Y một cái, Hạ Minh Duệ muốn đứng lên, lại phát hiện có gì đó không đúng, bởi vì anh căn bản không dùng sức được, nhất là sau lưng đến eo, đau đến chết lặng.

Mà ngồi dưới đất Lâm Thiên Y chỉ kịp nghe Hạ Minh Duệ kêu đau một tiếng.

Loại tình huống mới vừa rồi, nếu anh không cứu cô, bảo đảm người phụ nữ ngu ngốc kia cứ như vậy mà bị đè chết. Nhưng cũng không biết tại sao khi nghĩ đến người phụ nữ kia sẽ bị thương, thậm chí có thể mất mạng, tim anh bỗng cảm thấy trống rỗng, anh cơ hồ không hề suy nghĩ gì liền chạy tới.

Vốn dĩ khoảng cách giữa Hạ Minh Duệ và Lâm Thiên Y cũng hơi xa, người phụ nữ kia lại không né không tránh, mặc dù anh kịp thời xông tới, hoàn hảo đem cô bảo vệ ở trong ngực mình thế nhưng cái đèn chùm trên trần nhà rớt xuống cũng không phải chuyện nhỏ, hơn nữa lại treo cao như vậy cho dù không rớt trúng anh, giờ phút này Hạ Minh Duệ cũng bị thương không nhẹ.

Mà Hạ Minh Duệ hôm nay lại không mặc tây trang, chỉ mặc đơn giản một chiếc áo sơ mi ngắn tay rất mỏng, cho nên rất nhiều mảnh vụn của đèn thủy tinh đâm vào lưng anh. Nếu như Lâm Thiên Y ở sau lưng Hạ Minh Duệ sẽ không khó phát hiện áo sơ mi trắng của anh đã bị nhuộm đầy máu đỏ.

Cũng may cho anh là đèn rơi xuống không có đập trúng đầu anh, nếu không Hạ Minh Duệ liền thành đũa ngọc mất rồi.

Thật ra thì sự việc này cũng chỉ phát sinh trong nháy mắt. Rất nhanh sau đó ánh đèn lại sáng lên trong hội trường, đám người xao động thất kinh khôi phục lại trấn định, bất quá hiện trường hỗn loạn khiến lòng bọn họ còn có chút sợ hãi.

Dường như là trong tích tắc đèn sáng lên, Hạ Trí Vũ liền đưa mắt nhìn về phía tủ trưng bày Mộng Ảo Thủy Tinh, kết quả bên trong trống trơn, cái gì cũng không có.

Trong nháy mắt đó lửa giận trong lòng anh bùng phát mãnh liệt, hận không thể bắt được đám người trộm đồ đem bằm thành nhiều mảnh.

Cho nên mặc dù anh biết có người bị thương nhưng cũng không để ý nhiều. Trong quan niệm của anh, người bị thương có thể dùng tiền tới giải quyết, thế cho nên anh cũng không biết người bị thương đó là em trai anh Hạ Minh Duệ.

Về phần đám trộm nhân lúc đèn thủy tinh rớt xuống, toàn sảnh hỗn loạn liền nhân cơ hội bỏ trốn. Mặc dù vệ sĩ của Hạ Trí Vũ cẩn thận tìm kiếm lũ trộm nhưng bắt đắ dĩ người quá đông, nhiều lần họ cũng bị cản trở, thế cho nên họ chỉ có thể tro mắt nhìn đám đông kia giúp lũ trộm lấy đồ bỏ lên xe trốn đi.

"Lo lắng cái gì, còn không mau báo cảnh sát!"

Trong lòng Hạ Trí Vũ trước sau nghẹn một cục tức, hôm nay vật quan trọng như vậy không còn, anh làm thế nào giải thích với tập đoàn Hạ thị? Làm thế nào giải thích với cha anh? Tổn thất này phải tính toán như thế nào?

"Hạ Minh Duệ, anh sao vậy?"

Sắc mặt Hạ Minh Duệ rất kém, Lâm Thiên Y không nhìn được đưa tay đỡ anh. Phía sau lưng Hạ Minh Duệ tại sao lại ướt như vậy?

Lâm Thiên Y hồ nghi rút tay về, đập vào mắt là một mảnh đồ tươi. Cô hoảng hồn.

Lâm Thiên Y tròn to mắt, khuôn mặt không thể tin.

"Anh bị thương?"

Đúng rồi, cô ở dưới đèn cũng không tránh được hưởng chi là Hạ Minh Duệ từ đằng xa nhào tới.

Hạ Minh Duệ không lên tiếng, liếc cô một cái, chân mày nhíu thật chặt.

"Có nặng lắm không?"

Lâm Thiên Y gấp gáp, luống cuống.

Cô cố hết sức đỡ Hạ Minh Duệ đứng lên, đem cánh tay của anh khoác lên bả vai mình, một tay khác chuyển sang ôm hông anh.

"Đừng..."

Hạ Minh Duệ cắn răng, thờ hồn hên.

Dường như nhận ra được Hạ Minh Duệ có cái gì không đúng, trong lòng Lâm Thiên Y luống cuống hơn, đơn giản liền bắt đầu không biết làm sao, càng quan tâm người càng hốt hoảng.

"Thế nào? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Bàn tay Lâm Thiên Y đỡ Hạ Minh Duệ cũng bị nhuộm thành màu đỏ, ngay cả tay cô cũng run lẩy bẩy.

"Em đừng động!"

Hạ Minh Duệ đẩy ra cánh tay đỡ anh của Lâm Thiên Y, khom người mà đứng, lại không thể đứng thẳng được.

Mắt thấy trán Hạ Minh Duệ bắt đầu mồ hôi rịn đầy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y cũng có chút thê thảm.

"Anh chảy máu nhiều quá..."

Hạ Minh Duệ tức giận liếc cô một cái, đây không phải là đang nói nhảm sao?

"Em lái xe chở anh tới bệnh viện."

Sắc mặt Hạ Minh Duệ tái nhợt cùng với cái trán lấm tấm mồ hôi kia, môi mỏng mím chặt, thoát nhìn đang phải chịu đựng đau đớn vô cùng.

Ngang lưng sao lại đau đến vậy?

Hạ Minh Duệ cắn răng, đoán chừng là xương sườn chỗ đó bị đèn rơi trúng gãy rồi. Thật may là chiếc đèn khổng lồ như vậy lại rơi lệch sang bên hông anh, nếu thật sự rơi vào sau lưng anh, vậy thì đoán chừng đời này anh đừng mong đứng lên được.

Nghĩ như vậy, có phải anh cũng may mắn rồi không?

Cũng may mắn là rơi trúng người anh, nếu thật rơi trúng người phụ nữ kia...

Hạ Minh Duệ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"À, được!"

Lâm Thiên Y gật đầu như gà mổ thóc, tầm mắt lại như nhựa cao su dính trên người Hạ Minh Duệ, không chịu nhúc nhích.

Hạ Minh Duệ không khỏi than thở.

"Em có thể nhận rõ tình huống lúc này hay không? Hiện tại chỉ gãy một cái xương sườn, em ở đây tiếp tục lời kéo, thắt lưng anh cũng gãy theo!"

Ngủ ngốc!

Hạ Minh Duệ vừa khề thờ liền kéo theo đau đốn phía sau lưng, vì vậy thật thấp hít một hơi khí lạnh.

Lâm Thiên Y cả kinh, lập tức hoàn hồn. Thật may là xe Hạ Minh Duệ vừa lúc đậu ở bên ngoài, cô cẩn thận đỡ Hạ Minh Duệ đến ghế ngồi phía sau nằm xuống.

Cũng thật may là Hạ Minh Duệ bị thương, sự nhẫn nại của anh không phải là tầm thường. Nếu là người bình thường đã sớm ngất đi, mà Hạ Minh Duệ còn tỉnh đến bây giờ, không thể không thừa nhận người đàn ông này thật đúng là kiên cường.

Bất quá nghĩ đến anh bị thương... trong lòng Lâm Thiên Y liền khó chịu, hơn nữa người đàn ông này lại vì cứu cô mà bị thương.

Cũng không biết vì sao, Lâm Thiên Y đột nhiên cảm thấy thật ra người này trừ thỉnh thoảng nói lời ác độc một chút, không phân rõ phải trái một chút, thô bạo một chút, thật ra thì những chuyện khác cũng rất tốt.

Nói thí dụ như dáng dấp anh đủ đẹp trai, trong nhà đủ có tiền. Quan trọng là... anh đối với cô cũng đủ tốt? Hừ? Lời này nghe thế nào không được tự nhiên nhỉ? Anh đối với cô cũng không thể nói là tốt, vẫn còn sai cô làm việc này việc kia....

Khẩu khí lúc nói chuyện cũng cực kỳ ác liệt đáng đánh đòn. Thỉnh thoảng còn cáu kỉnh với cô, người này đến tốt cùng là tốt ở chỗ nào chứ?

Nhưng vì cái gì cô chính là cảm thấy người này so với trước đây cực kỳ thuận mắt chứ?

Hạ Minh Duệ vừa vào bệnh viện liền được một cô y tá nhiệt tình đỡ lên giường cấp cứu. Khi Hạ Minh Duệ nằm ở đó, Lâm Thiên Y mới chính thức thấy rõ anh bị thương nặng đến mức nào, gãy một cái xương sườn coi như là may mắn rồi.

Trải qua bước đầu kiểm tra, bác sĩ phán đoán là bị nứt xương, không tính là quá nghiêm trọng, toàn bộ chính là bị cái đế đèn thủy tinh nện vào, không để xử lý chính là vết thương sau lưng anh.

Sau lưng Hạ Minh Duệ có không ít mảnh thủy tinh do đèn bể đâm vào, bác sĩ muốn gấp từng mảnh từng mảnh ra hết, sau đó mới bôi thuốc băng bó cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 137: Nghe điện thoại

Cô ở bên ngoài nhìn thấy mà đau lòng, nếu là chính mình bị nhất định sẽ đau đến chết đi sống lại. Khi còn bé chỉ bị thương có chút xú cô đã không chịu nổi, chỉ bị đứt tay thôi mà cô có thể đau lòng tới nhiều ngày.

Cũng may Hạ Minh Duệ bị thương nặng như vậy còn có thể không nói tiếng nào, giống như một người không có việc gì trách mắng cô.

Cô không khỏi nhớ tới lúc cô và Cố Hiểu Kha bị bắt cóc, người đàn ông kia bị nhiều người vây đánh như vậy lại không có một chút sợ hãi, ngược lại đem những người đó đánh cho tơi tả. Tình huống lúc đó ghê gớm cỡ nào cô chính mắt chứng kiến, trên người Hạ Minh Duệ bị gãy đá thương nhiều không đếm hết. Khi cô bôi thuốc cho anh cũng có chút không đành lòng, mà người đàn ông kia vẫn như trước vừa xem TV mặt không đổi sắc mặc cho cô gầy vò bôi thuốc.

Người đàn ông như vậy mới có thể là trụ cột gia đình. Lâm Thiên Y đột nhiên cảm thấy người giống như Hứa Hạo Trạch thật đúng chỉ là đẹp mã, tất cả đều dựa vào phụ nữ giúp đỡ.

Nghĩ nghĩ, cũng không biết thế nào, khoe miệng Lâm Thiên Y liền cong lên. Khi Hạ Minh Duệ được đẩy ra sau khi xử lý vết thương xong liền thấy Lâm Thiên Y một người đứng ở cửa nhìn về hướng anh, ngơ ngác cười khúc khích.

Thật là thua cô luôn!

Ban đầu tại sao anh lại bị người phụ nữ này lừa vậy chứ?

Hiện tại trả hàng lại có còn kịp không nhỉ?

"Hồi hèn!" Hạ Minh Duệ nằm ở trên giường, chịu đựng cảm giác đau rát sau lưng, hướng về phía Lâm Thiên Y vẫy vẫy tay.

"Hả? Ặc!"

Lâm Thiên Y phục hồi lại tinh thần mới phát hiện không biết từ lúc nào Hạ Minh Duệ đã đến trước mặt cô. Đầu tiên cô hơi sững sốt, sau đó phản ứng kịp, dường như có chút lúng túng, hắc hắc cười hai tiếng.

"Em cười như kẻ ngốc vậy!"

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, thu hồi ánh mắt, được cô y tá đẩy tới phòng bệnh.

Lâm Thiên Y lập tức chạy như điên đuổi theo.

Bởi vì sau lưng Hạ Minh Duệ bị thương, lại bị nứt xương sườn, chỉ có thể nằm sấp ở trên giường, tay còn cầm cái ống tiêm truyền dịch.

Lâm Thiên Y đưa đầu tới trước mặt anh, hơi khom người, rất ân cần hỏi.

"Có đói bụng không? Có khát hay không? Có muốn ăn gì không? Em đi mua cho anh."

Hạ Minh Duệ cố hết sức nghiêng đầu liếc cô một cái, vừa lúc liếc nhìn lúc cô đang khom lưng, trong nháy mắt đó lộ ra cảnh xuân vô hạn.

Không khỏi âm thầm nuốt nước bọt, người phụ nữ chết tiết này lúc ra cửa không thể chú ý cách ăn mặc của bản thân một chút được ư? Lại còn dùng cái giọng dụ dỗ trẻ nhỏ nói với anh? Có làm hay không?

Lâm Thiên Y không chút chú ý tới vẻ mặt cau mày của Hạ Minh Duệ, giọng nói lần nữa mềm thêm một phần.

"Có phải sau lưng còn đau không? Không có chuyện gì, ráng chịu đựng vài ngày là sẽ khoẻ lại thôi!"

Người phụ nữ chết tiết! Thật là không mờ bình thì ai biết trong bình có gì. Anh lại không phải phụ nữ, không đến nỗi chút đau đớn này lại không chịu nổi. Nhớ trước đây thương tích so với bây giờ còn ghê gớm hơn, đây chẳng qua chỉ là chuyện vặt mà thôi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hạ Minh Duệ vang lên.

Điện thoại di động của Hạ Minh Duệ được anh bỏ trong túi quần, bởi vì lưng bị thương anh cũng không muốn nhúc nhích, liền dùng ngón tay không truyền nước biển kia chỉ túi mình.

Lần này Lâm Thiên Y ngược lại rất nghe lời đưa tay móc điện thoại Hạ Minh Duệ ra.

Cô tính đưa điện thoại cho Hạ Minh Duệ, vậy mà Hạ Minh Duệ lại mở miệng trước.

"Em nghe đi, nếu như có ai tìm anh thì nói anh vẫn chưa dậy!"

Lâm Thiên Y.....

Đang ở trong bệnh viện lại nói là chưa dậy, có thể nói dối trắng trợn vậy sao?

Người gọi là Ôn Uyển Thiên. Đây không phải là mẹ kế Hạ Minh Duệ sao? Người này thật đúng là không có lễ phép, ngay cả cách xưng hô cũng không ghi vào. Có điều chuyện này cũng khá hợp tâm ý Lâm Thiên Y, bởi vì từ trong thâm tâm cô cũng không thích người phụ nữ Ôn Uyển Thiên này.

"Minh Duệ à!"

Trong điện thoại, giọng nói mang ý tứ hàm xúc của Ôn Uyển Thiên làm cho Lâm Thiên Y sững sốt, sau đó cũng lễ phép gọi một tiếng.

"Bác gái, chào bác, con là Lâm Thiên Y!"

Cô vốn thật muốn giống như Hạ Minh Duệ bảo, nói anh đang ngủ, nhưng người nọ lại là mẹ kế anh nha, nếu là cô thật nói như vậy, không phải sẽ bị lộ tẩy sao? Hạ Minh Duệ có ở nhà hay không vừa nhìn là biết.

"Minh Duệ đâu? Cô để cho nó nghe điện thoại đi!"

Vừa nghe là giọng Lâm Thiên Y, giọng nói Ôn Uyển Thiên hoàn toàn lạnh xuống.

"Thật ngại quá bác gái, Hạ Minh Duệ anh ấy hiện tại không tiện nghe máy."

Lâm Thiên Y nói là lời nói thật, hơn nữa còn là hoàn toàn thật.

"Không tiện nghe máy? Tôi thấy là cô không muốn để nó nghe thì có!"

"Không, không phải như thế!"

Lâm Thiên Y ngược mặt lên trần, người phụ nữ này đến tột cùng là làm bằng gì vậy? Ngay cả việc cô không muốn để cho Hạ Minh Duệ nghe máy cũng tưởng tượng ra được. Chẳng lẽ bà mắc chứng hoang tưởng?

"Há? Vậy chuyện là sao? Hay là hai người đang làm cái chuyện đó nên nó mới không thể nghe máy?"

"Không có!"

Trên thực tế, Ôn Uyển Thiên chỉ là muốn xác nhận chuyện phát sinh ngày hôm nay trong buổi đầu giá có quan hệ trực tiếp với Hạ Minh Duệ hay không, vậy mà khi Lâm Thiên Y vừa nghe đến hai người đang làm cái chuyện đó lập tức liền nghĩ tới cô cùng Hạ Minh Duệ làm "cái loại chuyện đó".

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng, không khỏi liếc mắt trợn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái. Hai người ở rất gần cho nên giọng nói Ôn Uyển Thiên trong điện thoại Hạ Minh Duệ cũng nghe "cái chuyện đó" rõ mồn một.

Khuôn mặt vì bị thương có chút suy yếu lập tức lộ ra một chút ý cười.

Lâm Thiên Y nghiêng đầu đi, quyết định nhắm mắt làm ngơ.

"Không có."

Giọng nói Ôn Uyển Thiên kéo thật dài, Lâm Thiên Y trả lời càng dứt khoát thì bà càng hoài nghi.

"Cô có thể cho tôi biết hiện tại hai người đang ở đâu không?"

Khẩu khí Ôn Uyển Thiên như đang giải quyết việc công.

"Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, thân là quản lý công ty Hạ Minh Duệ cùng thư ký của nó cô Lâm lại cùng nhau vắng mặt, như vậy có được không chứ?"

"Không phải vậy, bác gái, bác nghe con giải thích!"

Lâm Thiên Y quay đầu nhìn Hạ Minh Duệ thăm dò, ý là cô có thể nói bọn họ đang ở bệnh viện không.

Cô tại sao không thể nói Hạ Minh Duệ bị thương nặng như vậy, người nhà họ Hạ bọn họ lại không một ai biết? Còn chạy tới chất vấn hỏi sao bọn họ lại không có mặt ở công ty?

Đột nhiên Lâm Thiên Y liền hiểu rõ, thì ra Hạ Minh Duệ ghét Ôn Uyển Thiên như vậy không phải là không có đạo lý, ít nhất từ trên người Ôn Uyển Thiên cô không cảm nhận được một chút tình cảm gia đình ấm áp.

Hạ Minh Duệ cho Lâm Thiên Y ánh mắt tùy ý cô, liền quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

"Giải thích? Tôi cũng muốn nghe xem các người giải thích như thế nào."

Rõ ràng là giọng nói chất vấn khiến Lâm Thiên Y rất khó chịu, giọng nói lập tức cũng lạnh lùng xa cách không ít.

"Là như vậy bác gái, con cùng Hạ Minh Duệ mới vừa rời ở công ty, anh ấy vì cứu con nên bị đèn treo rơi trúng, trước mắt bị nứt xương sườn, trên người cũng bị thương không nhẹ. Xin lỗi, chúng con không cách nào quay về công ty được, làm thư ký kiêm trợ lý dưới tình huống không ai chăm sóc quản lý Hạ, con cảm thấy con cần thiết phải ở lại bệnh viện chăm sóc anh ấy. Thật sự xin lỗi!"

Lâm Thiên Y oanh tạc nói một đồng, cũng không quản Ôn Uyển Thiên có nghe hay không. Trong lúc nói cô còn hung hăng nhấn mạnh ba chữ quản lý Hạ. Ý vị châm chọc mười phần.

Là người trong nhà không có mặt đầu tiên khi biết con trai mình bị thương nhập viện, lại còn khí thế hung hăng chạy tới chất vấn tại sao không có ở công ty. Có thể thấy được người này bình thường khẳng định cũng chẳng đối tốt gì với Hạ Minh Duệ.

"Cô nói gì? Minh Duệ bị thương? Chuyện khi nào?"

Ôn Uyển Thiên nghe Lâm Thiên Y nói, giọng nói lập tức thay đổi thành lo lắng giật mình. Lâm Thiên Y ở trong lòng cười lạnh.

Nếu như có tâm chẳng lẽ lại không biết Hạ Minh Duệ bị thương? Lúc ấy phòng đầu giá nhiều người như vậy, cô cũng không tin không một ai lại không nhìn thấy Hạ Minh Duệ bị thương.



"Aizz, Tiểu Thiên, các con ở bệnh viện nào, bác lập tức đến ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 138: Chết đối

Lâm Thiên Y cúp điện thoại, trong lòng khinh thường hừ lạnh.

Một lát sau, Ôn Uyển Thiên liền chạy tới, đi cùng bà còn có Hạ Từ Ngang. Lâm Thiên Y nhìn ngó xung quanh một lúc, không thấy bóng dáng Hạ Trí Vũ, lúc này mới thu hồi tầm mắt, từ ghế ngồi đứng lên lễ phép chào hỏi một tiếng.

"Bác trai, bác gái!"

"Nó thế nào rồi?"

Người hỏi chính là Hạ Từ Ngang, cũng chính là cha Hạ Minh Duệ. Ngực khí của ông rất ngượng ngao, nghe vào rất cứng rắn, sắc mặt không thể nào tốt hơn. Lâm Thiên Y cảm thấy đoán chừng người cha này cũng không mong gặp Hạ Minh Duệ, thật là một đứa con đáng thương.

Lâm Thiên Y muốn nhắc nhở Hạ Minh Duệ rằng cha mẹ anh đã tới, còn không mau chào hỏi.

Cô nghi ngờ quay đầu, lại phát hiện Hạ Minh Duệ tên kia đang nghiêng đầu, khép hờ hai mắt, lông mi thật dài dày đặc bao trùm trên mí mắt, tạo nên một vệt bóng lớn. Thỉnh thoảng khi ánh mặt trời xuyên qua lá cây rồi rạc ròi trên mặt anh, cả người anh bị bao trùm bởi một tầng cảm giác mờ mịt, thần bí. Mọi thứ rõ ràng chân thật tồn tại trước mắt cô nhưng lại khiến cô có cảm giác không chân thật.

Người này rõ ràng mới cách đây ít phút còn cùng cô cãi vã, cô thật không tin cha mẹ anh vừa tới anh liền ngủ thiếp đi.

Đây hẳn là đang giả bộ đi? Nhưng khi nhìn thấy hô hấp đều đặn của anh, thật đúng là không nhìn ra chút giả tạo nào.

"Thật ngại quá, bác trai bác gái, bác sĩ vừa mới băng bó vết thương cho anh ấy xong. Có lẽ là mệt mỏi quá nên ngủ thiếp đi."

Lâm Thiên Y lúng túng nhìn về phía cha mẹ Hạ Minh Duệ cười cười.

Hạ Từ Ngang hừ lạnh một tiếng coi như là trả lời, ngược lại Ôn Uyển Thiên không mặn không nhạt nhìn cô một cái, hỏi.

"Vừa rồi trong điện thoại cô nói nó bị nứt xương? Có nghiêm trọng không?"

Mặc dù câu hỏi của Ôn Uyển Thiên tỏ ra ân cần nhưng Lâm Thiên Y thế nào liền cảm thấy bà mẹ kế này trong mắt không có nửa phần quan tâm?

Lâm Thiên Y có chút khó chịu nhìn bà một cái, giọng nói áp úng, điều này làm cho bất mãn của Hạ Từ Ngang với cô càng thêm sâu sắc. Ông thích người phụ nữ đoan trang thoải mái, cũng không giống Lâm Thiên Y nói chuyện cứ áp á áp úng, hoàn toàn là một người phụ nữ không đủ sức chống đỡ mọi chuyện.

Cô không xứng với con trai nhà bọn họ.

Nếu là Lâm Thiên Y biết được nhìn nhận của Hạ Từ Ngang đối với cô lúc này, nhất định sẽ học máu mà chết.

Cô đây là vì gì chứ? Còn không phải là vì muốn tranh thủ tình cảm cho Hạ Minh Duệ sao? Để cho cha anh quan tâm anh nhiều một chút. Mắt thấy không thể trông mong gì ở bà mẹ kế này, cô không hy vọng cuộc sống Hạ Minh Duệ trôi qua không tốt.

Nếu là Hạ Minh Duệ biết được ý tưởng giờ phút này của cô nhất định sẽ khinh thường cùng khinh bỉ cô một bữa. Người phụ nữ tự cho là đúng.

"Xương sườn Hạ Minh Duệ bị nứt xương, nhưng quan trọng nhất là sau lưng anh ấy bị mảnh vỡ thủy tinh đâm bị thương..."

Lâm Thiên Y nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ đang giả bộ ngủ, dưới ánh mặt trời, cô thậm chí có thể thấy rõ từng lỗ chân lông ti mỉ của anh, thật là một yêu nghiệt.

"Sẽ không lưu lại di chứng gì về sau chứ?"

Lúc này, Hạ Từ Ngang nhìn con trai mình một cái, cau mày. Lâm Thiên Y cảm thấy tình cảnh trước mắt có chút giống như đã từng gặp qua, dường như Hạ Minh Duệ cũng thường cau mày như vậy, quả nhiên không hổ là cha con. Nếu như nhìn kỹ, trên thực tế Hạ Minh Duệ cùng Hạ Từ Ngang tương đối giống nhau, còn Hạ Trí Vũ thì tương đối giống mẹ anh hơn.

Ít nhất là cô không nhìn ra điểm giống nhau giữa Hạ Trí Vũ và Hạ Tử Ngang.

"Sẽ không đâu ạ, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt sẽ không có vấn đề gì lớn!"

Lâm Thiển Y trả lời lấp lửng đối phó, Ôn Uyển Thiển cúi thấp đầu, hơi khép mắt, không thấy rõ trong lòng bà đang suy nghĩ gì. Ngược lại Hạ Tử Ngang sau khi nghe lời này, chân mày không vui nhướn lại.

"Cái gì gọi là sẽ? Tôi muốn câu trả lời chắc chắn!"

Lâm Thiển Y không khỏi bị khí thế kia cùng tiếng rống của Hạ Tử Ngang làm cho giật mình, rụt cổ lại, vẻ phản phản ứng lớn như vậy là sao chứ?

"À, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, chắc sẽ không lưu lại di chứng về sau!"

Lâm Thiển Y rụt cổ một cái, dù sao bác sĩ đã nói như vậy, cô chẳng qua chỉ là truyền đạt lại lời bác sĩ cho bọn họ thôi mà.

Bộ dáng này của Hạ Tử Ngang khiến Lâm Thiển Y liên tưởng tới thời điểm Hạ Minh Duệ nổi giận. Quả nhiên không hổ là cha con.

"Cô phải nhớ kỹ là nhân viên tập đoàn Hạ thị chúng ta cho tới bây giờ đều không thể không chắc chắn, có lẽ? Tôi chỉ muốn đáp án chính xác."

Hạ Tử Ngang hung hăng tròn mắt nhìn cô một cái, Lâm Thiển Y ở trong lòng nói thầm, đây cũng không phải là công ty, là bệnh viện có biết không?

Bất quá bộ dạng này của Hạ Tử Ngang phải chăng là quan tâm Hạ Minh Duệ? Nếu không cũng sẽ không ngay lập tức chạy tới sau khi biết con trai mình gặp nạn, còn dữ như vậy với cô.

Có điều Hạ Tử Ngang này vừa nhìn liền biết là cùng một dạng với Hạ Minh Duệ, cực kỳ kiêu ngạo.

Rõ ràng trong lòng là quan tâm, lại nói ra thành lời chất vấn lớn tiếng. Nói một câu quan tâm khó như vậy sao?

Thế nào lại phải làm căng quan hệ cha con như vậy, nếu không Hạ Minh Duệ cũng không đến nỗi phải giả bộ ngủ.

Đợi một chút, anh tại sao lại phải giả bộ ngủ? Lâm Thiển Y đột nhiên nhớ tới dấu hai bàn tay trên mặt Hạ Minh Duệ, với tính tình của Hạ Minh Duệ sao lại chịu bị đánh chứ? Càng không thể để cho người ta đánh mặt anh? Duy nhất có thể chính là cha anh đánh anh.

Chẳng lẽ đêm hôm đó sau khi cô ngủ thiếp đi còn xảy ra một số chuyện mà cô không biết? Thế cho nên Hạ Minh Duệ mới uống say rồi lại về nhà giày vò cô?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, Lâm Thiển Y không khỏi đem tầm mắt hồ nghi dời tới trên người Hạ Tử Ngang.

Vậy mà Hạ Tử Ngang lại cứng rắn quăng ra một câu.

"Nếu không chết được thì cũng đừng nằm trên giường giả chết."

Kể đó, "bịch" một tiếng quăng túi thuốc bỏ ông đem tới ném trên tủ đầu giường, sau đó dưới ánh mắt quái dị của Lâm Thiển Y, cước bộ ổn định bước ra ngoài.

Lâm Thiển Y cũng không biết có phải là ảo giác của bản thân hay không, cô rõ ràng thấy được sau khi Hạ Tử Ngang đem đồ vứt xuống xong lại đỏ mặt.

Thật là một cặp cha con kỳ quặc mà.

Ôn Uyển Thiển sau khi ân cần dặn dò vài câu xong liền vội vã đuổi theo bước Hạ Tử Ngang.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Lâm Thiển Y mới dáo dác đem cửa phòng bệnh đóng lại, cho đến lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thiển Y ngồi lại mép giường, đầu tiên là lục xem Hạ Tử Ngang mang gì đến. Đầu là một số loại thuốc bỏ quý, nhìn ra được người cha này vẫn còn quan tâm tới con trai mình, chỉ là có chút không tự nhiên thôi. Lâm Thiển Y đột nhiên cảm thấy Hạ Tử Ngang cũng rất đáng yêu.

Nói như thế nào đây? Một cặp cha con đáng yêu?

Lâm Thiển Y dọn dẹp lại đồ Hạ Tử Ngang và Ôn Uyển Thiển đem tới, Hạ Minh Duệ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, không khỏi ghé mắt về phía trước mặt Hạ Minh Duệ, dùng tay nhỏ bé chọc chọc vào khuôn mặt tròn mềm của anh.

Kết quả Hạ Minh Duệ không có phản ứng gì.

"Này! Không phải chứ? Mọi người về rồi còn giả bộ ngủ?"

Hạ Minh Duệ như cũ không có phản ứng, ngược lại hô hấp càng ngày càng đều đặn. Lâm Thiển Y không thôi nói thầm trong lòng, không thể nào? Chẳng lẽ đã ngủ thiếp đi rồi?

Ánh nắng rọi xuống, người nọ cứ như vậy không chút khó chịu nằm ở trên giường bệnh an ổn ngủ, chung quanh hết thảy giống như dừng lại, chỉ có bình nước treo trên tay anh, tích tắc nhỏ xuống, chạm đến nhịp tim của cô.

Thấm thoát, Lâm Thiển Y cảm thấy mí mắt mình cũng ngày càng nặng, không biết lúc nào thì cô cũng dựa vào giường Hạ Minh Duệ ngủ sâu.

Khi Lâm Thiển Y từ trong giấc mộng tỉnh lại, cô vuốt vuốt cặp mắt mơ hồ, lúc này mới cảm giác thấy chung quanh có áp lực. Bất ngờ ngẩng đầu lập tức đụng phải một đôi tròng mắt đen thâm thúy, hai ánh mắt gặp nhau trong không trung, nhất thời tia lửa văng khắp nơi.

"Cô nhóc đáng chết! Anh cũng sắp bị đói chết rồi, em lại còn ngủ ngon được như vậy!"

Người đàn ông nào đó ánh mắt ai oán. Cô có chút ngượng ngùng, dù sao người đàn ông này vì cứu cô mà bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 139: Bàn bạc

Lâm Thiển Y sờ sờ bụng, hình như cô cũng thấy đói, sáng sớm cũng chưa ăn sáng.

Cô đứng dậy vuốt thắt lưng, sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Hạ Minh Duệ, chạy ra ngoài như một làn khói, chỉ còn lại giọng nói vui vẻ vang vọng ở bên ngoài phòng bệnh.

"Anh chờ một chút, em sẽ trở về nhanh thôi!"

Người phụ nữ chết tiệt, may là anh tỉnh lại, nếu không không biết sẽ thế nào nữa. Cô cứ nhiên cứ như vậy không để ý tới anh một mình ngủ thiếp đi.

Khi Hạ Minh Duệ tỉnh lại, bình nước biển của anh chỉ còn dư lại một chút, thật may là anh vừa lúc tỉnh lại, nếu không sẽ lớn chuyện rồi.

Mặc dù vậy anh cũng không đánh thức Lâm Thiển Y đang say ngủ, mà tự mình cố hết sức rút kim tiêm ra. May mắn là vết thương anh không nặng, chỉ là một chút vết thương vụn vặt, nếu không anh mới vừa cử động liền sẽ kéo đau vết thương.

Đúng như lời Lâm Thiển Y nói, cô rất mau đã trở về. Xét thấy vết thương trên người của Hạ Minh Duệ không thể tùy tiện cử động, chỉ có thể nằm lỳ trên giường, cho nên Lâm Thiển Y không có mua cháo mà là mua một ít bánh mềm, còn có một đồng nước trái cây.

Hai người nguyên ngày này cũng không có đến công ty.

Ngày hôm sau, Hạ Minh Duệ đã có thể xuống giường đi lại.

Lúc mới bắt đầu, Lâm Thiển Y yêu cầu anh phải nằm yên trên giường để tránh động vào vết thương, nhưng Hạ Minh Duệ trời sanh là một người không thể nằm yên bất động một chỗ.

Theo như lời Hạ Minh Duệ nói, anh là một người đàn ông, không có yếu ớt như vậy, hơn nữa chỉ có đi lại nhiều hơn thì vết thương mới mau lành.

Lâm Thiển Y trực tiếp không để ý tới anh. Dưới yêu cầu của Hạ Minh Duệ, mấy ngày nay anh nằm viện Lâm Thiển Y cũng phải ở trong đây chăm sóc.

-----

Tập đoàn Hạ thị. Hai ngày nay Hạ Trí Vũ bận đến sứt đầu bể trán, một chút tung tích của Mộng Áo Thủy Tinh cũng không có, đến bây giờ vẫn chưa tra ra được đầu mối của bọn trộm.

Thật là một đám phế vật, cho dù là tay chân của anh hay là cảnh sát, cũng không ai tìm được Mộng Áo Thủy Tinh.

Hạ Trí Vũ tức giận, ném tách cà phê trong tay "choang" một tiếng.

Tổn thất này không chỉ là về sổ sách mà còn liên quan tới danh dự của tập đoàn Hạ thị, anh càng ngày càng cảm thấy khủng hoảng.

Hạ Từ Ngang đối với chuyện này rất dễ tâm. Dù sao tập đoàn Hạ thị tồn tại nhiều năm như vậy vẫn kinh doanh rất tốt, danh tiếng cũng không tệ, đột nhiên xuất hiện chuyện này ai cũng khó chấp nhận, hơn nữa sắc mặt Hạ Từ Ngang mấy ngày nay cũng không tốt.

Nếu như chỉ là vậy Hạ Trí Vũ anh cũng không đến nỗi như vậy, mấy năm trước tập đoàn Hạ thị còn có thể một nhà độc tài, nhưng mấy năm gần đây rất nhiều công ty mới được thành lập ở thành phố A, từ một công ty nhỏ phát triển thành một công ty có khả năng đối chọi với tập đoàn Hạ thị.

Nói là đối chọi thì cũng hơi quá, dù sao tập đoàn Hạ thị đã ăn sâu bén rễ ở thành phố A, đã có ảnh hưởng rất sâu sắc, nhưng gần đây không biết từ đâu

xuất hiện một công ty gọi là Tịch thị. Nghe nói Tổng công ty ở Hàn Quốc, công ty này từ 3 năm trước bắt đầu tới thành phố A phát triển; lại còn có một công ty gọi là Minh Thiên Dịch, hai năm trước bắt đầu xuất hiện, nghe nói là công ty niêm yết trên thị trường Mỹ.

Khoảng thời gian trước Hạ Trí Vũ có mấy hạng mục đều bị 2 công ty này cướp mất, tổn thất hơn mấy triệu.

"Vũ, thế nào rồi? Vẫn chưa tìm được manh mối gì ư?"

Hạ Trí Vũ đang buồn phiền trong phòng làm việc, Ôn Uyển Thiên xách theo một hộp đựng thức ăn đẩy cửa vào.

Hạ Trí Vũ vuốt vuốt mi tâm, anh khí trên mặt lại trở nên bén nhọt.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

"Mẹ tới thăm con một chút. Mấy ngày nay xảy ra chuyện lớn như vậy, con cũng đừng để trong lòng!"

Ôn Uyển Thiên ngồi đối diện với Hạ Trí Vũ, đem thức ăn trong hộp bày lên bàn, ánh mắt nhìn con trai dịu dàng mà từ ái.

Hạ Trí Vũ trầm mặc nhìn mẹ mình bày đồ ăn đặt trên bàn, càng thêm nhức đầu.

"Mẹ, con không muốn ăn!"

"Không muốn cũng phải ăn. Thật coi mình làm bằng sắt ư?"

Ôn Uyển Thiên liếc con trai mình một cái, ánh mắt ân cần mang theo chút trách cứ.

Hạ Trí Vũ vốn đang đứng, lúc này cũng ngồi xuống, liếc mắt nhìn mẹ mình, thử dò xét hỏi.

"Mẹ, ba ông ấy mấy ngày nay có nói gì không?"

"Ông ấy ư, mặc dù không nói gì, nhưng mẹ biết ông ấy nhất định có cái nhìn riêng đối với chuyện này. Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ. Còn con nữa, sao lại có thể bất cần như vậy? Trước không nói chuyện này đối với nhà họ Hạ chúng ta có ảnh hưởng bao nhiêu, dù sao ngày đó có nhiều người có địa vị như vậy ở đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy."

"Con cũng không biết sao lại xảy ra chuyện như vậy, rõ ràng trước khi tiến hành đấu giá con cũng đã bố trí xong xuôi hết rồi, không bỏ qua bất cứ điểm nào khả nghi. Mẹ, mẹ biết con vốn là người yêu cầu phải hoàn mỹ, không thể nào xảy ra sơ suất."

"Chuyện này vốn dĩ kỳ lạ. Hiện nay chỉ có thể tìm biện pháp tìm lại viên Mộng Ảo Thủy Tinh kia thôi, nếu không tập đoàn Hạ thị tổn thất lớn rồi, phải bồi thường người ta bao nhiêu. Thật may tập đoàn Hạ thị chúng ta gia nghiệp lớn, nếu là một công ty nhỏ rất có thể vì chuyện này mà phá sản rồi."

Ôn Uyển Thiên đem thức ăn toàn bộ dọn lên bàn, tròng mắt nhìn con trai.

"Ăn trước chút gì đi!"

"Mẹ, con thực không đói bụng!"

"Không muốn ăn cũng phải ăn chút gì, nếu không con làm thế nào chống đỡ một tập đoàn lớn như vậy?"

Hạ Trí Vũ bất đắc dĩ ăn một miếng, lại nghe Ôn Uyển Thiên tiếp tục nói.

"Vũ, con cảm thấy chuyện này có quan hệ gì với Hạ Minh Duệ không? Trong lòng mẹ sao cứ thấy bất an như vậy chứ?"

"Không thể nào."

Hạ Trí Vũ đang ăn thì ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc. Anh ưu nhã cầm khăn giấy lau miệng một cái.

"Con thấy nó vẫn như trước kia, bộ dáng cả lợ phát phơ, hình như không thay đổi gì."

"Nhưng con không cảm thấy kể từ sau khi Hạ Minh Duệ quay về tập đoàn Hạ thị liền không ngừng có chuyện sao? Con nói 2 công ty đang đối nghịch với chúng ta có thể có liên quan tới Hạ Minh Duệ không?"

Ôn Uyển Thiên nhìn con trai mình, gương mặt nghiêm túc. Bà tổng cảm thấy chuyện phát sinh gần đây quá mức kỳ hoặc, khiến cho lòng bà bất an.

"Cái này không thể nào. Mẹ cảm thấy trong 3 năm nó có thể làm ra trò trống gì? Hơn nữa khi nó quay về lúc nào cũng kè kè bên thư ký của nó không phải sao? Người phụ nữ kia con cũng đã điều tra qua, cha mẹ mất sớm, bối cảnh không có gì đặc biệt. Còn có trước kia con nghe nói nó muốn cùng một người phụ nữ quốc tịch Mỹ kết hôn, cũng không biết xảy ra chuyện gì cuối cùng lại huỷ hôn."

Hạ Trí Vũ cúi đầu ưu nhã ăn vài miếng, cứng cỏi mà nói, dường như đối với tất cả chuyện liên quan tới Hạ Minh Duệ anh đều nắm rõ.

"Dù sao tên nhóc này không an phận, nên phải người theo sát nó. Lỡ như có chuyện gì xảy ra cũng không hối hận."

Ôn Uyển Thiên cau kinh cảnh cáo.

"Được rồi, con đã biết. Mẹ yên tâm, mọi cử động của nó con đều nắm trong tay, nghe nói nó đang nằm viện? Con đi thăm nó một chút!"

Vừa nói Hạ Trí Vũ liền đứng dậy muốn rời đi, lại bị Ôn Uyển Thiên kéo lại.

"Còn có chuyện gì?"

Hạ Trí Vũ bất đắc dĩ nhìn mẹ mình.

"Lần này mẹ tới còn có chuyện muốn bàn bạc cùng con."

Về mặt Ôn Uyển Thiên rất nghiêm túc, Hạ Trí Vũ có chút kinh ngạc. Có điều anh vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống. Trước mặt người ngoài anh vẫn là người thừa kế tập đoàn Hạ thị gặp chuyện không sợ, cũng chỉ có ở trước mặt mẹ anh mới có thể có vẻ mặt ôn hoà như vậy.

"Hử? Chuyện gì?"

Ôn Uyển Thiên nhìn con trai mình một cái, sáng giọng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 140: Ôn hình

"Con cũng biết bởi vì tin tức Mộng Áo Thủy Tinh bị trộm mất đã khiến ba con có cái nhìn khác về con. Mặc dù ông ấy không coi trọng Hạ Minh Duệ, nhưng nói thế nào nó cũng là con ông ấy. Con không chút nào lo lắng thân phận người thừa kế bị đoạt đi mất sao?"

"Hạ Minh Duệ? Ha ha, phải chăng mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi? Chỉ bằng tên nhóc chỉ biết ăn chơi, không làm ra trò trống đó ư?"

"Con đó, không nên xem thường bất cứ người nào, nghe mẹ nói không sai đâu."

"Vậy mẹ có cao kiến gì?"

Hạ Trí Vũ đành chịu, đối với những chuyện liên quan tới Hạ Minh Duệ mẹ anh vẫn luôn rất để ý, nhưng bọn họ không phải là anh em sao?

"Con trai à, con cũng đã lớn rồi, có phải hay không nên suy tính chút tới việc kết hôn?"

Ôn Uyển Thiên cười híp mắt nhìn con trai mình, trong lòng đã có tính toán riêng.

"Mẹ, con còn chưa muốn kết hôn?"

Ít nhất trước mắt anh còn chưa thích người phụ nữ nào.

"Chuyện này không phải do con quyết định. Nếu như con muốn giữ vững vị trí người thừa kế tập đoàn Hạ thị, như vậy con phải tìm một người phụ nữ để kết hôn, hơn nữa gia thế của người phụ nữ này còn phải phù hợp với nhà họ Hạ chúng ta."

Ôn Uyển Thiên nói một tràng khiến Hạ Trí Vũ thoáng chốc trầm mặt.

Có lẽ mẹ anh nói đúng, người giống như bọn họ rất khó kết hôn được với người mình thích. Anh nếu muốn trở thành người thừa kế nhà họ Hạ có lẽ còn chưa đủ, cũng đúng như lời mẹ anh nói, anh cần phải có mối quan hệ thông gia.

Hạ Trí Vũ không phải là một người xử lý tình huống theo cảm tính, ngược lại dã tâm của anh rất lớn. Mặc dù không thực sự đồng tình với cuộc hôn nhân mang tính chất mua bán như vậy, nhưng lại không có biện pháp nào tốt hơn để củng cố vị trí của mình.

Coi như sau này anh có kết hôn với người phụ nữ mình không yêu, vậy thì thế nào? Bởi vì anh có tiền, chỉ cần anh muốn, bao nhiêu người tình mà không có.

"Mẹ, vậy mẹ đã có người thích hợp ư?"

Thái độ Hạ Trí Vũ chuyển biến nhanh khiến cho Ôn Uyển Thiên rất vui mừng, như vậy mới là con trai ngoan của bà.

"Chuyện này mẹ đã nghĩ kỹ rồi, những năm gần đây tốc độ phát triển của công ty Hoa thị rất nhanh. Mặc dù mấy năm trước chỉ có thể xem là công ty hạng hai trong nước nhưng hiện tại miền cường đã có thể leo lên công ty hàng đầu. Mặc dù so với nhà họ Hạ chúng ta thì kém rất nhiều, nhưng mẹ cảm thấy Hoa thị sẽ không chỉ dừng lại ở đây. Nếu như chúng ta có thể hợp tác, vậy đây là một lựa chọn tốt."

Hạ Trí Vũ nhún mày.

"Sau đó thì sao?"

"Quan trọng nhất là nhà họ Hạ chỉ có đứa con gái là Hoa Tiểu Mạn, hơn nữa nói tới con gái ông ấy, Hoa Phong năm nay đã hơn 60 tuổi, đã sớm tới tuổi về hưu. Nói cách khác nếu như tương lai con cưới được Hoa Tiểu Mạn, như vậy sản nghiệp của nhà họ Hoa sớm muộn cũng sẽ là của nhà họ Hạ chúng ta."

"Thế nhân phẩm của Hoa Tiểu Mạn thì thế nào? Con cũng không thích loại phụ nữ lăng lơ."

"Nói như thế nào đây, nghe nói trước kia có quen vài người bạn trai, sau lại không biết sao lại chia tay. Bây giờ còn độc thân. Cô bé kia mẹ đã gặp qua, đáng đáp rất xinh đẹp, vóc người cũng không tệ."

Ôn Uyển Thiên quan sát sắc mặt con trai, sau đó lại tặng thêm một câu.

"Dĩ nhiên nếu bây giờ con chưa thích thì cứ lấy về nhà đã, chờ công ty Hoa thị tới tay chúng ta thì tính toán tiếp cũng không muộn."

Hạ Trí Vũ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn mẹ mình.

"Vậy thái độ của nhà họ Hoa thế nào?"

"Bọn họ? Có thể kết thông gia với nhà họ Hạ chúng ta đương nhiên là cầu còn không được. Bọn họ còn có thể có ý kiến gì?"

Hạ Trí Vũ nhếch miệng lộ ra một nụ cười giễu cợt. Hoa Tiểu Mạn phải không? Cưới thì cưới, về sau này anh có thể hay không thích cô thì phải xem bản lĩnh quyền rũ đàn ông của cô, nếu không cũng đừng trách anh vô tình.

Hạ Trí Vũ anh cũng không phải người hiền lành gì.

"Vậy chúng ta lúc nào thì...?"

"Chuyện này không nên vội, để mẹ sắp xếp cho hai đứa gặp mặt một lần, tìm hiểu rõ sau đó sẽ đính hôn. Nếu như không có vấn đề gì thì kết hôn."

"Được!"

Đối với chuyện này Hạ Trí Vũ không có ý kiến, phụ nữ sao? Đối với anh mà nói bất quá cũng chỉ là một món đồ trang sức mà thôi.

"Đúng rồi, cô nhóc Ôn Hinh kia ra nước ngoài cũng được 3 năm rồi phải không? Hạ Minh Duệ đã trở về, nó có phải cũng nên quay về?"

Ôn Uyển Thiên cười híp mắt nhìn con trai mình, trong mắt tràn đầy tính toán.

"Em ấy? Có lẽ thế? Mẹ lại đang âm mưu gì nữa vậy?"

"Ha ha... Mẹ nhớ Hạ Minh Tứ và Hạ Minh Duệ đều có tình ý với cô nhóc Ôn Hinh đó. Ba năm trước đây, cô nhóc này rõ ràng thích Hạ Minh Duệ, thường cùng nó liếc mắt đưa tình, cũng không biết tại sao lại chọn đính hôn với Hạ Minh Tứ. Hôm nay Hạ Minh Tứ đã chết, cũng không biết hai đứa này gặp nhau lần nữa sẽ phát lửa như thế nào?"

Ôn Uyển Thiên cười giống như con hồ ly vừa trộm được gà, không biết thế nào bà chính là không thích người phụ nữ Lâm Thiển Y kia. Mặc dù bà cũng không thích Hạ Minh Duệ, nhưng nếu cuối cùng Hạ Minh Duệ phải kết hôn, vậy bà hy vọng người anh cưới chính là người nhà họ Ôn bọn họ.

Nói thế nào nhà họ Ôn bọn họ cũng là dòng dõi Nho học, cũng không xem là bôi nhọ anh, mặc dù Hạ Minh Duệ chỉ là một cậu ấm.

Nếu như Ôn Hinh thật sự có thể gả cho anh, hẳn cũng sẽ sống hạnh phúc chứ?

Lúc xế chiều Hạ Trí Vũ ghé bệnh viện một chuyến. Hạ Minh Duệ đã có thể xuống đất đi lại, điều này khiến cho anh thở phào nhẹ nhõm.

Anh đem thuốc bỏ để lên bàn cho Hạ Minh Duệ, lại hỏi thăm một chút sau đó rời đi, dù sao anh còn có nhiều chuyện phải làm.

Một thời gian sau, Hạ Minh Duệ căn bản đã hồi phục. Theo Lâm Thiển Y thì người này có thể chạy nhảy, có thể ăn uống, tinh thần cũng rất tốt.

Trong thời gian này, Lộ Phi cùng Mộc Nam có tới bệnh viện thăm, nhưng đều bị Lâm Thiển Y tức giận đuổi đi.

Sau khi Hạ Minh Duệ xuất viện không bao lâu, Lâm Thiển Y liền đọc được tin tức nói bọn trộm ngày đó ở buổi đầu giá đã bị cảnh sát bắt được.

Lúc ấy, Lâm Thiển Y liền thì thầm muốn Hạ Minh Duệ dẫn cô đến đồn cảnh sát. Cô muốn dọn dẹp đám người kia một phen, đơn giản là quá ghê tởm.

Nếu không phải Hạ Minh Duệ ngày đó kịp thời xuất hiện cứu cô, thì cô đã xuống địa phủ báo cáo rồi.

Huống chi Hạ Minh Duệ còn vì cô mà bị thương không nhẹ, ở lâu như vậy trong bệnh viện.

Khi Lâm Thiên Y lôi kéo Hạ Minh Duệ không tình nguyện vội vã đi tới công ty báo cáo mới biết mình đã nổi tiếng.

Thứ nhất đó là MV của Mộc Nam đã chính thức phát hành, nữ chính trong MV tất nhiên hứng chịu dư luận.

Cô ngay cả đi đường cũng có thể nghe được tiếng thảo luận âm ỉ của các cô nữ sinh, hận không thể thay thế được cô trở thành nữ chính trong MV.

Càng làm cho cô phát điên chính là trong công ty cư nhiên lưu truyền tin tức cô một người phụ nữ xấu xí xuất thân bèo bọt không biết dùng thủ đoạn gì để mê hoặc cậu ba nhà họ Hạ.

Chết tiệt!

Chuyện quái gì đây?

Lâm Thiên Y oán hận quay đầu lại trợn mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên Hạ Minh Duệ, vậy mà anh rất vô tội nhún vai một cái, vẻ mặt giống như cô mới là người tội ác tày trời.

---

Phòng làm việc Hạ Trí Vũ.

Khi Hạ Minh Duệ cùng Lâm Thiên Y gõ cửa đi vào, Hạ Trí Vũ đang cau mày. Nếu như bọn họ không nhìn lầm trong tay anh đang cầm chiếc nhẫn kim cương màu tím Mộng Áo Thủy Tinh.

"Đến rồi ư? Ngồi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 141: Bắt được

Hạ Trí Vũ ngẩng đầu nhìn hai người một cái, chân mày nhíu lại không có dấu hiệu giãn ra, chỉ có Hạ Minh Duệ khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương kia ánh mắt liền loé sáng.

"Nghe nói đã bắt được người rồi?"

Hạ Minh Duệ không khách khí ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, một bộ bắt cần đòi giống như anh căn bản chỉ tới đây chơi.

"Ừ!"

Hạ Trí Vũ cuối cùng thu hồi ánh mắt khỏi chiếc nhẫn kim cương, con ngươi đen nhánh sắc bén nhìn Hạ Minh Duệ một cái.

"Nghe nói sau khi bọn chúng trộm chiếc nhẫn không lập tức rời khỏi thành phố A mà tìm một chỗ bí mật ở tạm mấy ngày. Ngày hôm qua bọn chúng lẽ ra sẽ ngồi thuyền sang Hàn Quốc liền bị người chúng ta phát hiện."

"Ồ, như vậy ư, nếu đồ cũng đã tìm về, đó không phải chuyện tốt sao? Anh làm sao lại có vẻ mặt đưa đám đó?"

Hạ Minh Duệ chế giễu nhìn Hạ Trí Vũ một cái, rõ ràng người có chút hà hê.

Lâm Thiên Y bắt đầu hoài nghi anh có phải thật hy vọng nhà họ Hạ gặp chuyện không may không, nếu không trong lúc mọi người ở tập đoàn Hạ thị đang căng thẳng, chỉ có Hạ Minh Duệ dường như một chút cũng không thêm đề ý, thật làm người ta khó hiểu.

"Chiếc nhẫn kim cương này là giả!"

Hạ Trí Vũ thâm trầm nhìn Hạ Minh Duệ một cái, sâu xa nói.

"Không thể nào?"

Hạ Minh Duệ lộ ra vẻ mặt khoa trương, cái đầu đưa tới trước mặt Hạ Trí Vũ, không chút khách khí cướp lấy chiếc nhẫn kim cương Hạ Trí Vũ đang cầm trong tay.

Sau đó dưới ánh mắt quý dị của Lâm Thiên Y khoa trương đem chiếc nhẫn kim cương trái xem một chút phải ngó một chút, sau đó lại đứng dậy đi tới dưới ánh mặt trời cẩn thận xem xét một lượt.

"Tôi thế nào cũng cảm thấy về độ bóng, màu sắc, độ sáng cũng giống trước kia? Tại sao có thể là giả được?"

Hạ Minh Duệ giờ chiếc nhẫn kim cương xoay một vòng sau đó trở lại trước mặt Hạ Trí Vũ, đem chiếc nhẫn kim cương kia thấy trên bàn.

"Rõ ràng là thật, tại sao có thể giả được?"

Khoé miệng Lâm Thiên Y giật giật. Vật quý trọng như vậy người khác phải cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay sợ làm hư, anh thì hay rồi, giống như là ném hòn đá lên bàn vậy. Nếu cô mà là anh trai anh, sớm đem người này đánh cho một trận.

Nhưng Lâm Thiên Y len lén liếc nhìn sắc mặt Hạ Trí Vũ, ngoại trừ phát hiện chân mày anh nhíu chặt, ngoài ra cũng không có vẻ mặt dư thừa gì nữa. Không hổ là người thừa kế tập đoàn Hạ thị, định lực này không phải người bình thường có thể có.

Hạ Trí Vũ cẩn thận cầm chiếc nhẫn lên, học dáng vẻ Hạ Minh Duệ đưa ra dưới ánh mặt trời cẩn thận quan sát.

Màu tím huyền bí dưới ánh mặt trời, ánh sáng lưu chuyển, từ sâu bên trong, viên kim cương trong suốt tản ra ánh sáng ngọc chói mắt, nhưng một viên kim cương như vậy lại không phải là hàng thật.

Hạ Trí Vũ thờ dài một cái, giọng nói có chút phiền muộn.

"Viên kim cương này đích xác là giả. Nó đã được Andrew tự mình giám định, ngay cả anh ấy cũng thừa nhận nếu như không phải anh tự mình thiết kế, biết rõ những đặc điểm của chiếc nhẫn kim cương này, nếu không anh ấy cũng bị lừa. Chiếc nhẫn kim cương này thật sự có thể lấy giả làm thật."

"Không phải chứ?"

Hạ Minh Duệ lại một lần nữa cầm lấy chiếc nhẫn kim cương trong tay Hạ Trí Vũ, cẩn thận nhìn một chút, sau đó mê muội chớp chớp mắt. Anh ngoại trừ có thể nhìn ra vẻ ngoài hết sức đẹp đẽ của chiếc nhẫn kim cương này, thật không nhìn ra đây là đồ giả.

Hạ Minh Duệ lần này không thấy lên bàn mà là vút vào trong tay Hạ Trí Vũ, nếu không phải Hạ Trí Vũ phản ứng mau lẹ, rất có thể liền rơi xuống đất.

Một loạt động tác của Hạ Minh Duệ làm Lâm Thiên Y sợ hết hồn hết vía.

"Nếu là giả, anh định làm gì?"

Hạ Minh Duệ nhún vai một cái, anh không nhìn ra vật này là giả.

"Đem nó một lần nữa bán đấu giá!"

Hạ Trí Vũ thần nhiên nói.

"Không phải chứ? Anh vậy là lừa gạt đó!"

Có làm hay không? Lâm Thiên Y trợn to mắt, mặc dù cô không phải người có chức vụ gì lớn trong tập đoàn, nhưng điều này cô vẫn hiểu, đem một món đồ giả đi lừa gạt người là không có đạo đức.

Hạ Trí Vũ nhàn nhạt quét mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, cũng không phản bác mà nói tiếp.

"Tôi có nói đem nó thế chiếc nhẫn gốc để bán đấu giá đâu. Andrew cũng nói, chiếc nhẫn kim cương này được chế tác không thua kém gì của anh ấy. Nếu như không phải là bắt chước tác phẩm của anh, cũng có thể xem là một chiếc nhẫn kim cương có giá trị. Ý của tôi là đem nó làm thành một bộ với chiếc Mộng Ảo Thủy Tinh để bán đấu giá!"

Nói như vậy ít nhiều có thể bù lại một chút tổn thất. Nhưng mà có chuyện này tới nay Hạ Trí Vũ cũng không thể nghĩ ra. Nếu như chiếc nhẫn kim cương này là giả vậy chiếc nhẫn thật ở đâu? Hay là nói trước khi bán đấu giá chiếc nhẫn thật vốn đã bị đánh tráo? Nếu quả thật là như vậy, vậy đem chiếc nhẫn đánh tráo có thể sánh ngang với chiếc nhẫn thật để lại cho anh, mục đích là gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, Hạ Trí Vũ không khỏi đem ánh mắt thâm trầm dò xét Hạ Minh Duệ.

Trong ấn tượng của anh, đứa em trai này vẫn luôn sống dưới đôi cánh của Hạ Minh Tứ. Lúc ấy anh cũng chỉ đem Hạ Minh Tứ trở thành đối thủ cạnh tranh, về phần Hạ Minh Duệ? Một người chỉ biết ở bên ngoài gây họa dựa vào anh trai ruột của mình thay anh giải quyết mọi chuyện, có thể làm gì?

Nhưng mà tại sao anh lại cảm thấy Hạ Minh Duệ cũng không phải giống vẻ ngoài là một cậu ấm ăn chơi chứ?

"Này, Hạ Trí Vũ! Nhìn cái gì vậy? Đừng nói anh bị ngoại hình điển trai của tôi mê hoặc nha, mặc dù anh là anh hai tôi nhưng miệng người không tốt, anh cách xa tôi một chút!"



Ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn Hạ Trí Vũ có chút cảnh giác, thật giống như một giây tiếp theo Hạ Trí Vũ sẽ ăn anh vậy.

Hạ Trí Vũ bị Hạ Minh Duệ rống như vậy, cả người mới hồi phục tinh thần, sau đó bật cười. Điều này sao có thể?

Có lẽ là anh suy nghĩ nhiều!

"Anh Vũ!"

Đúng lúc này, phía cửa vang lên một giọng nói nũng nịu. Bởi vì lúc Hạ Minh Duệ bọn họ đi vào căn bản là không đóng cửa, dù sao phòng làm việc của Hạ Trí Vũ ở tầng cao nhất của công ty, bình thường cũng không có ai lên.

Theo phương hướng phát ra tiếng nói, Hạ Trí Vũ quay đầu lại, đồng thời đem chiếc nhẫn kim cương trên tay cất vào.

"Ôn Hinh? Em trở về rồi sao? Thế nào cũng không báo anh đi đón em?"

Giọng nói Hạ Trí Vũ hàm chứa vui vẻ đi tới trước mặt Ôn Hinh, quan sát người từ trên xuống dưới một lượt, sau đó tặng cô một cái ôm thật nồng nhiệt.

"Nghe cô nói anh đã là Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị, em làm sao dám phiền anh đi đón em? Lỡ như quấy rầy tới anh thì phải làm sao?"

Ôn Hinh bị Hạ Trí Vũ ôm vào trong ngực, dí dỏm trừng mắt nhìn, le lưỡi.

"Cô nhóc em ba năm không gặp, ngược lại cái miệng nhỏ nhắn lại ngọt hơn nha!"

Hạ Trí Vũ buông Ôn Hinh ra, trong mắt vui vẻ không giảm, cung chịu véo cái mũi nhỏ của cô.

"Bất quá người ngày càng đẹp hơn, ngay cả tiểu tiên nữ trên trời nhìn thấy Ôn Hinh nhà chúng ta cũng sẽ hoa dung thất sắc!"

"Ai da, anh Vũ, anh giễu cợt người ta!"

"Được rồi, em lần này trở về đoán chừng cũng không phải để gặp anh? Đúng không?"

Hạ Trí Vũ quay đầu nhìn Hạ Minh Duệ một chút, theo ánh mắt Hạ Trí Vũ nhìn về phía sau.

Ở đó, Hạ Minh Duệ đang lười biếng đứng tựa vào bàn đọc sách của Hạ Trí Vũ, ánh mắt thâm thúy như bầu trời đêm bình tĩnh nhìn cô. So với 3 năm trước đây, anh tựa hồ càng thêm phong thái như ngọc, khôi ngô tuấn tú, thời gian ba năm này tựa hồ không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người anh, anh vẫn là anh của ba năm trước đây.

"Anh Duệ!"

Một tiếng này không giống với tiếng gọi vui vẻ mang theo mùi làm nũng như khi gọi Hạ Trí Vũ, giọng nói cô gọi Hạ Minh Duệ mang theo ghen ngào, mang theo uỷ khuất, mang theo chất vấn, còn có thật sâu nhưng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 142: Trở về

Giờ phút này, Lâm Thiên Y đứng bên cạnh Hạ Minh Duệ, ngay cả cô cũng kinh diễm trước vẻ đẹp của người phụ nữ này. Cô không khỏi suy đoán thân phận người phụ nữ này.

Khuôn mặt trái xoan xinh xắn, tóc dài đen nhánh, đôi mắt to lúc này chứa đầy nước mắt, thoát nhìn diễm đam đáng yêu vô cùng. Ngay cả cô là phụ nữ cũng muốn đem người phụ nữ trước mặt ôm vào trong ngực, thật tốt mà thương yêu che chở.

Mũi nhỏ hơi hếch lên, miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ thắm, da trắng nõn nà, người phụ nữ này có dung mạo xinh đẹp vô cùng, ở trước mặt cô, ngay cả sao trên trời cũng phải lu mờ.

Lâm Thiên Y ngây ngốc nhìn người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này như con thiêu thân lao đầu vào lửa chạy như bay vào trong ngực Hạ Minh Duệ, một tiếng "anh Duệ" kia ở trong tai Lâm Thiên Y lại cảm thấy mỹ cảm động lòng người.

Mà Hạ Minh Duệ giống như đã sớm dự liệu được tình huống này, đem người nhào tới như con bướm nhỏ kia ôm thật chặt trong ngực, giống như đó là báu vật anh trân quý nhất đời này.

Anh ôm rất chặt, bọn họ thật gần rúc vào nhau, giống như đôi tình nhân bị thất lạc nhiều năm. Vào giờ khắc này gặp lại nhau, không nén được xúc động

cùng nội tâm nóng bỏng.

Lâm Thiên Y không thấy rõ vẻ mặt Hạ Minh Duệ nhưng cũng cảm giác được anh dùng sức ôm thật chặt người phụ nữ kia, không khó đoán, người phụ nữ này nhất định chiếm cứ vị trí vô cùng quan trọng trong lòng anh.

Nhìn một màn trước mắt này, rõ ràng chính là hài hoà xinh đẹp như vậy, người giống như Hạ Minh Duệ vậy, có lẽ cũng chỉ có người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này mới xứng.

Nhưng tại sao trong lòng lại chưa xót đây? Trong mắt tựa hồ có thứ gì đó muốn trào ra, Lâm Thiên Y cố gắng mở to mắt, không dám chớp.

"À này, Hạ Minh Duệ, em đi trước nhé!"

Cô thực không cần thiết phải tiếp tục ở lại, cảnh tượng như vậy khiến lòng cô ghen đến khó chịu.

Nhưng là mãi cho đến khi Lâm Thiên Y đi tới cửa, Hạ Minh Duệ cũng chưa từng ngẩng đầu lên từ bả vai người phụ nữ kia, cho dù là liếc cô một cái, đừng nói chỉ là trả lời.

Sớm nên biết là như vậy! Cô còn ngây ngốc mong đợi.

Trong lòng có chút trống trải, không rõ là cảm giác gì. Cô một mình trở lại phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, một người ngồi trước cửa sổ ngăn người.

Cô không biết người phụ nữ kia và Hạ Minh Duệ có quan hệ như thế nào, hoặc giả cô ấy chẳng qua chỉ là bạn bè nhiều năm không gặp?

Mà cô gọi anh là "anh Duệ"? Như vậy cô là em gái của anh ư? Có lẽ là như vậy. Huống chi người phụ nữ đó cũng gọi Hạ Trí Vũ là anh.

Nhưng nếu quả thật chỉ là bạn bè hoặc em gái, giữa bọn họ tại sao lại có thể có tình cảm mãnh liệt như vậy?

Kể từ khi người phụ nữ kia xuất hiện, cả ngày liền không thấy Hạ Minh Duệ.

Mãi cho tới buổi tối, Hạ Minh Duệ mới tới công ty đón cô, có điều bên cạnh như trước vẫn có người phụ nữ kia.

Cô thân mật kéo cánh tay của anh, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn như không muốn rời xa anh tựa vào bờ vai anh, trên mặt tràn đầy ý cười ngọt ngào.

"Đây là? Anh Duệ anh cũng không tính giới thiệu với người ta một chút ư?"

Ôn Hinh như cười như không nhìn Lâm Thiên Y một cái, sau đó đưa mắt sang nhìn Hạ Minh Duệ, mắt to sáng rõ chớp chớp, rất là hoạt bát đáng yêu.

Hạ Minh Duệ liếc Lâm Thiên Y một cái, ánh mắt lúc chuyển sang Ôn Hinh lại vô cùng cưng chiều dịu dàng.

"Cô ấy là Lâm Thiên Y, hiện tại là thư ký của anh, uhm..."

Đồng thời Hạ Minh Duệ dừng lại một chút, dưới ánh mắt khẩn trương cùng bất an của Lâm Thiên Y cùng ánh mắt mong chờ của Ôn Hinh, chậm rãi phun ra mấy chữ.

"Đồng thời... cũng là vị hôn thê của anh."

Lâm Thiên Y dường như không nghĩ tới Hạ Minh Duệ sẽ ở trước mặt người phụ nữ đang có cử chỉ thân mật với anh nói như vậy, không khỏi có chút vừa mừng lại vừa lo.

Đang ở lúc Hạ Minh Duệ chuẩn bị đơn giản giới thiệu Ôn Hinh, lại bị Ôn Hinh giành nói trước.

Cô buông lỏng tay đang ôm Hạ Minh Duệ ra, đi tới trước mặt Lâm Thiên Y.

Người phụ nữ trước mặt mặc một cái váy màu vàng nhạt, làm tôn thêm khí chất của cô, càng giống như một con búp bê đơn thuần đáng yêu, giống như vừa rụng liền bề. Phụ nữ như vậy dường như trời sinh chính là để cho đàn ông nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay.

Cô đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, khẽ mỉm cười, nụ cười này làm trên hai má cô có hai lúm đồng tiền, trông rất đẹp mắt.

Sau đó Lâm Thiên Y liền thấy cô đưa ra đôi tay nhỏ bé trắng nõn, rất là lễ phép hào phóng nói.

"Xin chào, tôi là Ôn Hinh, rất vui được quen biết cô. Sau này tôi gọi cô là Tiểu Thiên được không?"

"Dĩ nhiên có thể!"

Lâm Thiên Y vươn tay bắt tay Ôn Hinh. Tay của cô rất mềm, thuộc loại mềm mại không xương. Sau đó Lâm Thiên Y nhếch miệng tự giễu, tổng cảm thấy ở trước mặt người phụ nữ như vậy thật sự có loại cảm giác mặc cảm tự ti.

"Vậy sau này chúng ta sẽ là bạn nhé! Nghe nói cô ở nhà họ Hạ, tôi sẽ thường xuyên tới chơi với cô!"

"Ừ, được, không thành vấn đề!"

Lâm Thiên Y hoàn toàn không biết ứng phó như thế nào với sự nhiệt tình của cô, không thể làm gì khác hơn là lúng túng trả lời lại.

"Hai em nói xong chưa? Nói xong thì đi thôi!"

"Ồ!"

Lâm Thiên Y nhàn nhạt trả lời, hoàn toàn cảm thấy mình là một kẻ dư thừa.

Ngược lại Ôn Hinh sôi nổi chạy đến trước mặt Hạ Minh Duệ, lần nữa kéo cánh tay anh, giống như một cô gái trẻ chưa hiểu sự đời.

Lâm Thiên Y không khỏi nói thầm trong bụng, nếu đã biết cô là vị hôn thê của anh, bọn họ chẳng lẽ không nên giữ khoảng cách một chút sao? Vì sao còn thân mật dính với nhau như vậy?

Lâm Thiên Y đi theo sau lưng hai người, nhìn hai người họ thình thoảng trao nhau ánh mắt ngọt ngào, trong lòng thật sự không biết là loại cảm giác gì.

Cô có một loại xúc động muốn tiến lên tách hai người này ra.

Lâm Thiên Y vốn cho là, nếu Hạ Minh Duệ đã thừa nhận cô, ít nhất cô không cần phải lái xe chứ?

Nhưng Hạ Minh Duệ trực tiếp mở cửa xe để Ôn Hinh lên trước, sau đó anh cũng chui theo vào, mặt vô tội nhìn cô.

Đây là muốn làm loạn gì chứ?

Lâm Thiên Y nhất thời khóc không ra nước mắt, có cần phải đối với cô như vậy không? Cô thật không phải người giúp việc kiêm tài xế nhà anh nha.

Không để ý tới ánh mắt Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y chấp nhận ngồi ở ghế lái, nói cũng không nói trực tiếp khởi động xe.

Ngược lại Ôn Hinh bị cô thình lình khởi động xe như vậy không kịp đề phòng, cả người không cẩn thận nhào ra phía trước. Thật may là Hạ Minh Duệ tay mắt lanh lẹ kịp thời đem người ôm vào trong ngực, lúc này mới tránh khỏi tai nạn phát sinh.

Ở chỗ ngồi phía sau, Hạ Minh Duệ ôm bả vai Ôn Hinh, ánh mắt như nhìn ra ngoài cửa sổ, kỳ thực chỉ có anh mới biết, xuyên qua kính chiếu hậu, anh thấy rõ ràng Lâm Thiên Y hăm hừ bĩu môi, mặt giận đùng đùng, không khỏi nhếch môi cười.

Xe một đường chạy về biệt thự nhà họ Hạ.

Ôn Hinh còn chưa vào cửa, Ôn Uyển Thiên đã chào đón từ xa.

"Ôn Hinh à, con nhóc chết tiệt con còn biết trở về? Con đi lần này chính là 3 năm, cũng không biết trở về thăm cô một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 143: Cháu gái

Cô? Nói như vậy Ôn Hinh chính là cháu gái của Ôn Uyển Thiên? Hơn nữa bọn họ cũng họ Ôn, có lẽ là... không đúng nha!

Vậy không phải Ôn Hinh chính là em họ của Hạ Minh Duệ sao?

Nghĩ tới đây Lâm Thiên Y không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô lại quên mất, Ôn Uyển Thiên là mẹ kế của Hạ Minh Duệ, nếu vậy Ôn Hinh và Hạ Minh Duệ một chút quan hệ máu mủ cũng không có.

Ôn Hinh đi cùng với Ôn Uyển Thiên ở phía trước, mà Lâm Thiên Y lại sóng vai cùng Hạ Minh Duệ theo ở sau. Hai người đều giữ im lặng, Lâm Thiên Y càng thêm chăm chú nhìn chằm chằm dưới chân, về phần cô đang nghĩ gì thì không biết được.

Trong đại sảnh nhà họ Hạ, A Linh cùng mấy người giúp việc đang bận rộn. Ôn Uyển Thiên lại lôi kéo Ôn Hinh lên lầu, Lâm Thiên Y phỏng đoán có lẽ Ôn Hinh mới từ nước ngoài trở về, đại khái cô cháu bọn họ có nhiều chuyện để nói với nhau.

Nhìn những người nữ giúp việc kia bận rộn, Lâm Thiên Y vốn định tiến lên giúp một tay lại bị Hạ Minh Duệ kéo trở lại, nhấn cô ngồi xuống ghế sa lon.

"Em bây giờ rảnh rồi không có gì làm thì xem TV đi, nếu không có thể lên lầu dọn dẹp phòng anh. Về phần những chuyện này không cần em quan tâm."

Lâm Thiển Y ngồi trên ghế salon, liếc anh một cái, cũng không biết vì sao, vừa vào nhà họ Hạ cô liền không được tự nhiên, đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong, tổng cảm giác bản thân là một người dư thừa.

Về phần để cho cô xem TV? Cô không có việc gì thì sẽ xem TV, nhưng đây cũng phải là cô có tâm tình chứ.

Nếu không cô ngồi chỗ đó như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Cảm giác này bây giờ không thể nào tốt đẹp.

Chẳng được bao lâu Hạ Trí Vũ cũng trở về, có thể là mới vừa tan việc, ánh mắt vẫn còn gât gao nhú chặt, vừa nhìn liền biết chính là bộ dạng mệt nhọc quá độ.

Cũng vừa lúc đó Hạ Tử Ngang từ trên phòng làm việc trên lầu của mình đi xuống, nhàn nhạt quét mắt nhìn Hạ Trí Vũ vừa về một cái. Mặt mày bén nhọn không giận tự uy.

"Đi làm thì phải có dáng vẻ đi làm, phải biết dung hoà làm việc và nghỉ ngơi!"

"Dạ, ba!"

Hạ Trí Vũ kính cẩn nghe theo, nhìn cha mình một cái, giống như một con cừu nhỏ ngoan ngoãn.

Ánh mắt Hạ Tử Ngang dò xét một vòng, thấy Hạ Minh Duệ đang ung dung ngồi trên ghế salon, vừa ôm bả vai Lâm Thiển Y vừa xem TV. Vốn là chân mày đang giãn ra đột nhiên nhú lại.

Nghe nói tên nhóc này cả ngày trong công ty không làm việc gì, tuyệt không biết tiến bộ. Mỗi lần nhìn thấy Hạ Minh Duệ đầu ông lại muốn nổ tung, thật sự hận không thể mài thành thép. Anh thế nào lại không thể giống Tử được, để cho ông bớt lo đây?

"Không biết theo anh hai con học một ít, cả ngày lẫn đêm chỉ biết ăn uống vui chơi, đi ra ngoài lêu lổng!"

Hạ Tử Ngang cời áo khoác của mình xuống, lập tức có người giúp việc đón lấy để ở một bên ghế, sau đó ông sửa sang cà vạt, ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt của ông vẫn chưa thu hồi lại từ trên người Hạ Minh Duệ đang thoải mái tựa trên bả vai Lâm Thiển Y.

Nào biết Hạ Minh Duệ đối với lời nói này của Hạ Tử Ngang làm như không nghe thấy, cho nên cả người nằm ở trên ghế salon, một chân gác lên lưng ghế, khoan khoái lắc tới lắc lui. Từ chỗ Hạ Tử Ngang vừa đứng có thể nhìn thấy đôi vớ trắng tinh của con trai ông.

Nhất thời tức giận đến bốc khói lên đầu, ông nặng nề hừ một tiếng, vỗ bàn một cái.

"Người đâu? Đi nơi nào hết rồi hả? Không phải nói cô nhóc Ôn Hinh kia trở lại sao?"

"Dạ, cô ấy đang ở trên lầu, có thể là đang tâm sự với bà chủ."

Lúc này A Linh đứng dậy, quan tâm nói.

Hạ Tử Ngang nặng nề thở hắt hắt, không có trả lời, bất quá ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía Hạ Minh Duệ đang vui trong ghế sa lon, đuôi lông mày không thể kiềm chế được run lên.

Đứa con trai này của ông thật là cố tình muốn chọc giận chết ông, chưa có lúc nào ngừng nghỉ.

Lâm Thiển Y ngồi ở trên ghế sa lon đặc biệt bất an. Cô muốn đi qua giúp, lại không xen tay vào được, không đi hỗ trợ trong nhà này cô giống như một người dư thừa, thật là ngồi cũng không xong, đứng cũng không yên.

Hết lần này tới lần khác Hạ Minh Duệ lại bày ra vẻ mặt không sao cả, chiếm lấy chân cô, vừa xem TV vừa ăn táo cô gọt, hai cái chân dài nhàn nhã lắc qua lắc lại. Đơn giản chính là bộ dáng vô cùng thoải mái.

Thật may là Hạ Tử Ngang vừa ngồi xuống không lâu, Ôn Hinh liền kéo cánh tay Ôn Uyển Thiển đi xuống. Hai người phụ nữ một ưu nhã hào phóng, khí chất tôn quý hoàn toàn tự nhiên, một thanh tú đáng yêu, giống như một con búp bê trong trời xinh đẹp. Hai người từ trên lầu đi xuống, nhất thời trở thành một phong cảnh vô cùng đẹp.

"Chú! Hinh Nhi trở lại, không biết chú có nhớ con không?"

Ôn Hinh như con bướm nhỏ chạy vội tới trước người Hạ Tử Ngang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười lấy lòng, tiếp theo chuyển sang bóp vai cho ông.

"Con, cô nhóc này, còn biết trở lại nhìn bộ xương già của chú sao?"

Hạ Tử Ngang rớt cuộc không còn căng thẳng nữa, đổi thành vẻ mặt cung chiêu.

"Ai da, nào có người nói nghiêm trọng thế? Chú rõ ràng còn trẻ mà? Hơn nữa lại còn đẹp trai phong độ."

"Có phải hay không đây?"

Hạ Từ Ngang sờ sờ mặt mình, trên cằm có chút râu mới mọc đâm vào tay. Con người mà, cho dù là bao nhiêu tuổi, được người ta nói trẻ hơn luôn luôn vui vẻ, ngay cả Hạ Từ Ngang cũng không ngoại lệ.

"Con lúc nào thì nói xạo chứ?"

Ôn Hinh vừa ra sức đấm vai cho Hạ Từ Ngang, vừa lấy lòng nói, chọc cho Hạ Từ Ngang thỉnh thoảng cười ha ha. Không khí trong phòng kể từ khi có Ôn Hinh xuất hiện rốt cuộc không còn trầm muộn như trước nữa.

"Vậy coi như con có hiếu, không giống những người khác. Được rồi, cô nhóc, nếu mọi người đến đông đủ, vậy thì cùng ăn cơm đi!"

Hạ Từ Ngang vỗ vỗ tay Ôn Hinh. Ôn Hinh dừng bóp vai cho Hạ Từ Ngang, ánh mắt quay một vòng, rốt cuộc thấy Hạ Minh Duệ đang vui trên ghế salon với Lâm Thiên Y, nụ cười trên mặt lúc nhìn thấy động tác thân mật của bọn họ liền cứng đờ.

Ngay sau đó cô hào phóng đi tới trước mặt Hạ Minh Duệ.

"Anh Duệ, ăn cơm thôi!"

Giọng nói lạnh lớt giống như chim nhỏ trong rừng buổi sáng sớm, uyển chuyển du dương.

Hạ Minh Duệ giờ chân lên, duỗi thắt lưng, vẻ mặt không sao cả.

"Được!"

"Đi thôi vợ, ăn cơm thôi!"

"Không biết xấu hổ, ai là vợ anh!"

Trước mặt nhiều người như vậy, đột nhiên kêu cô là vợ, Lâm Thiên Y nhất thời không kịp phản ứng, ngay cả Ôn Hinh cũng kinh ngạc.

Khi Lâm Thiên Y phản ứng kịp Hạ Minh Duệ nói cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Cô thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt mọi người chung quanh.

Ngược lại Hạ Minh Duệ nhìn thấy Lâm Thiên Y cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như trái cà chua, khoé miệng hơi nhếch lên.

Thật đáng yêu!

Hạ Minh Duệ đi tới cạnh bàn bầu dục thì ngồi xuống, mà Lâm Thiên Y vừa vịn ngồi ở bên cạnh anh.

Ôn Hinh đi theo sau hai người thấy bọn họ đều đã ngồi thoải mái không khỏi có chút do dự.

"À, chú, cô, anh Vũ vẫn chưa xuống, để con đi gọi anh ấy!"

Nói xong giống như con sê nhỏ chạy thật xa.

Hạ Từ Ngang bắt đầu đi lắc đầu một cái. "Cô nhóc này vốn là như vậy, luôn suy nghĩ vì người khác!"

"Cũng không phải sao? Không nhìn một chút xem là cô nhóc nhà ai?"

Ôn Uyển Thiên có chút đắc ý nhìn Hạ Từ Ngang một cái, trong lúc vô tình liếc về phía Lâm Thiên Y, ánh mắt mang theo nhàn nhạt giễu cợt cùng khinh miệt.

Khi Ôn Hinh cùng Hạ Trí Vũ đi tới bàn ăn, Ôn Uyển Thiên đau lòng nói với con trai mình.

"Vũ, sau này đừng liều mạng như vậy. Một chết rồi thân thể phải làm sao bây giờ? Con thể nào cũng phải suy nghĩ cho ba mẹ chứ!"

"Dạ hiểu, con biết rồi mẹ, sau này sẽ không như vậy nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 144: Xấu hổ

Hạ Trí Vũ khẽ mỉm cười liếc nhìn mẹ mình một cái, lúc này mới cầm dao cắt một miếng thịt bò.

Về phần Ôn Hinh, cô ngồi bên cạnh Hạ Trí Vũ, vừa vận đũa mắt với Lâm Thiên Y.

Trước mặt Hạ Minh Duệ lúc này là một đĩa rau cần, anh lại không thích ăn, liền thuận tay đem đĩa rau cần trước mặt mình đổi với đĩa đồ ăn trước mặt Lâm Thiên Y.

Hành động này không chỉ Ôn Hinh nhìn thấy mà ngay cả Hạ Từ Ngang cùng Ôn Uyển Thiên cũng thấy.

Mấy người bọn họ đồng thời dừng đũa liếc nhìn Hạ Minh Duệ một cái, sau đó làm như không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

Lâm Thiên Y có chút xấu hổ, trái lại Hạ Minh Duệ làm như không có việc gì tiếp tục tào nhả ăn cơm.

Lâm Thiên Y thừa dịp Hạ Minh Duệ không chú ý tới gấp vài cọng rau cần bỏ vào trong chén cho anh, kiêng ăn cũng không phải là thói quen tốt.

"Anh Duệ, cái này cho anh!"

Hạ Minh Duệ không ăn rau cần cô biết, không khỏi cảm thấy ảo não, sao cô lại không thể phát hiện sớm một chút nhỉ?

Vừa lúc trước mặt cô lại là món nấm kim châm, là món anh thích ăn, không khỏi đem nấm kim châm đưa tới trước mặt Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ giương mắt nhìn cô một cái, sắc mặt có chút phức tạp.

"Anh Duệ, anh mau nhận lấy!"

Ôn Hinh chớp chớp đôi mắt vô tội, chờ mong nhìn anh.

Hạ Minh Duệ trầm mặc một hồi, cuối cùng đem đĩa nấm kim châm trong tay cô nhận lấy.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ tiếp nhận đồ ăn của mình, bên môi Ôn Hinh nở nụ cười ngọt ngào.

Hạ Minh Duệ vẫn là anh Duệ của cô.

Ôn Uyển Thiên có thâm ý khác nhìn Ôn Hinh một cái, khoe miệng cũng thoáng hiện ý cười.

Sau khi cơm nước xong, Lâm Thiên Y đơn giản đi lên lầu tắm nước nóng. Sau khi cô tắm xong Hạ Minh Duệ mới đi vào tắm.

Lúc này Lâm Thiên Y khoác áo tắm, cả người lười biếng nằm sấp trên giường xem TV.

Cộc cộc cộc!

Nghe được có người gõ cửa, Lâm Thiên Y có chút kinh ngạc, không rõ lúc này là ai tìm đến. Khi cô ra mở cửa nhìn thấy người đến là Ôn Hinh, không khỏi kinh ngạc trừng lớn mắt.

"Ôn Hinh? Có chuyện gì sao?"

"Tiểu Thiên, không có việc gì thì không thể tới tìm cô cùng anh Duệ sao?"

Ôn Hinh hướng Lâm Thiên Y nở một nụ cười thật to, một người con gái như vậy cực kỳ dễ dàng khiến người ta buông lỏng cảnh giác, ngay cả tâm đề phòng cũng không còn.

"Không phải, tôi chỉ là tò mò thôi!"

"Tôi về sau sẽ thường ở đây đó. Phòng tôi ở 3 năm trước cô vẫn để trống, hơn nữa vẫn cho người thường xuyên quét dọn, cực kỳ sạch sẽ, cho nên tới nay tôi sẽ ở nơi này."

"Vậy ư? Thế thì tốt quá rồi, cô vào trong trước đi!"

Lâm Thiên Y mở cửa, để Ôn Hinh đi vào.

"Wow, phòng của anh ấy vẫn giống như 3 năm trước, không gì thay đổi."

Ôn Hinh đánh giá bài trí trong phòng, cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc, nghe chú nói anh Duệ đã lâu rồi không về đây.

"Ồ, thật không?"

Lâm Thiên Y không biết nơi này trước kia trông như thế nào, dù sao cô cũng chỉ mới vào ở không được bao lâu.

"Đúng vậy!"

Ôn Hình chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, tò mò dạo qua một vòng, mới nghi hoặc hỏi.

"Anh Duệ đâu? Anh ấy không ở trong phòng hả?"

"Không phải, đang tắm thôi!"

Đôi mắt bồ câu của Ôn Hình không tự chủ được nhìn về phía cửa phòng tắm. Lúc nghe Lâm Thiển Y nói anh đang tắm, không biết nghĩ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ, thoát nhìn đáng yêu mê người.

Lâm Thiển Y cũng có phần ngây người.

Cô gái như vậy, là đàn ông hẳn là sẽ rất khó không động tâm? Đáng tiếc cô ấy là em họ của Hạ Minh Duệ.

Hai người ngồi tán gẫu một chút. Lúc Hạ Minh Duệ đi ra trên người không mặc gì, chỉ quấn một chiếc khăn tắm bên hông.

Anh không ngờ tới trong phòng của mình ngoại trừ Lâm Thiển Y sẽ còn có người phụ nữ khác, càng không nghĩ tới là Ôn Hình sẽ xuất hiện ở đây.

Cho nên khi anh vừa lau tóc vừa định đặc đi ra, không chỉ là anh tròn tròn mắt mà ngay cả Ôn Hình cùng Lâm Thiển Y cũng tròn tròn mắt.

Bình thường lúc chỉ có 2 người bọn họ, Lâm Thiển Y cũng chẳng để tâm, dù sao hai người cũng không phải là những người chưa biết mùi đời. Đối với những chuyện phát sinh giữa hai người thì chút chuyện này rất bình thường.

Nhưng hiện tại thì khác nha, trong phòng đột nhiên có thêm một người, không khí như thế nào có thể không quái dị?

Hạ Minh Duệ có nước da hơi trắng, trên mặt lại vẫn còn sót vài giọt nước, tuy nhìn anh có vẻ gầy nhưng trên người không phải không có cơ bắp. Hơn nữa thân hình Hạ Minh Duệ lại cao, 1.8m, thẳng tắp mà đứng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hình trong nháy mắt đỏ bừng.

Cô hình như cũng không dự đoán được Hạ Minh Duệ sẽ xuất hiện như vậy trước mặt cô, cho nên khi Hạ Minh Duệ xuất hiện cô cũng chỉ nhìn thoáng qua liền vội vàng dời đi tầm mắt, có điều tuy nói chỉ là liếc mắt một cái nhưng cái gì nên xem không nên xem cũng đã xem hết rồi.

Hạ Minh Duệ âm u trừng mắt nhìn Lâm Thiển Y một cái, dường như đang chất vấn cô sao Ôn Hình lại ở chỗ này.

Lâm Thiển Y trực tiếp trừng mắt nhìn anh, xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý tới anh. Chính mình không đành lòng, quần áo không mặc liền đi ra ngoài, trách ai chứ?

Cho dù hai người đối với thân thể đối phương quen thuộc, nhưng mà mỗi một lần Lâm Thiển Y nhìn thấy Hạ Minh Duệ đều không nhận được mặt hồng tim đập.

Hạ Minh Duệ mặt không đổi sắc cầm lấy quần áo mặc lên người, đợi anh mặc xong xuôi mới hỏi.

"Ôn Hình, sao em lại ở đây?"

Lúc này dĩ nhiên Ôn Hình đã đứng dậy, duyên dáng yêu kiều, một đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ, ánh nước bên trong bắt đầu khởi động.

"Anh Duệ, có thể cùng Hình Nhi ra ngoài một chút không? Ba năm không gặp Hình Nhi cực kỳ nhớ anh Duệ!"

Ôn Hình tình thâm ý nặng nói, ánh mắt diễm đam đáng yêu nhìn Hạ Minh Duệ.

Ngược lại Hạ Minh Duệ trong nháy mắt trầm mặc, không khỏi đem ánh mắt hỏi Lâm Thiển Y.

Kết quả Lâm Thiển Y cực kỳ sáng khoái khoát tay với anh, đơn giản là tình cảm anh em này nọ, chuyện này cô hoàn toàn có thể hiểu. Hơn nữa bộ dạng đáng yêu của Ôn Hình kia ngay cả cô cũng không đành lòng từ chối, huống chi là Hạ Minh Duệ?

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiển Y với ánh mắt đầy chính là em muốn đó, sau đó dưới ánh mắt thấu tình đạt lý của Lâm Thiển Y đi ra ngoài.

Sau khi hai người ra ngoài, Lâm Thiển Y tắt TV vốn định đi ngủ, nhưng mà lần qua lần lại vẫn không ngủ được.

Bọn họ thật sự chỉ đơn giản là anh em họ thôi sao?

Ba năm trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao hai người họ đều xuất ngoại vào 3 năm trước?

Mà khi Hạ Minh Duệ trở về không lâu thì Ôn Hình cũng trở về?

Con người mà, đều rất hiếu kỳ, một khi lòng hiếu kỳ mọc rễ nảy mầm trong lòng liền có ham muốn học hỏi. Một ngày không tìm được câu trả lời liền cảm thấy ngứa ngáy, trong lòng như bị thiêu đốt.

Hạ Minh Duệ mặc áo khoác cùng Ôn Hinh đi dạo trong vườn. Gió đêm mang theo chút mát lạnh, nhìn thoáng qua Ôn Hinh đi ở phía trước đang co rúm bả vai, Hạ Minh Duệ thở dài, vẫn là không có cách nào bỏ mặc cô.

Không khỏi đem áo khoác cởi ra choàng qua người Ôn Hinh.

Cảm nhận được áo khoác trên người dường như vẫn còn mang theo nhiệt độ của anh, Ôn Hinh rốt cuộc chẳng quan tâm cái gì gọi là dè dặt, trực tiếp xoay người, gắt gao ôm lấy hông Hạ Minh Duệ, khuôn mặt nhỏ nhắn gắt gao dán tại ngực anh.

"Em biết anh Duệ hẳn sẽ không bỏ mặc em..."

Thân thể Hạ Minh Duệ cứng đờ để mặc cô ôm như vậy, một bàn tay giờ giữa không trung, buông xuống không xong mà không buông cũng không được.

Bỗng nhiên Hạ Minh Duệ cảm giác được trước ngực mình một mảnh ấm nóng, không khỏi khàn giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 145: Đừng không cần em

"Ôn Hinh? Làm sao vậy?"

"Anh Duệ, anh đừng không cần em có được không?"

Ôn Hinh ôm chặt lấy Hạ Minh Duệ, giống như ôm lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng. Giờ phút này cô không còn bộ dáng đáng yêu ngây thơ ban ngày, có chỉ là sự cẩn thận thăm dò, cầu xin cùng khát vọng.

Giờ phút này cô yếu đuối như thế thật giống một bông hoa nhỏ mảnh mai, tuy lúc có thể bị gió thổi đi.

Hạ Minh Duệ trầm mặc không nói khiến cho cô vô cùng hoảng hốt, không khỏi ngẩng đầu lên khỏi ngực Hạ Minh Duệ, ánh mắt ngấn nước mở to nhìn thẳng anh, lại phát hiện đôi mắt đen của Hạ Minh Duệ vẫn loé sáng trong đêm đang bình tĩnh nhìn cô.

"Đừng bỏ lại em một mình được không?"

Nhiệt độ cơ thể ấm áp của người phía trước làm cho cô vô cùng tham luyến, trước đây người đàn ông này chỉ thuộc về một mình cô, nhưng còn hiện tại? Anh đã có vị hôn thê.

"Anh sẽ không bỏ mặc em!"

Giọng nói trầm khàn của Hạ Minh Duệ trong vườn yên tĩnh vang lên rõ ràng hơn, thế cho nên một đôi mắt bò câu của Ôn Hinh sáng long lanh theo dõi anh, dường như đang chờ anh xác nhận.

"Thật sự?"

"Thật sự!"

"Vậy anh cam đoan chứ?"

Ôn Hinh rời khỏi cái ôm của Hạ Minh Duệ, hít hít cái mũi nhỏ, dẩu miệng nhỏ lên, xinh đẹp nhìn anh.

"Anh cam đoan!"

Bộ dạng này của Ôn Hinh khiến cho Hạ Minh Duệ bật cười, con người tối đen ngờ ngàng dần được thay thế bởi sự cung chiêu.

"Anh Duệ, anh thật tốt!"

Ôn Hinh có được sự cam đoan của Hạ Minh Duệ, nhảy nhót giống như một đứa trẻ lấy được kẹo, vui mừng lần nữa nhào vào trong lòng anh.

Bây giờ Hạ Minh Duệ cũng chặt chẽ ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

Cũng không biết qua bao lâu, Ôn Hinh mới ghé vào lòng Hạ Minh Duệ rầu rĩ hỏi.



"Nhưng mà, anh Duệ đã có vị hôn thê rồi..."

"Ừ!"

Nghe được Hạ Minh Duệ xác nhận, trong lòng Ôn Hinh ê ẩm, có chút khó chịu, một đôi mắt to ngây thơ lần nữa bịt kín sương mù.

"Vậy anh nhất định cực kỳ thích Lâm Thiên Y?"

Giọng nói Ôn Hinh có chút nghẹn ngào, cô ngẩng đầu ánh mắt ngập nước nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ, dường như muốn từ trên mặt anh tìm thấy câu trả lời.

"Thích? Có lẽ vậy?"

Trong đêm tối con người sáng ngời của Hạ Minh Duệ phút chốc mê mang.

Có thích không? Anh cũng không biết, anh chỉ biết ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia thực thoải mái. Anh cũng không cần phải cố gắng giả bộ gì, dường như cũng chỉ có ở trước mặt người phụ nữ kia anh mới có thể chân chính là mình.

"Cái gì mà có lẽ? Là thích hay không thích?"

"Coi như là thích đi!"

Đáp án mơ hồ của Hạ Minh Duệ khiến cho trong lòng Ôn Hinh cực kỳ khó chịu, bất quá cũng đành chịu.

Nếu anh không xác định được, cho dù thật sự có chút thích, vậy có lẽ cũng chưa đủ sâu sắc chứ? Nghĩ vậy, tâm tình Ôn Hinh lại tốt lên.

"Vậy, cô ấy với em, anh thích ai nhiều hơn?"

Ôn Hinh nhón chân, muốn nhìn thẳng Hạ Minh Duệ. Đúng là anh rất cao, cho dù cô có nhón chân vẫn thấp hơn anh một cái đầu, không khỏi ảo não chu miệng.

Ai biết cô nhón chân liền đứng không vững, ngã nhào vào trong lòng Hạ Minh Duệ.

"Em đó!"

Hạ Minh Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, có chút buồn cười. Cô nhóc này luôn lạnh chanh láu táu, may mắn có anh và anh cả ở đây.

Anh cả? Anh cả Hạ Minh Tứ đã mất?

Ba người bọn họ, bây giờ chỉ còn lại anh và cô.

"Anh còn chưa nói anh thích cô ấy nhiều hơn hay là thích em nhiều hơn nha!"

Ôn Hinh làm nũng, lắc lắc cánh tay Hạ Minh Duệ, một đôi mắt tròn nhiên nháy nháy.

"Đứa ngốc, đương nhiên là thích em nhiều hơn rồi. Em yên tâm, không ai có thể thay thế được vị trí của em trong lòng anh. Cho dù tương lai anh có lấy vợ cũng vậy."

Hạ Minh Duệ cứng chiu véo mũi nhỏ của cô.

Câu nói đầu của Hạ Minh Duệ khiến cô cực kỳ vui vẻ, đây chính là nói rằng địa vị của cô trong lòng anh không thể thay thế được, nhưng mà câu sau lại khiến cho lòng cô bất lửa khó chịu.

Cô như thế nào có thể lơ đãng nhìn anh cười một người phụ nữ khác?

"Anh Duệ, hai người như thế nào mà biết nhau?"

"Bọn anh ư?"

Hạ Minh Duệ dường như rơi vào trong hồi ức, một đêm kia người phụ nữ uống say đó cứ nhiên xem anh là trai bao trong Bát Dạ Thành.

Mà người luôn luôn không thích phụ nữ đến gần như anh lại mà xui quýt khiến thế nào lại thuận ý cô, ôm ờ theo cô.

Cũng không biết một đêm kia rốt cuộc là ai bị ai hấp dẫn, bây giờ nghĩ lại có chút buồn cười.

Ôn Hinh ngờ ngẩn nhìn về mặt Hạ Minh Duệ đột nhiên có chút dịu dàng, chân mày không khỏi cau lại.

Xem ra Lâm Thiên Y ở trong lòng anh Duệ cũng không phải giống như lời anh nói, không quan trọng, có lẽ ngay cả anh Duệ cũng chưa phát hiện tình cảm của chính mình?

"Như thế nào?"

Ôn Hình mở to mắt tò mò nhìn Hạ Minh Duệ, dường như có chút khẩn trương muốn biết chuyện giữa bọn họ.

"Bọn anh ư, trong lúc tình cờ gặp nhau ở Bất Dạ Thành. Lúc đó cô ấy uống rượu say, nghĩ lầm anh là trai bao trong Bất Dạ Thành, cho nên..."

Về sau xảy ra một số chuyện, liền đánh bậy đánh bạ. Sau đó anh phát hiện cô ấy là nhân viên công ty, liền giữ cô ấy lại bên cạnh. Chỉ đơn giản vậy thôi."

"Hoá ra hai người gặp nhau lại lãng mạn như vậy a!"

Đôi mắt bồ câu lấp lánh, đối với chuyện họ quen biết Ôn Hình dường như cực kỳ khát khao.

"Em đó, xuất ngoại 3 năm này có quen bạn trai hay không?"

Hạ Minh Duệ không hỏi thì thôi, vừa hỏi, nước mắt Ôn Hình liền như chuỗi trân châu bị đứt, nói rơi liền rơi, quả thực so với tháng 6 trời mưa còn khiến cho người đoán không ra, nói mưa liền mưa.

Sau khi Ôn Hình khóc một lúc, cắn môi mình, biến thành nhỏ giọng nức nở, sau đó nâng đôi mắt rung rung nước mắt cực kỳ uỷ khuất nhìn Hạ Minh Duệ.

"Anh biết mà, em là vị hôn thê của anh Tứ, mà anh ấy đối với em tốt như vậy, em làm sao nhẫn tâm phụ lòng anh ấy? Thế nhưng anh ấy cứ thế bỏ em đi, mà anh cũng không lâu sau khi anh Tứ mất liền biến mất không chút tung tích.

Ngày đó em khóc chạy tới hỏi cô, hỏi cô có biết anh đi đâu không, nhưng cô nói cô không biết anh đi đâu. Em lại chạy tới hỏi chú, chú cũng nói không biết. Em đợi ở nhà họ Hạ rất lâu, anh cũng không xuất hiện. Vì nản lòng nên em xuất ngoại. Thật ra em vẫn không thể quên được anh, càng không thể quên được anh Tứ nên làm gì lại có tâm tình đi tìm bạn trai?"

Hạ Minh Duệ thở dài một cái, đem Ôn Hình ôm vào ngực, môi mòng mím chặt, không biết suy nghĩ gì.

"Anh Duệ, anh biết không? Kỳ thật người trong lòng em chính là anh!"

"Hử?"

"Em nói người trong lòng em luôn là anh!"

Hạ Minh Duệ nhún mày, người trong lòng là anh sao? Nếu là vậy thì vì cái gì cô lại chọn đính hôn với anh cả anh? Mà không phải là anh?

Cũng may mắn đó là anh cả của anh, anh đồng ý rút lui, nếu là người khác nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hai người bọn họ đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, một người là anh cả kính yêu của anh, một người chính là người phụ nữ anh thích.

"Được rồi Ôn Hình, chuyện này về sau không cần nhắc lại nữa!"

"Nhưng mà..."

Ôn Hình vẫn muốn nói gì đó, lại bị Hạ Minh Duệ ngắt lời.

"Ôn Hình, đã trễ rồi, anh đưa em về!"

"Ừ, được!"

Trong mắt Ôn Hình khó nén thất vọng, đúng là sắc mặt Hạ Minh Duệ đã lạnh xuống. Cô biết lúc nào nên kiên trì, lúc nào nên quyết đoán buông tay.

Hạ Minh Duệ tiễn cô tới trước cửa phòng ngủ, lúc Hạ Minh Duệ xoay người muốn đi lại một lần nữa bị Ôn Hình ôm chặt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 146: Em sợ

Cô cũng không muốn như vậy, chỉ là không muốn anh rời khỏi mình.

"Anh Duệ, em sợ, có thể ở lại với em được không?"

Ôn Hình khóc như mưa, nháy mắt làm ướt mảng áo phía sau lưng Hạ Minh Duệ.

Anh bắt đầu dĩ tách hai tay đang ôm chặt lấy anh của cô, xoay người.

"Ôn Hình, khi nào thì em mới có thể trưởng thành chứ?"

Khi nào thì mới có thể không cần anh bảo vệ?

Trước đây Ôn Hình cũng rất thích khóc, lúc đó anh và anh cả liền đem cô nâng niu trong lòng bàn tay che chở, không đành lòng để cô rơi một giọt nước mắt.

"Anh không thích bộ dáng lúc này của em sao?"

Ôn Hình lau nước mắt, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn anh.

"Không phải, em như vậy như thế nào có thể khiến người khác yên tâm chứ? Anh cuối cùng cũng không có khả năng luôn ở bên cạnh em."

"Anh phải rời xa em ư?"

Ôn Hình luống cuống, một bàn tay nhỏ gắt gao bắt lấy vạt áo Hạ Minh Duệ, giống như cô vừa buông tay anh sẽ biến mất vậy.

"Không phải, anh nói lỡ như có một ngày anh chết, em phải làm sao bây giờ?"

Hạ Minh Duệ thở dài một hơi, đem sợi tóc hỗn độn nhẹ nhàng vén ra sau ót cho cô.

Ôn Hình ngưng nhìn gò má tuần tú của anh, cho dù 3 năm không gặp, anh vẫn có thể khiến trái tim cô lay động như vậy, chỉ một ánh mắt liền khiến tim cô đập thình thịch.

Hai bên má vẫn còn lưu lại nhiệt độ ngón tay anh, ấm áp, nhiệt độ khiến cho người ta tham luyến.

"Anh không phải đã nói anh sẽ không bỏ em sao?"

Ôn Hình mang theo nước mắt lưng tròng, làm cho người ta không đành lòng phá vỡ sự tốt đẹp này.

"Ừm, đúng vậy, mau ngủ đi!"

"Được. Anh đồng ý với em, không cho đòi ý!"

Mãi đến khi Hạ Minh Duệ đưa cho cô ánh mắt khẳng định, lúc này Ôn Hình mới lưu luyến vào phòng.

Lúc Hạ Minh Duệ trở lại phòng mình, đèn phòng ngủ đã tắt. Trên giường lớn màu trắng, Lâm Thiển Y nằm thành hình chữ đại, dang tay dang chân, cho dù cái giường bị như thế nhưng bị cô nằm như vậy, anh thậm chí cảm thấy không chỗ dung thân.

Hạ Minh Duệ bắt đầu dĩ thở dài, lúc chạm đến làn da trần trụi của Lâm Thiển Y, ánh mắt dần dần trở nên thâm sâu.

Có điều đã trở thế này, tuy phương diện kia anh rất cần nhưng nhìn cô ngủ ngon như vậy, anh cũng không đành lòng quấy rầy. Đành phải đắp chăn cẩn thận cho cô xong, chính mình nghiêng người nằm xuống.

Động tác của anh rất cẩn thận, tận lực tránh đụng tới Lâm Thiển Y. Chỉ là khi anh gỡ chăn chui vào, hình như Lâm Thiển Y nhận ra hơi thở quen thuộc, chuyển người lại như con bạch tuộc quấn lấy anh.

Toàn thân Hạ Minh Duệ cứng đờ.

Người phụ nữ chết tiệt! Đây chính là em tự tìm!

--- -----

Đêm dài đằng đằng như thế luôn ngăn ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Lâm Thiển Y tỉnh dậy toàn thân đau nhức. Cái tên kia thật đúng là không biết tiết chế, trở như thế trở về đã không nói lại còn đem cô lăn qua lộn lại một phen, đây là tội không thể tha.

Bất quá có kinh nghiệm của mấy ngày trước, hiện tại Lâm Thiển Y ngược lại học ngoan, dù sao đây cũng là nhà họ Hạ, vì không để bị người nói, cho dù cô có mệt bao nhiêu, sáng sớm không muốn rời giường cô nhất định cũng phải dậy, nhân tiện Hạ Minh Duệ cũng gặp họa theo.

Khi Hạ Minh Duệ xuống lầu vẫn là bộ dáng ngái ngủ, bị Lâm Thiên Y một đường túm tay lôi xuống.

"Anh Duệ, Tiểu Thiên, chào!"

"Xin chào, bác trai, chào mọi người!"

Trước bàn ăn, Hạ Từ Ngang cầm một tờ báo chăm chú đọc, Hạ Trí Vũ đã ngồi vào chỗ ăn sáng.

Lâm Thiên Y bọn họ đi xuống, Ôn Hinh cũng mới xuống lầu, nhìn thấy bọn họ thì ngọt ngào chào hỏi.

Hạ Minh Duệ không khách khí ở trước bàn ăn ngồi xuống.

Lâm Thiên Y cũng ngồi cạnh anh, cũng không phải cô nguyên ý ngồi kế Hạ Minh Duệ, thật sự là trong nhà họ Hạ, ngoại trừ Hạ Minh Duệ cô không quen một ai.

Lâm Thiên Y đưa ly sữa đậu nành tới trước mặt Hạ Minh Duệ, Hạ Minh Duệ cũng không thèm nhìn trực tiếp bưng lên uống sạch.

Ôn Hinh yên lặng nhìn cử chỉ qua lại giữa hai người, trong lòng một trận chua xót. Trước đây anh Duệ không phải như thế, trừ bỏ cô ra, anh căn bản là không tiếp xúc với bất kỳ người phụ nữ nào, đừng nói là tự nhiên tiếp nhận đồ ăn do người phụ nữ khác đưa tới.

Theo ánh mắt Ôn Hinh, Hạ Trí Vũ ngẩng đầu, vừa vặn anh cũng ăn xong, nhìn thấy một màn như vậy, cũng có chút kinh ngạc. Đứa em trai này của anh không phải dễ hầu hạ, hiện giờ cái tên này trước mặt Lâm Thiên Y lại nghe lời như con chó nhận biết chủ vậy.

Đây không khỏi khiến anh phải đánh giá lại người phụ nữ Lâm Thiên Y này.

Anh đặt chén xuống, đăm đăm nhìn hai người liếc mắt một cái, thân nhiên nói.

"Duệ, từ hôm nay trở đi, Ôn Hinh sẽ đến công ty chúng ta làm. Vừa khéo bộ phận của em vẫn còn thiếu người, mặc dù em đã có thư ký nhưng lại thiếu một trợ lý, vậy để Ôn Hinh qua hỗ trợ em một tay."

Hạ Minh Duệ từ đồ ăn Lâm Thiên Y đưa ngẩng đầu lên, lông mi cau lại, bộ phận của bọn họ vẫn thiếu người? Rõ ràng đó chính là nơi không thể nào rảnh hơn của công ty, cơ bản đều là nuôi một đồng người nhàn rồi, nếu là anh quản lý công ty bộ phận như vậy đã sớm giải tán từ lâu rồi.

Đúng là ché giấu anh mà, lại còn muốn nhét người vào?

Nếu là người khác Hạ Minh Duệ sẽ không chút nghĩ ngợi mà từ chối, thế nhưng người này nếu là Ôn Hinh, anh không cách nào mở miệng được, đơn giản là đời này cô là người anh không muốn tổn thương nhất.

"Tuỳ anh!"

Hạ Minh Duệ để chén xuống, liếc anh hai mình một cái, không có biểu tình dư thừa gì, sau đó anh tiện tay rút khăn ăn lau miệng.

"Vậy thì quyết định như vậy đi. Được rồi tới giờ đi làm rồi, anh đi trước."

Hạ Trí Vũ đi được hai bước thì đột nhiên lùi lại.

"Đúng rồi, Ôn Hinh em có cùng anh đến công ty không?"

Ánh mắt Hạ Trí Vũ như có như không nhìn về phía Hạ Minh Duệ.

"Em đi cùng anh Duệ là được rồi, vừa thuận đường lại cùng phòng, không phiền anh Vũ đâu!"

Ôn Hinh nở nụ cười ngọt ngào với Hạ Trí Vũ, xem ra có chút ngượng ngùng.

"Em cô nhóc này!"

Sớm nên biết kết quả sẽ là như vậy, Hạ Trí Vũ lắc đầu bật cười, sau đó không để ý tới bọn họ nữa, một mình ra ngoài.

Nán lại đợi Lâm Thiên Y uống một ly sữa đậu nành, ăn một chút bánh ngọt xong, bữa sáng như vậy coi như hoàn thành, mà Hạ Minh Duệ tại lúc Lâm Thiên Y ăn sáng lại an tĩnh ngồi ở một bên chờ, nghe Ôn Hinh lủi lo.

Anh Duệ của cô khi nào thì biết cách vì người khác suy nghĩ rồi? Cô rồi đi trong 3 năm này có phải đã bỏ lỡ cái gì? Vì sao anh Duệ của cô lại thay đổi nhiều như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì Lâm Thiên Y?

Ôn Hinh lắc đầu, cảm thấy không thể là như vậy. Trên thực tế anh Duệ và Lâm Thiên Y quen biết không được bao lâu, như vậy có phải trong 3 năm này

đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết không?

"Ôn Hinh, sao lại ngẩn ngơ thế, phải đi thôi!"

Lâm Thiên Y ăn uống no nê xong, chuẩn bị lái xe tới công ty lại phát hiện Ôn Hinh không biết nghĩ gì tới mắt hờn mắt vía.

"À, biết rồi!"

Ôn Hinh ngọt ngào đáp lại, đi ở bên cạnh Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiên Y đi ở đằng trước, giống như là cam chịu số phận vậy, ngồi ở vị trí ghế lái. Ai bảo Hạ Minh Duệ người ta lại đại thiếu gia, Ôn Hinh là đại tiểu thư, mà chỉ có cô là không có thân phận không có địa vị gốc gác ở đây chứ?

---

Tập đoàn Hạ thị, văn phòng quản lý của Hạ Minh Duệ.

Anh đem áo khoác cời xuống vắt lên ghế, nhìn Ôn Hinh có chút băn khoăn.

"Anh Duệ, có cần em giúp gì không?"

"Ôn Hinh à, ở chỗ này của anh không cần em giúp gì cả, có Lâm Thiên Y là đủ rồi. Trên thực tế phòng này của chúng ta là nơi nhẹ nhàng nhất, cả ngày cũng chẳng có gì lắm, em biết mà, anh vốn không có năng lực gì, tự nhiên..."

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 147: Không công bằng

Lời tiếp theo Hạ Minh Duệ không hoàn toàn nói ra miệng, nhưng mà anh biết Ôn Hinh hiểu.

"Nếu em muốn đổi đến phòng khác để phát triển, có thể đi tìm Hạ Trí Vũ, ở chỗ anh chỉ có ăn không rồi chờ chết thôi!"

Nếu là người khác, anh sẽ chẳng lãng phí nước miếng như vậy, người khác cùng anh có quan hệ gì chứ? Thế nhưng người nợ lại là Ôn Hinh, anh liền không thể không thận trọng suy xét. Dù sao anh không thể làm chậm trễ tiền đồ của Ôn Hinh, đúng không?

"Không cần, em thích ở đây!"

Cô thích ở cùng một chỗ với Hạ Minh Duệ.

"Vậy tùy em, nếu sau này em phát hiện em không hợp với chỗ này, cứ nói với anh! Anh sẽ tìm một vị trí khác tốt hơn cho em!"

"Ừ, được, em tin anh!"

Về mặt Ôn Hinh khi nhìn Hạ Minh Duệ vô cùng dịu dàng, bao hàm quyến luyến vô hạn.

"À, đúng rồi Ôn Hinh, nếu không có việc gì thì em ra ngoài đi, tối hôm qua anh ngủ không ngon, muốn ngủ bù, nhớ rõ đừng nói cho anh Vũ của em nha!"

"Nhưng mà..."

Cô muốn anh cố gắng học tập việc quản lý công ty, cô đã sớm từ chỗ cô biết được anh Vũ dường như đã nắm chắc là người thừa kế nhà họ Hạ, đã như vậy, tương lai anh Duệ không thể tiếp quản nhà họ Hạ, ít nhất anh cũng phải là một người có thành tích chứ? Không thể cả ngày vô công rồi nghề được.

Không đợi cô mở miệng, Hạ Minh Duệ thuận tiện khoát tay, cả người nằm ngửa ở trên ghế, hai chân gác trên bàn làm việc, hai mắt nhắm lại, bộ dáng muốn ngủ.

Cô bất đắc dĩ thở dài một hơi, đóng cửa lại cho Hạ Minh Duệ.

Trên thực tế cho dù làm thư ký hay trợ lý cho Hạ Minh Duệ đều có văn phòng riêng cho mình.

Trước kia khi Ôn Hinh chưa trở về, Lâm Thiên Y vẫn thuận tiện ở trong phòng làm việc của Hạ Minh Duệ.

---

Lâm Thiên Y ngừng xe xong thì bắt thang máy, nhìn thấy tư thế ngủ của Hạ Minh Duệ khiến cho người ta không nói được lời nào.

Lâm Thiên Y khoanh tay dựa ở trên cửa, con người trong suốt nhảy cũng không nhảy nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ.

Thực tế thì Hạ Minh Duệ cũng không có ngủ, hướng chỉ lúc Lâm Thiên Y mở cửa tiếng động lại lớn như vậy, cho dù ngủ thiếp đi cũng bị làm cho giật mình tỉnh dậy.

Hạ Minh Duệ bỏ chân đang gác trên bàn xuống, híp mắt liếc Lâm Thiên Y một cái, sắc mặt không tốt chút nào.

"Lần sau nhớ gõ cửa trước khi vào!"

Cất!

Lâm Thiên Y tròn trĩnh mắt, anh hẳn là sợ chuyện xấu mình làm bị phát hiện nha.

Cô trước đây sao không phát hiện người này có cái sở thích này nha? Khổ thân cô còn tưởng rằng Hạ Minh Duệ anh là một Tổng giám đốc tận tụy, hóa ra bất quá chỉ là con ông cháu cha bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc thôi.

"Anh ngủ tiếp hay là muốn uống cà phê?"

Trước khi chưa vào tập đoàn Hạ thị, thời điểm Hạ Minh Duệ vẫn còn là một Tổng giám đốc của công ty chi nhánh kia, anh có thói quen là trước khi làm việc phải uống một ly cà phê.

Có điều hiện tại hình như không cần.

Hạ Minh Duệ ngồi dậy, xoa xoa mi tâm, tiếng nói có phần trầm.

"Cho anh một ly cà phê trước đi!"

Lâm Thiên Y nhìn Hạ Minh Duệ liếc mắt một cái, có chút kinh ngạc, cô còn tưởng anh sẽ chọn tiếp tục ngủ. Đang định đứng dậy đi chuẩn bị cà phê, bất đắc dĩ lại bị một giọng nói khác giành trước.

"Tiểu Thiên, để tôi làm cho, dù sao tôi là người mới cũng không có việc gì làm!"

Ly cà phê trên tay Lâm Thiên Y bị Ôn Hinh cướp lấy.

Lâm Thiên Y vừa định nói không cần, lại phát hiện Ôn Hinh đã cầm ly cà phê đổ nước vào, vừa vặn lúc này điện thoại di động của Lâm Thiên Y vang lên.

Lâm Thiên Y bất đắc dĩ nhìn Hạ Minh Duệ một cái, bắt điện thoại.

"Tiểu Thiên, em người phụ nữ nhẫn tâm! Em thật sự là mặc kệ tôi sao? Tôi sớm một chết rồi đây, rất đáng thương!"

Lâm Thiên Y bị giọng nói ai oán của Mộc Nam làm cháy khét lẹt nhưng sao cô lại cảm thấy lạnh như vậy a?

"Có chuyện gì?"

Lâm Thiên Y giúp Hạ Minh Duệ đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Đối với Mộc Nam, tâm tình Lâm Thiên Y có chút phức tạp, đương nhiên cô cũng sẽ không ngu xuẩn tới mức cho rằng Mộc Nam thích mình. Thông qua khoảng thời gian quen biết khi trước, cô xem như rõ ràng, Mộc Nam này chính là một dân chơi lão luyện.

Thường xuyên đổi bạn gái, không phải người mẫu thì là diễn viên nổi tiếng, dù sao kiểu nào cũng có.

Bắt qua Mộc Nam cũng có tư cách dân chơi. Bản thân có bộ dáng cao lớn anh tuấn, gần đây giới truyền thông không biết thế nào truyền tới một số tin tức vụn vặt, nói bản thân Mộc Nam cũng là con ông cháu cha, nhà giàu vô cùng.

Cho nên, bình thường Mộc Nam không cần phải tốn tâm tư đi tìm phụ nữ, những người phụ nữ chân ướt chân ráo mới vào ngành vì để nổi danh đều sẽ tới nịnh bợ anh. Lâm Thiên Y có khi cảm thấy ông trời thật không công bằng, Mộc Nam vốn là có khuôn mặt đẹp trai tới thần còn phải ghen ghét, chỉ bằng khuôn mặt này, nếu anh thật sự muốn cũng không hề thiếu những quý bà nguyện ý bao nuôi anh.

Vậy còn chưa tính, cái tên đó bản thân trong nhà lại có nhiều tiền? Làm sao có thể như vậy?

Mà Lâm Thiên Y cũng đã nhìn ra, Mộc Nam này ai đến cũng không cự tuyệt. Tương đối bác ái.

Không biết bao nhiêu cô gái đã ngã quỵ trong tay anh, thế mà những người phụ nữ này lại không oán không hỏi, đến như giáo mác. Đường như là nếu có thể cùng Mộc Nam một đêm, đó cũng là vinh dự vô cùng.

Lúc làm trợ lý cho Mộc Nam, cô còn phải thuận tiện canh chừng giúp anh.

"Không có việc gì thì không thể gọi em sao? Đây quả thật khiến người ta đau lòng mà!"

"Có việc thì nói, có rắc rối thì phóng! Đừng dài dòng!"

"Haizz, tôi muốn hỏi là, nghe nói mấy ngày trước em và Hạ Minh Duệ bị thương phải không? Không sao chứ?"

"Anh đây là đang quan tâm ư?"

Lâm Thiên Y trợn trừng mắt, phản xạ của tên này cũng nhanh quá chứ hả? Anh ấy đã xuất viện rồi có được không? Hơn nữa biểu đạt sự quan tâm gì gì đó không phải là ngay lúc chuyện vừa xảy ra sao? Nói thí dụ như đi bệnh viện thăm bọn họ, mua quà tặng các thể loại?

Vừa nhìn liền biết không có thành ý gì!

"Đương nhiên, nghe nói em gặp chuyện khiến mặt mũi tôi bị dọa tới trắng bệch!"

"Vây ư?"

Khoé môi Lâm Thiên Y nhếch lên nụ cười lạnh.

"Tôi nhớ rõ lúc tôi gặp chuyện không may ngồi sao lớn Mộc Nam hình như cũng có mặt tại hiện trường thì phải? Mà còn khéo là tôi đích thân thấy anh cùng một người đẹp nào đấy ở cùng một chỗ nữa nha."

Âm cuối Lâm Thiên Y kéo thật dài, ý tứ khác không cần nói cũng biết. Làm ơn, nói dối cũng cần phải tập trước chứ phải không?

"Khụ khụ, em nhìn lầm rồi chẳng?"

Đều đã nói đến vậy, người nào đó còn cố tình ngụy biện.

"Tôi có việc rồi, không còn gì nữa thì cúp máy đó!"

Lâm Thiên Y cũng không có thời gian quan tâm tới vị tình thánh này. Cho dù không có việc gì, cũng có thể đi ngủ hoặc là chơi game cũng được.

Vì thế Lâm Thiên Y cực kỳ quyết đoán cúp điện thoại.

"Này? Tôi còn chưa nói xong mà. Em như vậy thật khiến người đau lòng nha!"

Điện thoại của cô đã cúp, giọng nói này từ đâu xuất hiện vậy? Ai có thể nói cho cô biết không?

Lâm Thiên Y chậm chạp xoay người.

Ở phía sau, Mộc Nam một thân trang phục khéo léo, vừa vặn làm tôn lên vóc người thon dài của anh, không thể không nói trời sinh anh chính là một mớ treo quần áo. Giống như bộ quần áo nào khoác lên người anh đều có thể khiến cho người hoa mắt si mê.

Lâm Thiên Y không khỏi ở trong lòng đem anh so sánh cùng Hạ Minh Duệ, cô bất đắc dĩ phát hiện, hai người này thật tương xứng a, đương nhiên hai người bọn họ một điểm tốt cũng không có.

Aizz! Đây là đạo lý gì thế!

"Nhớ tôi không?"

Mộc Nam hất khuôn mặt tuấn tú lên, ánh mắt đào hoa long lanh, khoé miệng nở nụ cười đẹp, sáng rực nhìn chăm chăm cô.

"Nhớ cái đầu anh đó!"

Rảnh như vậy thật đúng là không bằng lên làm nhiệm vụ trong game, thật là!

Lâm Thiên Y trợn mắt, không quan tâm tới anh, xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị Mộc Nam trước một bước nắm tay giữ lại.

Lâm Thiên Y nghĩ muốn hất tay anh ra, nhưng càng là như vậy Mộc Nam càng nắm chặt. Ngay tại lúc Lâm Thiên Y chuẩn bị nổi bão, một giọng nói tò mò truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 148: Hai người đang làm gì đó?

"Hai người đang làm gì vậy?"

Ôn Hinh tay bưng cà phê, nghiêng đầu nhìn bọn họ, mắt to ngây thơ tràn đầy thần sắc tò mò.

"À, không có gì!"

Lâm Thiển Y thuận tiện rút tay khỏi tay Mộc Nam, trên mặt có chút lúng túng.

Lúc này Mộc Nam cũng chú ý tới Ôn Hinh, hai mắt mê người loé sáng.

"Ồ, người đẹp này là ai thế? Trước kia hình như chưa gặp qua?"

Mộc Nam trực tiếp đẩy Lâm Thiển Y sang một bên, chính mình đứng trước mặt Ôn Hinh, đôi mắt không ngừng chớp chớp, bắn điện khắp bốn phía.

"Xin chào, tôi là Ôn Hinh! Anh là?"

Ôn Hinh đưa mắt sang hỏi Lâm Thiển Y.

"Ồ, em không biết tôi ư?"

Mộc Nam mang dáng vẻ bị đả kích, lại có người đẹp không biết anh.

Lâm Thiển Y nhìn bộ dạng đơ ra của Mộc Nam khỏi nói trong lòng vui biết bao nhiêu.

"Bớt làm dáng đi, anh cho rằng mọi người đều biết anh ư? Ngôi sao lớn Mộc Nam?"

"A, anh là ngôi sao ư?"

Một đôi mắt đẹp của Ôn Hinh chớp chớp, cực kỳ tò mò nhìn Mộc Nam.

"Có điều anh thật sự rất đẹp trai nha, có thể cạnh tranh với anh Duệ!"

"Anh Duệ? Là ai?"

Về mặt Mộc Nam khó chịu, cư nhiên có người lại đẹp trai giống anh ư? Thật sự là buồn cười.

"Anh Duệ là Hạ Minh Duệ đó, anh không biết anh ấy ư?"

Ôn Hinh cực kỳ khó hiểu nhìn Mộc Nam, giống như việc người khác không biết Hạ Minh Duệ là chuyện vô lý cỡ nào.

"Em nói là Hạ Minh Duệ ư?"

Sắc mặt Mộc Nam có phần thối! Anh có thể nói người anh ghét nhất là Hạ Minh Duệ được không? Không phải là ngôi sao, lại đẹp trai như vậy, anh so với anh ta lại còn kém một phần.

"Đúng đó. Hai người biết nhau?"

"Đương nhiên là biết rồi!"

Mộc Nam cười tít mắt nhìn Ôn Hinh từ trên xuống dưới, thật sự là một em gái nhà bên đáng yêu mà, bộ dáng lại tươi mát dễ thương, đẹp dễ tựa như một con búp bê, khiến cho người ta không thích không được.

"Ôn Hinh đúng không? Có tiện không nếu em cho anh biết số điện thoại của em? Như vậy về sau chúng ta có thể thường xuyên liên lạc!"

Mộc Nam bày ra một tư thế tự cho là cực kỳ tuấn tú phóng khoáng, hai tròng mắt mê người bắn điện bốn phía.

"Ôn Hinh này, cà phê sắp nguội rồi đó!"

Vừa thấy liền biết Mộc Nam lại đang tính chuyện xấu xa, cô cũng không thể để cho Ôn Hinh ngây thơ bị anh lừa được.

"Ặc, cô không nói thì tôi quên mất rồi. Thật xin lỗi, tôi đem cà phê cho anh Duệ trước nhé!"



Ôn Hinh cười cười xin lỗi Mộc Nam, sau đó dưới ánh mắt ảo não của Mộc Nam đẩy cửa phòng Hạ Minh Duệ ra, khăn trương đi vào, lưu cho hắn một bóng lưng mơ màng.

Mãi đến khi bóng lưng Ôn Hinh mất hút, Lâm Thiên Y mới tốt bụng chế nhạo một câu.

"Này, ánh mắt anh có thể xuyên qua khe cửa sao?"

Mộc Nam xoay khuôn mặt đen thui nhìn về phía Lâm Thiên Y, biểu tình hung tợn, lại có chút u oán.

"Em là cô ý!"

"Đúng vậy, tôi cô ý đó, thì sao?"

Lâm Thiên Y bắt nhả móc móc lỗ tai, liếc xéo anh một cái.

"Không làm sao cả! Chỉ cần em tiếp tục làm trợ lý cho tôi, tôi liền không so đo chuyện em làm tôi đánh mất miếng thịt béo bở này, như thế nào?"

Mộc Nam cười hi hi kẻ sát Lâm Thiên Y, thiếu chút nữa là khuôn mặt đẹp của anh liền áp sát cô. Lâm Thiên Y ghét bỏ lùi về sau một bước, nhú nhú mày.

"Anh nằm mơ đi!"

"Ai da, thật là đau lòng mà! Người ta tâm tính thiện lương, không tin em sờ thử xem?"

Mộc Nam bày ra tư thế thương tâm, ưỡn ưỡn ngực, ý bảo Lâm Thiên Y sờ thử xem.

Mắc ói!

Cô mắc ói có được không?

"Tôi nói này Mộc Nam, nơi này không có người ngoài, anh mắc ói vậy làm gì?" Khổ thân anh còn là một ngôi sao quốc tế. Khí chất của anh đâu? Nếu là người hâm mộ nhìn thấy cái đức hạnh này của anh, còn không đánh chết?

Lâm Thiên Y không khách khí thừa dịp Mộc Nam không chú ý gõ đầu anh một phen. Nhất thời Mộc Nam bị đau nhe răng trợn mắt.

Sau đó anh ôm đầu, u oán trừng mắt Lâm Thiên Y, khi nhìn thấy biểu tình vui sướng khi người gặp họa của Lâm Thiên Y, trong nháy mắt vẻ mặt thảm thiết, có chút thờ hồn hèn.

"Tôi nói em dù gì cũng là con gái, không thể dịu dàng chút sao? Cả ngày hành xử y như con trai, thật không biết Hạ Minh Duệ như thế nào mà nhìn trúng em nữa, chẳng lẽ ánh mắt tên kia có vấn đề? Nhất định là như vậy!"

Dựa vào cái gì tên kia lại có bộ dáng đẹp trai hơn so với anh? Anh ta cũng không phải là ngôi sao lớn, lại có một khuôn mặt khiến thần phần hận, cho dù là ai nhìn thì tâm tình cũng không tốt hơn chút nào. Quả nhiên bộ dáng quá mức đẹp trai bên người đều có sở thích quái gở, nói thí dụ như ánh mắt Hạ Minh Duệ có vấn đề.

"Gi chứ? Tôi chẳng lẽ không giống con gái sao? Tôi chẳng lẽ không đủ dịu dàng? Không thể nào a!"

Lâm Thiên Y vẫn cảm thấy chính mình rất dịu dàng, rất hiền lành. Như thế nào lại giống với đàn ông chứ? Mặc dù bộ dáng cô cũng không quá xinh đẹp nhưng miễn cưỡng cũng thuộc hàng người đẹp mà.

Hơn nữa cô lại còn lại người đẹp thanh khiết, không chài chuốt như những người khác!

Nghĩ vậy, ánh mắt Lâm Thiên Y nhìn Mộc Nam lại trở nên quái dị, bạn nói xem một người có khả năng đẹp như vậy sao? Không phải nói ngôi sao Hàn Quốc đều có phẫu thuật thẩm mỹ sao? Mà Mộc Nam lại phát triển ở Hàn Quốc lâu như vậy, người nào dám cam đoan về đẹp của anh là tự nhiên? Nói không chừng trên gương mặt bánh bao này đã đựng qua dao kéo!

"Này, này, ánh mắt kia của em là sao vậy?"

Anh như thế nào liền cảm thấy được sự quý dị như thế nhỉ?

Mộc Nam cảm thấy anh bị Lâm Thiên Y nhìn chăm chú như vậy khiến toàn thân sợ hãi, quả nhiên anh thấy Lâm Thiên Y nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười âm u, anh không khỏi lui về sau một bước.

Vừa khéo lại lui đến bên cửa phòng làm việc Hạ Minh Duệ, bởi vì lúc Ôn Hinh đi vào không có đóng kín cửa, cho nên anh vừa lui như vậy, cửa cũng vì thế mà mở ra suýt chút nữa thì té ngã. May mắn anh giữ thăng bằng được cơ thể, cũng chính vì vậy mà cả người Mộc Nam đều ở trong phòng Hạ Minh Duệ.

Mà Lâm Thiên Y từng bước ép sát, không coi ai ra gì kéo kéo mặt Mộc Nam, mãi đến khi Mộc Nam nhe răng trợn mắt, nổi giận gầm lên một tiếng.

"Người phụ nữ chết tiệt! Em làm gì vậy? Nếu em thích tôi cứ việc nói thẳng, đừng có mà động tay động chân."

Nghĩ đến Lâm Thiển Y có khả năng thích anh, khoe miệng không khỏi nở nụ cười không chút ý tốt, bất quá nụ cười này bị câu trả lời của Lâm Thiển Y dập tắt hoàn toàn.

"À, tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn xem mặt này của anh phẫu thuật có thành công hay không thôi, không phải nói nếu phẫu thuật thất bại thì mặt sẽ bị biến dạng sao?"

Mộc Nam trong nháy mắt triệt để đen mặt.

"Hai người đang làm gì đó?"

Lâm Thiển Y lại chuẩn bị giật nhẹ mặt Mộc Nam, lại bị giọng nói lạnh như băng đột ngột vang lên dọa cho rụt tay lại.

Cô thế nào lại quên trong phòng làm việc này có một tên tâm tinh thất thường, cực kỳ khó hầu hạ đây chứ?

Lâm Thiển Y đứng lúc thu tay về, lại cũng không còn chút điều ngoa tùy hứng khi nãy, ngược lại cúi đầu, cười lè lưỡi, ngoan ngoãn giống như một chú chuột bạch.

"Qua đây!"

Một câu của Hạ Minh Duệ khiến Lâm Thiển Y đang cúi đầu ngoan ngoãn đi qua, đứng bên bàn làm việc của anh.

"Anh đáng sợ như vậy ư? Lại gần anh!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lãnh khốc như vậy, sau khi Lâm Thiển Y do dự hồi lâu, ngoan ngoãn đi tới.

Nào biết, cô chưa kịp tới gần, Hạ Minh Duệ liền đưa tay kéo qua. Cô bất ngờ không đề phòng, hung hăng ngã vào trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kề sát vào ngực anh, nghe được tiếng tim đập có lực mạnh mẽ, còn có nhiệt độ nóng bỏng trên người anh.

Hạ Minh Duệ siết chặt eo cô, mắt phượng hẹp dài lạnh lùng nhìn lướt qua Mộc Nam.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 149: Em nữ lòng sao?

Nào biết Mộc Nam lại như không có việc gì, cũng không thèm nhìn tới anh và Lâm Thiển Y, ngược lại ngả ngón nâng cằm Ôn Hinh lên.

Hai người ở khá gần, đột nhiên bị một người đàn ông xa lạ áp sát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh xấu hổ tới đỏ bừng, nhất là hơi thở ấm áp của Mộc Nam lại mang theo hương vị làm say lòng người cứ phả vào mặt.

Cô bị nâng cằm lên, không thể không đối diện với Mộc Nam, đôi mắt anh cùng môi này không giống nhau, giờ phút này nó mang tính xâm lược rất nhiều, thật giống như bản thân cô là con mồi của anh vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy Mộc Nam cùng anh Duệ của cô ở một phương diện nào đó rất giống nhau, loại ánh mắt này trước kia ngẫu nhiên cô cũng có thể bắt gặp từ trên người Hạ Minh Duệ.

"Anh... đừng như vậy!"

Ôn Hinh bị ép ngẩng đầu, nói chuyện có chút khó khăn, cô muốn thoát khỏi sự kiểm chế của Mộc Nam lại bị anh thuận thế nhẹ nhàng ôm eo.

Cả người gần sát trong lòng Mộc Nam.

"Buông cô ấy ra!"

Giọng nói của Hạ Minh Duệ so với vừa rồi lạnh hơn gấp đôi, khiến người ta toàn thân run rẩy.

Lúc này không thể nghi ngờ gì nữa Hạ Minh Duệ rất đáng sợ, điểm này Lâm Thiển Y hiểu rõ nhất, không khỏi ở trong lòng đem Mộc Nam mắng cho một trận.

Thình thoảng sẽ có lúc Hạ Minh Duệ là một ác ma, làm cho người ta e ngại từ tận đáy lòng. Liền nói thí dụ như lúc này đây, con người hẹp dài của anh

hơi híp lại, đen nhánh không thấy đáy, ngẫu nhiên có thể nhìn tới ánh sáng phát ra từ bên trong làm cho người ta không thể nào bỏ qua được.

Mộc Nam cũng giống vậy lạnh lùng liếc nhìn Hạ Minh Duệ một cái, Lâm Thiển Y không khỏi có chút giật mình. Cô cho tới bây giờ cũng không biết Mộc Nam cũng có một mặt lạnh khốc như vậy, đây quả thực là ngoài dự kiến của cô.

Không thèm để ý tới lời cảnh cáo của Hạ Minh Duệ, Mộc Nam vẫn như cũ ôm eo Ôn Hinh.

"Anh Duệ!"

Đột nhiên Ôn Hinh quay sang, mắt to nhòe nước, miệng nhỏ đỏ sẫm hơi mím lại, ngập nước nhìn anh.

"Mộc Nam, anh muốn đối chọi với tôi trên chính địa bàn của tôi ư?"

Đột nhiên, Hạ Minh Duệ nở nụ cười, nụ cười xinh đẹp vô cùng tà khí.

Nụ cười này không khỏi khiến Lâm Thiển Y ngây ngốc, cho dù bình thường xem qua nhiều lần nhưng vẫn không nhận được bị sắc đẹp mê hoặc, yêu nghiệt a yêu nghiệt.

Ngay cả Ôn Hinh cũng ngờ ngác nhìn Hạ Minh Duệ, trong trí nhớ anh Duệ và anh Tứ giống nhau, cho tới bây giờ đều đối với cô cười ôn hoà, cô vậy mà không biết anh lại có thể cười tà khí như vậy.

Giống như một loại độc dược trí mạng khiến cho cô trầm mê trong đó, rốt cuộc không dời mắt được, anh Duệ có lẽ không biết, anh như vậy làm cho người ta rất khó dời tầm mắt.

Ý tưởng ở nơi nào đó trong lòng cũng càng thêm khẳng định.

Ôn Hinh nhẹ nhàng gọi, mềm mại tựa như có thể đánh thức nơi mềm mại sâu thẳm trong lòng người.

Hạ Minh Duệ buông Lâm Thiển Y ra, từng bước một đi đến trước người Mộc Nam.

Về mặt tà khí không thay đổi, cứ như vậy cười cười nhìn anh.

Mộc Nam cũng không yếu thế, khoé môi nhếch lên, không chút để ý cười cười, một bàn tay như cũ không có ý định buông cầm Ôn Hinh ra.

Hai người nhìn nhau một hồi, Hạ Minh Duệ cũng chẳng muốn nhiều lời, trực tiếp nắm lấy tay Ôn Hinh, kéo người về. Mộc Nam cũng không chịu yếu thế, siết thật chặt eo Ôn Hinh.

Hai người đàn ông cùng lúc lôi kéo khiến cho Ôn Hinh có chút khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại một chỗ, thoát nhìn điềm đậm đáng yêu, chọc người yêu mến.

Hạ Minh Duệ không muốn nhìn thấy Ôn Hinh bị đau, đành phải buông tay trước.

Thấy Hạ Minh Duệ buông tay, Mộc Nam cũng có chút kinh ngạc. Theo hiểu biết của anh, Hạ Minh Duệ hẳn là một người cực kỳ bá đạo, làm sao có thể dễ dàng thoả hiệp?

Khoé miệng Mộc Nam nở nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt hoài nghi không ngừng qua lại giữa Hạ Minh Duệ và Ôn Hinh.

Ánh mắt Ôn Hinh nhìn Hạ Minh Duệ như thể hận không thể lập tức ăn anh vậy, lấy kinh nghiệm nhiều năm của anh mà nhận xét, Ôn Hinh người phụ nữ này tất nhiên là thích Hạ Minh Duệ, cũng không biết cảm tình Hạ Minh Duệ đối với Ôn Hinh là như thế nào.

Nhìn biểu hiện vừa rồi của anh hẳn là cũng cực kỳ để ý người phụ nữ Ôn Hinh này đi?

Như vậy Lâm Thiển Y thì sao? Địa vị của Lâm Thiển Y trong lòng anh là như thế nào?

Anh rõ ràng biết, tại buổi vũ hội lần trước tổ chức tại nhà họ Hạ, Hạ Minh Duệ chính miệng thừa nhận Lâm Thiển Y là vị hôn thê của anh.

Như vậy lúc này?

Tay Mộc Nam lại càng siết chặt Ôn Hinh, hơi thở ấm áp rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng của Ôn Hinh.

Anh một bên quan sát phản ứng của Hạ Minh Duệ, một bên lại hướng tới môi của Ôn Hinh. Người phụ nữ bộ dáng xinh đẹp như vậy, hương vị hẳn cũng không kém nhỉ?

Ngay tại thời điểm môi Mộc Nam muốn khắc trên môi Ôn Hinh, Ôn Hinh khăn trương nhắm nghiền mắt, lông mi dài chớp chớp, một giọt nước mắt khuấy nhục không hề báo trước rơi xuống.

Cũng đúng lúc này, "bốp" một tiếng.

Mộc Nam vẫn chưa kịp chạm đến khoe môi người đẹp đã bị Hạ Minh Duệ đánh cho một quyền vào hốc mắt.

Hzz!

Mộc Nam hít một hơi thật sâu, bởi vì đau đớn nên không thể không buông Ôn Hinh ra.

Khi đạt được tự do, Ôn Hinh liền như con thỏ nhỏ nhảy vào lòng Hạ Minh Duệ, ôm chặt lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn gất gao dán trên ngực anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, tâm tình mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Mộc Nam sờ sờ hốc mắt vừa bị đánh, không cần nghĩ, anh hiện tại nhất định là mặt mày te tua, làm ngôi sao mà nói thì tướng mạo là trọng yếu rồi.

Người này cũng thật ngoan độc, thật sự là một chút lưu tình cũng không có.

Mộc Nam nhếch miệng, bị đau anh hít vào một hơi.

Phía trước bàn làm việc của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y đứng ở đó, ngơ ngác nhìn sự tình phát triển, có đôi khi cô thật muốn biết rõ trong đầu Mộc Nam đang nghĩ gì.

Người này không phải là nào bị úng chứ? Hay là nói đàn ông đẹp thì ở một số phương diện khác lại bị thiếu hụt? Nói thí dụ như Mộc Nam cho rằng ánh mắt Hạ Minh Duệ có vấn đề, mà cô a, hiện tại liền cảm thấy được đầu óc Mộc Nam có vấn đề.

Anh nghĩ muốn phụ nữ kiểu gì mà chẳng được chứ? Thậm chí chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay là có vô số phụ nữ bu lại, anh cần gì phải tới đây trên chóc em họ của Hạ Minh Duệ chứ?

"Này, tôi nói, nhìn đến ông đây bị đánh, có cần phải vui sướng khi người gặp hoạ không? Đau muốn chết đây này, mặt mày còn toi tả, mau nhanh chóng đem đá tới chườm cho tôi đi!"

Tức giận trừng mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, Mộc Nam háng giọng tùy tiện gọi, dường như chuyện mới vừa rồi giữa anh và Hạ Minh Duệ bất quá chỉ là chuyện nhỏ không đáng để tâm.

Nghe xong lời Mộc Nam, con người Hạ Minh Duệ nguy hiểm híp lại. Anh đứng yên liếc Lâm Thiên Y một cái, Lâm Thiên Y lúng túng a một tiếng, chân bước ra liền thu lại.

"Haizz, anh cũng quá nhỏ mọn đi. Dù gì anh đánh người, không xin lỗi thì thôi đi, lại còn cản không cho người khác tới giúp đỡ?"

Mộc Nam đối với hành vi của Hạ Minh Duệ cực kỳ không đồng ý, có điều Hạ Minh Duệ cũng chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, lại không có hành động nào khác. Dù gì anh cũng không ôm ấp hy vọng gì với Hạ Minh Duệ.

Vì thế, Mộc Nam chớp mắt vài cái, về mặt ai oán chỉ chỉ má mình, ánh mắt lại nhìn về phía Lâm Thiên Y.

"Tiểu Thiên, em nở lòng nhìn tôi như vậy sao? Hơn nữa hôm nay tôi đặc biệt là tới tìm em mà, tôi mặc kệ, em nhất định phải có trách nhiệm."

Khoe miệng Lâm Thiên Y giật thật mạnh, này nha đây là chân chính tìm phiền toái mà. Đây không phải là thêm dầu vào lửa sao? Cô không khỏi vụng trộm lên nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ, quả nhiên sắc mặt anh đã đen đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 150: Cuộc hẹn của hạ trí vũ

Vì thế cô dứt khoát quay đầu sang một bên, không để ý Mộc Nam đang nháy mắt với cô.

Thấy Lâm Thiên Y không thêm để ý tới mình, khỏi phải nói Mộc Nam có bao nhiêu uỷ khuất, không khỏi nhìn về phía Ôn Hinh. Giờ phút này Ôn Hinh đã đem đầu vùi sâu trong ngực Hạ Minh Duệ, hai người giờ phút này đang gất gao ở cùng một chỗ.

Cho nên đối với ánh mắt của Mộc Nam từ đầu cô đã không nhìn thấy, mà cho dù có, phỏng chừng cũng sẽ chẳng quan tâm tới anh, dù sao anh vừa rồi lại dám đùa giỡn người như vậy.

Thấy không ai để ý tới mình, Lâm Thiên Y cũng không tới giúp anh xử lý chỗ bị sưng trên mặt, anh dứt khoát đi tới bàn làm việc của Hạ Minh Duệ, sau đó thành thói ngồi xuống, mà vừa khéo lại đối mặt với Lâm Thiên Y.

Lúc này Lâm Thiên Y muốn không để ý tới anh cũng không được. Không khỏi có chút tức giận, đây thật đúng là âm hồn không tan mà, mỗi lần ở cùng anh chẳng có chuyện tốt gì.

Hôm nay chẳng phải lại tới nữa sao?

Chỉ thấy Mộc Nam hạ thấp giọng nói, nhìn Lâm Thiên Y chớp mắt vài cái, nhỏ giọng hỏi.

"Ôn Hinh kia là người nào? Tại sao ở đây?"

Tuy nói Mộc Nam giảm thấp âm lượng nhưng phòng làm việc Hạ Minh Duệ lớn như vậy, muốn không nghe cũng khó. Lâm Thiên Y không khỏi dò xét nhìn về phía Hạ Minh Duệ.

Lại thấy giờ phút này anh đang cúi đầu, dịu dàng nhìn chăm chăm Ôn Hinh, một tay vẫn cầm lấy tay nhỏ bé của Ôn Hinh, cẩn thận xoa.

"Có còn đau không?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ vô cùng nhẹ nhàng cùng quan tâm, khiến cho trong lòng Lâm Thiên Y lên men, chỉ thấy Ôn Hinh khó xử lắc đầu, ánh mắt nhìn Hạ Minh Duệ dịu dàng muốn chảy nước.

Mộc Nam cũng theo ánh mắt Lâm Thiên Y nhìn qua, có điều rất nhanh liền thu hồi lại.

"Này, hỏi em đó?"

Một màn thân thiết kia giữa Hạ Minh Duệ và Ôn Hinh khiến lòng cô đau nhói. Cô cũng không còn tâm tình gì quanh co với Mộc Nam, chỉ là ngây ngốc trả lời.

"Ôn Hinh là em họ của Hạ Minh Duệ!"

"Em họ? Cái gì mà em họ, sao tôi không biết?"

Lâm Thiên Y trợn trừng mắt, anh biết mới là lạ đó.

Dưới ánh mắt tràn ngập tò mò của Mộc Nam, cô đành nín lại, giải thích.

"Là cháu gái của mẹ kế Hạ Minh Duệ."

"Cái gì?"

Mộc Nam kinh ngạc kêu một tiếng, vẻ mặt khó có thể tin nhìn Lâm Thiên Y. Lâm Thiên Y bị anh nhìn đến không sao nói rõ được, không khỏi nghi hoặc trừng mắt nhìn.

"Em ngốc à?"

Về mặt Mộc Nam chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Chuyện gì?"

Lâm Thiên Y ôm trán bị gõ, trừng mắt nhìn Mộc Nam. Cô thật muốn đánh anh, nhưng nghĩ rồi lại thôi, cô không chấp nhặt với một người đầu óc không bình thường.

"Em chẳng lẽ không để ý thấy quan hệ giữa Ôn Hinh và Hạ Minh Duệ không bình thường sao?"

Lâm Thiên Y trợn trừng mắt, người ta là em họ Hạ Minh Duệ, lại lớn lên từ nhỏ, thân thiết chẳng phải là chuyện bình thường sao? Vì cái gì trong lòng cô lại thấy chưa xót nhỉ?

"Thật sự là người phụ nữ ngốc mà! Em nói Ôn Hinh này là cháu gái của mẹ kế Hạ Minh Duệ, nói cách khác bọn họ không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào, bây giờ thì đã hiểu chưa?"

Về mặt Mộc Nam như nhìn người ngốc, chỉ là biểu tình Lâm Thiên Y vẫn ngây thơ như cũ.

"Đã hiểu cái gì?"

Hai người bọn họ có quan hệ máu mủ gì không thì cũng là anh em họ mà không phải sao? Còn có thể như thế nào?

"Tôi nói em là cộc gỗ hay sao hả? Em nhìn một chút sự thân mật giữa hai người bọn họ đi, nếu là anh em thì có thể có cảm tình vậy sao? Em thử nghĩ xem, nếu em có anh trai, anh trai em sẽ dịu dàng nhìn em ư? Còn em hề động một tí liền ôm eo anh trai không buông sao? Đây chính là đám đuối đưa tình, vừa nhìn đã thấy là ánh mắt yêu thương rồi."

"Làm sao có thể?"

Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, không khỏi nhớ tới anh trai mình. Cô cùng anh trai sẽ ôm nhau sao? Đáp án là không.

Lâm Thiên Y từ nhỏ đã bị anh trai mình đánh.

Nghĩ đến anh trai, đôi mắt Lâm Thiên Y không khỏi có chút phiếm hồng, bọn họ dường như đã lâu rồi chưa gặp mặt.

Từ khi anh thi đậu vào trường quân đội, sau đó lại ra nước ngoài học, tính tới cũng đã ba năm bọn họ không gặp nhau rồi.

Mặc dù anh cô ngẫu nhiên sẽ gửi về ít tiền, học phí cô học đại học một nửa là do cô đi làm thêm cùng học bổng mà có, hơn nửa còn lại là do anh trai cô gửi về.

Mặc dù từ nhỏ cô cùng anh trai liên tiếp đánh nhau nhưng từ nhỏ quan hệ anh em của bọn họ cũng rất tốt.

Theo ý của anh cô, vì Lâm Thiên Y là em gái anh, anh đánh cô thì được, người khác thì miễn bàn.

Cho nên có một thời gian rất dài, Lâm Thiên Y ở trường làm đại bàng, về phần thân thù đánh nhau cũng không tệ lắm, đó hoàn toàn là do thường bị anh trai đánh mà hình thành phản ứng nhảy bèn.

Cho nên nếu muốn cô cùng anh trai cô ôm ôm ấp ấp như vậy, lại liếc mắt đưa tình đó là chuyện không thể nào.

"Lần này đã hiểu rõ rồi chứ? Nhớ rõ phải để ý người đàn ông của mình, coi chừng bị người khác cướp mất, đương nhiên em cũng có thể đá Hạ Minh Duệ đi. Tên kia vừa nhìn liền biết chẳng phải người tốt gì, trước mặt vị hôn thê của mình mà còn ôm ấp với người phụ nữ khác. Nếu có một ngày em muốn đá anh ta, tùy lúc đến tìm tôi!"

"Anh mau cắt!"

Lâm Thiên Y bị giọng nói lạnh nhảm thần bí của Mộc Nam chọc cười, nói cái quái gì vậy hả? Cũng chỉ có cô hiểu rõ, vị trí vị hôn thê này có lẽ chỉ là vì Hạ Minh Duệ không muốn kết hôn với người phụ nữ danh môn khác mới kéo cô tới làm bia đỡ đạn thôi.

Mà cô ở cùng anh, bắt quả chỉ là vì tờ hợp đồng kia, cùng tiền nợ hơn một ngàn vạn.

Trừ chuyện đó ra giữa bọn họ thật sự có tình cảm sao? Cô cảm thấy vô cùng mờ mịt.

"À, đúng rồi, hôm nay tới tìm em mục đích chính vẫn là muốn mời em quay về làm trợ lý cho tôi. Nói thật, làm cùng em quen rồi, người khác thật sự không hợp!"

Cuối cùng Mộc Nam điềm đạm đáng yêu, mắt to ngập nước nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, lại bị cô một cước đạp ra ngoài.

Mộc Nam vừa ra đến trước cửa lại cực kỳ bị phần gầm lên một câu.

"Lâm Thiên Y, em thật quá nhẫn tâm rồi. Cảm thấy không yêu được nữa rồi!"

Những lời này trực tiếp bị Lâm Thiên Y xem như không nghe thấy.

Mà lúc này hai người đang gấn bó keo sơn kia rốt cục cũng bỏ được ra.

"Chuyện này, em có việc ra ngoài trước!"

Ôn Hinh thoát khỏi cái ôm của Hạ Minh Duệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chạy ra ngoài như con thỏ.

Trong văn phòng chỉ còn lại Lâm Thiên Y cùng Hạ Minh Duệ.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ như có như không quanh quẩn bên cô, Lâm Thiên Y cảm thấy da đầu có chút tê dại.

"Thật đúng là không nhìn ra em lại có năng lực như vậy!"

Lâm Thiên Y kỳ thật muốn tròn trĩnh mắt, nhưng cảm nhận được không khí bây giờ thật sự là không nên. Cho nên cô cũng chỉ có thể cúi đầu thành thật nhìn chằm chằm mũi giày, nhìn không chớp mắt.

"Ừ thì, nếu không có gì, em ra ngoài trước nhé!"

36 kế, chạy là thượng sách.

Chỉ là cô chưa kịp bước, cậu lớn Hạ Minh Duệ đã lên tiếng.

"Anh cho em đi sao?"

Lâm Thiên Y: "..."

Giữa trưa, Hạ Trí Vũ nhận được điện thoại từ mẹ mình, nói là đã sắp xếp cuộc hẹn với con gái nhà họ Hoa tại một quán cà phê cách công ty không xa.

Hạ Trí Vũ gác máy, nhìn nhìn thời gian, cũng gần tới giờ hẹn, vì thế lái xe tới quán cà phê.

Khi anh tới nơi, cũng tìm được vị trí như mẹ anh nói, mới phát hiện nơi đó đã có một người phụ nữ, bởi vì khoảng cách quá xa, căn bản không nhìn rõ lắm.

Lúc Hạ Trí Vũ đi tới, người phụ nữ kia cũng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn anh, thuận tiện đứng dậy.

"Xin chào!"

Giọng nói như hoàng oanh xuất cốc, cực kỳ êm tai.

Hạ Trí Vũ âm thầm tỉnh táo đánh giá người phụ nữ trước mặt, mà Hoa Tiểu Mạn cũng đang cẩn thận quan sát người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 151: Ăn cơm trưa

Hạ Trí Vũ, nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố A, điển hình cho hình tượng người đàn ông độc thân hoàng kim, phong độ giàu có, lại thêm bề ngoài xuất chúng, cách nói năng thành thực ôn trọng, mảnh khoé kinh doanh kinh người, là đối tượng mà không có người phụ nữ nào không muốn gần.

Đối với người đàn ông này thỉnh thoảng cô sẽ thấy trên TV hoặc tạp chí, khi đó cô cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày được gặp anh ở trong quán cà phê, mà bọn họ còn là tới để xem mặt.

Người đàn ông như vậy quá mức ưu tú! Là cô trước giờ chưa từng tưởng tượng ra! Con người thật của anh so với trên TV còn đẹp trai hơn nhiều. Người đàn ông này toàn thân đều tản ra sức hấp dẫn thành thực, thân hình cao ngất, khuôn mặt anh tuấn, chỉ mới vừa gặp một lần mà tim cô đã đập thình thịch.

Người phụ nữ trước mắt đáng người yếu điệu trang nhã, mặt trái xoan, mắt hai mí, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, tản ra vẻ quyến rũ, tóc dài gọn sóng được đánh rối trên đầu vai. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lam, cực kỳ tôn lên khí chất của cô, xinh đẹp tự nhiên, đơn giản lại không mất đi sự tao nhã.

"Xin chào! Anh là anh Hạ phải không?"

Hoa Tiểu Mạn lộ ra một nụ cười không tự nhiên, hơi hơi nhìn Hạ Trí Vũ liếc mắt một cái.

"Phải, mời ngồi!"

Hạ Trí Vũ dẫn đầu kéo ghế ra ngồi xuống, cùng Hoa Tiểu Mạn mặt đối mặt.

Nói như thế nào đây? Đối với người phụ nữ này anh không có nhiều cảm giác, nhưng cũng không đến mức chán ghét.

"Hoa Tiểu Mạn, cô Hoa?"

"Ừm, về sau anh cứ trực tiếp gọi em là Tiểu Mạn là được!"

Hoa Tiểu Mạn ngại ngần nhìn Hạ Trí Vũ một cái, có chút mất tự nhiên. Thật sự là người đàn ông trước mặt quá mức ưu tú, khiến cho cô có chút bất an. Lúc cha cô tự mình đến nói với cô muốn cùng nhà họ Hạ kết thông gia, cô kinh hãi thiếu chút làm rơi chén trà trong tay xuống đất.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ gặp cho Hạ Trí Vũ.

Hạ Trí Vũ uống một ngụm cà phê, nhíu mày, "Cà phê Blue Mountain?"

"Ừ, em cũng không biết anh thích uống cà phê nào, chỉ là bình thường em thích uống loại này cho nên cũng gọi cho anh một ly giống vậy!"

Đôi mắt Hạ Trí Vũ thâm thúy loé sáng, thật vậy ư? Nếu cô cũng thích cà phê Blue Mountain, tại sao chỉ có mình anh uống?

Có điều anh thích phụ nữ thông minh. Chỉ cần không cản trở sự nghiệp của anh, cưới người nào đều không quan trọng. Phụ nữ đối với anh mà nói, bất quá chỉ là công cụ tiêu khiển mà thôi.

"A, đúng rồi, Tiểu Mạn đúng không?"

Hạ Trí Vũ cau mày, lần đầu đối với người phụ nữ khác gọi thân mật như vậy, thật là có chút không quen miệng.

"Dạ? Có chuyện gì?"

Hoa Tiểu Mạn vẫn cúi đầu khuấy cà phê, nghe được Hạ Trí Vũ vô cùng thân thiết gọi cô Tiểu Mạn, khuôn mặt mỹ lệ đỏ bừng rất mê người.

"À, cũng không có gì, vừa lúc đến thời gian dùng cơm trưa, nếu em vẫn chưa ăn vậy không ngại cùng đi chứ?"

Hạ Trí Vũ mấp máy môi, tao nhã đặt ly cà phê lên bàn, nhàn nhạt liếc Hoa Tiểu Mạn, khuôn mặt nghiêm nghị không có chút biểu tình dư thừa nào.

Càng là đàn ông toàn thân tản ra sức quyến rũ thành thực như thế này càng khiến cho phụ nữ mê muội.

"À, không ngại, đương nhiên không ngại!"

Hoa Tiểu Mạn dường như không nghĩ tới Hạ Trí Vũ mời cô đi dùng cơm, trong khoảng thời gian ngắn có chút vừa mừng vừa lo, ngay cả nói chuyện cũng trở nên không đầu không đuôi.

Đối với sự luống cuống của cô, Hạ Trí Vũ chỉ cười nhẹ, vẫy tay với người phục vụ.

"Thanh toán tiền!"

"Dạ được thưa anh!"

Ở nơi xa người phục vụ về mặt mỉm cười đi tới.

"A, không cần, em tự thanh toán là được!"

Hoa Tiểu Mạn cầm lấy túi xách của chính mình, đi về phía người phục vụ, lại bị Hạ Trí Vũ cản lại.

Chỉ thấy Hạ Trí Vũ mỉm cười, ánh mắt thâm thúy lộ ra vẻ không thân thiết, thản nhiên nói.

"Ha ha, sao lại để phụ nữ thanh toán hoá đơn được chứ?"

Nói xong đã lấy bút ký tên lên hoá đơn, anh là khách VIP của quán cà phê này, chỉ cần ký tên, tự nhiên sẽ có người thay anh tới trả tiền. Đây chính là ưu ái của kẻ giàu có!

Hạ Trí Vũ mỉm cười mê người khiến Hoa Tiểu Mạn trong nháy mắt có chút thất thần, mặt trái xoan xinh đẹp rất nhanh đã bị màu đỏ thay thế.

Cô thích đàn ông ra tay rộng rãi. Hơn nữa người đàn ông này lại có bộ dáng cao lớn anh tuấn, khôi ngô tài giỏi. Những người bạn trai cô quen trước đây không cách nào bằng được.

Tuy nói nhà bọn họ cũng có tiền bạc, nhưng cô chưa bao giờ gặp qua người đàn ông vừa hào phóng lại vừa đẹp trai như vậy, quả thực rất có phong độ!

Hoa Tiểu Mạn nhìn không được hai mắt sáng lên, lúc Hạ Trí Vũ quay đầu lại, cô lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, lộ vẻ hình tượng mỹ nhân thành phố đoan trang hào sảng.

Trước khi đi, mẹ cô đã từng nói qua, nhất định phải biểu hiện được sự khéo léo trang nhã, để cho người đàn ông này biết cô, Hoa Tiểu Mạn chính là người vợ hiền tốt nhất của anh. Lên được phòng khách, vào được phòng bếp.

Lúc ở nhà, nếu như cô là một người phụ nữ quyến rũ đa tình sẽ khiến cho chồng cô vui vẻ. Lúc ở công ty nếu cô là một nữ doanh nhân cẩn trọng tinh thông như vậy mới có thể trợ giúp Hạ Trí Vũ, để cho anh đối với cô có cái nhìn khác xưa.

Quả thực là, người đàn ông như vậy đáng giá cô làm thế.

"Đi thôi!"

Hạ Trí Vũ quay đầu thoáng nhìn. Hoa Tiểu Mạn tim đập như sấm.

"Ừ!"

Cô liền giống cô gái nhỏ theo sát anh, nhắm mắt theo đuôi.

"Lên xe đi! Em muốn ăn gì?"

Hạ Trí Vũ mở cửa xe, làm tư thế mời.



Hoa Tiểu Mạn có chút lúng túng, nhưng vẫn dảng về đài các, uyển chuyển ngồi vào trong xe. Trước khi tới cô cũng đã làm tốt các khâu chuẩn bị, đó chính là bất luận như thế nào cũng phải lấy lòng Hạ Trí Vũ. Chỉ là cô không nghĩ tới anh lại là một người đàn ông dịu dàng, quan tâm, lúc nào cũng lo nghĩ cho phụ nữ.

"Anh muốn ăn gì, em ăn cái đó!"

Lúc này Hạ Trí Vũ đã mở cửa xe yên vị trên ghế lái, quay đầu về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn Hoa Tiểu Mạn.

Nghe xong câu trả lời của cô, khoẻ miệng Hạ Trí Vũ gọi lên một độ cong tuyệt đẹp, khởi động xe, không nói nữa. Xe giống như mũi tên lao ra khỏi cung.

Hạ Trí Vũ nhìn không chớp mắt, chuyên tâm lái xe. Nhưng Hoa Tiểu Mạn lại ngồi không yên, trái tim cứ bình bịch đập, giống như ngồi trên đồng lửa, một chút cũng không thoải mái.

Cô thậm chí còn hoài nghi bản thân mình đang nằm mơ! Nhưng mà cảm giác này quá chân thật.

--- -----

Văn phòng Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ ngồi trên ghế, hai chân thành thoi gác lên bàn, nhàn nhã lắc lư.

Lâm Thiển Y đứng đối diện anh, hai người ngăn cách bởi cái bàn làm việc, mắt to trừng mắt nhỏ.

Trong không khí truyền ra hơi thở ngột ngạt.

Mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ hơi híp lại, hơi thở nguy hiểm tràn ngập lại mang theo chút tà khí.

Ánh mắt kia hơi lạnh, Lâm Thiển Y duỗi thẳng cổ, kiêu ngạo ngẩng đầu, mắt to trong suốt mở thật lớn, không chút yếu thế đối diện với Hạ Minh Duệ.

Dựa vào cái gì chứ? Cũng không phải là cô sai? Hơn nữa anh cho bản thân cái quyền cùng em họ lôi lôi kéo kéo, anh anh em em, còn cô? Chẳng qua chỉ là nói chuyện một hồi với Mộc Nam mà thôi.

Đến mức vậy sao? Ánh mắt gì thế kia? Mắt anh to hơn mắt người khác sao? Cô ra sức trừng.

Đàn ông gì mà một chút ưu điểm cũng không có. Cho dù trong lòng không xem cô là vị hôn thê nhưng tốt xấu gì ở trước mặt người khác cũng phải biết kiềm chế một chút chứ?

Càng nghĩ như vậy trong lòng Lâm Thiển Y càng uất ức, vốn cặp mắt mở lớn, không biết vì sao lại nhòe nước.

"Anh Duệ, chúng ta đi đâu ăn trưa đây?"

Cửa phòng bị Ôn Hinh đẩy ra. Cô thò đầu vào dò xét, nhìn nhìn Hạ Minh Duệ, sau đó lại nhìn nhìn Lâm Thiển Y.

"Tiểu Thiển, cô cũng ở đây à? Chúng ta cùng đi đi?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 152: Đời còn dài hà có gì phải làm khó nhau (1)

Lâm Thiển Y miễn cưỡng nở nụ cười về phía Ôn Hinh, không đợi cô nói chuyện, Hạ Minh Duệ đã từ chỗ ngồi của mình đứng lên, với tay lấy áo khoác khoác lên người, đi thẳng qua người Lâm Thiển Y, nhìn cũng không nhìn cô một cái.

"Chúng ta đi ăn là được rồi, cô ấy không đi!"

Hạ Minh Duệ ôm lấy lưng Ôn Hinh, cũng không quay đầu lại.

Ngược lại Ôn Hinh bị Hạ Minh Duệ ôm đi về phía trước, có chút không hiểu, không khỏi quay đầu lại nhìn Lâm Thiển Y một cái.

Lâm Thiển Y còn có thể nghe được giọng nói ngây thơ khó hiểu của cô càng lúc càng xa.

"Tại sao không dẫn theo Tiểu Thiên? Cô ấy không phải là vị hôn thê của anh sao? Anh tại sao có thể đối xử với người ta như thế? Cẩn thận Tiểu Thiên sẽ nghĩ rằng anh ngược đãi cô ấy đó."

Hạ Minh Duệ ôm lấy Ôn Hinh đi ra ngoài, cho đến khi chắc chắn Lâm Thiển Y không thấy được bọn họ mới buông lỏng tay ôm Ôn Hinh, gương mặt âm trầm.

"Anh Duệ!"

"Hử?"

Hạ Minh Duệ dừng bước lại, quay đầu không hiểu nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ của Ôn Hinh nở nụ cười miễn cưỡng, cẩn thận hỏi.

"Anh Duệ, anh có tâm sự phải không?"

Nếu không làm sao sẽ lơ đãng như vậy? Ngay cả cô đứng lại lúc nào cũng không phát hiện.

"Cô bé ngốc, em suy nghĩ nhiều rồi, đi thôi, muốn ăn gì? Anh Duệ đãi em."

Chân mày nhíu chặt của Hạ Minh Duệ buông lỏng, hướng về phía Ôn Hinh nở nụ cười cứng chiu.

"Anh nhất định là có tâm sự!"

Ôn Hinh đứng bất động tại chỗ, mắt to ngây thơ có chút ưu thương nhàn nhạt không dễ phát giác.

"Không có đâu, em nghĩ nhiều rồi, đi nhanh đi!"

Hạ Minh Duệ đành chịu, lười biếng tựa vào xe mình.

"Trước kia anh không phải như vậy, trước kia nếu anh có tâm sự gì hoặc gặp chuyện không vui sẽ cùng Ôn Hinh, còn có anh Tứ chia sẻ."

Mắt to của Ôn Hinh tràn đầy lên án, gương mặt nhỏ xúu vừa thấy đã thương kia oán thán nhìn anh.

Nhưng mà trên mặt Hạ Minh Duệ cũng không có biểu hiện đau lòng như trong dự đoán, ngược lại lại trở nên âm trầm. Điều này làm cho Ôn Hinh có chút sợ hãi, cũng có chút nghi hoặc, vì cái gì anh Duệ lại không an ủi cô?

"Ôn Hinh, chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại. Chúng ta đã không còn là mình của trước đây nữa rồi!"

Hạ Minh Duệ thu hồi tươi cười trên mặt, gương mặt nghiêm túc. Ôn Hinh thậm chí có thể cảm giác được trên người anh tản mát ra hơi thở lạnh lùng từ chối người đến gần.

"Nhưng Ôn Hinh vẫn là Ôn Hinh của ngày trước, là Ôn Hinh yêu anh Tứ và anh Duệ. Hiện tại anh Tứ đã không còn, như vậy anh Duệ cũng tính không cần Ôn Hinh nữa sao?"

Ôn Hinh đột nhiên cất cao giọng nói, mang theo chút run rẩy cùng quật cường. Cô cứ như vậy ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hạ Minh Duệ, một đôi mắt ngây thơ đầy nước sắp sửa trào ra, khiến cho người vô cùng đau lòng cùng yêu mến.

"Không phải, anh không phải không cần em!"

Hạ Minh Duệ không nói thì thôi, vừa nói, Ôn Hinh tựa như vòi nước bị mở ra, khuôn mặt nhỏ nhấn tràn đầy nước mắt, từng giọt nước mắt to không ngừng rơi.

Thấy thế, Hạ Minh Duệ thở dài một cái, muốn an ủi Ôn Hinh. Nhìn khuôn mặt đầy nước của cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, không thể làm gì khác hơn là dùng sức đem người ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

"Được rồi, đừng khóc nữa, sao lại giống con nít quá vậy?"

Giọng nói cứng chiu của Hạ Minh Duệ rốt cuộc khiến Ôn Hinh ngừng khóc thút thít, mới vừa rồi còn khóc rất dữ dội bây giờ chỉ còn lại tiếng nức nở. Cô cũng thật chặt ôm lấy Hạ Minh Duệ, vùi đầu vào ngực anh.

Vẫn còn ở trong phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y vốn cũng muốn đi xuống tìm đồ ăn. Trước khi đi chẳng qua cô sợ trời mưa nên tính đi đóng cửa sổ lại. Trong lúc vô tình nhìn ngoài cửa sổ liền thấy được hình ảnh hai người kia đang thâm tình ôm nhau, trong lòng nhất thời cảm xúc ngổn ngang, vừa chua lại vừa chát.

Cô ngơ ngác nhìn hai người kia ôm nhau thật lâu, không cách nào rời đi. Ánh nắng buổi trưa nóng hừng hực nhưng khi chiếu vào trên hai người kia, cô không hề thấy một chút chát vật nào, ngược lại vô cùng hài hoà cùng tươi đẹp.

Tựa hồ toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người đang ôm nhau kia.

Cho dù là lúc nào, bên cạnh anh người anh cần đều không phải là cô. Nhưng là vút cái gì lại không được, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại để lạc mất tìm mình.

Lâm Thiển Y chưa xót thu hồi tầm mắt, cầm cái dù bỏ vào trong túi xách. Hôm nay có lẽ trời sẽ mưa? Khí trời bên ngoài âm u như vậy, Hạ Minh Duệ cái tên kia nhất định không mang theo dù.

Nhưng mà anh mang hay không mang dù thì liên quan gì tới cô?

Khoé miệng lộ ra một nụ cười khô, Lâm Thiển Y bắt thang máy xuống lầu một, lại gặp phải Mộc Nam.

Hết cách rồi, công ty quản lý của Mộc Nam là tập đoàn Hạ thị, thường xuyên gặp nhau cũng là chuyện dễ hiểu.

Quả nhiên, Mộc Nam cái tên kia vừa nhìn thấy Lâm Thiển Y liền đẩy người đẹp trong ngực ra, cười tiến lên.

Lâm Thiển Y liếc mắt làm bộ như không nhìn thấy, nhưng Mộc Nam tên kia động tác cũng quá nhanh, ba bước cũng thành hai bước chạy tới trước mặt cô, khuôn mặt buồn bã.

"Cứ như vậy không muốn gặp tôi ư? Dù gì tôi cũng là một người đẹp chuẩn quốc tế mà!"

Xuýt!

Lâm Thiển Y xuýt cười một tiếng, rất muốn nói không quen biết anh.

"Thế nào chỉ có một mình em? Ăn cơm chưa? Hạ Minh Duệ nhà em đâu?"

Mộc Nam liền tiếp hỏi mấy vấn đề, hỏi đến Lâm Thiển quả muốn trợn trắng mắt.

"Anh ta sẽ không phải là cùng người đẹp Ôn Hinh kia ra ngoài rồi chứ? Aizz, thật đáng thương mà, để anh đây dẫn em đi ăn món ngon!"

Mộc Nam rất là không sợ chết ôm bả vai Lâm Thiển Y, cặp mắt kính lớn dường như che hơn phân nửa mặt anh.

Vốn tưởng rằng Lâm Thiển Y sẽ giống như trước không khách khí đẩy tay anh ra, mà anh cũng đã có tính toán, nhưng trên thực tế Lâm Thiển Y cũng không có làm vậy. Điều này khiến cho Mộc Nam có chút kinh ngạc.

Cho tới khi cô gái đẹp đi theo cùng Mộc Nam kia thấy Mộc Nam như nhựa cao su dính vào Lâm Thiển Y, mới hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Mãi tới khi Lâm Thiển Y lên xe của mình, Mộc Nam còn có chút như rơi vào trong sương mù.

Sau khi ngồi lên xe, Mộc Nam cũng không vội lái xe, ngược lại một tay để trên tay lái một tay xoa cằm, mặt hồ nghi nhìn chằm chằm Lâm Thiển Y.

Nhưng Lâm Thiển Y một chút cũng không để ý tới anh, chỉ là một mình mím môi, không biết đang suy nghĩ gì.

"Này, không phải chứ? Nói thật đi có phải em bị cái gì kích động rồi không?"

Mộc Nam dùng cùi chỏ thọt thọt cánh tay Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y trừng mắt nhìn anh một cái, tiếp tục nhìn chằm chằm phương xa ngăn người.

Mộc Nam mất hứng, tức giận khởi động xe. Xe thể thao hào hoa của Mộc Nam dừng lại trước quán ăn Tây.

Vừa vào cửa, Mộc Nam trước hết gọi hai ly nước lạnh đặc biệt, một ly đưa cho Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y yên lặng nhận lấy, không khách khí hút một hơi, chẳng qua là vừa mới xoay người, cả người liền ngây dại.

Cách bọn họ không xa, Hạ Minh Duệ gương mặt lạnh lùng, không nhìn ra vui giận. Đối diện anh, Ôn Hinh đưa lưng về phía bọn họ đang vui đầu ăn gì đó.

Lúc Hạ Minh Duệ lạnh lùng nhìn cô, Lâm Thiển Y cũng lạnh lùng nhìn anh một cái, sau đó giống như không có việc gì quay đầu đi, theo sát sau lưng Mộc Nam.

Tại sao có thể cho phép anh cùng phụ nữ ra ngoài ăn cơm mà cô thì không thể cùng bạn bè đi ăn cơm?

Lúc Lâm Thiển Y quay đầu đi, khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 153: Đời còn dài hà có gì phải làm khó nhau (2)

Người phụ nữ này lá gan càng lúc càng lớn, cũng dám công khai không nhìn anh. Đang cúi đầu ăn gì đó, Ôn Hinh đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh có chút không đúng, không khỏi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn một cái.

Lại phát hiện Hạ Minh Duệ mặt mày âm trầm nhìn chằm chằm vào một chỗ, ánh mắt muốn có bao nhiêu nguy hiểm thì có bấy nhiêu nguy hiểm. Ánh mắt như vậy ngay cả cô nhìn cũng cảm thấy có chút rét run.

Cô không khỏi quay đầu lại nhìn theo ánh mắt Hạ Minh Duệ, nơi đó Lâm Thiển Y đang ở cùng người đàn ông hôm nay cô gặp, hình như gọi là Mộc Nam, lẳng lặng đứng xếp hàng.

Cô không tiếng động quay đầu, nhìn Hạ Minh Duệ đang ở lần ranh gần dữ, trong lòng đột nhiên hiểu ra cái gì.

"Anh Duệ, ném thử một chút đi, ăn rất ngon!"

Ôn Hinh cười ngọt ngào gấp miếng thịt bò đưa cho Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ hồi thần, rũ mắt xóa bỏ mọi cảm xúc. Ôn Hinh chỉ nhìn thấy hàng mi dài buông xuống đang chớp chớp của anh.

Ngay sau đó vui thích bật thốt lên một câu.

"Anh Duệ, anh thật là đẹp trai!"

Miếng thịt bò trong miệng Hạ Minh Duệ vẫn chưa kịp nuốt vào, bị câu nói này của Ôn Hinh làm cho mắc nghẹn ở cổ họng, khiến anh ho khan không ngừng, khuôn mặt tuần tú chột đỏ bừng.

Dường như nghe được động tĩnh bên này, Lâm Thiển Y không khỏi quay đầu nhìn, lại thấy Ôn Hinh đang khom người dịu dàng vỗ sau lưng Hạ Minh Duệ.

Ánh mắt Lâm Thiển Y loé lên, vội vàng quay đầu lại. Không biết hết thảy mọi chuyện đều bị Mộc Nam nhìn thấy, khoé miệng anh lộ ra nụ cười sâu xa.

"Tiểu Mạn, muốn ăn gì?"

Sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc, Lâm Thiển Y không khỏi nhìn ra phía sau. Hạ Trí Vũ khẽ mỉm cười, cúi đầu nhìn về người phụ nữ ở sau lưng, về mặt vô cùng dịu dàng.

"Chỉ cần anh thích thì em cũng thích!"

Hoa Tiểu Mạn ngượng ngùng ngược đầu, cùng ánh mắt Hạ Trí Vũ giao nhau.

Hạ Trí Vũ cười cười, không nói nữa, chuyên tâm đứng xếp hàng.

Bởi vì nhà hàng món tây này rất có tiếng, mấy công ty xung quanh đây vào giờ nghỉ trưa đều chọn đến nơi này ăn cơm vì thế bọn họ đều phải tự giác đứng xếp hàng.

Hạ Trí Vũ vừa quay mặt lại liền đối diện với ánh mắt Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y lúng túng cười cười, lễ phép chào một tiếng.

"Tổng giám đốc!"

Cô cũng không bắt chước Hạ Minh Duệ gọi anh một tiếng anh hai, tổng cảm thấy trừ anh trai của mình ra gọi những người khác là anh cũng có cảm giác là lạ.

Huống chi, Hạ Minh Duệ cho tới bây giờ đều gọi thẳng tên anh.

"Tiểu Thiển? Em cũng ở đây?"

Hạ Trí Vũ ngẩng đầu nhìn, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy em trai thế nhưng lại thấy Mộc Nam như cười như không.

"Xin chào, Tổng giám đốc Hạ!"

"Là anh!"

"Ai thế ạ?"

Hoa Tiểu Mạn lúc này từ phía sau lưng Hạ Trí Vũ nhô đầu ra, khi thấy Lâm Thiển Y thì kinh ngạc tròn to mắt.

"Là cô?"

Ngay sau đó khuôn mặt mỹ lệ của Hoa Tiểu Mạn liền hiện đầy vẻ lo lắng cùng giễu cợt.

"Đúng vậy, là tôi!"

Lâm Thiển Y cũng không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp người phụ nữ này. Cô thật lâu đã không muốn nhớ tới người đàn ông Hứa Hạo Trạch kia, hôm nay khi thấy Hoa Tiểu Mạn không khỏi nhớ tới anh.

"Cô sao lại không cùng..."

Lời phía sau Lâm Thiển Y còn chưa nói hết liền bị Hoa Tiểu Mạn bén nhọn cắt đứt.

"Này, thế nào cô lại đổi người nữa rồi hả?"

Giọng nói giễu cợt của Hoa Tiểu Mạn khi nhìn thấy Mộc Nam đột nhiên quay lại thì dừng lại, cô không nghĩ tới chính là Lâm Thiển Y sẽ cùng với ngôi sao đang "hot" hiện nay ở cùng một chỗ.

Ngay sau đó vẻ mặt càng thêm châm biếm dữ dội.

"Thật là không nghĩ đến nha, khả năng quyến rũ đàn ông của cô lại lợi hại đến vậy. Người đàn ông cô nhìn trúng người sau lại càng ưu tú hơn người trước!"

"Đàn ông? Cô là đang nói tôi sao?"

Mộc Nam đứng xếp hàng trước mặt đột nhiên cả người quay lại, một tay thân mật khoác lên bả vai Lâm Thiển Y. Cho dù trên mặt đeo một cặp kính vô cùng lớn cũng không lấn át được sự hào hoa phong nhã trên người anh.

"A, không, không phải!"

Vốn cho là có Hạ Trí Vũ ở bên cạnh, cô thế nào cũng không nghĩ tới Mộc Nam cư nhiên sẽ giúp đỡ cái người phụ nữ tồi tệ Lâm Thiển Y này nói chuyện. Và lại Mộc Nam là nghệ sĩ dưới trướng Hạ Trí Vũ, thế nào cũng phải để dành mặt mũi cho anh chứ, không phải ư?

Nhưng anh cư nhiên ôm bả vai Lâm Thiển Y? Lại còn thái độ thân mật như vậy?

Hoa Tiểu Mạn bị Mộc Nam ép hỏi như vậy, có chút luống cuống, không khỏi ngẩng đầu nhìn Hạ Trí Vũ.

Hạ Trí Vũ khẽ mỉm cười, đang định nói gì đó thì thấy Ôn Hinh chạy tới.

"Anh Vũ, thì ra mọi người đều ở đây, tới đây cùng nhau ăn đi. Món ăn em cùng anh Duệ gọi ăn cũng không hết!"

"Ôn Hinh? Em cũng ở đây ư? Trùng hợp như thế!"

Thấy Ôn Hinh, vẻ mặt Hạ Trí Vũ nhu hoà rất nhiều, không khỏi đưa tay sờ đầu Ôn Hinh.

Ôn Hinh quệt miệng, khuôn mặt bất mãn.

"Anh Vũ, làm gì sờ đầu người ta? Em cũng không phải là con nít, càng không phải là mèo hay chó nha!"

"Đó là do Ôn Hinh nhà chúng ta dễ thương, nếu là người khác anh đây chẳng thèm sờ!"

"Anh đúng là lảm chuyện, mau tới đây cùng nhau ăn đi, xếp hàng phải đợi lâu lắm!"

"Vậy cũng được!"

Hạ Trí Vũ liếc nhìn hàng người phía trước rồi cục gật đầu một cái, quay về phía Hoa Tiểu Mạn ở phía sau lưng dịu dàng nói một câu.

"Đi thôi!"

Mặc dù Ôn Hinh không rõ người phụ nữ này là ai, bất quá còn rất nhiều cơ hội để hỏi, lập tức nhìn Lâm Thiển Y cùng Mộc Nam.

"Tiểu Thiển, Mộc Nam, cùng nhau tới ăn chứ?"

Mộc Nam đem ánh mắt dò hỏi chuyển sang phía Lâm Thiên Y.

"Ôn Hinh, mọi người cứ ăn đi, một lát ăn xong tôi còn phải chạy về công ty nữa!"

Lâm Thiên Y nhìn Hạ Minh Duệ một cái, thấy ánh mắt anh nhìn về nơi khác, không khỏi lúng túng cười cười, từ chối.

"Ai da, không muốn sao, cùng đi đi mà!"

Ôn Hinh cũng không quản Lâm Thiên Y có đồng ý hay không, trực tiếp kéo người đi. Mộc Nam vốn là vì Lâm Thiên Y nên mới tới, thấy Lâm Thiên Y bị lôi đi, anh đương nhiên là đi theo.

Lâm Thiên Y bị Ôn Hinh kéo tới trước mặt bốn người, nơi đó Hạ Trí Vũ đã cùng Hoa Tiểu Mạn ngồi xuống, hai người mặt đối mặt.

Cũng không biết là trùng hợp hay như thế nào, bàn Hạ Minh Duệ ngồi vừa vặn là bàn 6 người. Hạ Trí Vũ ngồi bên cạnh Hạ Minh Duệ, nhìn thế này nghĩa là nam một bên nữ một bên.

Ôn Hinh nhảy cẫng lên lôi kéo Lâm Thiên Y ngồi cạnh mình, mà Hoa Tiểu Mạn vừa lúc là ngồi bên kia Ôn Hinh, Ôn Hinh ngồi ở giữa.

Hạ Minh Duệ đối diện cũng là ngồi ở giữa, Lâm Thiên Y cùng Mộc Nam mặt đối mặt.

Vừa khéo món ăn hai người gọi đủ nhiều, bởi lẽ lúc đi tâm tình Hạ Minh Duệ không hề tốt, cho nên gọi một bàn toàn món ăn.

Hiện tại vừa hay, 6 người ăn vừa đủ.

"A, đúng rồi, tôi giới thiệu với mọi người một chút. Đây là Hoa Tiểu Mạn, chúng tôi dự tính sẽ đính hôn vào tháng sau."

Không khí lúc này có chút ngột ngạt, Hạ Trí Vũ không thể không lên tiếng phá vỡ.

"Hà? Anh Vũ, đây là chị dâu sao?"

Người phản ứng đầu tiên chính là Ôn Hinh, cô không khỏi tròn to mắt, xem xét cẩn thận mỹ nữ bên cạnh một phen, một đôi mắt to sáng trong suốt, lông mi thật dài chớp chớp, rất là đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 154: Thuyên chuyển công tác

"Phải đó. Lúc rảnh rồi mọi người có thể thường lui tới, như thế nào?"

Hạ Trí Vũ trừng mắt nhìn Ôn Hinh.

"Đó đương nhiên là tốt quá rồi, như vậy em cùng Tiểu Thiên còn có chị Tiểu Mạn có thể cùng nhau đi chơi!"

"Có điều, chị dâu Tiểu Mạn thật là xinh đẹp nha!"

Hoa Tiểu Mạn bị Ôn Hinh nhìn chăm chú, chỉ đành cười trừ.

"Tiểu Mạn, để anh giới thiệu cho em. Ngồi cạnh anh là em trai anh, Hạ Minh Duệ. Đối diện là em họ anh, Ôn Hinh, bên cạnh Ôn Hinh là..."

"Trí Vũ, chúng em quen biết nhau!"

Lời giới thiệu của Hạ Trí Vũ bị Hoa Tiểu Mạn cắt đứt, sau đó cô liền hào phóng đứng lên cầm ly nước trái cây trên bàn.

"Thật là ngại quá, dưới tình huống này gặp gỡ mọi người, nói thật là tôi cũng không có dự liệu được. Hiện tại tôi lấy nước trái cây thay rượu kính mọi người một ly xem như làm quen. Sau này xin chỉ giáo nhiều hơn. Tôi tên là Hoa Tiểu Mạn!"

Hoa Tiểu Mạn bung ly nước trái cây cùng với từng người, sau đó một hơi uống cạn.

Như vậy coi như là đã quen biết mọi người, nhưng ngoại trừ Ôn Hinh có phản ứng, trừ Hạ Trí Vũ, ba người còn lại không có phản ứng gì.

Hạ Minh Duệ vào lúc Hoa Tiểu Mạn kính nước trái cây chẳng qua là tượng trưng nhấp một ngụm, cũng không nói gì, ngược lại trầm mặc đáng sợ.

Lâm Thiển Y vốn coi như có quen biết Hoa Tiểu Mạn, giữa hai người còn xảy ra chút chuyện không vui. Cá nhân mà nói, cô rất ghét người phụ nữ Hoa Tiểu Mạn này, cho nên Lâm Thiển Y ở lúc Hoa Tiểu Mạn kính nước trái cây cũng không có lên tiếng.

Mộc Nam mà, khoe miệng lúc nào cũng treo một nụ cười như có như không, làm cho người ta đoán không ra trong lòng anh nghĩ gì, một cái tay còn chán đến chết xoay xoay ly rượu trong tay.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút tẻ nhạt, Hoa Tiểu Mạn không khỏi siết chặt ly nước trái cây trong tay, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng nhắc.

"Hoa Tiểu Mạn?"

Lúc này Mộc Nam đã tháo xuống cặp kính lớn, con ngươi đảo hoa mang theo ý cười khó hiểu, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hoa Tiểu Mạn, ly rượu trong tay khẽ xoay đều.

"Ừ!"

"Tất cả mọi người đều đã biết rồi, vậy thì ngồi xuống cùng nhau ăn cơm đi. Tôi đói bụng!"

Mộc Nam nói xong liền cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, còn không quên gấp một chút thịt bỏ vào chén cho Lâm Thiển Y.

"Này, ăn nhiều một chút, xem em gầy như vậy kia!"

"Anh Duệ, anh cũng ăn nhiều một chút!"

Ôn Hình cũng gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén cho Hạ Minh Duệ.

"Anh không thích ăn thịt!"

"Hà?"

Ôn Hình mở đôi mắt thật to, không hiểu chớp chớp.

"Em nhớ trước kia anh thích ăn mà!"

Lâm Thiển Y lúc này cũng ngừng đầu nhìn Hạ Minh Duệ, khi tiếp xúc với cái trừng mắt ngoan độc của Hạ Minh Duệ thì lập tức cúi đầu.

Sự lúng túng trong lòng như thủy triều trào dâng. Cô bắt quá chỉ ra ngoài ăn một bữa cơm, coi như là như vậy cũng có thể gặp người quen, còn có Hoa Tiểu Mạn. Ánh mắt Lâm Thiển Y không ngừng loé lên, cô làm sao sẽ thành vị hôn thê của Hạ Trí Vũ chứ?

Cuộc sống thật đúng là tràn đầy kịch vui mà.

"À, đúng rồi, Duệ, anh có chuyện muốn bàn bạc với em. Vốn là tính chiều nay gặp em, nhưng nếu đã gặp rồi thì nói với em luôn."

Hạ Trí Vũ ưu nhã dùng khăn giấy lau miệng một cái, động tác hết sức đẹp mắt.

"Chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ cũng không ngừng đầu lên, nhàn nhạt hỏi, dường như đối với chuyện Hạ Trí Vũ sắp nói cũng không phải hết sức quan tâm.

"Vụ việc Mộng Ảo Thủy Tinh lần trước, công ty đã điều tra rõ một số việc. Bên chỗ anh đã sa thải một vài trợ lý, thư ký, hiện tại vừa lúc thiếu người, cho nên..."

"Thiếu người? Anh chỉ cần đăng tin tuyển dụng, rất nhiều người sẽ nhanh chóng chui đầu vào."

Hạ Minh Duệ lơ đãng nói, không chút lưu tình.

Hạ Trí Vũ cười khò.

"Là như vậy, gần đây khá đặc biệt, anh chỉ có thể điều động người trong công ty!"

"Anh có ý gì?"

Hạ Minh Duệ lúc này ngừng đầu lên, liếc Hạ Trí Vũ một cái. Điều động người trong công ty thì quan hệ gì tới anh? Anh cũng chỉ là một quản lý cho có mà thôi.

Hạ Minh Duệ không khỏi nhàn nhạt liếc Lâm Thiển Y một cái, Lâm Thiển Y mắt nhìn thẳng, chuyên tâm ăn cơm.

"Anh muốn điều Tiểu Thiện nhà em đến trước, em yên tâm đợi khi tìm được người phù hợp liền trả lại cho em!"

Nghe lời này Hoa Tiểu Mạn liền sốt ruột. Hạ Trí Vũ sẽ là chồng tương lai của cô, ai biết Lâm Thiện Y đến bên đó làm có thể nhân cơ hội quyến rũ chồng mình hay không?

"Không được!"

"Không được!"

Cho nên một tiếng này cô vừa nghĩ liền bật thốt lên, cùng lúc đó là sự cự tuyệt lãnh khốc của Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ cự tuyệt nằm trong dự liệu của anh, nhưng Hoa Tiểu Mạn thì? Có chuyện gì sao?

Hạ Trí Vũ không khỏi đem ánh mắt hỏi thăm chuyển sang Hoa Tiểu Mạn. Hoa Tiểu Mạn ngượng ngùng cười cười.

Cô nói.

"Trí Vũ, nếu bên anh thiếu người vậy em có thể giúp anh một tay. Gần đây công ty ba em cũng không cần em giúp!"

"Ha ha, như vậy sao được chứ? Em là vị hôn thê của anh, những chuyện này cũng không cần em quan tâm. Em đó, chỉ cần an tâm chuẩn bị nghi thức đính hôn của chúng ta là được, những chuyện khác em không cần phải để ý đến!"

Giọng nói Hạ Trí Vũ trầm thấp thuần hậu, lại mang theo sức quyến rũ đặc biệt của một người đàn ông thành thực, hơn nữa khuôn mặt tuấn tú kia lại dịu dàng vui vẻ khiến cho tim cô đập loạn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, ngượng ngùng gật đầu một cái.

Trần an xong Hoa Tiểu Mạn, Hạ Trí Vũ liền đưa mắt lần nữa nhìn Hạ Minh Duệ.

"Anh có thể tìm ai cũng được, nhưng Lâm Thiện Y thì không được!"

Hạ Minh Duệ hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, chính là không muốn.

"Em sao vẫn cứ bộ dạng này, một chút cũng không thay đổi đây? Anh chỉ là muốn mượn Tiểu Thiện một chút, cũng sẽ không “bắt nạt” cô ấy, em khẩn trương như vậy làm gì?"

"Ai khẩn trương?"

Hạ Minh Duệ đen mặt, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện lúc Hạ Trí Vũ nói anh cũng không “bắt nạt” Thiện Y, anh âm thầm trốn mắt nhìn Lâm Thiện Y một cái, trên mặt thoáng qua một tia khả nghi màu đỏ, ngay sau đó liền có chút ảo não.

Người phụ nữ chết tiệt, chỉ toàn gây chuyện cho anh không thôi! Bản lãnh khác thì không có, bản lãnh trêu chọc đàn ông lại không nhỏ. Hạ Minh Duệ âm thầm cắn răng.

Ngược lại Lâm Thiện Y bị anh trừng, có chút không hiểu. Cô làm gì anh chứ? Chuyện này trách cô được ư? Thật đúng là tai họa bất ngờ mà.

"Anh Duệ, sao anh không hỏi ý kiến Tiểu Thiện? Hơn nữa anh Vũ chẳng qua là mượn Tiểu Thiện giúp một tay, cũng không phải làm chuyện gì khác, dù sao bên đây còn có em mà?"

Ôn Hinh ngây thơ trừng mắt nhìn, có chút không hiểu, dường như không hiểu sao Hạ Minh Duệ lại ngăn cản Lâm Thiện Y đi hỗ trợ.

Theo lời Ôn Hinh vừa nói, ánh mắt của mọi người rồi rít hướng về phía Lâm Thiện Y.

Lâm Thiện Y bị nhiều người đồng loạt nhìn chăm chăm, trên mặt thoáng qua chút lúng túng.

Trong đó đặc biệt là ánh mắt Hoa Tiểu Mạn, quá mức bén nhọn giống như một cây dao nhỏ vậy!

"Tôi..."

Hỏi cô làm gì? Cô nói lại không tính. Mới vừa rồi ánh mắt lạnh của Hạ Minh Duệ kia rõ ràng mang theo ý cảnh cáo.

"Haizz, các người đây không phải là cướp người sao? Tiểu Thiện rõ ràng đồng ý với tôi, phải trở về làm trợ lý riêng cho tôi! Em nói có đúng không, Tiểu Thiện?"

Thái độ Mộc Nam như đứng rồi, nháy mắt nhìn trộm Lâm Thiện Y.

Đây không phải là thêm phiền sao? Lâm Thiện Y hung hăng trốn mắt nhìn anh, lại phát hiện Mộc Nam cái tên kia trung ra vẻ mặt vô tội.

"Được, Lâm Thiện Y tạm thời đi qua đó giúp anh một tay. Tôi còn có việc phải đi trước, Ôn Hinh, chúng ta đi!"



## Chương 155: Ai cho phép em đi?

Đang lúc mọi người kinh ngạc, Hạ Minh Duệ đột nhiên đứng dậy, quay về phía Ôn Hinh gọi một tiếng. Sau đó Ôn Hinh ngoan ngoãn dạ một tiếng, lau miệng xong liền đi theo Hạ Minh Duệ. Khi bọn họ hai người đi tới gần nhau, Hạ Minh Duệ lại đột nhiên đem Ôn Hinh kéo vào trong ngực mình, ôm eo cô, từ sau lưng Lâm Thiển Y đi qua.

Sau khi Hạ Minh Duệ rời đi, trong khoảng thời gian ngắn không khí có chút lúng túng, cũng không lâu sau mọi người đều đã ăn xong.

Hoa Tiểu Mạn được Hạ Trí Vũ đưa về nhà, cô không nghĩ tới sẽ gặp phải Lâm Thiển Y ở nơi đó.

Nhưng cô nhìn ra được quan hệ giữa Lâm Thiển Y cùng Hạ Minh Duệ cũng không phải bình thường, không khỏi lo lắng.

Hạ Trí Vũ trước khi đi bị Hoa Tiểu Mạn gọi lại. Anh ưu nhã xoay người, giữa đôi lông mày lộ ra sự săn sóc dịu dàng, khí khái âm lãnh.

"Trí Vũ này, Lâm Thiển Y là nhân viên công ty anh ư?"

Dường như là hiểu Hoa Tiểu Mạn muốn hỏi gì, không khỏi ôn hoà cười cười.

"Cô ấy ư, không chỉ là nhân viên công ty chúng ta mà còn là vị hôn thê của em trai anh, Hạ Minh Duệ. Sau này hai người hãy sống chung hoà thuận là được."

"À!"

Hoa Tiểu Mạn hạ giọng đáp một tiếng, tâm tư dao động.

Lâm Thiển Y được Mộc Nam đưa trở về.

Lâm Thiển Y đi tới trước cửa phòng làm việc Hạ Minh Duệ, do dự một chút mới gõ một cái. Cô nhớ anh có nói qua, lần sau trước khi vào phải gõ cửa.

Cô theo yêu cầu của anh gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc của Hạ Minh Duệ.

"Vào đi!"

Lâm Thiển Y đẩy cửa ra, nhìn thấy tình cảnh mà chính mình không muốn thấy nhất. Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hinh mặt đối mặt, cô nhìn thấy môi Hạ Minh Duệ gần như sắp chạm vào mắt Ôn Hinh, trong lòng đau nhói. Lâm Thiển Y giật giật khoé miệng, muốn nói gì đó lại không nói nên lời, chỉ lui về sau một bước, đi ra ngoài, lần nữa đóng cửa lại cho bọn họ.

Ngoài cửa, Lâm Thiển Y dựa trên vách tường, hít thở thật sâu. Cô trợn to hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng, trong đầu không cách nào xoá sạch tình cảnh mới vừa rồi nhìn thấy.

Cô sớm nên hiểu rõ, quan hệ giữa bọn họ bất quá chỉ duy trì dựa trên một bản hợp đồng, nhưng mà tại sao cô hết lần này tới lần khác đau lòng? Tim Lại còn đập lờ nhịp?

Cô không ngừng cảnh cáo bản thân một vạn lần, Hạ Minh Duệ không phải là người cô nên yêu, nhưng tại sao? Cô chính là không quản được trái tim mình.

Phòng làm việc Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ buông tay đang ôm lấy bả vai Ôn Hinh, dịu dàng hỏi.

"Tốt hơn chưa?"

"Ừ, tốt hơn nhiều rồi!"

Ôn Hinh trừng mắt nhìn, không hề thấy khó chịu như trước nữa. Mới vừa rồi lúc vào cô bị bụi bay vào mắt, Hạ Minh Duệ không chịu được khi thấy cô khó chịu, không thể làm gì khác hơn là giúp cô thổi thổi.

"Đúng rồi, không phải mới vừa rồi Tiểu Thiển vào ư? Em đi tìm cô ấy!"

Nói xong Ôn Hinh liền sôi nổi đi ra ngoài. Cô mở cửa, chỉ chớp mắt liền thấy Lâm Thiển Y đang dựa vào góc tường.

"O, Tiểu Thiển, cô không vào sao?"

Nghe được giọng nói, Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, đem nước mắt bức trở về.

"Ừm!"

Lâm Thiên Y trả lời bằng giọng mũi, mắt to trong suốt của Ôn Hinh loé lên.

"Chuyện đó, cô đừng hiểu lầm. Mới vừa rồi chỉ là mắt tôi không cẩn thận bị bụi bay vào, anh Duệ vừa lúc giúp tôi thổi mà thôi. Vào đi!"

Lâm Thiên Y cũng không biết cảm xúc trong lòng là gì, yên lặng theo sau Ôn Hinh đi vào.

Cô thậm chí không có dừng khí ngừng đầu nhìn xem Hạ Minh Duệ, chẳng qua là cúi đầu dường như đang nhớ lại chuyện gì.

"À thì, em tới thu dọn một chút đồ, sau đó sẽ qua chỗ Tổng giám đốc bên kia nhận việc, em còn phải làm thủ tục chuyển giao!"

"Ai cho phép em đi?"

"Hà?"

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ khiến cô rét run, cô không khỏi kinh ngạc tròn to mắt, ngừng đầu lên nhìn anh.

Không phải lúc ăn cơm anh mới vừa nói đề cho cô đi sao? Hiện tại lại muốn làm gì? Cô thật không nhìn thấu tâm người đàn ông này, càng không biết anh đang suy nghĩ gì.

"Ôn Hinh, em ra ngoài trước đi!"

"Hà? Ừ!"

Ôn Hinh đứng ở một bên, mắt to ngây thơ ám muội chuyển động không biết đang suy nghĩ gì. Nghe được Hạ Minh Duệ đề nên tức giận ra lệnh, cô ngăn người. Từ trước đến nay anh Duệ chưa bao giờ cùng cô nói chuyện như vậy, ngay cả lớn tiếng một chút cũng không có.

Hiện tại là sao?

Cô không khỏi đem ánh mắt hướng về Lâm Thiên Y, bởi vì Tiểu Thiên sao?

Mặc dù anh Duệ biểu hiện như không quan tâm nhưng mà cô cảm giác được. Giữa bọn họ tồn tại một loại nước xoáy vô hình, người khác chen vào không được, mà ngay chính bọn họ cũng không cách nào thoát ra.

Ôn Hinh ám ức vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại cho bọn họ. Cô không trực tiếp rời đi, mà đứng ở ngoài cửa, ánh mắt loé lên bất định.

Sau khi Ôn Hinh rời đi, Lâm Thiên Y cảm thấy không khí phòng làm việc đè nén dị thường. Mặc dù mở máy điều hoà nhưng cô vẫn cảm thấy có chút bất an, hơi thở nóng rực từ trái tim vẫn lan tràn ra toàn thân cho tới khi lòng bàn tay nắm góc áo cũng toát đầy mồ hôi.

Cô không khỏi gắt gao cắn môi, cô tựa hồ có thể cảm giác được Hạ Minh Duệ đang đè nén hơi thở tàn bạo trên người.

Cô cảm thấy sợ hãi vô cùng, một cảm xúc gọi là khủng hoảng dần dần cuốn sạch cô. Trước đó vài ngày, tình cảnh tàn bạo kia của anh còn sờ sờ ở trước mắt, chẳng lẽ hiện tại anh lại?

Cô cơ hồ không thể tin được, vậy đơn giản chính là một con ác mộng rồi!

"Tới đây!"

Hạ Minh Duệ đứng ở bên cửa sổ, thân thể thon dài tràn đầy năng lượng, giọng nói của anh hoàn toàn lạnh băng, biểu hiện rõ ràng sự ngang ngược.

Lâm Thiên Y rất muốn chạy trốn, nhưng mà áp lực của Hạ Minh Duệ thật lớn, cô không thể không từng bước, từng bước nặng nề đi về phía anh.

Ngay cả chính cô cũng không có phát hiện lúc cô đi tới chân đều phát run.

Đội cô đi tới gần Hạ Minh Duệ, còn chưa kịp ngừng đầu nhìn anh, liền bị anh ngả ngón nâng cằm lên, bị buộc thừa nhận tầm mắt nguy hiểm của anh.

Cái miệng nhỏ của Lâm Thiên Y mím thật chặt, ánh mắt trong suốt tràn đầy quật cường, mặc dù có chút sợ, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, bởi vì cô cũng không có làm gì sai.

"Em thích Mộc Nam?"

Giọng nói nguy hiểm đã được cố ý đè thấp vang dội ở bên tai cô.

Đầu nhỏ Lâm Thiên Y bị buộc ngừng lên, không phục nhìn anh.

Mái tóc đen trên đầu anh dưới ánh mặt trời lóe lên một màu vàng mờ mờ lung, đôi mắt hơi xéch tà khí nhìn cô, mang theo vẻ lười nhác có thể giết người.

Môi mỏng đẹp mắt hơi nhếch lên một độ cong giễu cợt.

Nhưng sao anh lại chất vấn cô? Bọn họ chẳng qua chỉ đơn giản là bạn bè thôi! Chẳng lẽ chỉ cho phép anh cùng em họ anh anh em em? Tại sao chứ?

Tại sao lại chất vấn cô như vậy?

Một cảm giác uất ức từ tận đáy lòng bay lên. Giờ phút này Lâm Thiên Y đã quên mất sợ, trông mắt đen nhánh trong suốt thẳng tắp nhìn anh, bên trong cất giấu ngọn lửa tức giận, còn có không khỏi chua xót, đau lòng.

"Vậy còn anh? Anh cũng thích Ôn Hinh, không phải sao?"

Lâm Thiên Y nhìn Hạ Minh Duệ, con người có chút giễu cợt.

Đột nhiên cô cảm giác cầm đầu nhói, là do Hạ Minh Duệ dùng lực nắm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 156: Anh duệ thích không phải là cô

"Phải, anh thích cô ấy thì thế nào? Em đừng quên thân phận của mình. Em là của anh, cũng chỉ có thể là của anh, những người đàn ông khác em đừng hòng mơ tưởng."

"Em nhớ kỹ cho anh, nơi này."

Một tay còn lại của Hạ Minh Duệ chỉ vào vị trí tim Lâm Thiên Y.

"Nơi này! Người em có thể nghĩ đến chỉ có thể là anh!"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ âm trầm đáng sợ, để cho cô không khỏi rung mình một cái, nhưng là bị tức giận làm cho đầu óc cô mê muội, nơi nào còn quản được những chuyện này?

Cô chỉ biết là khi nghe được anh nói thích Ôn Hinh, trong lòng như bị xé rách, loại đau đớn này như nước thủy triều trào dâng cơ hồ đem cô bao phủ toàn bộ, trong mắt tự nhiên có chút ướt át.

"Tại sao?"

Cô khàn giọng chất vấn, một đôi mắt sáng rỡ lấp lánh ánh nước.

"Tại sao anh có thể thích người phụ nữ khác, mà em thì không thể cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ?"

Huống chi giữa bọn họ thật chẳng qua chỉ đơn thuần là quan hệ bạn bè, không giống anh, tự nhiên ở trước mặt cô ôm ấp một người phụ nữ khác.

Phải rồi, cô là do anh mua được, nhưng cô cũng là một con người bằng xương bằng thịt, cô cũng biết đau, trái tim cũng rất đau.

Đặc biệt là yêu một người không nên yêu!

Cô một mặt bàng hoàng, giùng giàng, trốn tránh, một mặt lại không thể khống chế mà yêu anh. Trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở, anh ít nhiều hiểu rõ sao?

Mà cô đây, ở trong mắt anh bất quá chỉ là một món đồ chơi, ngoạn thì tới, phát tay thì đi.

Cô đã sống rất hèn mọn rất hèn mọn, có thể hay không đừng tới vũ nhục cô?

Có lúc cô thật muốn trốn đi, chạy trốn khỏi người đàn ông này, chạy trốn hết thảy mọi thứ lúc này, nhưng mà trong lòng lại có một ý nghĩ khác chi phối cô. Cô muốn ở lại bên cạnh người đàn ông này, chỉ vì cô yêu trước, liền nhất định phải hèn mọn.

"Em lại dám hỏi anh tại sao?"

Tay Hạ Minh Duệ nắm cầm cửa cô không ngừng siết chặt, Lâm Thiên Y bị đau đồng thời lại quật cường không nói tiếng nào.

Ở trước mặt người đàn ông này, cô không cách nào yếu thế, mặc dù cô yêu anh.

"Chỉ bằng em không có tư cách. Em là do anh mua được, trước khi anh chưa chán trong lòng em chỉ có thể nghĩ tới anh, người đàn ông khác em đừng hòng mơ tưởng."

Vừa nói, Hạ Minh Duệ liền cúi người bá đạo hôn lên môi cô, không để ý cô giãy giụa phản kháng.

Sau hết thấy mọi thứ tựa hồ liền rõ ràng. Bất kể cô có cầu xin thế nào, giãy giụa thế nào, khóc thút thít như thế nào, người đàn ông kia cũng không có ý định buông cô ra.

Anh liền giống như ác ma lao ra từ địa ngục, cả người có sẵn cũng chỉ là máu cuồng loạn, không chút nào để ý tới cô liều mạng giãy giụa.

Nhưng bây giờ là ban ngày a, nơi này còn là phòng làm việc của anh, càng làm cho cô không đất dung thân chính là nơi này đang ở trước cửa sổ, rèm cửa sổ cũng không kéo lại.

Cô xấu hổ muốn chết. Anh lại cuồng loạn như tà ma.

Bất luận cô khóc lóc, giãy giụa cầu xin tha thứ bất quá cũng chỉ rước lấy sự cuồng dã của người đàn ông kia.

"Hạ Minh Duệ, xin anh, đừng như vậy!"

"Hu hu!"

Thân thể đau quá! Tâm lại càng đau!

Tại sao? Cô rõ ràng chỉ là yêu anh a! Coi như anh không cảm giác được cũng không nên tàn bạo với cô như vậy.

Nếu như là Ôn Hinh, anh nhất định sẽ đối với cô ấy che chở cùng yêu thương trăm bề đi? Tại sao đổi lại là cô thì phải bị hành hạ như vậy?

Giờ khắc này cô thật ra có chút hận anh!

Hận anh vô tình! Càng hận chính mình không trông coi cẩn thận trái tim mình.

Khi hết thấy cuồng phong bạo vũ kết thúc, người đàn ông kia không chút nào lưu luyến đứng dậy, sửa sang lại quần áo, mà cô nằm trên đất, cả người tím bầm, ngay cả váy cùng áo đều bị anh xé rách đến nhìn không ra.

Trên mặt nước mắt nhệch nhả rơi xuống. Cô cũng không biết mình đến tột cùng chảy bao nhiêu nước mắt.

Mới vừa rồi cô khóc lóc giãy giụa cầu xin tha thứ, cổ họng cũng khàn, mà người đàn ông kia cũng không chút lùi bước, chẳng qua là cuồng loạn muốn cô một lần lại một lần.

Nếu không thương cô, cần gì giữ cô ở lại bên người? Nhưng mà anh có biết hay không, cô đã đánh mất tim mình, đã yêu anh?

Nếu như anh biết cô yêu anh, sợ là sẽ cười nhạo cô không biết lượng sức mình. Dù sao giữa bọn họ chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch không biết lúc nào thì kết thúc.

Lâm Thiên Y cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy, phía trên còn lưu lại nước mắt chưa khô. Giờ phút này cô giống như một con rối bị vứt bỏ, ánh mắt trống rỗng ngốc trẻ, không có chút tiêu cự nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Thân thể lộ ra bên ngoài làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Sau đó cô liền nghe tiếng cửa mở ra, cô biết là Hạ Minh Duệ bỏ lại cô ra ngoài.

Thật ra thì mới vừa rồi Ôn Hinh vẫn đứng ở ngoài cửa, động tĩnh bên trong tuy cô nghe không rõ nhưng mơ hồ cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Cho đến khi động tĩnh bên trong ngừng lại cô mới xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Khi cô từ trên cửa sổ nhìn thấy Hạ Minh Duệ đi xuống lầu lái xe rồi đi, cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc Hạ Minh Duệ ra.

Nơi đó, Lâm Thiên Y đang ôm hai cánh tay ngồi ở chân tường chỗ cửa sổ, tóc tai xốc xếch không chịu nổi. Cô một người ngồi ôm cánh tay co rúm ở góc tường, trên người của cô dường như không mặc gì. Con người Ôn Hinh lộ lên, liền thấy được quần áo nằm rải rác trên đất.

Nghe được tiếng bước chân, Lâm Thiên Y chậm rãi ngẩng đầu. Môi của cô sưng đỏ, phía trên còn lưu lại tia máu cùng dấu vết bị cắn, từ cổ của cô trở xuống khắp nơi đều là dấu vết.

Tròng mắt ngây thơ của Ôn Hinh lộ lên, ở trước mặt Lâm Thiên Y ngồi xồm xuống.

"Mời cô đi ra ngoài!"

Lâm Thiên Y khó chịu hướng góc tường rút lui lại, nhưng phía sau đã là vách tường lạnh băng, coi như có lui nữa cũng không che giấu được sự chật vật của cô giờ phút này.

Giọng nói của cô khàn khàn mang theo chút xa cách, cho dù là ai lúc này tâm tình cũng không khá hơn. Cho nên giọng nói Lâm Thiên Y có chút hung hăng.

"Tôi chỉ là tới thăm cô một chút..."

Giọng nói Ôn Hinh có chút ỷ khuất.

"Không cần! Có thể để tôi một mình yên lặng một chút không?"

Lâm Thiên Y rút cuộc đem đầu của mình từ đầu gối ngẩng lên, một đôi con ngươi trong trẻo có chút tối tăm, nhìn chằm chằm Ôn Hinh. Chẳng lẽ cô bị ảo giác sao?

Cô từ trên mặt Ôn Hinh chỉ thấy có sự giễu cợt cùng khinh bỉ, đây là Ôn Hinh ngây thơ thuần khiết như búp bê sao?

Ánh mắt Ôn Hinh không chút nào che giấu, ở trên người Lâm Thiên Y đánh giá một vòng. Lâm Thiên Y khó chịu co lại thân thể, nhưng trên người cô không có quần áo, mà lui như thế nào cũng không thể lui xuống dưới nền đất được.

"Mời cô rời khỏi đây được chứ?"

Lâm Thiên Y cất cao âm điệu, mơ hồ có chút tức giận. Người phụ nữ này bị gì vậy? Chẳng lẽ không biết khi nào thì nên tránh mà về phòng mình sao? Cô bây giờ chỉ muốn một người lắng lắng vết thương mà thôi.

"Vóc người của cô cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng không biết anh Duệ thế nào mà lại thích thân thể cô như vậy!"

Ôn Hinh ngây ngô lắc đầu, ngồi xổm ở trước mặt Lâm Thiên Y, cô rất là thương thức vẻ mặt chật vật hiện tại của cô ấy.

"Anh Duệ thích không phải là cô, cô biết không?"

Ôn Hinh chớp chớp đôi mắt ngây thơ, có mấy phần nghịch ngợm. Nếu như không phải vừa rồi cô nói mấy lời này, Lâm Thiên Y sẽ cho rằng cô chỉ là một cô gái không hiểu sự đời.

Lâm Thiên Y mím môi, không nói tiếng nào! Có trời mới biết, giờ phút này trong lòng cô vết thương sâu cỡ nào.

"Anh ấy chỉ xem cô như một món đồ chơi thôi. Anh Duệ đối với tôi rất dịu dàng, cho tới bây giờ cũng sẽ không lớn tiếng với tôi. Tôi cũng chưa từng thấy qua anh ấy lại không chút thương xót đối xử với một cô gái như vậy đó!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 157: Buông tay

Ôn Hinh giống như ngây thơ làm bầm lều bầu, đưa tay nhỏ thương thức sợi tóc rơi trên trán Lâm Thiên Y.

"Đừng đụng vào tôi!"

Lâm Thiên Y muốn lui về sau, né tránh tay của cô nhưng phía sau là vách tường, cô không có chỗ trốn, chẳng qua là chán ghét lác đầu, nào biết Ôn Hinh lại nắm lấy tóc cô không tha.

Lâm Thiên Y bị nắm như vậy, da đầu cũng bị đau.

"Tôi nói cô buông tay, cô nghe không hiểu sao?"

Lâm Thiên Y cũng nổi giận, không khỏi hướng về phía Ôn Hinh rống lên một câu.

Nào biết Ôn Hinh chẳng những không có ý buông tay, ngược lại cười híp mắt lui về phía sau dùng sức kéo. Sợi tóc trên trán Lâm Thiên Y bị cô kéo đứt, da đầu đau rát.

Ôn Hinh cười híp mắt nhìn Lâm Thiên Y, giờ giờ sợi tóc trong tay lên, sau đó cái miệng nhỏ nhắn thò, sợi tóc kia liền bị cô thò tới trên mặt Lâm Thiên Y,

che lại tầm mắt cô.

Cho tới bây giờ đều là người không đụng ta ta không đụng người.

Đã có người khi dễ trên đầu cô, cô thế nào lại không hoàn trả?

Lâm Thiên Y không chút suy nghĩ, giờ bàn tay lên đến trên mặt Ôn Hinh.

"Hai người đang làm gì vậy?"

Một giọng nói tức giận đông lạnh truyền tới, nhưng không biết lúc nào Hạ Minh Duệ đẩy cửa vào, trong tay xách theo một cái túi.

"Bốp" một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Ôn Hinh liền có thêm dấu một bàn tay.

Dường như Lâm Thiên Y dùng lực quá lớn, vốn Ôn Hinh đang ngồi chồm hổm trên đất cứ nhiên đặt mông xuống đất, một tay che mặt nhỏ nhắn của mình, cái miệng nhỏ uỷ khuất trề ra. Cô quay đầu nhìn đằng sau, mắt to ngây thơ cố nén nước mắt, bộ dáng điềm đạm đáng yêu chọc người vô cùng triu mến.

Ôn Hinh cái gì cũng chưa nói, chẳng qua là chăm chú nhìn Hạ Minh Duệ, bộ dáng tràn đầy uỷ khuất kia không tiếng động tố cáo.

Mà Lâm Thiên Y từ khi Hạ Minh Duệ đi vào liền nín thở không nói tiếng nào, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái. Chẳng qua là tự mình chiếu cố bản thân núp ở góc tường.

"Ôn Hinh? Sao em lại ở chỗ này?"

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiên Y đang núp ở góc tường một cái, đi tới trước người Ôn Hinh ngồi xuống, giọng nói khó được dịu dàng.

"Anh Duệ!"

Ôn Hinh nũng nịu, uất ức kêu một tiếng, mắt to trong suốt đầy nước mắt muốn khóc lại không khóc được khiến người vô cùng yêu mến.

Hạ Minh Duệ lấy bàn tay đang che mặt của Ôn Hinh xuống, làn da trắng nõn rõ ràng in dấu năm ngón tay.

Mới vừa rồi Lâm Thiên Y đánh Ôn Hinh, anh vừa lúc nhìn thấy được.

"Anh Duệ, đau!"

Ôn Hinh tội nghiệp nhìn anh, lúc Hạ Minh Duệ ngồi xổm xuống liền nhào vào trong ngực anh, giống như một con thỏ nhỏ bị thương, trực tiếp chui vào lòng anh.

"Được rồi, không có chuyện gì, có anh ở đây!"

Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh trong ngực, trấn an vỗ lưng cô, giọng nói dịu dàng này Lâm Thiên Y chưa từng nghe qua.

Trong đầu không khỏi vang lên lời Ôn Hinh vừa nói.

"Vóc người của cô cũng chẳng có gì đặc biệt, cũng không biết anh Duệ thế nào mà lại thích thân thể cô như vậy!"

"Anh Duệ thích không phải là cô, cô biết không?"

"Anh ấy chỉ xem cô như một món đồ chơi thôi. Anh Duệ đối với tôi rất dịu dàng, cho tới bây giờ cũng sẽ không lớn tiếng với tôi. Tôi cũng chưa từng thấy qua anh ấy lại không chút thương xót đối xử với một cô gái như vậy đó!"

.....

"Có thể nói cho rõ đây là chuyện gì xảy ra không?"

Hạ Minh Duệ trấn an Ôn Hinh trong ngực xong, liền đưa mắt nhìn sang Lâm Thiên Y. Lâm Thiên Y cũng đồng thời ngẩng đầu thản nhiên nhìn anh.

Ánh mắt đen thâm thúy của Hạ Minh Duệ một chút cô cũng không nhìn thấu, nhưng là cô biết anh đang tức giận, bởi vì cô đánh Ôn Hinh nên mới tức giận.

"Giống như anh thấy!"

Cũng không biết thế nào, Lâm Thiên Y quật cường không muốn vì mình giải thích nửa phần.

Nếu như anh tin cô, cũng sẽ không dùng giọng điệu như vậy hỏi cô, nhất là khi Ôn Hinh nhào vào lòng anh, một màn kia chói mắt vô cùng.

Tìm đâu!

Cô không biết chuyện thế nào lại phát sinh đến mức độ như ngày hôm nay. Đây là điều cô chưa từng dự liệu qua.

Khi đó cô chỉ là muốn giữ gìn kỷ trái tim mình, đến lúc cô phải rời đi, cô có thể nhẹ nhàng phẩy tay áo, ung dung rời đi.

Thì ra là tưởng tượng so với thực tế vĩnh viễn cũng không giống nhau, bởi vì bạn căn bản không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Cũng giống như nói cô bây giờ đã yêu người đàn ông đáng đáp anh tuần trước mắt này, người mà đang thật chặt che chở cho người phụ nữ khác trong lòng, luôn miệng chất vấn cô.

Lúc mới bắt đầu cô hoàn toàn là bị sắc đẹp của anh mê hoặc, nhưng là tại sao sau này chuyện lại phát triển tới mức không thể vãn hồi lại được?

Lâm Thiển Y lắc đầu, muốn bỏ đi những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu, nhưng mà một giây kế tiếp lời nói của người đàn ông này khiến cho cô như chìm tới đáy cốc, tâm như rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục.

Cô rõ ràng nghe được lời nói phát ra từ đôi môi mỏng lạnh kia của anh.

"Sau này cách Ôn Hinh xa một chút, cô ấy không phải người em có thể đánh. Nhớ kỹ thân phận của mình!"

Hạ Minh Duệ hừ một tiếng, đem túi xách trong tay ném tới trước mặt cô, sau đó liền dẫn Ôn Hinh về mặt uy khuất rồi đi. Mà cô rõ ràng nhìn thấy lúc Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh rời đi, cô xoay đầu lại nhìn cô khinh thường nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhưng mà khẩu hình của cô cô hiểu được.

Cô đang nói.

"Anh Duệ là của tôi, cô cái đồ phụ nữ vô sỉ không xứng!"

Sau đó cửa phòng làm việc "cạch" một tiếng đóng lại.

Cô cho là cô sẽ không khóc nữa, nhưng nước mắt tại sao hết lần này tới lần khác lại chảy xuống?

Trong tay nắm chặt chính là túi đồ mà Hạ Minh Duệ thờ ơ ném cho cô, cô cơ hồ hai tay run rẩy mở ra, nước mắt trong mắt vô tình xẹt qua khoé miệng, chảy tới trong miệng, có chút mặn, có chút khổ sở.

Ở bên trong là một bộ quần áo, bao gồm quần áo lót, bất quá lần này không phải là váy mà là một cái quần jean cùng một cái áo sơ mi tương đối bảo thủ.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Thiển Y cũng không biết trong lòng là cảm giác gì, cảm xúc phức tạp không thể nói rõ.

Cô nên cảm khái Hạ Minh Duệ quan tâm sao? Hay là nên hận anh vô tình tàn bạo?

Quần áo rất vừa người, không quá lớn cũng không quá chật.

Lâm Thiển Y tắm một cái, lúc đi ra đã đem bản thân sửa soạn sạch sẽ, nhưng là những dấu vết trên người kia vẫn làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Cô đơn giản thu dọn một ít đồ dùng của mình, vốn cô tính xế chiều hôm nay sẽ qua bên Hạ Trí Vũ báo cáo, nhưng là xảy ra loại chuyện này cô bây giờ không cách nào mạnh mẽ giả bộ nở nụ cười được.

Về phần công việc? Bên người Hạ Minh Duệ đã có Ôn Hinh làm trợ lý, nơi nào còn cần cô?

Cô chẳng qua là không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này, cô muốn đi ra ngoài một mình yên tĩnh một chút, cho dù chỉ là một mình đi bộ cũng tốt.

Mặt trời chiều vẫn sắc bén như cũ, nhưng cô lại không cảm giác được, chỉ là một người không mục đích đi trên đường. Cô không biết đi tới chỗ nào mới là điểm cuối.

Tâm tính thiện lương đau, ngay cả thờ ra cũng đau đớn, cô cũng không biết mình bị làm sao, yêu ai cũng được, hết lần này tới lần khác người kia lại là Hạ Minh Duệ.

Có lúc cô cũng muốn dứt khoát một cái tát đập chết mình.

Cô cứ như vậy đi lang thang trên đường, đi đi, lại vô thức đi đến quán cà phê của Tề Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 158: Tề Diệu, em lạnh

Cô vốn muốn xoay người rời đi, không nghĩ tới Tề Diệu vừa lúc đi ra, hai người đụng mặt nhau.

Kể từ ngày đó cô đã thật lâu không gặp lại Tề Diệu.

"Làm sao vậy?"

Tề Diệu cau mày nhìn cô, ánh mắt trời hắt lên thân hình cao lớn, hấp dẫn không ít cô gái đi ngang qua.

Lâm Thiên Y cúi đầu mím môi, không có lên tiếng.

"Em khóc?"

Lâm Thiên Y như cũ không lên tiếng. Tề Diệu thật sâu thở dài một cái, đem người kéo đến bên cạnh, hai tay nâng mặt cô lên.

"Em yêu anh ta rồi hả?"

Con người Lâm Thiên Y loé lên, không lên tiếng.

"Anh ta khi dễ em có đúng không?"

Lâm Thiên Y như cũ mím môi, đáng vẻ không muốn nói chuyện. Đây không phải là Lâm Thiên Y hoạt bát sáng sủa, tùy tiện cầu thả giống đứa con trai mà anh biết.

"Đi, chúng ta đi tìm anh ta!"

Tề Diệu dắt tay cô cùng đi nhưng Lâm Thiên Y lại bất động. Tề Diệu quay đầu lại nhìn cô, con người thâm thúy cất giấu nhân nhạ ưu thương.

Tại sao cô chưa bao giờ chịu quay đầu lại liếc anh một cái? Những năm này bên cạnh anh chưa từng xuất hiện qua một người phụ nữ nào khác. Bắt đầu từ đại học, anh vẫn đang đợi, đợi cô một ngày quay đầu lại có thể nhận ra sự hiện hữu của anh.

Anh vốn cho là, Hứa Hạo Trạch và cô chia tay, như vậy anh có phải liền có cơ hội? Nhưng mà anh lại trở mắt nhìn cô lao vào trong ngực một người đàn ông khác, anh biết người đàn ông kia đối với cô không tốt.

Nhưng mà anh cũng chỉ có thể trở mắt nhìn, không làm được gì. Anh biết cô không phải là loại phụ nữ nông cạn, càng không thể nào vì cái gọi là tiền tài mà ở chung một chỗ với Hạ Minh Duệ.

Giải thích duy nhất chính là cô động lòng.

Lâm Thiên Y cái gì cũng tốt, đặc biệt là cố chấp. Một khi nhận định là đúng thì sẽ không buông tay. Ví dụ như không đụng phải tường thì sẽ không quay đầu lại.

"Tề Diệu, đi uống rượu cùng em được không?"

Từ khi anh biết Lâm Thiên Y tới nay, đây là lần đầu tiên người này ở trước mặt anh trở nên yếu đuối.

So với cô như lúc này, anh vẫn thích Lâm Thiên Y tính tình hào sảng tùy tiện trước kia hơn.

Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, mới có thể biến cô trở thành như vậy?

Tề Diệu thở dài một cái, đem người ôm vào trong ngực. Khó có khi Lâm Thiên Y không tránh khỏi ngực anh, ngoan ngoãn để mặc anh ôm, cái bộ dạng này của cô không khỏi làm cho người ta đau lòng.

"Được, em chờ chút, anh đi lấy xe, không được chạy loạn nha!"

Giọng Tề Diệu giống như đang dụ dỗ con nít, Lâm Thiên Y cũng đặc biệt không có phản bác, ngoan ngoãn gật đầu, giống như đứa con nít bị lạc đường.

Tề Diệu cũng không dám chậm trễ nữa, động tác nhanh chóng lái xe tới.

Anh đỡ Lâm Thiên Y lên xe, quan tâm thắt dây an toàn cho cô. Khi bọn họ tới Công Thế, trời chiều đã xuống núi.

Anh biết cô cần phải phát tiết, nếu không cô sẽ điên mất, cái bộ dáng này của cô thật là không làm cho người ta bớt lo.

"Muốn uống chút gì không?"



"Gi cũng được!"

Cái gì cũng được, chỉ cần để cho lòng cô không còn đau đớn nữa.

Lâm Thiển Y cực kỳ chán nản, ngơ ngác ngồi chỗ của mình. Tề Diệu nhìn cô một cái, con người thâm trầm ưu thương.

Khi anh đem mấy bình rượu khác nhau đặt ở trên bàn kính trong suốt, Lâm Thiển Y cư nhiên dứt khoát cầm lấy một chai mở ra, trực tiếp uống.

Cô trước kia cho tới bây giờ không uống rượu!

Lúc nào thì thay đổi trở nên dứt khoát như vậy? Tề Diệu cười khổ, an tĩnh ngồi ở bên cạnh cô, cũng không khuyên cô cái gì.

Nếu khó chịu như vậy, vậy thì một lần uống cho đã, sau đó trở về ngủ một giấc thật ngon, có lẽ sẽ không thấy khó chịu như vậy nữa.

Tề Diệu liền yên lặng ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô một chai lại một chai rượu tu vào bụng.

Cũng không lâu lắm, ánh mắt Lâm Thiển Y liền mờ mịt, đôi mắt to ngập nước thoát nhìn vô cùng đau lòng.

Cô dần dần buông chai rượu trong tay xuống, cả người trầm mặc lại. Lúc Tề Diệu ngẩng đầu lên liền thấy cô không tiếng động khóc thút thít, nước mắt trên khuôn mặt đỏ thắm lan tràn.

"Tại sao lại khóc?"

Tề Diệu thở dài một cái, đưa tay đem nước mắt trên mặt cô lau khô.

Nhưng mà nước mắt của cô giống như vô cùng vô tận, anh vừa lau, cô lại khóc.

"Được rồi, đừng khóc, lớn thế này rồi! Nếu là anh ta khi dễ em, ngày mai anh sẽ đi đánh anh ta một trận cho em hả giận, thế nào?"

Tề Diệu ôm Lâm Thiển Y vào trong ngực, mà Lâm Thiển Y cũng không có cự tuyệt, quen thuộc dựa vào bả vai Tề Diệu, nước mắt rơi trên mặt có chút nhột, Lâm Thiển Y cũng không thêm để ý, trực tiếp chùi vào áo Tề Diệu.

Tề Diệu cũng không giận, cung chịu nhìn cô, một đôi con người đen nhánh dịu dàng như nước.

Lâm Thiển Y thút tha thút thít không dứt.

"Cho em rượu, em còn muốn uống!"

Mang theo giọng mũi nghe buồn buồn nhưng cũng khiến cho người thương tiếc.

Tề Diệu đem rượu trên bàn rót vào ly đưa tới trước mặt cô.

Lâm Thiển Y nhận lấy một hơi uống cạn, con người như nước càng thêm mê ly.

"Tề Diệu, em khó chịu quá, nơi này đau!"

Lâm Thiển Y một tay rất lưu loát chỉ chỉ vị trí ngực mình.

Nước mắt lại một lần nữa như nước sông vỡ đê trào ra.

Tề Diệu hiện tại rốt cuộc hiểu rõ câu nói "Phụ nữ đều làm từ nước", những lời này thật là có ý nghĩa sâu xa mà.

"Ừ, anh biết!"

Cô đau, anh cũng đau, khác nhau là anh là vì cô mà đau lòng.

"Làm sao bây giờ? Hình như em yêu anh ấy rồi!"

Giọng nói Lâm Thiển Y mang theo chút mê mang, lẩm bẩm nói.

Quả nhiên, cô thật sự đã yêu người đàn ông kia.

Mặc dù không hiểu nhiều lắm nhưng anh biết người đàn ông kia không cùng thế giới với bọn họ.

Nhưng mà anh cũng yêu cô! Phần yêu này anh đã giấu mấy năm, anh có thể hiểu được cảm xúc này, yêu không phải nói buông liền có thể buông.

Cô vừa khóc vừa nói ra nỗi lòng mình, anh liền ở một bên lắng nghe.

Thật ra thì có thể nghe cô tâm sự đã là một tiến bộ lớn không phải sao? Mặc dù Lâm Thiên Y coi như là anh em của anh nhưng trước kia cô có tâm sự gì cho tới bây giờ đều giấu ở trong lòng, sẽ không trông mong có ngày cô chạy tới nói cho anh biết.

Anh bây giờ thật rất may mắn.

Ban đêm không khí thật lạnh, Tề Diệu liền cởi áo mình xuống khoác lên người Lâm Thiên Y.

Ánh đèn chung quanh loé sáng, bữa tiệc linh đình. Đám người cuồng hoan trong sân nhảy mê loạn đung đưa.

Nhưng anh lại cảm thấy cô tịch. Rất thất vọng. Từ đáy lòng lan tràn sự đau xót quanh quẩn, không trốn tránh được

"Nhưng mà người anh ấy yêu không phải là em!"

Lâm Thiên Y tựa vào trong ngực Tề Diệu, ánh mắt mờ mịt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tràn đầy nước mắt, khiến cho lòng anh cũng đau đớn theo.

Em rốt cuộc là yêu anh ta sâu đậm đến cỡ nào?

Tề Diệu ôm lấy cánh tay Lâm Thiên Y thật chặt, đem cảm của mình tựa ở trên trán cô, dường như cũng chỉ có giờ khắc này cô mới thuộc về anh.

"Anh biết không? Anh ấy cho tới bây giờ cũng không có dịu dàng như vậy với em, trước giờ đều rất hung dữ. Có lẽ cô ấy nói đúng, em chẳng qua chỉ là món đồ chơi anh ấy nhất thời cao hứng mà thôi. Nhưng mà tim em mất rồi, cũng không thể tìm về được nữa!"

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, mang theo sự ngây thơ sau khi say rượu, vô ý thức ní non, cô không biết sau mỗi câu nói của cô, tim của anh lại càng đau.

Cô đau! Anh cũng đau.

Anh yêu cô, cô lại yêu anh ta.

"Tề Diệu, em lạnh!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 159: Thừa nhận yêu

Lâm Thiên Y chui vào trong lòng Tề Diệu, cái đầu nhỏ mà sát qua lại.

Tề Diệu nắm thật chặt áo khoác trên người cô, trong mắt là bi thương vô hạn.

Đột nhiên ánh mắt của anh ngưng trọng. Trên cổ cô lộ ra những dấu hôn rõ ràng kia, đơn giản khiến cho anh tức giận.

Ngày đó ở cửa công ty Hạ Minh Duệ, anh ta không chút thương tiếc đối xử với cô, anh còn suýt chút nữa không nhận được muốn đánh cho người đàn ông này một trận

Nhưng mà anh không làm vậy, anh cứ rần rần xuống. Không phải là anh không muốn đi đánh anh ta, cũng không phải là sợ, anh chẳng qua không muốn cô ở dưới tình huống đó càng thêm khó chịu, cho nên anh lựa chọn lẳng lặng chịu đựng.

Nếu là lựa chọn của cô, như vậy anh liền tình nguyện yên lặng đứng ở một bên nhìn cô hạnh phúc.

Nhưng mà anh ta thì sao? Anh ta cho cô chính là lần lượt tổn thương cô hết lần này tới lần khác.

Người khác cầu còn không được, Hạ Minh Duệ có phải có được rồi nên mới không biết quý trọng.

"Thiên! Trong mắt em cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại Tề Diệu này sao?" Thật một chút cảm giác cũng không có sao?

Anh bảo vệ cô bốn năm. Nhìn cô được ôm trong ngực một người đàn ông này rồi sang một người đàn ông khác.

Tề Diệu không nhận được cái đầu hôn trán Lâm Thiên Y một cái, cô gái trong ngực với đôi môi đỏ thắm sưng vù đang mơ hồ ngủ.

Nếu như anh ta không hiểu được phải quý trọng em, như vậy lần này anh không ở đây lựa chọn im lặng nữa.

Tề Diệu yêu Lâm Thiên Y!

Nếu như anh ta đối xử với em không tốt, như vậy Tề Diệu sẽ dẫn em đi.

Dẫn em đến một nơi không có bất kỳ thương tổn đau đớn nào.

Tề Diệu liếc mắt nhìn chai rượu ngỗng ngang trên bàn, trong mắt ánh sáng vỡ vụn lóe lên sự đau xót, vô cùng quyết tuyệt.

Anh ôm lấy Lâm Thiển Y trong ngực, sửa sang lại quần áo cho cô. Lúc này Lâm Thiển Y dường như cảm nhận được gì đó, cả người ôm thật chặt tay Tề Diệu, cái đầu nhỏ chôn thật sâu trong ngực anh, ngây thơ nỉ non.

"Hạ Minh Duệ, em thích anh rồi phải làm sao bây giờ?"

Vừa nói một giọt nước mắt từ khoé mắt rơi xuống, đôi mắt sáng của Tề Diệu dưới ánh đèn lóe lên vẻ u ám, trái tim ai đang đau?

"Em có thể hay không cũng thích anh một chút?"

Lâm Thiển Y thật chặt níu lấy áo sơ mi trước ngực Tề Diệu, chân mày nhíu chặt, dường như là nằm mơ thấy chuyện gì không tốt.

Tề Diệu ôm Lâm Thiển Y đứng tại chỗ.

"Lâm Thiển Y, lúc nào thì trong mắt em mới có thể thấy sự tồn tại của anh? Anh cũng thích em! Anh yêu em không hề ít hơn những người đàn ông khác, tại sao không quay đầu lại nhìn một chút?"

Nhìn một chút cái người vẫn đứng tại chỗ chờ em quay đầu lại.

Cũng không biết có phải hay không do tác dụng của cồn, rõ ràng anh cũng không uống bao nhiêu thế nào lại cảm thấy trước mắt một mảnh mờ hồ đây?

Chất lỏng nơi khoé miệng là gì vậy?

Tại sao tất cả mọi người lại phải khổ cực như vậy? Tại sao tim của anh đau quá?

Đội tầm nhìn trước mắt trở nên rõ ràng, Tề Diệu ôm Lâm Thiển Y đặt vào trong xe mình.

Xuống xe, Tề Diệu ôm Lâm Thiển Y đến phòng trọ ở tầng 2 trước kia của cô.

Có thể thật lâu không có người ở, trong đêm đen, căn phòng tối lại có chút mùi vắng lạnh.

Tề Diệu lần mò trong bóng tối cẩn thận đặt Lâm Thiển Y xuống giường, kéo chăn đắp cho cô, tự mình mở đèn.

Trong tủ lạnh để một lon bia ướp lạnh, anh không chút suy nghĩ liền trực tiếp mở ra đổ vào trong miệng. Anh bình thường không thích uống rượu, nhưng bây giờ anh cần cái gì đó làm mình tê dại đi, nếu không anh sẽ không chịu nổi mất.

Rõ ràng người phụ nữ anh thích đang ở trước mắt, anh lại không làm được gì.

Tối nay, anh lại không buồn ngủ, cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon, trên bàn trà còn để lon bia anh đã uống xong.

Một lúc sau, điện thoại Lâm Thiển Y trên giường vang lên. Tề Diệu vốn tính không để ý tới nhưng điện thoại lại vang lên hết lần này tới lần khác.

Bất đắc dĩ anh không thể làm gì khác hơn là nhận lấy điện thoại Lâm Thiển Y.

"Em ở đâu?"

Tề Diệu còn chưa kịp nói chuyện, đối phương liền dùng giọng nói nổi giận đùng đùng tới chất vấn.

"Là tôi!"

Giọng nói Tề Diệu cũng chẳng tốt hơn chút nào, cũng lạnh lùng giống vậy.

"Anh là ai? Lâm Thiển Y đâu?"

Tay cầm điện thoại của Hạ Minh Duệ có chút chặt. Buổi tối anh trở về nhà họ Hạ, chờ thật lâu cũng không thấy Lâm Thiển Y người phụ nữ này trở lại. Vốn anh cho là cô có chuyện gì nên phải nán lại, cho nên anh vẫn chờ vẫn chờ, chờ đến nửa đêm, người phụ nữ kia cũng còn chưa trở về.

Không biết thế nào, trong lòng liền có chút bối rối, nhớ tới mấy lần trước Lâm Thiển Y tuyệt vọng xin anh để cho cô rời đi, anh liền cảm thấy tim phát run, đồng thời một cỗ lửa giận vô danh càng cháy càng mạnh.

Lúc ấy anh liền nghĩ, nếu để cho anh tìm được người phụ nữ đáng chết này, nhất định không để cho cô sống dễ chịu.

Lúc ở nhà, anh vẫn đặc biệt bất an. 7 giờ Lâm Thiển Y không có trở về, Hạ Minh Duệ nghĩ có thể cô có việc nên nán lại. 8 giờ, sắc mặt anh có chút âm trầm, điện thoại di động cầm trong tay, trong lòng suy nghĩ người phụ nữ này nếu là có chuyện gì cũng nên gọi cho anh một cuộc chứ? Hoặc là gửi tin nhắn? Như vậy anh có lẽ có thể tha thứ cho cô. Nếu là cô giải thích với anh, anh liền đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, tha thứ cho cô lần này.

Cho nên anh nổi giận đùng đùng chờ, kết quả mãi tới 9 giờ, Lâm Thiển Y chẳng những không có gọi điện thoại mà ngay cả một tin nhắn ngắn cũng không có.

Đến gần 10 giờ, Hạ Minh Duệ vọt vào tắm nước lạnh, lúc ra ngoài trên người khoác cái áo choàng tắm, tóc cũng chưa kịp lau, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm điện thoại, trong lòng lửa giận càng cháy càng mạnh.

Khi anh nghĩ tới người phụ nữ này không phải là chạy trốn chứ? Tức giận trong lòng nháy mắt bị hốt hoảng thay thế. Nếu là cô dám chạy trốn, chờ cô bị anh bắt được nhất định đem cô nhốt ở nhà, không cho đi đâu hết.

Anh cũng không biết mình ôm tâm tình gì khi gọi điện cho Lâm Thiển Y.

Có tức giận, có hốt hoảng! Cũng có luống cuống, đồng thời còn có một loại sợ hãi mà anh cũng không biết được đang lan tràn trong lòng.

Nhưng anh liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại mà Lâm Thiển Y đều không nghe máy.

Hạ Minh Duệ đơn giản là tức đến bẽ phôi.

Thật vất vả có người nhận điện thoại, lại là một người đàn ông xa lạ.

Trong nháy mắt đó, ngọn lửa trong tim Hạ Minh Duệ có thể dùng hình ảnh lửa cháy lan ra đồng cỏ để hình dung.

"Anh là Tề Diệu?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ rất dè nèn, rất lạnh lùng.

"Đúng vậy, là tôi!"

Giọng nói Tề Diệu cũng giống vậy, rất dè nèn. Hai người đàn ông vào lúc này trong lòng tức giận ngập trời.

"Cô ấy đâu?"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng chất vấn.

"Ở nhà tôi!"

Giọng nói Tề Diệu nhàn nhạt, mang theo chút hơi rượu.

"Anh để cho cô ấy nghe điện thoại!"

Có trời mới biết vào lúc này Hạ Minh Duệ có một sự kích động muốn giết người, người phụ nữ này không trở về nhà, cư nhiên chạy tới nhà người đàn ông khác? Cô quên trước kia anh cảnh cáo cô thế nào rồi ư?

Tề Diệu liếc mắt nhìn Lâm Thiển Y đang ngủ ngon trên giường, trong mắt xẹt qua một chút mất mát.

"Cô ấy say, ngủ rồi!"

"Anh nói gì?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ có chút cắn răng nghiêng lợi.

Cái người phụ nữ đáng chết này lại uống say, rồi lại ở trong nhà người đàn ông khác? Lỡ như tên đàn ông này đối với cô làm chút gì đó, như vậy...

Càng suy nghĩ thêm về điều đó, sắc mặt Hạ Minh Duệ càng lúc càng khó coi, khuôn mặt tuần tú căng đầy mây đen.

"Anh nếu không có chuyện gì khác vậy tôi cúp máy đây, khuya rồi, tôi cũng muốn ngủ!"

Tề Diệu hiện tại rất không muốn nhìn thấy Hạ Minh Duệ. Nếu là giờ phút này anh ta đứng trước mặt anh, nói không chừng anh đã đem cái tên nhóc chết tiệt đó đánh cho mặt nở hoa.

Nghe được Tề Diệu nói anh muốn ngủ, khuôn mặt Hạ Minh Duệ âm trầm đáng sợ, nếu thật để cho anh ta ngủ, vậy thì hỏng mất.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 160: Tề Diệu bị thương

Vì vậy Hạ Minh Duệ nói một câu ngay cả anh cũng cảm thấy quái dị.

"Nhà anh ở đâu?"

Lâm Thiển Y là của anh, ai cũng không được phép đụng đến.

"Nhà tôi?"

Tề Diệu hiện tại chính là tâm ngứa một chút, nếu tên nhóc này tự động đi tới cửa vậy anh há lại có thể ngăn cản?

Vì vậy đọc một chuỗi địa chỉ.

Mười mấy phút đồng hồ sau, chuông nhà Tề Diệu bị nhấn. Tề Diệu hừ lạnh một tiếng, tên nhóc này ngược lại rất nhanh.

Nếu anh không thương Tiểu Thiển, vì sao còn giữ chặt như vậy? Tại sao không thể buông tay? Anh đối với cô không tốt, tự nhiên sẽ có người tốt xuất hiện bên cạnh cô.

Tôi nay liền cho anh biết hoa vì sao lại có màu đỏ.

Tề Diệu mở cửa ra, không nói hai lời, nghênh đón Hạ Minh Duệ chính là một cú đấm.

Hạ Minh Duệ vốn đang đen mặt, toàn thân đều là lãnh khí.

Mặc dù như vậy anh cũng không ngờ tới Tề Diệu vừa mở cửa ra liền tung một đấm bất ngờ khiến anh không kịp đề phòng, cho nên anh cũng không kịp phản ứng.

Bất quá thua thiệt một lần là đủ rồi. Phản ứng kịp Hạ Minh Duệ cũng không khách khí, giơ tay lên tung một quyền.

Tề Diệu không ngờ tới Hạ Minh Duệ phản ứng nhanh như vậy, không hề chịu thua thiệt, cho nên một đấm của Hạ Minh Duệ kết quả rơi trên sống mũi của anh.

Lập tức máu mũi Tề Diệu liền ào ào chảy.

Hai người đàn ông giờ phút này đang tức giận nổi nóng, cho nên hai người ai cũng không nói lời nào, đánh nhau trước cửa nhà Tề Diệu.

Thật may là chỗ này của Tề Diệu là một căn phòng độc lập ở tầng 2, không ảnh hưởng tới người khác.

Tề Diệu tự nhận thân thủ không tệ, ở trong trường học đánh nhau căn bản thua thiệt đều không phải là anh, anh cũng cho là dạy dỗ một cậu ấm như Hạ Minh Duệ là dư dả.

Nhưng kết quả thì?

Sau lúc mới bắt đầu đánh Hạ Minh Duệ một quyền sau, anh cơ hồ không chiếm được chút lợi thế gì.

Tên nhóc Hạ Minh Duệ kia cũng quá tà môn, giống như có luyện qua rồi vậy, chiêu nào chiêu nấy đều đánh vào điểm yếu của người ta.

Ngay cả anh cũng có chút không chịu nổi. Lúc mới bắt đầu anh còn có thể chống đỡ, coi như đau anh cũng cắn răng chịu đựng, không hừ ra một tiếng.

Biết rõ mình không phải là đối thủ của Hạ Minh Duệ, nhưng anh liền muốn thay Lâm Thiển Y một lần giáo huấn tên này một chút.

Cho nên tình nguyện mình bị đánh mấy cái cũng muốn cho Hạ Minh Duệ bị chút thương tích.

Không bao lâu, Tề Diệu liền có chút lực bất tòng tâm.

Càng đánh càng cảm thấy bức tức. Cho tới bây giờ chỉ có anh khi dễ người khác, thế nhưng đến lượt Hạ Minh Duệ tình huống này sao lại trái ngược đây?

Thật là không hiểu! Tề Diệu càng đánh càng tức giận, hết lần này tới lần khác không đánh lại người ta.

Lâm Thiển Y ngủ mơ mơ màng màng, miệng lưỡi khô khốc, cô liếm môi, khát quá!

Đầu tranh một hồi, cô rút cuộc mở đôi mắt to ngái ngủ, từ trên giường tụt xuống đất.

Sàn nhà lạnh như băng khiến cho đầu óc cô có chút thanh tỉnh, đập vào mắt là cấu trúc quen thuộc. Cô quen thuộc rót cho mình một ly nước, ừng ực ừng ực uống hết.

Tiếng động gì vậy?

Trong mơ hồ Lâm Thiển Y đi chân trần chạy vội tới cửa.

Khi cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến trợn to mắt.

Hạ Minh Duệ sao lại ở đây? Chẳng lẽ cô đang nằm mơ sao?

Lâm Thiển Y dùng sức dụi mắt, hai người trước mắt hình như đang đánh nhau?

"Hai người thôi đi!"

Lâm Thiển Y say khướt, ngay cả hét hơi thở cũng mang theo nồng nặc mùi rượu.

Lúc này Tề Diệu không chống đỡ nổi ngã xuống đất, toàn thân rời rạc không chỗ nào không đau. Thật là độc ác mà!

Cú ngã này thật đau mà!

Anh nằm trên đất thờ hồn hể.

Nhìn Tề Diệu chập vạt trên đất, Lâm Thiển Y có chút sững sờ.

"Tề Diệu, anh làm sao vậy?"

Cô nhớ rõ anh dẫn cô đi uống rượu, sao bây giờ lại nằm một đống trên đất rồi hả?

"Có phục hay không?"

Hạ Minh Duệ cũng không vì Tề Diệu nằm trên đất mà thư giãn, ngược lại ngồi xổm xuống níu lấy cổ áo Tề Diệu, giờ quả đấm lên, tựa hồ chỉ cần Tề Diệu dám nói một câu không phục linh tính gì đó, cú đấm này của anh sẽ rơi xuống ngay.

Đây là Võ Tông đã hồ sao?

Lâm Thiển Y như cũ có chút ngẩn người.

Tề Diệu bị đánh sưng mặt mũi, thương tích đầy mình, dĩ nhiên mặt Hạ Minh Duệ cũng không tốt hơn, vết phàn vết bầm trên mắt lại càng rõ ràng.

Tề Diệu thật ra khiến anh có chút kinh ngạc, chính anh đã hạ thủ rất nặng, anh tự mình biết. Tề Diệu sống đến bây giờ ngoài dự liệu của anh, chẳng qua là cách đánh liều chết của Tề Diệu quả thật cũng khiến anh ăn chút đau đớn.

Đối mặt Hạ Minh Duệ nhìn chăm chăm chất vấn, Tề Diệu một chút ý tứ sợ hãi cũng không có, ngược lại xuy cười một tiếng. Mắt lạnh nhìn chăm chăm anh, có bản lĩnh thì anh cứ đánh đi.

Dù sao thì anh giờ kiểu vua thì cũng thua thằng liều!

Mắt thấy cú đấm của Hạ Minh Duệ muốn đánh trên người Tề Diệu, Lâm Thiển Y rút cuộc phản ứng kịp. Xem ra Tề Diệu bị thương không nhẹ, ngay cả nói chuyện cũng phải lấy hơi.

"Anh làm gì thế?"

Lâm Thiển Y một tay đẩy Hạ Minh Duệ ra, ngồi xổm bên người Tề Diệu, lo lắng hỏi.

"Tề Diệu, anh không sao chứ?"

"Tạm được, không chết được đâu!"

Tề Diệu nói mát. Trên thực tế anh hiện tại một chút khí lực cũng không có, bước đầu đoán chừng khuỷu tay cùng chân đã bị gãy xương, thật ác độc mà.

Dù sao anh đứng dậy không nổi, nhìn xem!

Tề Diệu mắt lạnh nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ, trong mắt tràn đầy ý vị hả hê khi người gặp họa.

Hạ Minh Duệ thế nào cũng không nghĩ tới người phụ nữ Lâm Thiển Y này lại vì một tên đàn ông đáng chết mà đẩy anh qua một bên.

Đúng là nhìn không ra gương mặt vốn đẹp trai lại đen hơn cả đất nòi!

Hạ Minh Duệ mím môi bị Lâm Thiên Y đẩy sang một bên, trên mặt âm trầm đáng sợ! Một đôi mắt phượng hẹp dài gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y.

Kết quả Lâm Thiên Y căn bản không quan tâm đến anh, chỉ một mực hỏi thăm Tề Diệu có bị thương không.

Người sáng suốt một cái có thể nhìn ra, Hạ Minh Duệ cũng không thêm để ý, mặt chỉ bị sơ sát một chút, Tề Diệu thì khác, nói chuyện còn không nổi.

"Anh ta không chết được, theo anh về nhà!"

Hạ Minh Duệ nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y.

Người phụ nữ đáng chết!

Làm hại cả buổi tối anh đứng ngồi không yên, lo lắng ra ngoài tìm cô. Cô thì hay rồi, cùng một tên đàn ông chết tiệt ở cùng một nơi anh anh em em, làm bẩn mắt anh.

Lâm Thiên Y không để ý tới anh, tự mình hỏi Tề Diệu.

"Còn không đứng lên nữa? Nằm trên đất không lạnh sao?"

Tề Diệu cười khò, cô cho rằng anh nguyện ý nằm trên đất ư, thật sự là anh không đứng dậy nổi.

Hạ Minh Duệ lãnh lạnh liếc Tề Diệu nằm trên đất một cái, cuối cùng có chút hà tiện.

Tề Diệu sâu kín nhìn Lâm Thiên Y một cái, không có cậy mạnh nói.

"Không đứng dậy nổi!"

Anh đây là nói thật! Đồng thời hận hận tròn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái.

Tài nghệ không bằng người, anh nhận thua.

"Đứng lên, em đỡ anh!"

"Đừng! Có thể đã gãy xương, em đừng động!"

Lâm Thiên Y vốn là uống nhiều, hiện tại mặc dù đầu óc có vẻ thanh tỉnh nhưng cô đứng ở đó còn lắc lư lão đảo, nếu để cô như vậy vấp té, nói không chừng một chân bị gãy xương của anh liền biến thành hai ấy chứ.

"Không phải chứ?"

Đến mức vậy sao? Lâm Thiên Y tròn to mắt, hai người đàn ông này hơn nửa đêm chạy tới đây đánh nhau, một người còn bị gãy xương?

Lâm Thiên Y hung hăng tròn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, Hạ Minh Duệ cũng âm thầm liếc cô một cái, im lặng không lên tiếng.

"Anh gây ra chuyện, anh chở anh ấy đi bệnh viện!"

Đều nói người uống rượu lá gan lớn, cho nên bây giờ Lâm Thiên Y ra lệnh cho Hạ Minh Duệ, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 161: Anh còn có việc

Biệt thự nhà họ Hạ. Ôn Hình vốn muốn đi tìm Hạ Minh Duệ nhưng đến phòng anh gõ cửa hồi lâu cũng không thấy ai trả lời, vì thế cô liền thử thăm dò đẩy cửa ra, kết quả cửa không có khoá, vừa đẩy liền mở ra.

"Anh Duệ!"

Cô thử gọi vài tiếng nhưng không ai trả lời. Kỳ lạ, Lâm Thiên Y cũng không có ở đây.

Vì thế đành đi xuống dưới nhà, nhìn thấy A Linh đang dọn dẹp liền hỏi.

"A Linh, có nhìn thấy anh Duệ không?"

"Cậu chủ Duệ ư? Mới vừa đi ra ngoài, cũng không rõ hơn nửa đêm cậu ấy ra ngoài làm gì nữa!"

A Linh bất quá là thuận miệng nói thăm một câu. Cô ở nhà họ Hạ đã nhiều năm, rất quen thuộc cô gái Ôn Hinh này, mà người nhà họ Hạ trên cơ bản cũng không có để tâm việc cô gái này ngông nghênh ra dáng cô chủ.

"Vậy, cô có thấy Tiểu Thiên không?"

"Cô ấy ư? Hinh như đêm nay không có trở về, cũng không biết cậu chủ Duệ chấm cô ta ở điểm nào nữa!"

"Ồ!"

Ôn Hinh mắt mát lên tiếng, ánh mắt loé sáng không rõ.

---

Bệnh viện.

Tề Diệu nằm trên giường, cánh tay và chân đều đã được bó bột. Khuôn mặt tuần tú bầm dập, cơ bản nhìn không ra diện mạo vốn có.

Mặt Hạ Minh Duệ tuy không thâm như vậy nhưng cũng không đến nỗi nhìn không ra.

Lâm Thiên Y đứng ở một bên, nhìn chân Tề Diệu bị treo lên cao, trong mắt có chút không đành lòng.

"Em đi làm thủ tục nhập viện đi, anh không đem tiền theo. Đêm nay ra ngoài vội nên cái gì cũng không mang theo, em đi đi!"

Hạ Minh Duệ dặn dò Lâm Thiên Y đang đứng ở bên.

Lâm Thiên Y trợn trừng mắt, người là anh đánh đúng không? Vì có gì cô phải đi đóng tiền viện phí? Thế nhưng nghĩ lại người nợ là Tề Diệu, cô cũng không dây dưa, liền đi ra ngoài làm thủ tục.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Tề Diệu cùng Hạ Minh Duệ.

Trong không khí lưu động mùi thuốc súng nồng nặc.

Thật lâu sau đó, vẫn là Tề Diệu mở miệng trước.

"Anh yêu cô ấy ư?"

Hạ Minh Duệ mím môi, con ngươi đen nhánh dao động, không biết đang nghĩ gì.

"Cực kỳ khó trả lời sao?"

"Hay là anh đang do dự? Hay anh căn bản không yêu cô ấy? Chẳng qua là không thích người khác đoạt đồ của anh?"

Thật lâu sau, Hạ Minh Duệ rút cuộc mở miệng. Đôi mắt thâm trầm của anh nhìn chằm chằm Tề Diệu như muốn tìm tòi nghiên cứu gì đó.

"Anh yêu cô ấy!"

Lời này không phải là hỏi mà là khẳng định.

Tề Diệu cười khổ.

"Đúng, tôi yêu cô ấy!"

Nhưng mà cô lại không yêu anh.

Tề Diệu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nếu anh không yêu thì hãy buông tay đi!"

"Cô ấy là của tôi. Nếu có một ngày tôi chán ghét cô ấy, tự nhiên sẽ lựa chọn buông tay!"

Cách nói của Hạ Minh Duệ khiến cho trong lòng Tề Diệu cực kỳ khó chịu. Nếu không phải anh hiện không thể động đậy được, anh thật muốn nhảy lên



đánh cho tên này một trận, đương nhiên đánh được hay không thì đó lại là chuyện khác rồi.

Một hồi lâu, Tề Diệu cũng chỉ có thể hung tợn cảnh cáo.

"Nếu anh đối với cô ấy không tốt, tôi sẽ đoạt cô ấy về, dẫn cô ấy đi thật xa, mang cô ấy đến một nơi anh vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy!"

Đây là giới hạn nhẫn nhịn của anh.

Nếu không vì Lâm Thiên Y yêu anh ta, anh sẽ không chút do dự mang cô rời đi.

Nhưng mà anh cũng hiểu rõ, nếu như Lâm Thiên Y không thể chết tâm đối với người đàn ông trước mắt này, cho dù như thế nào anh cũng không thể dẫn cô đi.

Cũng là vì biết rõ cho nên mới lựa chọn không can thiệp.

"Anh không có cơ hội như vậy đâu!"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc Tề Diệu một cái. Mặc dù cực kỳ chán ghét việc Lâm Thiên Y tiếp xúc với người đàn ông khác, nhưng Tề Diệu không phải một người đàn ông nhân lúc người ta gặp khó khăn mà lợi dụng. Về điểm ấy anh vẫn tương đối hải lòng, nếu không thì thương tích của Tề Diệu không thể nhẹ như vậy.

Anh sẽ cho anh ta biết, trêu chọc anh không có quả ngọt để ăn đâu.

"Tốt nhất là như vậy!"

Tề Diệu lạnh lùng nhếch môi.

Thời điểm Lâm Thiên Y làm xong thủ tục nhập viện đi vào, Hạ Minh Duệ đang bắt chéo chân ngồi trên ghế, bộ dáng chán ngán. Còn Tề Diệu lại xoay đầu ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy trên cánh tay, trên đùi anh đều quần băng vải, Lâm Thiên Y có chút đau lòng.

Cô tức giận đi qua ngồi bên giường, không khách khí vỗ một cái vào cánh tay còn lành lặn của Tề Diệu.

Tề Diệu phút chốc quay đầu, giận trừng mắt nhìn cô.

"Có thể dịu dàng chút không? Không biết anh là bệnh nhân à?"

"Bệnh nhân cái đầu anh đó! Đánh nhau rất vui phải không? Nếu là chề vết thương trên người chưa đủ nặng, thì tông vào tường là được. Tốt nhất là đùng cho đầu rơi máu chảy!"

Tề Diệu, trước đây em còn thật sự không phát hiện ra, anh còn bản lĩnh thế này nữa? Đánh nhau đến độ mình bị thương? Lại còn bày ra cái tính tình này nữa?"

Lâm Thiên Y không khách khí cốc đầu Tề Diệu một cái.

Tề Diệu dùng tay không bị thương che đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô.

Lúc học đại học, mặc kệ Tề Diệu vì chơi bóng hay là đánh nhau mà bị thương, đều do Lâm Thiên Y xử lý vết thương. Mỗi một lần Tề Diệu bị thương, Lâm Thiên Y nhất định sẽ hung tợn quở trách anh một trận.

Đối với chuyện này, Tề Diệu đã luyện thành thói quen.

Trái lại ở một bên nhìn, Hạ Minh Duệ thấy cử chỉ thân mật giữa hai người, con người tối đen dao động.

Anh không biết giữa bọn họ trải qua như thế nào, tóm lại tình cảnh này khiến anh vô cùng chói mắt.

"Chúng ta nên trở về nhà thôi!"

Hạ Minh Duệ đen mặt đứng lên, đi đến sau lưng Lâm Thiên Y, như hồ rình mồi nhìn chăm chăm cô.

Cảm nhận được áp lực ở sau lưng, Lâm Thiên Y sau đó mới ngẩng đầu, sắc mặt không tốt chút nào.

Tề Diệu vẫn còn ở trong bệnh viện, bảo cô cứ như vậy bỏ anh mà đi ư? Cô không làm được.

"Anh về trước đi. Đêm nay em không về!"

Giọng nói Lâm Thiên Y thản nhiên, nghe không ra vui giận.

Đối với người đàn ông này cô cũng không rõ cảm xúc của chính mình hiện giờ, càng không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Cô rõ ràng biết cô đã không thể phủ nhận việc cô yêu anh, nhưng mà cô cũng không muốn thấy anh và Ôn Hinh thân mật. Việc đó khiến cô có cảm giác chính mình là người ngoài cuộc.

Chỉ có thể một mình lo sợ, đau lòng, lại bất lực.

Lâm Thiển Y cự tuyệt khiến cho ánh mắt Hạ Minh Duệ tối sầm lại, anh có chút không cách nào không chế cái gì đó đang dần dần nảy sinh.

Vào lúc này, điện thoại di động Hạ Minh Duệ vang lên, anh lấy điện thoại từ trong túi ra, bắt máy.

"Làm sao vậy? Đã trễ thế này còn chưa ngủ?"

Giọng điệu Ôn Hinh mang theo chút trách cứ.

"Anh Duệ, anh đi đâu vậy? Em không ngủ được, vốn tính tìm anh nói chuyện phiếm, lại phát hiện anh không có ở nhà!"

"Ừ, anh ở bên ngoài có chút việc, em ngủ trước đi!"

"Anh, có phải đang ở cùng một chỗ với Tiểu Thiển không?"

Ôn Hinh do dự một chút, rốt cuộc vẫn đem chuyện muốn hỏi nói ra khỏi miệng.

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn phía sau lưng Lâm Thiển Y, nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Vậy đêm nay anh có trở về không?"

"Không về, em tự mình ngủ trước đi. Nếu ngủ không được thì đi tìm Hạ Trí Vũ, để cho anh ấy nói chuyện với em một lát!"

"Nhưng mà, em chỉ muốn nói với anh thôi!"

Giọng nói Ôn Hinh mang theo chút làm nũng của con gái, làm cho người ta nghe xong bỗng nhiên có ý thương tiếc.

"Ngoan, đi ngủ trước đi, bên chỗ anh có chút chuyện xảy ra!"

Ôn Hinh còn muốn hỏi gì nữa nhưng lại cảm thấy bản thân quá dài dòng, đành phải rầu rĩ không vui cúp điện thoại.

Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, Lâm Thiển Y kinh ngạc nhìn anh một cái, nghe cách nói của anh như vậy đêm nay muốn ở lại hả? Không biết như thế nào trong lòng liền có chút vui vẻ, thế nhưng nhớ đến giọng nói nhẹ nhàng khi anh nói chuyện với Ôn Hinh, liền nhịn không được trong lòng chua xót.

Quả nhiên cùng là phụ nữ mà phước mỗi người lại khác nhau!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 162: Hợp lực

Cô thờ dài trong lòng. Đoạn đường phía sau nên đi thế nào đây.

"Em ngủ đi!"

Hạ Minh Duệ trung ra bộ mặt đen thui, giọng nói gần như ra lệnh khiến cho Lâm Thiển Y ngẩn người.

"Tại sao?"

Cô ngủ thì Tề Diệu làm sao bây giờ? Vẫn còn đang vô nước biển nha!

"Anh trông chừng, em ngủ đi!"

Hạ Minh Duệ nghiêm mặt kéo Lâm Thiển Y lên, chính mình lại tao nhã ngồi ở bên cạnh Tề Diệu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tề Diệu một cái.

Tề Diệu nhất thời run cầm cập, cái ánh mắt gì đây chứ? Anh như thế nào lại cảm thấy sồn gai ốc vậy nè?

Thật giống như Hạ Minh Duệ muốn thừa dịp anh ngủ thiếp đi đòi thuốc để giết anh vậy!

Ánh mắt đề phòng của Tề Diệu lại chỉ dõi lấy ánh mắt hèn mọn của Hạ Minh Duệ.

Hôm sau, Lâm Thiển Y mang theo cặp mắt gấu mèo tới chỗ Hạ Trí Vũ báo cáo.

Lúc Lâm Thiển Y gõ cửa rồi vào, Hạ Trí Vũ đang chuyên tâm xử lý hồ sơ. Nhìn thấy Lâm Thiển Y đi vào đầu cũng không ngẩng lên.

Lâm Thiển Y đợi cho tới khi Hạ Trí Vũ xử lý ổn thoả hồ sơ trong tay mới tiến đến trước mặt anh.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì cần tôi giúp không?"

"Ừ, cô trước tiên đi xuống dưới mua cho tôi bữa sáng, mua loại bánh rỗng nhỏ. Nếu cô cũng chưa ăn thì mua thêm một phần đi!"

Không giống với Hạ Minh Duệ, Hạ Trí Vũ là một người đàn ông thành thực chăm chỉ làm việc. Anh đối với phụ nữ cực kỳ quan tâm, cực kỳ dịu dàng.

"Được!"

Lâm Thiển Y máy móc trả lời, tiện thể xoay người đi ra ngoài.

Lúc đi đến dưới lầu cô vừa vận dụng phái Hoa Tiểu Mạn đang đi vào.

Lâm Thiển Y nhú nhú mày, quyết định lách người đi qua.

Thế nào cũng chưa từng nghĩ tới Hoa Tiểu Mạn cư nhiên chỉ mấy bước đã chắn trước mặt Lâm Thiển Y, bộ dáng kiêu ngạo nhìn cô.

Lâm Thiển Y vốn là cú đầu đi đường, không muốn cùng Hoa Tiểu Mạn xảy ra tranh chấp không hay ở chỗ này.

"Thật sự là không nghĩ tới, sau khi Hứa Hạo Trạch không cần cô, cô lại quyến rũ được cậu ấm Hạ Minh Duệ! Thật đúng là nhìn không ra mà!"

"Chuyện cô nhìn không ra vẫn còn nhiều!"

Lâm Thiển Y vốn cũng không muốn gây chuyện nhưng Hoa Tiểu Mạn lại chặn cô ở ngay cửa rồi còn tính tình quái gở châm chọc khiêu khích. Huống chi cô vốn là người thẳng tính.

"Gì chứ? Có phải bây giờ có người làm chỗ dựa rồi nên mạnh mẽ hơn không?"

"Tôi nói này, cô có việc thì nói, có rắc rối thì phóng! Tôi đang vội, cũng không rảnh đứng đây quan tâm cô!"

Lâm Thiển Y nhắc chân muốn bỏ đi lại bị Hoa Tiểu Mạn giữ tay ngăn lại.

"Lâm Thiển Y, tôi cảnh cáo cô. Đừng tưởng rằng là thư ký cho Trí Vũ thì nhân cơ hội quyến rũ anh ấy. Nói cho cô biết anh ấy hiện giờ là người đàn ông của tôi, cô không nên có những suy nghĩ lệch lạc này!"

Xuýt!

Lâm Thiển Y khinh thường liếc cô một cái, cười lạnh.

"Thế nào? Cô đang sợ hãi ư? Có bản lĩnh thì trông coi cho thật tốt người đàn ông của cô đi! Đừng giống con chó chạy khắp nơi cắn loạn. Cô không thấy mất thể diện nhưng tôi thì có!"

Lâm Thiển Y nói xong cũng không quan sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Hoa Tiểu Mạn, lập tức đẩy cô sang một bên, đi ra ngoài.

Sau khi Lâm Thiển Y đi, chỉ còn lại Hoa Tiểu Mạn mặt mày xanh mét, trong tay còn cầm một hộp đựng thức ăn, đó là canh hầm mà sáng sớm cô dậy làm cho Hạ Trí Vũ.

Lâm Thiển Y đi không bao lâu, Ôn Hinh liền xuất hiện. Khi cô thấy Hoa Tiểu Mạn đứng ở cửa, trên mặt nở một nụ cười rực rỡ, cô như bướm bướm bay đến bên người Hoa Tiểu Mạn, khoác tay cô, ngọt ngào gọi, "Chị dâu Tiểu Mạn!"

Một tiếng chị dâu này quả thật ngọt đến tận trong lòng Hoa Tiểu Mạn, trên mặt lúc này mới khẽ cười.

"A, là Ôn Hinh à! Đi làm sao?"

"Phải đó, chị dâu làm sao vậy? Nhìn sắc mặt chị không được tốt lắm nha. Có phải tối hôm qua ngủ không ngon?"

Ôn Hinh nói xong nhìn thoáng qua phương hướng Lâm Thiển Y rồi đi, lờ mờ còn có thể nhìn thấy bóng lưng cô.

"Không phải, chỉ là mới đụng phải cái cô Lâm Thiển Y kia, thật sự là xui xẻo!"

"Vậy ư! Chị dâu trước kia có quen biết cô ấy?"

Ôn Hinh giả bộ khó hiểu, vẻ mặt khờ dại nhìn Hoa Tiểu Mạn.

"Đâu chỉ quen biết!"

Nghĩ đến Lâm Thiển Y, Hoa Tiểu Mạn liền một bụng tức, bất quá cô cũng không muốn nhắc tới chuyện Hứa Hạo Trạch. Cô lại càng không muốn đề cho Hạ Trí Vũ trong lòng ngột ngạt.

Cô rất không dễ dàng mới tìm được cơ hội gả cho Hạ Trí Vũ, sao cô lại có thể cho phép người khác tới phá hoại?

"Chị dâu hình như không thích Tiểu Thiển?"

Ôn Hinh đánh giá cẩn thận sắc mặt Hoa Tiểu Mạn, trên mặt cô chán ghét không chút che giấu, mắt to ngây thơ dao động.

"Hừ, thấy cô ta trong lòng chị liền khó chịu!"

"Như vậy ư? Em cũng không thích cô ta."

Ôn Hinh chớp chớp đôi mắt mê người, có chút ngây thơ nói nhỏ.

Hoa Tiểu Mạn ngẩng đầu, trong mắt loé ra tia sáng khác thường. Cô bình tĩnh nhìn Ôn Hinh, lại phát hiện vẻ mặt tươi cười của Ôn Hinh thật mê người.

Cô tự nhận bộ dáng bản thân không kém, nhưng đứng trước mặt Ôn Hinh, cô tựa hồ chỉ là một cái lá cây làm nền.

"Chị không biết thôi, em yêu anh Duệ. Chúng em từ nhỏ lớn lên cùng nhau, em ra nước ngoài 3 năm, lúc trở về thì bên người anh Duệ đã có thêm người phụ nữ tên Lâm Thiển Y đó. Cái loại cảm giác này, người chưa trải qua vĩnh viễn sẽ không biết được!"

Ôn Hinh cup mắt, nguyên bản mắt to hồn nhiên nhiễm một tầng ưu thương.

Anh Duệ nói Tiểu Thiển là vị hôn thê của anh ấy, nhưng mà cô yêu anh!

Nói như vậy xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh chảy xuống hai dòng nước mắt trong suốt, nhìn rất đáng yêu dễ thương. Cô như vậy khiến cho Hoa Tiểu Mạn bản thân là phụ nữ cũng không cách nào sản sinh ghen tuông gì trong lòng, có cũng chỉ là sự đồng tình.

Hoa Tiểu Mạn thấy thế yêu thương vỗ vỗ sau lưng Ôn Hinh.

"Ôn Hinh, yêu một người thì phải theo đuổi. Em như vậy Hạ Minh Duệ vĩnh viễn sẽ không trở lại bên em, ngược lại lại bị người phụ nữ Lâm Thiển Y kia cướp đi!"

Hoa Tiểu Mạn lòng đầy cảm phần nói. Giờ phút này Ôn Hinh nhu nhược khiến cho cô có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Nhưng mà em phải làm thế nào thì anh Duệ mới có thể trở lại bên cạnh em?"

Ôn Hinh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, thẳng tắp nhìn Hoa Tiểu Mạn, trong mắt cô có tuyệt vọng, có bi thương càng có một chút cảm xúc mà Hoa Tiểu Mạn không hiểu rõ. Có điều những chuyện này không quan trọng, quan trọng là... cô phải khiến Ôn Hinh đứng cùng một chiến tuyến với mình, chỉ cần đuổi Lâm Thiển Y đi, như vậy mọi chuyện đều tốt đẹp.

"Đừng sợ, chị sẽ giúp em!"

Hoa Tiểu Mạn giống như người chị gái dịu dàng, quan tâm thay Ôn Hinh lau khô nước mắt trên mặt!

"Đi thôi, chị phải lên đưa bữa sáng cho Trí Vũ. Đúng rồi, Ôn Hinh, em ăn chưa? Nếu chưa thì cùng tới ăn đi!"

"Chưa ăn, tối hôm qua anh Duệ cả đêm không về, em ăn không vô!"

"Cái gì? Anh ta vì sao không về?"

Hoa Tiểu Mạn kinh ngạc hỏi, khó hiểu nhìn về phía Ôn Hinh.

Ôn Hinh mím môi, có chút uỷ khuất. Cô yếu ớt liếc Hoa Tiểu Mạn một cái, vô cùng đau thương nói.

"Không biết, nhưng mà tối hôm qua Lâm Thiển Y cũng không có trở về!"

Hoa Tiểu Mạn vội kéo tay Ôn Hinh, vẻ mặt thâm trầm.

"Lâm Thiên Y cái người đàn bà đáng ghét này! Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ đuổi ả ra ngoài!"

"Nhưng mà làm như vậy thật sự được chứ?"

Ôn Hình tựa hồ có chút không đành lòng, ngược khuôn mặt nước mắt lưng tròng nhìn về mặt âm trầm của Hoa Tiểu Mạn.

Hoa Tiểu Mạn dừng bước, bắt đầu nhìn Ôn Hình liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 163: Quá lương thiện

"Em đó, thật sự là quá lương thiện mà! Người hiền hay bị bắt nạt có biết không? Nếu em không đuổi Lâm Thiên Y đi, như thế anh Duệ của em sẽ là của người đàn bà kia. Em chỉ có thể vĩnh viễn đứng ở sau lưng bọn họ mà nhìn, như vậy em cũng cam tâm sao?"

Ôn Hình lắc lắc đầu, nước mắt lại đảo quanh trong hốc mắt.

"Vậy là được rồi. Muốn có được Hạ Minh Duệ thì không thể mềm lòng, biết không?"

"Uhm!"

Ôn Hình cắn cánh môi, chậm rãi gật đầu.

Hoa Tiểu Mạn sờ đầu Ôn Hình như sờ con chó nhỏ, vui mừng nở nụ cười.

Trong cuộc sống sau này của cô, Hoa Tiểu Mạn sẽ không phải một mình chiến đấu. Lâm Thiên Y cô cứ chờ xem. Cô nhất định không cho phép cô ta gả vào nhà họ Hạ, không ai được phép uy hiếp địa vị của cô ở nhà họ Hạ.

Tương lai cô sẽ là bà chủ nhà họ Hạ.

Ôn Hình bị Hoa Tiểu Mạn mạnh mẽ lôi kéo tới văn phòng Hạ Trí Vũ.

"Sao em lại tới đây?"

Ôn Hình thân thiết gọi một tiếng anh Vũ.

Hoa Tiểu Mạn trưng ra khuôn mặt tươi cười, giơ lên hộp đựng com trong tay, cười ôn nhu hiền lành.

"Em hả, là tới đem cho anh bữa sáng đó. Đây chính là canh hầm sáng sớm em dậy nấu, ném thử xem thế nào?"

"Em đó, về sau không cần phải phiền toái như vậy!"

Hạ Trí Vũ kéo tay Hoa Tiểu Mạn qua, vẻ mặt ôn nhu nhìn cô. Hoa Tiểu Mạn có chút vừa mừng vừa lo, khuôn mặt nhỏ nhắn khó xử cúi xuống.

"Em thích nấu canh cho anh!"

"Ôn Hình ăn sáng chưa?"

Ánh mắt nhu hoà của Hạ Trí Vũ dời sang người Ôn Hình, Ôn Hình chậm rãi lắc đầu.

---

Lâm Thiên Y đứng đợi một hồi lâu mới mua được bữa sáng cho Hạ Trí Vũ, cái gì mà bánh con rồng nhỏ.

Trong lòng không thôi lâu bầu, bọn họ... người có tiền thật là biết hưởng thụ mà, vì ăn bữa sáng mà có thể bắt cô đứng xếp hàng cả buổi.

Đang lúc cô lăm bắm đi trở về, điện thoại di động lại reo. Lâm Thiên Y lấy ra xem thì thấy là Hạ Trí Vũ gọi.

Cô hồ nghi bắt máy, hỏi một tiếng.

"Tổng giám đốc có chuyện gì?"

"Không có gì, tôi muốn hỏi một chút, cô mua được bữa sáng chưa? Nếu chưa mua được thì không cần nữa, Tiểu Mạn có đem đồ ăn sáng cho tôi rồi!"

"Ồ!"

Lâm Thiển Y rầu rĩ cúp điện thoại, cái quái gì chứ, hại cô đi tay không một chuyến.

Nhưng mà mua rồi không thể vứt bỏ được.

Nghĩ nghĩ, Lâm Thiển Y liền bấm điện thoại gọi cho Hạ Minh Duệ, tên khó chịu đó tối hôm qua hình như một đêm không ngủ, ngồi bên giường Tề Diệu. Anh tối giờ hình như vẫn chưa ăn sáng.

"A lô, nhớ anh rồi hả?"

Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Hạ Minh Duệ mang theo chút trêu đùa.

Lâm Thiển Y trừng mắt, nhớ cái đầu anh.

Vì thế tức giận nói.

"Anh ăn sáng chưa? Em mới mua đồ ăn sáng, một người ăn không hết, anh có muốn ăn không?"

"Không phải em cố ý mua cho anh chứ?"

Tâm tình Hạ Minh Duệ không hiểu sao trở nên hờ hờ, dường như có người cố ý vì anh chuẩn bị bữa sáng cảm giác này không tệ lắm.

"Thôi đi! Cuối cùng là có ăn hay không?"

"Ăn, đương nhiên ăn, anh sắp chết đói rồi đây!"

Hạ Minh Duệ vẻ mặt đau khổ, bộ dáng suy yếu vô cùng.

"Anh ở đâu? Em đem qua cho anh!"

"Ở văn phòng, mệt chết, buồn ngủ quá nha!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ uể oải lại còn mang hương vị lảm nhảm.

Lâm Thiển Y có chút bức mình, cô đây không phải nên bị coi thường sao? Cô quản anh chết hay sống để làm gì? Người giống anh đói chết là đúng. Thế nhưng vì cái gì trong lòng liền không bỏ xuống được? Đến cuối cùng thỉnh thoảng không để ý lại nhớ tới anh?

Cho dù anh đã từng đối xử với cô như vậy, nhưng mà cô vẫn lại không bỏ anh được.

Cũng không biết là tức giận chính bản thân hay là giận Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y đá đá hòn đá ven đường. Cú đá này chẳng những không thể giải trừ cơn tức, ngược lại còn làm chân cô rất đau.

Lâm Thiển Y đau đến hít một ngụm khí lạnh, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn mới nhăn nhó, khắp khiêng hướng phòng làm việc Hạ Minh Duệ mà đi.

Lúc cô đẩy cửa vào, Hạ Minh Duệ đang đỏ mắt nhìn cô.

Mắt phượng xinh đẹp ẩn hiện tia sáng quỷ dị.

Lâm Thiển Y bị anh nhìn đến toàn thân không được tự nhiên.

"Tề Diệu nói em yêu anh, có thật không?"

Đột nhiên bị hỏi câu này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y bỗng chốc đỏ ửng.

Tề Diệu làm sao biết cô yêu cái tên khó tính này chứ? Chẳng lẽ tối hôm qua cô uống say nói chuyện không nên nói? Không phải đâu? Điều này cũng thật dọa người quá đi, quả thực mất hết cả mặt mũi.

Lâm Thiển Y tức giận cầm gói bánh rỗng nhỏ trong tay quăng vào lòng Hạ Minh Duệ.

Vốn tưởng rằng anh sẽ tức giận, lại không nghĩ ra cái tên khó ưa kia vậy mà thái độ khác thường cười hi hi lòi cái bánh mà cô quăng vào người anh ra, làm như bảo bối giữ trong tay.

Hạ Minh Duệ cứ như vậy ở trước mặt cô cắn một miếng, vừa ăn vừa gật đầu.

"Mùi vị không tệ!"

Kỳ thật anh cũng không thích ăn loại bánh con rồng nhỏ này, có điều bởi vì Lâm Thiên Y cố ý mua cho anh, anh cũng cố mà ăn thôi.

Hạ Minh Duệ ngấu nghiến nhưng cũng cực kỳ tao nhã ăn một cái, sau đó lại lấy ra một cái đưa tới trước mặt Lâm Thiên Y.

"Ăn không?"

Đôi mắt phượng của anh sáng lấp lánh giống như người cuồng dã thô bạo ngày hôm qua căn bản không phải là anh vậy!

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn anh, không lên tiếng.

Hạ Minh Duệ lơ đãng, đem bánh con rồng nhỏ đưa tới bên miệng cô.

"Đây, ăn đi!"

Anh cũng sẽ không như vậy tùy tiện phục vụ người phụ nữ nào, ngoại trừ Ôn Hinh, cô Lâm Thiên Y là người phụ nữ đầu tiên anh cam tâm tình nguyện dứt ăn.

Lâm Thiên Y vốn không muốn ăn, nhưng mà Hạ Minh Duệ lại đem bánh đưa tới bên miệng cô, hương thơm ngào ngạt quyến rũ cô.

Cái bụng đáng ghét vô cớ lại kêu ọt ọt lên vài tiếng.

Hạ Minh Duệ ý cười ha ha liếc cô một cái, nụ cười xấu xa.

Lâm Thiên Y quần bách, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đồng thời nhin không được oán thán trong bụng, yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt mà. Một nụ cười vô ý lại có thể khiến cô thần hồn điên đảo!

Vì thế cô hung tợn cắn một ngụm, cô đây hoàn toàn đem cái bánh trở thành Hạ Minh Duệ. Tốt nhất có thể cắn chết anh nha, nếu không thì không giải được mối hận trong lòng cô.

Chỉ trong nháy mắt dầu mỡ dính đầy!

Trong lúc Lâm Thiên Y côi lòng đầy cừ hận cùng tâm tình phức tạp đem cái bánh ăn cho hết mới phát hiện ra Hạ Minh Duệ đang nhìn chăm chăm cô, nửa phần cũng không dời mắt.

Lâm Thiên Y bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, một đôi mắt bồ câu chột dạ liếc qua liếc lại, chỉ là không dám đối diện với ánh mắt có tính xâm lược kia của Hạ Minh Duệ.

Đôi môi cô chột lạnh, chính là Hạ Minh Duệ nhân lúc ánh mắt cô nhìn về nơi khác, đột ngột cúi người, cánh môi hơi lạnh hôn lên môi cô.

Tim đập đột nhiên trong phút chốc như dừng lại, cô cơ hồ không dám tin mở to mắt, nháy cũng không dám nháy.

Tiếp theo trái tim chậm chậm khôi phục lại nhịp đập, nhưng mà lại giống như đánh trống. Khuôn mặt nhỏ nhắn dần được thay thế bởi màu đỏ.

Càng làm cho cô không dám tin đó là Hạ Minh Duệ kia vậy mà lại là lưỡi liếm liếm khoé môi cô.

Lâm Thiên Y như cái cây đứng sừng sờ ở đó, một cử động cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 164: Lễ đính hôn

Toàn bộ mọi chuyện bắt đầu chỉ phát sinh trong chớp lát, rất nhanh Hạ Minh Duệ liền rời khỏi khoé môi cô. Không biết vì sao trong chớp mắt Hạ Minh Duệ rời đi, cô thậm chí có cảm giác mất mát.

Nhìn Lâm Thiên Y ngây ngốc đứng ở nơi đó, một đôi mắt bồ câu mở thật to, anh không khỏi nở nụ cười.

Nụ cười này giống như ngàn hoa đua nở. Vô số đoá hoa xoay tròn bay lượn trên không trung.

"Này? Em không nên nghĩ nhiều, chẳng qua là bên môi em có một hạt vừng, anh thuận tiện giúp em ăn, tránh lãng phí lương thực thôi!"

Lâm Thiên Y nhìn anh như nhìn một con quái vật. Anh hoàn toàn có thể nói cho cô biết để cho cô chính mình tự ăn được mà. Cần gì phải hôn cô? Hôn

cũng đã hôn, lại còn không chịu thừa nhận.

Không biết tình cảnh vừa rồi toàn bộ đều bị Ôn Hinh vừa mới đi tới cửa nhìn thấy hết.

Anh Duệ của cô cư nhiên cùng người phụ nữ kia thân mật hôn môi như thế.

Có lẽ ngay cả chính anh cũng không phát hiện anh đối với người phụ nữ Lâm Thiển Y này cũng đặc biệt đi?

-----

Thời gian trôi rất nhanh, mới đó liền đến ngày đính hôn giữa Hoa Tiểu Mạn và Hạ Trí Vũ.

Hội trường to lớn chật kín người, trên cơ bản có thể tới tham gia nghi thức đính hôn này toàn là những nhân vật có tiếng.

Trên sân khấu, Hoa Tiểu Mạn một thân váy dài lộng lẫy tôn lên vóc dáng thon dài hoàn mỹ của cô, trên mặt cô tràn đầy nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, thân mật khoác tay Hạ Trí Vũ.

Hôm nay Hạ Trí Vũ mặc một bộ tây trang màu đen, trên mặt luôn treo một nụ cười ôn hoà, đem sức quyến rũ của một người đàn ông thành thực phát huy tới cực hạn. Hai người kia đứng chung một chỗ dường như là tuyệt phối.

Trong đám người, Lâm Thiển Y một nhân vật không tên tuổi bùng ly rượu, ăn đồ này nọ. Cô vốn không muốn tới tham gia loại nghi thức đính hôn này, bắt đầu dĩ người nào đó gán cho cô cái mác vị hôn thê của Hạ Minh Duệ.

Lúc nhìn lên sân khấu, hai người kia vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào đang đeo nhãn cho nhau, tất cả hiện trường bị đẩy về phía đó!

Giữa sân nhảy, Hạ Trí Vũ nắm vòng eo mềm mại của Hoa Tiểu Mạn, chậm rãi di chuyển.

Thật xa Lâm Thiển Y liền nhìn thấy Hạ Minh Duệ đang đi về phía cô.

Trên mặt người đàn ông kia treo một nụ cười tà tứ, không giống bình thường lãnh khốc yên lặng như vậy.

Lâm Thiển Y giật mình, dường như đối với Hạ Minh Duệ có chút chờ mong không hiểu. Chỉ cần người đàn ông này nhìn về phía cô, lòng cô liền không nhịn được nhảy nhót, ngay cả hai gò má cũng nóng bừng.

Lâm Thiển Y cười khô, cô thật sự đã trúng độc của người đàn ông này, mà cũng không thể cứu chữa được nữa.

Chỉ là cõi lòng chờ mong của cô khi nhìn đến Ôn Hinh nửa đường xuất hiện, ý cười như có như không trên mặt kia cứng lại.

Ngăn cách bởi đám người, giọng nói ngọt ngào linh hoạt của Ôn Hinh lại càng rõ ràng, ngay cả nhạc đệm cũng mất đi thanh âm.

"Anh Duệ, có thể cùng Hinh Nhi nhảy một điệu không?"

Hôm nay, Ôn Hinh dĩ nhiên là cố ý ăn mặc trau chuốt, toàn thân mặc váy công chúa màu xanh da trời vừa khéo phụ trợ cho vẻ đẹp ngọt ngào cùng khí chất đáng yêu. Cả người đứng ở nơi đó giống như một con búp bê, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Lâm Thiển Y nhìn thấy Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua cô, không biết Ôn Hinh còn nói gì đó, liền thấy Hạ Minh Duệ ôm eo Ôn Hinh. Từ chỗ Lâm Thiển Y nhìn đã không còn thấy được biểu tình của Hạ Minh Duệ, nhưng cô rõ ràng thấy được Ôn Hinh quay đầu về hướng cô nhìn lướt qua. Cái nhìn kia tràn đầy khiêu khích cùng châm chọc.

Ngón tay nắm ly rượu của Lâm Thiển Y siết chặt.

Cô cùng Ôn Hinh liếc nhau một cái, khoé miệng nhếch cao. Đây là khiêu khích cô sao? Phải chăng từ ngày cô ta giựt tóc của cô đã bắt đầu?

Cô trước kia thật đúng là nhìn sai rồi, sẽ cho rằng Ôn Hinh là một con thỏ trắng đơn thuần lại vô hại. Hiện tại xem ra cô sai lầm rồi, đây rõ ràng là con thỏ đội lốt sói, giả nhân giả nghĩa.

Bất quá việc này thì có quan hệ sao?

Không sai, cô yêu Hạ Minh Duệ. Nếu người phụ nữ này đã muốn khiêu chiến cô, như thế cô nên bắt đầu nhìn thẳng vào cảm tình của chính mình.

Ôn Hinh xoay đầu đem tay mình khoát lên bả vai Hạ Minh Duệ, trong khoảnh khắc đó, Lâm Thiển Y cup mắt, trong lòng gất gao xoắn lại.

Vì cái gì cô lại yêu Hạ Minh Duệ vậy?

Lâm Thiển Y thờ dãi một hơi, yêu thì yêu, cô cũng không phải là người sợ hãi rụt rè gì.

Cùng lắm thì cô thỏ lộ với Hạ Minh Duệ!



"Haizz, thương tâm rồi sao?"

Một bàn tay khoác lên bả vai Lâm Thiên Y. Lâm Thiên Y ngẩng đầu liền thấy gương mặt như cười như không của Mộc Nam, tức giận tròn to mắt.

"Tôi hỏi này, ngôi sao lớn như anh gần đây có vẻ như cực kỳ rảnh rồi thì phải?"

"Tôi bận đến chết đây nè, đây còn không phải là vì đến gặp em sao? Thuận tiện giúp em giải vây? Thật sự là không có lương tâm mà!"

"Cô gái này, có thể theo giúp tôi nhảy một điệu không?"

Mộc Nam nói xong khom lưng làm một tư thế mời. Lập tức Lâm Thiên Y liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Hôm nay không thể đến gần Hạ Trí Vũ bởi vì anh là nhân vật chính.

Mộc Nam lại khác, vị này chính là ngôi sao đẳng cấp, sự xuất hiện của anh tự nhiên đưa tới vô số tiếng hét chói tai của phụ nữ.

Bất quá đối với những thứ này Mộc Nam không thêm để ý, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y.

Cùng lúc đó, Hạ Trí Vũ, Hạ Minh Duệ còn có Hoa Tiểu Mạn cùng Ôn Hình đang khiêu vũ ở giữa sàn nhảy đều đem ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lâm Thiên Y.

Đồng thời bị nhiều người vây nhìn chăm chăm như vậy, dù là Lâm Thiên Y giờ phút này cũng có chút sợ hãi.

"Đến đây đi!"

Lâm Thiên Y ngoái đầu nhìn lại, Mộc Nam đang mang vẻ mặt ôn nhu cười cười nhìn cô.

Lâm Thiên Y có chút xấu hổ, có điều cũng không tiếp nhận lời mời của Mộc Nam. Thật sự là ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn cô khiến cho toàn thân cô lạnh lẽo.

"Thôi đi, ở đây nhiều phụ nữ như vậy anh tùy tiện tìm một người là được, cần gì phải tới tìm tôi?"

Lâm Thiên Y cực kỳ không nề mặt đem bàn tay của Mộc Nam đẩy ra, không để ý tới biểu tình bi thương của Mộc Nam, Lâm Thiên Y tự nhiên đi xuyên qua đám người đi ra phía sau.

Nhằm chán ngời một hồi, từ chối một số người đàn ông đến gần, Lâm Thiên Y đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Tình huống này thật sự không thích hợp với cô, một hủ nữ như cô vẫn là thích hợp về nhà chơi game gì gì đó thì tốt hơn.

Lúc Lâm Thiên Y ra khỏi nhà vệ sinh rửa tay, lúc ra ngoài cửa lại bị chặn lại.

"Ồ, đây không phải Lâm Thiên Y sao?"

Hoa Tiểu Mạn dựa trên cửa nhà vệ sinh, vừa vặn đem cánh cửa chặn lại.

Lâm Thiên Y vẫy vẫy tay, liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Mạn một cái.

"Có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì thì không thể tìm cô nói chuyện tâm tình sao? Nói chuyện phiếm ý?"

Hoa Tiểu Mạn lộ ra một nụ cười xinh đẹp, nhếch mày thật cao nhìn Lâm Thiên Y.

Xuýt!

Tương Lâm Thiên Y cô là một đứa ngốc sao? Nói chuyện tâm tình? Nói chuyện phiếm?

"Cô cảm thấy tôi sẽ cùng cô cái người phụ nữ đã từng đoạt đi người đàn ông của mình nói chuyện tâm tình sao? Nói chuyện phiếm? Hoa Tiểu Mạn, đầu óc cô không phải là hỏng rồi chứ?"

Lâm Thiên Y khinh thường hừ lạnh.

"Ồ, tôi thiếu chút nữa quên mất, người đàn ông kia vì chương mắt cô nên mới tìm tới tôi, như thế nào? Trong lòng chịu không ít khổ sở chứ?"

Hoa Tiểu Mạn một bộ dáng tiểu thư quý tộc trên cao nhìn xuống.

Lâm Thiên Y nhú mày, khinh thường hừ lạnh.

"Vây ư? Chỉ là giày rách tôi vứt bỏ mà thôi, lại được người nào đó xem trọng như báu vật. Có điều tôi cũng không hứng thú với việc lượm giày rách mà

dùng. Người đàn ông kia hiện giờ chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm thôi."

Lâm Thiên Y khẽ sát vào tai Hoa Tiểu Mạn, cô cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bức* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 165: Thoả nguyện

"Lâm Thiên Y! Tôi cảnh cáo cô! Tốt nhất là rời khỏi nhà họ Hạ, đây không phải là nơi cô nên ở lại!"

Ánh mắt Hoa Tiểu Mạn đột nhiên trừng lớn, âm khí dày đặc nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y thờ ơ vén lọn tóc đang rơi xuống đùa nghịch trước trán cô.

"Thế nào? Cô có thể đi vào được, tôi ngược lại lại không? Thật sự là chuyện nực cười mà!"

"Cô đừng có mà ở đây ba hoa! Kiểu phụ nữ xuất thân bèo bọt lại không có địa vị thân phận như cô không xứng!"

"Tôi thấy... cô là sợ tôi đem chuyện kinh khủng trước kia của cô nói ra thì đúng hơn. Tôi nhớ rõ Hứa Hạo Trạch từng nói qua, cô hình như là có thai con của anh ta?"

Lâm Thiên Y cười không ngớt nhìn chằm chằm Hoa Tiểu Mạn, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm tỉ mỉ có phần vụn vặt.

"Lâm Thiên Y, cô đừng có mà nói bậy nói bạ, tôi sẽ xé nát miệng cô."

Nói xong Hoa Tiểu Mạn liền nhào tới Lâm Thiên Y.

Cô yêu Hạ Trí Vũ! Tuyệt đối không cho phép có người phá hoại hôn nhân của cô. Tương lai cô sẽ là bà chủ nhà họ Hạ, có vô số vinh hoa phú quý. Cô tất nhiên phải nghĩ biện pháp đem chuyện này cùng người phụ nữ này đuổi đi. Tuyệt đối không thể để cho Hạ Trí Vũ biết đến quá khứ của cô.

Trước khi quen biết Hạ Trí Vũ, cô như thế nào cũng không nghĩ tới con tiện nhân Lâm Thiên Y này lại ở cùng một chỗ với Hạ Minh Duệ.

Hoa Tiểu Mạn muốn kéo tóc Lâm Thiên Y, lại bị Lâm Thiên Y xoay tay. Đánh nhau? Cô Lâm Thiên Y lại chưa sợ qua người nào, huống chi Hoa Tiểu Mạn chỉ là một cô con gái nhà giàu.

Chinh cô ư? Dễ như trở bàn tay. Cũng không cần phải dùng bản lĩnh gì nhiều.

Kết quả là Hoa Tiểu Mạn vừa tính nắm tóc vừa tính tát Lâm Thiên Y, hai cái tay đều bị Lâm Thiên Y bẻ ngoặt ra sau lưng, áp chế ở góc tường không thể động đậy.

"Lâm Thiên Y, cô muốn làm gì? Nói cho cô biết, hôm nay là lễ đính hôn của tôi! Nếu tôi có chuyện gì hoặc là trên người có thương tích gì, Trí Vũ sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Rồi sao?"

Lâm Thiên Y cười lạnh, lúc cô đánh người kiêu ngạo đi đâu hết rồi? Hiện tại lại học được cách uy hiếp cô rồi ư? Nào có chuyện tốt như vậy?

Cô không đánh vào mặt là được chứ gì? Nếu không phải thân thủ của cô tốt, hôm nay người chịu thiệt không phải là cô sao? Người phụ nữ này óc heo hay sao?

Hơn nữa Lâm Thiên Y cô cũng không phải là Mary Sue\*, bị người khác khi dễ đến trên đầu mình còn phải nén giận.

Trước mặt Lâm Thiên Y cô làm gì có chuyện tốt đẹp vậy chứ? Cô không khi dễ người khác đã tốt lắm rồi, bây giờ còn nghĩ muốn toàn thân mà lui?

Lâm Thiên Y khinh thường cười lạnh, một bàn tay đã ôm trọn eo Hoa Tiểu Mạn, một bàn tay nhỏ khác không ngừng di chuyển trên người cô.

"Lâm Thiên Y, cô muốn làm gì? Tôi cảnh cáo cô!"

Hoa Tiểu Mạn ra sức nuốt nước miếng, lời nói ra có chút khô rát, cô thật sự là sợ Lâm Thiên Y làm gì cô.

"Cô nói, nếu bây giờ tôi cởi hết quần áo của cô rồi ném cô ở trong này mặc cho người ta vậy xem thì như thế nào?"

Lâm Thiển Y cười tít mắt. Đúng là lời này ở bên tai Hoa Tiểu Mạn không thua gì sấm sét giữa trời quang, cô run run môi phản bác nói.

"Cô, cô dám!"

"Ai nha, làm gì khấn trương như thế? Thả lỏng nào!"

"A!"

Lâm Thiển Y vừa mới dứt lời, Hoa Tiểu Mạn đã hét lên một tiếng, đau đến hít khí.

Người phụ nữ Lâm Thiển Y kia thể nhưng lại siết chặt thịt mềm trên eo cô, ra sức nhéo một cái. Hoa Tiểu Mạn đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Lâm Thiển Y hừ lạnh, đã sớm muốn cho người phụ nữ này một bài học rồi. Bây giờ còn dám chạy đến trước mặt cô kêu gào không? Thực cho rằng cô không dám động đến cô ta ư?

"Lâm Thiển Y cô dám đánh tôi?"

"Đánh cô đó rồi làm sao?"

Lâm Thiển Y đổi vị trí, ra sức nhéo một cái. Lại một lần nữa đổi lấy tiếng kêu thảm thiết của Hoa Tiểu Mạn.

Giờ phút này Hoa Tiểu Mạn không còn bộ dáng vênh váo hung hăng mới nãy nữa, trên mặt treo đầy nước mắt, trông rất khổ sở đáng thương.

Bắt quá đây đều do cô tự tìm

"Hai người đang làm gì vậy?"

Ôn Hinh vốn tính đi vào nhà vệ sinh, không nghĩ tới cô vừa vào liền thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Hoa Tiểu Mạn, hai tay bị Lâm Thiển Y kiềm hãm gắt gao ép ở trên vách tường.

Vì thế Ôn Hinh vốn là mờ mịt nhìn hai người, sau đó rất bình tĩnh gửi một tin nhắn cho Hạ Minh Duệ.

"Anh Duệ, anh mau tới nhanh, em ở trong nhà vệ sinh nhìn thấy Tiểu

Thiển cùng chị dâu Tiểu Mạn đánh nhau!"

"Ôn Hinh, mau cứu chị. Người phụ nữ này nói muốn lột sạch đồ của chị!"

Hoa Tiểu Mạn thấy Ôn Hinh như thấy được cứu tinh, một bên quay sang cầu cứu một bên không quên tố cáo việc ác của Lâm Thiển Y.

"Tiểu Thiển, có chuyện gì mà phải động thủ vậy? Đánh nhau so với hòa khí giải thích không phải tốt hơn sao, có phải có hiểu lầm gì hay không?"

Giọng điệu Ôn Hinh có chút lo lắng, càng thêm chút khó hiểu.

"Hiểu lầm?"

Lâm Thiển Y cười lạnh, giữa bọn họ làm sao có thể có hiểu lầm?

Cô giáo huấn là người phụ nữ Hoa Tiểu Mạn này.

"Tiểu Thiển, cô không cần kích động như vậy! Như vậy đối với tất cả mọi người đều không tốt! May mắn lúc này không ai tới, nếu như bị người ngoài nhìn thấy thì phiền phức rồi!"

Ôn Hinh đây là muốn lờ mờ báo cho cô biết, đừng làm mất mặt như vậy!

"Ôn Hinh, không liên quan tới cô, cô muốn làm gì thì làm đi!"

Ý thức được chuyện này, Lâm Thiển Y rõ ràng trực tiếp kéo người vào trong phòng vệ sinh nữ.

"Cô làm cái gì? Lâm Thiển Y tôi cảnh cáo cô, cô nếu dám đối với tôi làm gì đó, nhà họ Hoa chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cô, Hạ Trí Vũ cũng sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Vậy ư?"

Lâm Thiển Y nhún mày, cực kỳ khó chịu. Người phụ nữ này ngoại trừ uy hiếp người khác thì không còn bản lĩnh nào khác sao? Không phải mới vừa rồi rất mạnh mẽ kiêu ngạo nghĩ muốn tới thu thập cô sao?

Cô còn chưa ra tay nữa, người phụ nữ này đã hết dám ăn com rồi à? Sợ rồi à?

"Tiểu Thiên, cô đừng làm như vậy!"

Ôn Hinh giậm chân, hướng cửa nhìn xung quanh một chút lại vẫn không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ, không khỏi đi vào theo.

Ôn Hinh muốn đem hai người đang dính vào cùng một chỗ tách ra, vì thế liền bẻ cánh tay đang khống chế Hoa Tiểu Mạn của Lâm Thiên Y.

Đừng thấy Ôn Hinh yếu ớt như vậy nhưng lực tay lại không hề nhỏ chút nào.

Tay Lâm Thiên Y liền bị cô tách ra.

Hoa Tiểu Mạn sau khi khôi phục tự do tự nhiên nổi điên kéo lấy tóc Lâm Thiên Y, "bốp" một tiếng, không chút lưu tình tát cô một cái.

Lâm Thiên Y cứ thế bị Ôn Hinh giữ lấy, kết quả liền trúng một bàn tay này. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghiêng về một bên.

Khuôn mặt trắng nõn lập tức xuất hiện dấu năm ngón tay.

Lâm Thiên Y lắc đầu, đem tóc dài che khuất nửa gương mặt hất sang một bên, mặt âm trầm nhìn về phía Ôn Hinh.

"Ôn Hinh, cô cố ý?"

Cô không phải là tôi khuyên giải gì cả, rõ ràng là tôi giúp đỡ.

Ánh mắt Lâm Thiên Y tối sầm, hiện lên một chút ánh sáng lạnh không dễ dàng phát hiện.

"Tôi, tôi không có!"

Ôn Hinh dường như là bị hoảng sợ, có chút vô thố lắc đầu.

Cô ra về áy náy nói.

"Tiểu Thiên, tôi không phải cố ý!"

"Buông ra!"

Lâm Thiên Y lạnh lùng liếc Ôn Hinh một cái, đưa mắt nhìn sang Ôn Hinh vẫn đang nắm tay cô.

Cũng không biết Ôn Hinh là bị sự lạnh lùng của Lâm Thiên Y cùng ánh mắt dọa sợ hay là vì gì khác, cô ngoan ngoãn buông lỏng tay mình ra.

"Nơi này không có chuyện của cô, cô tốt nhất bớt lo chuyện người khác đi!"

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn Ôn Hinh, sau đó đem ánh mắt lần nữa chuyển hướng sang Hoa Tiểu Mạn.

"Như thế nào? Một tát này cực kỳ thoả mãn?"

Chú thích

\*Mary Sue là thuật ngữ mà người viết fanfic sử dụng để nói về một nhân vật, thường là một cô gái, hoàn hảo về mọi mặt

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 166: Giả bộ đáng thương

Hoa Tiểu Mạn cũng giống như vậy liếc Lâm Thiên Y một cái, tóc vốn được chải chuốt gọn gàng cũng xuất hiện chút lộn xộn, xem ra cực kỳ chật vật.

"Đương nhiên, phần lợi hại vẫn còn ở phía sau a!"

Có Ôn Hinh đến, Hoa Tiểu Mạn dường như có thêm can đảm, không còn giống người vừa run rẩy mới nãy mà trở thành kẻ uy hiếp người khác.

Lâm Thiên Y tức đến trừng mắt, liền muốn nắm lấy Hoa Tiểu Mạn cho cô một bài học! Cô cũng không thể để mình bị đánh chứ?

Thế nhưng vào lúc này Ôn Hinh lại chắn trước mặt Hoa Tiểu Mạn, cho nên một tát mà Lâm Thiên Y dùng hết sức này liền đánh vào trên mặt Ôn Hinh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay trắng nõn như ngọc của Ôn Hinh nhanh chóng đỏ ửng.

Một đôi mắt to ngây thơ của Ôn Hinh lập tức đầy nước mắt, nước mắt như sợi dây chuyền trân châu bị đứt, từng hạt rơi xuống.

"Lâm Thiên Y, cái người điên này, ngay cả Ôn Hinh cũng đánh, xem tôi hôm nay trị cô như thế nào!"

"Lâm Thiên Y! Em lăn ra đây cho anh!"

Đúng lúc này ngoài cửa nhà vệ sinh truyền đến tiếng quát lạnh lùng của Hạ Minh Duệ.

Động tác muốn đánh người của Lâm Thiên Y dừng lại. Hoa Tiểu Mạn nhân cơ hội này hừ một tiếng, một cước đá vào bụng Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y kêu lên một tiếng đau đớn, che bụng cố nén cơn đau nhói lên một hồi mới dịu xuống, rồi mới đứng thẳng dậy.

Hoa Tiểu Mạn, món nợ này cô sẽ nhớ kỹ.

Mà Ôn Hinh đã sớm ngay tại lúc nghe được giọng Hạ Minh Duệ liền như một cơn gió chạy ra ngoài, một đầu chui vào trong lòng Hạ Minh Duệ.

"Hu hu, anh Duệ!"

"Ôn Hinh? Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Thấy Ôn Hinh khóc thương tâm như vậy, Hạ Minh Duệ không khỏi ôn nhu an ủi.

"Tiểu Mạn? Em ở bên trong sao?"

Lúc này Hạ Trí Vũ cũng xuất hiện ở ngoài cửa nhà vệ sinh.

Giờ phút này cái nhà vệ sinh nho nhỏ bởi vì có Hạ Minh Duệ, Hạ Trí Vũ đẹp trai như vậy, lại thêm Ôn Hinh đẹp gái như thế, đột nhiên từ một chỗ thấp kém lại trở nên gây chú ý như vậy.

Đúng lúc này Lâm Thiên Y và Hoa Tiểu Mạn một trước một sau bước ra khỏi phòng vệ sinh, không chỉ là Hạ Trí Vũ mà ngay cả Hạ Minh Duệ sắc mặt đều có chút khó hiểu.

Hạ Minh Duệ vốn lạnh lùng liếc Hoa Tiểu Mạn một cái, lúc này mới đưa mắt nhìn sang Lâm Thiên Y. Bởi vì Lâm Thiên Y cúi đầu, dấu bàn tay trên mặt cũng bị tóc che khuất.

"Có thể nói rõ là chuyện gì xảy ra không?"

Lâm Thiên Y cúi đầu nhân nhặt lườm Hoa Tiểu Mạn đang chạy vội tới trước mặt Hạ Trí Vũ, hừ một tiếng.

"Bị chó cắn một cái thôi!"

"Lâm Thiên Y cô!"

Hoa Tiểu Mạn tức đến thở không thông, đành phải ghé vào trong lòng Hạ Trí Vũ hung hăng trừng mắt liếc Lâm Thiên Y một cái.

"Anh Duệ!"

Cũng đúng lúc này, hàng lông mày dài như cánh bướm của Ôn Hinh trong lòng Hạ Minh Duệ chớp chớp! Ủy khuất nức nở một tiếng, bộ dáng nhỏ nhắn yếu đuối kia hết sức khiến người thương cảm.

Khi Hạ Minh Duệ thấy rõ dấu tay trên mặt kia, đôi mắt thâm thúy trong phút chốc liền nhiễm lửa giận.

"Chuyện này là thế nào?"

Lời này Hạ Minh Duệ là nhìn Lâm Thiên Y mà nói.

Lâm Thiên Y mím môi không hé răng.

"Không liên quan đến Tiểu Thiên, chỉ là bọn họ hai người đánh nhau, em trong lúc can ngăn vô tình bị tát một cái!"

Hạ Minh Duệ đau lòng sờ sờ dấu ấn bàn tay trên mặt Ôn Hinh, sau đó nâng mắt nhìn Lâm Thiên Y, lãnh khốc nhắm mắt lại.

"Là em đánh!"

Lâm Thiên Y ăn nói mạnh mẽ, trong trẻo vô cùng, không có ý nhận sai.

"Em nói lại một lần nữa cho anh?"

"Em nói là em đánh!"

Lúc này Lâm Thiển Y đã ngẩng đầu lên, khuôn mặt cũng giống như vậy bị sưng phù hơn nửa, cô không chút e dè thẳng tắp nhìn Hạ Minh Duệ.

Chỉ là đôi mắt kia của cô lại sáng ngời lấp lánh.

"Trước kia anh đã từng nói qua phải không? Ôn Hinh không phải là người em có thể động vào."

"Vậy thì thế nào?"

Lâm Thiển Y lạnh lùng nhếch môi, khoé môi nhếch lên một nụ cười lãnh trào.

Hoá ra trong mắt anh, cho tới bây giờ đều chỉ có mỗi Ôn Hinh, mà cô? Lâm Thiển Y! Cái gì cũng không phải!

Tình yêu của cô cho tới bây giờ đều hèn mọn như thế.

Lâm Thiển Y ngẩng cao đầu, cứ như vậy quật cường đối diện với ánh mắt Hạ Minh Duệ, một ánh mắt lạnh lùng như băng, một ánh mắt lại hơi hơi tự giấu.

"Xin lỗi! Xin lỗi hai người họ!"

Hạ Minh Duệ nói ra lời lãnh khốc, đạm mạc, không cho cự tuyệt.

"Nếu như em không xin lỗi thì sao?"

Lâm Thiển Y duỗi thẳng cổ, bình tĩnh nhìn người đàn ông lãnh khốc vô tình trước mắt, tâm như bị lưỡi dao chậm rãi cứa rách, đau, nhưng lại tuyệt không thấy máu.

"Em không có lựa chọn khác! Mau xin lỗi!"

Vẫn như cũ là thanh âm lạnh như băng, không cho cự tuyệt.

Lâm Thiển Y nở nụ cười, cứ như vậy nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ. Nụ cười kia có thể lương, có bất đắc dĩ, cũng có nhàn nhạt tự giấu.

Sau đó cũng không quan tâm Hạ Minh Duệ sẽ nổi giận thế nào, cô cứ thế thẳng người chậm rãi rời đi.

Trên mặt đau đến bỏng rát, bụng cũng đau quặn từng cơn. Nhưng mà đau đớn này cũng không bằng sự đau đớn như dao cắt trong lòng.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ phức tạp nhìn Lâm Thiển Y tập tễnh rời đi, ánh mắt của cô là tuyệt vọng như vậy, thế cho nên khiến anh cảm thấy bút rứt.

"Anh Duệ..."

Ôn Hinh yếu ớt níu non, rút cuộc kéo lại thần trí của anh. Hạ Minh Duệ thu hồi biểu tình phức tạp trên mặt, ngược lại ôn nhu nhìn Ôn Hinh.

"Đi thôi, về nhà anh chườm đá cho em!"

"Nhưng mà, Tiểu Thiển, anh không đi theo cô ấy thật sự không có vấn đề chứ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh treo đầy nước mắt, mắt to ngây thơ nhìn anh.

"Người phụ nữ kia, trước không cần phải tìm cô ấy!"

Lâm Thiển Y đi ra khỏi vườn hoa phía sau hội trường, rút cuộc nhìn không được ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên trán từng giọt mồ hôi lớn.

Đau! Thật sự đau quá! Một cước kia của Hoa Tiểu Mạn thật là độc ác!

Lâm Thiển Y cắn răng kiên trì, cô nghĩ muốn về nhà. Đột nhiên rất nhớ ba mẹ, còn có anh trai.

Nhưng mà anh trai vừa đi liền đi 3 năm, ngoại trừ có thư từ qua lại, bọn họ cho tới bây giờ không có nói chuyện điện thoại.

Lâm Thiển Y cắn răng ngồi chồm hổm ven đường, đột nhiên một chiếc xe phong cách thể thao màu bạc dừng trước mặt cô.

Lâm Thiển Y mê mang ngẩng đầu, nhìn đến thế nhưng lại là khuôn mặt Mộc Nam.

"Lên xe!"

Lâm Thiển Y ôm bụng, đau đến mồ hôi chảy đầy trên trán.

Mộc Nam thấy Lâm Thiển Y ngồi yên, cảm thấy có chút nghi hoặc, liền mở cửa xe đến bên người Lâm Thiển Y ngồi xỏm xuống đối diện.

"Làm sao vậy? Đau lòng rồi hả?"

Vừa rồi một màn kia không phải anh không thấy, chỉ là không có tiến lên mà thôi.

"Tôi đã nói rồi, Hạ Minh Duệ người đàn ông kia không thích hợp với em, em xem tôi nè? Có phải so với Hạ Minh Duệ còn oai phong hơn không?"

Lâm Thiển Y rất muốn trợn mắt nhưng mà lúc này cô không có sức lực, chỉ ôm bụng, gất gao cắn môi.

"Làm sao vậy?"

Lúc này, Mộc Nam cũng đã nhận ra có điểm không thích hợp, không khỏi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y lên. Thế này mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng xanh đến dọa người, trên trán mồ hôi lạnh đầy đặc.

"Sao lại thế này?"

Mộc Nam thâm sâu nhìn cô một cái, đồng thời cũng phát hiện ra dấu bàn tay rất sâu trên mặt cô. Khuôn mặt đẹp trai nháy mắt trở nên âm trầm.

"Là Hoa Tiểu Mạn kia gây ra?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 167: Cô đau, anh cũng đau

Lâm Thiển Y mím môi không lên tiếng, lại phát hiện thân thể mình nhẹ bỗng, là bị Mộc Nam bế lên.

Mộc Nam lái xe thẳng tới bệnh viện, gõ gõ cửa bệnh viện.

"Cấp cứu!"

Lập tức liền có bác sĩ nhận lấy Lâm Thiển Y từ trong lòng Mộc Nam, đặt lên giường cứu hộ.

"Lâm Thiển Y em không thoải mái chỗ nào?"

Lâm Thiển Y buông ra môi dưới bị cắn chặt, mơ mơ hồ hồ nói.

"Đau bụng! Đau bao tử!"

Mộc Nam ngẫm nghĩ một tiếng, đáng chết.

Người phụ nữ này cư nhiên đau ở đâu cũng không biết.

Có điều nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Thiển Y, lòng mảy Mộc Nam nhúu chặt, vừa rồi còn tốt như thế, như thế nào bây giờ lại thành ra như vậy rồi hả?

Sau khi bác sỹ kiểm tra toàn diện cho cô, mới nói với Mộc Nam.

"Sao lại không cẩn thận như vậy? Dạ dày của cô ấy giống như bị va chạm mạnh, nằm viện nghỉ dưỡng một thời gian sẽ tốt hơn. Người nhà qua ký tên!"

Nghe được dạ dày Lâm Thiển Y bị va chạm, mảy đẹp của Mộc Nam nhúu lại. Va chạm? Hoa Tiểu Mạn?

Có điều khi nghe thấy hai chữ người nhà này cả người lại phản chấn tinh thần hẳn lên..

Giờ phút này Lâm Thiển Y đang được truyền dịch, nằm ở trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút phờ phạc, lòng mảy cho dù là ngủ thiếp đi cũng gất gao nhúu chặt lại. Vẫn rất khó chịu sao?

Mộc Nam sờ sờ trán Lâm Thiển Y, cảm thấy không phát sốt mới yên lòng. Chỉ là nhện không được vươn tay vuốt thẳng lòng mảy cho cô.

Thật sự là một người phụ nữ làm cho người ta khó hiểu mà!

Buổi tối, Tề Diệu gọi điện thoại tối. Lúc này Lâm Thiên Y đã tỉnh lại, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn như cũ có hơi trắng bệch.

Cô đảo mắt chung quanh, không thấy Mộc Nam, có chút thất vọng.

"Tỉnh rồi?"

Lục Hành Viễn thấy Lâm Thiên Y tỉnh lại, cười tí mắt nhìn cô.

"Có muốn ăn gì không?"

"Anh sao lại ở trong đây? Mộc Nam đâu?"

Lâm Thiên Y muốn đứng dậy lại bị Lục Hành Viễn đè xuống. Ánh mắt anh nhìn Lâm Thiên Y có chút cổ quái.

Mộc Nam tên nhóc này không phải là thích người phụ nữ này chứ? Trước giờ anh ta có nhiều chuyện mập mờ không rõ với nhiều phụ nữ, lại chưa từng thấy anh cùng những người phụ nữ đó có quan hệ thân mật như vậy, cũng không thấy anh để tâm tới họ.

Lâm Thiên Y bị ánh mắt quỷ dị của Lục Hành Viễn nhìn chăm chú khiến toàn thân không được tự nhiên, không khỏi ớn lạnh một cái.

Này nha nhìn chăm chăm cô như vậy làm chi? Chẳng lẽ là cô hợp ý anh ư? Lâm Thiên Y đối với ý nghĩ của chính mình hoảng sợ, cô hẳn là không có sức quyến rũ lớn như vậy chứ?

Chắc là Mộc Nam gửi anh tới mới đúng!

"À, cô nói thử xem cái tên tiểu tử Mộc Nam này, gần đây cậu ta bận rộn như vậy, nếu không phải có người nhìn thấy cậu ta đưa cô tới bệnh viện này, tôi còn không bắt được cậu ta. Cái tên tiểu tử này đúng lúc người ta bận tới mất tôi mũi thì lại mất tích!"

Đôi mắt nhỏ của Lục Hành Viễn dò xét qua lại, không ngừng đánh giá Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y bị anh nhìn trong lòng sợ hãi, đành phải yếu ớt mở miệng.

"Uhm, tôi muốn uống nước..."

"À, à, để tôi lấy!"

Lục Hành Viễn thu hồi ánh mắt trên người Lâm Thiên Y, có chút ngại ngùng quay đầu rót nước mang lại cho cô.

Lâm Thiên Y tiếp nhận ly nước uống một ngụm, điện thoại di động vang lên.

"Em ở đâu?"

Bên kia đầu dây, giọng nói có chút thờ hồng hộc.

Thấy Lâm Thiên Y không lên tiếng, Tề Diệu hờn hển thở một ngụm khí. "Đã đến giờ này cũng nên tan làm rồi nhì? Anh ở dưới công ty em, nếu không có gì thì theo giúp anh ăn cơm đi, hôm nay anh mời em một bữa lớn."

Điện thoại bên này, Lâm Thiên Y trầm mặc.

Trong lòng cô rối rắm, cô có nên nói cho Tề Diệu biết cô nằm viện không? Nghỉ nửa ngày, hay là thôi đi, lấy tính tình Tề Diệu nếu mà biết cô nằm viện, không chừng lại xảy ra chuyện gì nữa không chừng.

"À, Tề Diệu, hôm nay em tăng ca rồi, không thể ra ngoài ăn với anh, anh ăn một mình đi..."

Giọng nói Lâm Thiên Y nghe qua có chút chột dạ, cho nên cô cố ý đè thấp âm lượng.

"Nhưng mà anh nghe nhân viên trong công ty em nói hôm nay em không đi làm."

"À..."

"Em ở đâu?"

Tề Diệu tăng thêm giọng điệu, Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

"Lâm Thiên Y này, cô tốt nhất cứ ngây ngốc ở lại bệnh viện, đừng chạy lung tung, tôi mua đồ ăn cho cô!"

Giọng nói thật lớn của Lục Hành Viễn từ xa truyền tới, khi Lâm Thiên Y quàng cho anh ánh mắt âm ngoan, Lục Hành Viễn đã chạy biến mất, mà bên đầu



dây này Tề Diệu trái lại lại nghe rõ ràng.

"Bệnh viện? Em không khỏe chỗ nào sao?"

"Không phải!"

Giọng nói thân thiết của Tề Diệu khiến cho lòng Lâm Thiển Y đau xót, nước mắt thiếu chút tràn ra ngoài.

Vì cái gì giờ khắc này người ở trong bệnh viện cùng cô không phải là Hạ Minh Duệ chứ? Giờ phút này có phải anh đang ở bên cạnh Ôn Hinh không? Dịu dàng nhìn cô ấy? Vì cô ấy lau khô nước mắt nơi khoé mắt?

Sau khi Lâm Thiển Y nói ra địa chỉ bệnh viện, không tới 20 phút, Tề Diệu liền hấp tấp chạy vào.

Nhìn ra được anh cực kỳ lo lắng, vẫn còn mang theo khói bụi trên đường.

Khi anh nhìn thấy Lâm Thiển Y trên giường bệnh, sắc mặt liền ngưng tụ, chạy đến trước giường Lâm Thiển Y.

"Chuyện này là thế nào?"

"Em.. không có chuyện gì, chỉ là dạ dày có chút không thoải mái!"

Ánh mắt Lâm Thiển Y dao động, tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Em nói dối! Nói cho anh biết chuyện gì xảy ra? Đừng nói cho anh dấu bàn tay trên mặt em cũng do chính em tạo nên!"

Ặc.

Lâm Thiển Y gơ tay sờ sờ mặt mình, trong mắt hiện lên chút lúng túng. Không hổ là bạn thân của cô, ngay cả cô nói dối cũng nhìn ra được.

"Đây là do Hạ Minh Duệ làm ư?"

Tề Diệu nổi giận đùng đùng chất vấn.

"Không phải!"

Lâm Thiển Y phủ nhận.

"Em thật yêu anh ta như vậy?"

Yêu đến mức bị người đàn ông đó khinh thường cũng không muốn quay đầu lại nhìn người bên cạnh?

Nhìn vẻ mặt bi thương của Tề Diệu, Lâm Thiển Y trở nên trầm mặc.

"Tề Diệu!"

Lâm Thiển Y trầm mặc một hồi, xoay đầu hướng ngoài cửa sổ, mặt trời chiều ngã về tây, màn đêm sắp buông xuống, giọng nói của cô rất nhẹ, dường như nhẹ hơn cả sức nặng của một chiếc lá rụng xuống.

"Em nên làm cái gì bây giờ?"

Lông mi dài của Lâm Thiển Y khẽ chớp, làm nổi bật ánh chiều tà, có cảm giác mông lung không có thật.

"Yêu một người không nên yêu, giữ không được lại không buông bỏ được. Em đã từng không chỉ một lần tự nói với chính mình phải rời xa người đàn ông kia, nhưng mà em lại không tự chủ được bị anh ấy cuốn hút. Càng muốn trốn tránh lại càng trốn không thoát, giống như chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy mặt anh ấy em cũng cam tâm tình nguyện.

Tề Diệu, anh nói xem em phải làm gì bây giờ?"

Lâm Thiển Y hiếm khi yếu ớt như vậy, cô chống đỡ ngồi ở đó, nhìn vô cùng yếu ớt, cơ thể giống như không chống đỡ nổi sức nặng của mình, giống như một con gió thổi qua cũng có thể cuốn cô đi mất.

Nhìn dòng nước mắt bên má cô, trong lòng đau xót, đau lòng ôm cô vào trong ngực.

Chiếc cằm lúng phúng râu cọ sát quần áo nơi bả vai Lâm Thiển Y.

"Tiểu Thiển? Anh lại phải làm gì bây giờ?"

Nhìn thấy em khổ sở anh cũng khó chịu quá, em đau lòng, anh so với em lại càng thống khổ hơn. Nhưng mà anh biết không cách nào mang em đi. Trừ

phi em đối với người đàn ông kia triệt để hết hy vọng, như vậy anh nguyện ý chờ. Vẫn chờ em nguyện ý đối với anh mở rộng cửa lòng.

Nhưng mà anh thật sự đợi được đến ngày này sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 168: An tâm ở cùng cô ấy

Trong mắt Tề Diệu có thống khổ cùng bất đắc dĩ. Giống như chỉ có giờ phút này ôm cô thật chặt vào lòng mới có thể cảm thấy chân thật.

Lâm Thiên Y áp sát vào lồng ngực Tề Diệu, nước mắt nóng hổi không biết đã thiêu đốt tâm của người nào đó.

"Tề Diệu, em không sao, anh đưa em trở về đi!"

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Thiên Y ngẩng lên từ trong lòng Tề Diệu. Cô lau nước mắt chưa khô trên mặt, giả bộ như không có gì.

"Em như vậy thì anh về thế nào được?"

"Em không sao, thật sự, buổi chiều đã vô nước biển, đã không có việc gì rồi!"

Tề Diệu thâm sâu nhìn Lâm Thiên Y một cái, mím môi không lên tiếng. Anh đem đồ đạc của cô để trong bệnh viện thu dọn thoả đáng, lại đi ra làm thủ tục xuất viện.

Trước khi xuất viện, Lâm Thiên Y có gọi cho Mộc Nam, cũng để cho Lục Hành Viễn không cần phải đến bệnh viện trông nom cô.

Tề Diệu lái xe đưa Lâm Thiên Y về biệt thự nhà họ Hạ.

Mãi cho đến khi bóng dáng Lâm Thiên Y biến mất không thấy, Tề Diệu mới lái xe rời đi. Anh không trở về nhà, cũng không ghé qua quán cà phê, mà là một người đi tới Công Thê. Người luôn luôn không thích uống rượu như anh lần đầu tiên muốn say bí tỉ một lần, giống như chỉ có như vậy lòng anh mới không thống khổ như thế.

Lúc Lâm Thiên Y trở lại nhà họ Hạ, A Linh ở xa chào hỏi cô một tiếng. Lâm Thiên Y không mặn không nhạt trả lời, sau đó trực tiếp xoay người đi về phòng Hạ Minh Duệ.

Tại nhà họ Hạ, Lâm Thiên Y không có phòng riêng của chính mình, cho tới nay đều ở cùng một chỗ với Hạ Minh Duệ.

Khi Lâm Thiên Y trở về, Hạ Minh Duệ không có ở đây. Cô chưa xót nhếch môi, có lẽ giờ phút này anh đang ở cùng Ôn Hinh, an ủi cô.

Lâm Thiên Y chạy vọt vào phòng tắm tắm một cái, tẩy sạch toàn bộ mùi thuốc của bệnh viện, cả người mới lên tinh thần một chút.

Có thể do nguyên nhân là thân thể vẫn còn suy yếu, Lâm Thiên Y cảm thấy bản thân mệt chết đi được, trực tiếp nằm trên giường ngủ thiếp.

Không biết qua bao lâu, trong mơ hồ cô nghe được có người đi vào, Lâm Thiên Y cũng không nghĩ nhiều, tám phần là Hạ Minh Duệ, cho nên cô tiếp tục mơ mơ màng màng ngủ.

Cũng không biết vì cái gì, khi Hạ Minh Duệ nhìn thấy bóng lưng quyết tuyệt rời đi kia của Lâm Thiên Y, cô độc mà lạnh lùng, trong lòng không hiểu sao có chút đau lòng.

Anh vốn tính đuổi theo cô, nhưng mà Ôn Hinh lại nắm lấy tay áo anh không rời, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, anh lại không cách nào triệt để vứt bỏ Ôn Hinh, đành phải tro mắt nhìn Lâm Thiên Y rời đi.

Cả một buổi chiều, tâm trạng anh đều không yên, rõ ràng là ở bên cạnh Ôn Hinh nhưng anh lại cảm thấy thiếu đi thứ gì đó, trong lòng trống rỗng. Cái loại cảm giác này mãi cho đến khi nhìn thấy Lâm Thiên Y an ổn ngủ trên giường, tâm mới hoàn toàn thả lỏng.

Ngay cả chính Hạ Minh Duệ cũng không để ý thấy, tại thời điểm anh nhìn thấy Lâm Thiên Y, tâm trạng bất an rối loạn liền trầm tĩnh lại, ngay cả khoe miệng cũng có chút vênh lên.

Hạ Minh Duệ đứng ở trước giường, tỉ mỉ nhìn Lâm Thiên Y, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút tái nhợt. Ban ngày tóc che khuất mặt cô, anh không có thấy rõ ràng, giờ phút này mới phát hiện trên mặt cô rõ ràng in dấu ấn một bàn tay. Có điều hiển nhiên đã được xử lý qua, nhưng cho dù là như thế vẫn còn rất rõ ràng.

Đôi mắt thâm thúy như biển của Hạ Minh Duệ híp lại, mặt cô...

Là Hoa Tiểu Mạn làm sao? Cũng dám động tới người của anh, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu.

Lập tức con người mệnh mệnh của Hạ Minh Duệ trở nên âm trầm, cả buổi chiều cô đã đi nơi nào? Cực kỳ hiển nhiên mặt cô đã được xử lý, như thể người này là ai?

Khoé miệng mỉm cười kia của Hạ Minh Duệ triệt để biến mất, cả người trở nên âm u, giống như sắp có giông bão kéo tới. Trực giác cho anh biết, người xử lý vết thương cho Lâm Thiên Y là đàn ông.

Nơi lồng ngực một cổ lửa giận ngập trời thổi quét mà tới.

Trong lúc ngủ mơ Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy chính mình bị thứ gì đó đè ép không thở nổi, ngay sau đó bỗng nhiên chợt thấy lạnh.

Cô mở đôi mắt sương mù ra, đối diện là ánh mắt đỏ đậm mang theo lửa giận của Hạ Minh Duệ.

Cô có chút khó hiểu mở to mắt nhìn. Hạ Minh Duệ? Khi nào thì anh trở về? Hiện tại lại là tình huống gì đây? Anh dường như cực kỳ tức giận thì phải?

Đại não của Lâm Thiên Y vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, ngay sau đó cảm thấy tê rần, Hạ Minh Duệ thế nhưng không làm bất kỳ khúc đạo đầu nào đã thô bạo xông vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y vốn là trắng xanh nay lập tức biến thành trắng bệch.

Anh đây là đang trả thù cô sao? Trả thù cô xé chiều hôm nay làm bị thương Ôn Hinh ư?

Nhưng mà vì cái gì a? Cô cũng bị thương mà, so với Ôn Hinh cô bị thương chỉ có nặng hơn.

Vì cái gì trong mắt anh cho tới bây giờ chỉ có mỗi Ôn Hinh? Vậy còn cô, rốt cuộc tính là cái gì chứ?

Đồ chơi? Tình nhân? Hay đơn thuần chỉ là đối tượng phát tiết?

Sự tồn tại của cô rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ vì hơn một ngàn vạn sao?

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại Lâm Thiên Y cô không thật sự nợ Hạ Minh Duệ cái gì hết. Hơn một ngàn vạn kia căn bản chỉ là giả dối hư ảo, chân chính đề cho cô nguyện ý ở lại bên cạnh anh chỉ là hơn hai trăm vạn tiền cứu mạng mẹ Hứa Hạo Trạch thôi.

Hiện giờ, cô hẳn là đã trả hết nợ rồi chứ? Dù sao cô cũng đã làm tình nhân của anh lâu như vậy, thời gian thật sự đã đủ dài!

Duy nhất không nằm trong phạm vi khống chế của cô đó là cô đã thua mất trái tim mình.

Đúng là ở lại bên cạnh một người căn bản không thích mình, ngoại trừ bị hành hạ, cô không biết còn có thể có cái gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Lâm Thiên Y rơi xuống hai hàng nước mắt, sau đó cô nghe được giọng nói bất đắc dĩ lại hư vô mờ mịt của chính mình. Cô nghe thấy mình nói.

"Hạ Minh Duệ, anh buông tha em đi!"

"Buông tha em? Để cho em đi tìm người đàn ông khác sao? Em thật khẩn cấp như thế ư?"

Cùng với giọng nói âm trầm ngoan độc của Hạ Minh Duệ còn có từng đợt lại từng đợt đau đớn kia, cô cũng không phân rõ rốt cuộc là đau ở đâu. Thân thể đau, dạ dày cũng đau, tâm lại càng đau.

Cô muốn vùng vẫy, nhưng cái vùng vẫy của cô lại vô lực như vậy, yếu ớt như vậy.

Cô chỉ cảm thấy chính mình toàn thân mềm nhũn, khẽ bay bổng, giống như một bông hoa bị người dẫm nát. Làn da xuất hiện một tầng mồ hôi, hàm răng cắn chặt cánh môi, không cho chính mình phát ra một tí âm thanh cầu xin nào.

"Giữ em lại bên mình chỉ là vì nhục nhã em, hành hạ em thôi sao? Như thế thì mục đích của anh đã đạt được rồi!"

Tóc dài đen như mực của Lâm Thiên Y rơi tán lác trên giường lớn màu trắng, đôi mắt phấp phồng hơi nước nhìn chăm chăm vào cặp mắt tối đen thâm thúy ở phía trên mình, liếc mắt một cái cũng không thấy được đáy mắt.

Hạ Minh Duệ chỉ cảm thấy buồn bực không lý do, người phụ nữ này nói bậy bạ gì đây?

"Thả em đi! Như vậy đối với tất cả mọi người không phải đều tốt sao? Anh có thể ở cùng một chỗ với Ôn Hinh mà anh quan tâm..."

"Câm miệng!"

Hạ Minh Duệ hét lên một tiếng, Lâm Thiển Y còn chưa nói hết đã bị anh như vậy cắt ngang. Dường như là để Lâm Thiển Y không có cơ hội mở miệng, động tác Hạ Minh Duệ giống như cuồng phong bạo vũ hoàn toàn khiến cho Lâm Thiển Y không thể lên tiếng.

Còn lại cũng chỉ có cảnh tượng nguyên thủy nhất giữa đàn ông và phụ nữ.

Lâm Thiển Y cảm thấy được chính mình giống như một con thuyền nhỏ gặp phải sự phẫn nộ của biển cả, tùy thời đều có thể bị đánh chìm tới đáy biển. Phía trên đỉnh đầu người đàn ông suồng sã, cô ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể bị động thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 169: Cô vào bằng cách nào?

Dạ dày căng lên đau đớn, trên người xuất hiện lớp lớp mồ hôi, nhưng mà người đàn ông kia lại giống như không cảm thấy mệt.

Cô cũng không rõ bản thân hôn mê mấy lần, vài lần tỉnh dậy, cô chỉ biết là Hạ Minh Duệ vì một cuộc điện thoại mà dừng lại.

Sau đó tất cả đều trở nên yên lặng.

Căn phòng to như vậy cũng chỉ có một mình Lâm Thiển Y một người lẻ loi nằm ở trên giường rộng lớn, cô muốn đứng lên tắm rửa một phen nhưng lại phát hiện một ngón tay cô cũng không cử động nổi.

Cô cũng không biết chính mình khi nào thì ngủ thiếp đi, hay là nói ngất đi thì đúng hơn.

Hạ Minh Duệ nhận được cuộc điện thoại là Lộ Phi gọi tới, gần đây Lộ Phi vẫn xử lý mọi việc, bận rộn không ngừng.

Hai người hẹn tại một quán cà phê yên tĩnh để gặp mặt.

Lúc Hạ Minh Duệ xuất hiện, khoe miệng tên Lộ Phi kia nở một nụ cười, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc Lộ Phi một cái, sắc mặt không tốt chút nào.

Lộ Phi ngượng ngùng cười hai tiếng, lúc này mới kê sát vào Hạ Minh Duệ nhỏ giọng nói thầm.

"Mộng Áo Thủy Tinh đã được tôi giấu ở một nơi an toàn!"

"Ừ, chuyện này làm tốt lắm!"

Hạ Minh Duệ nhú mày, trên mặt là biểu tình nhàn nhạt, dường như cũng không có bởi vì chuyện này mà vui vẻ.

"Haizz, đây cũng không phải là công lao của mình tôi, là mọi người phối hợp rất tốt, chẳng thế thì phòng vệ của Hạ thị nghiêm mật như thế chúng ta cũng không thể trà trộn vào được, đây là phải cảm ơn thiệp mời cậu cung cấp. Đương nhiên rồi, còn có tên trộm trình độ tốt nữa, quả thực là thần không biết quỷ không hay!"

"Tình hình của anh ta như thế nào?"

Hạ Minh Duệ hiển nhiên tâm tình vẫn không tốt lên, sắc mặt vẫn lạnh như băng.

"Sự việc là như này, một vài công ty nhỏ phụ thuộc vào tập đoàn Hạ thị bị chúng ta dùng chút thủ đoạn nhỏ nhỏ thu phục, lại vẫn có chút không muốn hợp tác với chúng ta. Chúng ta giờ một vài thủ đoạn nhỏ khiến cho kinh doanh của bọn họ xảy ra chút vấn đề, tạm thời bận tới mắt tới mũi!"

Hạ Minh Duệ nhấp cà phê, con người thâm thúy như mực như một cái vòng xoáy, ai cũng đoán không ra giờ phút này anh suy nghĩ cái gì.

"Động tĩnh của công ty Hoa thị thì sao?"

"Bọn họ? Hiện tại trên cơ bản đang có quan hệ mật thiết với nhà họ Hạ, không phải là vì tiệc đính hôn kia ư?"

Lộ Phi chế nhạo chớp chớp cặp mắt phong lưu đa tình.

"Aiz, tôi nói cậu có nên hi sinh chút nhan sắc dụ dỗ cô Hoa Tiểu Mạn kia không? Như vậy thì chúng ta không cần tốn tâm sức đối phó với Hoa thị?"

"Cô ta không xứng! Người phụ nữ như vậy để lại cho anh hai tôi thì tốt hơn!"

Con người như mực của Hạ Minh Duệ loé lên, anh không quên dấu ấn bàn tay trên mặt Lâm Thiên Y kia, món nợ này anh trước sẽ cho cô ta ghi sổ.

"Có điều nói thật là tốc độ tăng trưởng những năm gần đây của công ty Hoa thị quả thật rất nhanh, tôi vẫn cảm thấy được Hạ Trí Vũ cùng bà mẹ kế xinh đẹp của cậu có phải hay không sớm đã có chủ ý này với bọn họ? Hay có thể nói là bọn họ âm thầm có giao dịch gì khác?"

Lộ Phi một tay gõ lên bàn, một mặt trầm tư. Về mặt bất cần đời ngày trước lúc này được thay thế bằng sự nghiêm túc, cặp mắt nâu kia ngẫu nhiên lại chớp động khiến người ta không dám coi thường.

"Chuyện này, tôi sẽ âm thầm điều tra, cậu tiếp tục chen ép Hạ thị đi!"

Về mặt Hạ Minh Duệ lãnh khốc, cũng không có bởi vì đó là nhà họ Hạ mà nể nang. Có đôi khi ngay cả Lộ Phi cũng không thể không bội phục thủ đoạn làm ăn của Hạ Minh Duệ.

Người đàn ông này nếu sự ngoan độc bị đánh thức mới chân chính là người đáng sợ!

Chỉ tiếc mẹ con Hạ Trí Vũ bọn họ vẫn xem Hạ Minh Duệ là một tên bất tài vô dụng, nếu bọn họ không tỉnh ngộ chỉ sợ sau này thua đến vốn liếng cũng chẳng còn.

"À, đúng rồi, nhà họ Hạ các người có đắc tội với người nào không?" Lộ Phi nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Hạ Minh Duệ, trong lòng chợt loé lên vẻ ghen tỵ, người đàn ông này sao không kém hơn anh một chút chứ? Điều này khiến cho sự kiêu ngạo của anh còn chỗ nào nữa? Anh chỉ cảm thấy sự xuất hiện của Hạ Minh Duệ liên đề bực anh.

Thế mà giữa biển người mệnh mông anh lại quen biết anh, lại còn trở thành cộng sự tốt.

Lộ Phi thở dài, về mặt nén giận.

"Chuyện gì?"

Về mặt Hạ Minh Duệ nhàn nhạt, giống như cho dù trời có sập xuống thì anh cũng sẽ không chút nhú mảy.

"Gần đây xuất hiện tập đoàn Tịch thị, hình như chuyên đối nghịch với Hạ thị. Chúng ta đã âm thầm thu mua một số công ty nhỏ của Hạ thị, lại phát hiện tập đoàn Tịch thị cũng thu mua một số công ty nhỏ của Hạ thị, xem ra mục tiêu của bọn họ và chúng ta giống nhau. Nhà họ Hạ các người thật sự không đắc tội với người nào ư?"

Lộ Phi đầy bụng hoài nghi, chăm chú nhìn Hạ Minh Duệ.

Bị Lộ Phi cứ như vậy nhìn chằm chằm, là người khác liền không chịu nổi, thế nhưng Hạ Minh Duệ chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, vô cùng bình tĩnh.

"Tôi làm sao mà biết? Có lẽ nhà chúng tôi có đối thủ cạnh tranh?"

"Được rồi, cứ tạm thời cho là vậy đi. Có điều, cậu tốt nhất nên chú ý Mộc Nam kia!"

"Anh ta? Làm sao vậy?"

Hạ Minh Duệ khi nghe tới tên Mộc Nam thì nhú mảy lại, như thế nào ở chỗ nào cũng không thể thiếu Mộc Nam vậy nhỉ? Cũng không biết vì sao, khi nghe tới tên Mộc Nam anh liền vừa phiền vừa bất an.

"Tôi cảm thấy Mộc Nam này không chỉ đơn giản là một ngôi sao lớn thôi đâu, mà tôi còn cảm thấy được anh ta cùng tập đoàn Tịch thị kia có liên quan!"

Lộ Phi nói xong liền không nói nữa, chỉ để lại Hạ Minh Duệ tư thái ưu tú, khí khái bất phàm ngồi ở kia, thỉnh thoảng uống cà phê, thỉnh thoảng hơi nhú mảy. Bất quá người đàn ông giống Hạ Minh Duệ mặc kệ đi tới chỗ nào đều là một phong cảnh đẹp.

Trên người người đàn ông này liền có chút tính chất đặc biệt như vậy, tổng có thể trong lúc lơ đãng liền hấp dẫn tinh thần của người khác.

Đặc biệt là trên người anh thỉnh thoảng sẽ lộ ra chút khí phách tôn quý, dù rằng điều này đều bị anh che giấu dưới vẻ bất cần đời.

-----

Lâm Thiên Y ngủ mơ mơ màng màng, cũng không biết là khi nào thì cô nghe được có người gõ cửa, nhưng mà mí mắt thật sự nặng trĩu, sau vài tiếng gõ ngoài cửa bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Ôn Hinh vốn là tới tìm Hạ Minh Duệ, trước kia đêm khuya cô không ngủ được thường xuyên chạy tới phòng của Hạ Minh Duệ. Lúc đó Hạ Minh Duệ luôn luôn dịu dàng cưng chiều nhìn cô, tuy ý cô dựa vào trong lòng anh làm nũng.

Nhưng mà khi cô đẩy cửa ra nhìn thấy tấm lưng vô cùng quen thuộc, áo quần rách rưới của Lâm Thiên Y, đôi mắt to ngây thơ bỗng xuất hiện một ngọn lửa giận vô danh.

Đều do người phụ nữ này, là sự xuất hiện của cô ta huỷ diệt hết thầy mọi thứ của cô.

Là cô ta chiếm lấy vị trí vốn nên thuộc về cô, căn phòng này vẫn giống như 3 năm về trước, cô quen thuộc từng ngõ ngách ở nơi đây.

Nhưng mà hiện giờ có thể tùy ý ngủ ở trên chiếc giường này không phải là Ôn Hinh cô!

"Này, Lâm Thiên Y! Mau dậy!"

Ôn Hinh đá đá chân nhỏ của Lâm Thiên Y ở mép giường, trên mặt không còn sự ngây thơ mà được thay thế bằng sự chán ghét cùng dữ tợn.

Trong lúc ngủ mơ, hàng mi như cánh bướm của Lâm Thiên Y chớp vài cái, chậm rãi mở mắt ra.

Sao lại thế này? Chân đau quá!

Lâm Thiên Y rút chân về, cố gắng ngồi dậy, lúc này mới phát hiện trước giường có thêm một người.

"Ôn Hinh? Có chuyện gì thế?"

Lâm Thiên Y còn có chút mê mang, Ôn Hinh vào bằng cách nào, sao cô không có chút ấn tượng nào?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 170: Xem lại mình đi

"Lâm Thiên Y, cô có thể hay không xem lại chính mình? Cô có cần cả ngày biến bản thân thành một đứ dâm phụ không?"

Hai mắt Ôn Hinh giận trừng trừng nhìn Lâm Thiên Y, dường như muốn phun ra lửa. Người phụ nữ này tới cùng có cái gì tốt chứ? Vì cái gì anh Duệ nhất định phải giữ cô ta ở bên người?

Dâm phụ?

Lâm Thiên Y cúi đầu nhìn chính mình, nhất thời cả kinh!

Cô căn bản chính là cái gì cũng không có! Quần áo của cô có vẻ như đều bị Hạ Minh Duệ xé nát rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y ửng đỏ, không khỏi kéo chần ở một bên qua bao kín chính mình thật chặt.

Nào biết hành động này của cô càng thêm kích động Ôn Hinh.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà Lâm Thiên Y có thể có được anh Duệ của cô?

"Lâm Thiên Y, cô vì cái gì nhất định phải ở lại đây? Vì anh Duệ ư? Anh ấy rõ ràng không thích cô, nhất định là cô, không biết cô dùng cái thủ đoạn gì mới khiến cho anh Duệ giữ cô ở bên cạnh. Anh ấy trước kia rõ ràng chán ghét phụ nữ!"

Ngoại trừ một mình Ôn Hinh cô.

Lâm Thiên Y mím môi, lạnh lùng nhìn Ôn Hinh một cái. Thân thể như cũ có chút suy yếu, khi nãy trên người cô đổ mồ hôi, cô cũng chưa kịp lau qua, bây giờ trên người dính dính, khó chịu dị thường.

Lâm Thiên Y liếc mắt nhìn Ôn Hinh đứng ở bên giường, không nhanh không chậm mở miệng.

"Anh Duệ của cô? Nếu là của cô, vậy cô đoạt anh ấy về đi! Còn nữa, ai cho phép cô tùy tiện vào phòng người khác hả? Cô có được tôi cho phép chưa?"

Lâm Thiên Y ôm chần ngồi ở trên giường lớn, mặc dù tóc tai có chút hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi tái nhợt, nhưng đây không có nghĩa là cô dễ dàng để cho Ôn Hinh khi dễ.

Chỉ là người phụ này quá biết giả tạo, quá biết chọn thời gian!

"Phòng của cô? Đây rõ ràng là phòng của anh Duệ! Cô là đồ thói tha không biết xấu hổ, sớm muộn gì cũng có một ngày anh Duệ đuổi cô ra ngoài!"

"Vậy thì mời cô từ từ mà đợi tới cái ngày tôi bị đuổi ra ngoài rồi trở lại cũng không muộn. Ít nhất hiện tại tôi ở nơi này!"

Lâm Thiên Y như cười như không nhìn Ôn Hinh, hạ lệnh đuổi khách.

"Thật ngại quá, nếu không còn chuyện gì khác, mời trở về đi. Tôi còn muốn đi tắm một phen, cô không biết mới vừa rồi cùng Hạ Minh Duệ làm xong chút chuyện kia, trên người có phần nhớp nháp. Vẫn mời cô né đi thì hơn!"

Nếu Ôn Hinh để ý Hạ Minh Duệ như vậy, cô cũng không ngại nhiều lời nói chút gì đó kích thích Ôn Hinh một chút.

Có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê tinh xảo kia trở nên hung dữ phẫn nộ, cũng là một thành quả nha!

"Không biết xấu hổ!"

Ôn Hinh đứng tại chỗ không nhúc nhích, một đôi mắt bồ câu giờ phút này hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y.

"Không cần nhìn tôi như thế, tôi sẽ tưởng rằng cô thích tôi lắm. Hơn nữa, tôi chỉ có hứng thú với đàn ông thôi. Đối với phụ nữ ấy mà, đặc biệt không yêu thích gì, nhất là cái dạng phụ nữ già tào!"

Lâm Thiên Y nói xong cũng không quan sắc mặt Ôn Hinh như thế nào, chỉ thật cẩn thận xuống giường, cũng không mang giày mà ôm chăn mỏng, cầm một bộ quần áo đi về phía phòng tắm.

Thân thể cực kỳ mệt mỏi, có cảm giác khô rát, có lẽ bởi vì Hạ Minh Duệ quá mức cuồng dã, Lâm Thiên Y cảm thấy được dạ dày âm ỉ có chút đau đớn.

Nhưng mà cô vẫn cắn răng chịu đựng, không có lên tiếng. Tự tôn của cô không cho phép cô cúi đầu trước mặt Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiên Y ôm quần áo chính mình, vòng qua Ôn Hinh đi tới phòng tắm.

Ôn Hinh đứng ở phía sau lưng Lâm Thiên Y, vừa vặn có thể thấy được bả vai trần trụi của cô, trên đó vẫn lưu lại dấu hôn của Hạ Minh Duệ, vết cắn còn có một số dấu vết ái muội khác.

Ánh mắt Ôn Hinh dời xuống chính là vòng eo nhỏ nhắn mịn màng của Lâm Thiên Y cùng với đôi chân nhỏ.

Ngực Ôn Hinh lên xuống không ngừng, mỗi một chỗ trên người Lâm Thiên Y đều kích thích tới cô. Hiện tại Lâm Thiên Y là người phụ nữ duy nhất của Hạ Minh Duệ, đó là sự thật.

Mặc dù anh Duệ rất thương cô, cực kỳ cưng chiều cô, dường như mọi chuyện đều theo ý cô, nhưng mà anh chưa từng chạm qua cô.

Trong lòng một cỗ phẫn nộ không thể đè nén vọt lên, cô thậm chí có loại xúc động muốn giết chết Lâm Thiên Y.

Chỉ cần người phụ nữ này không tồn tại, như vậy anh Duệ sẽ hoàn toàn thuộc về cô, về sau trong mắt anh cũng chỉ có Ôn Hinh cô, mà không phải là Lâm Thiên Y.

Mà lúc này Lâm Thiên Y đang đi vào phòng tắm.

Ôn Hinh cũng không biết chính mình bị cái gì kích động, vậy mà khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm đột nhiên xoay người kéo lấy tấm chăn mỏng Lâm Thiên Y đang ôm trong ngực kia.

Lâm Thiên Y không nghĩ tới Ôn Hinh sẽ đột nhiên kéo lấy chăn trên người cô, theo bản năng giữ chặt lại. Bởi vì trên người cô không có mảnh vải nào, nếu chăn bị kéo, cô có thể hoàn toàn trần trụi trước mặt Ôn Hinh.

Lâm Thiên Y có một thói quen, cô không quen ở trước mặt người khác để lộ thân thể chính mình, cho dù là lúc tắm rửa cũng vậy.

Cho nên Ôn Hinh kéo như vậy, thân thể Lâm Thiên Y trong nháy mắt mất cân bằng. Mặc dù đúng lúc cô bám được vách tường, nhưng mà vách tường phòng tắm cực kỳ trơn. Mặc dù sàn phòng tắm đã được lau qua, nhưng vách tường lại không, Lâm Thiên Y một mình không đứng vững, cả người ngã xuống một bên.

Mà vừa khéo cô đụng vào góc bàn trang điểm trong phòng tắm, lại ngay chỗ góc nhọn!

Cô chỉ cảm thấy trên đầu mình một trận đau đớn kịch liệt, cả người liền "bịch" một cái ngã trên đất.

Đầu đau quá! Chân cũng đau! Dạ dày cũng quay cuồng không thôi!

Lâm Thiên Y theo bản năng cuộn tròn trên đất, một bàn tay ôm đầu, một tay che bụng.

Nhưng mà chuyện này cũng chưa kết thúc!

Lúc Lâm Thiên Y té trên đất, tấm chăn bọc kia cũng rơi ra, lộ ra hơn phân nửa da thịt.

Ôn Hinh vừa thấy những dấu vết lộ ra bên ngoài của Lâm Thiên Y, lại càng giận dữ, nhin không được tiến lên đá Lâm Thiên Y mấy cái. Ôn Hinh cũng

không biết chính mình đã mảy má, cũng không để ý mình đã nơi nào, khi cô kịp thời phát hiện thì Lâm Thiên Y đã hôn mê, mà còn nằm ở nơi đó không nhúc nhích. Đặc biệt đầu cô bị đụng đã có máu tươi chảy ra, nửa gương mặt của Lâm Thiên Y đều bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn thấy ghê người! Mái tóc xoả hỗn độn trên sàn đường như cũng thấm máu.

Khi Ôn Hinh nhìn thấy Lâm Thiên Y chập vạt như vậy, suy nghĩ đầu tiên là cô ta sẽ không chết chứ? Cô giết người rồi ư?

Mặc dù cô muốn cho Lâm Thiên Y biến mất, nhưng dù sao đây cũng là suy nghĩ nhất thời, cô cũng không nghĩ tới Lâm Thiên Y sẽ va vào góc nhọn thủy tinh, đây thật sự không thể trách cô!

Không, chuyện này không có liên quan gì đến Ôn Hinh cô hết!

Ôn Hinh muốn tông cửa chạy ra, lại phát hiện toàn thân đều đang run lên, liền ngay cả chân cũng run lấy bầy.

Cô rút cuộc chẳng quan tâm Lâm Thiên Y, chỉ muốn lập tức chạy khỏi nơi này, vì thế cô bước thấp bước cao chạy xuống dưới lầu.

Có thể là bởi vì quá mức khẩn trương, Ôn Hinh chạy vội chạy vàng làm rớt đi chiếc dép lê bằng vải trên chân giống như trong phim hoạt hình vậy.

Cô kích động nhìn thoáng qua chung quanh, thấy trong nhà lúc này không có người khác mới thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đi lại dép lê vào chân.

Cũng đúng lúc này, Hoa Tiểu Mạn không biết khi nào thì xuất hiện ở phòng khách.

Khi cô đi về, Ôn Hinh vẫn còn ở trên lầu hai, vì vậy không khỏi vui sướng gọi một tiếng. Bởi vì hôm nay cô cùng Hạ Trí Vũ đính hôn, lại thêm buổi sáng xảy ra chút chuyện không thoải mái, cho nên cô liền bị Hạ Trí Vũ dẫn về nhà họ Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 171: Bị thương

Từ trước tới giờ, cô chưa từng thấy qua căn biệt thự nào lại xa hoa như vậy, vì vậy rất đổi kinh ngạc, trong lòng lại càng xác định phải gả cho Hạ Trí Vũ. Lúc này nhìn thấy Ôn Hinh lại càng cao hứng hơn.

Vốn Ôn Hinh đang hoảng hốt lại bị Hoa Tiểu Mạn đột ngột la to làm kinh sợ, mà cô cũng vừa đúng đi tới đầu cầu thang, vừa thất thần, cả người liền từ trên cầu thang lăn xuống.

"Ôn Hinh!"

Hoa Tiểu Mạn nhìn thấy Ôn Hinh đột nhiên từ trên cầu thang té xuống bị dọa cho sợ hãi, không khỏi chạy vọt tới. Khi cô tới nơi, Ôn Hinh cũng vừa lăn xuống đất.

"Ôn Hinh, em sao rồi?"

Hoa Tiểu Mạn ôm lấy Ôn Hinh, thất kinh la to. Một bàn tay đồng thời vỗ má Ôn Hinh, hy vọng cô tỉnh lại.

Có lẽ là biện pháp của Hoa Tiểu Mạn có hiệu quả, Ôn Hinh vốn đang hôn mê từ từ mở mắt ra.

"Ôn Hinh, sao lại thế này?"

Hoa Tiểu Mạn nhìn thoáng lên trên lầu, cái gì cũng không thấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Ôn Hinh làm sao có thể té từ trên cầu thang xuống chứ? Chẳng lẽ do bất cẩn?

Ôn Hinh mở đôi mắt to mông lung, khi thấy Hoa Tiểu Mạn ôm chính mình, khoé môi giật giật chậm rãi phun ra 3 chữ.

"Lâm Thiên Y..."

Cô còn muốn nói chút gì đó, nhưng mà cảm thấy trên người chỗ nào cũng đau, đầu cũng hỗn loạn, không còn chút sức lực. Kế đó đầu nghiêng sang một bên, ngất xỉu.

"Ôn Hinh? Mau tỉnh, cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy?"

Lâm Thiên Y?

Hoa Tiểu Mạn không khỏi ngừng đầu nhìn lên lầu, đâu còn thấy bóng dáng Lâm Thiên Y. Cô đã nói mà, Ôn Hinh làm sao có thể bất cẩn té từ trên lầu



xuống như vậy, nhất định là do Lâm Thiên Y đẩy. Thật là tức mà, tình huống vừa rồi cô không tận mắt chứng kiến, nếu không cô sẽ ngăn cản mọi chuyện, Ôn Hinh cũng sẽ không té từ cầu thang xuống.

Thế nhưng, vừa rồi chỗ đứng của Hoa Tiểu Mạn là một góc khuất, từ vị trí kia của cô không nhìn rõ chuyện trên lầu, cho nên trước khi Ôn Hinh hôn mê nói ra một cái tên, lại vô tình khiến cho Hoa Tiểu Mạn vốn luôn luôn chán ghét Lâm Thiên Y suy diễn ra cái tình huống kia.

Vào lúc này, Hạ Trí Vũ, Ôn Uyển Thiên, còn có Hạ Từ Ngang nghe được động tĩnh đều chạy tới. Khi thấy Ôn Hinh toàn thân chặt vật không thôi, trán bị đụng bể, đang hôn mê trong lòng Hoa Tiểu Mạn, Ôn Uyển Thiên là người đầu tiên chạy đến.

Bà từ trong lòng Hoa Tiểu Mạn tiếp nhận Ôn Hinh, đầu lòng rơi nước mắt.

"Chuyện này là thế nào? Ai có thể nói cho tôi biết không?"

Ôn Uyển Thiên ôm Ôn Hinh khóc một trận, lúc này mới xoay đầu sang nhìn Hoa Tiểu Mạn. Hoa Tiểu Mạn bất ngờ không chuẩn bị bị Ôn Uyển Thiên đẩy sang một bên, vẫn chưa phản ứng kịp.

Tới khi cô lò mò phản ứng kịp, đối mặt lại là một Ôn Uyển Thiên mặt mang theo nước mắt nhưng tầm mắt lại sắc bén vài phần.

Cô vẫn cho rằng Ôn Uyển Thiên là một người phụ nữ dịu dàng như nước, đoan trang rộng lượng, lần đầu nhìn thấy ánh mắt như vậy, Hoa Tiểu Mạn ngẩn ra, theo bản năng mở miệng nói.

"Là Lâm Thiên Y đẩy Ôn Hinh!"

"Lại là người phụ nữ kia! Bà nó à, tôi không thể tiếp tục tha thứ cho người phụ nữ này được, tôi muốn đuổi cô ta ra ngoài!"

Hạ Từ Ngang ở một bên trầm mặc, mày nhíu lại thật sâu, mím môi không có hé răng.

"Mẹ, chuyện này đợi Duệ về rồi tính sau, việc cấp bách vẫn là mau đưa Ôn Hinh tới bệnh viện."

Hạ Trí Vũ vừa tính tiến lên ôm lấy Ôn Hinh thì Hạ Minh Duệ đã trở về.

Giọng nói lạnh lùng trong lúc mọi người đang vây quanh một người bỗng dưng im bất.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Không đợi Hạ Minh Duệ tới gần, Ôn Uyển Thiên đã hừ một tiếng thật mạnh.

"Trông coi cho tốt người phụ nữ của con đi, đừng để cho cô ta hết lần này tới lần khác tổn thương Ôn Hinh!"

"Ôn Hinh làm sao vậy?"

Lúc này Hạ Minh Duệ chạy tới trước mặt, nhìn Ôn Hinh bị thương nằm trong lòng Ôn Uyển Thiên, đôi mắt thâm thúy trở nên đau lòng, ngay cả khí tức quanh thân cũng trở nên rét lạnh, trở nên gợn dữ. Nhìn thấy bộ dáng Hạ Minh Duệ lúc này, Ôn Uyển Thiên vẫn không quên đồ thêm dầu vào lửa.

"Người phụ nữ kia ở lại nhà họ Hạ, sớm hay muộn cũng là tai họa, di thấy không bằng sớm đuổi đi. Người nhà họ Hạ chúng ta không giữ nổi loại người như vậy!"

Tầm mắt rét lạnh của Hạ Minh Duệ nhàn nhạt đảo qua Ôn Uyển Thiên, để cho bà bất giác ớn lạnh một cái. Khi nào thì Hạ Minh Duệ cũng có loại ánh mắt nhìn thấu lòng người rồi hả? Đây là Hạ Minh Duệ bất cần đời sao?

Không biết vì cái gì khi Ôn Uyển Thiên đối mặt với Hạ Minh Duệ khi đó, trong lòng chợt loé lên kinh hoàng cùng bất an.

Khi ánh mắt thâm trầm giống như mũi tên đảo qua người Hoa Tiểu Mạn, cô lại càng nom nớp lo sợ.

"Nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra? Há?"

Rõ ràng giọng nói Hạ Minh Duệ cực kỳ nhạt, nhạt đến căn bản không nghe ra cảm xúc, nhưng mà Hoa Tiểu Mạn vẫn cảm thấy kinh sợ. Cô thậm chí còn không dám nhìn thẳng cặp mắt tối đen thâm thúy kia của Hạ Minh Duệ, nhất gan trả lời.

"Là Lâm Thiên Y đẩy Ôn Hinh xuống lầu?"

Mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ nheo lại, liếc Hoa Tiểu Mạn một cái. Cái nhìn này đẹp đẽ vô cùng nhưng cũng đồng thời ẩn chứa nguy hiểm, Hoa Tiểu Mạn trong lòng rung mình, nhút nhát trả lời

"Thật ra thì là Ôn Hinh trước khi hôn mê nói vậy!"

"Lâm Thiên Y đâu?"

Hạ Minh Duệ bế Ôn Hinh lên, đi được vài bước mới chậm rì rì quay đầu nhìn thoáng qua.

Hoa Tiểu Mạn nuốt nước miếng, lắp bắp trả lời.

"Tôi, tôi cũng không biết. Có thể vẫn còn ở trên lầu!"

Mãi đến khi Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh đi ra ngoài, Hoa Tiểu Mạn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi áp lực trong nháy mắt đó khiến cho lưng cô đồ đầy mồ hôi.

Hạ Minh Duệ, người đàn ông kia thật sự là càng ngày càng khiến cho người ta nhìn không thấu, mà trên người anh vô tình lại phát ra hơi thở khiến người sợ hãi. Thật sự là người đàn ông nguy hiểm, Hoa Tiểu Mạn ở trong lòng nói thầm.

Sau khi Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh ra ngoài, Ôn Uyển Thiên cũng lười kéo Hạ Từ Ngang đi theo.

Phòng khách trong phút chốc trở nên trống rỗng.

Ánh mắt đen nhánh của Hạ Trí Vũ liếc Hoa Tiểu Mạn một cái. "Em không sao chứ?"

"Không sao!"

Hoa Tiểu Mạn lắc đầu, hiển nhiên có chút không yên lòng.

"Phải rồi, Trí Vũ, em cũng muốn đến bệnh viện với Ôn Hinh, anh không đi sao?"

"Em đi trước đi, anh còn một số việc phải xử lý. Em tới trước, đợi lát anh đến đón em!"

Về mặt Hạ Trí Vũ ôn nhu, Hoa Tiểu Mạn chỉ cảm thấy trong lòng ám áp, ngoan ngoãn gật đầu.

Đợi Hoa Tiểu Mạn đi xong, Hạ Trí Vũ có vẻ đắm chiều nhìn thoáng lên lầu. Lâm Thiên Y như thế nào từ đầu tới cuối đều không xuất hiện? Đây không giống phong cách của cô thì phải?

Chẳng lẽ sợ Duệ trở về, cho nên chính mình vụng trộm chuồn mất?

Hạ Trí Vũ lắc đầu, trong mắt chợt loé lên chút thâm thúy.

Nhưng mà khi anh tính lên lầu đi về phòng làm việc của mình thì dừng lại, không biết như thế nào, anh cảm thấy vẫn nên tới phòng Duệ nhìn một cái.

Phòng ngủ của Hạ Minh Duệ và Hạ Trí Vũ không ở cùng một hướng, ở giữa biệt thự là phòng khách, mà phòng ngủ của hai người lại đối diện nhau.

Hạ Trí Vũ thu hồi chân đang bước lên cầu thang, ngược lại xoay người đi tới phòng Hạ Minh Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 172: Cũng không tệ lắm

Lúc mới bắt đầu, Hạ Trí Vũ vẫn cực kỳ lễ phép gõ cửa, nhưng sau khi gõ vài cái mà bên trong phòng lại không có động tĩnh gì, ánh mắt thâm sâu của Hạ Trí Vũ hơi hoài nghi.

Sau đó anh lại gõ vài cái, nhưng vẫn không có động tĩnh, anh thử thăm dò gọi vài tiếng.

"Lâm Thiên Y? Cô ở đâu? Mau mở cửa, tôi có việc tìm cô!"

Mặc kệ nói như thế nào, Lâm Thiên Y hiện tại cũng là thư ký cho Hạ Trí Vũ anh.

Gần đây trong công ty phát sinh nhiều chuyện khiến cho anh bận đến sứt đầu mẻ trán, cũng không có thời gian xử lý chuyện của Lâm Thiên Y, nguyên nhân là bởi vì việc kinh doanh của công ty bọn họ đang có chiều hướng đi xuống, càng ngày càng tụt dốc, cho nên gần đây Hạ Từ Ngang có chút bất mãn đối với anh.

Hạ Trí Vũ không khỏi cười khò lắc đầu. Anh gõ cửa hồi lâu, cũng gọi rất lâu nhưng bên trong một chút tiếng động cũng không có.

Hạ Trí Vũ thử thăm dò vịn tay nắm đẩy cửa ra, anh không nghĩ tới cửa thể nhưng ‘cạch’ một tiếng mở ra. Anh do dự một hồi, rốt cuộc vẫn lựa chọn đi vào xem.

Nếu là bình thường anh khinh thường loại việc như thế này, hơn nữa lại chưa được chủ nhân cho phép liền đi vào phòng, nhưng mà không biết vì cái gì thái độ hôm nay của anh khác thường cứ như vậy mà bước vào phòng.

Hạ Trí Vũ đi một vòng quanh phòng Hạ Minh Duệ, cho dù là phòng làm việc hay phòng ngủ đều trống không, chỉ có một đôi dép lê xinh xắn bên cạnh phòng ngủ.

Hắn là của Lâm Thiển Y?

Trong phòng Hạ Minh Duệ căn bản không có ai, như vậy Lâm Thiển Y đi nơi nào rồi? Anh không tin bởi vì đây Ôn Hinh xuống lầu mà cô phải chạy trốn.

Trong ấn tượng của anh Lâm Thiển Y không phải người như vậy. Chẳng lẽ thật sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài sao?

Hạ Trí Vũ vốn tính rời đi, nhưng khi ánh mắt anh đảo qua phòng tắm, lại phát hiện cửa phòng tắm mở rộng.

Tò mò, anh cứ như vậy đi tới, chỉ là tình cảnh bên trong khiến cho tim anh nhảy dựng lên.

Trong phòng tắm, một người phụ nữ gần như trần truồng nằm ở đó, tắm chăn mỏng màu trắng nằm trên đất, đã bị nước thấm ướt.

Người phụ nữ tóc tai hỗn độn, ướt sũng dán ở trên sàn nhà, một đôi chân trắng nõn như ngọc lộ ra bên ngoài.

Hạ Trí Vũ chỉ là nhân nhợt lướt qua, liền tránh mắt đi, nhưng vẫn lại không thể không chú ý tới những dấu vết trên người người phụ nữ.

Là một người đàn ông bình thường, anh tự nhiên biết đây là chuyện gì xảy ra.

Chỉ là cô làm sao lại trở nên như vậy? Chật vật như vậy? Khi Hạ Trí Vũ nhìn thấy trên đầu Lâm Thiển Y bị va chạm có vết máu, cùng với vết máu dính trên mặt cô, trong lòng không tự chủ được trở nên hoảng hốt.

Anh không khỏi run rẩy vươn tay thăm dò hô hấp của Lâm Thiển Y, khi phát hiện cô còn thở, không khỏi thở dài một hơi.

Thế nhưng mặc dù còn thở nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y lại trắng bệch như tờ giấy, toàn thân lạnh băng, lại nhìn vết máu đầy đất, Hạ Trí Vũ cảm thấy tình huống không mấy lạc quan.

Xảy ra chuyện gì thế này? Nhưng dưới loại tình huống này cũng không thể để anh nghĩ nhiều, việc quan trọng vẫn nên mau chóng đưa người tới bệnh viện.

Khi nhìn một người phụ nữ trần như nhộng, Hạ Trí Vũ có chút khó xử.

Có điều anh không tránh mắt đi, ngược lại khoé miệng lộ ra ý cười. Người phụ nữ này đáng người cũng không tệ lắm.

Dù sao nên nhìn không nên nhìn anh đều đã nhìn qua rồi.

Hạ Trí Vũ ôm Lâm Thiển Y, đem người trực tiếp đặt lên giường. Hạ Trí Vũ vốn tính tìm một bộ quần áo cho cô nhưng mà nghĩ nghĩ lại thôi, đi bệnh viện quan trọng hơn, lỡ như người phụ nữ này chết thì không tốt lắm.

Vì thế anh qua loa lấy khăn trải giường trong phòng Hạ Minh Duệ quấn lên người Lâm Thiển Y, lái xe đưa người vào bệnh viện.

Hạ Trí Vũ một thân quần áo tây trang cắt may khéo léo, ôm gọn lấy thân thể cao lớn của anh. Khi anh ôm Lâm Thiển Y tới bệnh viện lập tức có y tá ân cần chào đón.

Hạ Trí Vũ để Lâm Thiển Y trên giường cứu hộ, mắt thấy cô được kéo đi, con ngươi thâm sâu thoáng hiện ý cười hàm xúc không rõ.

Khi giường cứu hộ của Lâm Thiển Y được kéo đi, Hạ Minh Duệ vừa vặn làm xong thủ tục nhập viện cho Ôn Hinh, theo một hướng khác rời đi.

Trong phòng bệnh Ôn Hinh, một đám người vây quanh.

Cái trán bị thương của Ôn Hinh đã được xử lý tốt, cũng băng bó cố định. Bác sĩ nói không có trở ngại gì, ở lại quan sát vài ngày là được. Chẳng qua trên người bị bầm tím vài chỗ do té từ cầu thang xuống, va chạm mà thành, cũng không nghiêm trọng gì.

Thời điểm Ôn Hinh tỉnh lại sắc mặt có chút tái nhợt, cô liếc thấy Hạ Minh Duệ ở trước mặt đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt loé lên, đôi môi hơi trắng bệch đồng mở.

"Lâm Thiển Y..."

"Con yên tâm, có cô ở đây, người phụ nữ kia không dám làm gì con đâu!"

Ôn Uyển Thiển nắm tay Ôn Hinh, vẻ mặt từ ái. Khi nhắc tới Lâm Thiển Y, biểu tình trên mặt lại trở nên âm ngoan.

"Cô!"

Lúc này Ôn Hinh mới phản ứng kịp, chung quanh còn có những người khác, không khỏi thu hồi ánh mắt trên người Hạ Minh Duệ, ngược lại nhìn về phía Ôn Uyển Thiên.

Cô đang nói gì vậy? Mọi chuyện là như thế nào? Lâm Thiên Y sẽ không chết chứ? Cô vì cái gì không thấy cô ấy?

Ánh mắt Ôn Hinh dao động không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, xem ra tinh thần không được tốt lắm. Ôn Uyển Thiên còn tưởng rằng Ôn Hinh lo lắng Lâm Thiên Y còn có thể trở lại hại cô, vì thế bất mãn mở miệng.

"Ôn Hinh à, con không phải sợ, chỉ cần cô ở đây một ngày liền sẽ không cho người ta tới khi dễ con. Lâm Thiên Y, cái con đàn bà khôn kiếp đó lại dám đẩy con xuống cầu thang, cô sẽ không bỏ qua cho cô ta!"

Ôn Hinh trừng mắt nhìn, có chút mơ hồ.

Lâm Thiên Y đẩy cô xuống cầu thang ư? Nhưng sự tình lại không phải như thế, nói vậy Lâm Thiên Y hẳn là không có việc gì chứ?

Cũng không biết vì cái gì khi biết được Lâm Thiên Y không có việc gì, trong mắt Ôn Hinh thoáng qua chút thất vọng. Nhưng mà cô cũng không có giải thích việc Lâm Thiên Y không đẩy mình, ngược lại lựa chọn im lặng.

"Cô..."

Ôn Hinh yếu ớt gọi Ôn Uyển Thiên một tiếng, trong giọng nói đầy áp mùi vị làm nũng. Ôn Uyển Thiên cũng cúi nhìn cô một cái, ánh mắt mập mờ. Cuối cùng bà đem tầm mắt lạnh giễu cợt chuyển hướng sang Hạ Minh Duệ.

"Dì nói Minh Duệ à, Ôn Hinh đã bị người phụ nữ kia hại thành như vậy, con chẳng lẽ không nên cho Ôn Hinh chúng ta một cái công đạo sao? Cứ tùy ý để người phụ nữ kia làm mưa làm gió thế à? Phải biết rằng nhà họ Hạ chúng ta là danh môn vọng tộc, nếu thực đem người phụ nữ như vậy cưới vào cửa, hừ!"

Câu nói kế tiếp Ôn Uyển Thiên cũng không hoàn toàn nói ra miệng, nhưng mà người ở đây đều biết ý tứ của bà là gì.

Vẫn đứng trước giường Ôn Hinh, Hạ Minh Duệ trầm mặc không có mở miệng, ánh mắt nhàn nhạt lờ mờ Ôn Uyển Thiên một cái. Cái nhìn này không có cảm xúc gì, nhưng mà cũng đủ làm người ta trong lòng rét run.

Ôn Uyển Thiên bị ánh mắt thâm sâu của Hạ Minh Duệ làm bà phải tránh mắt đi, bà thọt thọt eo Hạ Từ Ngang. Bình thường Hạ Từ Ngang cũng cực kỳ cung chiều Ôn Hinh, dường như xem cô là con gái mà đối đãi.

Hạ Từ Ngang liếc Hạ Minh Duệ một cái, trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 173: Cô đi nơi nào?

"Ba mặc kệ con với người phụ nữ kia có quan hệ gì, nhưng ba tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho người khi dễ Ôn Hinh. Loại phụ nữ này không xứng bước vào cửa nhà họ Hạ, cho dù muốn cưới, cũng phải cưới một người như Ôn Hinh vậy."

"Chú!"

Nghe được Hạ Từ Ngang nói như vậy, một đôi bàn tay chờ mong cùng bất an của Ôn Hinh khuấy động dưới chiếc chăn mềm của bệnh viện, đôi má đỏ bừng một mảnh. Cô thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc Hạ Minh Duệ một cái.

Nhưng mà khuôn mặt Hạ Minh Duệ cương cứng, toàn thân tản ra khí tức lạnh lùng không cho người tiếp cận.

Ôn Hinh không khỏi sợ hãi hỏi.

"Anh Duệ, là Ôn Hinh chọc anh không vui sao? Nếu là như vậy, để Ôn Hinh giải thích cho anh!"

"Không phải lỗi của em, Ôn Hinh. Anh sẽ để cho cô ấy trả cho em một cái công đạo, anh sẽ dẫn cô ấy tới trước mặt em tùy em xử trí!"

Tầm mắt lạnh băng mang theo chút suy nghĩ của Hạ Minh Duệ khiến Ôn Hinh nhìn mà có chút không rõ.

"Không cần, anh Duệ! Tiểu Thiên cô ấy cũng không phải cố ý, hơn nữa em cũng không phải người nhỏ mọn như vậy, chuyện này tới đây xem như kết thúc!"

Ôn Hinh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn cẩn thận nhìn Hạ Minh Duệ, đôi mắt phượng hẹp dài quá mức thâm thúy cho nên cô căn bản không nhìn thấu, càng không biết giờ phút này trong lòng Hạ Minh Duệ đang nghĩ gì. Anh là vì lo lắng cho Lâm Thiên Y sao?

Vì cái gì cô lại cảm thấy anh không vui?

Có phải cô làm sai chỗ nào rồi không? Trong lòng nghĩ như vậy, Ôn Hinh lại càng ảo não. Tất cả đều là lỗi của Lâm Thiên Y, anh Duệ là của cô, đều vì sự xuất hiện của Lâm Thiên Y, anh Duệ mới có thể bị cô ta đoạt mất.

"Không được, nếu cô ấy đã làm sai chuyện thì nên chịu sự trừng phạt. Em không cần lo lắng, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi!"

Ánh mắt trấn an của Hạ Minh Duệ khiến cho Ôn Hinh có chút an tâm, nhưng mà cô vẫn có chút lo lắng.

"Anh Duệ, thật sự không cần đâu. Em không sao, anh không cần làm khó Tiểu Thiên!"

"Đứa ngốc, nói cái gì vậy. Nếu người phụ nữ kia có thể có nửa phần lương thiện của con thì con cũng sẽ không nằm trong bệnh viện rồi!"

Ôn Uyển Thiên oán trách liếc nhìn Ôn Hinh một cái, trong mắt tràn đầy không đồng ý.

"Cô..."

Ôn Hinh gọi Ôn Uyển Thiên một tiếng, ý tứ làm nũng trong đó hết sức rõ ràng.

"Anh Duệ, anh đi đâu vậy?"

Nhìn bóng dáng cao ngất của Hạ Minh Duệ từ trong phòng bệnh đi ra, Ôn Hinh có chút nóng nảy. Anh muốn đi tìm Lâm Thiên Y sao? Bỏ lại cô còn đang nằm viện ư?

Hạ Minh Duệ dừng bước, không có quay đầu lại mà ôn hoà nói.

"Ngoan, em trước cứ nằm trong này, anh ra ngoài một chuyến, sẽ quay về ngay!"

"Anh Duệ, em thật sự không có vấn đề gì, anh không cần đi tìm Tiểu Thiên gây phiền toái. Cô ấy thật sự không phải cố ý, là bản thân em không cẩn thận..."

Lời tiếp theo của Ôn Hinh căn bản Hạ Minh Duệ không có nghe đến, mà chậm rãi đi ra ngoài. Sắc mặt của anh không tốt, nếu Ôn Hinh thật sự do Lâm Thiên Y đẩy xuống lầu, như vậy anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô.

Hạ Minh Duệ nguyên là gọi điện cho Lâm Thiên Y nhưng lại không ai bắt máy. Lúc này sắc mặt Hạ Minh Duệ tương đối âm trầm, có thể so với trời u ám, có khả năng có sấm sét.

Sau đó anh lại gọi thêm mấy lần nhưng vẫn không ai nghe máy.

Tức giận, Hạ Minh Duệ lái xe trở về biệt thự nhà họ Hạ, lúc này đã là đêm khuya, đoán chừng Lâm Thiên Y đang ở nhà đi?

Anh vốn tưởng có thể do Lâm thiên Y ngủ thiếp đi nên không nghe điện thoại anh gọi, dù sao anh đem cô lăn qua lộn lại tới trễ như thế cơ mà.

Nhưng khi anh trở lại phòng ngủ chính mình, nhìn đến giường lớn hỗn độn trống không, trong mắt anh cơ hồ đã phun ra lửa. Người phụ nữ chết tiệt, hơn nửa đêm lại đi đâu rồi hả?

Hạ Minh Duệ tìm bên trong phòng làm việc một lần, không thấy người.

Sau đó anh nhìn thấy đôi dép lê của Lâm Thiên Y trên sàn, còn có quần áo bị rách của cô, giống y như lúc anh rời đi vậy, căn bản là không hề thay đổi, tuy nhiên khăn trải giường lại không thấy.

Hạ Minh Duệ lại đi tìm thêm một vòng, mới phát hiện cửa phòng tắm đang mở, anh liền bước vào.

Trên mặt đất có một tấm chăn mỏng ẩm ướt, không ra hình dạng gì, Hạ Minh Duệ hoài nghi đi tới nhặt chăn lên.

Đột nhiên ánh mắt của anh ngưng lại, trên mặt đất hình như có một chỗ màu đỏ sẫm. Anh lấy tay quét lên, đặt ở mũi người người, đây là mùi máu?

Là máu của ai? Ôn Hinh nói là Lâm Thiên Y đẩy cô xuống lầu, như vậy nói cách khác Ôn Hinh đã tới nơi này ư? Vậy đây là máu của Ôn Hinh? Giữa bọn họ tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Đánh nhau rồi hả?

Hạ Minh Duệ nhú mào, đem chăn mỏng trực tiếp ném vào trong thùng rác. Lâm Thiên Y đi đâu rồi chứ? Anh phát hiện quần áo của Lâm Thiên Y cơ bản là không thiếu bộ nào, trong phòng chỉ mất đi mỗi tấm khăn trải giường.

Sắc mặt Hạ Minh Duệ càng ngày càng âm trầm, chẳng lẽ người phụ nữ này bọc khăn trải giường rồi đi ra ngoài ư?

Trên giường hỗn độn, điện thoại của Lâm Thiên Y rõ ràng an tĩnh nằm ở nơi đó, túi xách gì gì đó của cô đều ở đây, giày cao gót cũng vậy, toàn bộ đều không mất đi, như vậy người phụ nữ này tan biến vào không khí ư?

Cũng không biết Hạ Minh Duệ nghĩ tới cái gì, sắc mặt thay đổi vô cùng đáng sợ. Anh không khỏi ba bước thành hai bước đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, không thấy có dấu vết nhảy lầu! Trái tim vẫn thấp thòm mới hơi chút thả lỏng.

Buổi tối khuya cô có thể đi đâu chứ? Không mang giày cũng không mặc quần áo, chỉ quấn cái khăn trải giường, chuyện này không giống chuyện mà Lâm Thiên Y sẽ làm.

Hạ Minh Duệ cẩn thận suy nghĩ, thời điểm Ôn Hinh đi bệnh viện chỉ có anh hai của anh không đi...

Hạ Minh Duệ bình tĩnh đi tới trước cửa phòng làm việc Hạ Trí Vũ, anh gõ cửa, bên trong không tiếng động. Hạ Minh Duệ mím môi, nếu mà anh hai có trong đó nhất định sẽ lên tiếng, vì thế anh lại đến phòng ngủ Hạ Trí Vũ, cũng không ai ở đây.

Hạ Minh Duệ nhíu mày, sắc mặt đen thui, đôi mắt đỏ đẫm thâm thuy phát ra tia nhìn sắc lạnh.

Anh lấy điện thoại gọi cho Hạ Trí Vũ.

"Alo!"

Bên kia đầu dây, giọng nói Hạ Trí Vũ nghe cực kỳ mệt mỏi.

"Anh ở đâu?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lạnh buốt, giống như gió tây bắc thổi vù vù trong ngày đông, rét thấu xương.

"Bệnh viện!"

Hạ Trí Vũ ngáp một cái, nhìn thoáng qua Lâm Thiên Y trên giường, ánh mắt chợt loé.

"Ồ chỗ Ôn Hinh sao? Lúc đi tôi không gặp anh!"

"À, không phải, anh ở cùng một chỗ với Lâm Thiên Y!"

"Cái gì?"

Nghe được ba chữ Lâm Thiên Y, khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ trở nên khản trương. Anh hơi hơi nheo lại đôi mắt phượng hẹp dài, giọng nói càng thêm sắc bén như dao.

"Hai người ở bệnh viện làm gì?"

"À, Lâm Thiên Y nằm viện, em mau đến xem đi. Anh mệt đến không chịu nổi, mấy ngày nay thường xuyên tăng ca làm việc, phải về ngủ bù!"

Giọng nói Hạ Trí Vũ nghe qua trầm thấp khàn khàn mỗi một, anh đọc số phòng bệnh cho Hạ Minh Duệ xong thì cúp máy.

Thật sự là gần đây việc công ty nhiều quá, anh mệt chết đi được. Có điều Hạ Minh Duệ có vẻ cực kỳ để ý Lâm Thiên Y thì phải?

Nó trước kia không phải cực kỳ chán ghét phụ nữ sao, duy nhất để ý chỉ có một người đó là Ôn Hinh. Ba năm không gặp, Hạ Minh Duệ trái lại thay đổi không ít, ừm, anh có nên thử đoạt lấy Lâm Thiên Y để giúp tạo một cơ hội cho nó và Ôn Hinh không đây?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 174: Không chết được

Cũng không biết bây giờ Ôn Hinh và Lâm Thiên Y, người nào chiếm vị trí quan trọng trong lòng Hạ Minh Duệ nhỉ?

Dọc theo đường đi Hạ Minh Duệ từng từng tượng ra rất nhiều tình huống khi gặp Lâm Thiên Y, anh nghĩ tới khả năng lạnh lùng chống đỡ, hay như phần nộ gầm thét, chỉ là không nghĩ tới cái người phụ nữ đáng giận kia cư nhiên bị bọc thành một cái bánh chưng, lẻ loi nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh khiến cho anh đang phần nộ trở nên hồ đồ.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ, Hạ Trí Vũ tao nhả từ trên ghế đứng dậy.

"Em đến rồi! Vậy chuyện trong này liền giao cho em, anh đi thăm Ôn Hinh đây!"

Trên mặt Hạ Trí Vũ không khó nhận ra sự mệt mỏi, khuôn mặt tuần tú rõ ràng có thể thấy được vành mắt đen. Rõ ràng là mấy ngày nay Hạ Trí Vũ đều trải qua không tốt lắm.

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y đang nằm trên giường, trong mắt chợt loé lên sự tàn bạo, người phụ nữ này như thế nào lại biến thành như vậy rồi? Đây hẳn không phải vì đây Ôn Hinh xuống lầu, chính mình lại làm mình bị thương nặng như vậy, để tranh thủ sự đồng tình của anh chứ?

"Cô ấy bị sao vậy? Bị thương ở đâu?"

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt hỏi, nhưng mà khó có thể bỏ qua khí tức âm lãnh tản ra xung quanh anh.

"À, đầu bị va chạm, chảy không ít máu, khi đó còn hôn mê nữa. Còn có bấp dùi chân trái có dấu hiệu gãy xương, bác sĩ đã kiểm tra qua cho cô ấy, cũng đã bó bột, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao!"

Hạ Trí Vũ lấy áo khoác tây trang vắt ở trên ghế lên, đi tới vài bước lại đột nhiên dừng lại. Anh quay đầu, sâu xa liếc nhìn Hạ Minh Duệ một cái.

"Anh nói này, đàn ông có nhu cầu là lẽ hiển nhiên, nhưng mà em cũng không tất yếu phải chơi đùa ngoạn độc như vậy chứ?"

Nói xong Hạ Trí Vũ lại như cười như không đưa mắt nhìn Lâm Thiên Y trên giường bệnh, dù là hôn mê nhưng hàng lông mày vẫn cau chặt như trước.

Nhưng mà Hạ Trí Vũ hình như lại cảm thấy mình thôi lửa chưa đủ lớn, vì vậy anh cúi đầu, cọ cọ mũi mình, vẻ mặt có chút dăm chiêu, sau đó ngẩng đầu cũng không quản sắc mặt Hạ Minh Duệ giờ phút này có bao nhiêu khó coi, nói.

"À, còn nữa, ít nhất em xong việc cũng nên mặc quần áo lại cho cô ấy chứ. Em như vậy thật sự không tốt chút nào. Nếu không phải anh tới kịp thời, con mèo hoang này của em chỉ sợ bị em đùa chết rồi! Lúc anh ôm cô ấy tới bệnh viện, cô ấy chỉ còn một hơi thở thôi!"

Khuôn mặt tuần tú của Hạ Minh Duệ đang bị đè nén đến đáng sợ, đôi con ngươi đen nhánh dấy sóng mãnh liệt, tựa như sắp nổi bão lớn.

Ánh mắt đánh giá của Hạ Trí Vũ như có như không quan sát Hạ Minh Duệ. Trước kia anh chỉ cảm thấy đứa em này của mình có chút bất cần đời, nhưng không nghĩ tới nó cư nhiên còn có sở thích này! Thật sự là không thể đánh giá người bằng vẻ bề ngoài mà!

"Em đó, kiểm chế chút đi, con mèo hoang này của em trên người dấu vết rất nhiều nha. Bác sĩ nói hôm qua cô ấy mới ra viện, hôm nay lại vào, lúc đó lại còn mắng cho anh một trận, nói anh như thế nào lại không biết thương tiếc phụ nữ!"

Đột nhiên, Hạ Trí Vũ kẻ sát vào Hạ Minh Duệ, một tay vỗ lên bả vai Hạ Minh Duệ.

"Em xuống tay cũng không cần phải ngoạn độc vậy chứ? Bác sĩ nói dạ dày cô ấy xuất huyết, hôm qua tình trạng cũng không nghiêm trọng như vậy, hôm nay thì nặng hơn không ít, bây giờ còn phát sốt cao, tiếp tục như vậy, người này không chịu nổi a, anh nghĩ tới mà đau lòng!"

Hơn nữa, nếu em cũng không có cách ăn nói với Ôn Hinh, chỉ bằng đưa người cho anh, anh sẽ chiều cô cô ấy thật tốt!"

"Anh nói cái gì? Cô ấy ngày hôm qua vào bệnh viện?"

Sao lại thế này?

Hạ Minh Duệ với đôi mắt âm u khiến người ta đoán không ra anh suy nghĩ gì.

"Anh làm sao mà biết? Chuyện này phải hỏi chính em chứ? Em cũng không biết, người khác làm sao có thể biết?"

Hạ Trí Vũ nhún vai, từ chối cho ý kiến, sau đó anh vỗ vỗ bả vai Hạ Minh Duệ.

"Thôi được rồi, cũng không còn sớm, anh đi thăm Ôn Hinh, trời cũng sắp sáng rồi!"

Không thấy Hạ Minh Duệ trả lời, Hạ Trí Vũ cũng không để ý. Nó vốn là cái dạng này mà.

Khi nào thì Hạ Trí Vũ đi, Hạ Minh Duệ cũng không có tâm tư tìm tòi nghiên cứu. Anh chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn cô gái với khuôn mặt tái nhợt trên giường bệnh kia.

Đôi con ngươi đen nhánh giống như ngôi sao loé sáng, hư ảo.

Sau một lúc lâu, Hạ Minh Duệ mím môi, biểu tình trên mặt từ đầu tới cuối đều nhàn nhạt, có chút âm u, khiến người ta đoán không ra giờ phút này trong lòng anh đang nghĩ gì.

Anh kéo ghế mà Hạ Trí Vũ đã ngồi ở một bên qua, vô cùng tao nhả ngồi xuống.

Ở cự ly gần, khuôn mặt Lâm Thiển Y trắng xanh gần như trong suốt. Anh không khỏi âm thầm đánh xuống giường một cái, thầm mắng một tiếng.

Chết tiệt mà!

Nếu tối hôm nay không có Hạ Trí Vũ, người phụ nữ này có phải hay không sẽ biến mất?

Thế nhưng sự hoảng sợ cùng nỗi sợ hãi mất mát trong tim anh là sao?

Người phụ nữ này không thể để anh an tâm được chút nào ư?

Còn nữa, thương tổn trên người cô rốt cuộc là do đâu mà ra? Người phụ nữ này lại không mặc quần áo liền té xỉu trong phòng tắm nhà mình vậy ư?

Lúc này anh cũng không còn tâm tư để suy nghĩ lời Hạ Trí Vũ nói khi nãy, giờ phút này trong mắt anh chỉ có người phụ nữ bị thương trước mặt này thôi.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn đến vết thương trên đầu của Lâm Thiển Y, ánh mắt tối đi. Tầm mắt nhìn tới chân trái bó bột của cô, trong lòng một ngọn lửa giận bốc lên.

Người phụ nữ này tự mình hại mình sao chứ?

"Anh Duệ..."

Đúng lúc này, Ôn Uyển Thiên cùng Hoa Tiểu Mạn một trái một phải dìu Ôn Hinh đi đến.

Hạ Minh Duệ quay đầu, nhìn thấy sắc mặt trắng xanh y như vậy của Ôn Hinh, một đôi mắt bồ câu ngầy thơ loé sáng, lại mang theo chút ít ưu thương cùng buồn bã.

"Ôn Hinh, sao em lại tới đây?"

Hạ Minh Duệ nhíu mày, bất mãn đứng dậy. Hoa Tiểu Mạn cực kỳ tự giác nhường chỗ cho Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh vào lòng, trong mắt không cách nào che giấu đau lòng cùng dịu dàng.

"Em nghe anh Vũ nói Tiểu Thiên cô ấy bị thương phải không? Em có chút lo lắng cho cô ấy, nên tới đây thăm!"

Ôn Hinh thuận theo nép vào lòng Hạ Minh Duệ, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người người đàn ông này, cô không khỏi tham luyến hít sâu, trên mặt vẫn là biểu hiện quan tâm, yếu ớt.

Hoa Tiểu Mạn không đồng ý nhìn Ôn Hinh một cái, cảm thấy Lâm Thiển Y người phụ nữ như vậy hoàn toàn là gieo gió gặt bão, cũng do Ôn Hinh tâm tính thật tốt. Nếu đổi lại là cô, cô bất quá một cước đạp cho Lâm Thiển Y tỉnh dậy, nếu không cô không phải Hoa Tiểu Mạn.

"Em đó!"

Hạ Minh Duệ cứng chịu nhéo cái mũi nhỏ của cô, không biết nên nói cái gì thì được.

"Đúng rồi, anh Duệ, Tiểu Thiên cô ấy không sao chứ?"

Ôn Hinh chớp chớp đôi mắt to ngập nước, cái đầu nhỏ từ trong lòng Hạ Minh Duệ thò ra nhìn về phía giường bệnh Lâm Thiển Y.

"Cô ấy ư, không chết được! Em không cần lo lắng, chỉ cần trở về nghỉ ngơi thật tốt là được!"

"Không được, một mình Tiểu Thiên ở trong đây sẽ rất cô đơn, em ở lại cùng cô ấy, cùng anh Duệ ở một chỗ!"

Ôn Hinh có chút làm nũng dậm chân, bĩu môi, khẩn cầu nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ.

Từ lúc Hạ Minh Duệ rời khỏi phòng bệnh của cô, trong lòng cô liền vẫn không thoải mái, cực kỳ lo sợ nghi hoặc. Cô đoán chừng Hạ Minh Duệ nhất định là đi tìm Lâm Thiển Y. Quả thật không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 175: Đi theo anh



Người phụ nữ kia dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà dám cùng cô tranh giành anh Duệ chứ? Ba năm trước đây người anh Duệ thích là cô, vậy thì ba năm sau vẫn giống như vậy.

Mãi đến khi anh Vũ đến thăm cô, anh nói anh Duệ ở trong phòng bệnh Lâm Thiển Y, mà phòng bệnh Lâm Thiển Y vừa vặn cách phòng cô không xa. Cô lúc này dưới sự ngăn cản năm lần bảy lượt của cô và Hoa Tiểu mẫn cuối cùng cũng chạy đến xem Lâm Thiển Y.

Trên thực tế cô chỉ muốn đến xem xem cô ta có chết hay chưa, quan trọng hơn là cô tới gặp anh Duệ của cô.

"Được rồi Ôn Hinh, đừng nháo nữa, anh dẫn em về nghỉ ngơi!"

Hạ Minh Duệ giúp Lâm Thiển Y đắp chăn, ánh mắt đen nhánh làm người ta không thấy rõ cảm xúc chân thật của anh.

"Không cần đâu, anh đi rồi, Tiểu Thiển làm sao bây giờ?"

Ôn Hinh không thuận theo túm chặt tay Hạ Minh Duệ.

"Không cần lo lắng cho cô ấy, em lo cho mình là được rồi! Ngoan nào, theo anh về phòng bệnh của em!"

"Không muốn đâu, em muốn ở cùng với anh, không có anh em ngủ không được!"

Ôn Hinh bấu môi, vẻ mặt không tình nguyện.

Hạ Minh Duệ bắt đắc dĩ, đành phải vỗ vỗ đầu cô trấn an.

"Ai nói anh sẽ rời đi?"

"Nhưng mà anh không ở lại với Tiểu Thiển sao?"

Ôn Hinh trừng to mắt, vẻ mặt vô tội nhìn anh.

"Yên tâm đi, anh sẽ không đi. Về chuyện của Lâm Thiển Y anh sẽ bố trí người tới chăm sóc cô ấy!"

"Thật sao?"

Ôn Hinh chớp đôi mắt to lấp lánh, vẻ mặt hồn nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Duệ.

"Thật đó, đi thôi!"

Ôn Hinh lúc này mới cẩn thận đi theo Hạ Minh Duệ rời khỏi phòng bệnh Lâm Thiển Y, vừa đi vừa không quên quay đầu lại nhìn Lâm Thiển Y, giống như cô thật sự không nỡ để Lâm Thiển Y một mình.

Hạ Minh Duệ dẫn Ôn Hinh về lại phòng bệnh nằm xuống, bản thân cũng thuận theo ngồi ở bên giường Ôn Hinh. Ôn Hinh hoàn toàn ôm lấy cánh tay của anh, híp mắt lại, vẻ mặt thoả mãn vô cùng.

Hạ Minh Duệ muốn rút tay mình về, nhưng mà lại bị cô ôm chặt như vậy, lại không thể ngăn cản, chỉ có thể tùy ý cô như vậy.

Không còn cách nào khác, Hạ Minh Duệ đành phải gọi cho Lộ Phi, để cho anh tạm thời tới chăm sóc cho Lâm Thiển Y.

Ngược lại sau khi Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, Ôn Hinh tò mò chớp đôi mắt to đen như mực, khó hiểu nhìn Hạ Minh Duệ.

"Anh Duệ, Lộ Phi là ai? Là bạn tốt của anh sao? Sao Ôn Hinh lại không biết anh ấy?"

Trước kia, Hạ Minh Duệ rất ít thân thiết cùng người khác, cho dù có đi nữa cũng là đám bạn ăn chơi với anh. Những người đó Hạ Minh Duệ chưa bao giờ dẫn họ tới gặp cô, nhưng mà Ôn Hinh biết đó là vì anh bảo vệ cô, không muốn cô quen biết những người không tốt.

Nhưng mà xem cách nói chuyện vừa rồi của anh Duệ, Lộ Phi kia nhất định có quan hệ không tầm thường với anh.

"Anh ấy?"

Hạ Minh Duệ nhíu mày, vẻ mặt không chút gọn sóng.

"Anh ấy là bạn anh quen biết ở nước ngoài!"

"À..."

Lông mi dài mà dày của Ôn Hinh chớp chớp.

Hạ Minh Duệ giúp cô đắp chăn, giọng nói dịu dàng hiếm có.

"Ngủ đi, trời sắp sáng rồi!"

"Nhưng mà em ngủ thiếp đi, anh bỏ đi thì làm sao?"

Ôn Hinh mở to đôi mắt bỏ câu trắng đen rõ ràng, sáng lấp lánh xem xét anh. Về mặt kia rõ ràng là của một đứa con nít được lợi còn ra vẻ.

"Làm sao có thể? Yên tâm ngủ đi!"

Hạ Minh Duệ bày ra vẻ mặt nghiêm túc lườm cô một cái. Ôn Hinh bị anh khề trưng mắt, thành thật nhắm mắt lại, bộ dáng an phận nhìn đáng yêu vô cùng. Khuôn mặt tuần tú vẫn đầm chiêu của Hạ Minh Duệ không khỏi trở nên nhu hoà hơn.

Cô nhóc này!

Lộ Phi vốn đang ngon giấc ở nhà mình, lại bị một cú điện thoại của Hạ Minh Duệ kéo tỉnh, nhất thời khóc không ra nước mắt.

Có làm hay không? Anh bề bộn nhiều việc lắm biết không? Cả ngày hết bận cái này tới bận cái kia. Hạ Minh Duệ thì ngược lại, cả ngày thoải mái nhàn nhả làm cậu ấm, nhưng anh thì?

Lộ Phi dường như vừa nhắm mắt vừa mặc đồ, khi anh tới bệnh viện, sắc trời đều đã sáng tỏ, đáng thương cho anh phải thức rất khuya mới được đi ngủ.

Bất quá nghĩ tới người nằm viện là Lâm Thiển Y, trong lòng anh cuối cùng cũng có chút cân bằng, có mỹ nữ ở bên, hẳn là chuyện tốt nha. Anh đã lâu không có thời gian ra ngoài tìm phụ nữ rồi.

Cho dù trong lòng ngẫm nghĩ chuẩn bị hình dung người phụ nữ Lâm Thiển Y bị thương, nhưng mà khi anh thấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Lâm Thiển Y trên giường bệnh vẫn bị dọa cho nhảy dựng lên.

Không thể nào? Đây là chuyện gì vậy? Sao lại thảm đến thế? Chẳng lẽ bởi vì miệng người phụ nữ này độc quá nên bị người ta đánh hội đồng ư?

Trời ạ!

Trời sáng, Hạ Minh Duệ vẫy tay với Ôn Uyển Thiển cùng Hoa Tiểu Mạn, ý bảo bọn họ về nghỉ ngơi đi.

Cũng lặn qua lộn lại hơn nửa buổi tối, hai người sớm có chút mệt mỏi. Nếu không vì Ôn Uyển Thiển vẫn còn ở chỗ này, Hoa Tiểu Mạn sớm đã về nhà ngủ một giấc. Cô bắt quả là vì tương lai phải gả cho Hạ Trí Vũ, mà Ôn Uyển Thiển vừa khéo lại là mẹ chồng tương lai của cô, dù thế nào, cô cũng cần phải biểu hiện thật tốt trước mặt bà chứ, đúng không?

"Dì, Hoa Tiểu Mạn, hai người đi về trước nghỉ ngơi đi, một mình tôi ở lại đây chăm sóc Ôn Hinh là được rồi!"

Nghe Hạ Minh Duệ nói vậy, Ôn Uyển Thiển sâu xa nhìn anh một cái, Hoa Tiểu Mạn theo sát sau lưng bà, hai người cứ như vậy rời đi.

Thời điểm bắt đầu tới ca trực, mới có bác sĩ một lần nữa tới kiểm tra cho Ôn Hinh. Miếng vết thương trên trán lần nữa được xử lý băng bó lại.

Nhìn chung mà nói vết thương trên người Ôn Hinh không phải quá nghiêm trọng, hơn nữa cầu thang kia bằng gỗ, nếu là đá cẩm thạch thì thương tổn sẽ không ít như vậy. Huống hồ, thời điểm Ôn Hinh ngã từ cầu thang xuống, hai tay gắt gao bảo vệ đầu, cho nên cũng không quá đáng ngại, chỉ là lúc ấy bị hoảng sợ thôi.

Còn về phần các vết bầm tím do va chạm trên người, vốn không phải chuyện lớn gì, thoa chút thuốc là được.

Vì vậy sau khi Hạ Minh Duệ để Ôn Hinh làm một lượt các kiểm tra toàn thân xong, xác định không có việc gì, mới làm thủ tục xuất viện. Dù sao Ôn Hinh cũng không thích ở trong bệnh viện, trong bệnh viện nơi nơi đều có mùi thuốc sát trùng, khiến cho cô đặc biệt khó chịu.

Hạ Minh Duệ trực tiếp đưa Ôn Hinh về biệt thự nhà họ Hạ, lúc này đã hơn 9 giờ, Ôn Uyển Thiển cũng vừa mới tỉnh dậy, dẫn Ôn Hinh vào trong.

"Được rồi, Ôn Hinh, em nghỉ ngơi cho thật tốt. Anh đi làm đây!"

"Dạ!"

Ôn Hinh tha thiết nhìn Hạ Minh Duệ đi ra ngoài. Cô kỳ thật rất muốn đi cùng anh, nhưng mà trên đường về nhà, Hạ Minh Duệ rõ ràng đã cảnh cáo cô, cô phải dưỡng bệnh cho tới khi thân thể hoàn toàn khoẻ mạnh thì mới được đi làm.

Trước kia cô cứ bám ở bên người Hạ Minh Duệ là bởi vì có Lâm Thiển Y cứ lượn lờ che mắt cô, hiện giờ Lâm Thiển Y đã bị điều tới chỗ anh Vũ, rốt cuộc cô có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi. Huống chi cái người phụ nữ kia bây giờ còn đang ở trong bệnh viện, không thể ngay lập tức xuất viện được, khẳng định cô ta sẽ không lại tiếp tục quấy rối anh Duệ của cô rồi.

Sau khi Hạ Minh Duệ rời đi, Ôn Uyển Thiển gọi Ôn Hinh vào phòng mình.

"Ôn Hinh này, theo cô một chút, cô có chuyện muốn nói với con!"

Ôn Uyển Thiên mặc một bộ quần áo ở nhà, vẫn có thể để lộ vóc người xinh đẹp như trước, cả người đều tản ra khí thái bà chủ quý tộc. Bà đi ở phía trước, Ôn Hinh có chút hoài nghi đi sau lưng Ôn Uyển Thiên, trong lòng không khỏi nói thầm. ‘Lúc này cô tìm mình làm gì?’

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 176: Điều tra lộ phi

Ôn Hinh đi theo Ôn Uyển Thiên vào phòng ngủ của bà, Ôn Uyển Thiên quan tâm rót cho cô một ly nước trái cây mới ép xong. Ôn Hinh cầm trong tay ngồi trên ghế sofa, từ từ uống.

"Cô, cô tìm con có chuyện gì?"

Đối với Ôn Uyển Thiên, Ôn Hinh hết sức tôn trọng, bởi vì cô vốn là con gái riêng của nhà họ Ôn. Từ nhỏ đã bị hai chị của mình khi dễ, duy chỉ có người cô này thường xuyên đón cô sang nhà họ Hạ, cô mới có thể quen biết hai anh em xuất sắc là Hạ Minh Tứ và Hạ Minh Duệ.

Anh Tứ đối với cô rất tốt, luôn dịu dàng săn sóc, mỗi lần lại khiến cho cô đắm chìm trong sự dịu dàng của anh không cách nào thoát ra được.

Anh Duệ tuy người có chút lạnh lùng, có chút bá đạo, đôi khi ở trước mặt Hạ Minh Duệ cô cũng phải nơm nớp lo sợ. Cô cũng đoán không ra trong lòng Hạ Minh Duệ rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Nhưng mà Hạ Minh Duệ cùng Hạ Minh Tứ đều đối với cô rất tốt, khoảng thời gian đó cô cảm thấy bản thân cực kỳ hạnh phúc, mặc dù cha và mẹ kế không thích cô, nhưng mà cô có 2 người anh trai thật tình yêu thương cô, còn có một người cô đối xử cực kỳ dịu dàng, mới khiến cho cô cảm nhận được nhiều ấm áp như vậy.

"Ôn Hinh à!"

Ôn Uyển Thiên đột nhiên nắm tay đang cầm ly của Ôn Hinh, giọng nói có chút thành khẩn.

"Dạ!"

Ôn Hinh ngoan ngoãn lên tiếng, bộ dáng cực kỳ nhu thuận.

"Con yêu thằng nhóc Hạ Minh Duệ kia phải không?"

Cặp mắt xinh đẹp của Ôn Uyển Thiên thâm sâu nặng nề, bà nhìn thấy Ôn Hinh lớn lên xinh đẹp động lòng người, trong mắt thoáng hiện chút ám muội.

"Cô?"

Ôn Hinh chớp chớp đôi mắt to màu đen, có chút khó hiểu, cô đột nhiên hỏi cô chuyện này làm gì? Dường như bị nói trúng tâm sự, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng ửng đỏ, rất là đáng yêu.

"Nếu con yêu nó thì cứ nói thẳng với cô, cô sẽ giúp con!"

Ôn Uyển Thiên lại một lần nữa thâm thúy mở miệng, trên khuôn mặt xinh đẹp toàn bộ là sự yêu thương quan tâm của người lớn đối với con nhỏ.

"Dạ, yêu!"

Nghe được Ôn Uyển Thiên nói sẽ giúp mình, Ôn Hinh không khỏi thẹn thùng gật đầu. Cô là cực kỳ yêu anh Duệ!

"Cô, nhưng mà..."

Lúc ban đầu tuy có khó xử nhưng sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh lập tức thay đổi thành sầu khổ, cô có chút mờ mịt chăm chú nhìn Ôn Uyển Thiên ở trước mặt.

"Con nhóc con đó, yêu là yêu, còn nhưng nhị gì nữa?"

Ôn Uyển Thiên oán trách nhìn cô một cái, dường như bất mãn với bộ dáng sợ sệt cùng ấp a ấp úng của cô.

"Nhưng mà anh Duệ chẳng phải đã có vị hôn thê sao? Hơn nữa Tiểu Thiên vẫn cùng anh Duệ ở chung một chỗ, con..."

Ôn Hinh đặt ly xuống, hai tay gắt gao nắm chặt lại, hàm răng cắn cắn đôi môi hồng, một đôi mắt bồ câu giờ phút này đã nhòe đi, dường như lòng đầy ứ khuất.

Khi nghe đến cái tên Lâm Thiên Y, trong thoáng chốc Ôn Uyển Thiên lại trở nên trầm mặc, ánh mắt của bà rất nhanh sau đó trở nên sắc bén.

"Ôn Hinh, hôm nay cô tìm con là vì chuyện này! Cô nghĩ không chỉ là cô, mà ngay cả con cũng chỉ mong sao cho người đàn bà Lâm Thiên Y kia rời đi sớm một chút có đúng không?"

"Nhưng mà Tiểu Thiên cô ấy... hình như cũng yêu anh Duệ thì phải? Hơn nữa, anh Duệ giống như cực kỳ để ý cô ta, con không biết trong lòng anh ấy rốt cuộc còn có con không nữa!"

Ôn Uyển Thiên dường như có ý định đuổi Lâm Thiên Y đi, còn Ôn Hinh thì chỉ mong sao người phụ nữ Lâm Thiên Y kia sớm biến mất, nhưng ngoài mặt lại giả bộ này nọ.

"Ôn Hinh, con cần phải hiểu cho rõ, nếu người phụ nữ kia không rời đi, như thế anh Duệ của con sẽ là của người khác, chẳng lẽ con tình nguyện sao?"

Đôi mắt như hai viên ngọc lưu ly của Ôn Uyển Thiên chớp động, mờ ảo, bà thẳng tắp nhìn Ôn Hinh đang không ngừng đấu tranh trước mặt, đáy lòng cười lạnh.

"Con, con yêu anh Duệ. Con vẫn muốn cùng với anh ấy, nhưng mà..."

Ôn Hinh ngược đôi mắt to đầy nước, điềm điềm đáng yêu nhìn chằm chằm Ôn Uyển Thiên.

"Ôn Hinh, con phải nhớ, một người phụ nữ muốn đoạt được một người đàn ông, tâm phải ngoan độc!"

"Ngwan độc?"

Ôn Hinh thì thảo nhắc lại, trong mắt thoáng hiện sự sắc bén rồi lại biến mất.

"Đúng vậy! Muốn đuổi Lâm Thiên Y đi, bây giờ là cơ hội tốt!"

"Cơ hội gì ạ?"

Ôn Hinh mở to mắt, nhìn chằm chằm vào cô mình. Cô kỳ thật vẫn biết, người cô này vẻ ngoài dịu dàng xinh đẹp nhưng bên trong lại cất giấu tâm tư lạnh lùng, máu lạnh.

"Bây giờ Lâm Thiên Y đang nằm viện, đó là cơ hội của con!"

Ôn Uyển Thiên thâm sâu liếc Ôn Hinh một cái, đến khi Ôn Hinh toàn thân không được tự nhiên mới thu hồi lại ánh mắt sắc bén của mình.

"Con phải thừa dịp Lâm Thiên Y nằm viện mà nhân cơ hội này leo lên giường của Hạ Minh Duệ, tốt nhất là mang thai con của nó, như vậy cho dù Lâm Thiên Y không muốn rời đi cũng không được. Ít nhất con có mang đứa bé nhà họ Hạ chúng ta, như vậy quả thực mà nói, ít nhất chú của con sẽ không nhẫn tâm nhìn con như vậy, đến lúc đó..."

Ôn Uyển Thiên lộ ra một nụ cười tràn ngập mưu mô sâu xa.

"Như vậy thật sự có thể sao?"

Ôn Hinh khó hiểu trừng mắt nhìn, có chút chần chờ.

Có lẽ đây thật sự là một kế sách tốt, cô nhìn ra được anh Duệ vẫn để ý tới mình. Nếu cô thật sự mang thai con anh, như thế...

Khi đó, cho dù anh Duệ có thích Lâm Thiên Y, cũng không thể không nể mặt đứa con trong bụng cô.....

Nghĩ vậy, trong mắt Ôn Hinh hạ quyết tâm, vì anh Duệ cô liều mạng vậy. Ai cũng đừng hòng cướp đi anh Duệ từ tay cô. Người nào cũng không được.

Ôn Uyển Thiên hài lòng nhìn vẻ mặt không ngừng thay đổi của Ôn Hinh.

"Phải rồi, Ôn Hinh, gần đây con giúp cô lưu ý Hạ Minh Duệ một chút nhé, nhất là những người lạ xuất hiện bên cạnh nó."

"Hả? Lời này của cô có ý gì?"

Ôn Hinh khó hiểu, từ trong suy nghĩ vừa rồi khôi phục lại tinh thần, mở to mắt nhìn.

"À... Minh Duệ đứa nhỏ này dù sao cũng đã bỏ đi 3 năm, cô chỉ muốn biết thêm về nó, sau này đối với nó tốt thêm chút nữa. Con phải biết, gần đây quan hệ của nó với chú con đang căng thẳng, chúng ta muốn hiểu rõ hơn cuộc sống của nó, vậy thì trước hết phải bắt đầu từ bạn bè của nó!"

"Thì ra là vậy. Con sẽ lưu ý."

Ôn Hinh từ trên ghế đứng lên, dường như đã thông suốt, mà ý cười của Ôn Uyển Thiên trước sau vẫn như một, trong đôi mắt vẫn tràn đầy sự yêu thương nhìn cô.

"À, đúng rồi, con biết bên người anh Duệ có một người tên Lộ Phi, hình như là bạn tốt của anh Duệ. Con chưa từng thấy qua anh Duệ lại có quan hệ tốt như vậy với ai!"

"Ồ! Thật không?"

Con người Ôn Uyển Thiên loé lên, không biết suy nghĩ cái gì.

"Ừ, thôi được rồi. Con trở về nghỉ ngơi đi, nhớ phải nghỉ ngơi cho thật tốt đó!"

"Dạ, con biết rồi!"

Ôn Hinh nở nụ cười tươi với Ôn Uyển Thiên, lúc này mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau khi Ôn Hinh trở về phòng mình, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm. Cô nhất định phải tranh thủ lúc Lâm Thiển Y nằm viện triệt để đem anh Duệ biến thành của chính mình.

Còn về phần Ôn Uyển Thiên, sau khi Ôn Hinh rời đi, bà lập tức gọi điện cho Hạ Trí Vũ, để cho anh nhanh chóng đi điều tra thân phận của người tên Lộ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 177: Ánh mắt gì thế?

Ôn Hinh trở về phòng mình, ước chừng đứng ở trước cửa sổ một giờ, ánh mắt to trong suốt ngày thơ, vẻ mặt không ngừng biến đổi, cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì. Thật lâu sau đó, cô mới đi tắm, đắp mặt nạ, ngoan ngoãn lên giường ngủ bù.

Hạ Minh Duệ rời khỏi biệt thự nhà họ Hạ liền đi thẳng tới công ty một chuyến. Trên thực tế việc làm này của anh là dư thừa, bởi vì chuyện trong công ty đều đã có cấp dưới đảm đương, nào có người dám phiến toái cậu chủ tính tình thất thường này chứ.

Sau đó anh lái xe tới bệnh viện.

Trong bệnh viện, buổi sáng, Lâm Thiển Y đã tỉnh lại.

Khi cô mê mang mở mắt ra, đập vào mắt là trần nhà màu trắng, trí nhớ trong khoảng thời gian ngắn có chút hỗn loạn.

Ừm.

Đầu đau quá, giống như cả đầu bị búa bở ra, Lâm Thiển Y khó khăn cử động, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mãi cho tới khi trước mắt cô một lần nữa trở nên rõ ràng, cô mới mơ hồ nhớ lại, hình như cô té xỉu. Trước khi té xỉu, cô gặp Ôn Hinh, có vẻ như là Ôn Hinh đẩy cô ngã nhào, vậy về sau thì thế nào?

Ánh mắt Lâm Thiển Y dao động, vách tường màu trắng, thiết bị đơn giản, nơi này hẳn là bệnh viện rồi.

"Cô rốt cuộc cũng tỉnh!"

Giọng nói này có phần quen tai thì phải? Là ai? Cô cử động cổ cứng ngắc, khi thấy rõ người trước mắt, ánh mắt chợt nghi hoặc.

"Lộ Phi? Sao anh ở đây? Có chuyện gì ư?"

Lâm Thiển Y cử động ý muốn ngồi dậy.

"A, đừng!"

Nhìn thấy hành động của Lâm Thiển Y, Lộ Phi hoảng sợ. Bà cô này có thể an phận một chút không nhỉ?

Lộ Phi khản trương đứng dậy, dè dặt thân thể đang lộn xộn của Lâm Thiển Y.

"Tôi nói này người đẹp, hiện tại đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn mà nằm đi!"

Lâm Thiển Y bị Lộ Phi nhấn một cái như vậy, một lần nữa nằm xuống. Sao lại thế này, chỉ mới vừa rồi thôi cô liền cảm thấy trước mắt biến thành màu

đen, choáng váng chóng mặt.

Ai! Thật đau!

Đầu của cô bị sao vậy?

Cô bắt giác đưa tay ra ấn ấn chỗ đau phía đằng sau gáy.

"Tại sao tôi lại ở bệnh viện?"

Lâm Thiên Y nghi hoặc nhìn về phía Lộ Phi, trong mắt tràn đầy khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh không có một tia huyết sắc, làm cho người ta nhìn mà đau lòng.

"Tôi làm sao mà biết được!"

Lộ Phi trợn trừng mắt, anh thật sự buồn ngủ quá.

"Hạ Minh Duệ bảo tôi tới!"

"Hạ Minh Duệ?"

Lâm Thiên Y thì thào tự nói, tựa hồ là nhớ tới chuyện tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái mét. Anh vậy mà lại đối xử với cô như thế.

Dường như không muốn nhớ tới chuyện này, Lâm Thiên Y mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, trong bụng trống không, có chút đau, có chút khó chịu.

Chân cũng đau, dường như trên người cô không có chỗ nào không đau. Đầu cũng căng lên đau lợi hại, cô đây bị sao vậy?

Tại sao có thể như vậy?

Nhìn Lâm Thiên Y đột nhiên trở nên im lặng, Lộ Phi hơi lúng túng, sao anh lại cảm thấy ngay cả một chút sinh khí Lâm Thiên Y cũng không có. So với bây giờ, anh vẫn thích cô gái thích trêu cợt anh trước kia hơn, ít nhất rất có sức sống. Không giống hiện tại nằm ở đây im lặng đến làm người lo sợ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói Ôn Hinh cũng vào bệnh viện? Phụ nữ mà, thật sự là một đám sinh vật làm cho người ta khó hiểu.

Anh vốn muốn hỏi Lâm Thiên Y một chút, sao cô lại biến bản thân thành bộ dạng này, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng trầm mặc của Lâm Thiên Y rõ ràng là không muốn nhiều lời, lời đến bên miệng bị anh mạnh mẽ nuốt trở vào.

"Có đói bụng không? Tôi đi mua cho cô chút đồ ăn?"

Bác sĩ có nói qua mấy ngày nay Lâm Thiên Y chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, sáng sớm hôm nay vẫn còn đang truyền dịch.

Mắt thấy cũng sắp tới trưa, Lộ Phi cảm thấy ít nhiều cũng phải ăn một chút mới tốt.

Kết quả? Lâm Thiên Y căn bản là không có phản ứng gì tới lời anh nói, mà lại xoay đầu sang một bên, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Lộ Phi thở dài một hơi, trong lòng nghĩ vẫn nên ra ngoài mua chút gì, vì thế trước khi đi anh dặn dò Lâm Thiên Y.

Tuyệt đối không được lộn xộn, anh sẽ trở lại thật nhanh, cũng không biết Lâm Thiên Y có nghe lọt không nữa.

Vừa đi ra không xa, Lộ Phi lại đụng phải Hạ Minh Duệ. Khuôn mặt tuấn tú của Lộ Phi nhất thời trở nên đau khổ.

"Tôi nói này bạn thân, cậu làm gì vậy hả? Cậu nói xem người đẹp Lâm Thiên Y người ta đang yên đang lành lại bị cậu chinh tới nhập viện. Cậu nếu không biết quý trọng, còn có rất nhiều người chờ tới lượt để quan tâm người đẹp nha!"

Aizz, nói thật, cậu nếu thực chơi đã rồi, có thể đưa cho tôi, tôi thấy cô bé kia cũng không tệ!"

Lộ Phi đột nhiên kẻ sát vào Hạ Minh Duệ, đôi mắt mê người chớp chớp, vẻ mặt đầy vẻ chế nhạo.

"Cút!"

Về mặt Hạ Minh Duệ hung dữ, một chữ lạnh buốt từ trong kẽ răng phát ra. Nếu không phải Lộ Phi trốn nhanh, một cước kia của Hạ Minh Duệ bảo đảm đập trúng người anh.

Anh dễ dãi lắm sao?

Thấy sắc mặt âm u của Hạ Minh Duệ, bộ dạng không tốt chút nào, Lộ Phi nghiêm mặt, đi trở về, hai tay giơ lên đầu như cam đoan bản thân không tới làm loạn nữa. Hạ Minh Duệ lúc này mới lạnh lẽo liếc anh một cái, môi mím thật chặt, ánh mắt thâm thúy tới đen làm cho người ta đoán không ra giờ phút này trong lòng anh nghĩ gì.

"Này, tôi nói thật đó, cậu cũng không được phép đánh người nha!"

Lộ Phi thật cẩn thận lại gần Hạ Minh Duệ, sợ anh bất ngờ đánh lén đập cho một cước, vậy không phải thật oan uổng!

Hạ Minh Duệ lạnh lùng trợn mắt nhìn anh, không có lên tiếng, ngược lại tư thái tự nhiên đứng ở đó, sự cứng rắn làm cho người ta cảm thấy áp bức cực kỳ. Trước đây anh không phải bị chinh phục bởi sự chân thành lại có một chút ngang ngược của người đàn ông này sao?

"Không phải cậu thật sự động lòng với cô bé Lâm Thiên Y kia chứ?"

Nói xong Lộ Phi liền hối hận, hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của mình. Phụ nữ đối với anh mà nói là nhu cầu bình thường, nhưng mà Hạ Minh Duệ thì?

Ít nhất 3 năm ở phố người Hoa tại Mỹ, anh chưa từng thấy Hạ Minh Duệ đi tìm phụ nữ. Anh lúc ấy còn nghĩ không lẽ phương diện đàn ông kia của Hạ Minh Duệ có vấn đề. Tuy nhiên về sau xuất hiện một Cố Hiểu Kha, nhưng mà Hạ Minh Duệ đối với Cố Hiểu Kha yêu thương như em gái, không có chút hành động nào quá giới hạn.

Anh đã nói mà, một người làm sao có thể hoàn mỹ như vậy, quả nhiên trời cao cho người ta bề ngoài xuất chúng cùng năng lực xuất sắc, lại ở một phương diện nhất định nào đó bị khiếm khuyết. Liền nói thí dụ như Hạ Minh Duệ.

Thế nhưng sau này làm sao mà biết Hạ Minh Duệ hoàn toàn là một người đàn ông bình thường? Chuyện này đối với Lộ Phi mà nói quả thực là một chuyện đầy máu và nước mắt, cả đời này cũng không muốn nhắc tới chuyện này!

"Cậu cực kỳ rảnh?"

Hạ Minh Duệ cẩn thận nhìn chăm chú Lộ Phi. Đó là ánh mắt gì thế?

Âm ngoan, nghiêm nghị, cao thâm, khó lường! Âm hiểm? Tàn nhẫn?

Tóm lại Lộ Phi đã không tìm thấy từ thích hợp để hình dung, thế cho nên kết quả cuối cùng Lộ Phi liền quyết định thật nhanh, quyết đoán lui ra sau, cùng Hạ Minh Duệ duy trì khoảng cách an toàn, sau đó khuôn mặt tươi cười.

"Chuyện này, tôi còn phải đi mua cháo cho Lâm Thiên Y, đi trước nhé, bye bye! Không cần tiễn!"

Anh cơ hồ là lấy tốc độ trăm mét một giờ mà chạy đi mất.

Sau khi Lộ Phi chạy như bay mất hút, Hạ Minh Duệ mới từ từ thu hồi tầm mắt, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 178: Mệt mỗi quá

Lúc Hạ Minh Duệ đi vào phòng bệnh, Lâm Thiên Y đã tỉnh lại, nhưng mà cô hình như cũng không chút để ý tới anh, cứ thế nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Thiên Y an tĩnh như vậy khiến cho anh có chút khó xử, vốn một bụng tức giận khi nhìn đến cô lúc này thì lặng lẽ xẹp xuống. Vết thương của cô thật sự không nhẹ.

Anh thậm chí cũng không biết hôm trước nữa cô đã nhập viện, càng không biết dạ dày của cô vậy mà bị thương nặng đến vậy.

Là bởi vì chính mình sao? Anh đã đối xử với cô quá mức thô bạo sao?

Nhưng mà nghĩ đến Ôn Hinh bị Lâm Thiên Y đẩy xuống, anh liền cảm thấy tức giận vô cùng. Trên thế giới này chỉ cần anh còn một ngày thì không ai có thể thương tổn đến Ôn Hinh, ngay cả Lâm Thiên Y cũng không được.

Lâm Thiên Y kỳ thật biết có người vào, nhưng cô vốn nghĩ là Lộ Phi trở về, nhưng mà chẳng phải như vậy cũng quá nhanh sao?

Có điều lúc này cô không muốn để ý tới chuyện đó, chỉ muốn một mình yên lặng.

Có gió thổi qua, hơi hơi thổi tung sợi tóc mềm mại của cô. Cô khe khẽ mở to mắt, tất cả giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Mệt! Cô thật sự mệt chết đi được, quan trọng nhất là tâm mệt rồi!

"Khụ khụ!"

Khi Hạ Minh Duệ thấy Lâm Thiên Y vẫn không nhúc nhích, không có chút động tĩnh gì, đành phải giả bộ ho khan vài tiếng, ý đồ gây sự chú ý của cô, nhưng mà anh thất vọng rồi.

Lâm Thiên Y cũng không bởi vì vậy mà quay đầu lại, vẫn như trước ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thái độ của Lâm Thiên Y như vậy khiến cho Hạ Minh Duệ có chút khó chịu, sắc mặt càng xụ xuống, người phụ nữ này sao lại không biết tốt xấu vậy chứ?

Hạ Minh Duệ đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống Lâm Thiên Y.

Trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một bóng mờ, Lâm Thiên Y mở to mắt, rót cuộc thu hồi tầm mắt. Khi nhìn thấy khuôn mặt trên đỉnh đầu kia, Lâm Thiên Y vẫn giữ im lặng.

Cô chỉ liếc nhìn Hạ Minh Duệ một cái, sau đó lại cụp mắt, đôi môi trắng xanh mím thật chặt.

Cô không biết mình nên mở miệng như thế nào, cô cũng không cảm thấy bản thân mình làm sai. Cô cùng Tề Diệu thật ra chỉ là bạn thân, cùng Mộc Nam nhiều lắm có thể xem như bạn bè thông thường, không thì là nhân viên và sếp cũ.

Cô không biết vì cái gì Hạ Minh Duệ lại tức giận đến như vậy, cũng không biết chính mình rốt cuộc đã đắc tội với anh ở chỗ nào. Lừa giận của người đàn ông này luôn luôn tới quá mức đột ngột, khiến cho cô hoàn toàn không chống đỡ được.

Sự vùng vẫy của cô, sự phản kháng của cô, sự cầu xin tha thứ của cô anh hoàn toàn không để ý, chỉ một mực phát tiết. Cô khóc cầu xin tha thứ, anh cũng hoàn toàn không để ý tới, sau cùng cô chỉ còn lại sự trầm mặc không nói, yên lặng thừa nhận lừa giận vô cớ của anh.

Cô không biết những ngày như vậy đến khi nào mới chấm dứt, cô chỉ hy vọng anh có thể sớm một chút buông cô ra, cũng buông tha chính mình.

"Nhìn anh!"

Giọng nói đông lạnh bá đạo không cho cự tuyệt của Hạ Minh Duệ từ trên đỉnh đầu Lâm Thiên Y truyền xuống.

Cô ở trong lòng hơi thở dài một cái, nhưng mà không có nhìn về phía anh. Bọn họ đã như vậy, anh lại còn muốn thế nào nữa?

Anh đem Ôn Hinh nâng niu trong lòng bàn tay, dịu dàng che chở, săn sóc quan tâm, còn cô thì sao?

Chẳng qua chỉ là một giao dịch anh bỏ tiền mua được, anh muốn thế nào thì là thế đó. Ai bảo cô nợ anh, cho nên cô xem như đã hiểu rõ rồi.

Con người lạnh lẽo của Hạ Minh Duệ nguy hiểm nheo lại, đáy mắt tối đen ai cũng xem không rõ cảm xúc, bên trong đó có cái gọi là lừa giận đang âm thầm bốc lên.

Người phụ nữ này rốt cuộc muốn thế nào? Nghĩ tới cô bị thương thành ra thế này, anh liền không so đo chuyện cô đẩy Ôn Hinh xuống lầu, nhưng mà thái độ của cô là sao đây? Thế nên hiện tại anh muốn từ trong miệng cô nghe được đáp án.

"Ôn Hinh là do em đẩy xuống lầu ư?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ trầm thấp, khiến cho người ta đoán không ra cảm xúc chân thật của anh.

Trái lại Lâm Thiên Y đã xoay đầu sang một bên sau khi nghe lời nói này đột nhiên xoay đầu lại, trừng lớn mắt nhìn Hạ Minh Duệ.

"Anh nói gì?"

Giọng nói Lâm Thiên Y rất nhẹ, giống như chỉ cần có con gió thổi qua sẽ thổi cô đi luôn vậy, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh gần như trong suốt càng thêm có loại ảo giác không chân thực.

Con người hẹp dài tối đen như viên bảo thạch của Hạ Minh Duệ loé lên, cũng bình tĩnh nhìn Lâm Thiên Y.

"Ồ! Loại chuyện này cũng cần anh lặp lại lần nữa sao? Chẳng lẽ Ôn Hinh không phải do em đẩy xuống lầu?"

Hạ Minh Duệ nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y thật lâu, ánh sáng trong đôi mắt kia biến hoá chớp động kỳ lạ. Nhưng mà Lâm Thiên Y bây giờ không có chút ý định tránh né, ngược lại thẳng tắp đối diện với anh.

Cô nhìn cặp mắt đen nhánh kia, chỉ thấy trong đó là phần nộ cùng chất vấn.

Ha ha...

Là cô đẩy Ôn Hinh xuống lầu ư? Như vậy cô làm sao lại bị thương đến thế này? Chẳng lẽ là chính cô đem bản thân mình biến thành bộ dạng te tua này ư?



Cô vừa nghĩ tới liền đột nhiên bật cười châm biếm.

Cười cười, nước mắt cứ như vậy không hề báo trước chảy xuống. Người đàn ông này trong lòng chỉ có mỗi Ôn Hinh, mà cô Lâm Thiên Y chung quy cái gì cũng không phải. Cô cho rằng, cô có thể quật cường như vậy bởi vì nghĩ người đàn ông này có chút tình cảm với cô, một chút thôi cũng được.

Nhưng mà hiện tại cô chỉ cảm thấy chuyện này thật nực cười. Trên đời này không có người thứ hai ngốc hơn Lâm Thiên Y cô.

Sao cô lại có thể ngu như vậy?

Đột nhiên, cô cảm thấy mình mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, liền ngay cả giải thích cùng bọn họ cũng cảm thấy dư thừa. Nếu tin tưởng, người đàn ông này làm sao có thể chạy tới chất vấn cô? Lâm Thiên Y cô là một kẻ ghê gớm vậy sao?

Cô tự thấy bản thân là người quang minh lỗi lạc, như thế nào tới chỗ anh, cô liền trở thành một cái người nhỏ mọn lén lút hại người khác?

Ha ha...

Thật sự là buồn cười.

"Anh đi đi!" Sau một lúc lâu, Lâm Thiên Y mới nghe được giọng nói của chính mình, mang theo chút khàn khàn cùng run rẩy.

Hạ Minh Duệ đứng im không nhúc nhích, chỉ là cặp mắt đen kịt như lưu ly, con ngươi bình tĩnh nhìn bóng lưng cô, không biết suy nghĩ cái gì.

Cảm nhận thấy Hạ Minh Duệ không nhúc nhích, Lâm Thiên Y xoay người sang chỗ khác, nhắm chặt mắt, nước mắt không báo trước chảy xuống. Cô hít một hơi thật sâu, cả người mệt mỏi, cô nói.

"Em mệt rồi, muốn một mình yên tĩnh một chút!"

Hạ Minh Duệ vẫn như cũ không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt kia càng lúc càng đen kịt.

"Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh!"

Nhìn Lâm Thiên Y lúc này, Hạ Minh Duệ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, trực giác cho anh biết hôm nay anh không thể cứ như vậy rời khỏi. Nhưng mà anh lại không biết giờ phút này nên nói điều gì, cho nên câu nói kia cứ như vậy không hề báo trước bật ra.

Vốn là yên tĩnh một lúc lâu.

Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy trong lòng thật đau, cô không khỏi nghiêng người đè ngực của mình, để cho bản thân có chút dễ chịu. Hạ Minh Duệ không hề biết giờ phút này lòng cô đau cỡ nào, anh cũng không biết mỗi câu nói của anh khiến lòng cô đau giống như bị kim châm, cảm giác đau âm ỉ này, giống như bị đâm mà không thấy máu chảy.

Lâm Thiên Y mở to mắt nhìn, muốn khiến cho cặp mắt mờ hồ trở nên rõ ràng, nhưng mà nước mắt vào miệng, đã đắng lại còn mặn. Cô cũng không thể nói rõ cảm giác của chính mình hiện tại là gì, thật giống như có một tảng đá lớn đặt trên ngực, ngọt ngào khó thở.

Thật lâu sau đó cô mới tìm về giọng nói của chính mình.

"Nếu em nói không phải em đẩy cô ấy xuống lầu, anh tin không?"

Trời biết cô đã phải dùng bao nhiêu dũng khí để nói ra những lời này, trời biết cô lúc này có bao nhiêu hy vọng có thể từ trong miệng anh nghe được một câu "Anh tin."

Nhưng mà trong lòng cô cũng hiểu được, Ôn Hinh người kia đã chiếm cứ một vị trí đặc biệt quan trọng trong lòng anh, cô không thể so sánh được. Cuối cùng cô cũng chỉ có thể ngậm thở dài một hơi, cười khổ một tiếng, từ sự trầm mặc của anh cô hẳn nên biết kết quả rồi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 179: Nghỉ ngơi cho tốt

Ha ha...

Rõ ràng đã biết kết quả, cô vẫn còn trông mong gì chứ? Đây không phải là tự mình hại mình sao?

Đột nhiên cô bắt đầu thấy hận bản thân, toàn bộ chẳng phải đều do cô gieo gió gặt bão sao? Trách không được người nào.

Đã sớm cảnh báo bản thân không nên yêu anh, không được yêu anh. Anh không phải người mà cô có thể yêu, nhưng mà lại cứ yêu. Cô chính là không quản được tim mình. Có thể có cách gì chứ?

Ở phía sau, điện thoại Hạ Minh Duệ vang lên, anh nhìn thoáng qua, mày hơi nhăn lại.

"Ôn Hinh? Có chuyện gì?"

"Anh Duệ, một mình Ôn Hinh ở nhà thật chán quá, em có thể tới công ty tìm anh không? Sau đó chúng ta cùng nhau ăn cơm?"

Hạ Minh Duệ theo bản năng nhìn thoáng qua Lâm Thiển Y, sau đó cầm lấy điện thoại đi đến ngoài cửa.

"Ôn Hinh, giữa trưa anh có việc, không ở công ty, em muốn ăn gì thì bảo A Linh cho người đi mua là được!"

Tay cầm di động của Ôn Hinh ngừng lại một chút, trong mắt chợt loé lên âm trầm, hàm răng cắn chặt môi, đáng thương tội nghiệp làm nũng trong điện thoại. Cô nói một cách dè dặt, dường như sợ quấy nhiễu tới người nào khác.

"Anh Duệ, có phải anh đang ở bệnh viện cùng Tiểu Thiển không? Vết thương của cô ấy nghiêm trọng lắm ư? Tối hôm qua em cũng không chú ý, hay là em cũng tới bệnh viện thăm cô ấy nhé?"

"Không cần, em cứ ngoan ngoãn ở nhà đợi, anh sẽ trở về ngay!"

Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua trong phòng bệnh, Lâm Thiển Y không có chút phản ứng gì với lời anh nói, đôi mắt thâm trầm chợt loé.

"Như vậy được không? Em nghỉ em vẫn nên tới bệnh viện thì hơn!"

Ôn Hinh thăm dò hỏi, rất giống một người khéo hiểu lòng người.

"Không cần, cô ấy không có việc gì! Em cứ ở nhà chờ, anh sẽ mau chóng trở về!"

"Dạ!"

Ôn Hinh nhu thuận lên tiếng, để điện thoại xuống.

Sau khi Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, đi vào trong phòng bệnh, đối mặt với bóng lưng Lâm Thiển Y nói một câu.

"Anh có việc đi trước, em nghỉ ngơi cho thật tốt, tối nay anh lại tới thăm em!"

Lâm Thiển Y không có lên tiếng, Hạ Minh Duệ đứng một hồi lâu sau mới rời đi.

Sau khi Hạ Minh Duệ đi, Lâm Thiển Y mới xoay người lại, nhìn khoảng không ngăn người.

Vì sao đáy lòng lại thấy mất mát như vậy? Người đàn ông kia để ý, quan tâm, thích, căn bản không phải là cô.

Lâm Thiển Y cô là cái gì chứ?

Đột nhiên, trước mặt Lâm Thiển Y trở thành một mảnh mơ hồ.

"Cô yêu Hạ Minh Duệ?"

Không biết từ lúc nào Lộ Phi đã đứng ở cạnh cửa, anh khoanh tay nghiêng người tựa vào trên khung cửa, khuôn mặt luôn luôn cợt nhả hiếm khi có lúc nghiêm túc.

Lâm Thiển Y trừng mắt nhìn, cố gắng kiềm lại nước mắt, nhàn nhạt liếc Lộ Phi một cái, không mở miệng.

Lộ Phi cũng không thêm để ý, đem cháo mới mua về cho Lâm Thiển Y để ở một bên giường.

"Nói thật, tên nhóc Hạ Minh Duệ kia cũng không tệ lắm, chỉ là hơi lạnh lùng một chút, có điều tình sử của cậu ấy vô cùng trong sáng!"

Thật sự là khó có được, người có điều kiện tốt giống Hạ Minh Duệ như vậy, hẳn phải bị phụ nữ vây quanh không ngớt mới đúng. Nhưng cũng không biết trong lòng tên nhóc kia nghĩ gì, cư nhiên lại không có hứng thú với phụ nữ, hoặc có lẽ là không gặp được người phụ nữ mình thích.

Tình yêu, thứ này luôn luôn có thể ngộ nhưng không thể cầu, trong quan điểm của Lộ Phi theo đuổi một người chính là niềm vui.

Lỡ như tới ngày anh chết anh vẫn không gặp được tình yêu đích thực, chẳng lẽ đời này anh liền không đụng chạm phụ nữ sao?

"Cực kỳ trong sáng? Vậy Ôn Hinh thì tính là gì?"

Lâm Thiển Y khịt mũi khinh bỉ nhìn Lộ Phi.

"Ồn Hình?"

Lộ Phi nghĩ nửa ngày mới nhớ tới Ôn Hình là tên gọi của người kia.

"Cô nói là con búp bê kia ư?"

Lâm Thiển Y liếc Lộ Phi một cái không lên tiếng.

"Cô không phải thật sự yêu Hạ Minh Duệ chứ?"

Lộ Phi giật mình há hốc miệng nhìn Lâm Thiển Y, vừa rồi anh chỉ là tùy tiện hỏi một câu, hiện tại xem ra Lâm Thiển Y thật sự yêu anh ta rồi.

Chắc... chắc..

Lộ Phi một bên sờ cằm, cặp mắt kia thật lâu xem xét Lâm Thiển Y, thật sự là không nhận ra nha.

Lộ Phi cảm thấy được Hạ Minh Duệ hẳn là người đàn ông một lòng một dạ, nếu anh thích một người tuyệt đối sẽ đem người phụ nữ kia nuông chiều tới tận trời. Nếu không phải người trong lòng, đại khái liền giống như Cố Hiểu Kha vậy, xác thực mà nói so với Cố Hiểu Kha chắc thâm hơn nhiều.

Khi còn ở Mỹ, anh không phải không gặp qua phụ nữ theo đuổi Hạ Minh Duệ, nhưng mà kết cuộc của các cô ấy đều có một, đó là hận Hạ Minh Duệ tới thấu xương.

Người đàn ông lạnh lùng như vậy cũng si tình như vậy!

Anh cũng không biết Lâm Thiển Y yêu Hạ Minh Duệ là hạnh phúc hay bất hạnh.

Đối với sự ngạc nhiên của Lộ Phi, Lâm Thiển Y lựa chọn bỏ qua.

Nếu yêu có thể được lựa chọn, cô làm sao không nghĩ chọn người yêu khác mà không phải là anh..

Nhưng mà cô không có lựa chọn khác!

Thấy Lâm Thiển Y như vậy, Lộ Phi lắc đầu, thân thể cao lớn ngồi ở bên giường, xem thế nào lại đột ngột cất giọng.

"Được rồi, ném thử cháo tôi mua xem. Đây chính là tôi đặc biệt đạo vài vòng mới mua được, nghe nói cháo này cực kỳ đậm đặc thơm ngon!"

Lộ Phi múc cháo đưa tới trước mặt Lâm Thiển Y, cô nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh, môi trắng xanh hơi hơi khép mở.

"Không có khẩu vị!"

"Không có khẩu vị cũng phải ăn, nếu không thì cơ thể cô làm sao chịu đựng được? Đến đây đi, đây là lần đầu tiên tôi đút cho phụ nữ ăn, là vinh hạnh của cô. Ngoan, há miệng ra!"

Lộ Phi múc một muỗng cháo, chính mình làm mẫu cho Lâm Thiển Y. Lâm Thiển Y còn không có há miệng, anh trái lại đã há thật to, tràn đầy chờ mong nhìn chăm chăm Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y giờ phút này bị động tác cùng biểu tình buồn cười của Lộ Phi chọc cười, phì cười một tiếng. Lộ Phi thoáng chốc ngẩn người, vì thế muỗng cháo anh múc kia bị lệch, tất cả đều rơi trên áo anh.

"A, a, a, đây là bộ đồ tôi mới mua, rất quý đó!"

Lộ Phi nhảy dựng lên, không ngừng chà chà áo.

"Anh đừng có chà qua chà lại như vậy, chỉ bị dơ một chút rửa sạch lại là được. Nếu anh cứ tiếp tục chà như vậy, áo này thật sẽ bị biến dạng mất!"

Lâm Thiển Y tốt bụng nhắc nhở.

Lộ Phi nghe vậy thành thật ngồi xuống lần nữa, tội nghiệp nhìn Lâm Thiển Y. Lâm Thiển Y bị anh nhìn cả người không được tự nhiên, đôi mắt như nước đành phải nhìn sang hướng khác.

"Làm sao vậy?"

"Cô nói xem, cô nhìn trúng Hạ Minh Duệ ở điểm nào vậy? Tôi tự thấy chúng tôi cũng không có khác biệt quá nha. Cô là nhìn trúng vẻ ngoài của cậu ta, hay là nhìn trúng tiền bạc của cậu ta?"

Một bàn tay Lộ Phi chống cằm, đôi mắt mê người chớp chớp, chăm chú nhìn Lâm Thiển Y.

"Anh đoán thử xem?"

Lâm Thiển Y biết Lộ Phi vốn như vậy, anh nói lời này hoàn toàn không có ý xấu gì, cô có thể nói anh đây là đang ghen tị sao?

"Nói xem, bộ dạng tôi cũng không tệ so với cậu ấy chứ? Anh đây cho tới bây giờ đi tới đâu mê đảo tới đó. Hơn nữa tôi cũng không nghèo, mặc dù tôi không phải cậu ấm gì nhưng mà tôi cũng không đến mức không có tiền, đúng không? Thật phi lý mà!"

"Máu chốt là ở nhân phẩm!"

Lâm Thiển Y nhìn vẻ mặt thống khổ của Lộ Phi, lại nhìn không được thuận miệng nói một câu. Nhất thời, Lộ Phi bị đá kích, thương tích đầy mình.

"Có làm hay không a, tên kia tính tình thất thường như vậy, về mặt thì lúc nào cũng như người ta thiếu cậu ấy tiền không bằng. Cô thử nhìn lại tôi xem?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 180: Tới thăm cô

Lộ Phi chỉ chỉ khuôn mặt mê người của chính mình, cùng với nụ cười làm điên đảo chúng sinh.

"Cô nhìn tôi xem. Nụ cười có bao nhiêu đẹp để mê người chứ? Như thế nào liền so ra kém cái tên mặt lạnh kia hả?"

Đúng vậy, sao cô lại nhìn trúng Hạ Minh Duệ, anh có cái gì tốt chứ? Chẳng lẽ chỉ bởi vì anh thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng quan tâm sao?

Lộ Phi nói xong lại phát hiện Lâm Thiển Y không hề rầy, không khỏi ngừng nói huyền thuyên, cẩn thận nhìn sắc mặt Lâm Thiển Y, sao lại khó coi như vậy a? Chẳng lẽ chính anh đã nói sai cái gì rồi hả? Anh khó khăn lắm mới làm cho người đẹp cười nha!

Ứng xử của anh như thế nào lại thất bại như vậy chứ?

"Làm sao vậy?"

Lộ Phi thật cẩn thận hỏi.

"Không có gì, chỉ là hơi mệt thôi!"

Lâm Thiển Y rút cổ, tìm một cái tư thế thoải mái, an ổn nhắm mắt lại.

Tâm tình chưa lúc nào trầm trọng như vậy. Cô không biết sau này sẽ phải đối mặt như thế nào với Hạ Minh Duệ, càng không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ.

Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hinh ăn cơm trưa xong, buổi chiều Ôn Hinh nói bản thân không có gì đáng ngại, nói muốn tới xem Lâm Thiển Y. Hạ Minh Duệ do dự một chút liền đồng ý.

Vừa khéo hiện tại anh có chút việc phải làm, dặn dò Ôn Hinh đi đường cẩn thận, sớm chút trở về gì gì đó.

Lúc Ôn Hinh tới bệnh viện, Lâm Thiển Y mới thức dậy. Khi thấy Ôn Hinh xuất hiện trước mắt, dù là bình tĩnh như cô ánh mắt vẫn dao động.

Lâm Thiển Y vẫn như cũ lẳng lặng nhìn Ôn Hinh mặc chiếc váy dài giống công chúa.

Không có phần nộ, không có gào thét, cũng không có chất vấn!

"Có phải rất bất ngờ hay không?"

Ôn Hinh nhắc chân bước vào, cử chỉ đẹp mắt, tự nhiên thoải mái, phối hợp với khuôn mặt như thiên sứ kia, nháy mắt làm cho người ta như được tắm gió xuân. Nhưng mà Lâm Thiển Y chỉ cảm thấy chán ghét, ghê tởm. Điều này đối với một người không hiểu cô mà nói, vậy Hạ Minh Duệ có thật sự biết Ôn Hinh là một người như thế nào không? Sao cô lại có cảm giác châm biếm như vậy?

"Cô tới đây làm gì?"

Giọng nói Lâm Thiển Y nhàn nhạt, nghe không ra vui giận.

"Tôi? Đương nhiên là tôi thăm cô. Giữa trưa anh Duệ đi ăn cơm cùng tôi, nói buổi chiều anh ấy không rảnh, cho nên tôi mới thay anh ấy tới thăm cô!"

Ôn Hinh cười châm biếm, má lúm đồng tiền hai bên má xinh đẹp đáng yêu.

Đôi môi trắng xanh của Lâm Thiên Y gất gao nhếch lên, sau khi nghe Ôn Hinh nói, ánh mắt không khỏi tối sầm lại. Cô thầm rủa mắng, che đi cảm xúc chân thật trong mắt.

"Có phải cực kỳ thất vọng không? Anh Duệ có thời gian ăn cơm cùng tôi, lại không rảnh đến thăm cô. Cô có biết điều này có nghĩa gì không?"

"Ừa? Trong đây chỉ có mình cô thôi sao? Chẳng lẽ anh Duệ không cho người khác tới chăm sóc cô?"

Hàng mi dài dày đặc của Lâm Thiên Y rung rung, không có lên tiếng. Vừa rồi Lộ Phi nhận một cuộc điện thoại xong liền ra ngoài, cũng không nói đi đâu, khi nào thì trở về.

"Đúng vậy thì sao? Nếu cô chỉ tới để nói lời châm chọc thì mời về đi!"

Mí mắt Lâm Thiên Y cũng chưa nâng, vẻ mặt trước sau vẫn không cảm xúc.

"Tôi hôm nay chỉ tới để cảnh cáo cô, cho cô thấy rõ một việc. Trong lòng anh Duệ tôi mới là người quan trọng, thức thời sớm một chút thì rời đi. Cô không xứng trở thành người nhà họ Hạ, lại càng đừng vọng tưởng tài sản nhà họ Hạ. Đừng tưởng rằng anh Duệ thừa nhận cô là vị hôn thê của anh ấy thì liền không biết cổ kị, chỉ cần một ngày tôi còn ở đây cô không thể gả cho anh ấy!"

Huống chi người trong lòng cô và chú là tôi, mà cô ư? Lâm Thiên Y? Sẽ chỉ làm bọn họ chán ghét!"

"Nhân lúc này anh Duệ còn không cực kỳ chán ghét cô thì mau chóng đi đi, tránh cho đến lúc đó lại không chịu nổi!"

"Tôi không rõ cô đang nói cái gì? Thứ nhất, không phải tôi muốn ở lại bên người Hạ Minh Duệ, chỉ cần anh ấy nói một câu bảo tôi rời đi, tôi lập tức biến mất. Thứ hai, tài sản nhà họ Hạ ư? Thật xin lỗi tôi thật sự không nghĩ nhiều tới vậy, nếu cô thích hoặc là cô có bản lĩnh thì cứ việc. Chạy đến chỗ tôi ồn ào gì chứ? Rảnh như vậy không bằng tiếp tục ở bên cạnh anh Duệ của cô mới phải!"

Thứ ba, người khác có thích tôi hay không, là chuyện của bọn họ. Quan hệ gì tới tôi? Mặt khác, không phải ai cũng giống cô, lòng dạ đen tối!"

Lâm Thiên Y lạnh lùng nói xong, ngó cũng không thèm ngó Ôn Hinh đang toàn thân phát run, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

"Nếu không còn chuyện gì khác, vậy cô Ôn, mời về đi!"

"Được lắm Lâm Thiên Y, cô đừng có vội đắc ý, anh Duệ sẽ không lấy cô đâu!"

Ôn Hinh quẳng xuống một câu ngoan độc, nổi giận đùng đùng dẫm giày cao gót xuống đất rồi rời đi.

Gả cho anh? Cô thật sự là cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới. Yêu là một chuyện, có thể ở cùng hay không lại là chuyện khác, huống chi giữa bọn họ chỉ là một cuộc giao dịch. Đáng tiếc trong giao dịch này một lần động tâm liền vạn kiếp bất phục, cô thật sự là một người bất hạnh mà!

Cô đã như vậy, vì cái gì lại còn muốn sát muối lên vết thương của cô nữa chứ?

Cô tự nhận là một người phụ nữ kiên cường, nhưng mà người kiên cường vẫn biết đau, vẫn biết khóc, chỉ là bọn họ đã quen tại nơi người khác không nhìn thấy tự mình liếm láp vết thương thôi.

Lúc Lộ Phi trở về vừa vặn gặp Ôn Hinh từ trong bệnh viện đi ra. Ôn Hinh không biết Lộ Phi, nhưng mà Lộ Phi lại biết Ôn Hinh. Anh chẳng qua chỉ là nhìn thấy Hạ Minh Duệ và Ôn Hinh vài lần mà thôi.

Hai người lướt qua nhau! Lộ Phi nhìn bóng lưng Ôn Hinh rời đi, có chút dăm chiêu.

Người phụ nữ này quả là xinh đẹp, có điều lại sạch sẽ như một con búp bê, làm cho người khác không đành lòng xuống tay. Nếu không bởi vì cô là em họ Hạ Minh Duệ, anh đã sớm xuống tay, đầu năm nay phụ nữ đẹp như vậy không gặp nhiều.

Phải rồi, anh phải trở về khuyên người phụ nữ Lâm Thiên Y kia ăn cháo, giữa trưa bởi vì một vài nguyên nhân cuối cùng đành lãng phí. Có điều vào giữa trưa có y tá treo bình truyền dịch cho cô, chẳng thể thì thân thể của cô sao chịu được. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của cô, anh cảm thấy thật đau lòng.

Cũng không biết tên nhóc Hạ Minh Duệ kia nghĩ như thế nào, nếu anh đã thừa nhận Lâm Thiên Y là vị hôn thê của anh, vậy hẳn là không bội tình bạc nghĩa chứ?

Lấy hiểu biết của anh về Hạ Minh Duệ, anh ấy là người có nguyên tắc, cũng là người nói chuyện bằng thực lực. Nếu nói lấy Lâm Thiên Y làm bia đỡ, Lộ Phi có chút mỉa mai.

Nhưng mà, cái người tên Ôn Hinh thì như thế nào? Lộ Phi có chút mơ hồ.

Tối gần tối, Hạ Minh Duệ một lần nữa tới bệnh viện.

Lúc này trong tay Hạ Minh Duệ mang theo một đồng lớn đồ gì đó, nhưng mà sắc mặt của anh vẫn đen thui như trước. Khi thấy Lộ Phi ngồi trước giường cùng Lâm Thiên Y nói chuyện vô cùng vui vẻ, đồ trong tay bị anh quăng mạnh xuống đất.

Hai người đang nói chuyện đồng thời im bật. Lâm Thiên Y cup mắt xuống, trông giống như bình tĩnh nhưng chỉ có cô tự biết, giờ phút này tim cô đập rộn cả lên, bản thân đã không thể khống chế được, trong lòng lại âm thầm ảo não.

Trái lại Lộ Phi đứng lên, khoanh hai tay nhìn Hạ Minh Duệ từ trên xuống dưới đánh giá một lượt.

"Ồ, cậu ấm Hạ của chúng ta cũng hiểu được tới bệnh viện thăm bệnh phải mang theo đồ bỏ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 181: Khiến cho nhà họ hạ sụp đổ

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc Lộ Phi một cái, cái nhìn kia rõ ràng hàm chứa ý cảnh cáo rất cao. Lộ Phi sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười gượng vài tiếng.

Mẹ kiếp! Ở trước mặt người đẹp có thể chừa cho anh chút mặt mũi không hả? Nhưng mà lời này anh cũng không dám nói rõ cùng Hạ Minh Duệ.

Cũng không biết ai đã đắc tội với người này, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt đen như cái đáy nồi, mặt thộn dài ra. Nếu cậu ta mà có vợ, anh còn hoài nghi có phải đã từng ngủ với vợ cậu ta hay không.

Không để ý tới ánh mắt ai oán của Lộ Phi, Hạ Minh Duệ trực tiếp đứng bên giường Lâm Thiên Y. Bóng dáng cao lớn tuấn lãng đứng ở chỗ đó, Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy bị một bóng mờ thật lớn bao phủ.

"Đỡ chút nào chưa?"

Đôi con ngươi thâm thúy đen nhánh của Hạ Minh Duệ bình tĩnh nhìn cô, Lâm Thiên Y cũng như vậy nhìn anh, ánh mắt nhẹ nhàng dao động.

Cô cũng không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ.

Từ hôm qua tới bây giờ, cô lại cảm thấy như cả một thế kỷ. Cô cũng không biết rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào, cô và anh trong lúc đó giống như tồn tại một khoảng cách vô tận không cách nào vượt qua được.

Nhưng mà cô yêu anh! Anh biết không? Có điều hiện tại nghĩ lại toàn bộ chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là... trong lòng anh người kia từ đầu đến cuối không phải là cô.

Trong lòng đau, thật đau, ngột ngạt, áp lực!

Lâm Thiên Y mấp máy môi không lên tiếng, tránh đi ánh mắt Hạ Minh Duệ, đột nhiên cảm thấy giữa bọn họ hình như đã không còn lời nào để nói.

"Ăn cơm chưa?"

Thấy Lâm Thiên Y không nói lời nào, con ngươi Hạ Minh Duệ trở nên sâu thẳm, vẻ mặt tự nhiên kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt Lâm Thiên Y.

Ngược lại Lộ Phi dị thường thức thời sờ sờ mũi.

"Này, tôi ra ngoài một chuyến, lát nữa sẽ trở lại!"

Lộ Phi ra ngoài xong, không khí lại càng thêm trầm lắng.

"Nghe Lộ Phi nói cả ngày nay em chưa ăn cơm hả? Đây là cháo anh mới vừa mua, em nếm thử xem, ngon lắm!"

"Nào, há miệng ra!"

Hạ Minh Duệ cũng không quản thái độ của Lâm Thiên Y, tự nhiên múc một muỗng cháo đưa tới trước mặt Lâm Thiên Y, khoé mắt đuôi mày đều là sự dịu dàng cùng cưng chiều.

"Hạ Minh Duệ! Anh như vậy thấy thú vị sao?"

Lâm Thiên Y quay lại, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, chỉ là khuôn mặt tái nhợt giờ phút này tràn ngập quật cường.

"Chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ đặt chén trong tay xuống, ngược lại nghi hoặc nhìn cô.

"Giữa chúng ta còn cần phải tiếp tục như vậy nữa sao?"

Cô thật sự đã mệt chết rồi, vui giận bất thường của anh, cô thậm chí đoán không ra trong lòng anh đang nghĩ gì, vô duyên vô cớ liên đới dãi với cô như vậy. Cô cũng không phải là nô lệ của anh, tùy ý để anh phát tiết lửa giận.

Cô cũng là người có biết không? Cô cũng có cảm giác, cũng sẽ biết đau.

Hạ Minh Duệ ung dung nhìn Lâm Thiên Y, ánh mắt kia thâm thúy, cơ trí, đen nhánh một mảnh, khiến cho người đoán không ra sẽ không được.

"Có! Em là của anh, chỉ cần anh không lựa chọn buông tay, thì em không được phép rời khỏi!"

"Như vậy thú vị sao?"

Lâm Thiên Y cực kỳ không hiểu, bên người anh đã có Ôn Hinh, vì cái gì cần phải giữ cô không buông?

"Cực kỳ thú vị!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ hiềm khi ôn hoà khiến cho cái dũng khí muốn đánh anh một quyền của Lâm Thiên Y bỗng trở nên vô lực.

Thời gian qua rất nhanh, mới đó Lâm Thiên Y đã ở trong bệnh viện được một tuần. Một tuần này khiến cho cô có cảm giác mốc meo vô cùng. Mỗi một ngày Hạ Minh Duệ đều tới thăm cô, mang cho cô một chút ít thức ăn thường ngày cô thích, có đôi khi cô thật cảm thấy không cần thiết.

Đây là muốn diễn cho ai xem?

Trong khoảng thời gian này, Ôn Hinh cùng Hoa Tiểu Mạn có tới vài lần, mỗi lần không phải là châm chọc thì là khiêu khích hoặc cảnh cáo.

Lâm Thiên Y cảm thấy mỗi một lần nhìn thấy hai người phụ nữ kia cô đều có cảm giác ghê tởm, mặc dù bộ dáng hai người phụ nữ đó hoặc xinh đẹp hoặc thanh thuần. Nếu là trước kia cô nhất định sẽ dùng ánh mắt để thương thức bọn họ, nhưng mà bây giờ thì sao? Cô chỉ cảm thấy chán ghét.

Càng nói không lẽ Lâm Thiên Y bị dọa sợ sao? Cô muốn nhìn xem hai người phụ nữ kia có thể đắc thắng tới khi nào? Cái thóp của người phụ nữ Hoa Tiểu Mạn kia đang ở trong tay cô, cô cũng không tin Hạ Trí Vũ sẽ lấy một người phụ nữ không đứng đắn. Hơn nữa, Hoa Tiểu Mạn từng cướp bạn trai của cô, lại còn mang thai con anh ta.

Có điều Hứa Hạo Trạch từ sau lần cô cùng Cố Hiểu Kha bị bắt cóc hình như thật sự biến mất, cô cũng không còn thấy anh tới quán lấy mình.

Mà lúc này, Hạ Trí Vũ đang ngồi trong phòng làm việc, sắc mặt âm trầm. Bên cạnh anh, khuôn mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt của Ôn Uyển Thiên có chút vụn vẹo.

Trên bàn làm việc của Hạ Trí Vũ đang bày một xấp tài liệu. Người này không phải ai khác, chính là Lộ Phi.

Trên mặt tài liệu ghi rõ, Lộ Phi chính là Tổng giám đốc công ty Minh Thiên mới thành lập.

Mà hình như là mới nhậm chức?

Trên tài liệu cũng ghi rõ Lộ Phi đã từng làm việc ở chi nhánh tập đoàn Hạ thị thời điểm Hạ Minh Duệ nhậm chức, mà thời điểm đó rõ ràng Hạ Minh Duệ chính là Tổng giám đốc.

Hạ Minh Duệ bị gọi về tổng công ty không lâu, Lộ Phi kia liền thần bí biến mất một khoảng thời gian, và lại còn rất nhanh xin từ chức. Thời điểm anh xuất hiện lần nữa đã là Tổng giám đốc mới nhậm chức của công ty Minh Thiên.

Giờ phút này trong văn phòng Hạ Trí Vũ vô cùng im ắng, một cỗ áp lực phần nộ quanh quẩn trong lòng hai người.

Thật lâu sau rốt cuộc thì Ôn Uyển Thiên nhin không được mở miệng trước.

"Con nói xem, Hạ Minh Duệ cùng công ty Minh Thiên này có vấn đề gì không?"

"Cái này khó nói!"

Hạ Trí Vũ hai tay chống đầu vuốt tóc mình, hít một hơi thật sâu.

"Nếu nói giữa bọn họ không có vấn đề gì, mẹ thật sự không thể nào tin được. Huống hồ vài ngày trước mẹ còn thấy Lộ Phi trong bệnh viện chăm sóc cho con đàn bà Lâm Thiên Y kia!"

"Mẹ, mẹ đừng vội, sự tình vẫn còn chưa làm rõ ràng mà!"

Hạ Trí Vũ phiền chán từ trên ghế đứng lên, thông thả đi qua đi lại trong phòng.

"Không vội? Như thế nào mà không vội cho được? Chẳng lẽ con không phát hiện tập đoàn Hạ thị đã đầy rẫy nguy cơ sao? Nếu cứ tiếp tục như vậy tập đoàn Hạ thị của chúng ta sẽ bị hai công ty Minh Thiên và Tịch thị nuốt mất!"

Đôi mắt Ôn Uyển Thiên có chút phiếm hồng, bên trong đôi con ngươi xinh đẹp hằn đầy tơ máu. Đây chính là tâm huyết nửa đời người của bà, không thể bị hủy đi như vậy.

Mấy năm nay bà vẫn cần trọng nỗ lực, suy nghĩ như thế nào để đem tập đoàn Hạ thị phát triển không ngừng. Thật không dễ dàng mới có chút thành tựu, hơn nữa Hạ Tử Ngang còn mập mề muốn để cho đứa con trai yêu quý của bà kế thừa nhà họ Hạ, miếng thịt béo tới miệng, bà làm sao có thể trơ mắt nhìn nó chạy mất chứ?

Toàn bộ những chuyện không như ý hình như đều bắt đầu từ lúc Hạ Minh Duệ trở về, nó rốt cuộc đã biết điều gì chứ?

Nó muốn đoạt lại nhà họ Hạ ư? Có thể nào là vậy? Đừng nói Hạ Minh Duệ nó chỉ là một người sống phóng túng, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết ăn chơi trác táng, cho dù nó thật sự cũng ưu tú như con trai của bà thì như thế nào?

Dù sao Hạ Trí Vũ đã ở trong công ty nhiều năm, đại bộ phận nhân viên trong công ty tương đối ủng hộ, chỉ một điểm này, Hạ Minh Duệ có được sao?

"Mẹ, mẹ đừng vội, việc này chúng ta nhân lúc ăn tối có cả ba nói bóng nói gió hỏi Duệ một phen, xem nó nói thế nào. Hơn nữa công ty Minh Thiên và Tịch thị hình như không liên quan với nhau, hai công ty cũng không có dấu hiệu liên thủ. Nói như thế nào Duệ nó cũng là người nhà họ Hạ, không đến mức hợp tác với người ngoài khiến nhà họ Hạ sụp đổ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 182: Anh nhớ em

Ôn Uyển Thiên tức giận tới nỗi ngực phập phồng lên xuống rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại. Bà cẩn thận nghĩ lại, điều này cũng đúng.

"Có điều, con à, Hạ Minh Duệ không thể không trở ngại, dù sao ba năm trước đây..."

Con ngươi như nước của Ôn Uyển Thiên loé lên, thoáng hiện thoáng ẩn sự âm ngoan, có thông minh lại có tài thì thế nào? Xuất sắc như Hạ Minh Tứ kết quả không phải cũng chết trẻ sao?

"Những chuyện này con đều đã biết rồi mẹ. Con sẽ không để cho người ta đoạt được những thứ mà chúng ta phải khổ cực lắm mới có được, cho dù người đó có là em trai con cũng không được!"

"Ừ, con có thể nghĩ như vậy thì mẹ an tâm rồi. Mẹ phải về chuẩn bị cơm chiều đây, nhớ rõ buổi tối phải trở về cùng ăn cơm đó!"

"Dạ, mẹ đi đường cẩn thận!"

Hạ Trí Vũ vẫy tay với Ôn Uyển Thiên, khoe miệng thoáng hiện nụ cười nhẹ tảo nhả.

Sau khi Ôn Uyển Thiên rời đi, Hạ Trí Vũ mới thu hồi nụ cười nơi khoe miệng kia, cả người lại trở nên sắc bén, quanh thân tản ra sự nguy hiểm. Mặc kệ là ai, muốn chiếm đoạt thứ mà anh phải khổ cực có được, tuyệt đối không thể.

Mọi thứ chỉ mới bắt đầu mà thôi!

Rất nhanh buổi tối đã đến. Vừa khéo hôm nay Lâm Thiên Y cũng xuất viện.

Khi Hạ Minh Duệ dẫn Lâm Thiên Y trở về nhà họ Hạ, Ôn Hinh đang ngồi trong phòng khách uống cà phê.

Khi thấy Hạ Minh Duệ trở về cô vui mừng đặt ly cà phê xuống, đang chuẩn bị chạy vội tới mới phát hiện Lâm Thiên Y đi sau lưng anh.

Động tác muốn bỏ nhào tới của Ôn Hinh ngừng lại một chút, ánh mắt cô ngay lập tức biến đổi, cuối cùng lại khôi phục bộ dáng ngây thơ thường ngày. Cô ngọt ngào gọi một tiếng.

"Anh Duệ, anh về rồi. Tiểu Thiên, chúc mừng cô xuất viện nha!"

Lâm Thiên Y nhàn nhạt liếc mắt nhìn Ôn Hinh một cái, chỉ nhẹ nhàng nói một câu.



"Các người nói chuyện đi, tôi lên lầu trước!"

Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía phòng ngủ Hạ Minh Duệ, thậm chí ánh mắt cũng không lưu lại cho Ôn Hinh một cái, chỉ chừa cho hai người bọn họ một bóng lưng nặng nề cô đơn.

Nhìn Lâm Thiển Y như thế này, con người đen nhánh của Hạ Minh Duệ dao động.

"Anh Duệ! Có phải Ôn Hinh nói sai gì rồi không? Tiểu Thiển hình như không được vui?"

Ôn Hinh nhìn về hướng Lâm Thiển Y rồi đi, từ từ chu miệng nhỏ lên, về mặt không biết làm sao.

"Được rồi, chuyện này không liên quan tới em!"

Hạ Minh Duệ nắm bả vai Ôn Hinh, kéo cô đến trên ghế sofa ngồi xuống. Tại góc khuất Hạ Minh Duệ không thấy được, trong mắt Ôn Hinh chợt loé lên sự ngoan độc.

"Anh Duệ, Tiểu Thiển có phải chán ghét Ôn Hinh không? Nếu Ôn Hinh làm chuyện gì không tốt, em sẽ thay đổi, thật đó!"

Ôn Hinh chớp đôi mắt ngây thơ, nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Hạ Minh Duệ. Khuôn mặt vạn người mê của người đàn ông này luôn luôn vào những lúc cô không chú ý mà hấp dẫn cô.

"Làm sao có thể? Ôn Hinh nhà chúng ta đáng yêu như vậy, cô ấy sao lại không thích em chứ?"

Hạ Minh Duệ quay sang, cung chiều nheo đôi má Ôn Hinh. Ôn Hinh cười ngọt ngào, xinh đẹp nhấn mũi nhỏ của mình lại, bộ dáng kia có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

"Được rồi, em ở đây nhé, anh lên thay đồ!"

"Dạ!"

Ôn Hinh ngoan ngoãn lên tiếng, mắt to chỉ biết chăm chú nhìn bóng dáng Hạ Minh Duệ lên lầu.

Lâm Thiển Y như thế nào lại xuất viện chứ? Thời gian cô ta không có ở đây, anh Duệ liền là của một mình cô. Hiện tại cô ta trở lại, trong lòng không hiểu sao lại bắt đầu thấy không thoải mái.

Cô không thích bất luận người nào tiếp cận anh Duệ, điều này khiến cho cô ghen tị đến phát cuồng.

Chỉ là bọn họ quen biết nhau bao lâu? Cô từ nhỏ đã cùng anh Duệ lớn lên, tuy trong khoảng thời gian đó có xảy ra một chút chuyện không thoải mái, nhưng mà tâm ý của anh không thay đổi, cô cũng tin tưởng trong lòng anh Duệ vẫn có cô, nếu không thì anh cũng sẽ không khấn trương vì cô như vậy.

Về phần Lâm Thiển Y...

Lâm Thiển Y về đến nhà chuyện đầu tiên đó là chạy lên lầu tắm nước nóng, lúc này mới cảm thấy cả người sáng khoái một chút.

Tắm rửa xong, cô mặc áo choàng tắm, liền cảm giác phía sau lưng có một đôi tay ấm áp. Động tác Lâm Thiển Y cứng đờ, cái tay kia rất quen thuộc mà không thành thật bắt đầu di chuyển.

Lâm Thiển Y không khách khí đem cái tay đang làm loạn kia đẩy ra, nhưng mà cái tay kia lại mặt dày mảy dạn quán trở về.

Bên tai là giọng nói quen thuộc mà say lòng người của anh.

"Y Nhi, anh nhớ em!"

Lâm Thiển Y chỉ cảm thấy da đầu tê rần, bên tai vì hơi thở của anh mà trở nên tê dại, nháy mắt đã lan ra toàn thân. Ngay lúc cái tay kia ôm lấy nơi mà cô không phòng bị, cô lại càng trở nên mềm nhũn trong ngực anh.

Chuyện này khiến cho cô cảm thấy thẹn, cũng không biết hay là do xấu hổ, mang tai ửng hồng rồi lan tràn ra khắp toàn thân. Cô buồn bực mở miệng.

"Lấy tay bẩn thiêu của anh ra!"

"Y Nhi!"

Lại là cách gọi chết tiệt này. Cô đã quen người khác gọi cô là Tiểu Thiển hoặc là Thiển Thiển, trừ bỏ người nhà của mình, người khác cũng không gọi cô là Tiểu Y hay Y Nhi, cũng chỉ có người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận này thôi.

Lâm Thiển Y giãy dụa phản kháng nhưng vẫn bị người đàn ông ở sau lưng bế bổng lên. Thân thể đột nhiên nhẹ khiến cho cô hoảng sợ mà kêu một tiếng, sau đó cả người như đang cười mây được anh bế đến trên giường.

Phản kháng của cô cho tới bây giờ đều là bất lực như thế, chỉ cần người đàn ông này muốn, cô không thể tránh né. Cuối cùng Lâm Thiển Y bất đắc dĩ thờ dài một hơi, suy sụp nhắm mắt lại, chỉ còn lại lông mi dày rung lên xuống, biểu hiện nội tâm bối rối cùng không nổi của cô.

"Y Nhi, Y Nhi!"

Hạ Minh Duệ vừa hôn môi cô vừa thâm tình gọi.

Lâm Thiển Y bị anh gọi như thế trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ cảm giác kỳ dị, giống như cái tên mà anh đang thâm tình gọi kia chính là bảo bối quan trọng nhất trong lòng anh vậy. Thế nhưng lý trí nói cho cô biết, cô không phải.

Toàn bộ chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, sau khi Hạ Minh Duệ rút cuộc thoả mãn phóng thích chính mình trong cơ thể cô, mới thật sâu thở phào nhẹ nhõm, quỳn luyến vùi đầu mình vào trước ngực cô. Cô thậm chí có thể nghe được tiếng trái tim kiên cường của mình đập nhanh lợi hại.

"Y Nhi, đừng rời khỏi anh có được hay không?"

Giọng nói yếu ớt của Hạ Minh Duệ giống như đứa bé vang vọng nơi tim cô, toàn thân Lâm Thiển Y run lên, không dám tin tưởng lớn mắt. Anh, đây là đang cầu xin cô sao?

Cô cho tới bây giờ cũng không biết Hạ Minh Duệ còn có một mặt yếu ớt như vậy. Cô gặp qua anh xinh đẹp tà khí, cũng gặp qua anh lãnh khốc vô tình, càng gặp qua anh khí phách cao ngạo, nhưng mà hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Thiển Y vẫn còn đang đắm chìm trong rung động do anh mang lại, nhưng mà sự trầm mặc của cô lại khiến cho trái tim Hạ Minh Duệ trống trải. Thật lâu không có được câu trả lời, không khỏi nhồm người dậy từ trên người Lâm Thiển Y.

Con người tối đen thâm thúy như bầu trời đêm vô tận trầm lắng nhìn cô.

Có chút ai oán, có chút uỷ khuất, cuối cùng toàn bộ lại hoá thành một loại tàn bạo chiếm hữu.

Lâm Thiển Y còn không kịp phản ứng đã bị người đàn ông kia lật người lại, sau đó từ phía sau nặng nề tiến vào.

Cô gọi thầm, cô mắng, toàn bộ đều bị động tác mãnh liệt của người đàn ông kia gắt gao ngăn chặn.

Có điều lúc này không giống như trước kia, mặc dù động tác Hạ Minh Duệ khó tránh thô bạo, nhưng mà trong sự thô bạo lúc này cũng mang theo chút cẩn thận, không giống như trước kia khiến cô bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 183: Xứng đôi

Mà Hạ Minh Duệ giống như chưa được thoả mãn, muốn cô một lần lại một lần, mãi đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Ngay sau đó là giọng nói mềm mại dò xét của Ôn Hinh.

"Anh Duệ? Tiểu Thiển? Hai người đang làm gì vậy? Mau xuống ăn cơm đi. Chú cùng anh Vũ đã về rồi, đang chờ hai người đó!"

Hạ Minh Duệ thở hắt ra, từ trước người Lâm Thiển Y ngẩng đầu lên.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn Lâm Thiển Y một cái, trong mắt là ý cười không tan được. Lâm Thiển Y hung hăng lườm anh một cái, toàn thân trắng nõn nà giống như trứng tôm bị nấu chín.

"Biết rồi, bọn anh xuống liền!"

Giọng nói rõ ràng mang theo tiếng thở nhẹ của Hạ Minh Duệ từ bên trong truyền ra, Ôn Hinh hồ nghi đem đầu tiến sát cạnh cửa, nhưng mà động tĩnh gì cũng không nghe được, cặp mắt tối đen trong suốt như lưu ly của cô mở to chớp chớp, ẩn hiện sự âm trầm.

Khi Hạ Minh Duệ ôm cả người Lâm Thiển Y đẩy cửa ra mới phát hiện Ôn Hinh vẫn đang đứng bên cạnh cửa.

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức mỉm cười ngọt ngào.

"Anh Duệ, Tiểu Thiển, mau xuống dùng cơm thôi, đồ ăn nguội mất!"

"Ừ, đi thôi!"

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt lên tiếng, kéo Lâm Thiên Y đi xuống lầu. Ôn Hinh đi sau lưng bọn họ, trong mắt hiện lên sự ghen ghét.

Lúc này Hạ Minh Duệ đã đổi sang một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, trông rất nhẹ nhàng khoan khoái, rất hợp với khuôn mặt góc cạnh như củ ấu tự nhiên của anh, quả thật rất đẹp trai. Hạ Minh Duệ chính là người đàn ông mà cho dù mặc quần áo màu gì cũng đều rất đẹp.

Lại thêm thân hình anh cao lớn rắn rỏi đứng là móc treo quần áo trời sinh, khiến cho người ta không tìm ra được chút tỳ vết nào.

Giờ phút này trên mặt anh treo một nụ cười cung chiêu thỏa mãn, khiến cho Ôn Hinh giận tới ứa gan. Mà càng khiến cho cô ghen ghét tới phát cuồng là, người phụ nữ Lâm Thiên Y kia hai má ửng hồng, một đôi mắt trong suốt lấp lánh, nét xuân sắc dòn dao động, không cần nghĩ cũng biết bọn họ vừa làm cái chuyện tốt đẹp gì rồi.

Hơn nữa Lâm Thiên Y cũng mặc một chiếc váy dài bằng cotton màu trắng, làm tôn lên dáng người lung linh của cô, nhất là gương mặt như hoa sen nước của Lâm Thiên Y, khiến cô giống như tiên nữ từ trong rừng xuất hiện trong buổi ban mai, là nét tự nhiên tươi mát đến vậy. Hai người đứng cùng một chỗ lại xứng đôi như vậy.

Cô ta không nên xuất hiện ở đây, càng không nên đứng ở bên cạnh anh Duệ. Vị trí bên cạnh anh Duệ là của cô, ai cũng đừng nghĩ cướp đi, ai cũng đừng hòng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Hinh giờ phút này âm u, mãi đến khi hai người kia ngồi vào chỗ mới dịu đi một chút.

"Ôn Hinh a, thất thần gì vậy? Lại đây, ngồi cạnh cô!"

Ôn Uyển Thiên không biến sắc lườm Hạ Minh Duệ cùng Lâm Thiên Y vừa cùng nhau ngồi xuống, đối với Ôn Hinh sắc mặt rõ ràng không được tự nhiên đứng sau lưng bọn họ lên tiếng gọi.

"Dạ, cô!"

Ôn Hinh ngọt ngào cười, tao nhã bước đến bên cạnh Ôn Uyển Thiên ngồi xuống.

Một bàn mọi người bình tĩnh dùng cơm, xem ra khá là vui vẻ hoà thuận. Cơm ăn được một nửa, Ôn Uyển Thiên buông đũa xuống, đưa mắt nhìn sang Hạ Minh Duệ.

"Minh Duệ à, đi có chút chuyện muốn hỏi con?"

Vừa vặn lúc này Hạ Minh Duệ cũng ăn no, anh tao nhã rút một tờ khăn giấy lau miệng, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt, nhìn không ra vui giận.

"Dì có chuyện gì thì cứ hỏi đi!"

"Minh Duệ à, con có biết công ty Minh Thiên không?"

"Minh Thiên? Là ông ty Minh Thiên mới thành lập gần đây, thực lực rất mạnh sao?"

Hạ Minh Duệ không sao cả hỏi, bộ dáng không chút nào để tâm.

Chỉ là anh nhìn ánh mắt đen nhánh của Ôn Uyển Thiên, con người thâm sâu cất giấu sự sắc bén, khiến người ta khó phát hiện ra.

"Phải đó!"

Đồng thời, Ôn Uyển Thiên cũng không dấu vết quan sát sắc mặt Hạ Minh Duệ, nhưng mà bà thất vọng rồi, trên mặt Hạ Minh Duệ vĩnh viễn đều treo một nụ cười bất cần đời cùng xa cách.

"Dì, sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?"

Hạ Minh Duệ như cười như không nhìn bà một cái, sau đó tao nhã gấp một miếng cá bỏ vào trong chén của Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y bị Hạ Minh Duệ đột ngột dịu dàng như vậy làm mặt đỏ bừng, ngược lại Ôn Hinh oán hận liếc cô một cái.

"À, dì chỉ muốn hỏi con, con cùng Tổng giám đốc mới nhậm chức của Minh Thiên có quen biết không?"

Ôn Uyển Thiên nói tới đây, không chỉ là Ôn Uyển Thiên mà ngay cả Hạ Trí Vũ cùng Hạ Tử Ngang đều đem ánh mắt nhìn về phía Hạ Minh Duệ.

Đồng thời đôi mắt cùng lúc nhiều ánh mắt như vậy, Hạ Minh Duệ vẫn như cũ không đổi sắc mặt, cực kỳ không sao cả nhún vai, bộ dáng chán đến chết.

"Người nào? Không biết!"

Nói xong lại đưa mắt nhìn sang Lâm Thiên Y đang im lặng ăn cơm, dường như căn bản là không để tâm, giống như là chẳng đem chuyện mà Ôn Uyển Thiên nói để trong lòng.

"Nếu đi nói Tổng giám đốc mới nhậm chức của Minh Thiên là Lộ Phi, con hửn là không xa lạ chứ?"

"Đi điều tra tôi và người bên cạnh tôi ư?"

Bây giờ Hạ Minh Duệ trực tiếp đón nhận ánh mắt của Ôn Uyển Thiên, ánh mắt u ám thâm trầm của anh khiến cho người ta nhìn không thấy đáy.

"À..., không phải vậy, con cũng biết công ty Minh Thiên dạo gần đây luôn gây trở ngại với tập đoàn Hạ thị. Cho nên đi cho người điều tra tư liệu về Lộ Phi, mới biết được anh ta từng là nhân viên của con!"

"Chuyện này tôi cũng không biết. Dĩ cũng biết tôi đối với chuyện của công ty đều không có chút hứng thú gì, chuyện này hỏi anh hai thì có vẻ thích hợp hơn."

Hạ Minh Duệ ý cười nhẹ nhàng, ánh mắt đen kịt, làm cho người ta đoán không ra lời anh nói là thật hay giả.

"Ha ha, không phải, dĩ chỉ muốn hỏi một chút xem con có biết Lộ Phi như thế nào không thôi, anh ta không phải là nhân viên con sao? Làm sao có thể đột nhiên thành Tổng giám đốc Minh Thiên?"

Ôn Uyển Thiên cười ôn hoà, đối với sự vô lý của Hạ Minh Duệ cũng không để bụng.

"À, chuyện này tôi thật không biết, có điều Lộ Phi đã từng là nhân viên công ty tôi là thật, mà chúng tôi trước đó cũng quen biết, quan hệ cũng không tệ lắm. Còn vì sao anh ta lại trở thành Tổng giám đốc Minh Thiên thì tôi thật sự không biết!"

Hạ Minh Duệ nhún vai, vẻ mặt vô tội, điều này làm cho Ôn Uyển Thiên có một loại cảm giác như đánh vào hư không.

"Duệ, quan hệ của hai người đã không tệ, chẳng lẽ em lại hoàn toàn không biết gì về Lộ Phi này sao?"

Ánh mắt thâm thúy của Hạ Trí Vũ tập trung trên người Hạ Minh Duệ, dường như muốn đem người nhìn thấu.

"Anh hai, em trai anh là người như thế nào chẳng lẽ anh không biết? Tôi quen biết bạn bè chỉ dừng lại ở việc vui chơi mà thôi, ăn ăn uống uống, đi bar, quen gái đẹp, còn về thân phận bối cảnh tôi luôn không hỏi qua. Chỉ cần chơi vui thì là bạn tốt, anh em tốt. Còn nếu mà nói thực thì tôi cũng biết một chút, tên Lộ Phi kia thích gái đẹp, thấy gái đẹp thì rút chân ra không được."

Hạ Minh Duệ nói dối không chớp mắt, nếu Lộ Phi nghe được những lời này của anh chắc là tức đến chịu không nổi.

Tốt xấu gì Lộ Phi người ta cũng là một chàng trai có giáo dục, thái độ đúng mực. Về phần gái đẹp? Người nào lại không thích hả? Anh sao lại trở thành thấy gái đẹp rút chân ra không được, trở thành mê gái rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 184: Nó thật sự thích cô ư?

"Hử, cả ngày chỉ biết sống phóng túng, còn chưa chịu sửa đổi?"

Hạ Từ Ngang đặt mạnh đĩa xuống bàn, hiển nhiên ông cực kỳ bất mãn với Hạ Minh Duệ. Những người khác toàn bộ thu hồi ánh mắt, mỗi người tự ăn cơm của chính mình, lại hoàn toàn không cảm nhận được chút mùi vị.

Hạ Từ Ngang hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, trong lòng âm thầm thờ dài. Hạ Minh Duệ nếu bằng một nửa Hạ Minh Tứ thì tốt rồi, ông cũng không đến mức giống như bây giờ.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Nghĩ đến Hạ Minh Tứ, trong lòng Hạ Từ Ngang liền đau xót, ông có lỗi với vợ ông.

Vì thế ánh mắt nhìn Hạ Minh Duệ càng thêm phức tạp, mặc kệ như thế nào, Hạ Minh Duệ vẫn là con ông, là đứa con trai của ông và người vợ ông yêu thương nhất sinh ra.

Sau khi Hạ Từ Ngang bỏ đi, Hạ Minh Duệ cũng lười kéo Lâm Thiên Y đã cơm nước xong trở về phòng.

Ôn Hinh căn bản là chưa đụng đĩa vào món gì, nghĩ đến Lâm Thiên Y đang chiếm lấy anh Duệ của cô, cô liền bực mình, làm gì còn có tâm tình mà ăn

com chứ?

Sau bữa cơm chiều, phòng làm việc của Hạ Trí Vũ.

"Con trai, chuyện này con thấy thế nào? Con cảm thấy lời nói của tên nhóc Hạ Minh Duệ kia có thật không?"

Ngón trở thon dài của Hạ Trí Vũ gõ lên mặt bàn, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

"Để đề phòng vẫn phải phòng bị nó một chút thì tốt hơn. Tại thời điểm quan trọng này chúng ta tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc, để cho tên nhóc kia được lợi!"

"Dạ, mẹ nói rất đúng. Nhưng mà chúng ta nên làm thế nào?"

Hạ Trí Vũ nhăn mày, vẻ mặt trầm trầm.

Ôn Uyển Thiên xoa xoa ấn đường. "Con nhóc Ôn Hinh kia không phải thích thằng Hạ Minh Duệ sao? Không bằng liền nghĩ biện pháp đuổi người đàn bà Lâm Thiên Y kia đi, để cho Ôn Hinh kiểm soát Hạ Minh Duệ!"

"Mẹ xác định Ôn Hinh có thể làm được ư?"

Hạ Trí Vũ không cho là đúng, cô nhóc Ôn Hinh kia nhìn thế nào cũng thấy yếu đuối nhu nhược, thật sự có thể quản được Hạ Minh Duệ ư?

Giữa trán Ôn Uyển Thiên chợt loé lên âm độc.

"Không được cũng phải được. Chẳng thế thì nó phải chấp tay nhường Hạ Minh Duệ cho người ta ư? Mẹ thấy con nhóc đó cũng không cam tâm đâu."

"Được rồi, có điều mẹ, con nghĩ chúng ta nên tiến hành hôn sự với Hoa Tiểu Mạn trước, để cho nhà họ Hoa sớm an tâm hỗ trợ chúng ta. Gần đây tình hình công ty không phải mẹ không biết, tập đoàn Hạ thị của chúng ta bị chèn ép hết sức thâm, mấy ngày hôm trước một hạng mục khác đã bị tập đoàn Tịch thị cướp mất rồi!"

Nói đến đây, khuôn mặt Hạ Trí Vũ trở nên âm trầm.

Cho tới bây giờ đều là Hạ Trí Vũ anh chiếm đoạt của người khác, cướp mất việc kinh doanh của người khác, khi nào thì đến phiên người khác giẫm lên đầu anh chứ?

"Ừ, cũng được, mẹ đã xem thử, cuối tuần này là ngày tốt, không bằng cứ thế đi. Chuyện này cứ để mẹ, mẹ sẽ thương lượng với nhà họ Hoa."

"Được mẹ, nếu không còn gì nữa thì nghỉ sớm một chút, đừng quá lao tâm!"

Hạ Trí Vũ ần ần huyết thái dương, nhìn mẹ mình với vẻ mặt ôn nhu.

"Ừ, mẹ biết, con cũng ngủ sớm chút!"

"Dạ!"

Ôn Uyển Thiên đi ra khỏi phòng làm việc của Hạ Trí Vũ, vẻ mặt biến đổi không ngừng.

Có một số việc chỉ thích hợp giấu ở trong lòng, thôi nát ở trong bụng.

Ngày hôm sau, Lâm Thiên Y đã tỉnh dậy từ sớm. Nằm viện lâu như vậy, thân thể cô đều muốn rỉ sét. Ý của Hạ Minh Duệ là muốn cô nghỉ ngơi ở nhà vài ngày, nhưng mà Lâm Thiên Y lại kiên quyết không đồng ý.

Cho nên sáng sớm cô liền lái chiếc xe thể thao màu đỏ Hạ Minh Duệ cho cô đi làm, để lại Hạ Minh Duệ ở sau lưng khuôn mặt tuấn tú đen thui.

Hiện giờ Lâm Thiên Y là thư ký của Hạ Trí Vũ, cho nên cô trực tiếp tới văn phòng Hạ Trí Vũ báo danh, nói ra cũng thật là xấu hổ vô cùng.

Từ khi cô bị điều tới làm thư ký cho Hạ Trí Vũ, hình như chỉ đến làm có 1 ngày, sau đó sự tình các loại không ngừng xảy ra.

Không thể không nói, Hạ Trí Vũ là một người đàn ông có sức quyến rũ cực kỳ, không chỉ là vậy, người đàn ông này trong khi làm việc cực kỳ nghiêm túc, rất khác so với Hạ Minh Duệ lười nhác. Quanh thân Hạ Trí Vũ toả ra một loại năng lượng tích cực đi về phía trước khiến cho người ta không tự chủ được phát ra sự kính nể từ nội tâm.

Khi thấy Lâm Thiên Y đi làm, Hạ Trí Vũ cực kỳ kinh ngạc.

"Duệ sao lại để cô đi làm thế hả?"

Hạ Trí Vũ nhất thời ngẩng đầu lên, nhìn cô cười một cái. Lâm Thiên Y nhất thời cười cười xấu hổ.

Cô cùng Hạ Minh Duệ thật sự không có ngọt ngào như người khác vẫn tưởng, theo cô thì những chuyện đó toàn bộ đều là diễn cho người ta xem mà thôi. Nhưng mà loại chuyện này cô cũng chỉ có thể một người yên lặng nuốt vào bụng, mà không cách nào nói rõ với người khác.

Trong mấy ngày cô sinh bệnh, Tề Diệu đã nhiều lần gọi điện thoại, đều bị cô lấy lý do qua loa cho có lệ. Cô biết Tề Diệu không hề tin nhưng mà cũng hết cách, cô không muốn Tề Diệu trông thấy bộ dáng tiêu tụy của cô.

"Pha cho tôi một ly cà phê!"

Ngay tại lúc Lâm Thiên Y đang chìm sâu trong suy nghĩ, tiếng nói nhàn nhạt trầm ổn của Hạ Trí Vũ cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Lâm Thiên Y sùng sốt, vội hoàn hồn, lễ phép nói một tiếng.

"Được!"

Lúc Lâm Thiên Y đem ly cà phê pha xong đưa tới trên bàn Hạ Trí Vũ, tay bung ly cà phê của cô liền bị Hạ Trí Vũ nắm chặt.

Lâm Thiên Y sùng sốt, muốn đưa tay rút về nhưng mà cô ra sức giật giật, tay vẫn không thoát khỏi tay Hạ Trí Vũ.

Trong lòng Lâm Thiên Y có chút hoảng, cô thăm dò ngẩng đầu nhìn Hạ Trí Vũ, lại phát hiện con ngươi đen kịt của anh đang sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

"Tổng giám đốc?"

Lúc này Hạ Trí Vũ đã đứng lên, vòng qua bàn đi tới bên cạnh cô, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống, thích thú nhìn cô.

Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy người đàn ông ở trước mắt làm cho người ta có cảm giác áp bức cực lớn, ở trước mặt anh khiến người ta không thể che giấu cảm xúc của mình.

Ngay sau đó Lâm Thiên Y lại cảm thấy trên lưng căng thẳng, thì ra Hạ Trí Vũ đã gắt gao ôm hông cô.

"Lâm Thiên Y, rời khỏi Hạ Minh Duệ, làm tình nhân của tôi đi!"

Giọng nói trầm thấp áp lực của Hạ Trí Vũ vang vọng bên tai cô, Lâm Thiên Y không tự chủ được lui về sau, lực đạo trên lưng theo đó lại tăng lên.

Lâm Thiên Y lúc này hoàn toàn không hiểu, làm tình nhân của anh ư? Anh không phải là anh trai Hạ Minh Duệ sao? Như thế nào còn có thể tranh giành người phụ nữ của em mình? Hiện giờ trên danh nghĩa cô đang là vị hôn thê của Hạ Minh Duệ nha.

Không dè Lâm Thiên Y tiếp tục suy nghĩ, hơi thở ái muội của Hạ Trí Vũ một lần nữa phả bên tai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y trong nháy mắt đỏ bừng, cũng không biết là vì xấu hổ hay vì tức giận.

"Làm tình nhân của tôi! Em yên tâm tôi sẽ đối xử với em còn tốt hơn so với nó!"

Lúc này Lâm Thiên Y cố hết sức mình, cô liều mạng giãy giụa trốn thoát Hạ Trí Vũ, cả người lui về sau, mãi đến khi sau lưng đụng phải cánh cửa phòng.

"Hạ Trí Vũ, anh điên rồi. Anh có biết anh đang nói cái gì không hả? Anh đã đính hôn, lại sắp kết hôn, làm sao có thể nói những lời này với vị hôn thê của em trai mình chứ?"

Lâm Thiên Y đề phòng nhìn chằm chằm Hạ Trí Vũ, cực kỳ sợ hãi anh một lần nữa tiến đến. Thật sự là giờ phút này toàn thân Hạ Trí Vũ đều tản ra sự sắc bén, ánh mắt anh giống như con báo đang săn mồi, mà cô lại chính là con mồi đang đợi làm thịt kia, loại cảm giác này tuyệt đối không tốt chút nào.

"Vị hôn thê? Cô cho là nó thật sự sẽ lấy cô sao? Chẳng lẽ cô không nhìn ra người mà nó thực sự để ý là Ôn Hinh?"

Hạ Trí Vũ cười lạnh một tiếng, lại không biết lời của anh vừa vặn nói trúng chỗ đau của Lâm Thiên Y.

Cô biết, vẫn luôn biết, cũng bởi vì biết chính mình cái gì cũng không phải, cho nên nếu muốn toàn thân mà lui liền phải tránh xảy ra bất kỳ quan hệ gì với người khác trong lúc đó, nhưng mà sự việc lại không phát triển theo hướng mà cô mong muốn.

Cô nên làm cái gì bây giờ? Cô phải làm như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 185: Một mặt khác của hạ trí vũ

"Cho dù là vậy thì như thế nào?"

Giọng Lâm Thiên Y có chút run run, khuôn mặt nhìn chăm chăm Hạ Trí Vũ đang từng bước ép sát. Cô vẫn cho rằng Hạ Trí Vũ là một người thẳng thắn đàng hoàng, nhưng mà thái độ của anh hôm nay khiến cho cô phải mở rộng tầm mắt rồi. Quả nhiên đàn ông có tiền đều không phải là thứ tốt đẹp gì.

"Cho dù là thế em cũng cam nguyện làm người phụ nữ của nó sao? Mãi cho đến một ngày Ôn Hinh leo lên đầu em ngồi ư? Còn cô? Nếu Hạ Minh Duệ muốn có thể đưa em từ vị trí vị hôn thê trở thành tình nhân, nếu nó không nhớ tình cũ mà nói, như thế em biết em sẽ có kết quả gì rồi chứ?"

Ánh mắt thâm thúy của Hạ Trí Vũ gắt gao nhìn cô, loại ánh mắt này giống như sói săn mồi, ánh mắt khiến cho cô phát rét.

"Đây là chuyện của chúng tôi, không cần Tổng giám đốc Hạ quan tâm chứ?"

Lâm Thiên Y lạnh lùng nhưng cực kỳ phòng bị quan sát anh, cực kỳ sợ hãi anh sẽ có thêm hành động nào đó.

Phản ứng của Lâm Thiên Y giống như con mèo nhỏ, khiến cho Hạ Trí Vũ bật cười. Có điều anh cũng biết Lâm Thiên Y không phải cái loại phụ nữ ngồi chờ chết, nếu thật là ép cô quá mức, cô nhất định sẽ vuron móng vuốt ra, có điều vậy thì sao chứ?

"Tôi đúng là không quan tâm, nhưng mà hiện tại tôi đột nhiên có hứng thú với em, em nói phải làm sao bây giờ?"

Hạ Trí Vũ đột nhiên cúi người, một tay chống vách tường, hơi thở ấm áp ái muội phun trên mặt cô làm cho toàn thân cô sồn gai ốc.

Ánh mắt anh lạnh lùng, gần như không mang theo một chút tình cảm, bên trong hình như chỉ có chiếm đoạt, Lâm Thiên Y cũng sẽ không tự luyện đến mức cho rằng người đàn ông như vậy là nhìn trúng cô.

Nếu không phải là vì nhìn trúng cô, vậy thì là gì?

Trước mắt cô đúng là vị hôn thê của Hạ Minh Duệ, còn Hạ Trí Vũ anh là anh trai Hạ Minh Duệ. Hiện tại lại muốn tranh giành vị hôn thê của em mình. Chuyện này nhìn như thế nào cũng đều không phải là chuyện tốt mà anh em nên làm thì phải?

"Cuối cùng anh muốn thế nào?"

Lâm Thiên Y nghiêng đầu, ý đồ tránh đi hơi thở đang phả trên người của Hạ Trí Vũ, không hề hay biết cô làm như vậy vừa khéo để lộ cằm cổ trắng nõn xinh đẹp, như ẩn như hiện, đặc biệt khiến người có vô vàn mộng tưởng.

"Không muốn thế nào cả, chỉ là muốn để cho em làm tình nhân của tôi thôi!"

Hạ Trí Vũ ái muội nói nhỏ, trong đôi mắt thâm thúy tràn ngập ánh sáng nguy hiểm cùng sự cướp đoạt.

"Thật xin lỗi, Tổng giám đốc đã tìm lầm người rồi. Tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút!"

Lâm Thiên Y lạnh lùng nhìn Hạ Trí Vũ một cái, đẩy tay đang chống trên tường của anh ra, muốn trực tiếp xoay người rồi đi.

Chỉ là cô thật sự dễ dàng rời khỏi vậy ư?

Lâm Thiên Y vừa định kéo cửa ra ngoài đã bị Hạ Trí Vũ nắm bờ vai, một lần nữa đặt ở trên tường. Ngay sau đó đôi môi lạnh lẽo áp lên môi cô.

Không giống với đôi môi ấm áp của Hạ Minh Duệ, môi Hạ Trí Vũ rất lạnh, tràn ngập hơi thở cướp đoạt.

Lâm Thiên Y ngẩn ra, trừng lớn mắt. Người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì đây chứ? Nếu Hạ Minh Duệ biết được chuyện này, không biết sẽ đối xử với cô như thế nào nữa, khi đó chỉ sợ người bị hành hạ vẫn chỉ là cô. Cô cũng không cho rằng Hạ Minh Duệ sẽ vì chính mình mà trở mặt với anh trai mình.

Lâm Thiên Y không khỏi cười khổ, nếu Ôn Hinh bị người khi dễ như vậy, chỉ sợ Hạ Minh Duệ bất luận như thế nào cũng sẽ vì cô mà ra mặt.

Cô vừa ngậy người trong giây lát, Hạ Trí Vũ thế nhưng đã nắm bắt được cơ hội, linh hoạt tiến quân thần tốc.

Về phần Lâm Thiên Y, đối với nụ hôn của Hạ Trí Vũ cô không có lý do gì không cảm thấy ghê tởm. Vì thế cô hung tợn trừng mắt nhìn anh, không khách khí cắn chặt khớp hàm. Nếu không phải Hạ Trí Vũ lui ra kịp lúc, chỉ sợ đầu lưỡi của anh đã bị cô cắn trúng.

Ai ngờ, Hạ Trí Vũ lại giận quá hoá cười.

"Ha ha, tôi thực thích con mèo hoang nhỏ như em vậy, đầy đủ hương vị. Bình thường những người phụ nữ thấy tôi đều hận không thể nhào tới, đây là lần đầu tiên bị người cự tuyệt!"

Hạ Trí Vũ xoa xoa vết máu nơi khoé môi, nụ cười càng thêm nguy hiểm.

Lâm Thiên Y không tự chủ được ớn lạnh một cái, nhin không được lên tiếng hỏi.

"Anh muốn làm gì? Anh không được phép làm vậy!"

Cô tính lui về sau, nhưng mà sau lưng là vách tường. Không lui được.

Cô tro mắt nhìn Hạ Trí Vũ một tay cởi áo khoác, kéo cà vạt ra, sau đó tiện thể cúi người khiêng cô lên đi vào trong.

Văn phòng Hạ Trí Vũ so với Hạ Minh Duệ vừa lớn lại vừa xa hoa, cũng rất có phong cách. Không thể không nói người đàn ông này thật sự cực kỳ có phẩm vị, cũng rất biết cách hưởng thụ.

Nhưng mà cô không cách nào tha thứ chuyện anh sắp làm với cô.

Lâm Thiên Y bị anh khiêng trên vai, dạ dày khó tránh có chút khó chịu. Cô cảm thấy cơn tối qua đều sắp bị ối ra hết cả rồi.

Lâm Thiên Y liều mạng giãy dụa, quyền đâm cước đá.

"Anh cái tên biến thái này, mau thả tôi xuống."

Nhưng mà bất luận cô dùng sức vùng vẫy như thế nào, Hạ Trí Vũ đều không bị ảnh hưởng.

Ngay sau đó Hạ Trí Vũ mở cửa phòng nghỉ của mình, một trận trời xoay đất lở, Lâm Thiên Y không chút nào thương tiếc bị quăng lên trên giường. Sau đó cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, đầu cứ ong ong, trong lúc cô kịp thở một hơi hồi tỉnh lại thì trên người đã bị ép xuống.

Người đàn ông kia lại đang cúi đầu, nghiêng người, khoé môi hơi nhếch lên, như cười như không nhìn cô, trong tay cứ nhiên còn xoay xoay một ly rượu đỏ.

Thật khó hiểu!

Anh đây là đang muốn dùng sức mạnh với cô sao? Lại còn giữ được phong cách ưu nhã như vậy. Cô không khỏi mở to mắt, dưới đáy lòng hung hăng dựng thẳng một vạn ngón giữa đối với Hạ Trí Vũ, lại còn mắng anh một vạn lần.

Gớm ghiếc!

"Có muốn uống một ly không?"

Đôi mắt như sói tràn ngập sự chiếm đoạt của Hạ Trí Vũ chăm chú quan sát cô, khoé môi treo một nụ cười lạnh. Người đàn ông này vừa nhìn liền biết là vào vai ác.

Lâm Thiên Y không khách khí liếc anh một cái, miệng râm rì hung tợn học ra mấy chữ.

"Đồ biến thái! Người như anh sao lại không chết đi chứ?"

"Ha ha..."

Hạ Trí Vũ cũng không giận, ngược lại vô cùng tao nhã cười. Anh cứ nhiên một bên khiêu khích mà tà ác nhìn cô, một bên vừa ngửa đầu uống ly rượu đỏ.

Không thể không nói Hạ Trí Vũ không hổ là Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị, một loạt động tác của anh làm rất thành thực, tao nhã vô cùng. Nhưng mà toàn bộ những việc này xem vào trong mắt Lâm Thiên Y lại vô cùng châm chọc.

"Em nói xem chúng ta phải bắt đầu như thế nào đây?"

Giọng nói trầm thấp từ tính mang theo chút tà ác của Hạ Trí Vũ vang vọng bên tai Lâm Thiên Y.

"Biến thái, bắt đầu cái đầu heo nhà anh!"

Lâm Thiên Y nổi giận.

Trong nháy mắt Hạ Trí Vũ áp xuống đó, Lâm Thiên Y nguy hiểm nheo mắt lại. Thời gian dài như vậy nằm yên bất động chính là chờ đợi thời cơ anh mất cảnh giác lúc này.

Cô cơ hồ không chút do dự nâng chân lên, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, tên khốn kiếp Hạ Trí Vũ này tốt nhất nên bị cô một đá giẫm bẹp trên đất. Không phải người nào muốn tiện nghi đều chiếm được. Lão hồ không phát huy thật đúng là xem cô như mèo bệnh hả?

Thế nhưng kết quả thì? Lâm Thiên Y trợn mắt, cái chân nâng lên kia của mình bị Hạ Trí Vũ nhanh nhẹn tránh sang một bên, đồng thời cánh tay cứng cỏi mà có lực nắm chặt mắt cá chân của cô.

Đau!



Lâm Thiển Y nghiêng chặt răng, thẳng nhai này vừa thấy nhất định đã từng làm qua. Sớm biết vậy trước kia cô nên mặt dày mày dạn đi theo anh trai học Taekwondo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 186: Phá huỷ mặt cô

Nhưng mà nhớ năm đó cô cũng thật có năn ni anh trai dẫn cô đi cùng nhưng lại bị anh trai nhà mình nói mấy câu đuổi trở về.

"Con gái con đũa cả ngày đánh đấm thì giống cái gì chứ? Vẫn nên dịu dàng ít nói thì tốt hơn!"

Lâm Thiển Y nhất thời khóc không ra nước mắt, nếu là lúc trước cô học chút chiêu thức phòng vệ cũng được a.

Nhưng mà thật sự đau quá, muốn bẻ chân cô sao?

"Tôi thích mèo hoang không sai, nhưng mà việc gì nó cũng có giới hạn của nó!"

Về mặt Hạ Trí Vũ âm trầm, đôi mắt dài nhỏ như sói gắt gao nhìn chăm chăm cô. Lâm Thiển Y sợ hãi lui về sau, người đàn ông này tuyệt đối là người bụng dạ nham hiểm, chuyện gì cũng có thể làm được, sao trước kia cô lại không phát hiện ra chứ? Nguyên nhân là do người đàn ông này giấu kín quá ư?

Thế nhưng hiện tại phải làm sao bây giờ? Đánh cũng không đánh lại, trốn lại không trốn thoát.

"Hạ Trí Vũ!"

Ngay tại lúc Hạ Trí Vũ cúi người xuống, Lâm Thiển Y rống lớn một tiếng.

Một đôi mắt trong suốt mở to giờ phút này mang theo quật cường gắt gao trừng mắt nhìn anh, ý đồ vùng vẫy lần cuối.

"Anh cũng đừng quên anh đã có vị hôn thê, anh không sợ Hoa Tiểu Mạn biết anh thế nhưng lại gian đấu với vị hôn thê của em trai mình ư?"

"Ha ha. Sợ ư? Vì cái gì lại phải sợ? Tôi sẽ nói cho cô ấy biết sao? Hay là em sẽ nói?"

Hạ Trí Vũ nở nụ cười, cười vô cùng tà ác, cặp mắt kia nguy hiểm thâm thúy như sói, một giây cũng không rời khỏi người Lâm Thiển Y.

"Anh là cái đồ khốn kiếp!"

Lâm Thiển Y giờ như chờ may rủi, đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát, cô nhìn ra được người đàn ông này nhất quyết làm gì cô rồi.

Nhưng mà lúc này ai sẽ đến cứu cô? Có thể ư?

Trong đầu đột nhiên nghĩ tới khuôn mặt kia của Hạ Minh Duệ, giống như mỗi một lần cô gặp nguy hiểm anh đều như một thiên thần từ trên trời bay xuống, cứu cô thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng bây giờ thì sao? Anh sẽ xuất hiện ư?

Đáp án đã quá rõ. Bởi vì bên cạnh anh có một người phụ nữ tên Ôn Hinh, Lâm Thiển Y cô thì tính là gì chứ?

Cô không nghĩ muốn yếu thế trước mặt người đàn ông này, lại càng không muốn khóc, nhưng mà vừa nảy nghĩ tới Hạ Minh Duệ, nước mắt lại không khống chế được chảy xuống.

Cô phải làm sao bây giờ? Hạ Minh Duệ anh đang ở đâu? Cô sắp bị anh trai anh khi dễ rồi.

Ha ha...

Lâm Thiển Y vùng vẫy rất lâu, cuối cùng mệt đến không thể động được. Cô cảm thấy sức lực toàn thân dường như đều đã dùng hết, sau cùng đành nằm trên giường lớn kia, một đôi mắt bỏ câu gắt gao nhìn trần nhà khắc hoa trên đỉnh đầu, tuy ý người đàn ông kia muốn làm gì với mình thì làm. Hiện giờ cô chỉ cảm thấy một mảnh u ám.

Trong đầu trống không, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Cũng không biết qua bao lâu, Hoa Tiểu Mạn cao hứng phấn chấn đi tới văn phòng Hạ Trí Vũ.

Trời biết hôm nay cô cao hứng thế nào.

Lúc đầu cô cho rằng sau khi đính hôn ít nhất cũng phải tới một năm cô mới có thể kết hôn cùng Hạ Trí Vũ, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Khi cô chính tai nghe được cha mình nói, quả thực vui mừng đến nỗi tung rôi, thế là cô nhảy dựng lên ôm cổ cha mình, lại dưới ánh mắt chế nhạo của ông nhanh chóng đến thăm Hạ Trí Vũ.

Cô muốn tới hỏi anh một chút chuyện, ví dụ như nên chọn kiểu áo cưới nào, khi nào thì chụp hình cưới, đồng thời cũng muốn bàn bạc một chút về việc kết hôn.

Giây phút đó Hoa Tiểu Mạn cảm thấy bản thân vô cùng hạnh phúc, bởi vì cô không chỉ gả cho một người đàn ông có phẩm vị tốt mà còn có bộ dáng siêu đẹp trai, quan trọng hơn là người đàn ông này lại còn là Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị.

Sự tồn tại của nhà họ Hạ tại thành phố A cho tới bây giờ luôn ở bậc đế vương, là nơi mà vô số phụ nữ muốn chen lách để được gả vào. Không nghĩ tới có một ngày vòng nguyệt quế sẽ rơi ở trên đầu cô.

Cô có thể không vui ư? Cô có thể không kiêu ngạo sao?

Thời điểm Hoa Tiểu Mạn gõ cửa phòng, không ai đáp lại, cô hồ nghi gõ lại vài cái, nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

"Trí Vũ, anh có trong đó không? Em là Hoa Tiểu Mạn, nếu anh không lên tiếng, em vào nha!"

Giọng nói vui vẻ hưng phấn của Hoa Tiểu Mạn vang vọng trong hành lang, nhưng mà bên trong văn phòng Hạ Trí Vũ vẫn như cũ không có âm thanh gì.

Hoa Tiểu Mạn thấy vậy liền đẩy cửa đi vào, bước chân của cô rất nhẹ, đợi tới khi vào trong mới phát hiện văn phòng Hạ Trí Vũ không có ai.

Lúc này anh không ở trong phòng làm việc thì đâu chứ? Anh không phải luôn cần cù chăm chỉ trong công việc sao?

Hoa Tiểu Mạn liền lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Trí Vũ.

Khi điện thoại đổ chuông cô có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại Hạ Trí Vũ như có như không, mà tiếng chuông này hình như không phải từ trong điện thoại cô truyền tới thì phải?

Hoa Tiểu Mạn hồ nghi lấy điện thoại ra khỏi tai, đi theo phương hướng phát ra tiếng chuông kia. Hoa Tiểu Mạn từng bước một đi tới trước cửa phòng nghỉ của Hạ Trí Vũ.

Mà lúc này Hạ Trí Vũ cũng vừa khéo nhận điện thoại. Vốn là thời điểm làm loại sự tình này mà bị quấy rầy sẽ cực kỳ khó chịu, nhưng mà nghĩ đến có thể có người có chuyện quan trọng, anh không thể không dừng lại, trong mắt vẫn không cam lòng. Tuy nhiên tiện nghi cũng chiếm không ít, người cũng cơ hồ bị anh lột sạch, nhưng một bước cuối cùng kia vẫn chưa tiến hành được.

Thời điểm Hạ Trí Vũ nhận điện thoại khó tránh khỏi có chút tức giận.

"Alo! Chuyện gì?"

"Trí Vũ? Anh đang trong phòng nghỉ sao? Em vào nha?"

Hoa Tiểu Mạn rõ ràng nghe được giọng nói Hạ Trí Vũ không đến từ điện thoại mà là từ trong phòng nghỉ.

"Dừng!"

Hạ Trí Vũ vừa mới nói một chữ, những từ khác đã bị tiếng cửa mở át mất rồi.

"Trí Vũ, anh..."

Giọng nói hưng phấn của Hoa Tiểu Mạn im bật.

Cô không nghĩ tới sẽ gặp phải tình cảnh này.

Hạ Trí Vũ trước mắt trên người không mặc áo, nhưng vẫn còn quần, mà đối diện anh, một người phụ nữ đang lui ở góc tường trên người đang quần loạn tằm chăn, trong mắt cô tràn đầy tuyệt vọng cùng hoảng sợ.

Hoa Tiểu Mạn lập tức ngậy dại, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hạ Trí Vũ cũng không nghĩ tới lúc này Hoa Tiểu Mạn đột ngột xông vào, cho nên trong nháy mắt khi thấy cô trong đầu anh trống rỗng, mãi đến một tiếng "bốp" vang lên anh mới hồi phục lại tinh thần.

Trong đầu là sự hèn giận không vui!

"Cô làm cái gì?"

Lâm Thiển Y bị trúng một tát. Nếu là lúc bình thường loại sự tình này căn bản không thể phát sinh, nhưng mà tình huống hiện tại có chút khó nói, khiến cho cô có chút lúng túng.

"Đều là do cô. Đồ tiện nhân. Đoạt lấy người trong lòng Ôn Hinh còn chưa tính, hiện tại lại quyến rũ Trí Vũ, cô rốt cuộc là đang âm mưu gì?"

"Cô nói xem!"

Hoa Tiểu Mạn nước mắt ràn rụa, giống như một người phụ nữ đau khổ khi bắt gặp chồng mình ở bên ngoài lăng nhăng, cô không ngừng lắc lư Lâm Thiển Y, móng tay sắc nhọn cắm vào da, giống như điên cuồng.

Chỉ là hai tròng mắt được nước mắt che dấu sự ngoan độc ghen ghét.

Người phụ nữ này sao lại âm hồn không tan cơ chứ?

"Vì cái gì? Vì cái gì muốn quyến rũ Trí Vũ hả? Cô này, đồ tiện nhân!"

Hoa Tiểu Mạn một lần nữa nâng tay lên, chuẩn bị cho Lâm Thiển Y một cái tát vang dội, chẳng thế thì làm sao giải được mối hận trong lòng.

Cô muốn phá hủy khuôn mặt của người phụ nữ này, để tránh cho cô ta lại đi quyến rũ chồng của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 187: Thuận lý thành chương

"Em làm gì vậy?"

Hạ Trí Vũ vươn tay ra nắm chặt bàn tay đang sắp hạ thủ của Hoa Tiểu Mạn.

Kỳ thật cho dù bây giờ Hạ Trí Vũ không giúp cô, cô cũng sẽ không để cho Hoa Tiểu Mạn tát mình thêm lần nữa.

Khi nhìn khuôn mặt vụn vỡ của Hoa Tiểu Mạn nhìn cô, trong mắt Lâm Thiển Y xẹt qua chút trào phúng.

Vừa nhìn liền thấy Hạ Trí Vũ không thích người không an phận, cho dù bọn họ kết hôn, Hoa Tiểu Mạn phỏng chừng cũng không khá hơn chút nào, trừ phi cô ta có thể nhịn được khẩu khí này!

"Trí Vũ?"

Cổ tay Hoa Tiểu Mạn bị đau nhưng mà cô không dám la lên, chỉ xoay khuôn mặt còn dính nước mắt sang, điềm đạm đáng yêu nhìn anh, trong mắt có chút thất vọng. Trí Vũ cho tới bây giờ luôn dịu dàng che chở cô, vì cái gì hôm nay lại lớn tiếng với cô?

Đây toàn bộ đều là do con tiện nhân Lâm Thiển Y này!

Cô còn chưa kết hôn, cô ta liền dám công khai quyến rũ vị hôn thê của mình, vậy nếu thực sự đã kết hôn còn không biết sẽ như thế nào.

"Trí Vũ, anh làm đau em!"

Hoa Tiểu Mạn uỷ khuất nói xong, nước mắt trong mắt từng giọt to rơi xuống.

"Thực xin lỗi!"

Hạ Trí Vũ buông lỏng tay, ngược lại đem tay trắng nõn mềm mại của Hoa Tiểu Mạn đặt trong lòng bàn tay mình, cẩn thận vuốt ve.

"Thực xin lỗi, làm đau em rồi ư?"

Về mặt dịu dàng cùng ánh mắt chuyên chú của Hạ Trí Vũ khiến cho Hoa Tiểu Mạn đang phẫn nộ nhảy mắt trở nên mềm mại, cô chịu không nổi nhất chính là ánh nhìn chuyên chú kia của Hạ Trí Vũ, ánh mắt thâm thúy ôn nhu, mỗi lần đều khiến cô say mê trong đó.

"Trí Vũ? Anh..."

Hoa Tiểu Mạn ai oán cúi đầu, trong mắt là đau thương cùng đau lòng.

Hạ Trí Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, đặt tay Hoa Tiểu Mạn vào ngực mình, chuyên chú nhìn cô, giọng nói trầm thấp thuần hậu của anh mang theo một

chút trẻ con như có ma lực làm cho người ta an tâm.

"Tiểu Mạn, sự tình không phải như em nghĩ đâu. Chuyện này là ngoài ý muốn, anh cam đoan với em loại chuyện như thế này sau này sẽ không xảy ra nữa!"

Hạ Trí Vũ chuyên chú mà dịu dàng nhìn Hoa Tiểu Mạn, giọng điệu chắc chắn, thái độ thành khẩn, bộ dáng hối lỗi.

Trong khoảng thời gian ngắn Hoa Tiểu Mạn nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hạ Trí Vũ có chút ngây người, người đàn ông này cái gì cũng tốt, nhân phẩm tốt, gia thế tốt, bộ dáng tốt, hình như không có phương diện nào không tốt cả.

Lâm Thiển Y nhìn hai người trước mắt mà chỉ thấy buồn nôn, cô như thế nào lại cảm thấy giả tạo như vậy?

Có điều cô cũng không bỏ qua cơ hội này, trong lúc bọn họ lờ đi qua tiếng lại, cô đã mặc quần áo vào, may mắn Hạ Trí Vũ không giống Hạ Minh Duệ đã mặc rách quần áo của cô.

Sau khi Lâm Thiển Y mặc quần áo tử tế xong, mang giày cao gót, lấy tốc độ 100km/h chạy ra ngoài.

Mãi đến khi chạy ra khỏi văn phòng Hạ Trí Vũ cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đối với sự rời đi đột ngột của Lâm Thiển Y, hai người đều không chú ý nhiều, dù sao còn nhiều thời gian. Bọn họ có chính là thời gian. Dĩ nhiên chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn.

Sau khi Lâm Thiển Y rời đi, đôi mắt thâm thúy sắc bén của Hạ Trí Vũ loé lên, bất quá sau đó rất nhanh đã khôi phục lại sự ôn nhu.

"Tiểu Mạn, anh nói thật đó, em tin tưởng anh có được không?"

Thái độ của Hạ Trí Vũ cực kỳ thành khẩn, ánh mắt cũng vô cùng dịu dàng say lòng người.

Hoa Tiểu Mạn đã sớm bị anh làm cho thần hồn điên đảo, trong mắt không che dấu được ý cười. Cô chỉ bĩu môi, liếc mắt nhìn, có chút làm nũng mà chất vấn.

"Giữa hai người thật sự không có gì sao? Không gạt em chứ?"

"Thật sự, anh thề đó!"

Nghe thấy Hoa Tiểu Mạn nói như thế, mặt mày Hạ Trí Vũ nhú lại, khoe miệng khẽ nhếch, bộ dạng như cười như không, giờ lên một tay chuẩn bị thề với trời.

"Aizz. Thôi! Hoa Tiểu Mạn em cũng không phải người nhỏ mọn, nếu về sau còn để em phát hiện anh với người phụ nữ khác có quan hệ gì, em sẽ không tha cho anh đâu!"

Hoa Tiểu Mạn nhắm mắt, chiếc mũi xinh đẹp hừ một tiếng, kéo tay đang giờ lên của Hạ Trí Vũ xuống, bao bọc trong bàn tay mềm mại của mình, đồng thời không quên đưa bàn tay nhỏ của mình ra uy hiếp.

"Tuân mệnh bà xã đại nhân!"

Hoa Tiểu Mạn bị lời nói này của Hạ Trí Vũ làm cho vui vẻ, cô còn tưởng rằng Hạ Trí Vũ là người đàn ông có nề nếp, có vẻ lạnh lùng thành thực, bình thường ăn nói rất có chừng mực, thật không ngờ anh cũng có một mặt này. Điều này làm cho Hoa Tiểu Mạn nhất thời ngây ngất trong lòng, đối với người đàn ông trước mắt càng thêm yêu thích.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, bởi vì vừa rồi Hoa Tiểu Mạn đánh Lâm Thiển Y cho nên giờ phút này cô nửa quỳ ở trên giường, cũng bởi vì động tác kịch liệt vừa rồi, cổ áo chiffon rộng thùng thình của cô có chút trễ xuống.

Nhiệt độ trong không khí nhất thời trở nên khô nóng.

Hai người lẳng lặng đối diện nhau, ánh mắt Hạ Trí Vũ càng trở nên thâm thúy u ám, liền ngay cả hô hấp cũng có chút nặng nề.

Còn không phải sao, mới vừa rồi bị Lâm Thiển Y khơi mào còn chưa được dập tắt a, hiện giờ trước mặt có người đẹp, là đàn ông bình thường liền khó tránh khỏi có ý nghĩ kỳ quái, huống chi người trước mặt còn là vị hôn thê của anh.

Hoa Tiểu Mạn bị ánh mắt thâm thúy trầm thấp của Hạ Trí Vũ nhìn như vậy, trong lúc vô thức ánh mắt bắt đầu dao động. Trên người người đàn ông này tỏa ra hơi thở thật mãnh liệt, làm cho người ta cực kỳ thấy áp bức, cô trước kia quen biết không ít bạn trai, loại chuyện này tự nhiên cũng đã làm qua, nhưng chưa từng có một người đàn ông nào chỉ với một ánh mắt đã khiến cho cô toàn thân bắt lửa, cháy sạch hoàn toàn.

Trong lòng dần dần có một loại khát cầu, khát cầu người đàn ông này hôn môi, vuốt ve.

Ánh mắt của cô càng loé sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trong không khí dao động mùi vị ám muội, xao động bất an.

"Tiểu Mạn, cho anh được không?"

Hồi lâu sau, Hoa Tiểu Mạn nhìn tới yết hầu gật gật của Hạ Trí Vũ. Ngay sau đó giọng nói thuần hậu trầm thấp mang theo từ tính trí mạng của người đàn ông vang lên.

Cô cư nhiên không tự chủ được ưm một tiếng, chậm rãi gật đầu.

"Uhm.."

Một tiếng này không nghi ngờ gì nữa chính là kíp nổ, nháy mắt đốt cháy toàn bộ lí trí của Hạ Trí Vũ.

Chuyện phát sinh sau đó hoàn toàn là thuận lý thành chương. Khi Hạ Trí Vũ cuối cùng phá tan một tầng trở ngại sau cùng trên người Hoa Tiểu Mạn, hai người đồng thời rên nhẹ một tiếng đạt tới đỉnh.

Sau khi mọi chuyện bình ổn trở lại, Hạ Trí Vũ nhìn vết máu đỏ trên giường thật lâu không nói gì.

Sau đó anh thờ dài một tiếng, ôm chặt lấy Hoa Tiểu Mạn đang mềm nhũn như vũng nước xuân vào lòng.

Anh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, tinh tế hôn môi, miệng thì thảo.

"Tiểu Mạn, sau này anh sẽ đối tốt với em!"

"Uhm!"

Hoa Tiểu Mạn nhẹ nhàng lên tiếng, trên mặt đỏ bừng một mảnh, cả người thẹn thùng vùi vào trong lòng Hạ Trí Vũ.

Mà Hạ Trí Vũ cũng ôm cô thật chặt, hai người gắt gao dán sát cùng một chỗ.

Hoa Tiểu Mạn chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như vậy. Người đàn ông này bất kể lúc nào cũng đều ưu tú như vậy, không uổng công cô một phen đi tu bỏ lại lớp màng kia.

Nghĩ đến có thể gả cho một người đàn ông ưu tú như vậy, khoe miệng Hoa Tiểu Mạn không khỏi nhếch lên một nụ cười hoàn mỹ.

Lâm Thiên Y! Chờ xem, tôi sẽ không để cho cô được thoải mái, hiện giờ người đàn ông này đã hoàn toàn thuộc về tôi.

Chờ tôi chân chính trở thành vợ anh ấy, lúc đó sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 188: Cô nhóc này

Không chỉ thế, Hạ Trí Vũ người đàn ông này là của cô, Lâm Thiên Y nghĩ cũng đừng nghĩ. Còn về Hạ Minh Duệ? Anh cũng chỉ có thể là của Ôn Hinh, cùng Lâm Thiên Y một chút xíu quan hệ cũng không có. Cô làm sao có thể cho phép giữ lại một người phụ nữ đã biết về quá khứ của mình lại còn có ý đồ quyến rũ chồng mình ở bên cạnh chứ?

Cô muốn dọn sạch toàn bộ uy hiếp, để cô an toàn làm vợ Tổng giám đốc, an ổn với cuộc sống gia đình.

Lâm Thiên Y hốt ha hốt hoảng chạy ra ngoài, sợi tóc hỗn độn, quần áo cũng nhăn nhúm. Cô thừa dịp không ai một mình đi vào nhà vệ sinh, chỉnh sửa lại đầu tóc quần áo.

Chỉ là trên khuôn mặt kia dễ dàng trông thấy dấu ấn bàn tay rõ ràng.

Lâm Thiên Y rửa mặt, xoa xoa hai mắt có chút sưng đỏ, chà chà miệng mình. Gần đây thật là xui đủ thứ, nửa đời trước cũng chưa bị đánh nhiều tới như vậy, hiện tại thật nực cười, ở cùng Hạ Minh Duệ không bao lâu, trái lại ăn không ít bàn tay.

Hạ Minh Duệ quả thực là một tai họa mà.

Sau khi Lâm Thiên Y chỉnh đốn lại mình, nghiêng ngả lão đảo đi ra, tinh thần cũng không được tốt lắm. Trên thực tế gặp phải loại chuyện này khiến cho cô có phần không biết phải làm sao, quan trọng hơn là người này lại còn là anh trai Hạ Minh Duệ, thật sự là ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, cô muốn tránh cũng tránh không được, đã vậy bây giờ cô còn là thư ký cho Hạ Trí Vũ.

Lâm Thiên Y vô thức đi về phía trước, cô cũng không biết hiện tại nên chạy đi đâu, nên làm cái gì bây giờ?

Chỉ là cô lại vô thức đi về phía văn phòng Hạ Minh Duệ.

Khi cô ý thức được điều này, người đã đến trước cửa phòng Hạ Minh Duệ. Cô vốn muốn trực tiếp xoay người rời đi, loại thời điểm này cô đến tìm anh làm gì chứ?

Bản thân chưa đủ xấu hổ sao? Trong tiềm thức cô cũng không muốn để cho Hạ Minh Duệ nhìn thấy bộ dáng sa sút hiện giờ của mình.

"Anh Duệ.... Buổi trưa anh dẫn em đi dạo phố có được không? Em thích một bộ quần áo, anh đến nhìn xem em mặc có được hay không?"

Bước chân rời đi của Lâm Thiên Y dừng lại, bởi vì cửa phòng Hạ Minh Duệ cũng không đóng kỹ, mà lộ ra một khe nhỏ, ma xui quỷ khiến Lâm Thiên Y lại khom người nhìn qua khe cửa.

Nơi đó, Hạ Minh Duệ đang ngồi trước bàn làm việc của mình, nghiêng người. Trên đùi anh, Ôn Hinh ngồi ở đó ôm cổ anh, trên mặt treo một nụ cười ngọt ngào, làm nũng lắc lư vài cái.

"Em đó, mình thích thì mua là được rồi!"

Hạ Minh Duệ cúi đầu, Lâm Thiên Y không thấy rõ biểu tình trên mặt anh nhưng mà nghe giọng nói anh liền biết, về mặt Hạ Minh Duệ giờ phút này nhất định là vô cùng dịu dàng, bởi vì anh chưa từng nói với mình như vậy, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy chua xót.

Liên tưởng tới cảnh ngộ của mình, Lâm Thiên Y tự giấu cười, cười cười nước mắt liền chảy ra.

Cô không khỏi lau nước mắt trên mặt, khi nào thì cô đã trở nên quái đản như vậy? Động một tí liền chảy nước mắt? Hay lắm sao?

Cô đây là bị gì vậy chứ? Trước kia cho dù trời có sập xuống, cô cũng chỉ cắn chặt răng vượt qua, nhưng mà cô vì sao lại muốn khóc? Còn có trong lòng cô thật là khó chịu, thật khổ sở.

"Em không đi, chỉ muốn anh đi với em thôi!"

Thấy Hạ Minh Duệ không đồng ý, Ôn Hinh chu miệng nhỏ lên, không chịu làm nũng.

Hạ Minh Duệ bị cô lắc đến hoa mắt chóng mặt, đành bắt đầu dĩ thờ dài một hơi.

"Được rồi, đừng lắc nữa!"

"Có phải anh hết thương Ôn Hinh rồi không? Anh Duệ yêu thương Ôn Hinh trước kia đi đâu rồi hả?"

Nói xong đôi mắt to ngây thơ của Ôn Hinh liền tích tụ đầy nước, coi như Hạ Minh Duệ nếu không đồng ý, nước mắt kia lập tức sẽ rơi xuống.

"Em cô nhóc này, anh có nói là không đi sao?"

Nhìn nước mắt trong hốc mắt Ôn Hinh, trong mắt Hạ Minh Duệ hiện lên sự bất đắc dĩ, đồng thời cũng có đau lòng. Khi Hạ Minh Duệ vừa dịu dàng nói xong, nước mắt trong mắt Ôn Hinh ứa xuống.

Một tay Hạ Minh Duệ ôm vòng eo mảnh khảnh của Ôn Hinh, bàn tay còn lại thật cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt cô.

Làn da Ôn Hinh nhẵn nhụi, vô cùng mịn màng, tinh xảo giống như một con búp bê bằng sứ làm cho người ta không dám dùng lực, chỉ chệch nhẹ lau qua.

Động tác cẩn thận của Hạ Minh Duệ khiến cho trong lòng Ôn Hinh ấm áp, cô vô thức chuyển động đôi mắt to trong suốt, liếc xéo góc áo đứng ngoài cửa kia, khoé miệng gọi lên ý cười sâu xa.

Động tác lau nước mắt cho Ôn Hinh của Hạ Minh Duệ chợt cứng đờ, là vì Ôn Hinh cư nhiên từ tư thế ôm cổ chuyển sang ôm eo anh, đồng thời khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt vừa thấy đã thương kia gất gao dán trước ngực anh.

Một bàn tay của Hạ Minh Duệ liền như vậy dừng ở giữa không trung, thật lâu sau mới chậm rãi vỗ nhẹ bả vai Ôn Hinh, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Lâm Thiên Y đứng ở ngoài cửa, chân cứng ngắc, cô cứ như vậy ngơ ngác nhìn hai người kia thắm thiết ôm nhau, một màn kia làm đau đớn mắt cô. Người đàn ông cao lớn anh tuấn, dịu dàng đa tình, người phụ nữ xinh đẹp, xinh xắn lạnh lợi, bọn họ hai người ở chung một chỗ lại xứng đôi như thế, còn cô? Bất quá chỉ là loại tôm tép nhãi nhép tùy thời đều có thể bị vứt bỏ.

Cô cũng không chỉ một lần hỏi mình, yêu ai không yêu, lại cứ là Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiên Y thu hồi tầm mắt, cả người như người mất hồn, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài.

Sáng sớm trời vẫn còn quang đãng, không biết thế nào đột nhiên liền kéo mây đen dày đặc. Lâm Thiên Y đứng ở cửa, nhìn xe cô qua lại như nước, lại không biết chính mình nên đi về đâu.

Lần đầu tiên cô có cảm giác phải lập tức chạy khỏi nơi này, cô không muốn lại trở về làm thư ký cho Hạ Trí Vũ, cũng không muốn tới chỗ Hạ Minh Duệ.

Cô chỉ muốn tìm một nơi không ai quen biết, an toàn tìm một công việc, trải qua cuộc sống an ổn bình thường, nhưng mà tại sao lại khó đến như vậy?

Trong lúc vô thức, nước mắt một lần nữa làm nhòe hai mắt, Lâm Thiên Y thật muốn phỉ nhổ bản thân mình lúc này.

Cô nâng tay lên lau lung tung trên mặt, sau đó liền hoà vào dòng người.

Hiện giờ cô chỉ muốn yên lặng một chút, hoặc cứ đơn giản lang thang trên đường cũng được.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người.

Lâm Thiên Y đi được nửa đường thì vừa vặn gặp phải Tề Diệu đang lái xe ra ngoài ăn cơm, mãi đến khi tiếng kèn xe vang lên hồi lâu cô mới hồi phục lại tinh thần.

Lâm Thiên Y sững sờ ngẩng đầu nhìn về mặt bất đắc dĩ của Tề Diệu trong xe, sau đó Tề Diệu nghiêng đầu nói "Lên xe đi!"

Lâm Thiên Y vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà lại không biết chính mình nên đi nơi nào, đành phải thất thần lên xe.

Lâm Thiên Y lên xe xong một câu cũng không nói, về phần dấu bàn tay trên mặt cô, Tề Diệu đã sớm chú ý tới, nhưng mà bây giờ anh cũng không tiện mở miệng hỏi.

Có lẽ là biểu hiện cô đơn trên mặt cô lây nhiễm anh, Tề Diệu chỉ nghiêng đầu nhàn nhạt hỏi một câu.

"Ăn cơm chưa?"

Lâm Thiên Y lắc đầu.

"Vậy muốn ăn gì, anh chờ em đi!"

Lâm Thiên Y lại một lần nữa lắc đầu, Tề Diệu thờ dài.

Sau một lúc lâu Lâm Thiên Y từ từ mở miệng. "Diệu, em không muốn đi đâu cả, nếu chiều anh không có việc gì, vậy chờ em về nhà anh đi. Em mệt rồi, muốn ngủ một lát!"

"Được!"

Tề Diệu thâm sâu nhìn cô một cái, không có lên tiếng, chỉ là trước khi về nhà anh có ý ghé siêu thị mua bia, còn có một chút đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 189: Phát tiết

Lâm Thiên Y ngồi trong xe Tề Diệu, không có lên tiếng hỏi cũng không ngăn cản, chỉ trầm mặc nhìn anh mua đồ ăn trở về.

Các toà nhà hai bên đường lướt qua cực nhanh, người đi đường qua lại tới lui, cũng có rất nhiều đôi thân mật nắm tay nhau đi. Nhưng mà tất cả những điều này bọn họ đều không có tâm tư thưởng thức.

Tề Diệu lái xe tới bãi đậu xe dưới lầu, thay Lâm Thiên Y mở cửa xe.

Giữa trưa ánh mặt trời có chút chói mắt, Lâm Thiên Y xuống xe không khỏi híp mắt lại. Tề Diệu quan tâm đi bên cạnh cô, vừa vặn che khuất hơn phân nửa ánh nắng.

Lâm Thiên Y không chút xa lạ lấy chìa khoá mở cửa nhà Tề Diệu, nơi này có rất nhiều đồ dùng của cô chưa kịp chuyển đi.

Thời điểm dọn tới ở với Hạ Minh Duệ, rất nhiều đồ đều là Hạ Minh Duệ mua cho cô.

Lâm Thiên Y suy sụp tinh thần nằm trên ghế sofa trong phòng khách Tề Diệu, một tay gác trên lưng ghế, không hề có chút hình tượng nằm ở chỗ này.

Tề Diệu đặt bịch đồ ăn lên trên bàn trà trong phòng khách, chìa khoá cũng vứt ở đó.

"Có muốn uống chút gì không?"

Lâm Thiên Y từ trong ghế sofa ngả đầu.

"Có rượu không?"

"Đi làm áp lực lớn lắm hả? Uống rượu uống tới nghiện rồi ư? Nếu mà em muốn đổi chỗ làm, chỗ của anh lúc nào cũng hoan nghênh em. Đương nhiên là tiền lương không có cao như vậy, nhưng ít ra vẫn đủ trang trải!"

Tề Diệu nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt kia cất giấu sự chờ đợi cùng đau xót.

"Ngưng! Đi chỗ anh làm người phục vụ hả?"

Lâm Thiên Y không khách khí bữu môi, thì thầm với bóng lưng Tề Diệu.

"Tề Diệu, nhà anh có bia ướp lạnh không? Cho chị đây một lon xem nào!"

Động tác mở tủ lạnh của Tề Diệu ngưng lại, quay đầu buồn cười liếc nhìn cô.

"Em xem nhà anh là hầm rượu hả?"

Tề Diệu từ trong tủ lạnh lấy ra 3 lon bia, một lon ném lên sofa cho Lâm Thiên Y.

Trên lon bia vẫn toả ra hơi lạnh, Lâm Thiên Y không khách khí tiếp nhận, trực tiếp khui ra rót vào miệng.

Tề Diệu nhìn bộ dạng muốn say của cô, đôi mắt loé lên. Anh đến trước mặt Lâm Thiên Y, đặt lon bia trên tay cô xuống.

"Ngoan ngoãn chút, ngồi yên xem nào!"

Tề Diệu bày ra khuôn mặt nghiêm nghị, giọng điệu lạnh lùng. Lâm Thiên Y lại vẫn chưa thấy qua Tề Diệu như vậy, không khỏi thực sự bị dọa đến sững người, chỉ là ngửa đầu mở to mắt, ngơ ngác nhìn Tề Diệu.

Tề Diệu bị bộ dáng ngây ngốc của cô làm cho tức cười, không khách sáo nâng mặt cô xoay qua một bên, đem lon bia còn toả hơi lạnh kia đặt trên mặt Lâm Thiên Y.

"A, lạnh quá!"

Lâm Thiên Y quay mặt muốn tránh đi, lại bị Tề Diệu lần nữa kéo lại.

"Đừng nhúc nhích, mặt của em sưng thành đầu heo rồi, đừng nói cho anh biết em đi ra cửa va phải cây nhé!"

Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, vẻ mặt khó tin.

"Sao anh biết?"

Tề Diệu quăng cho cô ánh mắt khinh bỉ.

"Thành thật một chút đi! Em xem anh là thằng ngu à?"

Đây rõ ràng là bị người ta tát.

Ánh mắt chột dạ của Lâm Thiên Y liếc qua liếc lại, chính là không dám đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tề Diệu.

"Là Hạ Minh Duệ?"

Tề Diệu thật cẩn thận đem lon bia ướp lạnh kia lăn qua lăn lại trên mặt Lâm Thiên Y, trong mắt có đau lòng, cũng có lửa giận đang ngầm cháy.

Anh nhớ rõ đã từng nói qua với người đàn ông kia, nếu anh đối với cô không tốt, anh sẽ đưa cô rời đi.

"Làm sao có thể?"

Cái miệng nhỏ của Lâm Thiên Y không khỏi cất cao âm điệu, kinh ngạc nhìn chằm chằm Tề Diệu.

"Em thích anh ta tới như vậy ư? Nếu anh ta thật sự để ý em, vậy sẽ để cho người khác đánh em thành như vậy sao?"

Những lời này thành công khiến Lâm Thiên Y cụp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm sofa, không nói gì nữa.

Tề Diệu cầm lon bia lăn trên mặt Lâm Thiên Y vài vòng, mãi đến khi trên khuôn mặt cô không nhìn ra dấu bàn tay, lúc này mới đem lon bia đặt lên bàn



trà, cầm lấy khăn mặt cẩn thận lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng của cô.

"Không phải là em đánh nhau với người nào đó chứ? Là tình địch hả?"

Tề Diệu uống một ngụm bia, không chút để ý hỏi.

"Làm sao có thể? Chị đây là người văn minh, sao lại có khả năng đánh nhau, làm loại chuyện thô lỗ này chứ?"

Lâm Thiên Y kéo dài cổ, không chút nghĩ ngợi phản bác.

Tề Diệu nhàn nhạt liếc cô một cái, lấy điều khiển mở TV.

Sau khi Lâm Thiên Y uống hết lon bia, liền thò tay ra lấy một lon khác trên bàn, lại bị Tề Diệu vỗ cái tay nhỏ của cô một cái.

Lâm Thiên Y rụt cổ lại, không cho uống thì không uống. Cô đi ngủ được chưa?

Vì thế Lâm Thiên Y chuyển người lại, đưa lưng về phía Tề Diệu đang xem TV, nhắm nghiền mắt.

Qua một lúc lâu sau, Lâm Thiên Y lại chuyển người lại, cô ngủ không được.

Trong lòng khó chịu.

"Tề Diệu!"

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn bóng lưng Tề Diệu, nho nhỏ hô một tiếng.

"Chuyện gì?"

"Chúng ta đi Công Thẻ uống đi, à, không phải, Tề Diệu anh nói xem anh lớn như vậy mà chưa có bạn gái, nếu không chị đây cùng anh đi Công Thẻ một vòng hi? Xem có thể tìm thấy mỹ nữ không? Nói không chừng có thể tìm thấy chân mệnh thiên nữ, thế nào?"

Tề Diệu không quay đầu lại, cầm điều khiển chuyển kênh.

"Anh thấy em muốn đi Công Thẻ uống rượu thì có!"

"Gì chứ? Anh xem em giống quý rượu lắm à?"

Lâm Thiên Y trừng đôi mắt ngây thơ, muốn để cho Tề Diệu thấy rõ sự chân thành trong mắt cô. Đáng tiếc Tề Diệu đưa lưng về phía cô.

"Giống!"

Lâm Thiên Y cứng lưỡi!

Sau một lúc lâu!

"Tề Diệu, em muốn ra ngoài hít thở không khí một chút, ngột ngạt quá!"

Giọng nói nho nhỏ của Lâm Thiên Y, cẩn thận nghe hình như còn có một chút đau xót.

Bây giờ Tề Diệu buông điều khiển trong tay ra, xoay người lại, anh thâm sâu liếc nhìn Lâm Thiên Y.

"Nếu không, anh lái xe chở em ra ngoài hóng gió? Nói chuyện giải sầu? Hay là anh chở em ra bờ biển?"

"Không cần!"

Lâm Thiên Y cúi đầu, bàn tay chốc chốc lại chọt chọt vào sofa.

Tề Diệu thở dài một hơi.

"Tình cảm không tốt?"

"Ừ!"

Lần này Lâm Thiên Y không có giả mồm cái láo, mà thành thật thừa nhận, trong lòng rầu rĩ, cô muốn la to, nhưng mà lại sợ bị người cho là kẻ điên. Cô hiện tại chỉ muốn phát tiết.

Muốn uống rượu, Tề Diệu lại không cho cô uống, cô không khỏi vụng trộm đưa mắt nhìn trên bàn kia.

"Anh đây dẫn em vào game giết người!"

"Ở nhà ư?"

Lâm Thiên Y hưng trí bùng bùng, trong nhà Tề Diệu không biết vì sao lại có thêm một cái máy tính, vừa vặn đủ cho hai người bọn họ chơi.

"Ừ, chẳng thế thì em còn muốn đi đâu?"

"Được rồi!"

Nói ra cô cũng đã lâu rồi không chơi, thật là có chút nhớ.

Vì thế hai người giống như hai đứa học sinh, mỗi người kéo một cái ghế, chăm chú ngồi trước máy tính.

Trước mắt hai người bọn họ chỉ có một mục đích, không phải vì chơi game mà thuần túy là vì muốn trút hết tâm tình buồn bực.

Bọn họ muốn giết người.

Giữa trưa Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hinh đi mua quần áo, một chiếc váy dài màu thủy lam, mặt trên có rất nhiều kim tuyến lấp lánh, mặc lên người mang lại cảm giác dịu dàng như nước, khiến cho tâm tình người ta cũng theo đó mà thả lỏng.

Buổi chiều trở lại văn phòng, Hạ Minh Duệ cũng không có gì làm, trực tiếp mở máy tính chơi game.

Anh cũng đã lâu không chơi trò này, nếu không phải lúc trước bỏ không ít tiền, sức chiến đấu sớm đã bị người ta kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 190: Thật là tử thân

Có điều anh vừa mới đăng nhập vào game đã phát hiện cô vợ trong game của anh cũng đang online.

Khuôn mặt lập tức trở nên âm trầm, lấy phong cách làm việc của Hạ Trí Vũ nhất định không cho phép nhân viên của mình đi làm mà chơi game, như vậy Lâm Thiên Y không có đi làm sao?

Hạ Minh Duệ mở ra cửa sổ chat, trực tiếp gửi tin nhắn qua cho Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Vợ, có nhớ anh không?"

Hạ Minh Duệ đợi hồi lâu, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy cũng không có trả lời anh. Khuôn mặt Hạ Minh Duệ đen thui.

Anh lại kiên nhẫn đợi một hồi, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy vẫn không có dấu hiệu trả lời. Vì thế anh liền trực tiếp đứng dậy, mang theo một trận gió sắc bén ra ngoài.

Tâm tình Hạ Trí Vũ nói chung cũng không tệ lắm, bởi vì anh cùng Hoa Tiểu Mạn rốt cuộc đã có thêm một bước phát triển mới, hai người lúc này đang dùng cơm trưa, hiện tại đang bước vào giai đoạn gắn bó keo sơn. Khi nghe được tiếng gõ cửa, Hạ Trí Vũ nhanh chóng buông lỏng Hoa Tiểu Mạn trong ngực ra.

Mà Hoa Tiểu Mạn cũng nhanh chóng rời khỏi cái ôm của Hạ Trí Vũ, sửa sang lại quần áo.

"Vào đi!"

Hạ Minh Duệ đẩy cửa vào, hai mắt sắc bén quét quanh một vòng.

"Lâm Thiên Y đâu?"

Thấy người vào là Hạ Minh Duệ, khoe môi Hạ Trí Vũ nở một nụ cười ôn hòa.

"Cô ấy ư? Thân thể không khỏe, đi về trước nghỉ ngơi rồi"

"Vậy ư?"

Thân thể Lâm Thiên Y không thoải mái, như thế nào cũng không báo cho anh một tiếng chứ? Trong lòng Hạ Minh Duệ cực kỳ khó chịu.

Ngược lại Hoa Tiểu Mạn nhìn thấy vẻ mặt Hạ Minh Duệ có chút phức tạp, cô vừa định nói gì đó lại bị ánh mắt Hạ Trí Vũ ngăn lại.

"Ừ!"

Hạ Trí Vũ nhàn nhạt lên tiếng, cũng không nói thêm gì, ánh mắt đen thâm thúy khiến người ta đoán không ra giờ phút này trong lòng anh đang nghĩ gì.

Hạ Minh Duệ cũng không muốn cùng bọn họ nói lời vô nghĩa, nhanh nhẹn xoay người, "ầm" một tiếng đóng cửa rồi đi.

"Hừ, cũng không biết trông coi cho tốt người đàn bà của mình, thừa dịp đi làm tới quyến rũ người đàn ông của người khác."

Hoa Tiểu Mạn đối với bóng lưng Hạ Minh Duệ bất mãn hừ lạnh.

"Được rồi, bảo bối, hôn một cái nào! Đã nói tất cả chỉ là hiểu lầm rồi mà!"

Nghe tiếng nói thâm bất mãn của Hoa Tiểu Mạn, con ngươi tối đen của Hạ Trí Vũ loé sáng, sau đó nở nụ cười không đàng hoàng, xoay mặt Hoa Tiểu Mạn qua "chặt" một cái hôn lên.

"Ai da, đáng ghét..."

Theo sau tiếng hờn dỗi này của Hoa Tiểu Mạn, hai người trong phòng lại rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hạ Minh Duệ vừa rời khỏi văn phòng Hạ Trí Vũ liền lấy điện thoại gọi cho Lâm Thiên Y.

"Thân thể không khỏe?"

Lâm Thiên Y vừa mới nhận điện thoại liền nghe được một câu hỏi quan tâm từ Hạ Minh Duệ, không khỏi có chút vừa mừng vừa lo. Lúc này anh không phải nên ở cùng Ôn Hinh sao? Nghĩ gì mà lại gọi cho cô chứ?

"Hả? Em, không có, cũng không phải, chỉ là có chút khó chịu thôi!"

Lâm Thiên Y nghĩ nghĩ, hẳn là Hạ Minh Duệ đã biết cô không đi làm rồi.

"Chỗ nào không thoải mái? Đi bệnh viện kiểm tra chưa?"

"Hả? Không nghiêm trọng như vậy! Nghỉ ngơi một chút là được rồi!"

"Em về nhà họ Hạ rồi hả? Có cần anh về chở em đi bệnh viện không?"

"Không cần!"

Lâm Thiên Y khó hiểu. Thái độ lúc lạnh lúc nóng của Hạ Minh Duệ khiến cho cô một hồi thì ở thiên đường, một lúc lại ở địa ngục, hiện giờ cô đã biết người phụ nữ trong lòng anh là Ôn Hinh, cho nên cũng đã không ôm quá nhiều hy vọng.

Lâm Thiên Y đem sự quan tâm ngẫu nhiên của Hạ Minh Duệ tóm gọn lại là sự quan tâm của người chủ đối với vật cưng của mình. Dù sao cô hiện tại là vật sở hữu của anh, chỉ là có khổng chế mà thôi.

"Anh bây giờ sẽ trở về, em ở nhà đợi anh!"

"Em nói không cần mà!"

Lâm Thiên Y từ trên ghế đứng lên, giọng nói cũng trở nên gay gắt. Anh sao lại nghe không hiểu tiếng người chứ? Vì cái gì cô bắt buộc phải nghe lời anh? Anh có thể hay không cũng để ý một chút tới cảm xúc của cô? Không cần phải bá đạo như thế? Không cần phải \*\*?

Anh có biết anh như vậy khiến cho cô ngột ngạt lắm không?

Bên kia điện thoại, Hạ Minh Duệ trầm mặc một lúc lâu, sau đó cô nghe thấy giọng nói lạnh băng như mùa đông khắc nghiệt vang lên.

"Anh hỏi em, bây giờ em đang ở đâu?"

"Hạ Minh Duệ!"

Lúc này Lâm Thiên Y đã cầm điện thoại đi lên phòng ngủ của mình ở trên lầu.

"Chúng ta có thể nói chuyện không?"

"Nói chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ nhíu mày, giọng nói trước sau rét lạnh như một, làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh từ trong nội tâm.

"Đêm nay em có thể không về nhà họ Hạ được không?"

Hạ Minh Duệ trầm mặc thật lâu, khiến cho Lâm Thiển Y bị áp lực rất lớn trong lòng. Cô cực kỳ sợ hãi anh đột nhiên mất đi lý trí, giống như trước đây thô bạo đối xử với cô, không khỏi nhẹ giọng.

"Em không có ý gì, chỉ là em không muốn về nhà họ Hạ thôi, chỉ cảm thấy nơi đó với em không hợp. Em có thể tới ở tạm trong căn nhà ở Cẩm Tú Hoa Đình của anh được không?"

Kỳ thật cô muốn nói là đêm nay cô không về có được không? Cô muốn một người yên lặng ở một đêm, nhưng mà cô cũng biết chỉ sợ Hạ Minh Duệ không cho phép, cho nên khi cảm thấy không khí có chút không phù hợp cô liền nhẹ giọng.

"Vì sao? Nhà họ Hạ có người không tốt với em ư?"

Hạ Minh Duệ nguy hiểm nheo mắt lại, có tia sáng tràn ra.

Đâu chỉ là không tốt, nhà họ Hạ các người dường như chẳng ai muốn gặp cô thì có. Huống chi anh trai anh hôm nay lại còn có cái loại ý đồ đó với cô.

Trong lòng cô giống như bị một tảng đá lớn đè ép, khiến cho cô không thở nổi, không ngừng muốn trốn chạy.

"Em, em chỉ là không quen..."

"Không được!"

Giọng nói cường ngạnh không có chút ý thương lượng, khiến tâm Lâm Thiển Y như tro tàn.

Tiếp tục như vậy cô sẽ điên mất.

Một Ôn Hinh còn chưa đủ, sau vài ngày Hạ Trí Vũ và Hoa Tiểu Mạn lại kết hôn, đến lúc đó lại thêm một Hoa Tiểu Mạn, còn không biết bọn họ sẽ đối phó với cô thế nào. Lại thêm một Ôn Uyển Thiên trong chỗ tối, một Hạ Trí Vũ như hồ rình mồi, cô thật có chút lực bất tòng tâm.

Những thứ này coi như cũng chẳng là gì, quan trọng chính là Hạ Minh Duệ tính tình thất thường khiến cho cô không thể tiếp tục chống đỡ.

Nhà họ Hạ đối với cô không khác gì hang sói chờ ăn tươi nuốt sống. Điều này khiến cho một người luôn lạc quan như cô không cách nào lạc quan được nữa.

Một câu "Không được" kia của Hạ Minh Duệ đánh tan lý trí của cô, cuối cùng cô biết chính mình không lay chuyển được anh, đành phải lui một bước.

"Vậy tối nay em mới về được không?"

Hạ Minh Duệ trầm mặc sau một lúc, ngay tại thời điểm Lâm Thiển Y cho rằng anh sẽ từ chối, rồi cuộc nghe được một câu "Được" của anh.

Cô mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển Y gãi chân chạy xuống lầu. Buổi chiều hôm nay, chuyện gì cô cũng không làm, chỉ có một mục đích, giết người, xem ai không vừa mắt, xét nhà phóng hỏa.

Ai bảo người nào đó khiến cho tâm tình của cô bây giờ cực kỳ khó chịu?

Hạ Minh Duệ trở lại văn phòng mình, liếc nhìn màn hình máy tính, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy gửi cho anh một tin nhắn.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Này, đừng có mà gọi bậy bạ! Ông đây là đàn ông đấy!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Vậy thì sao chứ? Quan trọng là.... em là vợ anh!"

Mặt dày mày dạn! Lâm Thiển Y một bên giết người một bên oán hận nói thầm.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Tối, gọi một tiếng ông xã nghe xem!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 191: Có người trong lòng hay không?

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "..."

Tâm tình Lâm Thiên Y thật sự không tốt, cho nên mặc kệ lúc sau Biệt Thái Phóng Tứ nói gì, cô cũng chẳng thêm để ý tới anh.

Trong lòng cô bây giờ đang ngập lửa, đốt cô đến khó chịu, chỉ muốn tìm một nơi để phát tiết một phen.

Cho nên cô cũng không làm nhiệm vụ trong game, thấy người không vừa mắt liền hạ thủ, không nương tay chút nào.

Thế cho nên Hạ Mạt Thanh Thanh đã bị cô làm thịt rất nhiều lần, rốt cuộc Hạ Mạt Thanh Thanh cũng bị Lâm Thiên Y đánh tới phát cáu. Hai người đánh nhau tại chỗ, có thể nói là trời long đất lở, lửa giận bùng bùng.

Mặc kệ là người nào bị đối phương giết chết, lập tức bơm máu sống lại tại chỗ, tiếp tục chém giết. Những người xung quanh nhìn thấy có thể gọi là quần chúng kích động!

Bởi vì nhân vật của Lâm Thiên Y đã từ nam biến thành nữ, cho nên những người xung quanh xì xào bàn tán không ngừng.

"Này hai con đó không phải là điên rồi chứ?"

"Ai biết được?"

"Chắc là có hận thù sâu nặng lắm đây!"

"Máu tươi bắn tung toé, chúng ta tránh xa một chút, bắn vào người chả tốt đẹp gì!"

"Này này, hai người đó không phải là vợ của Tuyền Thuỷ Đình Đông và Biệt Thái Phóng Tứ trên bảng xếp hạng sao? Sao lại chém giết ở đây vậy?"

Người xung quanh anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

"Cậu hỏi tôi sao tôi biết được?"

Hai người phụ nữ ở bên trong không để ý chút nào tới những khán giả xung quanh, thẳng tay chém giết không ngừng. Hai người không ai phục ai, không thể không đánh cho tới cùng.

Không lâu lắm sau đó, bên người Hạ Mạt Thanh Thanh tụ tập không ít người, hiển nhiên đều là đồng môn trong tông phái.

"Thanh Thanh, con nhỏ này là ai? Một mình cô đánh không vui, tôi cũng tới cho náo nhiệt đây!"

"Chúng ta cứ cùng tiến lên đi!"

Một người trong tông phái Hạ Mạt Thanh Thanh phụ hoạ nói.

Hạ Mạt Thanh Thanh không để ý tới bọn họ, đó là bởi vì cô đang bận chém giết với Lâm Thiên Y, không có thời gian để ý tới bọn họ. Chẳng bao lâu, tình thế nhảy mất thay đổi. Ngay từ đầu Lâm Thiên Y còn có thể áp chế được Hạ Mạt Thanh Thanh nhưng mà người vậy đánh càng ngày càng nhiều.

Lâm Thiên Y một mình phải đối phó với kẻ thù từ phía, phần lớn thời gian đều nằm chết trên đất, bởi vì gần như cô vừa đứng lên liền bị giết ngay lập tức.

Mặc dù vậy cô vẫn không biết chán, chết rồi lại hồi sinh, hồi sinh xong lại chết!

Cứ thế!

Tề Diệu ở một bên làm khán giả, Lâm Thiên Y ở một bên gào lên với anh.

"Anh chơi của anh, không cần phải xen vào chuyện của em!"

Tề Diệu thâm sâu nhìn cô một cái, ở bên cạnh quan sát trận chiến, thuận tiện ngồi làm chút nhiệm vụ.

Phụ nữ mà! Thật sự là không thể nói lý! Anh có lòng tốt muốn giúp đỡ lại bị một ánh mắt của Lâm Thiên Y ngăn lại.

Một lúc sau, người vậy xem nơi này càng ngày càng nhiều.

Biệt Thái Phóng Tứ cười một linh vật vô song, phía sau lưng nhô lên một đôi cánh vĩ đại của thiên sứ, toàn thân bao phủ bởi ánh sáng 7 màu chói mắt, giống như thiên thần từ trên trời bay xuống vậy.

Tuần mỹ! Rét lạnh! Trang nghiêm! Thần thánh không thể xâm phạm!

Anh vừa tới, người chung quanh nhao nhao nhường đường cho anh. Nói nhảm, ai lại dám trọc đại tôn thần này chứ. Nhìn xem chiến lực nhà người ta đều gấp đôi mấy người thấp bé bọn họ. Cho dù là người đứng hàng thứ 2 thì cũng kém gần năm vạn sức chiến đấu nếu so với người đứng nhất Biệt Thái Phóng Tử này. Mà trang bị của Biệt Thái Phóng Tử lại còn mạnh như vậy, bình thường đánh nhau với mấy người trên bảng xếp hạng cũng không có chút vấn đề gì.

Cơ hồ là trong nháy mắt anh đã thuận lợi tới bên người Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy.

Cửa sổ chat!

Biệt Thái Phóng Tử: "Làm sao vậy? Tâm tình không tốt ư?"

Lâm Thiên Y bò lên khỏi mặt đất, nhìn thoáng qua người đàn ông tuấn mỹ mặc chiến giáp màu hoàng kim đang đứng sừng sững vai cùng một chỗ với mình, nhận thấy từ một tiếng.

Biệt Thái Phóng Tử: "Bọn họ muốn lấy đồng hiệp yếu?"

Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: "Ừ!"

Biệt Thái Phóng Tử: "Được, hai vợ chồng chúng ta hôm nay kể vai chiến đấu. Hai người đấu với cả tông phái bọn họ!"

Mặc dù ngăn cách bởi màn hình máy tính, Lâm Thiên Y vẫn cảm giác có một loại nhiệt huyết sôi trào.

Nhiều người thì thế nào? Bà đây nhìn mấy người ngứa mắt, chém thôi.

Lúc này cô không có cự tuyệt, không nói hai lời lập tức vọt vào trong đám người.

Không thể không thừa nhận, đại thần đứng là đại thần. Ít nhất bọn họ tổ đội 2 người, tăng thêm sự hỗ trợ, thương tổn giảm phân nửa, sinh mệnh lại tăng gấp đôi.

Hai người giống như mãnh hổ bỏ nhào vào bầy sói, không ngừng xông lên chém giết.

Vốn dĩ đám người giúp đỡ Hạ Mạt Thanh Thanh chiến lực không cao, trên cơ bản không có trên bảng xếp hạng nhân vật, nhưng mà từ khi Biệt Thái Phóng Tử xuất hiện, cao thủ trong tông phái Hạ Mạt Thanh Thanh xuất hiện càng nhiều.

"À, thiên hạ đệ nhất, khi dễ mấy người thấp bé trong tông phái chúng ta ư. Thật sự là lâu ngày mới biết rõ mặt!"

Hạ Minh Duệ hờ hững với những người châm biếm giễu cợt, chỉ bình tĩnh mà khá có khí phách nói một câu.

"Ít nói nhảm đi, thấy không vừa mắt thì tiến lên! Trước hết đánh cho ông đây không ngóc đầu lên được rồi hãy nói tiếp!"

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng.

Một câu của Biệt Thái Phóng Tử khơi dậy tia lửa giận của những cao thủ ở đây, vì thế họ đồng loạt xông lên!

Cái gì gọi là một người đấu nhiều người chứ? Cho dù là nhân vật lợi hại cỡ nào bị vây đánh bởi rất nhiều cao thủ trong một tông phái cũng không chịu nổi.

Mặc dù bị nhiều người vây đánh như vậy, hai vợ chồng Biệt Thái Phóng Tử cùng Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy cũng là sau khi chết lập tức bom máu hồi sinh tại chỗ.

Đám người vây xem ở xa chỉ thấy được trận đấu ở giữa sân, các loại ánh sáng chiêu thức loé ra, các loại hào quang bay lượn, không ngừng có người nằm xuống, cũng có những người từ mặt đất đứng lên.

Cuộc chiến giằng co không biết bao lâu, mãi đến khi trong khu vực tranh đấu, người nằm xuống càng ngày càng nhiều, mà người đứng lên càng ngày càng ít.

Ngồi ở trước máy tính, ngón tay Lâm Thiên Y bay múa lung tung. Ở bên cạnh, ly nước Tê Diệu chuẩn bị cho cô đã sớm thấy đầy. Thấy vậy Tê Diệu quan tâm vì cô rót thêm một ly nữa.

Sau cùng, Lâm Thiên Y sử dụng tinh lực quá nhiều, vô cùng mệt mỏi.

Bây giờ cô nằm trên mặt đất không đứng lên nữa, một mình thở hổn hển.

Lúc này, cửa sổ chat, Biệt Thái Phóng Tử gửi đến một tin nhắn.

"Thế nào? Tâm tình có tốt hơn chút nào không?"

Lâm Thiên Y tròn trĩnh mắt, ở trên bàn phím "lạch tạch" gõ chữ.

"Anh làm sao biết tâm tình tôi không tốt?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Tâm tình tốt có thể giống người điên chém giết loạn xạ sao? Có điều anh cũng không ghét bỏ em đâu!"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Cút xéo! Không mở miệng cũng không ai nói anh cầm đầu!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Oan uổng quá, chỉ đơn giản là muốn quan tâm em thôi!"

Sau đó Hạ Minh Duệ gửi qua một icon uỷ khuất.

Lúc này Lâm Thiên Y không có trả lời anh. Qua một lúc lâu sau, vẫn là Biệt Thái Phóng Tứ gửi tin nhắn đến.

"Vợ, có phải có người khi dễ em không? Nói cho anh biết, anh trút giận giúp em!"

Bên này Lâm Thiên Y có chút buồn cười, bọn họ lại không quen biết nhau, sao anh có thể trút giận giúp cô chứ?

Nhưng mà ngẫm lại lại thấy thoải mái, trải qua một phen chém giết vừa rồi, trong lòng cuối cùng cũng đỡ hơn chút. Dù sao bọn họ không quen biết nhau, cho dù nói một chút chuyện không nên nói cũng không hề gì.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Đúng vậy, tâm tình thật tệ, có loại kích động muốn giết người!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Thế nào? Nói nghe một chút xem, có lẽ anh có thể giúp em giải quyết!"

Lâm Thiên Y bật cười.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Anh đã từng yêu ai chưa?"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Sao lại hỏi vậy? Chẳng lẽ em có người trong lòng? Hay là thất tình rồi hả?"

Mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ gắt gao nhìn chăm chăm máy tính, sắc mặt đen tuyền, lạnh như băng, môi mỏng mím chặt hết sức căng thẳng.

Cô yêu người nào rồi hả? Chẳng lẽ vẫn nhớ mãi không quên người bạn trai cũ?

Nghe vậy, bàn tay nắm chuột của Hạ Minh Duệ siết chặt, mãi đến khi vang lên một tiếng động, anh mới cau mày phục hồi lại tinh thần, nhấc chuột ra khỏi lòng bàn tay mình nhìn nhìn. Không tệ, vẫn có thể dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 192: Cô yêu anh?

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Cứ cho là vậy đi!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Cái gì mà cứ cho là vậy đi?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Haizz, nói ra toàn là nước mắt, tôi yêu một người không nên yêu!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Sao lại nói là không nên yêu? Yêu không phải là yêu thôi sao?"

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Cho nên tôi đang cực kỳ rối rắm nè!"

Biệt Thái Phóng Tứ: "Vậy người em yêu là ai?"

Hạ Minh Duệ có một sự thúc đẩy điên rồ, hận không thể ngay lập tức đi bắt Lâm Thiên Y trở về, đối mặt hỏi cô một chút, người trong lòng kia là ai.

Vì cái gì khi nghe được cô nói chính mình có người trong lòng, anh liền phẫn nộ như vậy? Phẫn nộ tới mức muốn giết người.

"Anh Duệ, anh đang làm gì vậy?"

Lúc này Ôn Hình như một cơn gió từ bên ngoài nhẹ nhàng đi vào, chui vào trong lòng Hạ Minh Duệ.

"Chơi game!"

Hạ Minh Duệ như không có gì nói, một đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

"Chơi game gì vậy? Em cũng muốn chơi!"

Ôn Hinh tiến lại gần màn hình máy tính nhìn thoáng qua. Cô từ trước tới nay không chơi game, theo suy nghĩ của cô, những người chơi game đều là những người không làm việc đàng hoàng.

Nhưng mà anh Duệ của cô cũng chơi game, có điều mặc kệ anh Duệ của cô làm cái gì thì cũng đẹp trai như vậy.

"Cô nhóc như em chơi cái gì mà chơi!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ có chút không kiên nhẫn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía màn hình máy tính, nhìn xem Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy có gửi tin nhắn đến không.

"Vậy sao anh còn chơi? Sao không chịu làm việc cho tốt? Sao không tìm anh Vũ học tập một chút?"

Ôn Hinh chu miệng nhỏ lên, thỉnh thoảng lại lắc lắc cánh tay Hạ Minh Duệ.

Khi nghe Ôn Hinh nói lời này, Hạ Minh Duệ ngẩng đầu lên, con ngươi hẹp dài một mảnh lạnh băng.

Ôn Hinh lần đầu tiên nhìn thấy loại ánh mắt này từ trong mắt Hạ Minh Duệ, không khỏi buột tay đang đang đưa cánh tay anh, mắt to ngây thơ uly khuất chớp chớp.

"Anh Duệ, thực xin lỗi! Ôn Hinh không phải cố ý!"

Cô biết anh Duệ tức giận, là bởi vì cô nhắc tới anh Vũ sao?

"Em ra ngoài trước đi!"

Hạ Minh Duệ không để ý tới vẻ mặt uly khuất của Ôn Hinh, nhàn nhạt mở miệng.

Ôn Hinh mấp máy miệng nhỏ muốn nói gì đó, nhưng mà quanh người Hạ Minh Duệ tản mát ra hơi thở lạnh lùng khiến cho cô không khỏi đánh mất ý nghĩ này, đành phải ừ một tiếng, không tình nguyện đi ra ngoài.

Hôm nay anh Duệ có phần khác thường thì phải? Trước kia anh vẫn rất dịu dàng với cô, chưa bao giờ lạnh lùng như thế, trong lòng không khỏi ngập tràn tủi thân, có chút khó chịu.

Nhưng mà cô cũng không nói gì sai nha. Anh Duệ cả ngày chỉ biết sống phóng túng, cũng không biết quản chuyện trong công ty, cô thích là người đàn ông có chí cầu tiến.

Ôn Hinh không bỏ cuộc liếc nhìn vào trong, ở đó Hạ Minh Duệ đang nhìn chăm chăm vào máy tính, mày gắt gao nhíu chặt, không biết suy nghĩ cái gì. Ôn Hinh đành đóng cửa lại, tự mình trở về văn phòng của chính mình ngồi đợi. Kỳ thật cô muốn ở cùng một chỗ với anh Duệ, dù cho chỉ là lẳng lặng đợi ở bên cạnh anh.

Sau khi Ôn Hinh rời đi, sắc mặt Hạ Minh Duệ cực kỳ lạnh lùng.

Lâm Thiển Y hình như vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, hai mắt nghiêm nghị âm u neho lại.

Ngay tại lúc Hạ Minh Duệ không nhận được muốn gọi điện thoại bắt Lâm Thiển Y trở về, rốt cuộc Lâm Thiển Y cho anh câu trả lời rồi.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Anh ấy là sếp tôi!"

Trong lòng Hạ Minh Duệ rối rắm, sếp của cô? Là người nào? Dường như bản thân mình là sếp của cô, nhưng mà nghĩ kỹ lại cũng không đúng. Mộc Nam cũng là sếp của cô, hơn nữa cấp trên hiện tại của cô là Hạ Trí Vũ, nhất thời trong lòng anh cũng không xác định được rõ rồi.

Nhưng mà khuôn mặt kia vẫn đen thui.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Em có thể nói anh ta là người như thế nào không?"

Vì muốn biết rõ người mà Lâm Thiển Y yêu kia rốt cuộc là ai, Hạ Minh Duệ không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nói bóng nói gió.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: "Anh ấy ư? Là một người tính tình thất thường muốn bị ăn đòn."

Hạ Minh Duệ đen mặt, tính tình thất thường? Không phải nói anh chứ? Chẳng lẽ là Mộc Nam? Nhưng mà không giống lắm, còn nếu nói Hạ Trí Vũ thì không chính xác.

Biệt Thái Phóng Tứ: "Uhm, rồi sao?"



Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: "Anh ấy lúc lạnh lùng khiến cho người ta cảm thấy hết sức sợ hãi, tôi cũng từng muốn rời đi, nhưng mà lại cứ yêu anh ấy. Có phải tôi ngốc lắm không?"

Trước màn hình máy tính, Hạ Minh Duệ giữ im lặng, vẫn còn không đợi anh nghĩ thông, bên này Lâm Thiển Y lại bắt đầu nói rõ, xem người không quen biết ở phía bên kia thành đối tượng để tâm sự. Có lẽ do bị áp lực quá lâu, rất không dễ tìm được một người có thể nói ra tâm sự trong lòng mình.

Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: "Nhưng mà anh ấy không biết, trong lúc lo lắng anh ấy lại để lộ sự dịu dàng đến chết người. Có nhiều lúc tôi gặp nguy hiểm đều là người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện, khiến cho tôi từ sợ hãi trở nên bình tĩnh lại.

Anh ấy cũng không biết trong lúc tôi tuyệt vọng, anh lại đột nhiên xuất hiện giống như thiên thần từ trên trời rơi xuống cứu lấy tôi trong lúc nguy hiểm, khiến cho tôi thấy được hy vọng.

Có lẽ cũng chính là lúc ấy, bóng dáng người đàn ông đó đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong tâm trí tôi!"

"Rõ ràng là một người lạnh lùng bá đạo, lúc uống say lại giống đứa bé kiêu ngạo đáng yêu. Anh không biết bộ dáng anh ấy làm nũng đáng yêu cỡ nào đâu, không thể không nói, bộ dạng người đàn ông đó thật sự rất đẹp, nhiều khi tôi nhìn mặt anh ấy tôi thất thần..."

Tôi không chỉ một lần tự nói với chính mình, người đàn ông này với tôi cho tới bây giờ là người của hai thế giới, nhưng mà lại đánh mất tim mình..."

Lâm Thiển Y thao thao bất tuyệt nói xong, lại không hề hay biết khuôn mặt Hạ Minh Duệ đã sớm không ngừng biến đổi đủ mọi sắc thái.

Anh hiện tại đã cơ bản xác định người kia mà Lâm Thiển Y nói chính là mình. Sau khi biết được Lâm Thiển Y yêu mình, trong lòng Hạ Minh Duệ vừa mừng thâm vừa âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái gì gọi là tình tình thất thường? Cái gì gọi là làm nũng đáng yêu? Cái gì gọi là cực kỳ quyến rũ người?

Nếu Lâm Thiển Y đứng bên cạnh anh mà nói, anh sẽ không chút do dự kéo người qua, dạy dỗ một phen. Nhưng mà Hạ Minh Duệ cũng không xem nhẹ việc cô muốn rời đi.

Là chính mình quá bá đạo ư? Quá \*\* rồi hả?

Tâm tình của cô không tốt là vì chính mình sao? Hay là vì công việc? Không thể nào!

Biệt Thái Phóng Tứ: "Em không đi làm sao?"

Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: "Có chứ, hôm nay thân thể không thoải mái, cho nên xin phép nghỉ rồi!"

Có một số việc nói ra tâm tình sẽ tốt hơn một chút, nhưng cũng có chút chuyện cô cũng không muốn nhiều lời, dù sao cũng không đến mức chuyện gì cũng nói cho người khác biết chứ?

Biệt Thái Phóng Tứ: "Chỗ nào không thoải mái?"

Hạ Minh Duệ có chút khản trương, không phải lại là dạ dày không thoải mái chứ? Quả nhiên là chính mình sơ suất quá sao? Hôm nào phải dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra thật kỹ một lần mới được.

Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: "Không có gì nghiêm trọng, nhiều lắm là tâm tình tệ thôi!"

Lâm Thiển Y gửi qua icon mặt cười, thật dài thở phào nhẹ nhõm, phải nói tìm một người thổ lộ cảm giác tốt hơn nhiều, trong lòng cũng không còn khó chịu nữa. Nhưng mà nghĩ đến việc Hạ Trí Vũ đã làm với cô, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 193: Hôn lễ của hạ trí vũ

Lâm Thiển Y một mực ở nhà Tề Diệu đợi cho đến khi trời ngả về chiều, xuyên qua khung cửa sổ, bọn họ có thể nhìn thấy ráng chiều lấp loè bên ngoài.

Lâm Thiển Y đứng dậy, giọng điệu có chút cô đơn.

"Tề Diệu, em phải về rồi!"

Tề Diệu ngẩng đầu bình tĩnh nhìn cô, con ngươi loé lên. Anh hi vọng biết bao nhiêu cô có thể ở lại, nhưng sợ là cái gì cũng không được.

Tề Diệu đứng dậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút ưu sầu trắng xanh của người trước mặt, khiến cho người ta nhìn không được muốn ôm cô vào trong lòng, nhưng mà anh không thể.

"Anh đưa em về!"

"Không cần đâu, em tự về được rồi! Anh không cần đưa em về đâu, anh ở nhà đi!"

Lâm Thiên Y cầm lấy túi xách để trên ghế sofa của mình, mang giày vào. Kỳ thật cô biết, Tề Diệu hôm nay cố ý ở bên cô, cho nên càng thêm áy náy.

Tề Diệu tiễn cô, vẫn luôn xuyên qua cửa sổ nhìn bóng dáng cô đi xuống dưới lầu, tiện tay đón một chiếc xe taxi.

Lúc Lâm Thiên Y trở lại nhà họ Hạ, ngoài ý muốn gặp được Hạ Minh Duệ ở ngay cửa, không khỏi có chút bất ngờ.

Hạ Minh Duệ nhìn cô đi tới, con ngươi đen nhánh thoáng hiện chút phức tạp. Anh đi đến bên cạnh Lâm Thiên Y, bình tĩnh nhìn cô. Bóng dáng cao lớn đứng ở đó, trước mặt Lâm Thiên Y có thêm một bóng râm, cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt thâm thúy của người đàn ông này.

Khuôn mặt kia lại như thể khắc sâu, khắc sâu đến khiến cô khó quên. Hiện tại tâm tình của cô đã không giống như lúc sáng, bị áp lực như vậy. Mặc dù trên mặt vẫn bị che phủ bởi một tầng mây đen, có điều lại thoải mái không ít.

"Em đi đâu vậy?"

Hạ Minh Duệ thâm sâu nhìn cô, trong con ngươi mơ hồ có chút lo lắng.

"Không đi đâu cả, chỉ là đi dạo thôi!"

Thấy Lâm Thiên Y rõ ràng không muốn nhiều lời, Hạ Minh Duệ cũng không có ép hỏi cô, chỉ dẫn cô vào nhà.

Trong phòng ăn nhà họ Hạ, bóng dáng uyển chuyển như cánh bướm của Ôn Hinh đang bận rộn, nhìn thấy Hạ Minh Duệ đi vào, khoé miệng hiện lên ý cười. Chỉ là khi nhìn thấy Lâm Thiên Y, đôi mắt to ngây thơ sáng tỏ hiện lên sự ghen ghét.

Ngày hôm sau, lúc đi làm, toàn thân Lâm Thiên Y toát ra sự lạnh lùng, cô cũng cố gắng giữ khoảng cách với Hạ Trí Vũ.

Nói thí dụ như lúc Hạ Trí Vũ cần gì đó, Lâm Thiên Y đều để cho một thư ký khác đưa cho anh. Có điều hiển nhiên hành động của Lâm Thiên Y có vẻ có chút dư thừa, bởi vì mấy ngày này Hạ Trí Vũ cũng không có gây sự với cô.

Bởi vì Chủ Nhật này là ngày kết hôn của Hạ Trí Vũ và Hoa Tiểu Mạn, phần lớn thời gian anh cũng không có ở công ty.

Liên tiếp mấy ngày đều bình an vô sự trôi qua, Hoa Tiểu Mạn cũng không có tới kiểm chuyện với cô.

Rất nhanh liền tới ngày đại hôn của Hạ Trí Vũ. Hôn lễ của bọn họ được tổ chức đặc biệt xa hoa, so với lễ đính hôn ngày trước càng mời nhiều khách, rất nhiều người trong giới kinh doanh hâm mộ mà đến.

Mà Hạ Trí Vũ vì để cho thấy sự coi trọng của bản thân đối với Hoa Tiểu Mạn lại tổ chức hôn lễ trên một du thuyền sang trọng tại bờ biển.

Rất nhiều người nhận được thiệp mời. Sáng sớm Lâm Thiên Y đã mặc xong bộ lễ phục dạ hội hờ vai màu trắng mà Hạ Minh Duệ cố ý chuẩn bị cho cô, trên cổ đeo một chiếc vòng thạch anh màu tím, giày cao gót màu bạc lấp lánh, cả người trông rất tự nhiên chói mờ, rung động lòng người. Phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Thiên Y làm cho cả người toát ra vẻ xa cách đậm bạc.

Từ sớm, Lâm Na còn có Trần Hi bọn họ cũng mỗi người mặc một bộ y phục đẹp nhất trong tủ của mình, hôn lễ như vậy đối với bọn họ mà nói cũng là một cơ hội, cơ hội tiếp xúc với những người trong giới thượng lưu.

Đôi mắt nhỏ của Trần Hi đã sớm phát sáng rồi. Lúc này Lâm Thiên Y không cùng đi với Hạ Minh Duệ mà là cùng với Lâm Na còn có Trần Hi bọn họ ở cùng một chỗ.

Từ khi Lâm Thiên Y đi theo Hạ Minh Duệ đến Tổng công ty làm, cơ hội gặp mặt giữa cô cùng Lâm Na, Trần Hi có thể đếm trên đầu ngón tay.

Dù rằng như vậy, bọn họ cũng biết quan hệ giữa Lâm Thiên Y và Hạ Minh Duệ. Dù sao Hạ Minh Duệ cũng đã chính miệng thừa nhận Lâm Thiên Y là vị hôn thê của anh.

Ba người tay dắt tay, đưa thiệp mời cho nhân viên bảo vệ, về mặt cao hứng lên du thuyền.

"Này, tớ nói này, thật sự là không nhận ra nha, Tiểu Thiên của chúng ta lại quyến rũ được cậu chủ lãnh khốc Hạ Minh Duệ! Quả là mở mang đầu óc mà!"

Lâm Na cười trên ghẹo. Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài phết đất màu hồng, phối hợp với dáng người cao gầy của cô, mái tóc dài gọn sóng, cả người toả ra hơi thở thanh thực, nhất là đôi môi đỏ sẫm được tô son kia, Lâm Thiên Y nhìn mà có chút cảm giác rung động lòng người. Còn có cổ chiếc váy dài trễ xuống thiếu chút nữa che không hết được đôi gò bồng đảo của cô.

Trần Hi thẳng thừng tron mắt ghen tị với Lâm Na nóng bỏng, cùng với yêu nghiệt này ở một chỗ, hoàn toàn che mất ánh sáng của bản thân. Biết làm sao

đây, cô không cao như Lâm Na, cũng không có khuôn mặt xinh đẹp với khí chất trong trẻo mà lạnh lùng như Lâm Thiên Y. Bản thân cô thuộc loại người vừa đứng trong đám người liền không có chút gì nổi bật.

Cô rất nhiều lần muốn thoát khỏi ma trảo của Lâm Na, truy tìm mỹ nam của chính mình, bắt đắc dĩ lại bị Lâm Na đánh sát sàn sạt.

"Được rồi, Tiểu Trần Hi, ở chung với tôi đi, khi nào gặp được anh chàng mình thích các chị em sẽ giữ cửa cho, bớt cho em bị người khác lừa!"

Về mặt Lâm Na cười duyên, Trần Hi thì trong lòng âm thầm khinh bỉ. Này nha, ngoài miệng nói thì thật dễ nghe, không chừng lại lôi kéo cô đến làm nền thôi. Có điều Trần Hi tựa hồ cũng nhận lệnh, ai bảo cô không cẩn thận kết bạn với người nào đó làm chi. Không biết nhìn người đó mà.

Một vài người bước trên tấm thảm đỏ đẹp đẽ quý giá để đi tới du thuyền, nơi nơi đều có thể nhìn thấy bảo vệ, xem ra Hạ Trí Vũ tương đối coi trọng hôn lễ này.

Vài người tùy ý đi bộ một vòng trên du thuyền, trong tay Lâm Na cầm một ly rượu đỏ, dựa vào mạn thuyền, gió biển thổi bay mái tóc gọn sóng của cô, quả thật là một phen phong tình.

Mà Trần Hi đã sớm bị chiếc du thuyền xa hoa này làm cho lú lờ không thôi.

Chiếc thuyền cao cấp này đại khái có 5 tầng, lúc này bọn họ đang ở tầng thứ 3, nghe nói hôn lễ sẽ được cử hành tại tầng thứ 3.

Tóc Lâm Thiên Y được búi lên đơn giản, cao quý thanh lịch lại không mất sự trong trẻo lạnh lùng.

Giờ phút này cô đưa lưng về phía biển lớn, gió biển thổi bay làn váy, có cảm giác nhẹ nhàng phiêu diêu, xung quanh không ít quý ông độc thân không khỏi dừng chân, có thể là vì Lâm Na kinh nghiệm tràn trề nhiệt tình, cũng có khi là vì Lâm Thiên Y khí chất trong trẻo lạnh lùng động lòng người.

Chỉ có Trần Hi một bộ dáng chưa từng trải việc đời, đôi mắt nhỏ thỉnh thoảng xem cái này, sờ sờ cái kia, lâu lâu lại bật ra vài tiếng cảm thán.

"Trời ạ, cuộc sống của người có tiền thực sự tuyệt vời. Lúc nào thì mới có đại gia nhìn trúng tớ chứ? Lúc đó cho dù chết cũng cam tâm rồi!"

"Cẩn thận coi chừng toàn thổ không phải hào!"

Lâm Thiên Y lãnh lạnh đáp lại một câu, cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, rõ ràng là tới tham gia hôn lễ nhưng mà cô không có một chút cảm giác vui vẻ nào.

Lúc hôn lễ bắt đầu, Hoa Tiểu Mạn toàn thân mặc một chiếc áo cưới đẹp đẽ sang trọng tinh xảo, trên mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười. Về mặt ái mộ nhìn người đàn ông bên cạnh đang nắm cánh tay mình, trong mắt tràn đầy ánh sáng hạnh phúc.

"Wow, Hạ Trí Vũ thật sự rất đẹp trai nha, chỉ tiếc lại cưới một người phụ nữ như vậy!"

Trần Hi ngơ ngác uống rượu trong tay mình, ánh mắt không chớp chăm chú nhìn Hạ Trí Vũ.

Lâm Na chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gõ lên đầu cô một cái.

"Cậu đó! Háo sắc!"

Trần Hi quay đầu ảo não trừng mắt nhìn Lâm Na một cái.

"Đánh tớ làm gì? Nhìn trai đẹp là phạm pháp rồi hả?"

Lâm Na quay mặt qua chỗ khác, cô không quen biết cô ấy. Quá đoạ người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 194: Sao cậu lại ngu như vậy?

Ở trung tâm thảm đỏ, hai người dưới sự chúc phúc cùng hâm mộ của mọi người xung quanh trao nhẫn cưới cho nhau.

Không khí trong khoảng thời gian ngắn bị đẩy về phía \*\*, không ít người nhao nhao đi lên chúc mừng.

Khi ba người phụ nữ nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ kéo cánh tay Hạ Minh Duệ xuất hiện trên thảm đỏ, ánh mắt hoài nghi của Lâm Na cùng Trần Hi đều hướng về phía Lâm Thiên Y.

Ở giữa thềm đỏ, trên mặt Ôn Hinh treo ý cười đẹp ngọt ngào, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Hạ Minh Duệ.

Một bộ lễ phục màu vàng nhạt tôn lên dáng người nhỏ xinh của cô, đôi giày cao gót khảm màu vàng hợp tông, mái tóc búi cao cao, chiếc cổ mảnh nhỏ như ngọc.

Ôn Hinh đến lập tức thu hút suy đoán của nhiều người, thiếu nữ đáng yêu ngây thơ tinh xảo giống như con búp bê này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Không phải nói Hạ Minh Duệ đã có vị hôn thê rồi sao? Vì sao hôm nay đi bên cạnh anh lại là một người phụ nữ khéo léo đáng yêu lại hồn nhiên chứ?

Tầm mắt lạnh lùng sắc bén của Hạ Minh Duệ quét một vòng, đám người chung quanh bị ánh mắt lạnh lùng này của anh quét qua, nhao nhao cảm như hén. Người đàn ông này hơi thờ thật cường đại, khí phách lãnh liệt.

Hạ Minh Duệ thấy những người chung quanh đó không dám nói gì nữa, mới thu hồi ánh mắt thâm thúy sắc bén lại, khoé môi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà.

"Chúc mừng anh hai, chị hai. Tôi kính hai người một ly!"

"Anh họ, chị họ, tân hôn vui vẻ!"

Hạ Minh Duệ tao nhã tôn quý giờ ly rượu trong tay lên, cùng lúc đó Ôn Hinh cũng giống anh giờ ly rượu trong tay lên, ngửa đầu uống cạn. Chỉ là thời điểm Hạ Minh Duệ uống xong ly rượu kia, trong mắt Ôn Hinh chợt loé lên sự ám muội.

"Cám ơn em trai, Ôn Hinh!"

Con người thâm thúy của Hạ Trí Vũ nhìn thoáng qua Hoa Tiểu Mạn bên cạnh, cánh tay dài duỗi ra ôm người vào lòng, tao nhã cười.

Hạ Minh Duệ đặt ly rượu không lên mâm của người phục vụ, ánh mắt quét qua một vòng, thấy được cô gái nhỏ đứng ở bên mạn thuyền đón gió, khoé miệng thoáng hiện nụ cười yêu chiều.

Theo ánh mắt của Hạ Minh Duệ, con người Ôn Hinh loé lên, tự nhiên cũng thấy được Lâm Thiên Y toàn thân trong trẻo mà lạnh lùng, khoé miệng lộ ra nụ cười trào phúng. Qua hôm nay anh Duệ hoàn toàn thuộc về cô rồi.

"Anh Duệ, Ôn Hinh thấy đầu hơi choáng váng, đỡ Ôn Hinh trở về nghỉ ngơi được không?"

Mất thấy Hạ Minh Duệ muốn rời khỏi cô để qua tìm Lâm Thiên Y, gương mặt nhỏ nhắn tròn mướt của Ôn Hinh xẹt qua tia cay độc, thân thể lão đạo, một tay nâng trán nhìn có vẻ sắp xỉu!

"Ôn Hinh?"

Hạ Minh Duệ vừa định bước đi thì dừng lại, ngược lại tay mát lạnh đỡ được thân thể lão đạo muốn ngã xuống của Ôn Hinh. Một sự ám muội đánh úp lại. Ánh mắt Hạ Minh Duệ loé lên, cũng không biết tại sao lại thế này, từ ở sâu trong cơ thể dâng lên một cỗ khô nóng, anh không khỏi nói lòng că vạt.

"Anh Duệ, em hơi chóng mặt!"

Ôn Hinh dựa vào trong lòng Hạ Minh Duệ, mắt to lờ mờ, thân thể nhỏ xinh nhiệt tình dán sát vào Hạ Minh Duệ, bộ dáng lão đạo sắp ngã.

"Anh đỡ em về nghỉ ngơi!"

Cánh tay Hạ Minh Duệ duỗi ra ôm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của Ôn Hinh, nhắc bổng chân lên, sai bước dài rời khỏi tầm mắt mọi người, hướng về phía phòng khách trong khoang thuyền, cũng không quản sau lưng vang lên âm thanh hít khí.

Người tới nơi này đều biết cậu ba nhà họ Hạ, bản thân Hạ Minh Duệ là một người ăn chơi trác táng, hiện giờ lại nhìn thấy anh trước mặt mọi người ôm lấy một người phụ nữ rồi đi, cũng không có gì ngạc nhiên. Ngược lại ở nơi xa, Lâm Thiên Y nhìn thấy một màn này khuôn mặt sớm đã trắng bệch.

"Tiểu Thiên, chuyện gì xảy ra vậy? Người phụ nữ kia là ai?"

Lâm Na đương nhiên là thấy hết, xoay người hỏi Lâm Thiên Y, trong mắt chợt loé lên nghi hoặc cùng phẫn nộ. Đã là người có vị hôn thê lại còn ở trước mặt mọi người dây dưa với người phụ nữ khác, cho dù người phụ nữ kia ngây thơ giống con thỏ trắng nhỏ cực kỳ dễ dàng khiến người khác có ý muốn bảo hộ, nhưng đây không có nghĩa là anh có thể bỏ lại vị hôn thê không quan tâm.

"Đúng vậy đó! Sao có thể như vậy? Trước kia vẫn cảm thấy bộ dáng anh ta tuấn tú, nhân phẩm cũng không đến nỗi nào!"

Trần Hi cũng nhìn về hướng Hạ Minh Duệ rồi đi, về mặt tức giận bất bình.

"Đừng nói nữa!"

Lâm Thiên Y xoay người, mặt hướng về biển lớn, trên mặt thản nhiên, nhìn không ra cảm xúc giờ phút này của cô.

Lâm Thiên Y nhìn những con sóng biển trong vắt xanh thẳm ở phía xa, ngay cả tâm tình cũng theo đó trở nên trống trải, nhưng mà vì sao lòng của cô lại khó chịu như vậy chứ?

"Tiểu Thiên, có chuyện gì không nên giấu trong lòng. Đừng quên, cậu còn có bọn tớ!"

Lâm Na vỗ bả vai Lâm Thiên Y, khó có khi nói được lời thành khẩn.

"Đúng vậy đó, nếu như người đàn ông kia không tốt với cậu, tớ sẽ tìm anh ta tính sổ!"

Trần Hi vỗ ngực, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn.

"Người phụ nữ kia là ai?"

Đôi mắt nâu của Lâm Na lóe sáng trước biển lớn, giọng nói của cô mang theo sự dịu dàng khác hẳn ngày thường, rất trấn an lòng người.

"Cô ấy là Ôn Hinh, là người phụ nữ Hạ Minh Duệ yêu!"

Lâm Thiên Y hít sâu một hơi, có một số việc giấu ở trong lòng thật sự sẽ khiến người ta ngột ngạt tới chết.

"Ôn Hinh? Hạ Minh Duệ yêu cô ta? Vậy còn cậu? Anh ta không phải chính miệng thừa nhận cậu là vị hôn thê sao?"

Không riêng gì Lâm Na khó hiểu, ngay cả Trần Hi cũng đã tròng lớn đôi mắt nhỏ kia, gât gao nhìn chăm chăm một bên mặt Lâm Thiên Y, dường như muốn nhìn ra gì đó từ vẻ ngoài đậm nhạt của cô.

"Vị hôn thê? Sợ rằng chỉ là trong lúc nhất thời hứng trí mà thôi. Hai cậu cũng biết đó, người có tiền như anh ấy làm sao có thể thật tình với tớ chứ?"

Khoẻ miệng Lâm Thiên Y khẽ nhếch, ánh mắt thoáng hiện nỗi thê lương và tự giễu chính mình.

"Huống chi trong quan hệ của bọn tớ bắt quá tớ là tình nhân bao nuôi của anh ấy, chỉ cần anh ấy chán ghét, tớ sẽ lập tức bị đá đi!"

Lâm Thiên Y nhàn nhạt tự giễu nói, khiến cho Lâm Na cùng Trần Hi trở nên trầm mặc.

"Tiểu Thiên, không phải chứ? Sao cậu có thể trở thành tình nhân của anh ta? Chuyện này không có khả năng đâu!"

Trần Hi chớp chớp đôi mắt tò mò, bình tĩnh nhìn cô. Lấy hiểu biết của cô về Lâm Thiên Y, cô ấy không phải loại người vì tiền mà bán đứng tôn nghiêm của bản thân.

"Các cậu hẳn còn nhớ rõ bạn trai trước của tớ Hứa Hạo Trạch chứ?"

Ánh mắt Lâm Thiên Y rơi vào trong đại dương xa xôi, tựa hồ như nối liền một đường với chân trời phía xa xa, lại rộng lớn bao la đến như vậy! Làm người ta cảm thấy thiên nhiên thật vĩ đại.

"Chuyện này với anh ta có quan hệ gì?"

Lâm Na nhíu mi, đợi Lâm Thiên Y nói tiếp.

"Các cậu cũng biết mẹ Hứa Hạo Trạch đối xử với tớ như mẹ ruột vậy, nhưng mà bà lại bị bệnh thận đa nang, lại còn là bệnh di truyền, cần thay thận, mà số tiền lớn như vậy Hứa Hạo Trạch căn bản không có được..."

Giọng nói Lâm Thiên Y đậm nhạt, dường như là đang kể lại chuyện của người ta.

"Sau đó, bọn họ đến cầu xin cậu ư? Mà cậu vì tiền mới ở cùng với Hạ Minh Duệ?"

Lời còn lại Lâm Na thay Lâm Thiên Y nói ra.

"Sao cậu lại ngu như vậy? Là tên Hứa Hạo Trạch đó có lỗi với cậu trước, cho dù hẳn ta bị bệnh thì có quan hệ gì với cậu đâu chứ? Cậu quan tâm hẳn ta sống chết làm gì? Nếu là tớ, cho dù hẳn ta chết trước mặt tớ tớ cũng không thêm quan tâm, người đàn ông như vậy chết vẫn chưa hết tội!"

Lâm Na oán hận nói xong, đồng thời cũng vì Lâm Thiên Y mà thấy tiếc hận, càng thêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lâm Na răn dạy một trận khiến cho Lâm Thiên Y hơi nhếch môi, cô hiển nhiên có thể mặc kệ Hứa Hạo Trạch, nhưng mà bác Hứa thì, bà đã từng đối xử với cô rất tốt, để cho cô cảm thấy sự ấm áp của người mẹ. Cô thật sự không cách nào trơ mắt nhìn bà chết đi, cho nên cô giúp đỡ, cũng bán đứng thân thể cùng tôn nghiêm của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 195: Đầu vầng mắt hoa

Lâm Na do dự đã lâu, rốt cuộc hỏi ra một sự việc quan trọng trước mắt.

"Như vậy, cậu yêu Hạ Minh Duệ ư?"

Chỉ một câu nói đã thành công đem ánh mắt Trần Hi, còn có Lâm Na toàn bộ đặt trên người Lâm Thiên Y. Chuyện trước kia có lẽ đã không còn quan trọng. Nếu Lâm Thiên Y cũng động tâm, như thế sự việc có lẽ sẽ phức tạp rồi.

Nếu cô không yêu Hạ Minh Duệ, chẳng qua sau khi kết thúc có thể phui mông chạy lấy người. Nhưng nếu như Lâm Thiên Y cũng yêu Hạ Minh Duệ, như vậy sự việc liền có chút phiền phức.

Câu hỏi của Lâm Na khiến cho thân thể của Lâm Thiên Y cứng đờ, ánh mắt tối sầm. Nếu không yêu, cô lại phải để ý như vậy sao? Cũng không cần phải phiền lòng như vậy chứ?

Lâm Thiên Y trầm mặc không nói đã khiến cho một người có kinh nghiệm tình trường phong phú như Lâm Na đoán được đáp án, cô âm thầm thở dài một hơi, hỏi.

"Vậy về sau cậu tính làm như thế nào?"

"Tớ... không biết!"

Lâm Thiên Y mím môi, trong mắt là nhàn nhạt ưu thương.

"Chẳng lẽ để cho con nhỏ đáng thương kia cười trên đầu cậu sao? Nếu yêu không bằng cho anh ta thấy rõ tâm ý, xem anh ta nói thế nào?"

Trần Hi đối với chuyện tình cảm vẫn còn mơ hồ, từ trước tới nay có ai yêu cô đâu chứ? Cho nên cũng không có quyền gì lên tiếng, chỉ là ăn ngay nói thật.

"Tớ cảm thấy Trần Hi nói đúng đó, Hạ Minh Duệ có biết cậu yêu anh ta không?"

"Anh ấy?"

Lâm Thiên Y lắc đầu, trên trán là sự âm đạm không cách nào xua tan.

"Nếu yêu thì sao lại không tranh giành thử một lần? Có lẽ sự tình còn có thể thay đổi mà!"

Lâm Na nhìn thoáng qua phương hướng Hạ Minh Duệ rồi đi, nhàn nhạt nhíu mày bày mưu tính kế.

"Haizz, bây giờ còn tranh như thế nào? Ai biết cái người đàn ông đẹp trai lạnh lùng kia ôm người vào trong làm gì chứ?"

Một câu vô tâm của Trần Hi để cho Lâm Thiên Y cùng Lâm Na trở nên trầm mặc.

Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh vào phòng cho khách trong khoang thuyền, hôn lễ sẽ tiếp tục tới nửa đêm, cho nên Hạ Minh Duệ sớm đã đặt trước phòng cho mình.

Phòng khách của bọn họ nằm ở trong cùng hướng về biển, dường như là phòng tốt nhất ở tầng này.

Hạ Minh Duệ vốn tính ôm Ôn Hinh vào phòng của cô, nhưng đi đến nửa đường, Ôn Hinh cứ thế vùng vẫy muốn anh đặt cô xuống. Hạ Minh Duệ theo lời làm theo.

Thế nhưng sau khi đặt Ôn Hinh xuống, Hạ Minh Duệ cảm thấy trời đất quay cuồng. Sao lại thế này?

Không phải Ôn Hinh choáng váng đầu sao? Sao anh cũng bị choáng váng chứ? Chẳng lẽ là do uống rượu? Hạ Minh Duệ xoa xoa mi tâm, cảm thấy không thể nào có khả năng này, mặc dù anh không phải ngăn chén không say nhưng tửu lượng của anh cũng rất tốt.

Vừa rồi lúc ở bên ngoài anh uống không nhiều nha, chỉ tùy ý uống vài ly mà thôi. Không đến mức say khướt chứ?

Hạ Minh Duệ một tay vỗ trán mình, trong con ngươi lạnh lùng xẹt qua một chút ám muội.

Anh đây là bị sao vậy?

"Anh Duệ, anh sao vậy?"

Ôn Hinh đứng lúc đỡ thân thể lão đạo muốn ngã xuống của Hạ Minh Duệ, thân thiết hỏi, đồng thời trông mắt cô hiện lên một tia quý dị. Ngửi thấy hơi thở nam tính mạnh mẽ quen thuộc trên người người đàn ông này, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi có chút phiếm hồng.

"Không có việc gì, anh đưa em về!"

Hạ Minh Duệ mở to mắt nhìn, ý muốn để cho chính mình có chút thanh tỉnh, nhưng mà trước mắt lại một mảng mơ hồ.

"Anh Duệ? Anh Duệ... anh sao vậy?"

Trước mắt Hạ Minh Duệ càng ngày càng mơ hồ, đến ngay cả Ôn Hinh cũng trở nên mờ ảo.

"Anh không sao!"

Hạ Minh Duệ nhỏ giọng ní non, thân hình cao lớn ngã sang một bên. May mắn Ôn Hinh đứng lúc ôm lấy eo anh dựa vào vách tường mới không khiến hai người ngã về sau.

Ôn Hinh cũng không biết chính mình như thế nào thở hổn hển nửa ôm nửa kéo Hạ Minh Duệ về phòng.

Lúc Ôn Hinh ôm Hạ Minh Duệ đồng thời ngã vào trong giường lớn mềm mại sạch sẽ, khi đó mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mà trên người cô đã sớm mồ hôi nhễ nhại.

Ôn Hinh cởi bộ lễ phục hoa mỹ của mình ra, thay một bộ áo ngủ tơ tằm, về mặt si mê nhìn thoáng qua Hạ Minh Duệ đang nằm trên giường, lập tức đi vào phòng tắm trang hoàng xa hoa.

Cô mở vòi sen, tùy ý để nước ấm chảy qua da thịt trắng nõn như sứ của mình, nghĩ đến tối hôm nay anh Duệ sẽ là người của cô, trong lòng liền phát ra một tiếng than nhẹ.

Người đàn ông này cô yêu nhiều năm như vậy, cũng đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã để cho cô đợi được rồi.

Ôn Hinh uyển chuyển bước đến bên giường, nửa quỳ ở bên cạnh. Trên giường, Hạ Minh Duệ gắt gao nhắm chặt hai mắt, lông mi dài buông xuống, che dấu cặp mắt sáng như vì sao kia.

Thân hình cao lớn giờ phút này an tĩnh nằm ở trên giường, khuôn mặt tuấn lãng như dao sắc tỏa ra nét dịu dàng. Ôn Hinh không khỏi vươn bàn tay thon mảnh của mình vuốt ve lấy chân mày đang nhíu chặt của anh, chậm rãi lướt qua gương mặt anh rồi dừng trên đôi môi. Chậm chậm vuốt ve không muốn dừng tay.

"Anh Duệ? Anh Duệ..."

Ôn Hinh thăm dò nhẹ nhàng gọi tên Hạ Minh Duệ, nhưng mà Hạ Minh Duệ chỉ yên lặng nằm ở trên giường không hề phản ứng.

Khoé môi Ôn Hinh lộ ra nụ cười vừa lòng đắc chí, mắt to ngây thơ giờ phút này bị che phủ bởi một ánh nước mập mờ, giống như sương sớm mờ mờ ngày mùa thu, bị một mảnh sương mù dày đặc che phủ.

Hơi hơi cúi xuống thân thể tản ra lực hấp dẫn chết người, thâm thúy nhếch đầu lưỡi đỏ sẫm. Giờ phút này Ôn Hinh tựa hồ đã mất đi vẻ thanh thuần ngày thơ ấu ngoài, hoá thân trở thành một người phụ nữ gợi cảm có kinh nghiệm tình trường.

Cô chậm rãi dờn ngón tay mình, đầu ngón tay sắc nhọn nhẹ nhàng cời cả vật Hạ Minh Duệ...

Hết thảy trước mắt giống như mộng ảo thiên đường của cô vậy, chưa từng nghĩ tới có một ngày cô có thể tiếp cận ở khoảng cách như vậy với người đàn ông này. Đã từng cho rằng giữa bọn họ vĩnh viễn sẽ bỏ lỡ nhau, không nghĩ tới trời cao vậy mà lại cho cô một cơ hội thứ hai, như vậy bây giờ cô sẽ không buông tay. Cô nhất định sẽ nắm lấy tay anh, vĩnh viễn không buông ra.

Cánh môi đầy đặn hơi lạnh chậm rãi in lên môi anh, không phải là cái lạnh băng như trong tưởng tượng, ngược lại mang theo hương vị say mê ấm áp, làm cho người ta lưu luyến không rời.

Ôn Hinh tinh tế hôn khoé môi Hạ Minh Duệ, lông mi dài nhẹ nhàng nháy động, giống như bướm bướm hái hoa, nhẹ nhàng như vậy.

Tựa hồ cảm giác được cảm xúc xa lạ trên môi, Hạ Minh Duệ cau mày giật giật, hai mắt mê mang đang nhắm chặt mở ra, chờ đợi trước mắt trở lại sáng tỏ. Nhìn đến Ôn Hinh mặc áo ngủ tơ tằm thấp ngực ở phía trên mình, trong mắt chợt loé lên nghi hoặc.

"Ôn Hinh? Sao em lại ở trong này?"

Hạ Minh Duệ vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng mà đầu lại một trận mê muội, bắt đầu dĩ lại nằm xuống.

Anh ra sức lắc đầu, muốn tìm cho chính mình chút tỉnh táo, sau đó hai tay Hạ Minh Duệ chống thân hình cứng ngắc ngồi dậy.

"Anh Duệ, anh say rồi!"

Cái miệng đỏ sẫm của Ôn Hinh nhỏ nhẹ khép mở, thốt ra lời nói ái muội, sau đó ngón tay duỗi ra, chạm lên ngực Hạ Minh Duệ, nhẹ nhàng đẩy người xuống. Hạ Minh Duệ lại nằm xuống, trong đầu nhất thời mê muội một trận. Bây giờ Hạ Minh Duệ thật sự hôn mê bất tỉnh mà chỉ còn trực giác bản năng.

Sau khi anh ngất đi, ý nghĩ cuối cùng đó là anh làm sao vậy? Do rượu sao? Vì sao đầu lại đau như vậy? Tựa hồ như muốn nổ tung ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 196: Bắt gặp

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ một lần nữa rơi vào hôn mê, khoe miệng Ôn Hinh lộ ra một nụ cười mỉm mê người. Lúc này, cô không tiếp tục trì hoãn nữa, mà nhìn thoáng qua hướng cửa, chậm rãi cởi áo ngủ tơ tằm của mình ra.

-----

Bên ngoài, Lâm Thiên Y vẫn tựa vào lan can thuyền, con người đen nhánh thoáng hiện sự ưu thương không cách nào che dấu được.

"Tiểu Thiên, vì sao hôm nay Ôn Hinh lại ở cùng với Hạ Minh Duệ? Không phải Hạ Minh Duệ nên ở cùng với cậu sao?"

Lâm Thiên Y mỉm môi, nhìn biển cả ở phía xa, ánh mắt dao động.

"Tớ cũng không biết!"

Sau một lúc lâu, Lâm Na và Trần Hi mới nghe được giọng nói yếu ớt của cô, nhất thời có chút chỉ tiếc rên sát không thành thép.

"Vậy tối nay cậu cũng ở trên thuyền ư?"

Lâm Na mở to đôi mắt đẹp nhìn nửa bên mặt Lâm Thiên Y chằm chằm.

"Ừ!"

"Ở cùng với Hạ Minh Duệ?"

"Ừ!"

"Vậy hiện tại có phải cậu nên quay về phòng mình nhìn một cái không? Chẳng lẽ cậu không thấy Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh đi vào trong sao?"

Lâm Na bắt đầu có chút hoài nghi, người phụ nữ này thật sự yêu Hạ Minh Duệ sao? Vì sao khi nhìn thấy anh ta ôm người phụ nữ khác đi vào, cô còn có tâm tình ở đây hóng gió chứ?

Thần kinh cô băng thép sao chứ?

"Như vậy được sao?"

Lâm Thiên Y có chút do dự, cô có tư cách gì mà quản chuyện của anh cơ chứ?

"Có gì mà không được? Chỉ bằng việc anh ta ở trước mặt mọi người thừa nhận cậu là vị hôn thê của anh ta!"

"Là phụ nữ cậu có thể có chút tâm tư không hả? Cho dù người đàn ông kia không thích cậu, cậu cũng có thể ở trước mặt anh ta thể hiện bản thân, khiến cho anh ta thích cậu. Chứ không phải cứ tùy tiện để cho người phụ nữ khác xuất hiện bên cạnh anh ta, cậu cứ như vậy, người đàn ông kia sớm hay muộn cũng bị cái con hồ ly bề ngoài thì ngây thơ, bản chất thì phóng đảng kia cướp mất!"

Lâm Na không khách khí quở trách, Lâm Thiên Y yên lặng nghe. Cô làm sao không từng muốn người đàn ông kia cũng thích cô cơ chứ? Nhưng mà có thể sao? Anh đối với Ôn Hinh dịu dàng như thế, nhưng còn với mình thì?

Người đàn ông kia giữ cô bên người thuần túy là dùng để phát tiết, cũng chỉ có Ôn Hinh mới được anh nâng niu trong lòng bàn tay, che chở yêu thương. Cô lấy cái gì để đi so với người ta?

"Cậu đó, vẫn còn do dự cái gì chứ? Trái tim đàn ông là phải đoạt lấy, cậu thì ngược lại!"

Mặc kệ Lâm Thiên Y đồng ý hay không đồng ý, lúc này Lâm Na cùng Trần Hi hai người một trái một phải kéo Lâm Thiên Y vào trong khoang thuyền.



Sau khi đi vào trong khoang thuyền, Lâm Na cùng Trần Hi buông Lâm Thiên Y ra, bởi vì cô đã tự mình đi về phòng mình.

Cho tới bây giờ không cảm thấy được đoạn đường này lại dài như vậy, cảm thấy giống như có chuyện gì đó không ổn đã xảy ra.

Lâm Na và Trần Hi đi phía sau Lâm Thiên Y, khi cô đi đến cửa phòng mình, bàn tay nhỏ trắng xanh chậm rãi mở cửa.

Bên ngoài là phòng khách, Lâm Thiên Y mời Trần Hi và Lâm Na vào, rót cho hai người mỗi người một ly rượu đỏ.

Cô vốn muốn vào phòng tắm rửa mặt, dù sao vừa rồi ở bên ngoài bị gió biển thổi vào, trên mặt có chút ẩm ướt.

Nhưng khi cô vừa mở cửa phòng tắm ra, nhìn thấy bộ lễ phục dạ hội treo trên thanh treo đồ, mà bộ lễ phục này nhìn có chút quen mắt. Cô vừa rồi đã thấy Ôn Hinh mặc, màu vàng nhạt đến chói mắt, rất khó cho người ta không nhớ được.

Hai tay Lâm Thiên Y dường như run rẩy nắm lấy bộ lễ phục, sau đó cô ngơ ngác đứng ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy.

Đây là lễ phục của Ôn Hinh. Tại sao quần áo của cô ấy lại xuất hiện trong phòng tắm của cô? Chuyện tình sau đó cô căn bản không muốn tiếp tục suy nghĩ.

Nhưng mà tình cảnh mới này khi Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh rời đi cứ một lần lại một lần quanh quẩn trong đầu.

Cô cũng không biết bản thân làm thế nào mà đi ra khỏi phòng tắm, đang lúc Lâm Thiên Y thất hồn lạc phách từ trong phòng tắm xuất hiện, Lâm Na cùng Trần Hi đem ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Trần Hi không kiềm nén được, không khỏi ngẩng cao đầu, chớp đôi mắt nhỏ.

"Tiểu Thiên? Làm sao vậy? Sắc mặt cậu sao lại trắng như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Lâm Thiên Y không để ý tới ánh mắt quan tâm của Trần Hi và Lâm Na, hai mắt trống rỗng đi thẳng về hướng phòng ngủ. Ở phía sau Trần Hi cùng Lâm Na kinh ngạc liếc nhau, không lên tiếng.

Lâm Thiên Y cũng không biết chính mình mang tâm tình phức tạp như thế nào đẩy cửa phòng ngủ ra, nhưng mà tình cảnh trước mắt khiến cho thân thể cô trong nháy mắt lao đảo, sau đó tựa vào trên khung cửa.

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nhưng mà cô lại mạnh mẽ ngẩng đầu nuốt nước mắt vào trong.

Cô ở trong lòng nói với chính mình, càng là vào những lúc như thế này càng không thể khóc.

Trên giường lớn hỗn độn, hai người trần trụi đang nằm, chiếc chăn mỏng đắp lên hai người, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng. Cô thậm chí không cần nghĩ cũng biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật Ôn Hinh vẫn tỉnh, cô chờ đợi chính là giây phút này. Khi Lâm Thiên Y đẩy cửa ra, Ôn Hinh lập tức nhảy dựng từ trên giường, khi cô thấy người đứng ở cửa khi đó, không chút nghĩ ngợi, về mặt kinh hoàng lập tức kéo chăn bao lấy ngực mình.

"Tiểu, Tiểu Thiên? Sao cô lại tới đây? Sự tình không phải như cô nghĩ đâu, vừa rồi, tôi cũng không biết là xảy ra chuyện gì nữa, có thể là uống hơi nhiều, đầu có chút choáng váng, anh Duệ thấy tôi khó chịu mới dẫn tôi về. Không nghĩ tới anh Duệ hình như cũng uống nhiều, sau đó, sau đó... chúng tôi..."

Ôn Hinh nói năng lộn xộn giải thích, cực kỳ sợ hãi Lâm Thiên Y sẽ hiểu lầm cái gì đó. Chẳng qua là ra sức chớp chớp cặp mắt to như nước, vô tội giải thích.

Ha ha...

Lâm Thiên Y nhếch khoé miệng, muốn cười nhưng mà miệng lại chua xót như vậy, khoé mắt cũng không biết thế nào liền có một dòng chất lỏng chảy xuống, sau đó cô cũng không quay đầu lại rời đi.

"Tiểu Thiên?"

Lâm Na cùng Trần Hi đi theo phía sau Lâm Thiên Y chạy tới gọi một tiếng, thấy tình cảnh hỗn độn trên giường kia, nhất thời một ngọn lửa không tên trời dậy.

Thật sự là tiện nam tra nữ, xem ra bọn họ vẫn tới chậm một bước, sớm biết thế thì ngay tại lúc hai người họ rời đi liền theo vào rồi.

Tĩnh tĩnh Trần Hi khá nóng nảy, tuy nhiên có đôi khi cô lại nhát gan, nhưng mà lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ nổi giận dùng dùng đi vào trong phòng ngủ, không khách khí giật lấy tấm chăn mà Ôn Hinh đang gắt gao ôm trong tay kia, ném xuống đất, giẫm lên chân vài cái.

Ôn Hinh hoảng hốt, không nghĩ tới Trần Hi cư nhiên lại lớn mật như vậy, thân thể trần trụi cứ thế bại lộ trong không khí. Cô không khỏi khản trương cuộn tròn thành một cục, hai tay ôm tròn eo rúc lại sát bên cạnh Hạ Minh Duệ.

Mà Lâm Na thấy Trần Hi luôn luôn nhất gan còn nhịn không được mà động thủ, huống chi cô vốn là cái người không sợ trời không sợ đất, lập tức cũng đi theo xông tới, kéo lấy tóc Ôn Hình lôi xuống.

Ôn Hình nhất thời bị Lâm Na nổi nóng kéo lê trên đất, nằm bò trên sàn nhà bằng gỗ, bộ dạng chật vật, một đôi mắt bồ câu đã sớm tích tụ đầy nước, trầm thấp nghẹn ngào.

Hạ Minh Duệ cũng không biết chuyện gì xảy ra, nghe được động tĩnh cũng dần dần tĩnh lại. Anh mê mang mờ to mắt, nhận ra đây hình như là phòng của anh, sau đó ánh mắt nhìn thấy hai người phụ nữ xa lạ nhưng lại có chút quen mắt ở trong phòng, xen lẫn tiếng nước nở trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 197: Người đàn ông thích ôn hình

"Ôn Hình? Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Đội sau khi thấy rõ tình huống trước mắt, khuôn mặt tuần tú của Hạ Minh Duệ nhất thời lạnh lùng, trời giá lạnh đất đóng băng, một đôi con ngươi tối đen sắc sảo như nhiễm băng sương, lạnh thấu xương.

Anh cư nhiên lại không mặc gì? Xảy ra chuyện gì? Nhìn Ôn Hình ngồi trên đất cũng trần như nhộng.

Con ngươi thâm thúy như biển cả của Hạ Minh Duệ chợt loé lên sự âm trầm cùng khó hiểu.

Nhưng vì sao anh không nhớ được một chút gì? Anh chỉ nhớ rõ Ôn Hình nói đầu choáng váng, anh liền ôm cô trở về, sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Minh Duệ xoa xoa trán.

Mà vào lúc này, Lâm Na lại không chút khách khí thưởng cho Ôn Hình 2 cái bạt tay, "bốp bốp".

"Người đàn bà thối tha! Đừng có tới ngày chỉ biết nghĩ tới việc quyến rũ vị hôn phu của người khác! Đừng tưởng rằng bản thân có một khuôn mặt thanh thuần là có thể mê hoặc người khác. Bà đây ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm đấy!"

Lâm Na hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Hình điềm đằm đáng yêu trên đất, trong mắt thoáng hiện sự hèn mọn. Cô ghét nhất là cái loại người ra vẻ giống như vậy, đồ đàn bà trong ngoài bất nhất.

Ôn Hình trước mắt này thật đúng là cực phẩm trong cực phẩm, hể là đàn ông liền bị cô quyến rũ.

Sau đó Lâm Na mạnh mẽ liếc trắng mắt nhìn Hạ Minh Duệ, rất có khí thế nữ vương nói. "Trần Hi, chúng ta đi! Để cho đôi nam nữ cận bã này tiếp tục đi!"

"Ừ, ừ!"

Trần Hi là triệt để báỉ phục khí thế mạnh mẽ của Lâm Na, nghe được chỉ thị của cô, gật đầu như gà mổ thóc.

Một lúc sau, người đi - nhà trống. Phòng ngủ xa hoa to lớn, trang hoàng tinh xảo cũng chỉ còn lại Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hình.

Một người với gương mặt lạnh lùng bình tĩnh, thần sắc trong mắt thay đổi không ngừng. Một người ngồi ở dưới đất, hai bên gò má sưng phù, nước mắt điềm đằm đáng yêu che kín mắt.

"Ôn Hình, đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ bình tĩnh nói, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Ôn Hình ở dưới đất.

Trên mặt Ôn Hình vẫn còn treo hai hàng nước mắt, mắt to trong suốt ngây thơ giờ phút này bị che kín một tầng sương mù, hết sức chọc người yêu mến. Có lẽ tình huống trước mắt khiến cho cô có chút phản ứng không kịp, chỉ chăm chú nhìn Hạ Minh Duệ.

"Em cũng không biết sao lại thế này, vốn anh Duệ muốn đưa em về phòng, nhưng mà lúc về anh lại đột nhiên té xỉu. Em chỉ dẫn anh vào phòng của anh, ai biết, ai biết anh vậy mà đem người ta..."

Lúc nói đến đây, trong giọng nói của Ôn Hình tựa hồ có rất nhiều ỷ khuất, cuối cùng dưới ánh mắt tăm tối trầm lạnh của Hạ Minh Duệ, cắn răng nói ra sự thật.

"Dù sao, người ta đã là người của anh, mà Ôn Hinh còn thực thích anh Duệ. Em biết anh Duệ đã có vị hôn thê, Ôn Hinh cũng không cầu cái gì, chỉ cần có thể yên lặng ở bên cạnh anh Duệ đã là ước nguyện lớn nhất của em."

Ôn Hinh ngẩng đầu sợ hãi nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ, thỉnh thoảng lại nức nở, cộng với dấu ấn hai bàn tay của Lâm Na trên mặt, hết sức đáng thương.

Hạ Minh Duệ trầm mặc, lấy quần áo rơi trên đất của mình mặc vào, sau đó anh lấy chăn khoác lên người Ôn Hinh, che đậy thân thể xích loã của cô.

"Anh, sao không có một chút ấn tượng nào?"

Hạ Minh Duệ ngồi xổm trước mặt Ôn Hinh, trong con ngươi thâm trầm cuộn cuộn sóng to gió lớn, nhưng mà lúc này anh nhất định phải bình tĩnh.

"Em không biết, có thể do anh Duệ bị say chẳng? Lúc em dẫn anh về phòng, anh vẫn nói đầu anh choáng váng."

Ôn Hinh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, mặc dù trong mắt mờ mịt sương mù, nhưng mà bên trong tràn đầy tình yêu say đắm.

"Vừa rồi, Lâm Thiên Y đã tới đây ư?"

Hạ Minh Duệ nhớ rõ, Lâm Na và Trần Hi hai cô ấy trước kia là nhân viên trong phòng văn thư với Lâm Thiên Y. Quan hệ của bọn họ hình như rất tốt. Hạ Minh Duệ đoán vậy.

"Ừ!"

Điểm này Ôn Hinh không có giấu giếm, cô nhanh chóng gạt đầu, không dám đối diện với ánh mắt thăm dò của Hạ Minh Duệ. Ánh mắt quá mức sắc bén như vậy, không cẩn thận sẽ bị hấp dẫn mất.

"Cô ấy... đều đã thấy rồi hả?"

Hạ Minh Duệ gất gao nhếch khoé môi, ánh mắt loé lên. Ôn Hinh nhìn không hiểu cảm xúc ẩn giấu bên trong, nhu thuận gạt đầu.

"Em mặc quần áo vào trước đi, anh ra ngoài xem, chút nữa sẽ tới tìm em!"

Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua chút máu đỏ trên giường kia, trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ, chết tiệt!

Vì sao anh cũng không thể nào nhớ được một chút gì? Sao anh có thể làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này với Ôn Hinh?

Nhưng mấu chốt của vấn đề là khi anh làm ra loại chuyện này đồng thời còn bị Lâm Thiên Y bắt gặp. Chuyện này là sao chứ?

Hạ Minh Duệ mặc áo khoác vào rồi chạy vội ra ngoài, trên boong tàu người đến người đi. Hạ Minh Duệ không ngừng tìm kiếm trong đám người, nhưng mà không thấy bóng dáng Lâm Thiên Y.

Sau khi Hạ Minh Duệ rời khỏi, khoé miệng Ôn Hinh nở nụ cười đắc ý. Sau đó cô nâng bàn tay nhỏ trắng nõn lên, chậm rãi sờ vào đôi má nóng rát, người phụ nữ kia tên là Lâm Na đúng không? Xuống tay đúng là ngoan độc, bắt quá toàn bộ chuyện này đều xứng đáng.

Chỉ cần anh Duệ có thể trở về bên cạnh cô.

Ôn Hinh đợi một hồi, không thấy Hạ Minh Duệ trở về, liền vào phòng tắm mặc lại bộ lễ phục dạ hội kia của mình. Nhìn thấy bản thân trong gương, tính tế xinh đẹp, duy nhất không đúng chính là dấu hai bàn tay trên mặt kia.

Ôn Hinh đi tới phòng khách của mình tìm một cái áo khoác mặc lên người, mái tóc xoăn tinh tế lúc ban đầu bởi vì hoan ái với Hạ Minh Duệ mà trở nên rời rạc. Gió biển thổi lên, lay động sợi tóc trên trán cô, có thêm một chút phong vị cô gái bé nhỏ.

Ôn Hinh đứng ở boong tàu, gió biển thổi mát mẻ, ánh mắt không ngừng dao động. Anh Duệ chỉ có thể là của cô, người phụ nữ Lâm Thiên Y kia nghĩ cũng đừng nghĩ.

"Hinh Nhi!"

Ngay tại thời điểm Ôn Hinh chìm sâu vào trong suy nghĩ của mình, phía sau vang lên giọng nói vui mừng của một người đàn ông. Ôn Hinh quay đầu, nhìn thấy nụ cười sáng lạng như ánh mặt trời của người đàn ông kia, khuôn mặt liền biến sắc, thất thanh nói.

"Sao anh lại ở đây?"

"Sao anh lại không thể ở trong này? Nhà anh cũng ở thành phố A!"

Thẩm Phi Phàm cười khỏ, bình tĩnh nhìn người phụ nữ trước mắt.

"Mặt của em sao vậy? Có phải có người khi dễ em không?"

"Không liên quan gì tới anh! Tôi không phải đã nói chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì sao? Vì sao anh lại còn tìm tới?"

Ôn Hinh tức giận chất vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo nồng đậm khinh thường.

"Anh chỉ là trùng hợp xuất hiện ở nơi này. Em cũng biết, nhà họ Thẩm anh tuy không bề thế giống như nhà họ Hạ, nhưng ít ra cũng có công ty. Hôn lễ của Hạ Trí Vũ, anh cũng nhận được thiệp mời!"

Thẩm Phi Phàm kiên nhẫn giải thích, cũng không bởi vì thái độ khó chịu của Ôn Hinh mà thay đổi, trong mắt anh là sự dịu dàng. Người phụ nữ trước mặt này ngay từ lần đầu gặp mặt đã khắc sâu trong tâm trí anh, rồi cuộc không thể quên được.

Anh biết trong lòng cô vẫn luôn có một người, nhưng mà anh không ngại, anh thật sự yêu cô.

Nghe Thẩm Phi Phàm giải thích xong, sắc mặt Ôn Hinh mới tốt hơn một tí. Quan hệ giữa cô và anh Duệ mới có chút tiến triển, cô không hy vọng có bất luận kẻ nào tới phá hoại.

"Nghe nói, em đang làm việc ở tập đoàn Hạ thị?"

"Làm sao anh biết?"

Ôn Hinh điềm đạm như nước, bộ dáng như một con búp bê, tựa người vào lan can thuyền, nhìn mặt trời ngả về Tây, vẻ mặt không chút quan tâm.

Thẩm Phi Phàm cười khổ. Trên đời không có việc gì khó chỉ cần bạn có lòng.

Chỉ cần anh muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 198: Đi uống rượu

"Anh tình cờ biết được, không phải anh cố ý?"

Thẩm Phi Phàm vẫn dịu dàng nhìn Ôn Hinh chăm chú, đáng tiếc Ôn Hinh chỉ chú ý tới cảnh sắc bên cạnh, căn bản không thèm để ý tới Thẩm Phi Phàm. Cô hiện tại chỉ muốn vứt đi mối quan hệ với người đàn ông này.

"Thẩm Phi Phàm, tôi mặc kệ anh làm sao biết được, hiện tại chúng ta chỉ là người xa lạ. Người xa lạ anh có biết không? Tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh!"

Ôn Hinh quay sang, lạnh lùng nhìn khuôn mặt đẹp trai như ánh mặt trời lại có chút trẻ con của Thẩm Phi Phàm.

"Anh biết!"

Thẩm Phi Phàm tự giễu nhếch miệng, trong mắt che dấu không được sự đau xót. Chẳng lẽ ba năm kia của bọn họ đều là giả sao?

Vì sao cô không nhận ra anh là người tốt?

"Biết thì tốt rồi!"

Ôn Hinh hừ một tiếng, không chút phật lòng.

"Gần đây em vẫn tốt chứ?"

Anh rất nhớ em.

Thẩm Phi Phàm nhẹ giọng hỏi, giống như người trước mặt đích xác là bạn bè nhiều năm của anh.

"Đương nhiên, nếu mà anh không xuất hiện lại càng tốt hơn."

Ôn Hinh khoanh tay, kiêu căng giống như một nàng công chúa.

"Anh không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp lại em, hy vọng sau này em lúc nào cũng vui vẻ. Anh đi đây!"

Thẩm Phi Phàm dịu dàng nhìn Ôn Hinh, nhưng mà trong mắt cô một chút dao động cũng không có, có cũng chỉ là sự chán ghét. Thẩm Phi Phàm cười

khô.

"Tạm biệt!"

Ôn Hinh không khách khí xoay người sang chỗ khác, không quan tâm, giống như Thẩm Phi Phàm với cô mà nói bất quá chỉ là một người xa lạ.

"Nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, nếu người đàn ông kia không tốt với em, em lúc nào cũng có thể tới tìm anh!"

Thẩm Phi Phàm nhìn bóng lưng yếu đuối nhưng cũng quyết tuyệt của Ôn Hinh, trong lòng không biết là tư vị gì.

Nhưng mà lời anh nói cũng không được Ôn Hinh đáp lại, Thẩm Phi Phàm đành phải cô đơn thương tâm rồi đi.

Mãi đến khi sau lưng không còn hơi thở của người đàn ông kia, Ôn Hinh mới xoay người lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ thật cô cực kỳ sợ hãi người đàn ông kia quẩn lấy mình, nhưng mà người đàn ông kia cư nhiên không có. Cô vẫn biết Thẩm Phi Phàm là một người chính trực, nhưng mà cô không muốn bắt luận người nào phá hoại mối quan hệ không dễ gì tạo dựng giữa cô và Hạ Minh Duệ, cho dù người đàn ông kia đã từng khiến bản thân có chút cảm động.

Cũng không biết vì sao, kể từ sau khi Thẩm Phi Phàm xuất hiện, trong lòng Ôn Hinh phiền toái dị thường. Cô vốn tính ra ngoài tìm Hạ Minh Duệ, nhưng mà hiện tại lại không có loại tâm tình kia. Cô đột nhiên cảm thấy hơi mệt, muốn đi ngủ.

--- ----- ---

Lâm Thiển Y từ trong du thuyền chạy ra, trong lòng rất đau, giống như cảm giác bị kim đâm khiến cho cô hít thở không được.

"Tiểu Thiển, chờ chúng tớ một chút!"

Lâm Na cùng Trần Hi gắt gao đuổi theo phía sau Lâm Thiển Y, nhưng mà cô không có ý định dừng lại, chỉ cầm đầu chạy về phía trước.

Tâm tình của cô, bọn họ có thể hiểu được. Dù là ai khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều không cách nào quên được. Hơn nữa người đàn ông kia lại còn là người cô yêu.

"Tiểu Thiển!"

Phát hiện thấy Lâm Thiển Y ở phía trước càng chạy càng nhanh, giống như không biết mệt mỏi, Lâm Na đành phải thở hỗn hển, tăng tốc mãi đến khi đuổi kịp Lâm Thiển Y ở phía trước, cô mới kéo cánh tay của cô ấy xoay mạnh người lại.

"Cậu đừng như vậy! Tớ biết trong lòng cậu khó chịu! Nếu mà cậu muốn khóc, thì cứ khóc đi, ở đây cũng không có người ngoài!"

Đôi mắt như nước của Lâm Thiển Y giờ phút này bị nhòe đi, bên trong kia có tuyệt vọng, có thương tâm đau lòng, càng có nhiều hơn sự nản lòng thoái chí.

"Tiểu Thiển, muốn khóc thì khóc đi, vẫn còn chúng tớ ở đây!"

"Đúng vậy, chúng tớ vẫn đều ở bên cạnh cậu!"

Trần Hi cũng thở hỗn hển chạy tới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Lâm Thiển Y thật sự nhìn Lâm Na.

"Lâm Na, tớ khó chịu!"

Từ khi từ du thuyền chạy xuống, Lâm Thiển Y cũng không biết bản thân đã đi rất xa, trong lòng thật khó chịu, cảm giác giống như bị xé rách vậy.

"Khóc được thì tốt rồi, không có gì ghê gớm lắm, trên đời nhiều đàn ông như vậy, hà tất phải đeo gông vào cổ?"

Một tay Lâm Na kéo Lâm Thiển Y vào lòng, Lâm Thiển Y thuận theo tựa trên đầu vai Lâm Na, khóc nức nở.

Kỳ thật trong lòng cô rõ ràng luôn biết ngày này là chuyện sớm hay muộn mà thôi, sớm muộn gì cũng có một ngày cô rời khỏi Hạ Minh Duệ, bên cạnh anh sẽ xuất hiện người phụ nữ mà anh yêu. Bọn họ sẽ cùng nhau đi vào toà cung điện hôn nhân, mà cô từ đầu đến cuối chỉ là một người ngoài.

Nhưng mà hiểu và tận mắt nhìn thấy là hai việc khác nhau.

Trong nháy mắt lúc cô đẩy cửa ra, chỉ cảm thấy cái gì đó vẫn kiên trì ầm ầm đổ sập trong đầu.

Trái tim đau đớn đến không thể thở được. Cô không cách nào ở lại nơi đó, cô sợ chính mình sẽ điên mất.

Vì sao? Vì sao cô lại yêu anh?

Nhưng mà tình yêu này cho tới bây giờ lại không cách nào giải thích được. Như vậy về sau cô lại nên đối mặt với anh như thế nào?

Người đến người đi trên đường lớn, đông nghịt. Ba người phụ nữ cứ như vậy đứng giữa đường ôm nhau.

Lâm Na ôm Lâm Thiên Y, thỉnh thoảng vỗ vỗ gáy cô, mà Trần Hi từ phía sau ôm cả hai người bọn họ, ba người ôm chặt nhau.

Trên đường lớn, một màn này thấy quái dị như thế nào liền quái dị như thế ấy.

"Này, các người có đi hay không vậy, muốn đi thì đến nơi không người có được hay không?"

Vô số người điên cuồng ầm còi, nhưng mà ba người vẫn thờ ơ như cũ.

Nhìn thấy có thể gây kẹt xe, Lâm Thiên Y rút cuộc từ trên vai Lâm Na ngẩng đầu lên, cô vươn tay xoa xoa nước mắt hai bên má, ánh mắt hồng hồng.

"Lâm Na, Trần Hi, tớ muốn uống rượu!"

"Được, hôm nay chúng ta đi Công Thê, không say không về!"

"Được!"

Trần Hi phụ họa.

Ba người dưới ánh mắt oán hận của vô số tài xế, lao đảo rời đi. Đến ven đường, Trần Hi ôm Lâm Thiên Y khóc thương tâm không thôi, Lâm Na trực tiếp bắt taxi.

Ba người lên xe, thẳng đến Công Thê.

Mặc kệ bạn trải qua chuyện gì, có bao nhiêu thương tâm, Công Thê vĩnh viễn là nơi xa hoa trụy lạc.

Ở trong này, không có người để ý bạn có phải rất thương tâm, cũng không có người để ý bạn là ai, có cũng chỉ là sự điên cuồng.

Đám người điên cuồng lác lác giữa sàn nhảy, ánh đèn đan xen khắp nơi toả ra ánh sáng mờ ảo, không nhìn rõ biểu tình trên mặt bọn họ.

Ba người gọi một đồng rượu, Lâm Na vẫn như cũ lựa chọn chỗ ngồi lần đầu tiên tới đây. Ba người mới vừa ngồi xuống, Lâm Thiên Y tiện tay quơ lấy một chai rượu, ừng ực ừng ực, ngửa đầu uống một hơi.

Cô chỉ biết hiện tại lòng thật đau, đau đến không cách nào thở được. Cô nhất thiết phải tìm chuyện gì đó để làm mất đi cảm giác của bản thân, nếu không thì cô thật sự sẽ điên mất.

Thân chai màu xanh biếc, chất lỏng trong suốt dưới ánh đèn toả ra một tầng sáng bóng mê ly. Một chân Lâm Thiên Y trực tiếp phóng khoáng giẫm trên mặt bàn thủy tinh, ngửa đầu, tiếng "ừng ực ừng ực" không dứt bên tai, cho dù là ngửa đầu, nước mắt vẫn lại không hề báo trước chảy xuống.

Hạ Minh Duệ! Anh có biết em đã sớm yêu anh! Nếu anh biết nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ buồn cười đúng không?

Nhưng mà yêu là yêu, cô có thể làm gì chứ?

Nếu có thể làm lại từ đầu, cô tình nguyện ngày đó không gặp anh ở Bất Dạ Thành, có phải như vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ không phát sinh không?

Cô vẫn còn là Lâm Thiên Y hồn nhiên lạc quan!

"Tiểu Thiên, uống ít thôi!"

Trần Hi đứng ở bên cạnh nhìn cách Lâm Thiên Y uống rượu, có chút không đành lòng, nhìn bộ dáng này của cô, bọn họ cũng có chút khổ sở thay cô.

Hoá ra cũng không phải tìm một người có tiền làm bạn trai là chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 199: Mắt nhắm mắt mở đi đường

"Uống!"

Lâm Thiên Y giờ chai rượu lên, đã có chút say, cùng với Trần Hi nhưng mà cô lại phát hiện trong tay Trần Hi trống không, đành phải từ trên bàn cầm lấy một chai rượu cứng rắn nhét vào trong tay Trần Hi.

"Uống đi, uống với tớ nào!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y ửng đỏ, ánh mắt mê ly, nhẹ nhàng như nước.

"Trần Hi, trong lòng cậu ấy không dễ chịu, chúng ta cùng cậu ấy uống chút rượu đi!"

Lúc này Lâm Na đứng lên, cầm lấy một chai rượu trên bàn, cùng với Lâm Thiên Y, cũng học bộ dáng uống ừng ực của Lâm Thiên Y. Một chai rượu rất nhanh thấy đáy.

Trần Hi nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, đành phải nuốt từng ngụm.

Hai người bọn họ một là mượn rượu quên sầu, một là lão làng, có thể nói là ngàn chén không say. Nhưng còn cô thì sao?

Cô không biết uống rượu, cũng không chịu được thương tổn trong tình cảm.

Nhưng mà nhìn thấy hai người kia uống không ngừng, Trần Hi thở dài một hơi, ai bảo cô kết bạn với bọn họ chứ? Uống?

Vì thế Trần Hi cũng sảng khoái cầm một chai rượu, vừa muốn học tư thế uống của bọn họ, lại phát hiện tư thế này không đúng, vì thế Trần Hi thay đổi một tư thế, từ từ nhắm hai mắt, rất có một loại khí thế nuốt sông núi, miệng mở lớn uống toàn bộ.

A, thật khó uống!

Một chai rượu với cách uống của Trần Hi, uống một ngụm dừng một chút cuối cùng cũng uống hết. Từ lượng của cô vốn không cao, một chai rượu kia uống xong khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng!

"Ha ha, uống!"

Lâm Thiên Y giờ chai rượu uống một ngụm, rõ ràng đã say, bởi vì cô đứng đã không vững, lung lay đong đưa.

Trong lúc này, di động Lâm Thiên Y vang lên vô số lần, nhưng mà bọn họ đang đắm chìm trong việc uống rượu, chung quanh lại là âm thanh buông thả, căn bản không nghe được.

"Lâm Na, Trần Hi, tớ muốn hát!"

Lâm Thiên Y đặt một chai rượu xuống, lắc lư lung lay đứng lên, ánh đèn trên đỉnh đầu loé sáng, cô không khỏi giờ chai rượu lên, hướng về phía ánh đèn trên đầu.

Bởi vì thấm rượu, cái miệng trắng nõn nà hướng chai rượu thổi một hơi, hai mắt sưng mù, ha ha cười.

"A, ha ha... Hạ Minh Duệ em yêu anh, yêu anh nha!"

"Tối, tiếp tục uống!"

Trần Hi cũng lắc lư lay động từ chỗ ngồi đứng lên, tay chân táy máy cầm lấy cánh tay Lâm Thiên Y, tay giờ ly rượu.

"Tối, uống!"

"Ai, đừng, buông tớ ra, tớ muốn hát!"

Lâm Thiên Y vặn vẹo thân thể bị Trần Hi nắm có chút khó chịu, cô nói còn chưa xong, chờ cô nói xong lại uống.

Ực!

Lâm Thiên Y ợ một hơi rượu, mắt to mang theo ánh nước mê ly. Một tay cô cầm chai rượu, hướng ánh đèn, ngây thơ chớp chớp

Từ ánh đèn này, cô tựa hồ thấy được Hạ Minh Duệ đang ôn hoà cười với cô. Nụ cười kia chói mắt mê người như vậy, thế cho nên cô si ngốc nhìn người đàn ông bên trong ánh đèn, một bên khoé môi khẽ mở, nói ra lời nói từ tận đáy lòng.

"Hạ Minh Duệ! Em yêu anh! Anh có biết em yêu anh không? Anh không biết!"

Cái gì anh cũng không biết! Em rất khổ sở, đêm nay em không vui một chút nào, bởi vì anh cùng người phụ nữ đáng ghét kia ở cùng nhau. Cô ta là người đàn bà xấu xa, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao?"

Chung quanh bao phủ bởi tiếng nhạc Heavy Metal pha trộn với tiếng người ồn ào, lại còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng thét chói tai từ sàn nhảy.

Lâm Na ngồi chân trần trên ghế sofa, giày cao gót tinh xảo vứt ở một bên. Cô vừa uống rượu, vừa nhìn Lâm Thiển Y điên cuồng, thỉnh thoảng ha ha cười không ngừng. Trên thực tế hôm nay người thương tâm không chỉ có một mình Lâm Thiển Y, trước khi cô tham gia hôn lễ hôm nay đã chia tay bạn trai mới quen một tháng.

Chẳng qua chia tay đối với cô mà nói là chuyện thường ngày, không có gì đáng ngại cả. Có điều cô vẫn không vui.

"Hạ Minh Duệ. Anh là tên khốn. Em muốn đánh anh. Đánh cho anh răng rơi đầy đất, ai bảo anh không nghe lời."

Lâm Thiển Y cầm chai rượu, bắt chước động tác gió mạnh vùn vù xoay hai vòng!

"Cậu làm gì, làm gì mà đánh tớ?"

Bị Lâm Thiển Y xoay tay quăng sang một bên, Trần Hi ôm đầu bất mãn nói thầm, rất nhanh lại mơ mơ màng màng nằm úp sấp trên ghế sofa. Thật sự là cô uống nhiều rồi, mí mắt đều muốn dính lại.

"A ha ha, Trần Hi, dậy nào, cùng tớ uống tiếp, tí nữa chúng ta qua bên kia ca hát, nhảy múa!"

Lâm Thiển Y vẫy tay lung tung, sau đó ngồi xổm người xuống muốn kéo Trần Hi đang nằm sấp kia lên. Nhưng mà Trần Hi giống như nắm bùn vậy, nào có kéo lên được.

Lâm Thiển Y kéo hai lần, Trần Hi gắt gao dính vào ghế không nhúc nhích.

Lâm Thiển Y bất mãn vênh mũi, rút cuộc buông tha Trần Hi, mắt to nhoe chuyển hai vòng, rút cuộc thấy được Lâm Na làm tổ trong góc, giang tay kéo người dậy.

"Lâm Na, đi, đi hát với tớ!"

Lâm Na đứng ở trên ghế sofa, thân thể cao hơn chút so với Lâm Thiển Y.

"Hát cái gì chứ? Chị theo em, có điều em xác định em hát có thể nghe ư?"

Lâm Na cười hi hi, Lâm Thiển Y cũng không để ý, cầm vỏ chai rượu giống như microphone để ở trên môi, bắt đầu hát.

"Anh nói buông đi tình yêu sẽ càng xa hơn,

Vậy hà tất gì phải thay đổi thời gian anh từng bước qua

Anh dùng ngón tay ngăn cản em nói lời gặp lại

Tưởng tượng anh ở bên mình, trước khi hoàn toàn mất đi..."

"Đừng hát nữa, khó nghe chết được!"

Lâm Na cau mày, bất mãn nói thầm, đây là cái gì chứ, hoàn toàn không phải là giọng hát, thật sự là viêm lỗ tai mà!

Không biết giờ phút này, nước mắt đã rơi đầy mặt Lâm Thiển Y.

Hu hu...

Lâm Na hồi thần, mới phát hiện Lâm Thiển Y lại nằm úp sấp trên bàn, vừa đấm bàn vừa gào thóc, khóc rất thê thảm.

Cho dù Lâm Na lúc nào cũng hào sảng cũng bị lay động rồi! Đương nhiên cô cũng nán lại một hồi.

"Haiz, khóc cái gì mà khóc, có thời gian chị đây giới thiệu cho em một đồng đàn ông! Đảm bảo em sẽ hài lòng! Đi, chúng ta đi khiêu vũ!"

Nước mắt trên mặt Lâm Thiển Y chưa khô, cứ như vậy bị Lâm Na kéo ra giữa sàn nhảy.

Chung quanh là đám người không ngừng lắc lư, hò hét chói tai, trên đỉnh đầu là ánh sáng lập loè. Lâm Na đã bắt đầu nhảy theo đám người, còn lại Lâm Thiển Y ở trong đám người ngẩn người. Người ta càng nhảy cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, cô thì càng hoa mắt, đầu cũng choáng váng, có cảm giác trời rung đất lở.

Cô không tự chủ được ợ một hơi rượu, có vẻ đột ngột như vậy, người ta thì linh hoạt, vòng eo mảnh khảnh lắc lư, tóc hất qua hất lại, chỉ có cô cứng ngắc đứng ở nơi đó. Hết cách, nếu để cô xoa tay đánh người thì còn được, nếu là thật muốn cô nhảy một đoạn, có lẽ nhảy kiểu robot thì được, trời sinh tứ chi cứng ngắc.

"Ngây ngốc gì vậy, nhảy đi!"



Lâm Na bày ra một tư thế cực kỳ quyến rũ người, đá lông nheo hôn gió Lâm Thiển Y, rước lấy chung quanh vô số tiếng thét chói tai.

Nhưng mà cô sẽ không đâu!

Lâm Thiển Y có xúc động muốn chạy trốn, có điều ý nghĩ này của cô còn chưa thực hiện được liền bị Lâm Na chặn ngang kéo lại.

"Không sao, tớ dạy cho cậu!"

Một tay Lâm Na đặt trên vòng eo Lâm Thiển Y, toàn thân Lâm Thiển Y căng như dây đàn, cảm giác giống như bị rắn độc bò lên người, khiến cho cô nổi hết da gà.

Cũng không biết cô bị Lâm Na kéo tới kéo lui bao lâu, dù sao cô cảm thấy thân thể của mình cũng không còn nghe mình sai khiến nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 200: Ngủ ngoài đường

Lúc Lâm Na rút cuộc cũng nhảy đủ, hai cô mới kê vai sát cánh, đỡ nhau từ trong sàn nhảy đi ra.

Trên sofa, bộ dáng Trần Hi nằm ngủ vô cùng bất nhã, khoé miệng lờ mờ chảy nước miếng.

Lâm Thiển Y vươn tay vỗ vỗ hai má Trần Hi.

"Này, Trần Hi, dậy đi, chúng ta phải đi rồi!"

"Đừng mà, tớ còn chưa có ngủ đủ nha!"

Trần Hi lằm bằm một câu, xoay người tiếp tục ngủ.

Cuối cùng vẫn là Lâm Na bất chấp tất cả, đem rượu chưa uống hết hất vào trên mặt Trần Hi. Trần Hi bị làm cho giật mình, từ trên ghế sofa nhảy lên.

"Làm gì á, trời mưa, mau lấy dù ra!"

"Ha ha ha! Trần Hi cậu say rồi, đây rõ ràng là rượu, lại bảo là mưa!"

Lâm Na cười dị thường lớn tiếng, Lâm Thiển Y trợn trừng mắt, gãi gãi đầu, buồn ngủ quá, mắt đã không mở nổi nữa rồi.

"Lâm Na, đừng phá nữa, chúng ta hai người dẫn cô ấy đi thôi, tớ muốn ngủ!"

Kết quả cuối cùng là hai người một trái một phải đem Trần Hi kẹp ở giữa, bởi vì uống quá nhiều rượu, ba người đi đường đều xiêu xiêu vẹo vẹo, làm người chung quanh nhìn mà tim gan run sợ, sợ các cô sẽ ngã sấp xuống đường ngay sau đó.

Ba người này cơ hồ là mắt nhắm mắt mở mà đi đường, người nào đã khiến cho các cô đêm nay đường như mỗi người đều uống không ít rượu vậy?

Khó khăn lắm mới đi tới ven đường, các cô rút cuộc đi không nổi, hai người nửa thanh tỉnh, một người hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Lúc này đã hơn nửa đêm, trên đường người đi rất ít, ngay cả xe cộ lui tới cũng không nhiều.

Lâm Thiển Y cùng Lâm Na hai người đỡ Trần Hi ngồi xuống dưới một cây đại thụ ven đường.

Hai người mỗi người dựa vào thân cây, ánh mắt mờ mịt, bộ dáng mơ mơ màng màng muốn ngủ, ngược lại Trần Hi nằm ngang giữa chân bọn họ, bất chấp mà ngủ.

Lâm Thiển Y liếm liếm đôi môi khô khốc, chẹp chẹp hai ba lần.

"Lâm Na, tớ khát!"

"Ừ..."

Ý thức Lâm Na mơ hồ hừ hừ hai tiếng, cũng không có phản ứng gì nữa.

Lâm Thiển Y nửa hí mắt nhìn Lâm Na, lại nhìn nhìn Trần Hi nằm trên đường, mê mang trừng mắt nhìn, cô cũng buồn ngủ.

Vòng vo một hồi, Lâm Thiển Y vậy mà cũng dựa vào thân cây nhắm nghiền mắt.

Một lúc sau, trong lúc mơ màng ngủ, cả người trượt xuống phía bên cạnh, ngủ ở trên mặt cỏ dưới gốc cây. May mắn bây giờ là mùa hè, nếu không thì buổi tối khuya ngủ ngoài đường vẫn có thể bị còng lạnh mà chết, mặc dù vậy gió lúc nửa đêm cũng có chút lạnh.

Hôm nay cả khuôn mặt Hạ Minh Duệ đều lạnh nhạt, cũng không vì đây là hôn lễ của anh hai anh mà trên mặt có chút ý cười.

Hạ Minh Duệ tìm một vòng trên du thuyền, vẫn không tìm thấy bóng dáng Lâm Thiển Y, càng tức giận không chịu nổi, nhất là di động của cô lại không ai nghe, lại càng khiến cho Hạ Minh Duệ suy tí là quăng điện thoại đi.

Vốn nhân hôn lễ của Hạ Trí Vũ, Hạ Từ Ngang muốn mượn cơ hội này gửi gắm Hạ Minh Duệ cho một vài thương nhân, học thêm chút gì đó. Dù sao cũng là con trai của mình, ông cũng không muốn tương lai anh bởi vì không học vẫn không nghề nghiệp mà đem của cải tiêu xài hết.

Đáng tiếc buổi sáng Hạ Minh Duệ nhìn vẫn còn tốt, buổi chiều căn bản là không thấy được người.

"Chú!"

Từ xa Ôn Hinh liền nhìn thấy Hạ Từ Ngang cả người uy nghi, nhu thuận chào hỏi.

"Ôn Hinh a, con làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao? Sắc mặt kém như vậy!"

"Dạ, không có!"

Sắc mặt Ôn Hinh có chút ủy khuất, con người của cô loé lên, cũng không nói gì thêm.

"Ôn Hinh, có phải tên nhóc Hạ Minh Duệ kia khi dễ con rồi không?"

"Không, không có! Anh Duệ làm sao có thể khi dễ con chứ!"

Ôn Hinh cúi đầu, ánh mắt loé lên, một bộ dáng ủy khuất. Hạ Từ Ngang làm sao lại không nhìn ra cơ chứ?

Cô nhóc này luôn luôn không che dấu tâm tư của bản thân.

"Con yên tâm, có chú làm chủ cho con, nếu nó dám khi dễ con, chú là người đầu tiên không cho phép."

"Con biết rồi!"

Ôn Hinh như cũ cúi đầu, giọng nói nhỏ nhỏ, bộ dáng đáng thương vì bị ức hiếp.

Hạ Từ Ngang thấy Ôn Hinh như vậy, không khỏi thở dài một hơi.

"Nếu như con là con dâu của chú thì tốt rồi!"

Đúng là người nói vô ý, người nghe có tâm!

"À, đúng rồi, con có nhìn thấy tên nghịch tử Hạ Minh Duệ kia không? Khách khứa đông như vậy nó cũng không biết tới hỗ trợ tiếp đãi!"

Ánh mắt Ôn Hinh chớp động, thoáng hiện chút mất tự nhiên. Vừa rồi Hạ Minh Duệ có tới nhìn qua cô, nói cái gì anh sẽ không để cho cô chịu ủy khuất, sau đó liền vội vàng đi ra ngoài. Cô biết, anh nhất định là ra ngoài tìm cái người phụ nữ Lâm Thiển Y kia rồi.

Nhưng mà cô muốn chỉ có anh mà thôi!

"Anh Duệ, hình như có việc gì gấp phải ra ngoài!"

Rõ ràng là một bụng ủy khuất nhưng ở trước mặt Hạ Từ Ngang vẫn cố giả bộ tươi cười.

"Được, chú còn có việc. Ôn Hinh nếu mệt thì trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng để mình mệt quá!"

Hạ Từ Ngang yêu thương nhìn Ôn Hinh, giống như cô chính là con gái của mình vậy. Kỳ thật không có con gái luôn là tiếc nuối của ông, trong lòng ông đã xem Ôn Hinh như con gái mà đối đãi.

Nếu không phải Từ Nhi tuổi trẻ mất sớm, Ôn Hinh sớm đã là con dâu của bọn họ rồi, aizz!

Ở trong lòng Hạ Từ Ngang âm thầm thở dài một hơi, có bất đắc dĩ cũng có chua xót.

Nhưng mà hiện tại nói cái gì cũng đều đã muộn.

Hạ Minh Duệ không gọi điện thoại được cho Lâm Thiên Y, cực kỳ tức giận. Người phụ nữ này lại dám không nhận điện thoại của anh.

Lá gan thật sự càng lúc càng lớn rồi!

Hạ Minh Duệ quay trở về biệt thự nhà họ Hạ một chuyến, trong nhà ngoại trừ A Linh và mấy người giúp việc, còn lại không còn ai khác, càng đừng nói là Lâm Thiên Y.

Sau đó anh lại tới căn nhà ở Cẩm Tú Hoa Đình của bọn họ, cửa đóng, hiển nhiên Lâm Thiên Y cũng không có trở về.

Sau đó anh lại lần lượt liên hệ người khác lấy số điện thoại của Lâm Na và Trần Hi, đáng tiếc điện thoại của hai cô cũng không gọi được.

Chạy tới chạy lui như vậy, màn đêm cũng buông xuống.

Tức giận đan xen lại không tìm thấy người, anh liền lái Lộ Phi ra ngoài uống rượu, lúc trở về đã là nửa đêm.

Nhưng mà Hạ Minh Duệ cũng không có ý định muốn trở về, không tìm được Lâm Thiên Y trong lòng anh rối cuộc vẫn bất an, vì thế anh một đường lái xe nhìn bóng đêm lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Trong lúc này anh cũng thử gọi lại cho Lâm Thiên Y nhưng điện thoại vẫn như trước không ai nghe, anh chỉ biết tiếp tục lái xe.

Gió đêm hơi lạnh, ba người lộn xộn nằm trên mặt cỏ dưới tàng cây, không biết còn tưởng rằng ba người họ là những kẻ lang thang không có nhà để về!

Lâm Thiên Y nằm ở ven đường, dưới cơ thể là mặt cỏ mềm mại, di động của cô reo hồi lâu, người ngủ cũng không có nửa điểm phản ứng.

Hạ Minh Duệ trên đường lái xe về, lúc đi ngang ven đường trong lúc vô ý nhìn sang bên cạnh một cái, liền thấy được ba người đang ngủ ở lề đường.

Hạ Minh Duệ lắc lắc đầu, anh cũng không phải là chúa cứu thế, cũng không tính để ý, tiếp tục lái xe rời đi. Trong nháy mắt khi xe lướt ngang qua ba người phụ nữ kia, anh tựa hồ thấy được mặt người phụ nữ nằm ngoài kia, có chút giống Lâm Thiên Y.

Hạ Minh Duệ lắc đầu, đây là ảo giác chăng? Lâm Thiên Y làm sao có thể ngủ ở ngoài đường chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 201: Mộng寐

Chiếc xe thể thao phong cách của Hạ Minh Duệ lướt gió vượt qua!

Cũng chính lúc này, Hạ Minh Duệ cuối cùng thở dài một cái, thẳng gấp xe rồi quay đầu xe lại.

Khi chiếc xe của Hạ Minh Duệ một lần nữa dừng ở bên đường, gió đêm phả phất, Hạ Minh Duệ tạo nhã mở cửa xe, sải bước chân dài xuống, thân hình cao lớn kia vừa đứng lên, cho dù là con đường vắng lặng nhất thời cũng có cảm giác khác đi nhiều.

Lâm Thiên Y trong giấc mộng chập chập cái miệng nhỏ nhắn, không kiên nhẫn xoay người, có chút lạnh. Cô không khỏi run lên một cái, cả người hướng đến nguồn nhiệt gần đó, một chân không khách khí gác lên người Trần Hi đang nằm ngủ bên dưới chân cô và Lâm Na, một tay ôm chặt lấy thân cây, gắt gao nắm sát vào Lâm Na.

Hạ Minh Duệ tối sầm mặt, bước tới sát phía trước, lúc này anh mới trăm phần trăm xác định cô gái này chính là Lâm Thiên Y.

Cũng chính khoảnh khắc cô lật người qua anh nhìn thấy mặt cô vô cùng rõ, rõ ràng là Lâm Thiên Y không sai vào đâu được!

Người phụ nữ này lại dám chạy ra ngoài uống rượu, uống thành cái bộ dạng gì không nói, thế nhưng lại còn can đảm ngủ ở ngoài đường. Cái này mà để người có ý đồ bất chính thấy, không biết sẽ bị nói thành cái dạng gì!

Một đôi mắt phượng hẹp dài nguy hiểm nheo lại, mặc dù vậy Hạ Minh Duệ vẫn cởi áo vest sang trọng của mình xuống khoác lên người Lâm Thiên Y, cẩn thận ôm cô lên.

Anh lạnh lùng chăm chú nhìn gương mặt nhỏ vì say rượu mà ửng hồng của Lâm Thiên Y, trong lòng còn suy nghĩ lúc trở về nên trừng phạt cô thế nào mới có thể làm cô nhớ lâu một chút!

Gương mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ ở dưới ánh đèn đường tản mát ra ánh sáng âm u, làm cho người ta không rét mà run.

Khi Lâm Thiên Y đột nhiên tiếp xúc được với cái ôm ấm áp mà quen thuộc, khiến cho cô thoải mái thở dài một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng chu

lên, tươi tắn tròn đầy, cực kỳ mê người.

Sắc mặt Hạ Minh Duệ tối sầm lại, thầm mắng một tiếng, người phụ nữ này không có giờ phút nào mà không dụ dỗ anh.

Biểu tình trên gương mặt càng âm u khó hiểu, thâm sâu khó dò!

Lúc Lâm Thiên Y chu cái miệng nhỏ, thoải mái rúc vào trong lòng Hạ Minh Duệ, vô thức nỉ non lên tiếng, sắc mặt Hạ Minh Duệ liền thay đổi.

“Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp nhà anh! Bà đây muốn đánh chết anh!”

Hạ Minh Duệ nghiêng răng, tiếng răng trên dưới va vào nhau trong đêm hết sức âm trầm kinh khủng. Người phụ nữ này ngay cả trong giấc mộng cũng muốn đánh anh? Anh thấy cô chắc là bị ngứa da rồi phải không?

Nhất là khi bàn tay nhỏ bé của Lâm Thiên Y gắt gao nắm lấy vạt áo trước ngực Hạ Minh Duệ, bộ dạng dùng lực giống như thật hận không thể đem anh ra ăn tươi nuốt sống vậy!

Ánh mắt Hạ Minh Duệ lóe lên, nổi lên cuồng nộ đáng sợ giống như phong ba bão táp vậy, nhưng câu nói tiếp sau đó của Lâm Thiên Y lại làm nộ khí khắp người anh tan rã hầu như không còn.

“Hic hic, Hạ Minh Duệ, anh là đồ khốn kiếp nhất trên đời này! Nhưng sao em lại yêu anh a?”

Lâm Thiên Y cau mày, hàng mi không ngừng lay động, một giọt nước mắt chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống.

Hạ Minh Duệ chỉ cảm thấy cả người chấn động, trái tim cũng run lên một nhịp.

Cô nhóc này yêu anh, anh biết. Lần trước trong game anh đã biết, nhưng chính tai nghe cô nói ra điều này, đó là sự rung động không cách nào diễn tả bằng từ ngữ.

Ánh mắt anh đen sâu thâm thúy, bình tĩnh đứng dưới ánh trăng. Ánh trăng màu bạc bao trùm toàn thân anh, ngay cả gương mặt bất an mang theo nước mắt của cô ở dưới ánh trăng và đèn đường cũng phá lệ nhu hòa khiến người yêu thương.

Hạ Minh Duệ mím chặt môi, ánh mắt mang theo sự yêu thương dịu dàng mà chính anh cũng không biết, còn có chút tìm tòi nghiên cứu, mê mang!

Yêu sao?

Anh cũng yêu cô sao? Anh không biết, chẳng qua là khi cô nói muốn rời khỏi anh, anh sẽ hoang mang tức giận. Chỉ là nghĩ lại nếu có một ngày không có cô bên cạnh, có lẽ anh sẽ nổi điên mất, nhưng thời điểm cô nói cô yêu anh, tại sao anh lại không khỏi vui vẻ nhảy cẫng lên? Hay giống như ăn mật ngọt?

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một bóng dáng yếu đuối nhỏ bé khác.

“Anh Duệ, đừng rời bỏ Ôn Hinh được không? Ôn Hinh không thể không có anh!”

Gương mặt nhỏ mang theo nước mắt kia, Ôn Hinh hai mắt tràn đầy chờ đợi nhìn anh chăm chăm khiến cho lòng anh chấn động, sự đau lòng lan tràn ra toàn thân.

Đó là Ôn Hinh mà anh vẫn luôn âm thầm yêu thương và bảo vệ, sao anh có thể để Ôn Hinh thất vọng đây?

Hạ Minh Duệ thu lại tất cả tâm tình trong lòng, cẩn thận đặt Lâm Thiên Y vào vị trí ghế phụ, sau đó ánh mắt hung ác nham hiểm lần lượt bề Lâm Na và Trần Hi ra chỗ ngồi phía sau xe.

Xe lao trong gió như gào thét mà đi, lưu lại chỉ là bóng xe tuyệt đẹp cùng tiếng xé gió.

Buổi tối Ôn Hinh ghé thăm Hạ Trí Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn, tặng món quà chân thành cùng chúc phúc cho bọn họ!

Cô thật tâm hi vọng anh Vũ cùng chị dâu Tiểu Mạn có thể hạnh phúc suốt cuộc đời.

Nhưng còn cô thì sao?

Mất nhìn hoàng hôn buông xuống, Hạ Minh Duệ ra ngoài cả buổi chiều một chút tin tức cũng không có, mãi đến buổi tối vẫn chưa quay về. Ôn Hinh nhìn không được mới lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Minh Duệ.

Nhưng cô liền tiếp gọi mấy cuộc điện thoại cho Hạ Minh Duệ, âm thanh phát ra đều là ‘Số máy quý khách đang gọi hiện đang bận!’

Ôn Hinh rầu rĩ nghĩ ngợi, chẳng lẽ anh Duệ lúc gọi điện thoại quên tắt máy sao? Vì thế điện thoại mãi cũng không gọi được?

Đêm lạnh như nước, Ôn Hinh một mình đứng trên boong thuyền đón gió biển, trái tim một mảnh tê lương. Anh Duệ của cô đang ở cùng Lâm Thiên Y chăng? Bọn họ đang làm gì thế? Có khi nào làm chuyện giữa nam nữ với nhau không?

Nghĩ đến đây, vẻ đơn thuần trên khuôn mặt Ôn Hinh không còn nữa, thay vào đó là sự dữ tợn.

Cô đã mất đi anh Tứ, không thể tiếp tục mất anh Duệ nữa. Như vậy cô sẽ điên mất. Trên đời này người từng đối xử tốt với cô chỉ có anh Tứ và anh Duệ, nhưng bây giờ anh Tứ đã không còn ở đây, cô cái gì cũng không có, cô chỉ có anh Duệ thôi.

Cô tuyệt đối sẽ không cho phép người nào cướp mất anh Duệ của cô, người nào cũng không được!

Lâm Thiển Y, sao cô lại xuất hiện bên cạnh anh Duệ? Tại sao lại muốn giành với cô?

Ôn Hinh ôm lấy đầu mình khó chịu ngồi xổm trên mặt thuyền, không ngừng thở gấp. Chỉ cần nghĩ đến Lâm Thiển Y cùng Hạ Minh Duệ ở cùng một chỗ, những hình ảnh hỗn độn trong đầu lại làm cô thở không được.

Không muốn! Anh Duệ là của tôi!

Ôn Hinh không ngừng nắm tóc của mình, ba năm trước cái chết của Hạ Minh Tứ là một đả kích rất lớn đối với cô. Sau khi cô hồi phục lại tinh thần lại biết được Hạ Minh Duệ đã xuất ngoại, cô tìm kiếm giống như phát điên vậy, nhưng Hạ Minh Duệ giống như bốc hơi khỏi cuộc sống này, cô tìm thế nào cũng không thấy.

Cũng chính đêm đó, cô trước giờ chưa từng uống rượu lại chạy đến Bất Dạ Thành mua say, ở nơi đó cô quen một người đàn ông!

Những hình ảnh lung tung kia thỉnh thoảng nhắc nhở cô, cô đã không còn là một thiếu nữ thuần khiết nữa, mà là một người phụ nữ có quan hệ nam nữ với một người đàn ông xa lạ. Khi cô nhận thức được hết thấy thì đã muộn rồi, chuyện đã phát sinh mãi mãi không thể quay lại.

Hạ Minh Tứ chết, còn sự xuất hiện của người đàn ông kia đối với cô mà nói giống như một cơn ác mộng cứ mãi quẩn lấy cô.

Đợi cho tâm tình của mình bình ổn lại không ít, Ôn Hinh quay trở lại phòng mình lấy ra một chai Laffey năm 82, chậm rãi uống. Có những lúc cô bắt buộc phải chiu say bản thân, nếu không cô sẽ mất ngủ, trong đầu nghĩ đến toàn những thứ lộn xộn bát nháo mà cô cực lực muốn né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 202: Lần đầu gặp gỡ

Ôn Hinh uống một hồi, cảm giác tâm tình bình tĩnh rất nhiều, nhưng thời gian vẫn còn sớm, cô lại không muốn ngủ sớm như vậy, đành phải một mình ra ngoài hóng gió!

Bởi vì hôm nay là hôn lễ của Hạ Trí Vũ, buổi tối còn rất nhiều người, Ôn Hinh xuyên qua đám người lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

Lúc này cũng có vài người đàn ông có thân phận đến gần bắt chuyện nhưng đều bị Ôn Hinh khéo léo từ chối, trong lòng cô ngoài Hạ Minh Duệ ra, không thể chấp nhận người nào khác.

Cuối cùng, Ôn Hinh tùy ý tìm một bàn trong góc ngồi xuống, một mình chống cằm nhìn về biển rộng xa xa hòa cùng một thể với chân trời đen như mực.

Trên bàn để không ít rượu, Ôn Hinh tiện tay cầm lấy rót cho mình một ly, từ từ thưởng thức!

Lúc mới bắt đầu cô còn chậm rãi nhấp nháp, nhưng rất nhanh sau đó cô lại uống cạn một ly, đến cuối cùng cô cũng không biết mình uống được mấy ly rồi, trên mặt mang theo vẻ ửng đỏ do say, trong đêm tối vô cùng mê người.

“Ôn Hinh? Một mình sao?”

Theo giọng nói, đôi mắt to trong veo mờ mịt của Ôn Hinh chậm rãi xoay chuyển, đập vào mắt là một người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Thẩm Phi Phàm? Là anh? Sao anh lại đến đây?”

Ôn Hinh uống say, rốt cuộc cũng coi bỏ vẻ ngoài lạnh lùng, đôi mắt trong veo như nước nhẹ nhàng chớp chớp, cánh môi bị rượu làm cho đầy mọng, tản ra hơi thở hấp dẫn. Thẩm Phi Phàm nhìn mãi nhìn mãi liền say đắm.

“Anh? Ngủ không được, đành phải ra ngoài đi dạo, hóng chút gió biển!”

Thẩm Phi Phàm dịu dàng chăm chú nhìn Ôn Hinh, trong ánh mắt kia là tình ý nồng đậm không cách nào tan biến.

“À!”

Ôn Hinh nhàn nhạt đáp lại một tiếng, lại rót cho mình thêm một ly. Ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, đáng tiếc anh Duệ của cô không có ở đây, có lẽ bây giờ anh đang ở bên cạnh người phụ nữ đáng ghét kia, làm chuyện mà cô không thích, nhưng cô lại không có cách nào, chỉ có thể ngồi đây mượn rượu giải sầu.

Thẩm Phi Phàm cẩn thận chăm chú nhìn bóng lưng Ôn Hinh, cô cũng không giống trước đây chán ghét đuổi anh đi. Vì vậy anh hạ thấp giọng, nhu hòa thử dò hỏi.

“Ôn Hinh, anh có thể ngồi ở đây không?”

Ôn Hinh nhàn nhạt nhìn Thẩm Phi Phàm một cái, ánh mắt mê mang mang theo vài tia đánh giá.

Ở cùng nhau ba năm, cô còn chưa từng cẩn thận quan sát người đàn ông này. Nói thật người đàn ông này đáng đáp rất tuần tú cũng rất dịu dàng, quan trọng là... đối với cô cũng rất tốt.

Đáng tiếc trước đó nhiều năm cô đã thích một người đàn ông tên Hạ Minh Duệ, mà từ đó về sau cũng không cách nào vẫn hồi được.

Thẩm Phi Phàm nhanh nhẹn ngồi đối diện Ôn Hinh, có lẽ là do uống quá nhiều rượu, sắc mặt của cô đặc biệt ôn hòa, khiến cho anh không khỏi động lòng.

Ánh mắt Ôn Hinh vẫn như cũ nhìn về phía biển rộng, tựa hồ không chú ý tới ánh mắt dịu dàng của Thẩm Phi Phàm. Cô cứ từng ngậm từng ngậm uống rượu trong tay.

“Em say rồi, đừng uống nữa!”

Nhìn Ôn Hinh như vậy, trong lòng Thẩm Phi Phàm đau xót, không nhịn được đưa tay giành lấy ly rượu trong tay cô.

“Ai cần anh lo!”

Ôn Hinh hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Phi Phàm một cái, trong đôi mắt tròn to có tức giận.

Thẩm Phi Phàm bị Ôn Hinh nhìn một cái như vậy, chậm rãi ngồi xuống, cũng không dám có thêm động tác dư thừa nào, chỉ cần có thể nhìn cô như vậy cũng tốt!

Nghĩ tới đây đây lòng anh không khỏi yên lặng thờ dài, đến lúc nào cô mới có thể thấy điểm tốt của mình chứ?

Người đàn ông kia đến tốt cùng có gì tốt? Để cho cô nhớ mãi không quên?

Hạ Minh Duệ, đúng không? Chuyện đầu tiên sau khi Thẩm Phi Phàm về nước là đi điều tra người đàn ông này. Cậu ba nhà họ Hạ, rõ ràng là một kẻ ăn chơi trác táng, anh không hiểu một cô gái ưu tú như Ôn Hinh, sao có thể thích một người hào nhoáng bên ngoài như Hạ Minh Duệ được.

Nghĩ đến đêm hôm đó, dưới ánh đèn mập mờ, một cô bé ánh mắt mê ly đẹp đến động lòng người, chỉ một cái nhìn đã khiến một người từng trải vô số người như anh động lòng!

Đó là một buổi tối ba năm trước đây, Thẩm Phi Phàm bởi có chuyện nên đi quán bar một chuyến. Vốn anh hẹn mấy người bạn ở trong đó tùy tiện hàn huyên một chút, nhưng không ngờ chỉ một cái nhìn đã thấy cô ngồi ở trong góc.

Cô gái ấy có mái tóc dài xõa ngang vai, tóc cắt ngang trán chỉnh tề, đôi mắt to lấp lánh như nước trong đêm tối như nhuộm lấy tầng u buồn.

Anh nhìn không được bỏ đi lời mời thịnh tình của bạn bè, chậm rãi đi tới góc bàn không ai chú ý đó, ôn hòa lễ độ hỏi.

“Cô ơi, tôi có thể ngồi đây không?”

Ôn Hinh chẳng qua là nhàn nhạt ngẩng đầu lên nhìn người đến một cái, cái nhìn đó không có chút cảm tình dao động gì, chung quy anh cũng chỉ là người xa lạ.

Sự im lặng của Ôn Hinh làm Thẩm Phi Phàm lúng túng trong chốc lát, nhưng cuối cùng anh vẫn ngồi xuống.

Ôn Hinh không nói lời nào, anh cũng duy trì sự trầm mặc, chẳng qua là lo lắng nhìn cô uống xuống từng ly từng ly rượu. Cuối cùng anh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

“Cô ơi, cô uống nhiều quá rồi!”

“Ai cần anh lo!”

Giọng nói lạnh lùng không mang theo chút tình cảm khiến cho Thẩm Phi Phàm cười khổ. Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ chẳng thèm ngó tới anh như vậy.

Hai người cứ duy trì tình huống quái dị như vậy, một người buồn bực uống rượu, một người im lặng không lên tiếng nhìn.

“Nào, uống, uống cùng tôi!”

Lúc Thẩm Phi Phàm cho rằng cô gái trước mặt không để ý đến mình thì cô lại nói chuyện, mà câu nói đầu tiên của cô lại là muốn anh cùng cô uống rượu!

Có lẽ là ánh đèn mập mờ làm người ta quáng mắt, có lẽ là cô gái đang cố chuốc say khiến anh không đành lòng cự tuyệt, anh, một người trước giờ không bao giờ chèn bên ngoài lần đầu tiên cầm chai rượu ừng ực tu một hơi.

Có lẽ là sự thoải mái của anh khiến cô bất ngờ, cô nở nụ cười hiếm thấy, giờ ly rượu trong tay về phía anh, uống một hơi cạn sạch!

“Uống! Cùng ly!”

Ôn Hình lìm dim đôi mắt to say khướt, nói chuyện cũng có chút lộn xộn.

Thẩm Phi Phàm bắt đầu nhìn cô, rót cuộc dưới ánh mắt u buồn của cô đưa ly rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch.

Anh rõ ràng ghét nhất những cô gái hồ đồ ban đêm ở trong quán bar, nhưng không biết vì sao lần đầu tiên nhìn thấy cô đã kinh ngạc, bị khí chất tinh khiết trong suốt hấp dẫn. Rõ ràng cô và nơi này không hợp nhau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cô mới một mình đến đây uống tới như vậy?

Lúc Thẩm Phi Phàm đang trầm suy đoán thì cô gái trước mặt lại ngã sấp trên bàn, hẳn là đã uống say.

Thẩm Phi Phàm thở dài một cái, ưu tú đứng dậy bước chậm rãi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Cô ơi? Cô ơi? Tỉnh dậy? Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về!”

Nhưng bất luận anh kêu thế nào, Ôn Hình trước mặt cũng không có chút phản ứng. Bắt đầu từ Thẩm Phi Phàm đành thở dài bế người lên, đặt một phòng ở quán rượu.

Nói thật thì tối nay anh uống cũng hơi nhiều.

Anh vốn tính đưa cô gái anh có thiện cảm vào phòng rồi tự mình trở về, nhưng anh vừa mới đặt người lên giường, cô bé kia lại thành linh giờ hai cánh tay ôm lấy cổ anh.

“Anh Duệ, anh đi đâu? Ôn Hình rất nhớ anh... Đừng đi!”

Ngay sau đó là nụ hôn ngây ngô mang theo mùi rượu.

Đầu óc Thẩm Phi Phàm nóng lên, nhưng vẫn duy trì sự tỉnh táo cuối cùng, anh muốn đẩy người ra, nhưng anh càng đẩy lại càng bị ôm chặt hơn.

Không biết là do tác dụng của cồn hay là như thế nào, cả đời không cho rằng sẽ phát sinh chuyện tình một đêm như anh, lần đầu mất đi lý trí!

Mà anh càng không ngờ đến đó là đêm đó lại là lần đầu tiên của Ôn Hình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 203: Em sai rồi

Bóng đêm mờ lung, gió biển nhẹ thổi, trong lúc vô thức hai người đã uống đến có chút lâng lâng, nhất là ánh mắt Thẩm Phi Phàm nhìn Ôn Hình có si mê, có say đắm, còn có một chút mộng lung.

So với Thẩm Phi Phàm, Ôn Hình uống còn nhiều hơn, rất nhanh cô liền nghiêng đầu nằm úp sấp ở trên bàn.

Thẩm Phi Phàm chú ý tới trạng thái của Ôn Hình khi đó, cuối cùng khôi phục một chút tỉnh táo. Anh có hơi say, đứng lên đi đến bên người Ôn Hình, nhẹ nhàng lay lay bờ vai cô.

Ôn Hình mơ mơ màng màng ngẩng đầu, khi thấy rõ người trước mặt liền cười một cách xinh đẹp, hai lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện.

"Anh Duệ? Anh trở về tìm Ôn Hình rồi hả? Ôn Hình rất nhớ anh, sao anh có thể bỏ lại một mình Ôn Hình mà đi chứ?"

Nói xong, cặp mắt to của Ôn Hình nhòe nước.

"Ôn Hình, em uống say rồi!"

Ôn Hinh xinh đẹp nở nụ cười tươi khiến cho Thẩm Phi Phàm si mê, nhưng mà lời nói của cô giống như cảnh tỉnh anh, luôn luôn nhắc nhở anh rằng, người phụ nữ này nhớ nhưng, cho tới bây giờ luôn là một người đàn ông tên Hạ Minh Duệ.

"Anh Duệ? Anh nói gì vậy?"

Ôn Hinh giùng giăng đứng lên, muốn vịn lấy người trước mặt, nhưng mà không nghĩ tới chân của cô vậy mà mềm nhũn, ngã nhào thẳng vào trong lòng người đối diện.

Người phụ nữ trong lòng mảnh mai không xương, trên người lại tỏa ra một cổ mùi thơm nhàn nhạt xen lẫn mùi rượu, khiến cho con người của Thẩm Phi Phàm không khỏi tối lại.

"Em uống say!"

Thẩm Phi Phàm cố gắng duy trì sự bình tĩnh, một tay vịn chặt vòng eo mảnh khảnh của Ôn Hinh, cố gắng không chớp mắt.

"Em mới không có a...."

Hai tay Ôn Hinh bỗng ôm cổ Thẩm Phi Phàm, vẻ mặt trong sáng tươi cười, sau đó Thẩm Phi Phàm ngẩn ngơ, nhưng mà đôi môi mang theo mùi rượu có chút lạnh lẽo của Ôn Hinh bỗng nhiên in lên môi anh.

Anh là một người đàn ông bình thường, thân thể phụ nữ mềm mại trước ngực, anh đã cố gắng kiềm chế lòng mình không loạn, nhưng mà cái người phụ nữ trong lòng này cũng không buông tha anh. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm kia hôn anh, một bàn tay nhỏ còn không ngừng dao động tới lui trên người anh.

"Ôn Hinh!"

Thẩm Phi Phàm quát một tiếng, hy vọng Ôn Hinh có thể dừng tay, nhưng mà tiếp sau đó, toàn thân Thẩm Phi Phàm lại cứng ngắc, run rẩy ôm lấy Ôn Hinh đi về phía phòng khách của mình.

Ôn Hinh, đây là em tự tìm!

Hạ Minh Duệ đen mặt, đầu tiên đưa bọn Lâm Na trở về nhà, sau đó mới lái xe chở theo Lâm Thiên Y về căn nhà ở Cẩm Tú Hoa Đình. Trong tiềm thức anh cũng không muốn trở lại nhà họ Hạ.

Hạ Minh Duệ dừng xe, cẩn thận ôm Lâm Thiên Y từ trong xe ra. Kết quả cái người với khuôn mặt nhỏ đỏ bừng kia giống như cảm giác được, ngay lúc Hạ Minh Duệ ôm cô vậy mà giật giật thân thể tìm một tư thế thoải mái, cứ như vậy dưới ánh mắt âm u của Hạ Minh Duệ yên ổn say giấc nồng.

Nếu không nể tình cô uống say, Hạ Minh Duệ thật muốn đem người quăng xuống đất. Nhưng mà tức thì tức, chung quy Hạ Minh Duệ cũng không có hành động gì, mà chỉ mấp máy môi, ôm người vào thang máy.

Trong phòng khách, vẫn giống như khi họ rời đi, không thay đổi chút nào. Cũng không biết tại sao, sau khi quay về đây Hạ Minh Duệ mới có cảm giác ở nhà. Khi nhìn cô gái nhỏ ngủ say trong lòng, thật giống như cô là vợ anh, nghĩ tới nghĩ lui, khoe môi Hạ Minh Duệ thoáng hiện ý cười ranh mãnh, đủ để điền đảo chứng sanh.

Trong con người cũng hiện lên chút ý tứ hàm xúc sùng nịch, anh thật cẩn thận đá cửa phòng ngủ, thận trọng đặt người lên trên giường, trong con người tràn đầy nhu tình.

Nhưng đúng lúc này, thân thể Lâm Thiên Y vừa nằm xuống giường liền bất mãn nhíu mày, miệng nhỏ trắng nõn hơi hơi vênh lên.

"Hạ Minh Duệ, anh là tên chết tiệt. Em ghét anh!"

Nói xong Lâm Thiên Y liền xoay người, ôm chân một bên vào lòng, để lại cho Hạ Minh Duệ một bờ mông vênh cao, còn có bóng lưng xinh đẹp.

Này nha đêm nay không phải là lần đầu tiên cô mắng anh, có vẻ như mắng suốt cả chặng đường về. Mặc dù giọng nói của cô không rõ, nhỏ tới không nghe được, nhưng anh vẫn nghe rõ ràng, rất rõ ràng.

Cho nên Hạ Minh Duệ cơ hồ không cần nghĩ ngợi, gương mặt tuần tú âm trầm, một cái tát "bốp" vừa vịn rơi vào bờ mông vênh cao của cô.

"A!"

Trong lúc ngủ mơ Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy mông tê rần, mạnh mẽ xoay người lại, một đôi mắt to mông lung mơ hồ mở ra, nhưng khi thấy rõ người trước mặt, lửa giận trong lòng từ từ bùng lên.

Chết tiệt! Cái tên khốn Hạ Minh Duệ này không phải đang ở cùng với Ôn Hinh sao? Sao lại chạy tới chỗ này của cô? Ngay cả nằm mơ cũng không để yên ư?

Cô cũng không tin, bình thường bị ăn hiếp gắt gao, cô muốn báo thù.



Ánh mắt phần nộ của Lâm Thiên Y sắp phun ra lửa, ngọn lửa bên trong lúc sáng lúc tối, lập loè.

Hạ Minh Duệ nghiêng ngẫm nhìn Lâm Thiên Y, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, sau đó toé lửa.

"Hạ Minh Duệ! Cái tên khốn kiếp nhà anh này! Xem hôm nay chị như thế nào thu thập em!"

Dù sao trong bụng cô cũng ghen một đồng lửa, mặc kệ là vì Ôn Hinh, hay là vì Hạ Minh Duệ.

Cô bây giờ cũng không có thời gian suy xét nhiều như vậy, đều nói uống rượu có thêm can đảm. Hôm nay cô không thêm đề ý gì nữa!

Hạ Minh Duệ thờ ơ nhìn động tác Lâm Thiên Y lưu loát từ trên giường bò dậy, ánh mắt oán hận kia khiến anh rất ngạc nhiên, hơi nhướng mày. Anh trái lại muốn nhìn xem người phụ nữ này có thể làm được gì.

"Xem vô ảnh quyền của chị đây!"

Lâm Thiên Y hét lớn một tiếng, tức sùi bọt mép, một quả đấm nho nhỏ trắng nõn, phóng đại trước mắt Hạ Minh Duệ, mang theo loại khí thể chưa từng có từ trước đến nay.

Mất thấy quả đấm của mình ngay tại thời điểm cách khuôn mặt tuần tú làm cho người ta bốc hỏa của Hạ Minh Duệ bất ngờ ngừng lại, Lâm Thiên Y sùng sốt, nhưng mà nắm tay nhỏ của mình lại bị một bàn tay to bao lấy, sau đó bị vặn ngược lại.

Mặt Lâm Thiên Y tái rồi, sau đó đỏ bừng.

"A, a, a, tên khốn, buông tay! Đau! Đau chết được!"

Theo hướng Hạ Minh Duệ vặn tay cô, Lâm Thiên Y cũng theo đó không ngừng vặn vẹo, sống lưng vốn đang thẳng ra giờ phút này cũng cong lại.

"Em vừa rồi nói gì?"

Giọng nói lạnh lùng, tràn ngập nguy hiểm khôn cùng của Hạ Minh Duệ vang trên đầu cô.

Lâm Thiên Y sùng sốt, đầu có chút tỉnh táo, cô vừa rồi nói gì?

Nhưng mà hiện tại cô không thể nhớ lại được, đau đớn trên tay nhắc nhở cô, nếu người đàn ông kia không buông tay, tay của cô xem chừng sẽ đứt mất.

"A, a, anh buông tay trước! Buông tay!"

Lâm Thiên Y đau đến trán đổ mồ hôi lạnh, này cũng quá ác độc đi? Quả đấm của cô còn chưa trúng, nếu mà cô đánh trúng, hãy tới vặn tay cô có được không?

Nhưng mà bất luận bản thân có kêu thảm thế nào, người đàn ông trước mặt cũng không có ý định dùng tay. Lâm Thiên Y nóng nảy.

Thật sự là đau quá mà.

Vì thế đôi mắt to trong suốt chuyển động, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng, mang theo tiếng khóc nức nở, dịu dàng, nhỏ nhẹ nhỏ nhẹ, giống như gió mùa xuân thổi qua đáy lòng người.

"Em sai rồi có được không? Lần sau không dám nữa!"

Lâm Thiên Y ở trong lòng lặng lẽ kết luận, nếu cô ra ngoài nằm vùng mà như vậy, bảo vệ cơ mật quốc gia gì gì đó cũng sẽ bị cô làm cho bại lộ, thậm chí không cần người ta dùng hình bức cung, chỉ cần cô vừa thấy hình cụ, bảo đảm hai chân liền nhũn ra, hai mắt không chớp, lại còn khẽ run rẩy, sau đó hai chân duỗi thẳng, bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 204: Không cướp được

"Sai gì?"

Vẫn như cũ là giọng nói lạnh như băng, không mang theo một chút thương lượng đường sống.

"A, đau!"

Lâm Thiên Y hơi động một chút, cổ tay giống như bị chặt đứt, kinh hãi khiến toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh. Cô cắn răng nhú mi, ánh mắt không ngừng dao động, tục ngữ nói "Hào hán không chịu thiệt trước mắt!"

"Em sai em không nên chửi!"

Giọng nói Lâm Thiên Y yếu ớt, rất đáng thương.

"Còn nữa?"

Giọng nói lạnh như băng cũng không buông tha cô, ép hỏi.

"Em không nên ra ngoài uống rượu..."

Lâm Thiên Y trở mặt ở trong lòng mắng thầm, khôn kiếp, vẫn còn không mau buông tay bà đây? Đau chết được, tên chết tiệt nhà anh!

"Tiếp tục!"

"Em không nên ngủ ngoài đường..."

"Còn nữa a?"

Hạ Minh Duệ nhú mày, cũng không buông tha cô.

Trái lại Lâm Thiên Y nghe câu "còn có" này của Hạ Minh Duệ, chỉ nghĩ muốn cầm đầu té xỉu tại chỗ. Đây chẳng phải là đang cố tình gây vò người sao?

Còn có cái gì nữa? Nên nói rõ cô đã sớm nói rõ rồi, dù cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình sai ở đâu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đau khổ, nếu không? Cô khóc cho anh xem?

Không được! Không được! Cô đã quá mất mặt rồi.

"Còn có cái gì?"

Lâm Thiên Y ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương tha thiết mong chờ anh. Bộ dáng vô tội uỷ khuất kia thiếu chút nữa khiến Hạ Minh Duệ không kiềm chế được, khăn trương xoay đầu sang một bên.

Sau một lúc lâu anh mới hắng giọng nói.

"Nếu như lần sau em còn dám làm như vậy thì sao bây giờ?"

Lời này của Hạ Minh Duệ khiến cho Lâm Thiên Y cố gắng trừng mắt nhìn, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp lời này có ý tứ gì.

"Còn dám, còn dám liền là con chó con!"

"Được, đây là em nói!"

Trong mắt Hạ Minh Duệ chợt loé lên ý cười, trên mặt lại không chút thay đổi, sau đó nhẹ buông tay. Lâm Thiên Y rốt cuộc được tự do rồi.

Cô khăn trương nâng cổ tay mình lên, hoạt động vài cái, xoay tới xoay lui, lại thổi hơi. Hạ Minh Duệ nhìn mà buồn cười.

Sau đó trong lúc Lâm Thiên Y còn không kịp phản ứng người đã bị đẩy ngã ra giường.

Lâm Thiên Y bất ngờ không phòng bị ngã thẳng trên giường, sau đó trên người chợt lạnh, bên tai là tiếng thở dốc ái muội nặng nề của người đàn ông nào đó.

Một đêm tới sáng.

Rạng sáng ngày hôm sau, thời điểm Ôn Hình tỉnh dậy lại phát hiện chính mình trần trụi, sau đó quay đầu liền phát hiện người đàn ông xa lạ nhưng quen thuộc ngủ bên người.

Người đàn ông này không phải Hạ Minh Duệ, mà là Thẩm Phi Phàm.

Ôn Hình xoa xoa trán đau nhức, đây Thẩm Phi Phàm vẫn còn đang say ngủ, ịong nói vô cùng chán ghét, lạnh lẽo.

"Anh như thế nào lại ở trong đây?"

Kỳ thật Thẩm Phi Phàm đã sớm thức dậy, anh chỉ là không muốn mở mắt, có thể ở cùng một chỗ với cô mỗi phút mỗi giây đều khiến anh hạnh phúc.

Thẩm Phi Phàm xoay người, ung dung đứng dậy, cười khở.

"Em đừng nóng giận, anh lập tức đi ngay! Về chuyện đêm qua, hai chúng ta đều uống say, thực xin lỗi!"

Thẩm Phi Phàm thành tâm thành ý giải thích, kỳ thật chuyện này cũng không phải là anh sai, là đêm qua Ôn Hinh ôm anh không rời, miệng một lần lại một lần gọi tên một người đàn ông khác.

Thẩm Phi Phàm mặc quần áo xong xuôi, sau đó đi ra ngoài một chuyến. Lúc trở về trên tay đã có thêm một phần ăn sáng tinh xảo. Anh yên lặng đặt phần ăn sáng kia trên bàn cho Ôn Hinh.

"Em dậy rồi, giờ uống sữa trước đi!"

Thẩm Phi Phàm ngừng một chút, anh cho rằng Ôn Hinh sẽ nói chút gì đó, nhưng mà anh không nghĩ tới mãi đến khi anh ra ngoài cửa, Ôn Hinh đều không nói một tiếng. Trong lòng không khỏi có chút thê lương, kỳ thật vừa rồi anh muốn nói.

Theo anh đi đi, anh sẽ đối xử với em thật tốt, so với người đàn ông kia còn tốt hơn. Nhưng mà anh cũng không nói bởi vì anh biết, đối với anh cô đều chẳng thêm ngó tới, mà anh bắt quá là một cái có cô dùng để chữa thương mỗi khi bị tổn thương. Thương thế tốt lên, anh sẽ bị đá đi, một chút giá trị cũng không có.

Có đôi khi Thẩm Phi Phàm cũng để tay lên ngực tự hỏi, như vậy đáng giá sao?

Mặc dù anh không có gia thế như Hạ Minh Duệ, nhưng mà nhà anh cũng không kém, tốt xấu anh cũng được nhiều người theo đuổi. Trước khi gặp Ôn Hinh, bên cạnh anh có vô số phụ nữ.

Nhưng không nghĩ tới một người luôn luôn cao ngạo quanh quệ như anh, lần đầu tiên gặp cô đã lún sâu vào, về sau lại không cách nào tự thoát ra được.

Thẩm Phi Phàm tự giễu cười, đi thẳng tới quán rượu bọn họ gặp nhau lần đầu tiên kia.

“Lấy rượu ra!”

Sau khi Thẩm Phi Phàm đi tới quán bar đã nói một câu như vậy.

Trái lại sau khi Thẩm Phi Phàm rời đi, trong mắt Ôn Hinh thoáng hiện chút phức tạp, sau đó cô cứ như vậy trần truồng xuống giường, đem tất cả điểm tâm sáng Thẩm Phi Phàm mua về, còn có ly sữa nóng bốc hơi kia, hất toàn bộ xuống đất. Lại giống như làm như vậy vẫn chưa trút hết giận, đem toàn bộ chén đĩa trên bàn hất hết xuống đất.

Sau đó suy sụp ngồi trên ghế. Vì sao lại như vậy?

Thẩm Phi Phàm xuất hiện khiến cho cô có chút trở tay không kịp. Buổi tối một ngày trước khi về nước, cô cùng Thẩm Phi Phàm đã qua đêm cùng nhau, cũng chỉ có đêm kia là do chính Ôn Hinh chủ động đề xuất.

Quá khứ bọn họ lên giường đều là do cô uống say, bất tỉnh nhân sự sau mới phát sinh chuyện.

Cũng chỉ có một đêm kia, là Ôn Hinh chủ động nói ra, một đêm kia cô với anh đều cực kỳ rõ ràng, từ nay về sau giữa bọn họ không còn quan hệ gì hết, chỉ mong sau này không gặp lại.

Nhưng mà cô mới về nước một tháng anh lại tìm tới. Vì sao? Cô không muốn có người nào biết mối quan hệ của bọn họ trong lúc đó, nhất là không thể để cho anh Duệ biết. Cô không thể khiến cho tình cảm vừa mới khởi sắc giữa bọn họ bị huỷ trong tay Thẩm Phi Phàm.

Sáng sớm, tập đoàn Hạ thị.

Lâm Thiên Y theo Hạ Minh Duệ cùng đi tới công ty. Bởi vì ngày hôm qua Hạ Trí Vũ vừa mới kết hôn, cho nên anh cùng Hoa Tiểu Mạn quyết định ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, chuyện tình trong công ty trước hết giao cho Hạ Minh Duệ xử lý.

Cho nên sáng sớm Hạ Minh Duệ liền đi tới văn phòng Hạ Trí Vũ, có điều Hạ Minh Duệ cũng chỉ làm tạm thời mà thôi, là Hạ Tử Ngang có ý muốn cho anh rèn luyện một phen. Đương nhiên hiểu rõ thực tế Hạ Minh Duệ từ trước tới nay đều tệ hại, cho dù là Hạ Tử Ngang hay Hạ Trí Vũ, hay là Ôn Uyển Thiên đều cực kỳ lo lắng về Hạ Minh Duệ.

Sau cùng quyết định liền là như cũ để Hạ Minh Duệ tạm thời tiếp nhận vị trí Tổng giám đốc, mà Ôn Uyển Thiên trên danh nghĩa sẽ hỗ trợ Hạ Minh Duệ, dù sao Ôn Uyển Thiên cũng là uỷ viên hội đồng quản trị của tập đoàn Hạ thị, còn về phần bà có mục đích gì thì cũng không thể biết được.

Ở ngoài mặt Hạ Minh Duệ vẫn là bộ dạng cà lơ phất phơ, không chút để ý.

Lúc Ôn Uyển Thiên đi tới công ty nhìn thấy chính là tình cảnh như thế này.

Hạ Minh Duệ nửa nằm ở trên ghế dựa, thân là thư ký Lâm Thiên Y đang đứng sau lưng Hạ Minh Duệ, một bàn tay thay phiên nhau bóp vai cho Hạ Minh Duệ.

"Bên trái một chút, bên phải một chút!"

Hạ Minh Duệ thoải mái khép hồ cặp mắt mê người, khoé miệng sung sướng nhếch lên. Lâm Thiển Y nghiêng rặng nghiêng lợi cúi thấp đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Thời điểm Ôn Uyển Thiển gõ cửa xong rồi vào, Hạ Minh Duệ như cũ cười không ngớt, khuôn mặt tuấn tú treo ý cười ở một bên.

"Dì, sao đi lại đến đây?"

"Dì là đến xem chút, Minh Duệ, trong công ty có vấn đề gì không hiểu có thể hỏi dì!"

Ôn Uyển Thiển từ ái nhìn Hạ Minh Duệ, giống như bọn họ thật là một cặp mẹ con vậy.

"Được rồi dì, tôi biết!"

Hạ Minh Duệ như cũ híp mắt, tựa hồ cũng không có để lọt lời Ôn Uyển Thiển nói ở trong lòng. Ôn Uyển Thiển liếc sâu nhìn anh một cái, im lặng rời đi.

Những thứ thuộc về bà và con trai của bà không ai có thể cướp được!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 205: Ngủ không ngon

"Cô!"

Ôn Uyển Thiển đi ra ngoài vừa vặn gặp phải Ôn Hinh đang đi tới.

"Ôn Hinh? Sắc mặt sao lại kém như vậy?"

Ôn Uyển Thiển đứng lại, ánh mắt mang theo sự ôn hoà cùng yêu thương hiếm có.

"Chắc là do tôi qua ngủ không ngon?"

Con ngơoi của Ôn Hinh loé lên, nhẹ nhàng trả lời.

"Con đó, về sau nên chú ý nghỉ ngơi, còn có phải nắm thật chặt trái tim người đàn ông này mới đúng!"

Lời này của Ôn Uyển Thiển có ý tứ sâu xa, Ôn Hinh trái lại mờ mịt.

"Cô, lời này là có ý gì?"

Ôn Uyển Thiển đột nhiên nhìn trước nhìn sau, mãi đến khi xác định xung quanh không có ai mới khẽ sát vào Ôn Hinh nói nhỏ.

"Con thành thật nói cho cô nghe, con rốt cuộc có mang thai con của Hạ Minh Duệ không?"

Ôn Uyển Thiển nói quá mức trắng trợn, thế cho nên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh hoàn toàn bị màu đỏ bao trùm, sau đó cô nhanh chóng cúi đầu, cực kỳ ngại ngùng nói.

"Cô sao lại có thể nói như vậy?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh đỏ đến mức có thể chảy ra nước.

"Con đứa nhỏ này, cô là đang giúp con nha. Nếu con mang thai con của Hạ Minh Duệ, còn sợ không đuổi được con đàn bà Lâm Thiển Y kia sao? Mọi việc phải để tâm một chút!"

"Con biết rồi, cô!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh đỏ hồng, mắt tự nhiên nói.

"Con vẫn chưa trả lời cô là có hay không?"

Ánh mắt Ôn Uyển Thiển không còn sự ôn hoà mà tràn ngập sự sắc sảo. Bà cứ như vậy chăm chăm nhìn Ôn Hinh, Ôn Hinh cơ hồ có thể cảm giác được

áp lực cực lớn trên đỉnh đầu, đành phải thật cẩn thận mà khó xử nói.

"Từng có một lần!"

Ôn Uyển Thiên nghe xong lời này của Ôn Hinh tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẻ mặt mang ý cười.

"Con nói như vậy thì cô yên tâm rồi. Nhớ rõ, đàn ông cần phải dễ dàng, có một lần liền làm thêm vài lần, sớm mang thai chút!"

Sắc mặt Ôn Hinh trong nháy mắt khó coi, có điều rất nhanh liền khôi phục sự khéo léo. Ánh mắt cô nhu thuận nhìn Ôn Uyển Thiên, trả lời.

"Ôn Hinh biết rõ mà cô!"

"Ừ, cô có thể giúp con cũng chỉ như vậy, về sau chính con phải cố gắng thêm nữa!"

Nói xong, Ôn Uyển Thiên liền muốn nói lại thôi đi về phía văn phòng Hạ Trí Vũ, theo ánh mắt Ôn Uyển Thiên, sắc mặt Ôn Hinh có chút không tốt lắm.

Anh Vũ không có ở đây, cô biết anh Duệ sẽ tạm thời thay vị trí anh Vũ, từ tận đáy lòng cô cảm thấy vui mừng thay anh.

Cô hy vọng người đàn ông mình yêu là một người có sự nghiệp thành công, mà không phải giống như Hạ Minh Duệ một người không có lý tưởng, cả ngày biếng nhác.

Nhưng mà từ lâu về trước cô đã yêu anh như vậy, cho nên cô hy vọng về sau Hạ Minh Duệ sẽ cố gắng thật nhiều, coi như không thể so sánh với anh Vũ, nhưng ít nhất cũng có một công việc ổn định, có thu nhập không tệ, hơn nữa anh là người nhà họ Hạ, chú hẳn sẽ không bạc đãi anh.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt Ôn Hinh liền nở nụ cười ngọt ngào, tràn ngập khát khao đối với tương lai phía trước.

Trong văn phòng, Hạ Minh Duệ nhìn như thật sự nghiêm túc xem báo cáo trong tay. Lâm Thiên Y cực kỳ xứng chức một người thư ký tận tâm với công việc, không ngừng bấm bóp cho Hạ Minh Duệ, thỉnh thoảng bóp bóp chỗ này, xoa xoa chỗ kia, nhìn biểu tình của Hạ Minh Duệ liền biết giờ phút này tâm tình không tệ.

"A, anh làm gì vậy?"

Lâm Thiên Y đang bóp vai cho Hạ Minh Duệ đột nhiên kinh hô một tiếng. Thì ra bàn tay to của Hạ Minh Duệ không biết lúc nào đã vòng ra sau lưng cô, vừa vận nhéo vào cái mông nhỏ co dãn mềm mại của cô.

"Em nói xem?"

Hạ Minh Duệ từ trong đồng báo cáo ngẩng đầu lên, trong mắt chợt loé lên ánh sao. Không thể không thừa nhận, năng lực Hạ Trí Vũ quả thực không tồi, ít nhất tập đoàn Hạ thị được anh điều hành gọn gàng ngăn nắp.

Lâm Thiên Y liếc Hạ Minh Duệ một cái, thấy bàn tay đang làm loạn kia ra.

Hạ Minh Duệ lơ đãng, thuận thế nắm lấy eo nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y. Lâm Thiên Y hoảng hốt la một tiếng, người đã cách mặt đất, bị Hạ Minh Duệ ôm ở trên đùi anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y sớm đã đỏ bừng, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt tà tứ của Hạ Minh Duệ, chỉ đành cúi đầu, ánh mắt không ngừng chuyển động.

"Anh Duệ!"

Ôn Hinh vui vẻ đẩy cửa vào, khi thấy tình cảnh trước mắt, tiếng nói im bặt.

"Ôn Hinh? Sao em lại tới đây?"

Hạ Minh Duệ buông Lâm Thiên Y ra, Lâm Thiên Y đứng lúc từ trong lòng Hạ Minh Duệ thoát ra. Cô thành thật đứng ở một bên, chỉnh lại quần áo của mình, vẻ mặt có chút phức tạp, trong lòng lại càng thêm một tia chua xót cùng đau khổ. Anh vội vã buông mình ra như vậy, là vì sợ Ôn Hinh hiểu lầm sao?

"Anh Duệ, Ôn Hinh quấy rầy hai người rồi!"

Một đôi mắt bồ câu của Ôn Hinh tràn đầy sương mù, hơi có chút ỷ khuất cùng thương tâm nhìn Hạ Minh Duệ một cái, sau đó ngậm chặt miệng, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi. Lâm Thiên Y chỉ nghe được tiếng cửa đóng 'ầm' một cái. Ngay sau đó liền hoa mắt, Hạ Minh Duệ như một con gió xông ra ngoài.

Văn phòng to lớn trong chớp mắt chỉ còn lại một mình Lâm Thiên Y ngơ ngác đứng ở nơi đó, khoé miệng thoáng hiện ý cười chua xót, trong mắt gợn sóng lẫn lẫn.

Trong lòng anh, cô chung quy chỉ là một người không quan trọng, không liên quan, mà Ôn Hinh mới đúng là người anh để ý.

Cô chưa từng thấy Hạ Minh Duệ khẩn trương vì người nào cả, cho dù là trước kia với Cố Hiểu Kha, biểu hiện của anh cũng cực kỳ lạnh nhạt.

Cuối cùng cô cũng chỉ bắt đầu hít sâu một hơi, mới không để cho nước mắt chảy xuống. Cô như thế nào lại quên, Hạ Minh Duệ và Ôn Hinh đã xảy ra cái loại quan hệ kia. Như vậy cô có nhất định phải lưu lại không?

Lâm Thiên Y thờ dãi, đi tới vị trí Hạ Minh Duệ ngồi khi nãy, trên bàn đặt rất nhiều loại hồ sơ, trong đó có một bản kế hoạch mới tiếp nhận.

Hai mắt Lâm Thiên Y không khỏi nhìn lâu hơn chút.

Không lâu sau, điện thoại di động của Lâm Thiên Y vang lên, cô bắt điện thoại.

"Tiểu Thiên a, em thật là nham hiểm nha. Thời gian dài như vậy lại chẳng quan tâm tới người ta, người ta thật sự là đau lòng, cảm thấy không thể yêu nữa rồi!"

Sắc mặt Lâm Thiên Y đen thui, không cần nghĩ cũng biết người này là ai, có thể nói như vậy với cô ngoại trừ Mộc Nam thì còn ai vào đây?

Lập tức tức giận mở miệng.

"Tôi nói Mộc đại minh tinh, anh thân phận tôn quý, có nhiều fan nhớ đến như vậy, sao lại cứ bám lấy tôi vậy hả?"

"Nhưng mà em với mấy cô đó không giống nhau!"

Giọng nói Mộc Nam tựa hồ mang theo rất nhiều ai oán cùng ủy khuất.

Lâm Thiên Y thật muốn ném điện thoại di động đi, này nha có thể nói chuyện bình thường không chứ hả?

"Anh nói chuyện bình thường chút đi!"

Lâm Thiên Y gầm thét với cái điện thoại.

"Người ta bị thương...."

"Bị thương thì đi bệnh viện."

Lâm Thiên Y tức giận mở miệng, giọng nói oán hận.

"Đi rồi..."

"Vậy thì ngoan ngoãn mà ở trong bệnh viện đi!"

"Tôi ở nhà..... cũng không ai tới chăm sóc tôi. Tôi đói bụng, không có cơm ăn, tôi khát, cũng không có nước uống..."

"Quản lý của anh đâu?"

Lâm Thiên Y hồ nghi đưa điện thoại tới bên lỗ tai bên kia.

"Đang bận việc..."

Giọng nói Mộc Nam nghe qua ừ ừ.

"Sao anh lại bị thương? Có nghiêm trọng không?"

"Hai ngày trước say rượu lái xe, đụng xe với người ta!"

Mộc Nam vô cùng ai oán nói, dường như bản thân là người bị hại vậy.

"Vậy sao anh không đến cục cảnh sát? Đây không phải là say rượu sao?"

"Em liền hy vọng tôi bị bắt đi ư? Thật sự là không có lương tâm, thật khổ mà, oa oa..."

Đầu bên kia điện thoại, Lâm Thiên Y có thể nghe rõ tiếng Mộc Nam lẩn lộn, cùng với giọng nói chán nản của anh, rốt cuộc lương tâm trời dậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 206: Không thấy bản kế hoạch

"Bị thương có nặng không?"

"Em nói xem?"

Mộc Nam rất muốn tròn trĩnh mắt, anh đã như vậy rồi, có thể không nghiêm trọng ư?

"Ừm!"

"Ừm một tiếng là xong việc rồi hả? Em cũng không qua thăm tôi sao? Tôi đã nói đến như vậy rồi?"

Mộc Nam còn kém than thở khóc lóc, người phụ nữ này thật là tàn nhẫn mà.

"Anh ở đâu?"

Lâm Thiên Y trầm mặc thật lâu sau, rốt cuộc quyết định đi xem Mộc Nam cuối cùng đã chết hay chưa.

"Đã nói rồi, tôi ở nhà!"

"Ồ Cẩm Tú Hoa Đình sao?"

"Đúng vậy, em mau đến đây đi, sẵn tiện mang cho tôi chút đồ ăn, đồ uống, hoa quả gì gì đó. Tôi không có cái gì để ăn, nếu em không tới, tôi chết đói mất!"

Lâm Thiên Y xuy một tiếng, cô mới không tin người này thật sự tội nghiệp như vậy, tốt xấu gì anh cũng là ngôi sao lớn, sẽ không ai chăm sóc anh ư?

Nhưng mà Lâm Thiên Y nghĩ nghĩ, lấy nhân phẩm ác liệt của Mộc Nam như vậy, không ai quan tâm cũng là bình thường. Rốt cuộc cô thờ dài một hồi, xuống lầu đón taxi đi tới chỗ Mộc Nam.

Lúc ở dưới lầu, Lâm Thiên Y mua một túi đồ ăn ngon. Khi cô ấn chuông cửa nhà Mộc Nam, người ra mở cửa thật sự dọa cô nhảy dựng.

Nếu không biết đây là nhà Mộc Nam, cô còn tưởng rằng nhà anh bị cướp nha. Người xuất hiện trước mặt cô, từ đỉnh đầu tới cánh tay đều quấn băng gạc, miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt coi như tuần tú nhưng rõ ràng lại tiều tụy.

Lâm Thiên Y tiếp tục nhìn xuống, mới phát hiện người này không chỉ cánh tay bị bó thạch cao, ngay cả đùi anh cũng bị. Anh đây là muốn quậy tới cỡ nào chứ?

"Anh không muốn sống nữa hả? Làm mình bị thương tới mức này?"

Lâm Thiên Y đóng kỹ cửa, nhìn Mộc Nam giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Mộc Nam chép miệng, một chân giơ lên, nhảy cả nhấc cả nhấc trở về, nhìn như vậy muốn có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu.

"Em người phụ nữ này, không đồng tình không an ủi tôi còn chưa tính, lại còn đùa cợt? Đã nói là người ta cực kỳ đau khổ, em đây không phải là châm dầu vào lửa sao?"

Mộc Nam một người rầu rĩ không vui ngồi ở trên ghế sofa, muốn bao nhiêu kỳ quặc liền có bấy nhiêu.

Lâm Thiên Y không khỏi nói thầm trong lòng, khó trách thời gian dài như vậy không nhìn thấy Mộc Nam, ngay cả hôn lễ của Hạ Trí Vũ cũng không thấy anh, hoá ra là đã xảy ra chuyện.

Vẫn không cùng Lâm Thiên Y nói chút gì, Mộc Nam ưỡn khuỷu mở miệng.

"Tôi đói bụng!"

Lâm Thiên Y trừng mắt, nhận lệnh đi tới phòng bếp. Thôi, cô liền không chấp nhặt với người bệnh.

Lúc Lâm Thiên Y bụng đồ ăn lên, Mộc Nam ngửi thấy mùi đã cảm thấy con giun trong bụng ngo ngoáy tỉnh dậy.

Anh mới vừa giơ tay lên định cầm đũa, mới đột nhiên phát hiện tay mình không thể động đây, đau đến hít vào vài ngụm khí.

"Dùng tay trái mà ăn!"

Nhìn bộ dáng vừa đáng thương vừa buồn cười của anh như thế, Lâm Thiên Y nhin không được bật cười.

Nghe Lâm Thiên Y nói xong, Mộc Nam thật sự dùng tay trái cầm đũa, nhưng mà khi anh gấp rau, kẹp một cọng liền rơi xuống một cọng, rồi cuộc anh đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y liếc anh, khoanh tay ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, giọng nói lạnh lạnh.

"Tự mình gấp, gấp không được chứng tỏ không đói bụng!"

Mộc Nam ai oán, ngoan độc lườm cô một cái. Sau đó cũng không quản bộ dạng mình đáng thương như thế nào, vô tội như thế nào, Lâm Thiên Y vẫn ngồi yên, cuối cùng Mộc Nam nản lòng thở dài một hơi, cố gắng dùng tay trái gấp thức ăn.

Mặc dù anh ăn rất chậm, không thể không nói tài nghệ của Lâm Thiên Y không tệ, không giống như đồ mua ở bên ngoài, điểm này anh vẫn là cực kỳ vừa ý.

Gần giữa trưa, Lâm Thiên Y nhận được một cuộc điện thoại của Hạ Minh Duệ, nói là giữa trưa anh muốn cùng đối tác ăn cơm, bảo cô mang bản kế hoạch trên bàn kia đến.

Lâm Thiên Y đáp lại một tiếng, đem đồ ăn còn lại bỏ vào trong tủ lạnh cho Mộc Nam, đợi tới khi anh đói thì tự mình có thể hâm lại ăn.

Bởi vì gần tới giờ hẹn của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y vội vã trở về công ty.

Lâm Thiên Y chạy vội về văn phòng, cũng chẳng quan tâm lau mồ hôi trên trán, liền đi tới chỗ trong trí nhớ kia tìm kiếm, bởi vì trước khi đi cô có xem qua bản kế hoạch kia.

Nhưng mà vừa thấy Lâm Thiên Y liền tròn tròn mắt, trên bàn nào có cái bản kế hoạch nào.

Lâm Thiên Y bất chính mình tỉnh táo lại, có lẽ có ai đi vào đem bản kế hoạch kia chuyển đi chỗ khác không chừng.

Cho nên Lâm Thiên Y cẩn thận tìm kiếm trong đồng báo cáo, tài liệu trên bàn kia, nhưng mà tới khi cô lục hết toàn bộ hồ sơ trên bàn, vẫn như cũ không tìm thấy bản kế hoạch kia. Lâm Thiên Y có chút bối rối, đã gần tới giờ hẹn, mồ hôi trên trán lúc này dày đặc.

Tại sao có thể như vậy? Trước khi cô đi, rõ ràng là thấy bản kế hoạch để ở chỗ này, làm sao có thể không có? Chẳng lẽ bị người cầm đi? Nhưng mà cũng không có khả năng.

Nơi này là văn phòng Tổng giám đốc, người nào tiến vào đây lấy đồ này họ chẳng lẽ không nên nói qua một tiếng với Hạ Minh Duệ hoặc cô sao?

Lâm Thiên Y càng nghĩ càng sốt ruột, cô lục tung cả văn phòng Tổng giám đốc những nơi có thể cất bản kế hoạch, nhưng mà cô thất vọng rồi.

Bản kế hoạch kia cứ như vậy không cánh mà bay. Cô cơ hồ không dám tưởng tượng Hạ Minh Duệ sẽ có biểu tình gì, nhưng mà cuối cùng cô vẫn cố gắng bình tĩnh lại, run rẩy bắt đầu gọi điện cho Hạ Minh Duệ.

"Đến rồi ư?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lạnh lùng, nhàn nhạt, Lâm Thiên Y nhận không được trong lòng hồi hộp.

"Anh chắc chắn anh không có cầm bản kế hoạch đi chứ?"

"Lâm Thiên Y, em nói đùa cũng nên có giới hạn, đây là công việc!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ cực kỳ nghiêm túc, thái độ lạnh lùng ngang ngược như vậy làm cho cô có khoảnh khắc không thích ứng được.

Sau một lúc lâu cô mới làm cho giọng nói của mình nghe qua bình tĩnh một chút.

"Nếu anh nói anh không lấy bản kế hoạch đi, như vậy em muốn nói là bản kế hoạch không thấy nữa!"

"Em nói cái gì? Lâm Thiên Y, đây là công việc! Em biết bản thân đang nói gì không?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ trở nên sắc bén, cho dù là ở trong điện thoại Lâm Thiên Y cũng có thể tưởng tượng được toàn thân anh phát ra lãnh ý.

"Em nói thật, thật sự không thấy bản kế hoạch đâu nữa!"

Lâm Thiên Y cũng thực vội, nhưng đây là sự thật, cô nghĩ muốn lấp liếm cũng không thể lấp liếm rồi!

"Sao có thể không thấy bản kế hoạch? Không phải em vẫn ở trong văn phòng sao?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lạnh nhạt, Lâm Thiên Y biết anh thật sự tức giận, lập tức đành phải cười khổ một tiếng.

"Em có việc phải ra ngoài một chuyến, nhưng ai biết khi trở về thì bản kế hoạch không còn nữa, là lỗi của em, em tình nguyện chịu trách nhiệm."



Lâm Thiên Y trầm giọng nói, xảy ra chuyện như vậy cũng không phải cô mong muốn. Lúc mới bắt đầu cô cũng cho rằng bản kế hoạch có thể bị gió thổi đi nơi nào chẳng? Hoặc là trò đùa dai của người nào đó?

Nhưng mà cửa sổ vẫn đang đóng, làm sao có thể bị thổi bay đi? Hơn nữa người nào lại nhàm chán như vậy đi tới lấy bản kế hoạch này nọ? Lâm Thiên Y có khổ mà không nói được, nhưng mà người nào lấy đồ đạc gì đó là sau khi cô rời đi ư?

"Chịu trách nhiệm? Em tính chịu trách nhiệm như thế nào? Em có biết bản kế hoạch này trị giá bao nhiêu tiền không? Bán em cũng không đủ!"

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghiêm nghị nặng nề, Lâm Thiên Y đoán Hạ Minh Duệ thật sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 207: Bản kế hoạch mới

"Em.."

"Tìm cho anh!"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng quát một tiếng, cúp điện thoại, chỉ còn Lâm Thiên Y một người ngẩn người nhìn màn hình điện thoại từ từ tắt dần.

Tìm? Cô đi nơi nào để tìm? Nếu có thể tìm thì cô đã sớm tìm được rồi, còn chờ tới bây giờ sao?

Sau khi Lâm Thiên Y cúp điện thoại, chưa từ bỏ ý định lại tìm kiếm thêm một lần nữa, kết quả vẫn không có thu hoạch gì.

Nên tới sớm hay muộn sẽ tới! Cô có thể làm gì được chứ? Lâm Thiên Y cô cũng không phải người ngồi chờ chết.

Lúc này cô chủ động gọi điện cho Hạ Minh Duệ.

"Thực xin lỗi, không phải em cố ý!"

"Một câu 'Thực xin lỗi' có tác dụng gì sao? Em phải tìm cho ra bản kế hoạch cho anh!"

Hạ Minh Duệ đen mặt, đi tới quán cà phê hẹn trước, nơi đó phía đối tác đã sớm chờ. Thấy Hạ Minh Duệ đi vào, liền đứng lên lịch sự chào hỏi một tiếng.

Hạ Minh Duệ giữ nụ cười đúng mức, tao nhã khí phách đứng ở nơi đó, anh gấp điện thoại lại, trong di động thỉnh thoảng vẫn còn truyền đến giọng Lâm Thiên Y giải thích.

"Thực xin lỗi, để cho ông đợi lâu. Tôi nghĩ lần họp tác này có lẽ phải chậm lại 1 tuần, tôi đột nhiên thấy không hài lòng lắm với bản kế hoạch này, trong đó có một số chỗ tôi cảm thấy phải thận trọng suy xét lại."

"Chuyện này... không tốt lắm thì phải? Hạng mục trên bản kế hoạch vốn vì hôn lễ của Hạ Trí Vũ mới chậm lại, hiện giờ lại còn muốn hoãn tiếp ư? Tôi thấy không cần đâu!"

Cùng Hạ Minh Duệ bàn bạc lần này là một người đàn ông có cái đầu hói, thoát nhìn có vẻ do dự.

Hạ Minh Duệ mỉm cười, mở ra bản đồ quy hoạch thương mại đặt ở trước mặt người đàn ông.

"Ông xem nơi này!"

Đây là một phần bản đồ quy hoạch bản màu, ngón tay thon dài của Hạ Minh Duệ chỉ về một chỗ, làm cho người ta không thể không thấy bất ngờ. Nếu không phải trước đó nghe nói cậu ba nhà họ Hạ là một tay ăn chơi trác táng, thật đúng là làm cho người cho rằng bản thân anh là một người có tài năng thương trường.

Đối với việc người đàn ông hói đầu đối diện đang nghĩ gì, những thứ này đều không nằm trong phạm vi suy xét của Hạ Minh Duệ rồi.

"Ông Giang, ông xem!"

Nhìn phương hướng mà ngón tay Hạ Minh Duệ chỉ, người được gọi là ông Giang liếc mắt nhìn một cái, cũng chỉ xem như Hạ Minh Duệ đang làm trò cười cho mình. Trên thực tế ông căn bản không tin tưởng Hạ Minh Duệ thật sự có cái đề nghị gì tốt, chẳng qua chỉ là con ông cháu cha muốn khoe khoang bản thân mà thôi.

"Ông xem nơi này lúc đầu tính quy hoạch làm trường học. Theo tôi được biết gần khu vực này đã có một trường học chính quy, mà chúng ta nếu thật sự muốn xây dựng một trường học, kinh phí đầu tư là khá lớn. Đầu tiên là ở phương diện truyền thông, tiếp theo là trường học kia thành lập sớm hơn so với chúng ta, phần lớn các em nhỏ đều đã vào học, chẳng lẽ ông Giang muốn cùng người ta cướp đoạt việc làm ăn ư? Hoặc là để cho những học sinh đang theo học một lần nữa chuyển trường?"

Chỉ sợ việc này không quá thực tế? Giả dụ như thật sự có người đồng ý chuyển trường, tôi nghĩ đó cũng là những người có quan hệ với chúng ta, trường học chúng ta mới xây nhiều nhất cũng chỉ là một cái thùng rỗng!

Tuy nói hiện giờ khu vực này đang quy hoạch, có lẽ ông có thể nói vài năm tới sẽ có một lượng lớn các gia đình vào ở, đến lúc đó chúng ta chỉ cần tuyên truyền thích đáng, sẽ có không ít người theo học, nhưng mà tôi nghĩ đó cũng là vài năm sau!

Việc làm ăn lâu dài như vậy nhà họ Hạ chúng tôi làm không ít, nhưng mà khu vực này tôi nghĩ có thể đầu tư vào những ngành sinh lợi tức thì, ví dụ như ngành ăn uống, quán bar.

Ông cũng biết ngành ăn uống này là ngành công nghiệp tiêu dùng cấp tốc, nếu giai đoạn đầu chúng ta quy hoạch thích đáng, tuyên truyền phù hợp, cộng thêm dịch vụ tốt, tôi nghĩ không khó tích lũy được một lượng khách hàng thân thuộc, như vậy so với xây dựng trường học sinh lợi càng nhiều!"

Hạ Minh Duệ chậm rãi nói, nói có đầu có đuôi, khí phách tôn quý tao nhã quanh thân không khỏi khiến cho ông Giang có chút kinh ngạc. Đây là cái cậu ba nhà họ Hạ vô năng mà bà Ôn nói sao?

Nhưng mà ông cẩn thận suy nghĩ, cân nhắc thiệt hơn, quả thật xây dựng trường học rủi ro quá nhiều, bên trong có rất nhiều nguyên nhân xấu. Huống chi bọn họ chưa từng có kinh nghiệm trong lĩnh vực giáo dục, ngược lại rất có tâm đắc đối với ngành dịch vụ ăn uống, có lẽ đây vẫn có thể xem là một phương án tốt.

Tựa hồ nhìn ra ông Giang đang do dự, con người thâm trầm như biển cả của Hạ Minh Duệ loé lên, tiếp tục chậm rãi nói.

"Ông Giang, ông lại nhìn phía bên này xem, nơi này gần vùng ngoại thành, mà nơi này là khu vực quy hoạch đầu tiên, do đó sẽ có một lượng lớn các hộ gia đình vào ở, mà chúng ta chọn khu vực này vừa khéo lại gần khu trung tâm, nếu xây trường học, tôi cảm thấy khả thi. Dù sao nơi này phát triển tương đối chậm, trường học vẫn không đủ, nếu chúng ta ở trong này xây một cụm trường học cũng không nhất định không thể được, nhưng mà ông Giang đã nghĩ qua chưa, thành lập một trường học cần nguồn nhân lực rất lớn. Huống hồ trường học chỉ là một ngành từ thiện, nếu như ông Giang tính thành lập một trường tư giành cho giới nhà giàu, chỉ dựa vào một mình ông Giang có đủ tài chính không?"

"Cho nên tôi mới muốn hợp tác với nhà họ Hạ!"

Ông Giang nhíu mi suy tư trong chốc lát mới cau mày trả lời, trên thực tế trong lòng ông đã dao động rồi.

"Chuyện này tôi biết, ý tôi là, chúng ta trước mắt cứ bắt đầu với nhà hàng và quán bar, sau khi sinh lời thì bắt đầu đầu tư vào trường học cũng không muộn. Ông xem khu vực này đất đai quy hoạch không ít, tôi nghĩ ở mảnh đất bị bỏ đi này xây một trường học, một nhà hàng, một quán rượu căn bản không phải việc gì khó!

Huống chi trường học lại cần phải đầu tư rất lớn, nơi này lại ở trung tâm, đầu tiên là giao thông tốt, tiếp đó lưu lượng người qua lại cũng nhiều!"

Hạ Minh Duệ nói xong cũng không thúc giục ông Giang, chỉ tao nhã nhấp cà phê, vô cùng nhàn nhã, giống như người vừa rồi nói những lời này không phải là anh.

"Chuyện này, anh Hạ nói quả thực cực kỳ khiến cho người ta phải suy nghĩ, việc này tôi cần phải về bàn bạc với những người liên quan một chút!"

"Chuyện này có thể!"

Hạ Minh Duệ cười nhạt một tiếng, quả nhiên là vô cùng đẹp trai, tao nhã sẵn có.

"Có điều, trước tiên anh Hạ có thể đem bản kế hoạch gốc trả lại cho tôi không? Tôi muốn trở về nghiên cứu kỹ hơn!"

Động tác uống cà phê của Hạ Minh Duệ ngừng lại, con người sắc bén khẽ dao động.

"Chuyện này, thật ngại quá, bản kế hoạch tôi không cẩn thận làm mất rồi. Nếu không như vậy đi, tôi trở về làm một bản kế hoạch nữa, cứ dựa theo quy hoạch tôi vừa nói khi nãy, nếu tương lai các ông không hài lòng, tổn thất này hoàn toàn do tôi chịu trách nhiệm!"

Hạ Minh Duệ đặt ly cà phê xuống, chạm vào bàn thủy tinh phát ra âm thanh giòn tan.

"Chuyện này, vậy cũng được!"

Ông Giang chần chờ một phen, sau đó đồng ý.

Sau cùng hai người chào tạm biệt, Hạ Minh Duệ nhìn theo ông Giang rồi đi, ý cười trên mặt cũng biến mất không thấy.

Lâm Thiển Y cái người phụ nữ chết tiệt, nếu không vì cô, anh có đến mức phải để lộ thực lực của chính mình không chứ? Xem ra có một số việc phải nắm vững mới tiến hành được.

Ông Giang vừa đi ra khỏi quán cà phê liền sốt ruột lấy điện thoại trong túi quần ra, bấm số của Ôn Uyển Thiến. Về chuyện hợp tác ông vốn đã bàn bạc xong xuôi với Hạ Trí Vũ, ai ngờ gặp Hạ Minh Duệ đột nhiên đề xuất một phương án mới, có điều ông cũng không dám quấy rầy chuyện tốt của Hạ Trí Vũ, vì thế bấm số gọi cho Ôn Uyển Thiến.

"Alo, chuyện gì vậy?"

Giọng nói Ôn Uyển Thiến nghe qua ôn hoà hữu lễ, ông Giang không khỏi hơi chút yên tâm.

"Bà Ôn, chuyện là vậy, vừa rồi cậu ba nhà họ Hạ nói bản kế hoạch vốn không thấy nữa, anh ấy..."

Ông Giang còn chưa nói xong lại bị Ôn Uyển Thiến ngắt lời.

"Ông nói cái gì? Ông Giang ông yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ cho ông một lời giải thích, cho dù Hạ Trí Vũ nhà tôi tạm thời không ở trong nước, tôi cũng sẽ mời Chủ tịch Hạ ra mặt."

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 208: Chết vẫn

"Bà Ôn, không phải, aizz. Bà Ôn?"

Ông Giang vẫn chưa nói được chút gì, bên kia Ôn Uyển Thiến đã cúp điện thoại trước.

"Cô, có chuyện gì mà lại tức giận như vậy?"

Mới vừa từ bên ngoài trở về, Ôn Hinh liền thấy Ôn Uyển Thiến tức giận như vậy, không khỏi dụi dãi nhắc nhở.

"Hừ, còn không phải là chuyện tốt của Hạ Minh Duệ ư!"

Ôn Uyển Thiến hừ thật mạnh, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với Hạ Minh Duệ.

"Anh Duệ, làm sao vậy?"

Ôn Hinh nghiêng đầu len lén quan sát sắc mặt Ôn Uyển Thiến, mà Ôn Uyển Thiến cũng chẳng kiếng dè Ôn Hinh.

"Anh Vũ của con trước khi đi có nhận một hạng mục lớn, không nghĩ tới Hạ Minh Duệ lại làm mất bản kế hoạch!"

"Hả? Không phải chứ?"

Về mặt Ôn Hinh không dám tin, cặp mắt to ngây thơ trong suốt khó hiểu chớp chớp.

"Anh Duệ sao có thể không cẩn thận như vậy? Đúng rồi cô, chuyện xảy ra lúc nào?"

"Là buổi sáng hôm nay!"

Ôn Uyển Thiến liếc xéo Ôn Hinh, trong mắt động lại một tia cười lạnh.

"Cô, có phải cô nghĩ sai rồi không? Buổi sáng nay con vẫn ở cùng một chỗ với anh Duệ. Bản kế hoạch làm sao lại do anh Duệ làm mất chứ? Trong này có phải có hiểu lầm gì không?"

"Hiểu lầm?"

Ôn Uyển Thiến cười lạnh.

"Đúng vậy! Lúc chúng con đi chỉ còn một mình Lâm Thiến Y ở trong phòng làm việc, cô xem có thể hay không là?"

Về sau Ôn Hinh cũng không nói ra miệng, nhưng Ôn Uyển Thiến là người thông minh, bà như thế nào có thể không rõ ý tứ trong lời nói của Ôn Hinh.

Ngay tại lúc hai người đang trầm tư, Hạ Minh Duệ từ bên ngoài trở về, Ôn Hinh từ xa đã thấy anh, trong giọng nói che giấu không được hưng phấn cùng vui mừng.

"Anh Duệ, anh về rồi?"

Ôn Hinh vui mừng chạy đến trước mặt Hạ Minh Duệ, vô cùng thân thiết kéo cánh tay anh.

"Dì!"

Hạ Minh Duệ đi tới trước mặt Ôn Uyển Thiên, trầm giọng gọi một tiếng.

"Uhm, đứng rồi Minh Duệ, vừa rồi ông Giang có nói con làm mất bản kế hoạch kia rồi hả?"

Hạ Minh Duệ nhường mảy tiếp tục đi về phía văn phòng, mà Ôn Hinh tự nhiên đi theo bên người anh. Về phần Ôn Uyển Thiên sau khi liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái cũng cất bước đi theo.

"Ừ, có lẽ là không cần thận để ở chỗ nào thôi, lát nữa tôi sẽ tìm tiếp!"

"Không phải chứ? Anh Duệ, rõ ràng không phải là lỗi của anh. Anh?"

Ôn Hinh bất mãn nói thầm, cô muốn nói tiếp chút gì đó, ba người đã đi vào trong văn phòng.

Ở đó, Lâm Thiên Y đang ngồi trên ghế tựa của Hạ Minh Duệ, sắp xếp hồ sơ trên bàn. Cô đối với việc làm mất bản kế hoạch vẫn luôn canh cánh trong lòng, vì thế sắp xếp mọi góc ngách có khả năng đặt hồ sơ trong văn phòng từng chút một. Đáng tiếc sắp xếp gần hai giờ đồng hồ mà một cọng lông của bản kế hoạch cũng không tìm thấy.

Đang lúc cô nhut chí, Hạ Minh Duệ đi đến. Lâm Thiên Y lập tức từ trên ghế đứng lên, về mặt có chút áy náy.

"Chuyện đó, thực xin lỗi, không phải em cố ý. Em cũng không biết bản kế hoạch đang êm đẹp để ở chỗ này làm sao có thể đột nhiên không thấy tăm hơi."

Lâm Thiên Y cúi đầu xuống, lông mi dài thỉnh thoảng chớp chớp, tỏ rõ tâm tình bất an của cô giờ phút này. Cô thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ, cô vẫn chưa quên lúc gọi điện thoại giọng nói người này âm trầm đông lạnh, hẳn sẽ không phát hỏa với cô chứ?

"Quả nhiên là cô làm mất, Tiểu Thiên sao cô có thể làm như vậy? Cô có biết tầm quan trọng của bản kế hoạch này hay không?"

"Ôn Hinh! Chuyện này không liên quan tới cô ấy!"

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn cái đầu cúi thấp, tay chân lung tung của Lâm Thiên Y, nghiêng đầu nặng nề quát Ôn Hinh một câu. Chỉ một câu liền khiến cho đôi mắt to xinh đẹp của Ôn Hinh tích tụ đầy nước.

Rõ ràng là lỗi của người phụ nữ này, vì sao anh Duệ lại che chở cho cô ta? Huống chi người phụ nữ này khi này vừa mới thừa nhận, vậy mà anh Duệ lại còn vì người phụ nữ này mà lớn tiếng với cô? Chuyện này đối với một người tâm cao khí ngạo như Ôn Hinh làm sao chịu được?

"Anh Duệ, anh..."

Ôn Hinh ngược cặp mắt to mênh mông nước, diêm dạm đáng yêu nhìn chằm chằm sùnn nặt tuấn mỹ mê người của Hạ Minh Duệ, trong lòng cảm xúc phức tạp, đồng thời một cổ ghen ghét nảy sinh trong lòng.

Lâm Thiên Y cô dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà chiếm lấy anh Duệ của cô?

"Minh Duệ, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, không phải là trò đùa! Nếu chỉ bị mất thì còn dễ nói, lỡ như rơi vào tay đối thủ cạnh tranh của chúng ta, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Nếu đã mắc lỗi thì nên chịu phạt, hơn nữa nhà họ Hạ chúng ta cũng không tha thứ cho kiểu nhân viên qua loa tắc trách như vậy. Con có biết nếu chúng ta mất hạng mục này tổn thất bao nhiêu không? Đây cũng không phải là chuyện làm ăn nhỏ mấy trăm vạn mấy ngàn vạn, đây chính là hạng mục trên triệu á!"

"Thực xin lỗi!"

Lâm Thiên Y cắn chặt cánh môi, hiện giờ ngoại trừ nói ba chữ này ra, cô rút cuộc tìm không thấy bất cứ lời nào. Dù sao chuyện này là do sơ suất của cô mà thành, nếu không phải chính mình giữa chừng bỏ đi, có lẽ sẽ không có người vào trộm đồ.

Nhưng mà tập đoàn Hạ thị luôn luôn quản lý nghiêm khắc, làm sao có thể có người trộm đồ chứ? Chẳng lẽ là nhân viên trong công ty?

Lâm Thiên Y trầm thấp nhận lỗi, chính mình không thể trốn tránh trách nhiệm, cô cũng không phải là một người làm traten bỏ trốn. Nếu trách nhiệm là của cô cô sẽ chịu, chỉ là số tiền lớn như vậy cô có thể chịu trách nhiệm được sao? Chỉ vì vốn vẹn một ngàn vạn, cô đã phải bán thân, huống chi bây giờ?

Lâm Thiên Y vừa muốn mở miệng xin từ chức liền bị giọng nói lãnh khốc của Hạ Minh Duệ cắt đứt.

"Dì, tôi nói chuyện này không liên quan gì tới Lâm Thiên Y, có thể là tôi không cẩn thận tưởng là giấy nháp nên đã vứt bỏ. Dì cũng biết tôi đối với mấy thứ này luôn không để ý cho lắm, về sau cô hồ sơ quan trọng gì nên nói trước với tôi một tiếng!"

Lâm Thiên Y kinh ngạc ngẩn đầu, không rõ Hạ Minh Duệ này làm sao có thể giúp bản thân đỡ lời. Bản kế hoạch kia rõ ràng trước đó cô thấy còn an ninh ở trên bàn, làm sao có thể như lời Hạ Minh Duệ nói, anh tưởng là giấy nháp mà vứt đi chứ?

Nhưng mà một tia hảo cảm cùng cảm kích vừa mới dâng lên trong lòng cô liền bị Hạ Minh Duệ phá rồi.

Lúc Lâm Thiên Y đang chuẩn bị nói gì đó, Hạ Minh Duệ đột nhiên đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, khẽ sát vào tai cô, giọng nói trầm thấp tà mị theo môi mỏng xinh đẹp của anh truyền ra.

"Đừng có nghĩ tới chạy trốn, cũng đừng nghĩ từ chức, em cũng đừng quên lúc trước em thiếu tiền anh còn chưa trả hết, lại thêm chuyện vừa rồi hơn triệu, đời này em cũng đừng nghĩ trả hết!"

Giọng nói lãnh khốc tà mị như ma ám quanh quẩn bên tai Lâm Thiên Y. Cô đã nói mà, tên khốn này sao lại đột nhiên tốt như vậy, hoá ra bắt quá cô thiếu nợ anh mà chưa trả thôi.

Lâm Thiên Y tự giễu cười, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn người đàn ông ở trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Em biết rồi!"

Mặc kệ người đàn ông này trong lòng nghĩ như thế nào, bây giờ anh giúp cô là không thể nghi ngờ.

"Minh Duệ, con có biết chính mình đang nói gì không hả? Nếu bản kế hoạch đó bị mất, chúng ta tổn thất nhiều như vậy, trách nhiệm này ai tới đảm đương?"

Ôn Uyển Thiên cực kỳ không đồng ý cách làm của Hạ Minh Duệ, bây giờ là cơ hội tốt nhất đuổi Lâm Thiên Y đi. Nếu không bà nhìn thấy mà chứng mất.

"Nếu do tôi làm mất, đương nhiên do tôi chịu trách nhiệm rồi!"

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt quét mắt nhìn Ôn Uyển Thiên, cái nhìn này mang ý tứ sâu xa.

"Con có nhiều tiền để bồi thường sao?"

Ôn Uyển Thiên khó thở, thái độ của anh là gì đây hả? Đã lừa cháy tới nơi rồi, anh lại còn có tâm tình ở trong này nói mát?

"Chuyện này không cần đi Ôn quan tâm rồi!"

"Con!"

Ôn Uyển Thiên hằm hừ trừng mắt nhìn Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn Hạ Minh Duệ, run run rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 209: Tự mình gánh vác

"Em ăn cơm trưa chưa?"

Cũng không để tâm tới Ôn Uyển Thiên, đôi mắt như những vì sao sáng của Hạ Minh Duệ thẳng tắp nhìn về phía Lâm Thiên Y.

"Em..."

Bản kế hoạch đã bị mất, cô làm gì còn có tâm tình ăn cơm?

"Anh dẫn em đi ăn cơm!"

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, vừa thấy biểu tình này của cô liền biết cô khẳng định chưa ăn cơm. Anh biết dạ dày của cô không tốt, không ăn cơm làm sao được?

Ôn Hinh đứng sau lưng bọn họ, nhìn Hạ Minh Duệ dịu dàng đối xử với người phụ nữ khác ngoài cô, trong mắt tựa hồ có một ngọn lửa cháy, hung hăng trừng mắt liếc Lâm Thiên Y một cái, sau đó mềm mỏng mở miệng.

"Anh Duệ..."

"Ôn Hinh, nếu chưa ăn thì đi cùng đi!"

Hạ Minh Duệ thô lỗ dắt cánh tay Lâm Thiển Y, sau đó liền đi ra ngoài.

Lâm Thiển Y bị anh dắt như vậy không được tự nhiên, toàn bộ cơ thể đều nghiêng về phía trước.

"Hạ Minh Duệ! Như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?"

Lâm Thiển Y một bên bị Hạ Minh Duệ kéo đi, một bên lo lắng hỏi.

"Không phải đã nói mọi chuyện để anh gánh vác rồi sao?"

Hạ Minh Duệ chợt dừng lại, sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm Lâm Thiển Y, ở trong lòng cô anh vô dụng vậy ư? Ngay cả chút chuyện này cũng không xử lý được?

Lâm Thiển Y bất ngờ không đề phòng, cái đầu liền đụng phải ngực Hạ Minh Duệ.

Tên khốn kiếp này, đột nhiên dừng lại tìm đường chết à! Không biết nói trước một tiếng sao?

Khoé mắt liếc thấy Ôn Hinh bên cạnh Hạ Minh Duệ vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm mình, ánh mắt Lâm Thiển Y sáng rõ. Không dám nhìn tới ánh mắt Hạ Minh Duệ, chỉ là buồn bực nói một câu.

"Không phải nói đi ăn cơm sao? Đi thôi!"

Hạ Minh Duệ thâm sâu liếc nhìn Lâm Thiển Y một cái, không lên tiếng, dẫn theo hai người tới một nhà hàng kiểu Trung Quốc.

Buổi chiều, Hạ Minh Duệ một mình ngồi trong văn phòng, nhớ lại sự việc. Trái lại Lâm Thiển Y mang vẻ mặt đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ rút cuộc đặt tài liệu trong tay xuống, bắt đầu nhìn cô một cái, trầm thấp mở miệng.

"Có việc?"

Lâm Thiển Y lo lắng, lại còn nghiêm túc nhìn Hạ Minh Duệ.

"Bản kế hoạch kia bị mất thật sự không có việc gì sao? Em nghĩ em vẫn nên..."

"Ngậm miệng!"

Hạ Minh Duệ giận quát một tiếng. Lâm Thiển Y nuốt từng ngụm nước bọt, đứng lúc đóng lại cái miệng kia, chỉ là sự lo lắng trong mắt không cách nào che giấu được.

Hạ Minh Duệ xoa xoa huyệt Thái Dương, có chút bắt đầu trầm giọng mở miệng.

"Anh nói chuyện này anh sẽ giải quyết, em chỉ cần làm tốt công việc của bản thân, không cần để ý tới chuyện này!"

"Ừm!"

Lâm Thiển Y ngượng ngùng lên tiếng, cô chỉ là muốn quan tâm một chút, nào nghĩ tới tên khốn kiếp này lại giống như hung thần ác sát sát nạt cô. Thật sự là lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú mà.

Ngày hôm sau, trong lúc Hạ Minh Duệ đang suy tư về vụ việc bản kế hoạch, nào biết Ôn Uyển Thiển cư nhiên nổi giận hùng dũng đẩy cửa văn phòng ra, đặt một chồng hồ sơ thật mạnh trước mặt anh.

Hạ Minh Duệ yên lặng cầm lấy hồ sơ Ôn Uyển Thiển quăng trên bàn, chậm rãi mở ra xem.

Chỉ là xem lướt qua vài lần, sắc mặt Hạ Minh Duệ liền đen lại.

Ông Giang kia lại cư nhiên cự tuyệt bản quy hoạch mới hôm đó anh nói. Nhưng đây không quan trọng, lại có một công ty khác trình bày một bản kế hoạch giống y đúc bản kế hoạch bị mất của bọn họ.

Hạ Minh Duệ nguy hiểm nheo mắt lại, dù thế nào cũng không có khả năng lại giống như đúc vậy? Đây rõ ràng là có người tới chỗ anh trộm đi bản kế hoạch. Rốt cuộc là ai lại lớn mật như vậy a? Có mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là cướp đoạt mồi ăn?

Mà công ty Tam Phong của ông Giang kia cư nhiên lại lựa chọn hợp tác cùng một công ty khác, công ty này không phải ai khác, mà chính là tập đoàn Tịch thị đạo gần đây đang phát triển.

"Cô, có chuyện gì rồi hả?"

Lúc này Ôn Hinh cũng chạy vào, dường như nhận thấy không khí có gì không đúng, không khỏi khẩn trương nhìn Hạ Minh Duệ.

"Con hỏi nó đó!"

Trong mắt Ôn Uyển Thiên đã sớm bùng lửa, lạnh lùng liếc Lâm Thiên Y một cái xong mới đưa mắt sang nhìn Hạ Minh Duệ. Nào biết Hạ Minh Duệ lại cười như không có gì, giống như toàn bộ chuyện quan trọng này đều không liên quan tới anh.

"Không phải là bị đoạt sao? Cướp về không phải là được rồi hả?"

"Cướp về? Con lấy cái gì mà cướp? Bản kế hoạch đều nằm trong tay người ta rồi!"

Ôn Uyển Thiên hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ, càng thêm bất mãn với anh. Cậu ấm vẫn hoàn cậu ấm, ‘một A Đầu leo không qua nổi tường’, so với Vũ Nhi nhà bà quả thực không thể đánh đồng.

"Chuyện này trách tôi sao? Đây là trách nhiệm của một mình tôi sao? Ờ?"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng ngược mắt, ánh mắt kia sắc bén như vậy, giống như tia nắng mặt trời rực rỡ, làm cho người ta không hiểu cảm thấy áp lực từ trong đáy lòng.

"Đừng quên, trong mắt các người tôi vốn là một thằng ăn chơi trác táng, bây giờ tạm thời giữ chức Tổng giám đốc, không phải là tôi tự nguyện. Hơn nữa không phải di hỗ trợ trông nom tôi sao? Trong công ty phát sinh loại chuyện này, bản kế hoạch bị trộm mất, thật sự là trách nhiệm của tôi sao?"

Tập đoàn Hạ thị của chúng ta có người tay chân không sạch sẽ, chỉ sợ là do anh hai quản lý không tốt đi?

Di cũng không nên nói đây đều là do lỗi của tôi, càng không cần nói vì sao trước kia lại chưa từng phát sinh loại sự việc này? Tôi vừa tới lại xảy ra loại việc như vậy. Hơn nữa tôi mới đảm nhận có hai ngày, tập đoàn nhà chúng ta đối với tôi mà nói một chút cũng không hiểu rõ. Di cứ như vậy chạy tới chất vấn tôi sợ là có chút gì đó không nói được chăng?"

Ôn Uyển Thiên bị Hạ Minh Duệ trôi chảy nói một phen, tức đến ngực phập phồng lên xuống. Tốt lắm cái tên Hạ Minh Duệ, không nghĩ tới anh như vậy mà rằng bén lười nhon, trước kia bà đúng thật là xem thường anh.

"Vô liêm sỉ! Con ở đây nói cái gì vậy? Con sai thì đó là lỗi của con. Con như vậy giống đàn ông sao? Ngay cả chịu trách nhiệm cũng không dám?"

Cũng không biết từ khi nào thì Hạ Tử Ngang xuất hiện tại cửa văn phòng, từ khi đem toàn quyền xử lý giao cho Hạ Trí Vũ, ông cũng không vào công ty một bước. Bởi vì đứa nhỏ Trí Vũ này đem chuyện công ty xử lý cực kỳ tốt, ông cơ bản liền không có gì phải để tâm.

Nhưng bây giờ thì sao? Vì chuyện gì mà đến tay đứa con trai út nhà ông liền làm cho người ta không thể dự liệu a?

"Được, là con sai, con cũng đã nói rồi, bất luận xảy ra chuyện gì, đều do một mình con gánh vác!"

Hạ Minh Duệ không chút yếu thế nhìn cha mình, với tính cách quật cường gần như cổ chấp của hai người, không ai chịu cúi đầu trước.

"Hạ Minh Duệ!"

Nhìn Hạ Minh Duệ bị người nhà của mình hiểu lầm như vậy, trong lòng cô rất không thoải mái, cô muốn thay anh giải thích. Nhưng mà cô vừa mới mở miệng liền đối mặt với tâm mắt không tốt của bốn người trong phòng.

Trong đó một ánh mắt là của Ôn Hinh, ánh mắt kia tràn ngập oán độc cùng khinh thường. Ánh mắt Ôn Hinh rõ ràng là nói vì người phụ nữ như cô anh Duệ mới bị hiểu lầm như vậy! Nhưng mà Ôn Hinh cũng không dám nói gì, bởi vì cô vừa muốn mở miệng liền gặp phải ánh mắt lạnh như băng của Hạ Minh Duệ, đành phải trút toàn bộ lửa giận lên người Lâm Thiên Y.

Ánh mắt Ôn Uyển Thiên cũng giống vậy, tràn ngập chán ghét cùng khinh thường, còn lại Hạ Tử Ngang thì nhìn cô với vẻ dăm chiêu.

Khiến cho Lâm Thiên Y khó xử chính là ánh mắt Hạ Minh Duệ, lạnh như một tảng băng, rõ ràng là trời đang nóng nhưng cô lại cảm thấy được cái lạnh của trời thu, lạnh lẽo.

Vì thế cô vừa tính mở miệng nói nhưng dưới ánh mắt lạnh như băng kia của Hạ Minh Duệ, nước miếng đồng thời nuốt xuống.

Nhưng mà nhìn bộ dạng hai cha con bọn họ, trong lòng cô thật sự khó chịu.

Có đôi khi cô cảm thấy cực kỳ mờ mịt! Hạ Minh Duệ vì sao phải giúp cô? Có đôi lúc cô cảm thấy kỳ thật anh cũng thích cô, nhưng mà loại cảm giác này khi nhìn thấy Ôn Hinh toàn bộ đều bị dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 210: Không giống nhau

Anh lần lượt cứu mình, giúp đỡ mình, trong lòng cô vừa cảm động lại bất đắc dĩ! Nhưng mà sau khi anh giúp cô lại nói ra những lời đáng giận như vậy, có lúc lại khiến cho cô khó xử. Càng không rõ trong lòng anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì, có đôi khi cô cũng cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi.

Cô nên tiếp tục yên lặng yêu anh như vậy ư? Nhưng mà ở cùng lâu ngày, cô càng cảm thấy nợ anh quá nhiều, giống như làm thế nào cũng không cách nào trả hết vậy.

"Một mình con gánh vác? Con có tiền sao? Con hiện tại ăn uống sinh hoạt đều nhờ vào nhà họ Hạ, con lấy cái gì tới gánh vác? Chỉ bằng tiếng tăm ăn chơi của mình sao?"

Hạ Tử Ngang vỗ mạnh xuống bàn, trong không khí toàn là tiếng rống lên với Hạ Minh Duệ, trong mắt tràn đầy ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật sự là làm bậy mà! Hạ Tử Ngang sao lại sinh ra một đứa con trai vô dụng như vậy!

"Không có!"

Hạ Minh Duệ mím môi, bên trong con ngươi đen nhánh thâm thúy là sóng ngầm âm u, làm cho người ta đoán không ra trong lòng anh nghĩ gì.

"Nếu không có, con tính làm thế nào mà trả?"

Hạ Minh Duệ thở dài một hơi, anh thật sự không muốn đối mặt với tình cảnh như vậy, thế nhưng người đối diện lại là cha mình, chẳng lẽ anh có thể động thủ thật sao?

"Ồ, ở đây con có một bản kế hoạch mới, con cảm thấy so với bản trước kia tốt hơn nhiều. Nếu mà ba tin tưởng con, hoàn toàn có thể ra giá cao để thu mua mảnh đất kia, để nhà họ Hạ chúng ta tự khai thác có lẽ sẽ càng tốt hơn!"

Hạ Minh Duệ rũ mắt xuống, giọng nói lạnh nhạt, vừa không lỗ mắng lại không nóng vội, ngược lại vô cùng trầm ổn.

Hạ Tử Ngang hồ nghi nhìn chằm chằm con trai mình, có vẻ như từ ngày đầu nhận thức anh, con trai nhà mình là cái dạng gì chẳng lẽ ông không biết sao? Bản kế hoạch mới? Không lẽ lại tính đánh lừa ông?

Nhưng mà nhìn vẻ mặt bình tĩnh lãnh khốc của con trai, Hạ Tử Ngang không khỏi ôn hoà mở miệng. Ông thật muốn nhìn xem anh có thể làm ra bản kế hoạch gì tốt, có thể để cho người làm cha như ông nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Được, vậy con đem bản kế hoạch mới lấy ra nhìn xem!"

Hạ Minh Duệ quay đầu thoáng nhìn qua Lâm Thiển Y đứng ở bên cạnh, Lâm Thiển Y bị Hạ Minh Duệ nhìn có chút không hiểu, đồng thời trong lòng càng thêm chột dạ cùng mờ mịt.

Nhìn cô làm gì? Lâm Thiển Y hồ nghi ở trong lòng âm thầm suy đoán, sáng sớm cô liền thấy Hạ Minh Duệ ở trên bàn đồ xoá xoá, sửa sửa gì đó. Cô cũng không biết anh đang làm gì, nhưng cô dám khẳng định, đó không phải là việc chỉnh lý lại bản kế hoạch mới.

"Thất thần ra đó làm gì? Vẫn còn không mau lấy ra? Loại chuyện này cũng phải che giấu ư?"

Nhìn Lâm Thiển Y lạng người như khúc gỗ đứng ở đó, Hạ Minh Duệ bất mãn, khoé mắt xéch lên, gọi lên một độ cung lạnh lùng.

"Cái? Cái gì?"

Lâm Thiển Y ngơ ngác nhìn sùn mặt anh tuấn của Hạ Minh Duệ, vẻ mặt mê mang. Bày trò gì đây a?

Tên khốn này có phải bị cha mình răn dạy vài câu, đầu óc mơ màng, không bình thường không hả? Cô như thế nào lại cảm thấy quái dị như vậy?

Hạ Minh Duệ tức giận trừng mắt nhìn Lâm Thiển Y một cái, không kiên nhẫn mở miệng.

"Bình thường thì rất lạnh lợi, sao lúc quan trọng như vậy liền ngốc ra hả? Chẳng lẽ em quên sáng sớm em đã đưa cho anh một bản kế hoạch mới sao, bị anh tiện tay ném ở trên bàn? Vẫn còn không mau đi lấy? Chẳng lẽ muốn anh tự mình đi?"

"Hả? Ừ!"

Lâm Thiển Y bị Hạ Minh Duệ trừng mắt như vậy, trợn mắt há hốc mồm, sau đó lại nhìn cặp mắt đẹp dài của Hạ Minh Duệ yên lặng chớp chớp nhìn cô, nhất thời cúi đầu, vô cùng chột dạ giống như con dâu nhỏ đi tới bàn làm việc của Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiển Y không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, đây rõ ràng không phải do cô làm, chẳng lẽ đây chính là do Hạ Minh Duệ làm? Nhưng mà vì sao lại phải nói là do cô chứ?



Lâm Thiện Y nghĩ mãi không xong, như cũ quy củ đem bản kế hoạch kia đưa tới tay Hạ Minh Duệ.

Chỉ thấy Hạ Minh Duệ đưa ngón tay dài nhỏ trắng nõn ra, động tác vô cùng tao nhã cao quý, nhàn nhạt nhận lấy bản kế hoạch trong tay cô. Đầu ngón tay anh thuận tiện xẹt qua ngón tay chính mình, mang theo một trận tê tê dại dại, mặt Lâm Thiện Y ửng hồng, trong lòng lại thầm mắng.

Tên khốn này, không đứng đắn chút nào!

Trái lại, Ôn Hinh đứng đối diện hai người nhìn thấy hết thấy ở trong mắt, đôi má đã từng tỉnh xảo như búp bê vì phần nộ mà ửng hồng, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Thiện Y.

“Ừ, là cái này!”

Hạ Minh Duệ không để ý lắm đem bản kế hoạch trong tay thả về phía cha mình, xem như xong việc. Bộ dáng cả lơ phất phơ kia làm cho Hạ Từ Ngang càng tức giận.

Nhưng mà nhìn thấy con trai vứt bản kế hoạch qua cũng khiến ông có chút kinh ngạc, không khỏi quét mắt nhìn sang Lâm Thiện Y với sắc mặt bình tĩnh nhưng kỳ thực trong lòng lại nổi sóng to gió lớn. Sau đó lại kỳ quái nhìn chăm chăm về mặt trấn định tự nhiên của Hạ Minh Duệ.

Hạ Từ Ngang đặt bản kế hoạch trong tay, chỉ nhìn thoáng qua liền hơi hơi kinh ngạc.

Có điều càng xem trong mắt càng nhiều sự ngạc nhiên.

Tuyệt đối là tốt hơn cả tưởng tượng, bản quy hoạch này hoàn toàn phá vỡ bản trước đó, ngược lại rất lớn mật, rất nổi bật.

Hạ Từ Ngang không khỏi neho mắt, siết sao đánh giá Lâm Thiện Y một lần nữa. Mặc dù không quản lý việc công ty nhưng đối với người xuất hiện bên cạnh con trai ông ông vẫn biết, Đối với Lâm Thiện Y ông hiểu rõ, cũng đã cho người điều tra cô một phen.

Lâm Thiện Y từng ở tại chi nhánh kia của tập đoàn Hạ thị làm một nhân viên văn thư nho nhỏ, ở trong đại học lại học chuyên ngành thiết kế, làm sao có thể nghĩ ra một bản kế hoạch hoàn mỹ như vậy?

Ánh mắt hồ nghi của Hạ Từ Ngang không ngừng đánh giá Lâm Thiện Y, có thể là bởi vì chợt dạ, Lâm Thiện Y vẫn cúi đầu, an phận thủ thường đứng ở một bên, sợi tóc rơi xuống che đi nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Hạ Từ Ngang có vẻ dăm chiêu, sau đó đưa mắt nhìn sang đứa con trai mà bản thân ông không làm sao coi trọng được.

Giờ phút này ánh mắt Hạ Minh Duệ lười nhác, phóng đảng không kiểm chế được, lưu manh nhìn Lâm Thiện Y đang cúi đầu, trong mắt như cười như không, chỉ là đáy mắt tối đen thâm thúy chớp loé rồi biến mất lại vừa vắn đề cho Hạ Từ Ngang bắt được.

Có lẽ đứa con trai này của ông cũng không phải tồi tệ như trong tưởng tượng của ông vậy. Chỉ là Tứ Nhi quá mức ưu tú, mà anh lại thích anh trai mình như vậy, cho nên cam nguyện làm một tên ăn chơi trác táng chăng?

Hạ Từ Ngang có vẻ dăm chiêu nhớ lại.

Sau đó giờ bản kế hoạch trong tay về phía Hạ Minh Duệ, giọng nói đậm mạc mang theo hơi thở uy nghiêm của cấp trên.

"Con xác định đây là do thư ký của con làm?"

"Đương nhiên!"

Hạ Minh Duệ không chút do dự, lời kéo Lâm Thiện Y ở một bên qua, một tay nắm bờ vai cô, cầm ngẩng cao, tựa hồ vì Lâm Thiện Y ưu tú mà kiêu ngạo không thôi.

"Bản kế hoạch mới này ba cực kỳ hài lòng, cho nên ba đồng ý với đề nghị vừa rồi của con. Ba sẽ ra giá gấp đôi so với công ty Tam Phong để thu mua mảnh đất này, nếu bản kế hoạch là do các con làm, như vậy chuyện này liền giao cho con toàn quyền xử lý!"

"Ba nó? Làm như vậy có phải hơi qua loa không?"

Nghe Hạ Từ Ngang nói muốn đem chuyện này giao cho Hạ Minh Duệ toàn quyền xử lý, dung nhan mỹ lệ được bảo dưỡng thích đáng của bà lập tức xuất hiện sự lo lắng cùng tàn nhẫn không dễ dàng phát giác. Xem ra bà đã coi thường Hạ Minh Duệ rồi.

"Chính bà xem đi!"

Hạ Từ Ngang đưa bản kế hoạch cho Ôn Uyển Thiển. Ôn Uyển Thiển nhìn Hạ Từ Ngang liếc mắt một cái, bất an nhận lấy bản kế hoạch. Chờ bà xem xong liền cắn chặt môi, nhìn bóng dáng Hạ Từ Ngang rời đi, không khỏi đem bản kế hoạch này đưa cho Ôn Hinh, sau đó nhấc váy vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 211: Ôn hình mang thai

Ôn Hình xem xong bản kế hoạch, oán hận trừng mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, ánh mắt lúc nhìn về phía Hạ Minh Duệ lại xinh đẹp đáng yêu.

"Anh Duệ, hôm nay Ôn Hình thấy không thoải mái, có thể xin phép nghỉ được không?"

"Ôn Hình em bị sao vậy? Có chỗ nào thấy không thoải mái ư?"

Hạ Minh Duệ buông bàn tay đang ôm vai Lâm Thiên Y ra, ngược lại đi tới bên người Ôn Hình, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá lại một lần, không phát hiện điều gì bất thường, mới quan tâm mở miệng.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là hơi mệt chút thôi, muốn về nhà nghỉ ngơi một chút!"

Ôn Hình đắm đuối đưa tình nhìn Hạ Minh Duệ, hoàn toàn xem nhẹ Lâm Thiên Y đang đứng ở một bên.

"Được rồi, để anh đưa em về!"

"Cảm ơn anh Duệ!"

Lâm Thiên Y không chú ý tới ánh mắt âm ngoan khi Ôn Hình kéo Hạ Minh Duệ ra ngoài.

Lâm Thiên Y, chờ xem, tôi sẽ không để cho cô dễ chịu!

Đảo mắt đã qua vài ngày, Hạ Trí Vũ cùng Hoa Tiểu Mạn trở về sau tuần trăng mật.

Điều này cũng đại biểu cho việc Hạ Minh Duệ không tiếp tục giữ vị trí Tổng giám đốc nữa, có điều chính bản thân Hạ Minh Duệ thấy không sao cả, vốn anh cũng chẳng thèm.

Trái lại vừa về đến, Hoa Tiểu Mạn liền ngao mạn tìm tới Lâm Thiên Y.

Trong phòng vệ sinh, Hoa Tiểu Mạn cản đường Lâm Thiên Y, trên mặt tràn đầy xuân phong đắc ý.

Lâm Thiên Y đứng lại, xoay người, trong veo mà lạnh lùng nhìn Hoa Tiểu Mạn, khoé miệng nhếch lên, có chút lạnh lùng chế giễu.

"Thế nào? Có việc gì? Vợ ngài Tổng giám đốc?"

Lâm Thiên Y cắn răng nhấn mạnh năm chữ ‘Vợ ngài Tổng giám đốc’.

Hoa Tiểu Mạn đắc ý nâng cằm, hai tay ôm ngực, nghiễm nhiên là bộ dạng một bà chủ vênh váo.

"Lâm Thiên Y, tôi khuyên cô nên thức thời, mau chóng rời đi. Nếu không tôi sẽ để cho cô biết cái gì gọi là hối hận!"

Hoa Tiểu Mạn cắn răng, sâu trầm uy hiếp, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp chột loé lên sự âm ngoan.

"Ồ? Khiến tôi hối hận như thế nào vậy? Chỉ bằng việc cô phá thai trước khi kết hôn sao?"

Lâm Thiên Y khinh thường nhếch môi, người phụ nữ này bị ngốc sao?

"Cô nói cái gì?"

Hoa Tiểu Mạn trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin, oán độc nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, giờ tay lên liền muốn cho Lâm Thiên Y một bạt tay nhưng lại bị Lâm Thiên Y tay mắt lạnh lẽo bắt được.

"Còn muốn dùng chiêu này? Đã dùng nhiều lần rồi có biết không?"

Tay Lâm Thiên Y siết chặt tay Hoa Tiểu Mạn, cô thành công thấy vẻ mặt Hoa Tiểu Mạn vặn vẹo vì đau.

Chột Lâm Thiên Y kè sát má Hoa Tiểu Mạn, hơi thở như lan, như cười như không.

"Có điều tôi ngược lại rất tò mò, tuy nói phụ nữ thời nay đều cực kỳ coi mở, có phải là lần đầu tiên hay không cũng không quan trọng gì mấy, nhưng chẳng lẽ lạnh lùng ôn trọng như Hạ Trí Vũ cũng không thêm đề ý? Hay nên nói là..."

Lâm Thiên Y kéo dài âm cuối, nâng cao ngữ điệu. Hoa Tiểu Mạn hồn hên thở phì phì, chỉ có thể oán hận nhìn cô chằm chằm.

"A, a, mắt trừng lớn như vậy làm gì? Tôi cũng không phải là đàn ông, sẽ không biết thương xót đâu!"

Lâm Thiên Y lập tức buông lỏng tay Hoa Tiểu Mạn ra, hừ một tiếng.

"Về sau còn trêu chọc tôi, vậy thì đừng trách miệng tôi lỗ lòi, nói ra chuyện gì đó không nên nói, tới lúc đó..."

Câu nói kế tiếp Lâm Thiên Y cũng không hoàn toàn nói hết, nhưng mà nghĩ đến Hoa Tiểu Mạn có thể hiểu rõ ý tứ của cô.

Sau khi Lâm Thiên Y ngênh ngang rời đi, đôi mắt Hoa Tiểu Mạn che kín tơ máu, gắt gao cắn môi. Cô nhất định phải đuổi người phụ nữ kia đi, nếu không thì cuộc sống sau này của cô sẽ khó khăn đây! Thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được.

Trong mắt Hạ Trí Vũ, Hoa Tiểu Mạn cô là một người phụ nữ hoàn mỹ không tỳ vết, cô không cho phép bất luận kẻ nào tới phá hoại tình cảm của chính mình, người nào cũng không được.

Lâm Thiên Y từ trong phòng vệ sinh đi ra, đi thẳng tới văn phòng Hạ Trí Vũ. Một thời gian không gặp, Hạ Trí Vũ tựa hồ càng thêm thành thực nội liễm, nguyên nhân là vì Hoa Tiểu Mạn sao?

Lâm Thiên Y tự giấu cười, khẽ cúi đầu hỏi.

"Sếp Hạ, có chuyện gì cần phân phó không?"

"Ồ, tạm thời không có việc gì, nếu có tôi sẽ gọi cô!"

Hạ Trí Vũ đưa ánh mắt cổ quái quét Lâm Thiên Y một cái, khoé môi nhếch lên nụ cười tà. Dường như nhìn ra Lâm Thiên Y tận lực duy trì khoảng cách với anh, không khỏi rời khỏi ghế của mình, bước đi thong thả đến trước mặt Lâm Thiên Y.

"Nghe nói bản kế hoạch kia là kiệt tác của cô? Thật không nghĩ tới thư ký Lâm còn có chút tài cán này, tôi thấy để cô làm thư ký có phải có chút không biết trọng nhân tài không?"

Hơi thở ảm áp của người đàn ông phun trên mặt Lâm Thiên Y. Lâm Thiên Y không khỏi yên lặng lui về sau một bước, không trả lời Hạ Trí Vũ, chỉ nhàn nhạt lên tiếng nhắc nhở.

"Vừa rồi tôi đi rửa tay có gặp Hoa Tiểu Mạn, có lẽ cô ấy rất nhanh sẽ tới!"

"Ha ha..."

Hạ Trí Vũ nhẹ nhàng cười, thích thú nhìn Lâm Thiên Y chăm chú, sau đó lui về chỗ ngồi của mình, ánh mắt sâu xa gọn sóng.

Nói thật ra, anh không quá tin tưởng bản kế hoạch kia do Lâm Thiên Y làm ra.

Chẳng lẽ cái đứa em trai kia của anh vài năm nay đều giả ngây giả dại? Thật ra không hề ngu ngốc?

Có điều cho dù nó đúng thật là vậy, nó có thể đoạt lại vị trí Tổng giám đốc của anh ư? Dù sao nó đã bỏ đi ba năm, ba năm này đủ để anh không chế chặt chẽ một số cổ đông trong công ty. Nhưng mà anh căn bản không nghĩ tới, chỉ là một tập đoàn Hạ thị, Hạ Minh Duệ thật ra không để vào mắt.

Anh muốn cho tới bây giờ không chỉ đơn thuần là tập đoàn Hạ thị, có chút nợ nần sớm hay muộn đều phải trả. Bây giờ anh trở về là muốn cho người một chút ngạc nhiên.

Quả nhiên không bao lâu, Hoa Tiểu Mạn mang đôi giày cao gót 10 phân thướt tha uyển chuyển đi đến. Lúc đi ngang qua người Lâm Thiên Y, hung hăng quét mắt nhìn cô một cái.

"Anh yêu, người ta nhớ anh muốn chết!"

Hoa Tiểu Mạn lập tức đi tới bên người Hạ Trí Vũ, ôm cổ anh, lười biếng làm nũng.

"Ha ha, mới xa nhau một chút thôi mà!"

Hạ Trí Vũ cười hề hề nhìn cô, một đôi tay không khách khí di chuyển tới chỗ nào đó trên người Hoa Tiểu Mạn nheo nheo, rúc lấy tiếng hờn dỗi của Hoa Tiểu Mạn.

Lâm Thiên Y cực kỳ tự giác dời tầm mắt, khoé môi nhếch lên ý cười trào phúng. Cô đây một người còn đang sống sờ sờ trước mắt, có cần không coi ai ra gì vậy không chứ?

Có điều Lâm Thiên Y cực kỳ thức thời đi ra ngoài, không đi quấy nhiễu nồng tình mật ý của hai người bọn họ.

Mấy ngày nay, Ôn Hình luôn cảm thấy thân thể không quá thoải mái, cực kỳ dễ dàng mệt mỏi, thường xuyên buồn ngủ, có đôi khi sẽ có cảm giác buồn nôn. Điều này khiến cho cô có chút lo lắng.

Nhưng mà tình huống này cô không có nói cho Hạ Minh Duệ biết, nếu là trước đây cho dù bị một chút bệnh vặt cô đã sớm tìm Hạ Minh Duệ làm nũng rồi.

Sáng sớm Ôn Hinh liền xin Hạ Minh Duệ nghỉ phép, một mình lái xe tới bệnh viện.

Thời điểm kiểm tra xong trở ra, sắc mặt Ôn Hinh trắng bệch. Mang thai, cô thế mà đã có thai một tháng rồi.

Ôn Hinh che miệng, kinh ngạc nói không ra lời, trong bụng lại là một chuyện động trời.

Đứa bé này tuyệt đối không có khả năng là của Hạ Minh Duệ. Tính tính thời gian, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của Ôn Hinh có chút trắng bệch.

Cô lớn như vậy, đều vẫn giữ mình trong sạch, duy nhất một lần trượt chân chính là ngày đó khi Hạ Minh Tứ chết, cô cùng một người đàn ông xa lạ đã xảy ra quan hệ.

Mà trong ba năm ở nước ngoài, cô cùng người đàn ông này trong lúc đó cũng có quan hệ không rõ.

Nhưng mà bây giờ? Cô phải làm sao bây giờ?

Ôn Hinh từ trong bệnh viện đi ra, một bàn tay chống lên cây đại thụ ở một bên, vẻ mặt biến đổi không ngừng

"Ôn Hinh?"

Giọng nói ôn hoà quen thuộc từ phía sau truyền đến, Ôn Hinh giật mình, không khỏi chậm chậm xoay người lại, trên mặt vẫn là thần sắc trắng xanh. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vốn dĩ trong suốt, giờ đây lại là một vẻ ưu thương không che giấu được.

"Ôn Hinh? Làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 212: Chuẩn bị động thủ

Về mặt Thẩm Phi Phàm dịu dàng, vừa khéo hôm nay anh có việc phải tới bệnh viện một chuyến, không nghĩ tới lại gặp Ôn Hinh ở chỗ này.

Ôn Hinh rũ mắt xuống, che đi sự kinh hoàng chớp loé rồi biến mất trong mắt. Cô ép buộc bản thân duy trì sự trấn định.

"Tôi không sao!"

Nói xong liền xoay người rời đi, lại bị Thẩm Phi Phàm từ sau kéo tay lại.

"Ôn Hinh, nói cho anh biết, có phải em bệnh rồi không? Viện trưởng ở đây là bạn anh, em có chỗ nào không thoải mái, anh dẫn em vào kiểm tra!"

"Không cần!"

Ôn Hinh lạnh lùng nói xong, liền vươn bàn tay còn lại muốn đẩy cánh tay Thẩm Phi Phàm ra. Sau này cô không muốn có thêm bất kỳ quan hệ gì với Thẩm Phi Phàm, càng không thể để cho Thẩm Phi Phàm biết cô mang thai, hơn nữa lại còn là con của anh.

Nhìn biểu hiện của Ôn Hinh như không cho ai tới gần, đôi mắt âm áp của Thẩm Phi Phàm thoáng hiện sự ảm đạm, anh chậm rãi buông lỏng tay Ôn Hinh.

"Anh đưa em đi?"

"Không cần đâu!"

Ôn Hinh lạnh lùng nói xong, nhìn cũng không nhìn Thẩm Phi Phàm một cái, tự nhiên xoay người bỏ đi, chỉ để lại cho Thẩm Phi Phàm một bóng lưng lao đảo lạnh lùng mà lại kiên cường.

Thẩm Phi Phàm vẫn si ngốc nhìn về hướng Ôn Hinh rời đi, thần thờ thật lâu. Mãi đến khi bóng dáng Ôn Hinh hoàn toàn chìm vào trong dòng người, anh mới buồn bã thu hồi tầm mắt chính mình.

Ngày này Ôn Hinh không có đi làm, mà xin phép nghỉ.

Hạ Minh Duệ đã ra giá cao gấp đôi so với đối phương để mua mảnh đất kia, thêm một thời gian nữa là bắt đầu khởi công xây dựng rồi.

Nhìn Hạ Minh Duệ tựa hồ rất được Hạ Tử Ngang yêu thích, đôi mắt Ôn Uyển Thiên đã sớm biến sắc. Không nghĩ tới tên nhóc kia cư nhiên còn có ngày xoay mình, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của bà.

Có điều trải qua chuyện này, bà cũng càng cảm thấy Hạ Minh Duệ tiềm ẩn uy hiếp. Có lẽ trước kia bọn họ đều bị anh lừa, chỉ sợ tên nhóc này không dễ đối phó như vậy.

Trong văn phòng Hạ Trí Vũ, im ắng, không khí có chút ngưng trọng. Cửa phòng bị khoá trái ở bên trong, giờ phút này Ôn Uyển Thiên đang đứng đối diện với Hạ Trí Vũ, sắc mặt tương đối không tốt.

Sắc mặt Hạ Trí Vũ cũng không khá hơn chút nào, gất gao cau mày, cây bút nắm trong tay không ngừng gõ lên mặt bàn.

Giọng nói nặng nề tựa hồ gõ vào đáy lòng người, làm cho người ta sinh ra chút bất an.

"Chuyện này con thấy thế nào?"

Ôn Uyển Thiên nhìn con trai, trong mắt đều là lo lắng.

"Mẹ, trước kia chúng ta có phải quá coi thường Hạ Minh Duệ rồi không? Nó căn bản không phải như nó biểu hiện ra bên ngoài như vậy, một cậu ấm? Rõ ràng là sói đội lốt cừu!"

Hạ Trí Vũ ngẩng đầu, thâm trầm nhìn chằm chằm mẹ mình, ánh mắt loé ra bất định.

"Cũng không phải sao, chúng ta trước kia đều đã xem thường nó, hiện tại thì tốt rồi, tên nhóc này chẳng những không rơi vào bẫy, ngược lại trong hoạ có phúc. Mảnh đất kia đúng là một cái cây rụng tiền, bản kế hoạch của nó con cũng xem qua, nếu xây dựng tốt, có thể kiếm khối lợi nhuận!"

Hai tay Ôn Uyển Thiên để ở trước ngực, ánh mắt không còn sự ôn hoà của ngày xưa, ngược lại tràn ngập âm trầm tàn nhẫn.

"Con nói xem lần này nó trở về có phải là nhằm vào chúng ta?"

Hạ Trí Vũ nghĩ nghĩ, trong lòng chợt có chút bất an, nhưng rất nhanh sau đó đã trấn định lại. Anh tự nhận chính mình có năng lực cùng thủ đoạn, sẽ không thua kém Hạ Minh Duệ chút nào. Huống chi nó ở nhà họ Hạ căn bản là không có chút thế lực nào, muốn đấu với anh, dường như không dễ.

"Con nói xem chuyện chúng ta làm 3 năm trước đây bị nó phát hiện rồi sao?"

Sắc mặt Ôn Uyển Thiên cũng có chút khó coi, bà sờ sờ cánh tay mình, xoa xoa khuôn mặt đột nhiên nổi da gà, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Sau một lúc lâu, Ôn Uyển Thiên cắn chặt răng.

"Con trai, đêm dài lắm mộng, mẹ thấy chúng ta vẫn nên mau chóng đoạt lấy toàn quyền quản lý công ty, như vậy mới chắc chắn. Nếu không mẹ sợ có một ngày Hạ Minh Duệ thật sự chiếm được ưu ái từ Hạ Tử Ngang, chiếm lấy vị trí vốn nên là của chúng ta."

"Mẹ, con sẽ hành động nhanh hơn."

"Ừ, phía Hạ Minh Duệ nên phái người lưu ý một chút, nếu thật không được, chúng ta liền tái diễn sự kiện 3 năm trước đây!"

Nói xong Ôn Uyển Thiên liền làm một động tác cắt cổ, trong mắt tràn đầy tàn nhẫn.

Trong văn phòng Hạ Minh Duệ, giờ phút này cực kỳ an tĩnh, ánh mặt trời xuyên thấu qua khung cửa sổ lá sách, tạo nên một mảng màu bạc trên sàn nhà màu trắng.

Hạ Minh Duệ đang ngồi trên ghế đong đưa, thành thói lác lư hai chân, trên mặt một mảnh lạnh băng, di động để ở trên tai, hiển nhiên đang nói chuyện với người nào đó.

"Lộ Phi, chuẩn bị động thủ thôi!"

"Ồ, tớ còn tưởng rằng cậu tính thêm vài năm nữa mới động thủ, thế nào, chờ không kịp rồi hả?"

Giọng nói Lộ Phi không hề hoảng, kéo dài quá khiến người ta rất muốn đập cho một phát, hung hăng đánh cho một trận.

"Cậu ngứa da rồi hả? Kiểm chế lại chút cho tớ đi!"

Hạ Minh Duệ khẽ nghiêng người, nhếch mày, khoé môi hơi nhếch lộ ra một nụ cười lạnh.

"Sao có thể chứ, yên tâm đi, khoảng thời gian này tớ sẽ để cho mỗi làm ăn nào của nhà họ Hạ cũng không thành. À, Duệ, tớ có chuyện muốn hỏi cậu!"

"Chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ lười biếng thay đổi tư thế, duỗi vai, hơi hơi hít thở lại.

"Cậu xác định tập đoàn Tịch thị kia cùng nhà họ Hạ chưa từng quen biết?"

Lộ Phi kỳ quái hỏi.

"Tịch thị?"

Hạ Minh Duệ nhíu mày, anh thật sự không biết nhà họ Hạ cùng Tịch thị có liên quan gì. Trước kia Lộ Phi cũng đề cập qua chuyện này, anh không để trong lòng, xem ra vẫn phải điều tra một chút.

Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, xoa xoa chiếc cằm gọi cảm, ánh mắt thâm thúy như biển, sáng chói như sao.

Anh nên xử trí hai mẹ con Hạ Trí Vũ như thế nào a?

Có đôi khi anh cũng cực kỳ mờ mịt, bọn họ không phải người thân sao? Cho dù Ôn Uyển Thiên cùng anh không có bất kỳ mối quan hệ huyết thống nào, nhưng còn Hạ Trí Vũ? Chẳng lẽ tiền tài, địa vị thật sự quan trọng đến vậy ư?

Quan trọng tới mức bọn họ bỏ đi tình thân, hạ độc thủ với anh và anh cả?

Đáng thương cho anh cả của anh dùng chút sức lực cuối cùng liều mạng đưa anh ra ngoài, nếu không thì kết cục của anh cũng giống như Hạ Minh Tứ vậy, cùng với chiếc xe bị nổ tung kia tan thành mây khói.

Mối hận khắc cốt lúc đó làm sao anh có thể quên? Anh làm sao có thể nhìn những thứ vốn nên là của anh cả lại rơi vào trong tay hai mẹ con đáng giận kia?

Chỉ là không biết nếu cha anh biết được đứa con trai mà ông đặc ý nhất lại bị người phụ nữ cùng đứa con trai ông yêu thương nhất huỷ hoại sẽ có cảm tưởng gì?

Mùa hè sắp kết thúc, ánh mặt trời buổi trưa tuy gay gắt nhưng không giống như vào lúc vào hè khiến tâm tình con người phiền não.

Hạ Minh Duệ nhìn mây trôi trên bầu trời, chậm rãi rơi vào trầm tư.

Mất thấy liền đến giữa trưa, Lâm Thiên Y liền chuẩn bị ra ngoài ăn cơm. Mới ra tới cửa thang lầu liền thấy được bóng dáng quen thuộc đang dựa trên tường kia.

"Hi, người đẹp!"

Lâm Thiên Y ngẩn ra, tức giận trừng lớn mắt.

"Tôi còn tưởng rằng anh ở nhà móc meo rồi, không nghĩ tới lại nhanh khoẻ như vậy!"

Nhưng mà Lâm Thiên Y càng nghĩ càng thấy không thích hợp, rõ ràng ngày hôm qua nhìn cái tên này còn quần băng vải đầy người, bộ dáng thê thảm không sống được, như thế nào hôm nay liền nhảy tung tung rồi hả? Người này thế mà lại dám lừa gạt cô?

Đôi mắt to trắng đen rõ ràng của Lâm Thiên Y trợn lên, giận trừng mắt nhìn Mộc Nam, tay không chút khách khí liền cốc đầu anh một cái.

Hừ! Người này cao như vậy làm gì chứ? Hại cô muốn đánh người còn phải nhón chân.

"Đau!"

Đối với hành vi bạo lực của Lâm Thiên Y, Mộc Nam cũng không có tránh né, chỉ ôm cổ kêu đau, đôi mắt đào hoa xinh đẹp vô cùng điềm đạm đáng yêu.

Lâm Thiên Y trong lòng ghê tởm, tên này còn biết làm bộ, không hổ là người nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 213: Cực phẩm

"Nói anh đó còn giả bộ!"

Lâm Thiên Y không khách khí lại cốc đầu, chỉ thấy Mộc Nam tay chân luống cuống, một hồi thì che chỗ này một hồi lại che chỗ kia, làm gì còn phong

thái của một ngôi sao lớn nên có chứ. Hiện tại Mộc Nam hoàn toàn là một người bình thường.

Khi mọi thứ dừng lại, Mộc Nam mím môi về mặt uỷ khuất, đôi mắt hoa đào tràn đầy ai oán.

Lâm Thiển Y chịu không nổi quay đầu đi chỗ khác, cô có thể lý giải đây là anh đang quyến rũ cô sao? Cô sẽ không vì sắc tướng của anh mà khom lưng. Chuyện này quan hệ đến vấn đề đạo đức của một người nha.

Lâm Thiển Y miễn cưỡng liếc Mộc Nam một cái, hí mắt.

"Thế nào? Xem ra là anh bệnh quá nhẹ nhỉ? Chẳng thế thì sao lại vồn vã chạy tới đây làm thần giữ cửa hả?"

Hai tay Lâm Thiển Y lồng vào nhau, các đốt ngón tay kêu 'răng rắc'.

Mộc Nam cẩn thận nhìn cô một cái, bất đắc dĩ lắc đầu. Không có sự điềm đạm đáng yêu lúc trước, ngược lại cả mặt ung dung như vậy!

"Em như vậy là không được! Em thô lỗ đã lắm như vậy, một chút dịu dàng cũng không có, làm sao có thể để cho đàn ông thích em chứ?"

Mộc Nam nói một hơi xong, trong nháy mắt cửa thang máy mở ra lập tức chui tọt vào trong như con cá chạch.

Lâm Thiển Y muốn đánh người lại không có chỗ phát tiết, chỉ có thể oán hận đá vách tường.

Mộc Nam anh giỏi lắm, món nợ này bà đây nhớ kỹ, chúng ta về sau chờ xem!

Mộc Nam đi thẳng lên lầu, đến trước cửa phòng Hạ Trí Vũ, anh trực tiếp gõ cửa.

"Vào đi!"

Giọng nói bá đạo từ tính vang lên, Mộc Nam nghe thấy đẩy cửa vào.

Bởi vì đã tới giờ nghỉ trưa, Hạ Trí Vũ đang thu xếp này nọ, khi thấy Mộc Nam đi vào anh nở một nụ cười khách khí. Dù sao Mộc Nam đúng là một cái cây rụng tiền, không thể thất lễ được.

"Có việc gì?"

"Thế nào, không có việc thì không thể tới gặp anh sao? Tổng giám đốc Hạ của chúng ta lại cực kỳ bận rộn nha!"

Mộc Nam cọt nhả mở miệng, chỉ là ngữ điệu này nếu cẩn thận nghe mà nói có hơi chút quái dị.

Hạ Trí Vũ vừa lúc thu dọn này nọ xong, quay sang đối mặt với anh, tuấn mi thâm thúy nhếch lên.

"Cùng ăn cơm chứ?"

Cho tới nay quan hệ giữa Mộc Nam và Hạ Trí Vũ cũng không tệ lắm, mặc dù không thân thiết, nhưng cũng không tồi.

"Chuyện này không phải không được, có điều giữa trưa tôi có hẹn mỹ nữ rồi, không bằng tối nay đi. Không biết Tổng giám đốc Hạ có nề mặt tôi tới nhà anh xin một bữa cơm không? Nói ra tôi còn chưa từng đến nhà anh nha!"

Một đôi mắt đẹp của Mộc Nam chớp chớp, tràn đầy giễu cợt.

"Vô cùng hoan nghênh!"

Khoé miệng Hạ Trí Vũ nhếch lên, lộ ra nụ cười thâm thúy.

"Tốt lắm, buổi tối tôi sẽ tới đúng giờ!"

"Luôn hoan nghênh!"

Hạ Trí Vũ tao nhã lịch sự cười, khách khí hữu lễ. Về mặt Mộc Nam cũng tươi cười như vậy, thật đúng là hai anh chàng đẹp trai đứng cùng một chỗ liền đẹp mắt.

Buổi chiều, Hoa Tiểu Mạn không tới, Lâm Thiển Y vốn đợi trong phòng làm việc của mình, nhưng không bao lâu, điện thoại vang lên. Lâm Thiển Y nhận điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp khí phách của Hạ Trí Vũ.

"Thư ký Lâm vào đây một chút!"

Trong lòng Lâm Thiển Y khẽ động, trên mặt thoáng hiện chút mất tự nhiên, từ khi xảy ra sự kiện lần trước xong, cô liền làm mọi cách để tránh Hạ Trí Vũ, lại thêm mấy ngày này Hoa Tiểu Mạn luôn nhìn chòng chọc, cô cũng may không có cơ hội tiếp xúc với Hạ Trí Vũ. Nhưng mà không biết thế nào, hôm nay Hoa Tiểu Mạn lại không ở đây, nghe nói là đi ra ngoài với Ôn Uyển Thiển.

Lâm Thiên Y để điện thoại xuống, đứng dậy, thông thả hít sâu vài cái sau đó mới nhấc chân đi ra ngoài.

Cô sợ gì chứ? Nếu cái tên khốn Hạ Trí Vũ ra về đạo mạo kia dám làm gì cô, hôm nay cô sẽ phế đi gốc rễ con cháu của anh.

Trong lòng Lâm Thiên Y phát ra lời thề ngoan độc, đảo mắt đã tới trước cửa phòng Hạ Trí Vũ, cô gõ cửa rồi vào.

Hạ Trí Vũ cũng không ngẩng mặt lên, chỉ thản nhiên nói một câu.

"Ngồi đi!"

Lâm Thiên Y hồ nghi nhìn đỉnh đầu Hạ Trí Vũ một cái, chậm chạp tìm một cái ghế ngồi xuống.

Đợi hồi lâu, không thấy Hạ Trí Vũ nói chuyện, Lâm Thiên Y không khỏi oán thầm trong lòng, tên này tính giữ mình ở trong này sao?

Lại đợi một hồi, Lâm Thiên Y có chút mất kiên nhẫn, đành phải thử thăm dò mở miệng.

"Tổng giám đốc, không biết tìm tôi có chuyện gì?"

Lâm Thiên Y đột nhiên lên tiếng khiến cho Hạ Trí Vũ đang đắm chìm trong công việc phục hồi lại tinh thần.

"À, ngại quá, trong tay có hồ sơ muốn xem, vì chú tâm quá nên quên rồi!"

Trong mắt Hạ Trí Vũ thoáng hiện chút ngại ngùng áy náy, có điều rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, Lâm Thiên Y hồ nghi đánh giá anh vài lần, tên khốn này đang giả bộ chẳng?

Cố ý lơ cô lâu như vậy? Hiện tại mới giả bộ bùng tình đại ngộ? Ai tin?

Có điều lúc này cô thật hiểu lầm Hạ Trí Vũ, ai bảo Hạ Trí Vũ để lại ấn tượng sắc lang trong lòng cô chứ? Chuyện này cũng không phải dễ dàng là có thể thay đổi.

Hạ Trí Vũ yên lặng đánh giá Lâm Thiên Y, trong đầu nhớ lại người phụ nữ này tựa hồ so với trước khi anh đi càng xinh đẹp hơn. Xem ra đứa em trai tốt của anh đối đãi với phụ nữ này cũng rất có kinh nghiệm.

Hạ Trí Vũ không khỏi nhìn Lâm Thiên Y khẽ cười một tiếng.

Lâm Thiên Y nhú mày, trong đầu lại nghĩ tới chuyện lần trước Hạ Trí Vũ đối với mình, trong mắt thoáng hiện sự chán ghét.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì thì mau nói, tôi hiện tại rất bận!"

Cô hiện tại cũng không rảnh ngồi đây cùng anh nói chuyện phiếm.

"Ha ha, khẩn trương như vậy làm gì? Tôi chỉ muốn hỏi một chút, lúc tôi rời khỏi mấy ngày nay trong công ty có phát sinh chuyện gì không?"

Hạ Trí Vũ từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Lâm Thiên Y, từ trên cao nhìn xuống đánh giá cô.

Trên mặt Lâm Thiên Y có chút mất tự nhiên, bàn tay nhỏ dưới ống tay áo nắm chặt đến nỗi gân xanh nổi lên.

Cô ở trong lòng thầm thề, nếu tên này dám có hành động gì, cô tuyệt đối đánh cho anh đến nỗi mẹ nhìn không ra.

"Không có việc gì lớn!"

Lâm Thiên Y cau mày, giọng nói lạnh lùng. Việc lớn không có, việc nhỏ thì cũng đã được giải quyết rồi.

"Ồ, vậy thì tốt!"

Hạ Trí Vũ sâu xa ồ một tiếng, đi đến sau lưng Lâm Thiên Y, thân thể Lâm Thiên Y cứng đờ. Vậy mà Hạ Trí Vũ lại nắm một lọn tóc của cô đặt ở chóp mũi tình té ngủ, bộ dáng say mê như vậy, khiến cho Lâm Thiên Y đột ngột đứng dậy.

"Tổng giám đốc, xin tự trọng! Nếu không có việc gì tôi xin phép ra ngoài!"

Lâm Thiên Y lui về sau một bước, rời khỏi phạm vi cơ thể Hạ Trí Vũ, lạnh lùng nghiêm mặt đi ra ngoài.

Không nghĩ lại bị Hạ Trí Vũ túm lấy cánh tay.

Lâm Thiên Y dừng lại, xoay đầu chán ghét trừng mắt nhìn Hạ Trí Vũ, hung hăng hất tay anh ra.

Nhưng mà Hạ Trí Vũ cũng không tức giận, ngược lại càng cười vui vẻ.



"Ha ha, Lâm Thiên Y, lời tôi nói trước kia vẫn còn hiệu lực, nếu chừng nào em nghĩ thông suốt, tùy lúc đều hoan nghênh tới tìm tôi. Tôi thấy về phương diện kỹ thuật tôi hẳn không thua kém Duệ. Em cảm thấy thế nào?"

Hạ Trí Vũ ái muội trầm thấp cười, Lâm Thiên Y lại cảm giác quanh thân rét lạnh.

Quả nhiên người nhà họ Hạ không một ai bình thường. Một mình Hạ Minh Duệ cũng đã đủ cho người ta phải chịu đựng rồi.

Vốn tướng tốt xấu gì Hạ Trí Vũ cũng là một người đáng hoàng, thế nhưng giờ xem ra là cô sai lầm rồi, mà còn là sai triệt để.

Rõ ràng đây là cầm thú khoác lốt người!

Lại nói tới Ôn Uyển Thiên kia, nhìn bộ dáng con người nhưng lại không nói tiếng người. Bộ dạng lúc nào cũng ta là người quý tộc, sợ người khác không biết.

Một Ôn Hinh điềm đạm đáng yêu giống như con cừu nhỏ, trên thực tế so với ai khác lại ngoan độc hơn. Lại thêm một Hoa Tiểu Mạn lúc nào cũng đối nghịch với cô, cả nhà này đều là cực phẩm nha!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 214: Bữa tiệc gia đình

Nhìn Lâm Thiên Y không thèm quay đầu lại mà đi ra cửa, Hạ Trí Vũ thu hồi ý cười trong mắt, khuôn mặt tuấn tú hết sức căng thẳng, đáy mắt tối đen thâm trầm giống như vực sâu ở vùng địa cực, lạnh thấu xương.

Lâm Thiên Y! Hy vọng cô suy nghĩ cho thật kỹ, ở bên cạnh đứa em tốt kia của tôi không có kết quả gì tốt đâu!

Buổi chiều lúc tan việc, Lâm Thiên Y một mình lái chiếc xe thể thao màu đỏ Hạ Minh Duệ cho cô trở về. Nếu không phải Hạ Minh Duệ đặc biệt yêu cầu, cô sẽ không chủ động trở về cùng anh.

Trong khoảng thời gian gần đây, Lâm Thiên Y luôn như có như không giữ khoảng cách với Hạ Minh Duệ, nói là cố gắng giữ khoảng cách chi bằng nói là đang trốn tránh.

Lúc Lâm Thiên Y trở lại nhà họ Hạ, vừa định lái xe vào trong nhà xe, bên cạnh liền có một chiếc xe thể thao màu bạc nhanh như chớp chạy vào. Nếu không phải tay lái của cô vững, kịp thời tránh né, nếu không đã đụng phải chiếc xe kia rồi.

Khi Lâm Thiên Y dừng xe từ xa đi tới, vừa vặn thấy Mộc Nam làm dáng tháo mắt kính trên mặt xuống, chọc ghẹo đá lông nheo với cô, khoé môi nhếch lên nụ cười như có như không.

Anh cứ như vậy nghiêng người dựa vào trước xe, bộ vest hàng hiệu được cắt may khéo léo vừa vặn ôm lấy thân hình thẳng tắp của anh. Xem ra có chút giống trường giả học làm sang.

Lâm Thiên Y không khỏi tròn trừng mắt, xoay đầu sang một bên. Cô không biết người này.

Chỉ là mặc dù cô nghĩ như vậy nhưng người nào đó lại không!

"Hi, chúng ta lại gặp nhau, xem đi, duyên phận giữa chúng ta cắt không đứt lại còn quấn lại với nhau."

Xi!

Lâm Thiên Y cười nhạt! Liếc xéo Mộc Nam.

"Duyên phận cái gì? Tôi thấy chẳng khác gì phân khí\* thì có!"

Nói xong, cũng mặc kệ anh, lập tức đi vào trong biệt thự.

"Hà? Em đợi tôi với! Chẳng lẽ em không hiểu kỳ sao tôi lại đột nhiên xuất hiện ở nhà họ Hạ sao?"

Mất thấy Lâm Thiên Y muốn rời đi, Mộc Nam khẩn trương đuổi theo.

Ủ ha! Mộc Nam sao có thể xuất hiện trong nhà Hạ Minh Duệ chứ?

Lâm Thiển Y thông suốt xoay người, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Mộc Nam, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới giống như tia tử ngoại, không chứa chỗ nào.

"Làm ơn! Cho dù bộ dáng sao lớn của tôi đẹp trai vậy cũng không cần dùng ánh mắt này chứ? Giờ lại làm tôi hiểu lầm."

Không để ý tới miệng lưỡi trơn tru của Mộc Nam, Lâm Thiển Y sau một lúc lâu chăm chú nhìn anh, đột nhiên hỏi.

"Thành thật khai báo, anh tới nhà họ Hạ làm cái gì?"

"Thế nào, đến gặp em không được sao?"

Mộc Nam cười hi hi nhìn Lâm Thiển Y, trong mắt tràn đầy trêu tức.

"Muốn ăn đòn có đúng không?"

Lâm Thiển Y giờ giờ quả đấm lên, rất có tư thế chuẩn bị đánh người nếu như Mộc Nam không thành thật khai báo.

"Aiz, đừng, một cô gái mà cả ngày đánh đánh giết giết là không tốt. Anh vẫn thích con gái dịu dàng hơn!"

Mất thấy Lâm Thiển Y hươ hươ quả đấm mạnh mẽ hướng trên người mình, Mộc Nam khẩn trương ôm lấy đầu, giả bộ cực kỳ sợ hãi, một bên lại lớn tiếng nói.

"Nếu như anh nói là tới khoét tường nhà Hạ Minh Duệ em có tin không?"

Lâm Thiển Y vừa tỉnh lỗi người đánh trước mặt rồi nói sau, nơi xa đèn xe loé lên, sau đó hai chiếc xe một trước một sau đi vào. Cũng may nhà xe của Hạ Minh Duệ rất lớn, không hổ là người có tiền. Lâm Thiển Y cảm thấy nhà xe của bọn họ lớn đến nỗi có thể so sánh với bãi đậu xe công cộng á.

Lâm Thiển Y liếc mắt một cái liền thấy Hạ Trí Vũ bước xuống xe, động tác vô cùng tao nhã.

"Mộc Nam, Tiểu Thiển!"

Hạ Trí Vũ cười chào hỏi hai người, chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Thiển Y có chút sâu xa. Lâm Thiển Y không dám đối diện với ánh mắt của anh, dời tầm mắt sang chỗ khác.

"Aizz, tôi là khách mà còn tới sớm hơn anh là chủ nhà nha!"

Mộc Nam miễn cưỡng nhìn Hạ Trí Vũ liếc mắt một cái, đi về trước hai bước, sánh vai cùng với Lâm Thiển Y. Còn Hạ Trí Vũ lại đứng đối diện với hai người bọn họ.

Lúc Hạ Minh Duệ mở cửa xe đi tới, thấy tình huống trước mắt, mắt phượng hẹp dài thoáng hiện chút ý vị sâu xa.

"Thế nào? Đang tổ chức hội họp ở nhà xe hả?"

Ánh mắt Hạ Minh Duệ đảo qua ba người, sau cùng dừng ở trên người Lâm Thiển Y.

Tốt lắm! Tự mình lái xe trở về!

"À, không phải, chỉ là tình cờ gặp ở trong này thôi!"

Mọi người ở đây không nói lời nào, Lâm Thiển Y rơi vào đường cùng đành phải đứng ra giải thích. Kỳ thật cô rất muốn giữ im lặng, nhưng mà ánh mắt kia là sao chứ? Vì sao cách anh nhìn cô giống như cô đã làm một chuyện có lỗi với anh vậy?

"Là cực kỳ trùng hợp!"

Môi mỏng hẹp dài của Hạ Minh Duệ khẽ mở, lời nói ra lại lạnh lùng đậm nhạt.

"Đi thôi, nếu đều đã đến đây, cùng nhau vào dùng cơm đi!"

Mất thấy không khí có chút quái dị, Hạ Trí Vũ mỉm cười lên tiếng nhắc nhở, lộ rõ cách nói năng ưu tú có giáo dục cùng phong độ bất phàm.

Trái lại Mộc Nam nhún vai, theo sau lưng Hạ Trí Vũ đi về phía trước.

Lâm Thiển Y buồn bực đi phía trước, nào biết đâu, tên kia nhẹ nhàng kêu một tiếng khiến cô không thể không đứng im.

"Lại đây!"

Lời nói lạnh lùng không cho cự tuyệt khiến cho Lâm Thiển Y ngoan ngoãn lê bước tới bên cạnh Hạ Minh Duệ.

Nhìn bộ dáng thành thật nghe lời của cô, trong mắt Hạ Minh Duệ thoáng hiện chút hài lòng, sau đó duỗi bàn tay to ra dặt tay cô.

Trong khoảnh khắc tay Hạ Minh Duệ dặt tay nhỏ của mình, Lâm Thiển Y hoàn toàn chấn động, có chút giật mình ngây ngốc.

Dặt tay rõ ràng là hành động thân mật của hai người yêu nhau nha!

Trước kia bọn họ không phải chưa từng dặt tay nhau, nhưng mà mỗi lần cảm giác không giống nhau. Lúc này Hạ Minh Duệ dường như không có không vui cũng không có tức giận, cứ như vậy tự nhiên dặt tay cô, khiến cho trái tim đang bình lặng của cô có dấu hiệu đập trở lại, nhưng mà rất nhanh cô liền đè nén cảm xúc này xuống.

Làm sao có thể chứ? Có lẽ anh chỉ xem cô như vật sở hữu, cho nên mới không chút cố kỵ như vậy, nghĩ muốn tỏ rõ quyền chiếm hữu. Nhưng đối với cô mà nói, đây là hành động thân mật của hai người yêu nhau, dù sao mười ngón tay bọn họ cũng đan xen nhau.

Cô có thể cảm giác được ngón tay thon dài co dãn của Hạ Minh Duệ. Trái tim không ngừng đập mạnh.

"Làm sao vậy?"

Tựa hồ cảm thấy Lâm Thiển Y khác thường, Hạ Minh Duệ liền lên tiếng hỏi. Giọng nói của anh cũng không lạnh như lúc trước, nếu cẩn thận mà nghe không khó phát hiện bên trong có sự dịu dàng cùng vui vẻ hiếm có.

"Không, không có gì!"

Lâm Thiển Y vội vàng thu hồi lại tinh thần, tránh cho bản thân lại suy nghĩ miên man.

Hạ Minh Duệ nắm bàn tay nhỏ mềm mại không xương của Lâm Thiển Y đi ở phía sau, mà Mộc Nam đi giữa bọn họ cũng có chút phức tạp. Anh một đường đi sau lưng Hạ Trí Vũ, cũng không quên đánh giá cảnh sắc kiến trúc xung quanh, nhà họ Hạ quả nhiên là tài đại khí thô, chỉ nhìn căn biệt thự đồ sộ xa hoa này liền biết.

Chỉ là những danh môn vọng tộc giống bọn họ vậy nhìn bề ngoài thì có vẻ vẻ vang, bên trong có tiềm tàng những thủ đoạn dơ bẩn không muốn người biết hay không?

Lúc bọn họ đi vào phòng khách, người giúp việc nhà họ Hạ đã dọn xong bữa tối.

Hoa Tiểu Mạn nhìn thấy Hạ Trí Vũ trở về, lập tức giống như con bướm chạy ra nghênh đón. Chẳng qua khi thấy Lâm Thiển Y ở phía sau, sắc mặt không tốt lắm, có điều cô vẫn cực kỳ lịch sự chào hỏi một tiếng với Mộc Nam.

Mộc Nam cũng ôn hoà hữu lễ đáp lại, cùng hình tượng bình thường hi hi ha ha hoàn toàn khác hẳn.

Nghe nói Hạ Minh Duệ trở về, Ôn Hinh cũng cẩn thận ăn mặc, rõ ràng đã là buổi tối, cô vẫn lại chọn một chiếc váy màu hồng nhạt, càng tôn lên sự xinh đẹp đáng yêu của mình.

"Anh Duệ!"

Ôn Hinh như con gió từ trên lầu chạy xuống, chỉ là cô còn chưa chạy tới gần Hạ Minh Duệ liền nhìn thấy hai người kia đang nắm tay nhau, bộ dáng không coi ai ra gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức trở nên trắng xanh.

Chú thích

\*Phân khí: phiên âm tiếng trung là yuan fen – giống như duyên phận.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 215: Ông chủ của mình thiên

"Ôn Hinh, không phải người em không thoải mái sao? Đã tốt chút nào chưa?"

Nhìn thấy Ôn Hinh, vẻ mặt Hạ Minh Duệ càng thêm ôn hoà, anh nhìn cô thân thiết hỏi.

"Anh Duệ, Ôn Hinh không sao rồi!"

Ôn Hinh cắn chặt môi mình, khuôn mặt tinh xảo hơi hơi cúi xuống, trong mắt tràn đầy ghen ghét.

"Được rồi, nếu đã tới đông đủ rồi thì dùng cơm thôi!"

Hạ Từ Ngang đặt tờ báo trong tay xuống, ngồi ở ghế chủ vị, gọi mọi người cùng nhau qua ăn cơm.

Giọng nói Hạ Từ Ngang trầm thấp thuần hậu, lại có nhân nhật uy nghiêm, giữa trán chứa đựng vẻ sắc bén, có điều đã lâu không có những tay vào chuyện trong công ty, ngược lại có vẻ càng thêm ôn hoà.

Mộc Nam cứ như vậy bình tĩnh nhìn người đàn ông trung niên này, ánh mắt không ngừng loé lên, làm cho người ta đoán không ra anh đang suy nghĩ gì.

"Mộc Nam, ngồi đi!"

Thấy Mộc Nam đứng ngăn người ở chỗ đó, Hạ Trí Vũ liền vỗ đầu vai anh, theo ánh mắt Mộc Nam, Hạ Trí Vũ ngại ngùng cười cười.

"Mộc Nam, để tôi giới thiệu một lượt cho anh, người này là ba tôi, còn đây là mẹ tôi!"

Hạ Trí Vũ ôn hoà cười, lễ độ giới thiệu người trong nhà cho Mộc Nam, còn người Mộc Nam đã gặp qua, anh không nhất thiết phải giới thiệu.

Mộc Nam giật mình lấy lại tinh thần, cười nhìn Hạ Trí Vũ một cái, sau đó cười như gặp may.

"Mộc Nam xin chào bác trai, bác gái, đột ngột quấy rầy rất mong hai bác đừng trách móc."

"Có gì đâu, ngồi đi, nghe nói cậu là nghệ sỹ dưới trướng tập đoàn Hạ thị?"

Hạ Từ Ngang nhìn Mộc Nam, cảm thấy đứa nhỏ này bộ dáng thật tuấn tú, không hổ là ngôi sao lớn chạm tay có thể bóng hiện nay. Chỉ là đầu lông mày đứa nhỏ này có chút quen thuộc, nhưng mà Hạ Từ Ngang nghĩ hồi lâu cũng không thể tìm ra bóng dáng quen thuộc trong trí nhớ.

"Dạ đúng bác trai!"

Mộc Nam khách khí lịch sự trả lời, lúc Hạ Từ Ngang nhìn anh có vẻ đắm chiêu, trong con ngươi Mộc Nam cũng đồng dạng chớp loé bất định.

"Đúng rồi, Tiểu Nam à, nhà cậu ở đâu? Vốn ở thành phố A sao? Nghe nói trước kia cậu sang Hàn Quốc phát triển hả?"

"Dạ, bác trai. Trước đây mẹ con cũng ở thành phố A, về sau mẹ dẫn con sang Hàn Quốc, chuyến đi này vừa đi liền 20 năm!"

"À, không có gì, mau ăn cơm đi, đến đây cứ coi như nhà mình, cũng không biết vì sao tôi thấy cậu liền cảm thấy cực kỳ thân thiết, mau ăn nhiều một chút!"

Hạ Từ Ngang gấp một chút đồ ăn vào trong chén cho Mộc Nam. Sau khi làm xong hành động này, không chỉ là ông có chút sững sờ mà ngay cả Ôn Uyển Thiên, Hạ Trí Vũ, Hạ Minh Duệ đều có chút choáng váng hồ đồ, đây là cha bọn họ sao?

Ông chưa từng gấp đồ ăn cho bọn họ, hôm nay vậy mà lại gấp rau cho một người xa lạ lần đầu gặp?

Điều này khiến cho Hạ Trí Vũ cùng Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn nhau.

Một bữa cơm vui vẻ kết thúc. Sau khi cơm nước xong, Mộc Nam ở trong nhà ngồi một hồi, sau đó liền rời đi.

Thời gian thấm thoát trôi, mùa hè ngày một xa dần.

Trong không khí bắt đầu có chút mát mẻ.

Từ khi Hạ Minh Duệ tiếp nhận mảnh đất kia đã bắt đầu khởi công, các phương diện đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Mọi thứ giống như tiến hành đâu ra đó!

Chẳng qua gần đây tập đoàn Hạ thị xảy ra một chuyện, toàn bộ công ty đều bị bao trùm trong không khí khủng hoảng.

Bởi vì trong lúc khởi công một dự án, nhân viên của Hạ Trí Vũ quản lý không tốt, cư nhiên xảy ra sự cố, làm chết hai người công nhân. Chuyện này nếu xử lý không thích đáng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với tập đoàn Hạ thị.

Hơn nữa gần đây còn có nhiều lời đồn đãi bất lợi cho tập đoàn Hạ thị, cổ phiếu của tập đoàn đang không ngừng tụt dốc, lại không còn cách nào khôi phục sự huy hoàng của công ty để vương ở thành phố A ngày trước, ngược lại dần dần bị Minh Thiên cùng tập đoàn Tịch thị thay thế.

Hiện giờ ở thành phố A, công ty nổi bật nhất không còn là Hạ thị nữa mà là Tịch thị cùng Minh Thiên.

Mấy ngày nay tâm tình Hạ Trí Vũ cực kỳ không tốt, hơn nữa từ trước tới giờ chưa hề có việc bao giờ, nhưng mà từ lúc nào bắt đầu xảy ra phiền toái không ngừng? Do các nghiệp vụ hoặc hạng mục hợp tác qua tay anh đã bắt đầu xuất hiện vấn đề sao? Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì chứ?

Sắc mặt Ôn Uyển Thiên còn khó coi hơn.

Bởi vì trong lúc vô ý bà biết được một tin tức, Hạ Minh Duệ không chỉ quen biết với Tổng giám đốc Minh Thiên mà mối quan hệ tựa hồ không tệ lắm.

Con trai một người bạn thân của bà mới từ Mỹ về, khi bọn họ trong lúc vô ý nhắc tới công ty Minh Thiên, vừa vặn con trai bà ấy nghe thấy. Anh nói ở Mỹ cũng có một công ty niêm yết trên thị trường tên là Minh Thiên, nghe nói đã lọt vào bảng xếp hạng của Forbes ở Mỹ.

Càng làm cho tâm tình Ôn Uyển Thiên thay đổi thất thường chính là Tổng giám đốc công ty Minh Thiên niêm yết trên thị trường Mỹ kia không phải người nào khác mà chính là Hạ Minh Duệ.

Tin tức này không thể nghi ngờ chính là tin động trời. Bà quả thực không thể tin được vào tai mình, vừa mới bắt đầu bà còn tưởng rằng chỉ là trùng tên thôi, làm sao có thể là cái tên Hạ Minh Duệ cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm của nhà họ Hạ bọn họ.

Nhưng mà khi con trai bạn thân bà lấy ra một tấm hình, cả người bà đều đờ đẫn.

Trên ảnh chụp mặt Hạ Minh Duệ không chút thay đổi, lạnh lùng giống như đuổi người cách xa trăm mét vậy.

Người này không thể nghi ngờ chính là Hạ Minh Duệ.

Bà lập tức nói chuyện này cho Hạ Trí Vũ.

Buổi chiều sau khi biết được chuyện này, Ôn Uyển Thiên đơn độc hẹn Hạ Minh Duệ.

Trong quán cà phê an tĩnh phát ra thứ âm nhạc nhẹ nhàng thư thái.

Ôn Uyển Thiên ngồi ở chỗ kia như đứng đồng lửa ngồi đồng than.

Sự tình phát triển hoàn toàn ngoài dự kiến của bà. Hạ Minh Duệ rốt cuộc muốn làm gì? Anh tính huỷ nhà họ Hạ sao? Đừng quên chính anh cũng là người nhà họ Hạ. Anh rốt cuộc có mục đích gì?

Lúc nghe Ôn Uyển Thiên muốn gặp riêng anh, Hạ Minh Duệ ngây ra một lúc, sau đó khoé miệng nhếch lên, trong con ngươi lấp lánh là ý cười trào phúng.

"Dì Ôn! Tìm tôi có việc?"

Bóng dáng cao lớn anh tuấn của Hạ Minh Duệ đứng trước mặt Ôn Uyển Thiên khiến cho sắc mặt bà có chút mất tự nhiên.

Trước khi biết Hạ Minh Duệ là ông chủ của Minh Thiên, đối với anh bà luôn không có sắc mặt hoà nhã, hoàn toàn lạnh lùng, mà Hạ Minh Duệ cũng chẳng thêm để ý. Nhưng mà hôm nay bà lại đột nhiên không biết phải làm sao, ngay cả tay để đâu cũng không được tự nhiên.

"À, Minh Duệ, con ngồi xuống trước đi. Dì có chút chuyện không rõ, muốn hỏi con!"

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt nhìn Ôn Uyển Thiên đứng ngồi không yên liếc mắt một cái, không lên tiếng, con ngươi sụp xuống che giấu tất cả cảm xúc trong mắt.

"Dì Ôn! Có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng đi!"

Hạ Minh Duệ ngồi xuống, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Anh cũng không có thời gian lãng phí ở đây với người phụ nữ này.

Hạ Minh Duệ trực tiếp nói thẳng khiến cho Ôn Uyển Thiên ngại ngùng cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 216: Gọi dì một tiếng mẹ

"Minh Duệ à, dì biết trong lòng con kỳ thật vẫn luôn có khúc mắc với dì, nhưng mà dì luôn luôn cố gắng làm một người mẹ tốt!"

Ôn Uyển Thiên vừa nói lời này vừa đánh giá biểu tình trên mặt Hạ Minh Duệ.

Chỉ thấy Hạ Minh Duệ bình tĩnh tao nhã bưng ly cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó ngừng đầu, ánh mắt không ngừng thay đổi.

"Dì Ôn, nếu hôm nay dì tới tìm tôi chỉ để nói những lời này, như thế tôi thấy sau này vẫn còn có thời gian và cơ hội. Thật xin lỗi, tôi còn bận nhiều việc!"

Hạ Minh Duệ đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bị Ôn Uyển Thiên trực tiếp nắm lấy cánh tay.

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt liếc nhìn bà một cái, không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn bà. Ánh mắt kia nóng bỏng lãnh khốc, làm cho người ta sinh ra cảm giác ớn lạnh toàn thân.

"Được, nếu như vậy, dì cũng không quanh co nữa! Dì chỉ muốn xác nhận ông chủ đứng phía sau của Minh Thiên có phải là con không?"

Hạ Minh Duệ kinh ngạc nhìn Ôn Uyển Thiên liếc mắt, khoe miệng lộ ra chút ý cười trào phúng.

"Dì Ôn, dì chắc chắn không lầm chứ?"

"Minh Duệ, con không cần phải giấu diếm dì. Dì biết ở Mỹ con đã có một công ty tên Minh Thiên niêm yết trên thị trường, theo lý thuyết hiện tại bản thân con đã vượt rất xa tập đoàn Hạ thị. Như vậy con tội gì phải đối nghịch cùng nhà họ Hạ chúng ta?"

Con có biết, anh con Trí Vũ nó mỗi ngày phải xử lý chuyện công ty mệt đến chết, lại thêm tập đoàn Tịch thị kia ở chỗ tối như hồ rình mồi, cho dù con không tính trợ giúp anh con, nhưng con cũng không thể bỏ đá xuống giếng chứ!"

Ôn Uyển Thiên thành khẩn nói, chỉ còn kém moi tìm moi phổi ra cho Hạ Minh Duệ. Bà cố gắng làm ra vẻ một người mẹ hiền, hy vọng Hạ Minh Duệ nể mặt bọn họ là người một nhà, không cần làm việc tuyệt tình như vậy.

"Cho nên?"

Hạ Minh Duệ nhún mày, giọng nói lạnh lạnh. Ánh mắt anh nhìn Ôn Uyển Thiên không phải không có trào phúng.

Ôn Uyển Thiên ở trong lòng suy nghĩ rất nhiều tình huống mà Hạ Minh Duệ có thể sẽ nói, cũng nghĩ tới anh sẽ cự tuyệt, nhưng mà lại không nghĩ tới lời nói hiện tại, vừa không đáp ứng lại không cự tuyệt.

Lời này khiến cho người ta có cảm giác nửa vui, vô cùng khó chịu. Bà quả thực đã vội muốn chết.

"Minh Duệ, có lẽ trước kia là dì không tốt, nhưng sau này dì sẽ cố gắng, cố gắng để con chấp nhận dì. Nói thật, gả cho ba con nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe con gọi một tiếng mẹ, con có biết, loại cảm giác này thật sự rất khổ sở!"

Ôn Uyển Thiên nói xong liền khoát tay lên tay Hạ Minh Duệ, tựa hồ muốn kéo quan hệ của hai người gần hơn chút.

Hạ Minh Duệ cười nhạt một tiếng, xoay người lại nhìn Ôn Uyển Thiên, trong mắt tràn đầy ngạo lạnh, khoe môi yêu tà hơi hơi gọi lên nhưng cũng rét lạnh.

Trước ánh mắt ngu ngơ của Ôn Uyển Thiên, anh chậm rãi cúi người, giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc vang vọng bên tai bà.

"Dì Ôn, dì nói dì muốn thế nào? Mẹ tôi một năm trước khi đi vào cửa đã mất, dì nói tôi có thể thích đi sao? Không phải thân sinh chung quy cũng có chút ngăn cách, vĩnh viễn không thể thân cận được, dì nói có đúng không?"

Hơn nữa, cho dù tôi muốn thân cận với dì, dì cảm thấy có thể được sao?

Ba năm trước đây, dì không phải chê tôi và anh tôi phiền toái sao? Muốn giết chết chúng tôi? Đáng tiếc anh tôi đã chết, mà tôi lại còn sống. Dì cảm thấy dì có cần phải nói những lời này không?

Nếu dì muốn vị trí người thừa kế nhà họ Hạ, nói thẳng thì tốt rồi, anh tôi cũng không phải người không thể thương lượng, tội gì nói một đằng làm một nẻo?

Như vậy lúc này dì có phải rất muốn làm cho tôi biến mất hay không?"

Hạ Minh Duệ đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng không đúng đắn, nhưng mà trong mắt anh cũng không có lấy một tia nhiệt độ, tựa như hoa anh túc kia, xinh đẹp mê hoặc nhưng cũng vô cùng độc.

"Con nói cái gì? Sao con có thể nói dì như vậy? Tốt xấu gì dì cũng là mẹ con!"

Ôn Uyển Thiên nhất thời không kịp phản ứng, lúc bà rút cuộc tỉnh táo lại từ trong giọng nói ma quỷ mang theo mê hoặc kia, sắc mặt đã sớm trắng bệch, bà cơ hồ run rẩy đôi môi, thân thể run run từ trên ghế ngồi đứng lên.

Một bàn tay run rẩy chỉ vào Hạ Minh Duệ, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

Mà lúc này Hạ Minh Duệ đã đứng tại chỗ, trên mặt sớm thu hồi nụ cười tuyệt lệ kia, ánh mắt nhìn Ôn Uyển Thiên rét lạnh như đao.

"Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Hay là bị nói trúng chỗ đau rồi? Thẹn quá hoá giận?"

Dì muốn để cho tôi cùng anh trai tôi biến mất, đơn giản chính là vì tập đoàn Hạ thị sao? Dì nói thử xem nếu như tôi lấy đi toàn bộ mọi thứ của dì và đưa con trai yêu quý của dì, thì sẽ như thế nào?"

Bộ dáng Ôn Uyển Thiên khủng hoảng tới trắng xanh khiến cho Hạ Minh Duệ cực kỳ vui vẻ.

Ôn Uyển Thiên hần hển thở mấy hơi, đợi cảm xúc lên xuống của mình thoáng bình tĩnh trở lại, bà mới gạt tròng mắt nhìn Hạ Minh Duệ, giọng nói lạnh lùng, lại cũng không còn bộ dáng mềm mại ôn hoà trước kia.

"Con không sợ ba con biết chuyện này sao? Biết đứa con trai tốt của ông ấy lại liên kết với người ngoài tới mưu đoạt sản nghiệp nhà họ Hạ?"

"Ha ha, việc này không cần đi Ôn lo lắng rồi! Di nói nếu ba biết rõ ba năm trước đây di âm mưu hại chết anh tôi, di nói sẽ thế nào? Di cảm thấy đến lúc đó di có thể an toàn làm bà lớn của nhà họ Hạ sao?"

Hạ Minh Duệ chột cười, nụ cười chết tiệt kia chói mắt mê người. Chỉ là bộ dạng cười xinh đẹp của người đàn ông này Ôn Uyển Thiên lại vô tâm thương thức. Lời Hạ Minh Duệ nói, chữ chữ như kim đâm vào lòng bà, suýt nữa khiến bà không thở được.

"Con, con!"

Ôn Uyển Thiên "con" một hồi lâu, cuối cùng một câu cũng không thể nói ra. Trái lại Hạ Minh Duệ ung dung liếc bà một cái, ánh mắt kia bí hiểm khiến cho Ôn Uyển Thiên không khỏi bối rối trong lòng.

"Ha ha, thời gian không còn nhiều, buổi chiều tôi còn có một cuộc họp. Di Ôn, xin lỗi không tiếp được, hy vọng tự giải quyết cho tốt."

Nói xong Hạ Minh Duệ một tay dứt vào trong quần, dưới ánh mắt ái mộ của các cô gái ở đây, thân hình anh tuấn cao lớn tao nhã đi ra ngoài.

Chỉ còn lại Ôn Uyển Thiên hít thở thật sâu nhiều lần mới làm dịu đi cảm xúc trong lòng. Sau đó bà bùng cả phê trên bàn lên, cũng bắt chấp hình tượng cao quý thanh lịch bảo trì nhiều năm, mở miệng trút hết vào.

Sau đó dùng khăn tay hung hăng lau khoé miệng.

Hạ Minh Duệ anh được lắm! Trước kia thật đúng là xem thường anh. Cưng nhiên còn dám tới uy hiếp bà?

Trong văn phòng Hạ Trí Vũ.

Về mặt kiêu mỵ của Hoa Tiểu Mạn rúc ở trong lòng Hạ Trí Vũ.

Mấy ngày nay Hạ Trí Vũ bởi vì chuyện trong công ty mà vội đến sứt đầu mẻ trán, nhưng mà nhìn bộ dáng này của Hoa Tiểu Mạn, anh vẫn giả vờ giữ vững phong độ, con người đen nháy lưu chuyển ánh sáng ái muội, cực kỳ khiến người mê muội.

Hoa Tiểu Mạn một tay xoa hai má Hạ Trí Vũ, trong mắt tràn đầy ám muội.

"Vũ, chúng ta sinh một đứa bé đi! Em muốn sinh cho anh một đứa bé thật đáng yêu, sau đó chúng ta cùng nuôi con lớn, anh có chịu không?"

Hạ Trí Vũ bắt đắc dĩ nhìn cô một cái, mỗi một vuốt ve mi tâm. Anh bây giờ nào còn tâm tình suy nghĩ chuyện con cái chứ? Anh chỉ biết nếu cứ tiếp tục như vậy anh liền xong đời rồi!

"Tiểu Mạn, chuyện này để sau hãy nói, em xem, anh còn nhiều việc phải làm lắm!"

"Chẳng lẽ anh không thích con nít ư?"

Về mặt Hoa Tiểu Mạn có chút tủi thân, thấy Hạ Trí Vũ nói như vậy, trong mắt đã sớm tích tụ nước. Nếu Hạ Trí Vũ dám nói một chữ không cô liền khóc cho anh xem.

"Làm sao có thể chứ? Được rồi, đừng buồn, tối hôm nay trở về, chúng ta cố gắng có được không?"

Hạ Trí Vũ bắt đắc dĩ thở dài một hơi, nhẹ lời an ủi Hoa Tiểu Mạn. Quả nhiên vừa nghe lời này, ánh mắt Hoa Tiểu Mạn lập tức phát sáng, vui vẻ nói.

"Anh nói thật chứ?"

"Đương nhiên!"

Hạ Trí Vũ tặng cô một câu trả lời khẳng định, sau đó mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 217: Cái bẫy

"Như vậy lúc này, bà xã đại nhân yêu quý của anh ơi, có phải em nên về nhà chuẩn bị một chút, ăn mặc xinh đẹp, sau đó chờ chồng về hưởng dụng không?"

"Anh đi chết đi!"

Hoa Tiểu Mạn đẩy Hạ Trí Vũ một cái, liếc mắt nhìn anh, sau đó ở trên môi Hạ Trí Vũ hôn một cái rồi rời đi.

Sau khi Hoa Tiểu Mạn đi, anh nhìn cửa bị đóng lại, trong mắt hiện lên chút đăm chiêu.

Xem ra anh nhất định phải làm chút gì, không thể ngồi chờ chết như vậy.

Không bao lâu, Hạ Trí Vũ liền gọi một cú điện thoại cho Ôn Hinh.

"Anh Vũ, có chuyện gì?"

"À, Ôn Hinh à, em lập tức tới văn phòng anh một chuyến nhé, anh có việc muốn nói với em!"

"À, được!"

Ôn Hinh ngoan ngoãn lên tiếng, mặc dù tò mò không biết Hạ Trí Vũ tìm mình làm cái gì, cô vẫn ngoan ngoãn đồng ý, vừa khéo cô có chút nhớ anh Duệ, sau khi cùng anh Vũ nói chuyện xong, cô sẽ đi tìm anh Duệ.

Buổi sáng Ôn Hinh có chút không thoải mái, liền xin Hạ Minh Duệ nghỉ một ngày.

Có người quen trong công ty thì dễ rồi, nếu cô không muốn đi làm liền có thể xin nghỉ.

Lâm Thiển Y đang ở trong văn phòng làm hồ sơ, điện thoại bên cạnh vang lên, Lâm Thiển Y bắt máy.

"Xin chào, đây là văn phòng Tổng giám đốc!"

"Là tôi, cô lập tức tới văn phòng tôi, tôi có một số hồ sơ cần chỉnh lý!"

"Dạ được!"

Lâm Thiển Y để điện thoại xuống, chần chờ một chút, cũng không biết Hạ Trí Vũ có thật sự có hồ sơ cần chỉnh lý hay không. Có điều nghĩ lại từ ngày đó Hạ Trí Vũ tìm cô về sau, mấy ngày nay biểu hiện đều cực kỳ bình thường, giống như bọn họ thật sự chỉ có quan hệ cấp trên và nhân viên, cũng không làm ra chuyện tình khác người gì.

Sau khi Lâm Thiển Y đi vào văn phòng Hạ Trí Vũ, anh đang cúi đầu nhìn hồ sơ, cô cũng không lên tiếng, cứ yên lặng đứng ở một bên, chờ Hạ Trí Vũ xử lý xong việc trong tay tự nhiên sẽ tìm cô.

"Cô qua đây, đem tài liệu này kiểm tra đối chiếu cẩn thận lại lần nữa đi!"

"Được!"

Lâm Thiển Y không chút hoài nghi, nhấc giày cao gót đi tới. Cô đang muốn cầm lấy tài liệu trên bàn Hạ Trí Vũ, trên lưng chợt căng thẳng, phía sau đã có thêm một hơi thở nóng bỏng.

Lâm Thiển Y lập tức phản ứng xoay người muốn lui về sau, nào biết đâu rằng khí lực Hạ Trí Vũ rất lớn, cô ngược lại bị Hạ Trí Vũ kéo cả người vào trong lòng.

"Anh muốn làm gì?"

Lâm Thiển Y cố gắng giả bộ trấn định, đôi mắt xinh đẹp cẩn thận nhìn chằm chằm Hạ Trí Vũ trước mắt. Người đàn ông này khiến cô cảm thấy nguy hiểm.

"Ha ha, em nói một người đàn ông cùng một người phụ nữ, khi bọn họ ở chung một phòng có thể làm gì đây?"

Hạ Trí Vũ khẽ cười một tiếng, không dấu vết đánh giá người phụ nữ trước mắt. Nói thật bộ dáng Lâm Thiển Y không phải là cái loại phụ nữ đặc biệt xinh đẹp, không có sự tinh xảo yếu đuối như Ôn Hinh, cũng không có sự gợi cảm quyến rũ của Hoa Tiểu Mạn.

Nhưng một người như vậy, càng nhìn càng khiến người ta không dời mắt đi được, thật giống như trên người cô có một loại lực hấp dẫn đặc biệt gì đó, làm cho người ta muốn tới gần.

Hạ Trí Vũ không khỏi hít một hơi thật sâu.



"Uhm, trên người em thật thơm!"

Lời nói chọc ghẹo khiến cho Lâm Thiên Y nhú mày, cúi đầu ngửi ngửi bản thân, rõ ràng có cái mùi gì đâu. Hơn nữa cô chưa bao giờ dùng các loại nước hoa xa xỉ, cho dù là đồ trang điểm mùi hương cũng rất nhạt, làm sao có thể thơm?

"Trên người Tổng giám đốc đương nhiên là có mùi, cũng không biết là của người phụ nữ nào lưu lại, nhưng tuyệt đối không phải là của tôi!"

Lâm Thiên Y lạnh lùng nói xong, một tay đặt ở bả vai Hạ Trí Vũ, muốn rời khỏi cái ôm ấp của anh nhưng Hạ Trí Vũ thật giống như có thể biết trước vậy, có thể dễ dàng bắt chuẩn xác.

Lâm Thiên Y bực mình.

"Thế nào, Tổng giám đốc đây là muốn động thủ với chính nhân viên của mình sao?"

"Thế nào, không được sao?"

Hạ Trí Vũ cười, nụ cười đặc biệt thâm thúy. Trước kia làm sao lại không phát hiện ra người phụ nữ này lại thú vị đến như vậy chứ?

Ngay sau đó Hạ Trí Vũ nhướn mày nhìn thoáng về phía cửa, sau đó thần sắc vui vẻ trên mặt thu lại, trở nên đặc biệt nghiêm túc.

"Lâm Thiên Y! Cô muốn làm gì? Đây là ở công ty!"

"Công ty? Anh còn biết đây là công ty sao?"

Lâm Thiên Y trào phúng cười, nếu biết đây là công ty lại còn ôm eo cô không rời sao?

"Tôi là sếp của cô cũng là anh của cô, cô đã có Duệ, tại sao còn muốn làm ra loại sự tình này?"

Giọng nói và vẻ mặt của Hạ Trí Vũ đều nghiêm khắc, giống như đang cực lực nhấn cái gì vậy.

Mới vừa đi tới ngoài cửa, Ôn Hinh nghe thấy động tĩnh bên trong, không trực tiếp đi vào mà dán lỗ tai vào cửa. Vừa kề tai vào thì phát hiện cửa không khoá, để lộ một khe hở không nhỏ.

"Làm nhân viên thì phải làm tốt nhiệm vụ của bản thân, không cần cả ngày tìm cách quyến rũ cấp trên của mình."

Hạ Trí Vũ vững vàng ngồi trên ghế, con ngươi thâm thúy chớp loé, sau đó anh thừa dịp Lâm Thiên Y không chú ý đá cẳng chân cô một cái. Lâm Thiên Y bị đau, lại thêm động tác có ý của Hạ Trí Vũ, Lâm Thiên Y vô ý ngồi trên đùi Hạ Trí Vũ.

Lúc Ôn Hinh nổi giận dùng đầu ngón tay đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Lâm Thiên Y với vẻ mặt kinh hoàng đang ôm cổ anh Vũ, cả người dựa vào trong lòng anh.

Lập tức giận kinh khủng.

"Lâm Thiên Y, sao cô có thể làm như vậy? Anh Vũ rõ ràng đã lấy chị dâu Tiểu Mạn, cô còn ở đây quyến rũ anh ấy, cô tới cùng là muốn gì? Trong lòng cô có từng nghĩ tới anh Duệ không? Uống cho anh ấy lại thích cô như vậy!"

Trong nháy mắt Ôn Hinh đi vào, Hạ Trí Vũ tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ vào lúc này, rõ ràng ngớ ra một chút, sau đó như tránh né ôn dịch, run rẩy từ trên ghế đứng lên. Lâm Thiên Y đáng thương trực tiếp bị quăng xuống đất. Ngay sau đó Ôn Hinh dùng mười phần lực đạp tát cô một cái.

Lâm Thiên Y bị Ôn Hinh tát đột ngột khiến đầu ong ong.

Ôn Hinh sao có thể đột nhiên tới đây? Đây tới cùng là xảy ra chuyện gì? Còn có vừa rồi Hạ Trí Vũ nói cái gì vậy? Như thế nào lại trở thành cô quyến rũ anh ta? Rõ ràng chính là anh ta muốn vô lễ với cô mà?

Thật sự nghĩ cái gì liền xuất hiện cái đó!

Vẫn còn chưa kịp để Lâm Thiên Y nghĩ rõ, cô khó tin trừng lớn mắt, bởi vì Hạ Minh Duệ đang đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lãnh trầm.

Lâm Thiên Y không tiếng động cúi đầu, miệng mím thật chặt, không nói được một lời. Đây rõ ràng là một cái bẫy, chỉ là Hạ Trí Vũ thiết kế hãm hại cô rốt cuộc vì mục đích gì chứ?

Chỉ sợ việc Ôn Hinh đột nhiên xuất hiện cũng không phải chuyện ngoài ý muốn? Vì đối phó cô, thật đúng là dụng tâm lương khổ mà.

Cũng không biết lúc này Ôn Hinh rốt cuộc đang sắm vai gì?

Không thể không nói thời gian sắp xếp thật đúng là xảo diệu, cô vừa mới bị Hạ Trí Vũ phi lễ, Ôn Hinh liền xuất hiện, ngay sau đó là Hạ Minh Duệ.

Thật sự là cao minh mà!

Lâm Thiên Y không dấu vết từ trên đất đứng lên, mặc dù chặt vật nhưng cô vẫn như cũ biểu hiện thỏa đáng đúng mực, sống lưng thẳng tắp.

Cô lại không làm gì trái lương tâm, vì sao lại phải chột dạ?

Hạ Minh Duệ là bị Ôn Hinh gọi tới, lúc cô ở ngoài cửa thấy được một màn kia liền gọi điện cho Hạ Minh Duệ. Cô muốn cho Hạ Minh Duệ nhìn thấy người phụ nữ Lâm Thiên Y này không xứng đáng có được tình yêu của anh.

Hạ Minh Duệ vốn đi lên tìm Ôn Hinh nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy Lâm Thiên Y bị Hạ Trí Vũ đẩy ra. Những lời Hạ Trí Vũ nói trước đó anh tự nhiên cũng nghe được, cho nên sắc mặt có chút khó coi.

Hạ Minh Duệ không để ý bất luận người nào, lập tức đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, đầu tiên là nhìn hai má sưng đỏ của cô sau đó nhàn nhạt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 218: Đụng phải người

Không tính giải thích chút gì sao?"

Hạ Minh Duệ cũng không trực tiếp trách cứ cô, điều này khiến cho Lâm Thiên Y không dám tin tưởng lớn mật, chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt tuấn tú một cách vô lý của Hạ Minh Duệ, thật lâu không nói được lời nào.

"Không giải thích liền im lặng sao? Là anh bình thường không có thoả mãn em ư? Thế cho nên em mới có thời gian rồi ra ngoài dụ dỗ đàn ông khác?"

Hạ Minh Duệ sâu xa liếc nhìn Hạ Trí Vũ một cái, trong mắt thoáng hiện chút trào phúng âm trầm.

Vốn thôi, trong lòng Lâm Thiên Y ít nhiều có chút cảm động. Đối với cô mà nói, chỉ cần Hạ Minh Duệ không đến bỏ đá xuống giếng chính là ông trời ban ơn, nhưng mà anh mới vừa nói gì hả?

Lúc này có tới 4 người nha, anh nói chuyện không thể hơi tế nhị chút sao? Anh không biết xấu hổ nhưng mà cô có.

Đôi má vốn sưng đỏ của Lâm Thiên Y như nhiễm mây hồng, đỏ bừng.

"Em, em không có! Nếu em nói không phải giống như anh thấy, anh có tin không?"

Lâm Thiên Y ngẩng đầu, mắt to xinh đẹp lấp lánh, loé lên ánh sáng chờ mong, con ngươi trắng đen rõ ràng một mảnh trong suốt, không chứa bất luận tạp chất gì. Giọng nói của cô rất nhẹ, rất nhẹ, thật giống như có con gió thổi qua sẽ hoá thành một làn khói xanh từ từ bay mất.

"Chỉ cần em nói, anh sẽ tin!"

Con ngươi tối đen thâm thúy của Hạ Minh Duệ bình tĩnh nhìn cô, môi mỏng nhếch lên chứng tỏ anh không phải đang nói giỡn, anh thật sự đang hứa hẹn.

"Anh Duệ! Cô ấy rõ ràng... Anh sao lại còn có thể tin tưởng cô ấy?"

Ôn Hinh cắn chặt cánh môi, làm sao có thể như vậy? Ngay cả khi người phụ nữ này cho anh đội nón xanh, anh Duệ cũng sẽ không ngại sao? Như vậy anh thật sự yêu người phụ nữ này ư? Vậy còn cô? Cô phải làm sao bây giờ?

Nhưng mà anh rõ ràng đã từng nói sẽ không rời bỏ Ôn Hinh, anh không thể nuốt lời.

"Ôn Hinh, anh hy vọng em vẫn là em của trước kia, đừng khiến cho anh và anh cả phải thất vọng!"

Hạ Minh Duệ nói xong liền nắm tay Lâm Thiên Y chậm rãi bỏ đi. Lúc đi tới cửa, Hạ Minh Duệ đột nhiên xoay người.

"À, đúng rồi, anh hai yêu dấu của tôi, hôm nay Lâm Thiên Y bị hoảng sợ, cũng bị thương, tôi muốn xin cho cô ấy nghỉ phép một ngày, không vấn đề gì chứ?"

"Đương nhiên!"

Con ngươi đen nhánh của Hạ Trí Vũ khiến người ta nhìn không ra một tia cảm xúc, có điều những chuyện này Hạ Minh Duệ đều đã không thèm để ý, anh chỉ để ý tới người phụ nữ trong tay.

Ôn Hinh trở mắt nhìn Hạ Minh Duệ lôi kéo tay Lâm Thiên Y, không coi ai ra gì đi ngang qua người cô rồi khỏi. Tình cảnh như vậy dĩ nhiên chói mắt.

Trong văn phòng Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, cũng không rõ Hạ Minh Duệ từ đâu tìm được một cục đá, cẩn thận vén sợi tóc hỗn loạn của cô ra sau đầu.

Lúc cục đá chạm vào đôi má mềm mại của chính mình, Lâm Thiển Y hít vào một hơi.

Hạ Minh Duệ liếc nhìn cô một cái, lạnh lạnh nói.

"Vẫn còn biết đau à?"

Lâm Thiển Y ở trong lòng oán thầm, cái miệng này phun ra toàn lời không hay.

Có điều hôm nay Hạ Minh Duệ dường như có phần khác thường, trước đây mặc kệ đứng sai anh đều sẽ thiên vị Ôn Hinh, hôm nay sao lại giúp đỡ cô chứ?

Do dự hồi lâu, Lâm Thiển Y rút cuộc nổi lên dũng khí, quý dị nhìn chăm chú Hạ Minh Duệ liếc mắt một cái.

"Mà này, anh không đi nhìn xem Ôn Hinh thế nào à?"

Nói xong, Lâm Thiển Y liền hối hận, cô nói cái quý gì không biết! Cô cần gì quản đứa con gái mặt thiên sứ lòng dạ xoa kia làm gì chứ!

"Thế nào? Em hy vọng anh đi an ủi cô ấy?"

Hạ Minh Duệ ngừng động tác chườm đá cho Lâm Thiển Y, như cười như không mở miệng.

"Còn lâu á!"

Lâm Thiển Y không chút suy nghĩ, một câu cứ thế thốt ra. Lúc cô phản ứng kịp chính mình nói gì, hối hận đến thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình.

Cười đi, ra sức cười đi!

Tiếng cười trầm thấp sung sướng của Hạ Minh Duệ khiến cho Lâm Thiển Y quần hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Sau một lúc lâu, Hạ Minh Duệ chườm đá cho cô xong, nghiêm trang nói.

"Được rồi, anh đã giúp em xin phép nghỉ, em lúc này cần người an ủi, như vậy đêm nay bản thiếu gia sẽ cho em ăn thật no, miễn cho em cả ngày ở bên ngoài dụ dỗ đàn ông khác. Để tránh cho có người quấy rầy, đêm nay chúng ta sẽ không về nhà họ Hạ, trực tiếp tới thế giới của hai người chúng ta ở Cẩm Tú Hoa Đình!"

Đoạn đầu của Hạ Minh Duệ khiến cho Lâm Thiển Y quần bách nghĩ muốn giết người nhưng khúc sau, một câu thế giới của hai người lại khiến cho lòng cô ngọt ngào, giống như có cái gọi là hạnh phúc lan tràn ra vậy.

Mặc dù hôm nay bị một tát của Ôn Hinh nhưng mà Hạ Minh Duệ lại đứng về phía cô, khiến cho cô vừa mừng vừa lo, lập tức cũng không phản bác lại. Lúc Hạ Minh Duệ đẩy cô ra ngoài cửa, Lâm Thiển Y vẫn ráng xoay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa lúc rơi vào trong ánh mắt như cười như không của Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiển Y ngẩn ra, trên mặt một rặng mây đỏ không lui, lại lần nữa tăng thêm một phần, sau đó cô rõ ràng quay đầu lại bỏ đi như chạy trốn.

Sau khi Hạ Minh Duệ dẫn Lâm Thiển Y đi, hai người trong văn phòng Hạ Trí Vũ đều rơi vào trầm mặc.

Hạ Trí Vũ suy nghĩ cái gì Ôn Hinh không biết, cô chỉ biết bây giờ cô cực kỳ khổ sở. Cô không ngừng siết chặt tay áo của chính mình, hàm răng cắn chặt môi.

Một lúc lâu sau, Ôn Hinh mới ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hạ Trí Vũ.

"Ôn Hinh, em muốn hoàn toàn có được Hạ Minh Duệ sao? Em cũng thấy đấy nó tựa hồ đối với người phụ nữ Lâm Thiển Y kia cực kỳ đặc biệt, anh nghĩ loại cảm giác này em càng có thể cảm nhận được. Nghe nói trước đây nó chỉ từng đối tốt với một người phụ nữ, nhưng mà tình huống hiện tại dường như đã thay đổi!"

Hạ Trí Vũ nhìn ngoài cửa sổ, giống như lẩm bẩm nhưng mà từng chữ Ôn Hinh toàn bộ nghe lọt vào tai.

Đúng như lời Hạ Trí Vũ nói, cô đã cảm nhận được nguy cơ, nhưng mà cô không sợ, bởi vì cô đã mang thai rồi.

Cô cũng không tin Lâm Thiển Y lấy gì đầu với cô.

Lúc Lâm Thiển Y lái xe trở lại Cẩm Tú Hoa Đình, thiếu chút nữa đụng phải một người. Lâm Thiển Y hoảng sợ.

Cô từ trên xe khần trương đi xuống, đi qua đỡ người kia dậy, trên dưới đánh giá một lượt, mãi đến khi xác nhận không có việc gì mới thở dài nhẹ nhõm

một hơi.

Đây là một người phụ nữ tuổi tác xem ra hơi cao, có điều nhan sắc được chăm sóc cực kỳ tốt.

"Bác à, bác không sao chứ? Thật sự xin lỗi!"

Người phụ nữ trước mặt nhìn cách ăn mặc thoải mái của Lâm Thiên Y, người xem ra cũng không tệ, không khỏi khoát tay bảo mình không có việc gì.

"Bác à, bác thực sự không có việc gì chứ? Nếu không con đưa bác tới bệnh viện kiểm tra một chút nhé?"

"Không cần, bác không có việc gì, nói ra thì vừa rồi do bác đi đường không cẩn thận, đầu óc có chút choáng váng."

"Vậy được rồi, bác đi đường cẩn thận chút nhé!"

Lâm Thiên Y lái xe vào bãi đậu xe xong, lúc này mới ấn thang máy, chỉ là ngoài ý muốn, cửa thang máy vừa đóng lại sau đó liền mở ra, người vào vừa khéo là bác gái suýt chút nữa cô đụng phải khi nãy. Không riêng gì Lâm Thiên Y có chút bất ngờ, ngay cả cái người được gọi là bác gái kia cũng bất ngờ.

Hai người nhìn nhau gật đầu, xem như chào hỏi.

Thang máy cứ đi lên, hai người đều không có ý ra ngoài. Nhìn con số hiển thị trên thang máy, Lâm Thiên Y có chút không ngờ, người này cũng lên tầng cuối giống mình.

Nhưng mà tầng cuối chỉ có hai căn hộ, một là của Hạ Minh Duệ, một là của Mộc Nam.

Vị này xem ra không có khả năng tới tìm Hạ Minh Duệ, chẳng lẽ là tìm Mộc Nam?

Lúc thang máy dừng lại, hai người một trước một sau đi ra. Khi thấy Lâm Thiên Y đứng ở cửa đối diện, vị bác gái kia mở miệng.

"Thật là trùng hợp, chúng ta lại là hàng xóm!"

"Dạ!"

Lâm Thiên Y quay đầu, đối với bác gái kia mỉm cười ngọt ngào.

"Đúng rồi, bác à, bác quen Mộc Nam sao?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 219: Tề khả

Nghe được tên Mộc Nam, trong mắt của bác gái kia rõ ràng thoáng hiện chút ánh sáng yêu thương.

"Con cũng quen biết Mộc Nam nhà bác hả?"

"Dạ!"

Lâm Thiên Y có chút kinh ngạc, không khỏi ở trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của người này.

"Không biết bác là?"

"Bác là mẹ tên nhóc đó!"

"À, hoá ra là bác gái!"

"Không biết quan hệ giữa con và tên nhóc Mộc Nam kia là gì?"

Tề Khả từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Thiên Y. Cô gái này thật không tệ. Không giống những cô gái thời nay, trên người chỉ có hai mảnh vải, che cũng che không xong, lại còn trang điểm đậm, nhìn liền khiến người ta khó chịu.

"Chúng con.... xem như là bạn bè."

Lâm Thiển Y có chút chần chờ, quan hệ của cô cùng Mộc Nam có thể xem như bạn bè chăng? Hình như cũng chưa tới, nếu nói là cấp trên, cô đã từ chức rồi. Thật đúng là làm người ta đau đầu.

Chẳng lẽ cô có thể nói bọn họ là bạn thân? Nhưng mà chuyện này cũng quá kỳ cục.

"À..."

Tề Khả cười tí mắt, à một tiếng, cảm thấy có chút hứng thú. Ánh mắt nhìn Lâm Thiển Y càng thêm khiến người mơ màng.

Lâm Thiển Y bị Tề Khả nhìn toàn thân không được tự nhiên, trong lòng cực kỳ không rõ bác gái này làm gì mà lại dùng loại ánh mắt đó nhìn cô? Sao cô lại cảm thấy như đang bị căn quét nhỉ?

"Không biết nên gọi con như thế nào?"

Tề Khả như cũ cười tí mắt, cô gái đối diện này bà thật sự càng xem càng ưng ý.

"À, bác gái, con tên Lâm Thiển Y, bác cứ gọi con là Tiểu Thiển là được!"

"Tiểu Thiển à, chúng ta vừa đến thành phố A, lạ nước lạ cái, con đó, rảnh rồi không có việc gì thì tới chơi với bác nha, dù sao hai nhà chúng ta cũng gần như vậy!"

"Dạ được!"

Lâm Thiển Y chỉ cảm thấy gáy mình đỏ không ít mồ hôi. Bác gái này thật sự càng nhìn càng quý dị, chẳng qua lúc này cô vẫn nên đồng ý trước, thật sự là ánh mắt như nhìn xuyên thấu kia khiến cho cô toàn thân không được tự nhiên.

Chỉ là cô không có nói cho bác gái này biết, trên thực tế cô không thường ở đây, cũng chỉ lâu lâu mới về một chuyến.

Hai người đều mang tâm tư nhập mật mã nhà mình, người nào về nhà nấy.

Tề Khả vừa vào nhà liền nhận được điện thoại từ Mộc Nam.

"Mẹ, đã quen chưa?"

"Quen thì quen, mới vừa xuống dưới đi bộ một vòng. Con người, già rồi đầu óc liền không tốt nữa, thiếu chút nữa lạc đường rồi!"

"Đừng nói bừa, mẹ con trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, cho dù là những cô gái trẻ cũng không đẹp bằng mẹ của con."

Tên nhóc này, chỉ biết nói ngọt.

"Đúng rồi con trai, cô gái ở nhà đối diện mẹ thấy rất được. Nói thật đi, hai đứa có phát lửa chưa đấy?"

Trong lòng Tề Khả luôn nhớ tới cô gái vừa nhìn thấy, thật sự là càng xem càng vừa ý.

"Đối diện? Ở đâu ra có con gái? Con nói này, mẹ có thể đừng quan tâm những việc vớ vẩn này hay không?"

Mộc Nam cau mày, về mặt ai oán, thật sự là bại bởi mẹ mình rồi.

"Tên nhóc thôi tha, con cũng trưởng thành rồi, khi nào mang con dâu trở về mẹ liền không cần nhần nữa. Thành thật khai báo, con cùng cô gái đối diện thật sự không có gì?"

"Mẹ, cô gái kia là ai?"

Mộc Nam trong khoảng thời gian ngắn vẫn không nghĩ ra, lấy tính tình playboy của anh, ngày nào bên người lại thiếu phụ nữ chứ?

"Thì là, để mẹ nghĩ chút, à, đúng rồi, là cô gái tên Lâm Thiển Y đó. Mẹ thấy rất vừa mắt."

Lâm Thiển Y?

Mộc Nam sùng sốt, lập tức cười khò.

"Được rồi mẹ, đó chỉ là bạn con. Mẹ à, cũng đừng quan tâm những chuyện này, mau chóng nghỉ ngơi đi, con còn phải quay quảng cáo nữa!"

Còn không đợi Tề Khả tiếp tục thao thao bất tuyệt, bên kia Mộc Nam liền cúp điện thoại.

Aizz! Con trai lớn thành sao lớn, lời của bà mẹ già như bà đều như gió thổi qua tai, không còn dùng được. Được thôi, bà đi chăm sóc sắc đẹp là được.

Ôn Hình rời khỏi văn phòng Hạ Trí Vũ, trong mắt tràn đầy tàn nhẫn cùng quyết tâm phải có được.

Lâm Thiên Y muốn trói chặt anh Duệ, cô sẽ không cho cô ấy được như ý.

Nhớ tới khi nãy bọn họ ở cùng một chỗ không coi ai ra gì trao nhau ánh mắt thâm tình, Ôn Hinh liền nổi giận ứa gan.

Càng nghĩ càng giận, cô hận không thể lập tức đuổi cái người phụ nữ đáng giận Lâm Thiên Y kia đi. Nhưng mà vì sao anh Duệ lại đối tốt với cô ta như vậy? Chẳng lẽ anh quên rồi sao? Anh nói cả đời sẽ đối xử thật tốt với Ôn Hinh! Nhưng mà người phụ nữ Lâm Thiên Y kia là chuyện gì cơ chứ? Cô ta đoạt đi thứ hạnh phúc vốn dĩ thuộc về cô.

Ôn Hinh phần nộ đâm lên tường, cũng không biết là do dùng lực quá lớn hay vì lý do gì khác, lập tức ảnh hưởng tới bụng, có chút đau.

Lúc này cô mới nhớ tới bản thân đang mang thai, không thể kích động như vậy. Cô hít thở thật sâu mấy hơi, đợi sau khi bụng bớt đau mới lái xe trở về nhà họ Hạ.

Lúc Ôn Hinh về vừa khéo gặp Ôn Uyển Thiên đang ngồi trên sofa trong phòng khách, hai tay khoanh lại, vẻ mặt thất thường.

"Cô?"

Ôn Hinh đi qua, ngồi xuống bên cạnh Ôn Uyển Thiên.

"Cô làm sao vậy? Người nào lại chọc cô không vui rồi hả?"

Ôn Hinh cường chế đáy lòng không thoải mái, tận lực để cho giọng nói chính mình nghe qua bình tĩnh.

"Còn không phải là anh Duệ của con? Mấy năm nay thật đúng là coi thường nó rồi!"

Ôn Uyển Thiên hàm hừ, chỉ thiếu chút nữa là nghiêng răng nghiêng lợi.

"Anh Duệ? Anh ấy làm sao?"

"Hoá ra ông chủ đứng phía sau Minh Thiên chính là Hạ Minh Duệ, nó vậy mà lại muốn đối phó với anh Vũ của con, muốn phá huỷ nhà họ Hạ."

Ôn Hinh kinh ngạc trừng lớn mắt, anh Duệ là ông chủ của Minh Thiên? Là Minh Thiên tài lực hùng hậu có thể sánh ngang với Hạ thị sao?

"Cô, cô không nói lầm chứ? Cô cũng biết, anh Duệ luôn đối với chuyện làm ăn không mấy hứng thú, làm sao có thể là ông chủ của Minh Thiên?"

Mắt to trong suốt của Ôn Hinh hiện lên một tia u ám, có chút khó hiểu. Cô tò mò chớp đôi mắt to ngây thơ, lông mi dài không ngừng chớp động giống như cánh bướm.

"Hừ! Đây là chính miệng nó thừa nhận!"

"Nhưng mà, anh Duệ vì sao lại muốn đối phó với nhà họ Hạ?"

"Còn không phải bởi vì anh Vũ của con là người thừa kế tương lai của nhà họ Hạ sao? Nó đây là ghen tị không cam lòng! Vì vậy mới muốn khiến cho nhà họ Hạ sụp đổ!"

"Anh Duệ không phải là người như thế chứ?"

Con người như nước của Ôn Hinh loé lên, có chút do dự.

"Ôn Hinh, con phải giúp cô, cũng giúp cho anh Vũ của con, khiến cho Hạ Minh Duệ thu tay lại, như vậy mọi người ai cũng tốt, đều là người một nhà cả hà tất gì chứ!"

"Chuyện này con sẽ cố gắng, nhưng mà lời nói của con anh Duệ sẽ nghe sao?"

Ôn Hinh nâng cặp mắt to ngập nước lên, cắn chặt cánh môi, có vẻ điềm đạm đáng yêu. Cô thật sự không xác định có thể lay động được anh Duệ.

"Cô tin tưởng con có thể, đừng quên con là Ôn Hinh, đã từng là người phụ nữ Hạ Minh Duệ cùng Hạ Minh Tứ yêu nhất."

Ôn Uyển Thiên cố ý nhấn mạnh ba chữ Hạ Minh Tứ kia. Quả nhiên khi cô nghe tới bà nhắc đến cái tên này, toàn thân Ôn Hinh run lên một cái, trong con người thoáng hiện chút âm trầm không dễ dàng phát giác được.

"Cô, con mang thai rồi! Đứa bé là của anh Duệ!"

Giống như vô ý vướng vào đề tài này của Ôn Uyển Thiên, cũng giống như vì tránh đi ba chữ 'Hạ Minh Tứ' kia, Ôn Hinh thành công đổi đề tài.

"Cái gì? Con nói cái gì? Là thật sao Ôn Hinh?"

Ôn Uyển Thiên đột nhiên nắm lấy cánh tay Ôn Hinh, mạnh mẽ lắc.

"Cô, cô làm đau con rồi."

Ôn Uyển Thiên siết tay cô thật chặt, cánh tay của cô chắc bị bà nắm đến bầm tím rồi.

"Ôn Hinh, đây chính là cơ hội tốt! Cơ hội tốt để đuổi Lâm Thiên Y đi, con vạn lần phải nắm chắc. Đứa bé chính là vũ khí cuối cùng của con!"

"Con biết mà cô!"

Con người Ôn Hinh loé loé, thoáng hiện ánh sáng sắc bén.

"Thế Hạ Minh Duệ có biết không?"

"Con còn chưa nói cho anh Duệ!"

Đôi má Ôn Hinh hơi ửng đỏ, giống như một cô gái nhỏ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 220: Chịu trách nhiệm

Sau khi nói xong với Ôn Uyển Thiên, Ôn Hinh nói mình mệt rồi, muốn lên lầu nghỉ ngơi.

Hôm nay lúc ở trong văn phòng anh Vũ, anh Duệ nói đêm nay sẽ cho Lâm Thiên Y ăn thật no?

A, người phụ nữ kia phải dựa vào thân thể mình để giữ anh Duệ. Nhưng mà cô đã mang thai, cô ta lấy cái gì để đấu với cô?

Cô liền không cho cô ta như ý!

Ôn Hinh ở nhà ngâm nước tắm, làm cho toàn thân mình thom ngào ngát, mặc lên người một bộ váy mới mua, cả người thoát nhìn vô cùng thanh thuần.

Sau đó cô vươn tay tinh xảo ra cầm lấy di động, bấm số Hạ Minh Duệ.

Mà lúc này Hạ Minh Duệ đang ở trong phòng làm việc xử lý chút chuyện.

Lúc điện thoại vang lên anh nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, khi thấy là Ôn Hinh gọi, anh không chút do dự bắt máy.

"Chuyện gì?"

"Anh Duệ, em..."

"Hử? Ôn Hinh có việc thì nói đi, anh đang bận!"

Ôn Hinh do dự cùng áp a áp ứng khiến cho Hạ Minh Duệ hơi hơi nhíu mi.

"Anh Duệ, em mang thai rồi!"

Giọng nói Ôn Hinh thật thấp, thật mềm, cơ hồ nhỏ tới không thể nghe, nhưng Hạ Minh Duệ lại nghe rõ.

Khi anh nghe thấy tin này phản ứng đầu tiên là sững sốt, sau đó chân mày hơi nhíu lại, phản ứng đầu tiên của anh là, đứa bé của ai?

"Ôn Hinh, em..."

Hạ Minh Duệ mấp máy khoé môi xinh đẹp, giọng nói mang theo chút nghiêm túc.

"Đứa bé của ai?"

"Anh Duệ! Đứa bé rõ ràng là của anh!"

Giọng nói Ôn Hinh trong điện thoại cực kỳ uỷ khuất, mang theo chút giọng mũi, giống như lời nói của Hạ Minh Duệ đâm cô bị thương thật sâu. Đứa bé này ngoại trừ là của anh còn có thể là của ai chứ?

Bên này điện thoại, Hạ Minh Duệ vẫn im lặng. Ngay tại lúc Ôn Hinh cho rằng anh sẽ không nói nữa, Hạ Minh Duệ đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh lùng, không mang theo một chút ý tứ cho phép thương lượng.

"Phá thai!"

Hạ Minh Duệ không chút suy nghĩ thốt ra một câu như vậy.

"Không muốn!"

Ôn Hinh hét lên một tiếng, dường như là không chịu nổi đã kích này, nước mắt như chuỗi hạt bị đứt chảy xuống.

"Anh Duệ, sao anh có thể như vậy? Đây chính là con của anh a! Anh sao lại có thể nhẫn tâm như vậy? Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Em yêu anh mà! Anh không thể không cần em, càng không thể không cần con chúng ta..."

A, đau! Đau quá! Anh Duệ, em đau quá!"

Ôn Hinh nói xong liền đột nhiên khom người, bưng kín bụng mình. Có thể do vừa rồi chính mình quá mức xúc động, bị động thai.

"Ôn Hinh, em ở đâu? Xảy ra chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ sốt ruột hét trong điện thoại.

"Em ở nhà..."

Trong điện thoại truyền ra giọng nói suy yếu của Ôn Hinh cùng tiếng kêu bối rối của Ôn Uyển Thiến.

Hạ Minh Duệ ném hồ sơ trong tay xuống, nhanh chóng đứng dậy, xoay người ra ngoài.

Lúc Hạ Minh Duệ chạy về nhà họ Hạ, Ôn Hinh đang nằm trên ghế sofa, sắc mặt tái nhợt, một tay che bụng. Ôn Uyển Thiến ngồi ở bên cạnh cô, vì cô cẩn thận lau mồ hôi trên trán.

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc Ôn Uyển Thiến một cái, không có lên tiếng, mím môi ôm Ôn Hinh đang nằm trên ghế bồng lên.

"Anh Duệ, anh về rồi, anh vẫn để ý Ôn Hinh phải không? Đừng rời khỏi Ôn Hinh, Ôn Hinh không thể không có anh!"

Ôn Hinh vừa nói xong liền hôn mê bất tỉnh, chỉ là một bàn tay lại gắt gao nắm chặt áo Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ thở dài một hơi, cũng không dám chậm trễ, trực tiếp lái xe đưa người đến bệnh viện.

Hạ Minh Duệ lấy số cho Ôn Hinh, thời điểm có kết quả kiểm tra, Hạ Minh Duệ vội hỏi bác sĩ đứng ở một bên.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào?"

"Anh là người nhà bệnh nhân ư?"

Vị bác sĩ tuổi trung niên hơi có chút trách cứ nhìn Hạ Minh Duệ.

"Vâng!"

Hạ Minh Duệ cũng rõ ràng trực tiếp thừa nhận.

"Vợ anh mang thai hơn một tháng, bình thường nhất định phải chú ý, cảm xúc không thể quá kích động!"

"Cô ấy không phải vợ tôi!"

Hạ Minh Duệ trưng ra khuôn mặt đen thui, môi mím thật chặt, ánh mắt có chút không tốt nhìn chăm chăm vị bác sĩ. Có điều tính tình thời gian, từ khi giữa bọn họ xảy ra quan hệ ngoài ý muốn kia, cũng là hơn một tháng.

"Mặc kệ có phải vợ anh hay không, anh có phải người nhà không?"

Ánh mắt vị bác sĩ có chút nghiêm khắc, đồng thời cũng có chút không tốt.

"Vâng!"

"Vậy thì chú ý nhiều một chút, lúc rảnh rồi thì quan tâm vợ mình nhiều chút!"

Bác sĩ nói xong liền phất tay áo bỏ đi, trong lòng cảm thán, giới trẻ bây giờ, chưa kết hôn mà đã có con là chuyện thường, nhưng mà làm bụng người ta lớn như vậy lại còn không muốn thừa nhận. Thật sự là thói đời bạc bẽo!



Hạ Minh Duệ trừng mắt nhìn bóng lưng vị bác sỹ rời đi, ánh mắt kia âm trầm như muốn giết người vậy.

"Anh Duệ!"

Lông mi dài của Ôn Hinh run rẩy vài cái, yếu ớt mở mắt ra. Anh nói cô không phải vợ anh! Trong lòng cô rất khổ sở. Có điều cô đã mang thai, nhất định sẽ trở thành vợ anh.

Không sao, cô chỉ bị động thai, không có gì trở ngại, nếu thật sự đứa bé không còn, như thế cô có lẽ thật sẽ mất đi anh Duệ rồi.

"Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Hạ Minh Duệ quay đầu, về mặt dịu dàng.

"Sao lại không cẩn thận như vậy, về sau chú ý một chút!"

"Anh Duệ, anh đồng ý giữ lại đứa bé này sao?"

Trong mắt Ôn Hinh nổi lên hy vọng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ.

"Ý kiến của anh là bỏ đi, Ôn Hinh em còn trẻ, lúc này không nên có con."

"Không, em muốn giữ lại đứa bé này, bởi vì đây là đứa con của em và anh. Nếu anh Duệ không muốn nuôi con, như vậy Ôn Hinh tự nguyện nuôi con một mình."

"Em..."

Hạ Minh Duệ còn muốn nói chút gì, nhưng mà nhìn bộ dáng quyết tuyệt của Ôn Hinh, anh cũng chỉ biết thờ dài một hơi. Từ nhỏ đến lớn, Ôn Hinh đều là cái dạng này, phàm là chuyện cô đã quyết định, chín trâu cũng không kéo được.

"Nếu em muốn sinh con, anh sẽ giúp em nuôi nấng. Anh đưa em về nhà!"

Lúc Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh vào bệnh viện, Thẩm Phi Phàm vừa vặn từ trong bệnh viện đi ra. Nhà bọn họ tuy có công ty, nhưng anh không theo học chuyên ngành kinh tế mà ở đại học anh theo học y, mà nghề nghiệp hiện tại của anh cũng là bác sỹ. Mấy ngày trước anh mới vừa được bổ nhiệm đến bệnh viện đa khoa.

Cho nên lúc Hạ Minh Duệ ôm Ôn Hinh vào anh vừa vặn thấy được, nhưng mà tránh cho Ôn Hinh thấy khó chịu, anh chỉ trốn sau cây cột nhà. Thời điểm bác sỹ Trần chẩn đoán cho Ôn Hinh đi ra, anh liền ngăn cản bác sỹ Trần.

"Bác sỹ Trần!"

Thẩm Phi Phàm từ xa vội vàng gọi bác sỹ Trần một tiếng, bác sỹ Trần thấy là Thẩm Phi Phàm, lập tức nở nụ cười ôn hoà.

"A, Phi Phàm à, có việc gì thế?"

"Bác sỹ Trần, tôi muốn hỏi một chút cô gái vừa rồi bị bệnh gì vậy?"

"Hả, cô ấy ư?"

Bác sỹ Trần nhìn thoáng qua phương hướng Ôn Hinh rời đi, thờ dài một hơi.

"Người tuổi trẻ bây giờ, thật sự là, cô gái kia mang thai, mà còn mang thai hơn một tháng rồi!"

"Chú nói gì?"

Sau khi Thẩm Phi Phàm kích động kinh ngạc, lập tức kéo ống tay áo của bác sỹ Trần.

Bác sỹ Trần bị anh tóm lấy liền tiếp bước tới trước vài bước, dường như nhận thấy sự khác thường của Thẩm Phi Phàm, bác sỹ Trần nói đùa nói.

"Sao thế? Cậu quen biết cô gái kia ư? Không phải cậu thích con người ta rồi chứ?"

Lời nói của bác sỹ Trần Thẩm Phi Phàm đã không còn tâm trí để ý tới, hiện tại đầu óc anh chỉ nghĩ tới một việc, đó là Ôn Hinh mang thai rồi ư? Nhưng lại hơn một tháng rồi sao? Anh nhớ rõ một tháng trước, bọn họ đã làm cái chuyện kia! Đứa bé đó có thể là con anh hay không?

Thẩm Phi Phàm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Trong khoảng thời gian ngắn vừa sợ lại vừa mừng. Khi anh rốt cục tỉnh táo lại, bác sỹ Trần đã rời khỏi.

Ánh mắt Thẩm Phi Phàm thay đổi không ngừng. Anh có nên đi tìm Ôn Hinh hỏi cho rõ ràng không? Nếu quả thật là con của anh, anh sẽ chịu trách

nhệm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 221: Ăn bò bít tết

Lúc Hạ Minh Duệ dẫn Ôn Hinh trở về nhà họ Hạ đã gần tới giờ cơm tối, trong phòng khách không khí có chút nặng nề.

Ôn Uyển Thiên ngồi ở trên sofa đối diện chính mình, khi thấy Ôn Hinh vào thì lập tức ra đón, bộ dáng cẩn thận kia thật giống như Ôn Hinh là bảo vật quốc gia vậy.

Hạ Minh Duệ không để ý đến Ôn Uyển Thiên, đi về trước vài bước, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của Hạ Từ Ngang đang ngồi trên sofa.

"Ba!"

Hạ Minh Duệ ôn hoà gọi một tiếng.

"Hừ, nhìn chuyện tốt mà con làm kia! Sau này con định làm như thế nào?"

Hạ Từ Ngang xoay nửa người qua, giật dừ tròng mắt nhìn Hạ Minh Duệ.

"Chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ nhất thời không rõ ý tứ trong lời nói của Hạ Từ Ngang, có chút nghi hoặc.

"Ba nói con định làm thế nào? Ôn Hinh đã có đứa bé của con, con chẳng lẽ cứ như vậy không quan tâm? Có phải con nên cho Ôn Hinh một chút công đạo không hả?"

Hạ Từ Ngang nhấn mạnh hừ một tiếng, đứa con trai này lúc nào cũng khiến cho ông phải quan tâm hết.

Nghe được Hạ Từ Ngang nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh ửng đỏ, cô khó xử vụng trộm liếc nhìn Hạ Minh Duệ, trong mắt tràn đầy chờ mong.

"Ba, đây là chuyện của tụi con, việc này ba không cần quan tâm. Để tụi con tự xử lý!"

Hạ Minh Duệ cắt ngang lời cha mình, âm thầm liếc Ôn Hinh đang cúi đầu, lạnh lùng nói.

"Minh Duệ à, con tính toán xử lý thế nào? Có thể nói cho chúng ta nghe một chút không? Chúng ta mới làm tốt công tác chuẩn bị được. Dù sao cô nhóc Ôn Hinh này cũng mang trong người đứa bé của nhà họ Hạ, con chung quy không thể để cho nó một mình chống đỡ với cái bụng càng ngày càng lớn chứ?"

Ôn Uyển Thiên thấy Hạ Minh Duệ dường như muốn bỏ đi, vội vàng lên tiếng cắt ngang. Chuyện này bà cũng không thể cứ để như vậy rồi thôi, trước mắt Ôn Hinh chính là cọng rom cứu mạng của bà.

"Các con khi nào thì kết hôn? Ba muốn bồng cháu nội sớm một chút, Ôn Hinh đã mang thai, như vậy con không cần phải do dự lưu lại người phụ nữ Lâm Thiển Y kia nữa rồi. Mau chóng cho nó ít tiền rồi đuổi đi cho xong việc."

Hạ Từ Ngang không chút khách khí nói ra ý kiến của mình, chỉ chờ Hạ Minh Duệ ngoan ngoãn tiếp nhận.

"Ba, hiện tại con không muốn kết hôn, hơn nữa thời gian còn nhiều ba nên quan tâm đứa con thứ hai của mình thì hơn, muốn ôm cháu nội ư? Bảo đứa con trai thứ hai của ba cố gắng đi!"

Hạ Minh Duệ nói xong cũng không quay đầu lại lên lầu.

"Anh Duệ!"

Hai mắt Ôn Hinh rung rung, tiêu điều lạnh lẽo nhìn thẳng vào bóng lưng Hạ Minh Duệ.

Anh Duệ! Sao anh có thể tuyệt tình như vậy? Có thể đối xử với Ôn Hinh như vậy? Ôn Hinh đã mang thai con của anh mà!

Ôn Hinh càng nghĩ càng cảm thấy uỷ khuất, nước mắt rớt cuộc không không chế được mà chảy xuống.

Vì sao? Rốt cuộc là tại vì sao? Anh Duệ yêu cô, thương cô trước kia đi nơi nào rồi hả?

Là vì Lâm Thiên Y sao?

"Con đứng lại đó cho ba!"

Hạ Minh Duệ không biết điều khiến cho Hạ Tử Ngang vô cùng tức giận, vì thế ông đập mạnh vào mặt bàn trước mặt, tức giận đứng lên, gầm lên giận dữ phía sau lưng Hạ Minh Duệ.

"Sao nữa?"

Hạ Minh Duệ cũng không quay đầu, nhàn nhạt lên tiếng.

"Con nhất định phải kết hôn cùng Ôn Hinh, chuyện này tuyệt đối không thể thương lượng nữa!"

Hạ Tử Ngang hừ mạnh một tiếng, nói lời cứng rắn xong liền bỏ đi.

Thân hình Hạ Minh Duệ sững lại một chút, có chút phức tạp. Anh muốn kết hôn với Ôn Hinh sao? Nhưng vì sao trong đầu lại xuất hiện bóng dáng của người phụ nữ Lâm Thiên Y kia?

Hạ Minh Duệ nhắc chân muốn đi, lại bị một bóng dáng lao tới như cơn gió ôm chặt lấy eo anh.

"Anh Duệ, có phải anh chán ghét Ôn Hinh rồi không?"

Thân hình Hạ Minh Duệ cứng đờ, sau đó mới phản ứng lại.

"Không phải!"

"Không phải chán ghét cũng không thích Ôn Hinh, đúng không?"

Nước mắt Ôn Hinh tí tách rơi xuống, Hạ Minh Duệ cảm thấy phía sau lưng mình ướt một mảng lớn, cảm giác ấm nóng như vậy khiến anh rời bỏ.

"Không phải!"

Hạ Minh Duệ xoay người lại, chân đang đặt trên cầu thang bước xuống. Anh thương tiếc lau khô nước mắt trên mặt cho Ôn Hinh.

"Đừng khóc! Khóc nữa sẽ thành mèo con, sẽ không đẹp!"

"Xinh đẹp thì có ích gì? Dù sao trong mắt anh Duệ đã không có bóng hình Ôn Hinh!"

Ôn Hinh chu miệng nhỏ lên, ngẩng đầu, vờ mặt uý khuất nhìn Hạ Minh Duệ.

"Làm sao có thể chứ? Vị trí của em trong lòng anh không ai có thể thay thế được!"

Hạ Minh Duệ ôn nhu nói xong, thần sắc ôn hoà như vậy khiến cho Ôn Hinh cảm thấy bọn họ tựa hồ như quay về những ngày trước kia.

Nếu không phải vừa rồi Hạ Minh Duệ cự tuyệt cô rõ ràng!

"Không, anh Duệ, trong lòng anh ngoại trừ Ôn Hinh ra còn có bóng dáng người phụ nữ khác đúng không? Anh yêu cô ấy nhiều hơn Ôn Hinh. Ôn Hinh đã không còn là người duy nhất trong lòng anh Duệ rồi!"

Trong con người trong suốt của Ôn Hinh bao phủ một tầng sương mù, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tuấn tú như được điêu khắc của Hạ Minh Duệ. Cô gần như tham luyến sờ lên mặt anh.

"Nhưng mà anh Duệ không biết, trong lòng Ôn Hinh vị trí của anh Duệ không ai thay thế được. Ôn Hinh vẫn yêu anh Duệ. Ôn Hinh thậm chí vì anh Duệ tự nguyện chết đi. Nhưng mà hiện tại anh Duệ đã không cần Ôn Hinh nữa!"

Ôn Hinh từ từ nói xong, nước mắt không ngừng rơi.

"Ôn Hinh, làm sao có thể? Anh vĩnh viễn vẫn là anh Duệ thương em, yêu em."

Hạ Minh Duệ đưa bàn tay thon dài ấm áp của mình lên cầm bàn tay Ôn Hinh đang để trên mặt anh an ủi.

Tay cô lại nhỏ như vậy, mềm mại giống như bông vải, khiến cho đoạn trí nhớ bị lấp bụi kia của anh dần dần sống lại.

"Thật sự sao?"

Ôn Hinh ngược đôi mắt nước mắt lưng tròng, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm sâu của Hạ Minh Duệ, bên trong một mảnh tối đen, nồng đậm khiến cho

người ta nhìn không rõ lắm.

"Thật sự, anh Duệ có khi nào gạt em!"

"Ừ, em tin anh Duệ, chỉ cần anh Duệ tốt với em, em cũng không cầu anh Duệ kết hôn với em, chỉ cần ba người chúng ta ở chung một chỗ, Ôn Hinh liền thoả mãn rồi."

Ôn Hinh cúi mặt xuống, lần mò bụng bằng phẳng của chính mình, đàn ông mà, rất nhiều người cũng không muốn kết hôn quá sớm, cô có thể đợi.

Cô sẽ cho anh Duệ biết Ôn Hinh cô mới là người xứng đôi với anh.

Còn về Lâm Thiên Y, cái loại phụ nữ bỉ ổi này cũng chỉ có thể thích hợp làm tình nhân mà thôi.

"Em đó!"

Hạ Minh Duệ sùng nịch ôm eo Ôn Hinh, thật giống như trước kia vậy.

"Thế nào, bụng còn khó chịu không? Sắc mặt sao vẫn kém như vậy?"

"Uhm, có chút không thoải mái, có điều không sao, chỉ cần có anh Duệ ở bên cạnh Ôn Hinh, Ôn Hinh không sợ gì hết!"

Ôn Hinh ngược khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn lên, mỉm cười ngọt ngào với Hạ Minh Duệ. Hạ Minh Duệ yêu chiều nheo nheo cái mũi nhỏ xinh đẹp của cô.

"Đúng rồi, anh Duệ, Ôn Hinh muốn ăn bò bít tết ở quán trước kia chúng ta hay ăn. Anh có thể dẫn Ôn Hinh đi không?"

Ôn Hinh lắc lư cánh tay Hạ Minh Duệ, ngây thơ đáng yêu giống như một cô gái không hiểu sự đời.

"Được!"

Bộ dáng này của Ôn Hinh khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 222: Không trở về

Buổi tối, Lâm Thiên Y sớm đến siêu thị gần nhà mua nguyên liệu về, cô cũng cực kỳ chu đáo vì Hạ Minh Duệ chuẩn bị một bàn ăn vừa khéo léo vừa ngon miệng. Hôm nay cô nấu đồ cơ bản toàn dựa trên các món ăn mà Hạ Minh Duệ thích.

Nhớ lúc bọn họ vừa quen, cái tên Hạ Minh Duệ kiêng ăn kia có nhiều tật xấu như vậy, cô liền buồn cười.

Tính tính bọn họ quen nhau cũng lâu rồi.

Cũng không biết vì sao dạo gần đây trong lòng cô có chút bất an. Có đôi khi cô cũng sẽ do dự, cứ như vậy không rõ ràng ở bên cạnh anh là đúng hay sai. Ở lại thật sự tốt ư?

Hai người bọn họ dù sao cũng là người của hai thế giới. Nhưng mà một khi yêu, có một số việc chính mình không thể quyết định.

Lâm Thiên Y thờ dãi một hơi, dọn đồ ăn nấu xong lên bàn. Cô liếc nhìn trời đêm, màn đêm cũng dần buông xuống, Hạ Minh Duệ vẫn còn chưa trở về, bận quá sao?

Mấy ngày nay Hạ Minh Duệ dường như rất bận rộn, lại cũng không phải bộ dáng lười nhác vô vị lúc mới đến Tổng công ty Hạ thị, thỉnh thoảng nhìn thấy anh bận tới mức không có giờ ăn cơm, cô sẽ cảm thấy đau lòng.

Đây thật sự là một loại cảm giác kỳ quái, hai người đã từng như nước với lửa, vậy mà lại có một ngày cô vì anh mà quan tâm, thật sự là chuyện đổi thay đổi thật thường. Nhớ đến ngày hôm qua Hạ Minh Duệ phải thức đêm đến nỗi mắt đầy tơ máu, cho nên hôm nay cô cố ý làm một bàn thức ăn thật ngon để an ủi anh.

Lâm Thiên Y lại đợi một hồi, Hạ Minh Duệ vẫn chưa trở về.

Lâm Thiên Y nghĩ nghĩ, nếu không thì gọi cho anh thử xem sao?

Nhưng mà cô lại cảm thấy nếu Hạ Minh Duệ đang bận, cô gọi điện thoại cho anh có phải sẽ quấy rầy tới công việc của anh? Lâm Thiên Y xoay điện

thoại vòng vòng trong tay, cuối cùng cô vẫn thờ dài một hơi, đặt điện thoại sang một bên.

Lúc Lâm Thiên Y vào phòng tắm nước nóng trở ra, lại xem TV một lúc, mắt thấy sắp tới 10 giờ, Hạ Minh Duệ vẫn không có dấu hiệu trở về. Theo lý thuyết thì không đúng nha, chuyện Hạ Minh Duệ hứa trước giờ đều sẽ không nuốt lời, cho dù là bị trì hoãn, anh cũng sẽ gọi điện cho cô một tiếng, về điều này Lâm Thiên Y cực kỳ hài lòng.

Bởi vì trước kia lúc ở cùng Hứa Hạo Trạch anh chưa bao giờ tôn trọng mình như vậy, đi nơi nào cũng sẽ không báo cho cô một tiếng.

Nhưng mà Lâm Thiên Y nghĩ lại nghĩ, Hạ Minh Duệ không nói trước với cô, có lẽ bởi vì bận quá, cho nên sơ sót chăng?

Lâm Thiên Y chờ chờ, cuộn mình trong ghế sofa, vừa xem TV vừa ngủ thiếp đi.

Cô bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình tỉnh dậy.

Lâm Thiên Y cầm lấy điện thoại, lúc đầu cô còn tưởng là Hạ Minh Duệ, nhưng mà cô nhìn màn hình, là một số điện thoại lạ hoắc.

"Alo, xin chào, tôi là Lâm Thiên Y!"

"Lâm Thiên Y, biết tôi là ai chứ?"

Trong điện thoại vang lên giọng nói quen thuộc của một người xa lạ, Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, người bối rối cuộn lại, lúc này mới phản ứng kịp.

"Cô là? Ôn Hinh? Đã trễ thế này có chuyện gì?"

Nói đến câu sau giọng nói Lâm Thiên Y rõ ràng lạnh xuống.

"Đúng, là tôi, thấy kỳ lạ phải không, đã trễ thế này còn gọi điện cho cô."

Giọng nói Ôn Hinh nghe qua có chút đắc ý, ở bên đầu này Lâm Thiên Y còn có thể nghe được tiếng nước.

Trên thực tế, Ôn Hinh theo Hạ Minh Duệ ăn cơm được một nửa, tự mình chạy vào trong nhà vệ sinh gọi điện thoại cho Lâm Thiên Y.

"Có chuyện gì? Nếu không có gì thì cúp máy đi!"

Cũng không biết vì sao, Lâm Thiên Y cực kỳ chán ghét người phụ nữ Ôn Hinh trong ngoài bất nhất này, bề ngoài thanh thuần nội tâm lại vô cùng ác độc.

"Ha ha, cô chẳng lẽ mới vừa tỉnh ngủ? Có phải cô đang đợi anh Duệ không? Nói cho cô biết, anh ấy hiện tại đang ở cùng tôi, chúng tôi đang dùng cơm với nhau!"

Lâm Thiên Y: "...."

"Nếu cô chỉ muốn nói với tôi chuyện này, như vậy tôi biết rồi, vậy thì cúp máy đi!"

Khoé miệng Lâm Thiên Y nhếch lên nụ cười trào phúng, cô đã nói mà, đã trễ thế này vẫn chưa trở về, hoá ra là ở bên Ôn Hinh. Đàn ông quả nhiên đều giống nhau.

"Đợi một chút! Hôm nay tìm cô không phải vì nói cái này, tôi có chuyện quan trọng hơn muốn nói với cô!"

Giọng nói Ôn Hinh nghe qua vô cùng sung sướng, Lâm Thiên Y khoanh tay gắt gao trừng mắt nhìn TV.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước khi ngủ trên TV chiếu một đôi tình nhân đùa nhau đến mức cô còn cười ha ha, một hồi lại nhìn thấy chương trình thể thao.

"Có việc thì nói đi!"

Cô cũng không có thời gian mà tán gẫu với cô ta!

"À, tôi muốn nói cho cô biết, tôi đã có thai, là đứa bé của anh Duệ, đã hơn một tháng rồi. Cho nên tôi muốn mời cô rời khỏi anh Duệ. Giữa các người không có kết quả tốt đâu, trừ phi cô tình nguyện cả đời trốn ở một nơi bí mật gần đó làm tình nhân của anh Duệ. Còn nữa cô và chú đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, chỉ cần anh Duệ đồng ý thôi.

Bây giờ tôi thật sự cầu xin cô rời khỏi. Dù là phụ nữ, tôi cũng không muốn làm khó dễ cô. Chỉ là cô cũng không cần phải khiến tôi khó chịu, càng đừng làm cho anh Duệ khó xử!"

Khúc đầu Ôn Hinh nói cực kỳ hung hãn, càng nói về sau lại càng thay đổi, có chút thành khẩn, ít nhất không còn sự châm chọc khiêu khích Lâm Thiên Y như trước kia.

"Tôi biết rồi, tôi sẽ suy nghĩ!"

Lâm Thiển Y lạnh lùng cúp điện thoại, ngoài mặt trông cô rất bình tĩnh chỉ là động tác ẩn điều khiển chuyển kênh liên tục đã bán đứng cô!

Bọn họ đã có con rồi ư? Như vậy cô tính là gì chứ? Có lẽ Ôn Hinh nói rất đúng, từ đầu tới cuối cô cũng chỉ là một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, một câu chuyện nhục cười từ đầu đến cuối.

Lúc Lâm Thiển Y ngừng động tác chuyển kênh, hai tay vòng lại ôm chân co lại trên sofa, cô nói với chính mình không cần phải khổ sở, toàn bộ đều sẽ qua đi, có lẽ tương lai một ngày nào đó cô sẽ phát hiện được một người đàn ông tốt hơn Hạ Minh Duệ gấp trăm gấp nghìn lần.

Chỉ là giọt nước mắt trong khoé mắt kia lúc lơ đãng rơi xuống đã bán đứng cô.

Lâm Thiển Y cũng không biết mình ngồi đó bao lâu, lúc chuông cửa vang lên, cô mới nhảy dựng từ trên sofa lên giống như con thỏ vậy, đi tới trước cửa.

Lúc cô giơ tay muốn mở cửa mới ngậy ngần cả người, vì sao trong nháy mắt như vậy cô lại cảm thấy vui sướng? Cô tưởng rằng Hạ Minh Duệ sẽ trở lại ư? Giống như một người vợ chờ chồng nửa đêm tan làm, ý nghĩ này làm cô giật mình.

Cô không ngừng thầm nhắc nhở bản thân, không cần để ý.

Nhưng mà lúc cô mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa không phải là Hạ Minh Duệ, trong mắt cô thoáng hiện một tia thất vọng.

"Mộc Nam? Có chuyện gì sao?"

Lâm Thiển Y có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Mộc Nam trước cửa.

Kết quả Mộc Nam nhe răng cười với cô, giờ giờ hai cái túi lớn trong tay lên. "Nghe mẹ tôi nói hôm nay gặp em, vừa tới phía dưới nhà thấy em có nhà nên ghé qua xem thử, không nghĩ tới em thật sự ở đây. Ăn cơm chưa? Qua dùng cơm chung nhé? Mẹ tôi hình như rất thích em!"

"Tôi? Đã trẻ thế này, bác gái cũng đã ngủ rồi. Tôi không đi đâu!"

Lâm Thiển Y vừa dứt lời, ở đối diện cửa liền bị mở ra, Tề Khả thò đầu ra ngoài, trên mặt đắp vài miếng dưa chuột.

"Tiểu Thiển à, nếu vẫn chưa ngủ thì qua đây ngồi một chút đi. Con không biết bác vừa về đây, lạ nước lạ cái, cũng không ai theo giúp bác nói chuyện phiếm."

Tề Khả cười tí mắt nhìn Lâm Thiển Y, cô gái này thật sự càng nhìn càng vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 223: Lưỡng lự

"Đúng vậy, vào ngồi một chút đi. Em xem tôi mua nhiều đồ như vậy, không ăn thì phí!"

Lâm Thiển Y vừa định nói gì liền bị Tề Khả nhiệt tình kéo vào nhà mình.

Lâm Thiển Y cơ hồ là bị Tề Khả lôi vào trên sofa nhà bà. Mộc Nam lúc nào cũng mỉm cười, bày toàn bộ đồ ăn mua về lên trên bàn. Lâm Thiển Y bất đắc dĩ ngồi xuống sofa, cô đương nhiên nhìn thấy Mộc Nam mua bia ướp lạnh.

"Muốn ăn cái gì, cứ tự nhiên!"

Mộc Nam tao nhã cười, đặt một hộp gà chiên xuống trước mặt Lâm Thiển Y.

Lâm Thiển Y tròn trĩnh mắt, anh thấy bản thân anh khi nào thì khách khí với cô rồi hả?

"Tiểu Thiển, con có bạn trai chưa?"

Tề Khả cười tí mắt, lời này vừa nói ra, sắc mặt Lâm Thiển Y có chút mất tự nhiên. Mộc Nam vội vàng tiếp lời.

"Mẹ, mẹ hỏi người ta chuyện này làm gì? Uống bia thôi!"

Mộc Nam nhét một lon bia ướp lạnh vào tay Tề Khả.

Mẹ của Mộc Nam rất giỏi món này, nhất là trời đang mùa hè mà có một lon bia lớn là việc cực kỳ sáng khoái! Nhất là lại còn có gà chiên có thể ăn!

Đối với cuộc sống của người ở bờ biển mà nói, đây là một việc vô cùng thoải mái.

Nhất là gió đêm mát lạnh, cho dù hiện tại đã là mùa thu rồi.

Lâm Thiên Y đối với bia không có yêu thích cho lắm, nhưng nhìn thấy hai người đều uống, cô không uống cũng ngại, thế là cầm lấy một lon nhấp một ngụm!

Mấy ngày nay không biết sao cô cực kỳ dễ dàng có cảm giác buồn ngủ, thỉnh thoảng trong lúc làm việc cô cũng muốn đi ngủ.

Chẳng lẽ chứng bệnh mệt mỏi rồi thỉnh thoảng kia lại tái phát? Đối với Lâm Thiên Y mà nói, sẽ có một khoảng thời gian cô sẽ thấy khó chịu, liền xử lý mọi việc trong nhà gọn gàng ngăn nắp; lại cũng sẽ có khoảng thời gian cô cực kỳ lười, lười biếng đến nỗi không muốn động đậy, chỉ có thể ăn có thể ngủ.

Lâm Thiên Y cảm thấy mấy ngày nay cô lại bắt đầu rơi vào thời kỳ đặc biệt.

Cho nên mặc dù không có gì muốn ăn, cô vẫn gặm xong hộp gà chiên Mộc Nam để ở trước mặt mình.

Mộc Nam thấy cô ăn nhiều, lại sẵn sàng đưa thêm một hộp nữa cho cô.

Lâm Thiên Y vội vàng xua tay nói không cần.

Trong lúc ba người trò chuyện, một thùng bia thấm thoát đã thấy đáy. Bia đã qua mấy lượt!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y đỏ ửng, có phần mơ hồ.

Di động của cô vang lên. Lâm Thiên Y có chút bức mình, cho rằng lại là Ôn Hinh, cực kỳ khó chịu bắt điện thoại.

"Alo? Lại làm sao vậy? Không phải nói là tôi sẽ suy nghĩ sao? Cô không cần lo lắng!"

"Em đang nói gì vậy?"

Giọng nói lạnh lùng mang theo tức giận vang vọng bên tai Lâm Thiên Y.

Nháy mắt Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, lắc lắc đầu, cuối cùng có chút thanh tỉnh.

"Không phải, em còn tưởng là..."

"Em ở đâu?"

"Ở nhà!"

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu, có làm hay không? Người nên tức giận nên phát hỏa có vẻ là cô mới đúng chứ? Anh đây ồn ào gì chứ? Giống như ăn phải thuốc súng vậy.

"Thật sao? Anh hiện đang ở nhà, nhưng mà có vẻ như em không ở đây thì phải?"

Giọng nói Hạ Minh Duệ lạnh lạnh, Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua.

"Ừ thì! Em ở nhà đối diện."

Lâm Thiên Y nhỏ giọng nói thầm, không phải nói ở cùng với Ôn Hinh sao? Sao lại đột nhiên chạy về?

"Ra ngoài, anh ở cửa."

"Ừ!"

Lâm Thiên Y ngoan ngoãn lên tiếng, từ trên ghế sofa đứng lên, cô xấu hổ giải thích với Tề Khả và Mộc Nam.

"Ngại quá, tôi phải về rồi!"

Mộc Nam đang ăn gì đó thì ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

"Hạ Minh Duệ về rồi?"

"Ừ!"

Lâm Thiên Y chột dạ lên tiếng.

"Bác gái, thật ngại quá, con phải về nhà, lần sau sẽ trở lại thăm bác!"

"À, không có việc gì! Có việc thì về đi, nhớ đi ngủ sớm một chút nha, còn nữa thường đến chơi với bác!"

"Dạ được, con sẽ đến!"

Lâm Thiên Y đi tới cửa, Mộc Nam cũng đi ra tiễn cô, giúp cô mở cửa liền nhìn thấy Hạ Minh Duệ đang đen mặt đứng ở ngoài cửa. Khi nhìn thấy hai người đi ra, khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ lại càng thối hơn.

Nhìn thấy Lâm Thiên Y đi ra, Hạ Minh Duệ lạnh lùng hừ một câu.

"Về sau rảnh rồi không có việc gì cũng đừng đến nhà người không liên quan!"

"Uhm!"

Lâm Thiên Y cúi đầu, ngoan ngoãn lên tiếng, đã bị Hạ Minh Duệ kéo về phía sau. Tâm tình của cô có chút phức tạp, nhất là sau khi biết Hạ Minh Duệ đã có con với Ôn Hinh.

Mộc Nam chào hỏi một tiếng với Lâm Thiên Y, nhìn hai người đi vào nhà đối diện mới xoay người trở vào trong nhà mình.

"Là ai vậy? Người vừa rồi là bạn trai Tiểu Thiên hả?"

Tề Khả mút mút ngón tay của mình, nhìn con trai mình, vẻ mặt bà tám.

"Có thể xem là vậy. Anh ta tên Hạ Minh Duệ, là con trai của người kia."

Hạ Minh Duệ? Cậu ta họ Hạ? Nghĩ đến người kia, trên mặt Tề Khả hiện lên thần sắc phức tạp. Nhiều năm như vậy, bà vẫn không quên được ông ấy, cho dù bà đã một lần nữa gả cho người khác.

"Uhm!"

Tề Khả rầu rĩ lên tiếng, rốt cuộc không còn hứng ăn nữa, chỉ là khoát tay với Mộc Nam.

"Con trai, mẹ mệt rồi, đi tắm rửa rồi ngủ đây!"

"Được mẹ, ngủ ngon!"

Mộc Nam in một nụ hôn trên mặt mẹ mình, lúc này mới một lần nữa ngồi xuống, một hơi uống bia.

Lúc Hạ Minh Duệ cùng Lâm Thiên Y trở lại nhà mình, Hạ Minh Duệ liếc thấy một bàn đầy đồ ăn kia, không khỏi hơi nhướng cao mày, giữa trán lệt khi tản đi không ít.

"Những món này đều là em làm?"

"Thì sao? Đáng tiếc đều đã lạnh rồi!"

Lâm Thiên Y kỳ quái than thở một câu, liền đi dọn bàn.

"Đừng!"

Hạ Minh Duệ giữ chặt tay tính dọn bàn của Lâm Thiên Y, ánh mắt ôn nhu cung chiều cộng với vẻ mặt vô lại.

"Anh đói bụng, đêm nay còn chưa có ăn cơm nha!"

Lập tức cũng không quản Lâm Thiên Y nghĩ gì, trực tiếp ngồi vào bàn ăn ngấu nghiến.

Lâm Thiên Y tự giễu nhếch môi, thiếu chút nữa đã bị người đàn ông này lừa. Rõ ràng là mới vừa cùng Ôn Hinh ăn no xong mới trở về, lúc này còn nói chưa ăn cơm, ai tin?

Có điều Lâm Thiên Y có lẽ không biết Hạ Minh Duệ là đói bụng thật.

Anh cùng Ôn Hinh đi ăn cơm không sai, nhưng mà cũng không biết vì sao lại không hề đói bụng. Cho nên cũng chỉ gạt gạt vài đĩa tượng trưng, khi anh trở về nhìn thấy Lâm Thiên Y vì anh chuẩn bị một bàn ăn phong phú, tâm tình không hiểu sao lại thật tốt.

Hạ Minh Duệ một bên vừa nhét rau vào miệng, rõ ràng là động tác cực kỳ thô lỗ, do anh làm lại tương đối tao nhã quý phái. Một bên quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, có chút làm nũng nói.

"Về sau anh không có ở đây, không cho phép qua nhà người đàn ông khác, cũng không cho phép cùng người đàn ông khác mất đi mày lại!"



Nói xong cũng không để ý Lâm Thiên Y sẽ thế nào, lại vội đầu tiếp tục ăn cơm của anh.

Lâm Thiên Y không nói gì tròn trĩnh cả mắt! Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn sao?

Sau một lúc lâu, Hạ Minh Duệ lại quay sang than thở một câu.

"Này, anh nói này Tiểu Y Nhi, em đem dạ dày của anh nuôi tới kén ăn như vậy, về sau rốt cuộc ăn không vô cơm người khác làm thì làm sao bây giờ? Nói thực ra có phải đây là mưu kế của em không hả?"

Hạ Minh Duệ vừa nói vừa đá lông nhéo với Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y liếc anh một cái, hung tợn đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 224: Đã không còn quan trọng

"Đói chết anh mới tốt!"

"Nhẫn tâm như vậy à!"

Hạ Minh Duệ lại nhét một miếng đồ ăn, bất mãn nói thầm.

Chỉ còn lại Lâm Thiên Y một mình ngồi sau lưng anh, vẻ mặt phức tạp.

"Hạ Minh Duệ, anh không có gì muốn nói với em sao?"

"Chuyện gì?"

Hạ Minh Duệ quay đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô.

"Không có gì, nhanh ăn đi. Em mệt rồi, đi ngủ trước, đợi ngày mai em sẽ dọn sau!"

Nói xong Lâm Thiên Y cũng không chờ Hạ Minh Duệ trả lời, đi thẳng vào phòng ngủ, tắt đèn.

Lâm Thiên Y quay mặt về cửa sổ, đưa lưng về phía bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn tâm tình có chút phức tạp, nước mắt bất giác chảy ra.

Trong lòng rầu rĩ, anh cư nhiên một câu giải thích cũng không có, dù cho là lừa gạt cô cũng được, nói rằng anh tăng ca tới khuya cũng được.

Nhưng mà anh lại ngay cả giải thích cũng không làm.

Có phải hay không là vì không cần, cho nên chẳng muốn giải thích. Cũng không nhất định phải giải thích?

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Thiên Y cảm giác được sau lưng có nhiệt độ cơ thể ấm áp, chậm rãi từ phía sau ôm lấy chính mình.

Nhưng mà đêm nay cô thật sự không có tâm tình, đành phải mệt mỏi nói.

"Hạ Minh Duệ! Em mệt mỏi, đêm nay không muốn làm!"

Quả nhiên sau khi cô nói lời này, thân thể người phía sau trong chớp mắt cứng đờ, không nhúc nhích, chỉ là an tĩnh ôm cô.

Nhưng mà cô biết anh không ngủ.

Lâm Thiên Y cũng không biết sau cùng bản thân rốt cuộc như thế nào mang tâm tình phức tạp ngủ thiếp đi.

Trước khi Hạ Minh Duệ trở về đã đưa Ôn Hinh về nhà, đợi cho cô ngủ thiếp đi, chính mình mới có thể thoát thân. Anh cũng không có quên đã hứa với Lâm Thiên Y đêm nay chỉ là thế giới của hai người, đáng tiếc vẫn lại muộn rồi.

-----

Bất quá mới vài ngày, tập đoàn Hạ thị đã rơi vào tình trạng khủng hoảng, chẳng những bị Minh Thiên bức bách mà còn bị Tịch thị lũng đoạn thị trường.

Sáng sớm một ngày, Hạ Trí Vũ hẹn Tổng giám đốc tập đoàn Tịch thị, anh muốn đàm phán với người này một phen. Anh cũng không biết chính mình rốt cuộc đắc tội gì với bọn họ, thế cho nên bị bọn họ cắn chặt không rời.

Bởi thế tai nạn trên công trường lần trước đã lên trang đầu các báo, còn bị toà án gửi lệnh triệu tập.

Toàn bộ chuyện này khiến cho Hạ Trí Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể nê hà, anh thậm chí không rõ ràng lắm vì sao Tịch thị lại muốn phá đổ nhà họ Hạ bọn họ.

Về phần Minh Thiên anh lại có thể lý giải được, là tên khốn kiếp Hạ Minh Duệ giờ trò.

Cho nên lúc Tổng giám đốc Tịch thị Tịch Viễn Sâm xuất hiện, Hạ Trí Vũ lập tức từ trên ghế đứng dậy.

"Anh Tịch!"

Sắc mặt Hạ Trí Vũ phức tạp nhìn về mặt hơi mỉm cười của Tịch Viễn Sâm.

Tịch Viễn Sâm không phải là loại đàn ông có bộ dáng đẹp trai cho lắm, ngược lại anh cực kỳ bình thường, là tướng mạo phổ thông, đứng trong một đồng người cũng không nhận ra được. Chỉ là trên mặt của anh vĩnh viễn treo một ý cười ôn hoà như ánh mặt trời, xem ra rất gần gũi, khiến cho người ta cực kỳ dễ dàng sinh ra cảm giác thân cận.

Đây là ấn tượng đầu tiên Tịch Viễn Sâm cho Hạ Trí Vũ, lúc tiếp xúc lâu Hạ Trí Vũ mới phát hiện trên người Tịch Viễn Sâm có một loại khí độ, làm cho người ta nhìn không được mà khâm phục.

"Không biết anh Hạ tìm tôi có chuyện gì?"

Tịch Viễn Sâm tao nhã ngồi đối diện Hạ Trí Vũ, hai tay bắt chéo, trên mặt treo một nụ cười ôn hoà xa cách.

"Tôi là người không thích quanh co lòng vòng, anh Tịch nếu không phiền, tôi cũng nói thẳng."

Trên mặt Hạ Trí Vũ nở một nụ cười, cũng chẳng muốn quanh co lòng vòng.

"Anh Hạ xin cứ tự nhiên."

Tịch Viễn Sâm đưa tay, ý bảo Hạ Trí Vũ tùy ý.

"Tôi vẫn rất muốn biết, Hạ thị của chúng tôi dường như chưa từng có xung đột gì với Tịch thị, không biết Tịch thị vì sao lúc nào cũng đối nghịch với Hạ thị của chúng tôi?"

Hạ Trí Vũ chặt chẽ khoá chặt Tịch Viễn Sâm, hy vọng có thể nghe được đáp án từ trong miệng anh.

"Ha ha... Kỳ thật con người của tôi vẫn là người không đánh ta, ta không đánh người, mà cá nhân tôi cũng quả thật không có bất kỳ xung đột gì với tập đoàn Hạ thị..."

Tịch Viễn Sâm cười nhẹ, cũng không có bởi vì Hạ Trí Vũ chất vấn mà tức giận.

"Vậy là vì cái gì? Tôi không tin anh Tịch chỉ đơn thuần muốn đảo loạn thị trường ở thành phố A!"

"Chuyện đó ngược lại sẽ không, con người của tôi kỳ thật rất lười, cũng không làm những chuyện lục đục với nhau, chỉ là muốn an tâm phát triển sự nghiệp, có điều mẹ tôi tên Tề Khả. Lời nói đến thế, nếu anh Hạ còn có chuyện tình không rõ có thể hỏi mẹ anh một chút, tôi nghĩ bà sẽ cho anh đáp án!"

Tịch Viễn Sâm nói xong những lời này liền khẽ gật đầu hướng Hạ Trí Vũ, sau đó tao nhã rời đi.

Hạ Trí Vũ không rõ mẹ của Tịch Viễn Sâm là Tề Khả thì có quan hệ gì với mẹ mình, lập tức cũng không trì hoãn, trực tiếp gọi một cú điện thoại cho Ôn Uyển Thiên.

"Con trai? Có chuyện gì?"

"Mẹ, Tề Khả là ai?"

Lúc Hạ Trí Vũ làm việc cơ bản rất ít gọi điện thoại cho Ôn Uyển Thiên, đột nhiên nhận được điện thoại từ con trai, Ôn Uyển Thiên có chút kinh ngạc, bất quá càng có nhiều vui sướng hơn, trong lòng nghĩ rốt cuộc con trai cũng nhớ tới mình.

Nhưng mà lúc Ôn Uyển Thiên nghe được cái tên Tề Khả này liền ngây ra một lúc, sau đó liền luống cuống hét lên một tiếng. Chuyện cũ hai mươi mấy năm trước lập tức thoáng qua trong đầu.

"Con nói cái gì? Cái gì Tề Khả?"

Ngay cả Ôn Uyển Thiên cũng không có phát hiện giọng nói chính mình mang theo âm rung.

"Mẹ, mẹ không biết người này? Tịch Viễn Sâm cũng chính là Tổng giám đốc Tịch thị nói Tề Khả là mẹ anh ta."

"Làm sao có thể? Bà ấy lập gia đình rồi ư?"

Biệt thự nhà họ Hạ, Ôn Uyển Thiên ngồi xuống ghế sofa, trong mắt không dám tin, người phụ nữ này là đặc biệt tới trả thù bà sao? Lần này toàn bộ mọi việc đều hợp lý! Nếu Tịch Viễn Sâm thực sự là con trai của bà mà nói, như vậy đối phó nhà họ Hạ bọn họ cũng chẳng có gì lạ.

"Con trai, mẹ muốn gặp bà ấy, có thể cho mẹ gặp bà ấy một lần không?"

Hạ Trí Vũ vừa nghe giọng nói của Ôn Uyển Thiên liền biết bà có quen biết người phụ nữ tên Tề Khả này, nói như vậy Tịch Viễn Sâm sở dĩ đối phó với nhà họ Hạ bọn họ là vì Tề Khả?

Nhưng mà giữa bọn họ đến cùng là có chuyện gì?

"Mẹ, giữa mẹ và Tề Khả lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Con trai, những chuyện này con không cần phải xen vào, đến lúc đó mẹ tự nhiên sẽ nói cho con biết mọi việc."

Hạ Trí Vũ trầm mặc một hồi, cúp điện thoại.

"Anh, Hạ Trí Vũ tìm anh rồi hả?"

Mộc Nam cười hi hi ngồi trên bàn làm việc của Tịch Viễn Sâm, cầm trong tay quả táo, vui vẻ gặm.

"Ừ!"

Tịch Viễn Sâm ngẩng đầu nhìn Mộc Nam liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy cung chiêu.

Nói ra Mộc Nam cũng không phải là đứa em ruột thịt của anh, mà giữa bọn họ cũng không có quan hệ huyết thống, năm đó Tề Khả dẫn theo Mộc Nam mà gả cho cha anh.

Đối với đứa em này, mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng tình cảm anh em bọn họ lại vượt qua anh em ruột thịt.

"Anh ta nói như thế nào?"

Mộc Nam cắn rột rột quả táo một miếng, không chút để ý ngẩng đầu nhìn Tịch Viễn Sâm, người anh này của anh cái gì cũng tốt, chỉ là không thích nói đùa.

"Em nói xem?"

Tịch Viễn Sâm từ từ nói một câu, tiếp tục chỉnh sửa hồ sơ trong tay, nhìn cũng không nhìn Mộc Nam liếc mắt một cái.

Mộc Nam nán lòng thờ dài một hồi, người anh này của anh, cả ngày chỉ biết công việc công việc. Nhà bọn họ có rất nhiều tiền rồi có được hay không?

"Em nói này, anh cần gì phải liều mạng kiếm tiền chứ? Nhà chúng ta rất nghèo sao? Anh cũng lớn rồi, vậy mà chẳng tìm phụ nữ yêu đương gì hết!"

Mộc Nam lái nhai rốt cuộc khiến cho Tịch Viễn Sâm ngẩng đầu lên, mà hồ sơ trong tay liền bay về phía Mộc Nam. Mộc Nam khó khăn nghiêng đầu tránh tai bay vạ gió này, lòng còn kinh hãi vỗ vỗ bộ ngực.

"Em tưởng anh là em hả? Cả ngày vui mình ở trong một đồng phụ nữ, có khi nào chịu học tập chuyện quản lý công ty thật tốt không? Công ty lớn như vậy toàn bộ dựa vào một mình anh, em không đau lòng à?"

Tịch Viễn Sâm nhàn nhạt liếc mắt Mộc Nam một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đương nhiên đau lòng chứ, anh là anh em mà! Em không đau lòng anh, ai đau lòng anh? Đúng rồi anh, mẹ nói nhớ anh, tối nay mẹ nói muốn làm một bàn đồ ăn, bảo anh về nhà ăn cơm!"

Tịch Viễn Sâm đặt hồ sơ trong tay xuống, nhàn nhạt trả lời.

"Được! Nói ra anh cũng rất nhớ món ăn mẹ làm!"

Hai anh em không hẹn mà cùng nở nụ cười, lúc này thật giống như anh em một nhà.

Lúc ăn cơm tối, căn nhà Cẩm Tú Hoa Đình bên này.

Một mình Tề Khả ở trong phòng bếp bận rộn, trong phòng khách Tịch Viễn Sâm cùng Mộc Nam hai anh em ngồi đối mặt, trong tay đều cầm một lon

bia.

Tề Khả buồn cười, nhẹ nhàng mang thức ăn lên, nhìn thấy tình cảnh hài hoà trước mắt, khoé môi nhếch lên ý cười thoả mãn.

"Mẹ, mẹ tính xử lý chuyện tình Ôn Uyển Thiên cùng Hạ Trí Vũ như thế nào?"

Mộc Nam ăn cơm được một nửa, đột nhiên mở miệng hỏi.

Tề Khả nghe Mộc Nam nói đặt đũa trong tay xuống, trên mặt thoáng hiện chút phức tạp, sau một lúc lâu bà thở dài một hơi.

"Nói thật lúc trước mẹ oán hận Ôn Uyển Thiên, nhưng mà chuyện tình đã qua nhiều năm như vậy, mẹ đều đã thông suốt rồi, chỉ cần hai anh em các con bình an vui vẻ, mẹ không cầu gì hơn."

Trên mặt Tề Khả tràn đầy hạnh phúc mỉm cười, mặc dù trong sinh mệnh khó tránh khỏi có tiếc nuối nhưng mà bà cũng không còn muốn đi oán hận bất luận kẻ nào.

"Mẹ, mẹ có thể nghĩ như vậy thì không còn gì tốt hơn, có điều thiếu nợ thì trả tiền, đó là đạo lý hiển nhiên. Lúc trước bọn họ đối với mẹ như vậy, làm con trai, con chỉ muốn thay mẹ lấy lại chút công bằng!"

"Tiểu Viễn, thôi đi, dù sao Mộc Nam cũng là con trai của Hạ Tử Ngang, mẹ cũng không muốn các con làm căng quá, cứ như vậy dừng tay thôi, mẹ thật sự không so đo nữa rồi!"

Một bữa cơm ba người ăn cực kỳ vui vẻ.

Ngày hôm sau, Hạ Trí Vũ liên hệ với Tịch Viễn Sâm, nói rằng mẹ anh Ôn Uyển Thiên hy vọng có thể gặp mặt mẹ Tịch Viễn Sâm là Tề Khả một lần. Tịch Viễn Sâm nghĩ nghĩ liền đồng ý, có một số việc chỉ có đương sự bọn họ xử lý với nhau thì mới như ý.

Đây là một quán cà phê xa hoa.

Tề Khả vẫn là một người phụ nữ quý củ, cho nên bà tới sớm hơn thời gian ước hẹn, trước đó gọi một ly cà phê từ từ uống.

Lúc Ôn Uyển Thiên tới đây liền thấy người phụ nữ ngồi ở trong góc kia, vẫn như cũ là bộ dáng năm đó, Ôn Uyển Thiên không khỏi hận đến cắn răng. Người phụ nữ này sao lại trở lại? Mấy năm nay bà còn tưởng rằng bà ta đã chết ở bên ngoài. Sự tình xem ra không dễ xử lý rồi!

Ôn Uyển Thiên trầm mặt ngồi xuống, lúc Tề Khả nhìn qua liền miễn cưỡng mỉm cười. Bà không nghĩ tới người phụ nữ bị ỏi này lại leo lên được cảnh cao, hiện tại lại còn quay lại đối phó bà.

"Tề Khả?"

Ôn Uyển Thiên thử thăm dò hỏi một tiếng, dù sao đã nhiều năm không gặp rồi.

"Là tôi, bà Hạ, mấy năm nay bà sống tốt chứ?"

Tề Khả uống một ngụm cà phê, trên mặt treo nụ cười tươi ôn hoà không đổi, giống như hai người là bạn bè nhiều năm không gặp vậy.

"Ha ha, tốt, sao có thể không tốt chứ?"

Ôn Uyển Thiên ngoài cười nhưng trong không cười ngồi ở chỗ kia, một bộ dạng quý bà khuôn mẫu, chỉ là nụ cười trên mặt Tề Khả nhìn như thế nào lại thấy chói mắt, bà có xúc động muốn đứng lên xé rách khuôn mặt kia.

"Ồ, vậy là tốt rồi!"

Tề Khả nhàn nhạt lên tiếng, gọi phục vụ tới gọi một ly cà phê cho Ôn Uyển Thiên.

Ôn Uyển Thiên nhìn ly cà phê trước mặt, trong lòng cảm xúc phức tạp, loại cà phê này hai mươi năm không có uống qua, chẳng qua cũng làm bộ tỏ ra khí chất, không thua kém người!

"Tịch Viễn Sâm là con bà?"

Không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút trầm mặc, Ôn Uyển Thiên đành phải lên tiếng.

"Đúng vậy!"

"Tề Khả, rốt cuộc bà muốn thế nào?"

Nhìn bộ dạng Tề Khả bình tĩnh từ đầu đến cuối, Ôn Uyển Thiên rốt cuộc nhịn không được trầm giọng mở miệng.

"Tôi? Tôi có thể thế nào chứ? Cho tới bây giờ đều là bà lớn Ôn muốn thế nào là thế đó, những người trước mặt bà chỉ có thể nhượng bộ lui binh không

phải sao?"

Tề Khả như cũ mỉm cười, giống như sự tồn tại của Ôn Uyển Thiên không tạo cho bà nhiều ảnh hưởng.

"Tề Khả, hôm nay tôi tìm bà tới, không phải nghe bà nói những lời nhảm nhí này, nói thực ra bà rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho nhà họ Hạ chúng tôi?"

"Nhà họ Hạ các người?"

Tề Khả thì thảo cường điệu mấy chữ này, người khác có lẽ không biết, nhưng mà bà lại rõ ràng biết toàn bộ.

"Đúng, nhà họ Hạ chúng tôi!"

Hơi thở của Ôn Uyển Thiên rõ ràng có chút hụt hơi.

"Ha ha, bà xác định Hạ Trí Vũ là con trai của Hạ Tử Ngang sao? Bà nói xem nếu Hạ Tử Ngang biết mấy năm nay ông ta thay người khác nuôi con, biểu hiện sẽ như thế nào đây? Tôi ngược lại có chút chờ mong!"

"Tề Khả, bà nói bậy bạ gì đó?"

Ôn Uyển Thiên xanh mặt từ chỗ ngồi đứng lên, ngực lên xuống phập phồng.

"Tôi đang nói cái gì, bà Hạ nên rõ ràng nhất mới đúng chứ!"

Năm đó Tề Khả chỉ là một gái nhảy ở vũ trường, âm kém dương sai bà quen biết Hạ Tử Ngang, thời điểm kia Hạ Tử Ngang tuổi trẻ anh tuấn, gia thế tốt, là đối tượng rất nhiều phụ nữ nhà giàu có hướng tới.

Tề Khả cũng dưới tình huống như vậy mà quen biết Hạ Tử Ngang, mà đối với ông vừa thấy đã yêu, giao phó thể xác và tinh thần.

Lúc Tề Khả biết mình mang thai mới biết được Hạ Tử Ngang đã có gia đình, mà vợ ông vừa mới qua đời không bao lâu, dưới gối đã có hai đứa con trai.

Thời điểm kia Ôn Uyển Thiên cao quý đại lượng, dịu dàng hiền lành. Cũng chính như vậy Ôn Uyển Thiên khiến cho sự nghiệp ca hát duy trì cuộc sống của Tề Khả thân bại danh liệt tại vũ trường, không thể không buông tay tình yêu đối với Hạ Tử Ngang, mang theo thân thể có thai đi tha hương, mãi đến khi gặp một người đàn ông cẩn thận che chở bà, bảo vệ bà, lại không ngại đứa bé trong bụng bà.

Mà người đàn ông này lại chính là ba của Tịch Viễn Sâm.

Mà Mộc Nam cũng chính là đứa bé Tề Khả mang thai năm đó, con trai của Hạ Tử Ngang.

Có điều cho tới bây giờ Hạ Tử Ngang cũng không biết năm đó Tề Khả có con.

Còn về Ôn Uyển Thiên? Tề Khả cười lạnh một tiếng, bà sở dĩ nhanh chóng khiến cho mình thân bại danh liệt, đơn giản là vì bà muốn gả cho Hạ Tử Ngang. Cùng thời điểm đó Ôn Uyển Thiên cũng mang thai, quan trọng hơn là cũng chỉ có Tề Khả biết đứa bé này căn bản không phải của Hạ Tử Ngang.

Buồn cười, Hạ Tử Ngang còn tưởng rằng Hạ Trí Vũ là con trai ruột của ông, sau khi vợ ông chết không bao lâu liền cưới người phụ nữ Ôn Uyển Thiên này.

"Tề Khả, bà rốt cuộc muốn thế nào?"

"Muốn thế nào?"

Kỳ thật Tề Khả cũng thật không nghĩ muốn thế nào, nhưng mà Ôn Uyển Thiên thế này khiến cho bà nghĩ tới bước đường cùng đã đi qua ngày trước. Nếu không bởi vì con, bà nghĩ bà căn bản không sống sót nổi, càng không thể gặp cha của Tịch Viễn Sâm, người đàn ông không ngại những gì bà trải qua, đồng ý che chở bà từng chút một.

"Bà nói xem?"

Tề Khả lạnh lùng nhìn Ôn Uyển Thiên liếc mắt một cái, bà đã không phải là Tề Khả yếu ớt vô năng của trước kia, bà bây giờ có đầy đủ tiền tài sự tôn trọng và nét đẹp quý phái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 225: Muốn cô rời khỏi

"Bà, bà không thể làm như vậy!"

Lúc này trên mặt Ôn Uyển Thiên không còn sự dịu dàng cao quý trước đây nữa, một tia bất an cùng hoảng sợ lảng lảng xuất hiện trên đôi má được bảo dưỡng kỹ càng của bà.

"Tôi vì sao không thể làm như vậy? Chẳng lẽ bà quên trước kia bà đã làm những gì với tôi sao?"

Tề Khả nhu hoà cười, quả nhiên là rõ ràng vô cùng!

Ôn Uyển Thiên há miệng thở dốc, lúc bà còn muốn nói chút gì thì Tề Khả đã cầm túi xách của mình lên, nhấc váy, đáng vẻ kiêu kỳ đi lướt qua bà.

Sau khi Tề Khả đi, Ôn Uyển Thiên uống liên tục 2 ly cà phê mới có thể khiến trái tim bất an của mình khôi phục trấn định.

Thật lâu sau, bà mới run rẩy cầm lấy di động trong túi, bởi vì kích động, điện thoại thiếu chút nữa liền rơi xuống đất.

"Mẹ, có chuyện gì? Con đang bận!"

Nhìn thấy màn hình điện thoại, Hạ Trí Vũ phiền toái mở miệng. Mấy ngày này, cổ phiếu Hạ thị không ngừng tụt dốc, nếu cổ phiếu không tăng trở lại, rất có thể sẽ có khả năng phá sản. Anh cũng không biết đây là chuyện gì, loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên anh gặp phải.

"Trí Vũ à, chúng ta mau nhanh chóng thu quyền quản lý tập đoàn Hạ thị vào tay thôi!"

"Mẹ, mẹ nói gì vậy? Con hiện tại không phải là Tổng giám đốc sao?"

"Nhưng mà, Trí Vũ, hiện tại tuy con là Tổng giám đốc nhưng trên thực tế đại phần lớn cổ phần trong công ty đều nằm trong tay ba con, mà con chỉ là..."

Ôn Uyển Thiên nóng ruột tới đỏ mồ hôi trên trán, bà muốn nói con trai bà chỉ có chức danh tổng giám đốc hữu danh vô thực, chỉ có đem toàn bộ cổ phần trong công ty chuyển tới tay mình mới thực sự danh chính ngôn thuận!

Hướng chi hiện tại tập đoàn Hạ thị ngoài mặt đã lỗ vài trăm triệu rồi, cứ tiếp tục như vậy bà thật sự sợ bọn họ sau cùng không có cái gì, ngược lại dễ dàng cho tên tiện chủng Hạ Minh Duệ kia. Còn có kẻ tiện nhân Tề Khả.

"Mẹ, hiện tại con thật sự rất bận, nếu không có chuyện gì thì con cúp máy trước đây!"

Ôn Uyển Thiên còn muốn nói chút gì đó để con trai nhanh chóng đem toàn bộ cổ phần công ty dưới danh nghĩa Hạ Từ Ngang chuyển đến danh nghĩa mình, nhưng mà nhìn thấy di động bị ngắt, bà ưỡ oải sụp mí mắt.

Không được, chuyện này rất cấp bách, nếu Tề Khả thật sự nói ra chuyện này, như thế bà sẽ không còn đất dung thân ở nhà họ Hạ nữa.

Bà thế nào cũng không nghĩ tới kẻ tiện nhân Tề Khả kia lại không chết, còn ra nước ngoài, thuận lợi sinh đứa bé, điều này đối với bà mà nói quả thực là tai hoạ đột ngột.

Buổi tối, Ôn Uyển Thiên trở lại nhà họ Hạ, lần đầu tiên cảm thấy đứng ngồi không yên.

Lúc Hạ Từ Ngang tr về, nhàn nhạt liếc bà một cái, đi đến bên người Ôn Uyển Thiên.

"Bà à, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái ư?"

"À, không phải, có thể do thời tiết nóng quá!"

Ôn Uyển Thiên lau mồ hôi trên trán, yếu ớt cười trả lời.

Hạ Từ Ngang nhíu mày, nhìn thoáng qua cửa sổ. Rõ ràng đã sang thu, ông mặc áo sơ mi tay dài cũng cảm thấy có chút lạnh, làm sao có thể nóng được chứ?

Hạ Từ Ngang thân thiết sờ trán Ôn Uyển Thiên, không nóng.

"Tôi không sao!"

Ôn Uyển Thiên đẩy tay Hạ Từ Ngang đặt trên trán ra.

"Không có việc gì thì tốt rồi!"

Hạ Từ Ngang cầm ly trà trên bàn uống một ngụm.

"Đứng rồi bà, tôi tính đợi một thời gian nữa, sau khi Tiểu Mạn sinh cho chúng ta một đứa cháu béo tròn, chúng ta liền ra nước ngoài an hưởng tuổi già, bà thấy thế nào?"

Ôn Uyển Thiên nghe xong lời này, trước mắt sáng lên, đây chính là cơ hội tốt, thừa dịp Hạ Từ Ngang ra nước ngoài đem cổ phần trong công ty chuyển cho Hạ Trí Vũ, như vậy cho dù về sau thật sự xảy ra chuyện gì, trong tay bọn họ cũng có cái để dựa vào không phải sao?

Nhưng mà bụng đứa nhỏ Tiểu Mạn này cho tới bây giờ cũng không có động tĩnh gì, như thế nào mới tốt đây?

Vì để cho Hạ Từ Ngang mau chóng đem cổ phần công ty chuyển cho Hạ Trí Vũ, bà cũng không trông nom được nhiều như vậy rồi.

"Ông à, bây giờ Tiểu Mạn còn không có động tĩnh gì, trái lại đứa nhỏ Ôn Hinh này đã có đứa bé của Minh Duệ, ông xem..."

"Hừ, tên nhóc này, chuyện tốt không làm được gì, loại chuyện vô liêm sỉ như vậy lại làm không ít. Chờ một lát nó trở về tôi sẽ nói chuyện này với nó!"

"Ông à, hiện tại Trí Vũ tuy là Tổng giám đốc, nhưng mà cổ phần công ty vẫn còn không nằm trong tay nó, mấy lão già trong công ty kia lúc nào cũng có chút không thuận theo, ông xem?"

Ôn Uyển Thiên thuận thế dựa vào lòng Hạ Từ Ngang, hơi có chút làm nũng. Đứng nhìn Ôn Uyển Thiên đã đến tuổi trung niên nhưng dáng người kia, làn da kia vẫn còn tốt đến có thể nhéo ra nước.

Hạ Từ Ngang cũng thuận thế ôm Ôn Uyển Thiên vào lòng, con người loé lên, cuối cùng thờ dài một hơi.

"Bà yên tâm, những thứ này sớm muộn đều là của Trí Vũ, đứa nhỏ Minh Duệ kia không khiến cho tôi bất lo chút nào, đem Hạ thị giao cho nó sớm hay muộn cũng bị nó hủy. Những chuyện này tôi sớm có tính toán rồi, tương lai tập đoàn Hạ thị tôi sẽ giao cho Trí Vũ, đứa nhỏ này luôn luôn làm việc trầm ổn. Tôi chỉ hy vọng tương lai anh em bọn nó đều hoà thuận, còn về Minh Duệ, trong tay tôi cũng có chút sản nghiệp nhỏ, bình thường có thể kiếm chút đỉnh tiền, đến lúc đó cho cái tên phá của kia tiêu xài cũng đủ rồi!"

Lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt. Huống chi Hạ Minh Duệ là con trai của người phụ nữ ông yêu nhất, nói gì ông cũng sẽ không thiệt thòi anh, chỉ tiếc Hạ Minh Duệ không tốt, ngoại trừ chỉ biết sống phóng túng, cái gì cũng không làm.

Ôn Uyển Thiên vuốt ve ngực Hạ Từ Ngang, Hạ Từ Ngang thoải mái thở dài một hơi.

"Ừ, vậy ông nhanh chóng đem cổ phần công ty chuyển giao cho Trí Vũ đi, dường như gần đây trong công ty còn xảy ra một chút chuyện, cần vốn khẩn cấp để quay vòng!"

"Bà đó!"

Hạ Từ Ngang thờ dài một hơi, rốt cuộc vẫn nói.

"Thôi, chờ thêm thời gian, đợi Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hinh kết hôn, tôi liền đem cổ phần trong tay chuyển toàn bộ cho Trí Vũ, bà thấy vậy được chưa?"

"Ừ, ông xã, ông thật tốt!"

Giờ phút này Ôn Uyển Thiên giống như một cô gái hồi xuân, gắt gao rúc vào trong lòng Hạ Từ Ngang. Hôm nay bất an rốt cuộc tiêu tan, hiện tại chính yếu là ổn định Tề Khả trước, để cho bà ta không đem chuyện năm đó nói cho Hạ Từ Ngang.

Hạ Minh Duệ là cùng Ôn Hinh còn có Lâm Thiên Y, ba người cùng nhau trở về.

Hạ Từ Ngang sâu xa nhìn ba người bọn họ liếc mắt một cái, không biết vì sao ánh mắt này khiến cho Lâm Thiên Y có chút mất tự nhiên.

"Lâm Thiên Y, cô theo tôi một chút!"

Hạ Từ Ngang đứng lên, lạnh lùng bỏ lại một câu, liền đi lên trên lầu.

Lâm Thiên Y sững sờ một chút, mấp máy môi, sau đó im lặng nhìn Hạ Minh Duệ, thành thật đi theo Hạ Từ Ngang lên lầu.

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiên Y ý nói an tâm, Lâm Thiên Y rũ mắt, tâm tình có chút phức tạp. Kỳ thật bọn họ có thể đoán được Hạ Từ Ngang tìm cô có chuyện gì.

Sau khi Lâm Thiên Y rời khỏi, Ôn Hinh liền ngọt ngào gọi một tiếng.

"Anh Duệ, anh muốn uống gì, em đi lấy cho anh!"

"Ôn Hinh à, người mang thai phải nghỉ ngơi nhiều mới đúng, chú ý thân thể!"

Ôn Uyển Thiên có thâm ý khác nhìn Hạ Minh Duệ liếc mắt một cái.

"Cô! Con không sao a, lại nói cũng mới mang thai, không phải vấn đề gì lớn a!"

Ôn Hinh xinh đẹp thè lưỡi, lúc Hạ Minh Duệ không để ý tới cô còn chạy nhảy lung tung, Ôn Uyển Thiên bắt đắc dĩ thờ dài, đã là phụ nữ có thai lại vẫn giống như đứa bé. Bà đang chuẩn bị tận tình khuyên bảo Hạ Minh Duệ một chút, liền phát hiện Hạ Minh Duệ đã sớm rời khỏi.

Ôn Uyển Thiên ghen hòng, không trên không dưới, thực là cực kỳ khó chịu. Bà không khỏi trừng mắt nhìn hướng Hạ Minh Duệ rời đi, trong lòng khinh thường nghĩ, con hoang đúng là con hoang, vĩnh viễn không được trò trống gì.

Lâm Thiên Y yên lặng đi theo sau lưng Hạ Từ Ngang vào phòng làm việc của ông, dọc theo đường đi Lâm Thiên Y đều giữ im lặng, tận lực hạ thấp cảm giác tồn tại của chính mình.

Hạ Từ Ngang thoải mái ngồi vào trên ghế sofa, con mắt sắc bén chăm chú nhìn Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y vẫn cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Qua một lúc lâu, Hạ Từ Ngang đều không có ý định lên tiếng, Lâm Thiên Y ở trong lòng thở dài một hơi, gia đình những người có tiền thật sự phiền toái, ngay cả nói chuyện cũng phải thâm sâu đến như vậy?

"Bác trai, bác tìm con có chuyện gì không?"

Lúc này Lâm Thiên Y không tiếp tục lùi bước, mà trực tiếp ngẩng đầu, hai tròng mắt trong suốt nhìn thẳng tầm mắt sắc bén của Hạ Từ Ngang.

"Trong lòng cô chẳng lẽ không đoán được, tôi tìm cô có chuyện gì sao?"

Giọng nói Hạ Từ Ngang trầm thấp, mang theo vẻ hời hợt xa cách, thậm chí còn có một tia khinh thường.

Lâm Thiên Y ở trong lòng trợn trừng mắt, cô chẳng lẽ nên biết sao? Cho dù trong lòng cô đã mơ hồ có suy đoán.

"Là vì chuyện Ôn Hinh sao?"

Lâm Thiên Y thẳng thắn nói khiến cho Hạ Từ Ngang có chút giật mình, không khỏi nhìn Lâm Thiên Y lâu một chút. Đứa nhỏ này cũng thật thẳng thắn, có lẽ cô cũng không phải loại phụ nữ như trong tưởng tượng của ông chăng?

Giọng nói Hạ Từ Ngang có phần dịu đi, giọng nói dứt khoát nói.

"Tôi mặc kệ trong lòng cô đang nghĩ gì, Ôn Hinh mang thai đây là sự thật! Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hinh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chuyện này cô biết chứ?"

Hạ Từ Ngang nói đến đây liền liếc nhìn Lâm Thiên Y một cái, Lâm Thiên Y trầm mặc không nói khiến cho Hạ Từ Ngang xem như là ngầm thừa nhận, vì thế ông nói tiếp.

"Từ nhỏ, nhà chúng tôi không có con gái, tôi nhìn Ôn Hinh lớn lên, cũng coi nó như con gái mà đối đãi. Hạ Minh Duệ đối với con bé tốt, tôi đều xem ở trong mắt, khi đó tôi nghĩ nếu tương lai hai đứa nhỏ này có thể kết hôn coi như là chuyện tốt.

Nhưng mà tôi không nghĩ tới, sau chuyện xảy ra ba năm trước kia, bọn họ hai người đều giống như đã thay đổi, ào ào đi nước ngoài. Lúc trở về bên người Hạ Minh Duệ lại có cô, nhưng mà tôi thấy tình cảm hai đứa nó rõ ràng vẫn như trước kia, huống chi Ôn Hinh mang thai, cho nên tôi hy vọng cô có thể rời khỏi. Cô biết ý của tôi chứ?"

Có thể cùng lúc nói quá nhiều lời, Hạ Từ Ngang uống mấy ngụm trà nhuận cổ, sau đó ngẩng mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, dường như ông cũng sớm có quyết định, mặc kệ Lâm Thiên Y đồng ý hay không đồng ý, chuyện này không phải chuyện cô có đủ khả năng quyết định.

Cho dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng mà mãi đến khi chính tai nghe được là hai việc khác nhau.

Lâm Thiên Y muốn giả bộ phồng phồng một chút, trên mặt cố gắng nặn ra nụ cười mỉm, nhưng vì sao cô lại muốn khóc? Trong lòng chua xót khó chịu.

"Đương nhiên, tôi cũng sẽ bồi thường cho cô, đây là một ngàn vạn, trên cơ bản đủ cho cô sinh sống được một thời gian!"

Hạ Từ Ngang tiện tay viết một tờ chi phiếu để trước mặt Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho chính mình biểu hiện bình thường nhất, sau đó cô cố gắng chớp mắt vài cái.

"Lời của bác Hạ, con đã nhớ kỹ, con sẽ rời khỏi Hạ Minh Duệ!"

Lâm Thiên Y nói xong liền cũng không quay đầu lại rời đi, còn về tờ chi phiếu kia cô nhìn cũng không nhìn đến.

Cho dù là một mình cô cũng có thể sống rất tốt, không cần nhận bố thí của người khác, hơn nữa lại là hình thức vũ nhục người khác như vậy. Cô không cách nào tiếp nhận được.

Lâm Thiên Y rõ ràng cùng thẳng thắn khiến cho Hạ Từ Ngang có chút ngoài dự đoán, ông vốn cho là số tiền này đủ để cho một người phụ nữ động tâm.



Nhưng Lâm Thiển Y lại cư nhiên cự tuyệt, nhưng mà mặc kệ thế nào, mục đích của ông đã đạt được.

Chỉ cần cuối cùng Hạ Minh Duệ và Ôn Hinh ở bên nhau, những thứ khác đều không quan trọng!

Thời điểm Lâm Thiển Y đi ra, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường. Cô không nhìn đến Hạ Minh Duệ, ngược lại Ôn Hinh tinh tế nhìn cô một lúc lâu, không lên tiếng, mà Lâm Thiển Y cũng lười phản ứng lại cô cùng Ôn Uyển Thiển. Dù sao đã hạ quyết tâm phải rời khỏi, cô cũng không tất yếu đối người khác giả bộ tươi cười.

Thấy Lâm Thiển Y từ trước mặt mình đi qua, ngay cả chào cũng không chào một cái, Ôn Uyển Thiển hừ mạnh một tiếng, quả thật là không có giáo dục, không biết tốt xấu.

Ngược lại Ôn Hinh sẵn sàng xoa bóp cho Ôn Uyển Thiển, ý bảo bà không cần vì người như thế mà khó chịu.

Lâm Thiển Y trở lại phòng Hạ Minh Duệ, trong lòng vô cùng nặng nề, đối với cái ôm đột ngột từ phía sau của Hạ Minh Duệ, cô hoảng sợ.

"Anh làm gì vậy?"

Lâm Thiển Y tức giận trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ, ý bảo anh buông tay.

"Anh nhớ em làm sao bây giờ?"

Hạ Minh Duệ cắn lỗ tai Lâm Thiển Y, mơ hồ không rõ hỏi.

Lâm Thiển Y ra sức đẩy cánh tay đang ôm eo cô của Hạ Minh Duệ, nhưng mà làm cách nào cũng không đẩy ra được, sau cùng rõ ràng bị Hạ Minh Duệ ôm đến trên giường.

Lâm Thiển Y vốn muốn cự tuyệt nhưng nghĩ đến chính mình lập tức liền phải rời khỏi, có lẽ về sau sẽ không còn gặp lại người đàn ông này nữa, mà người đàn ông này sẽ lấy một người phụ nữ khác, cô liền mặc kệ nhắm mắt lại, tùy ý người đàn ông này muốn làm gì thì làm.

Coi như đây là lần phóng túng sau cùng đi.

Lúc Hạ Minh Duệ ôm cả vòng eo của Lâm Thiển Y chậm chậm đi xuống lầu, Ôn Uyển Thiển hừ mạnh một tiếng.

Đương nhiên Hạ Tử Ngang cũng nhìn thấy, không khỏi đem ánh mắt hỏi nhìn về phía Lâm Thiển Y. Ánh mắt Lâm Thiển Y loé lên, không có hé răng, cô có nói qua sẽ rời khỏi nhưng cũng không phải là ngay lập tức. Cô phải về Hạ Minh Duệ, bằng không liền không một lời rời khỏi như vậy, ai biết Hạ Minh Duệ có nổi điên hay không?

"Nếu tất cả mọi người đều ở đây, vậy tôi sẽ tuyên bố một tin tức!"

Lời này của Hạ Tử Ngang nói ra, phòng khách to lớn liền yên tĩnh trở lại, ngoại trừ Hạ Minh Duệ không chút để ý thường thức tóc Lâm Thiển Y, trên cơ bản những người khác đều nhìn Hạ Tử Ngang.

"Trong tháng này, tôi đã xem qua, là ngày tốt, chọn một ngày nào đó cử hành hôn lễ cho Hạ Minh Duệ cùng Ôn Hinh đi. Dù sao con cũng đã có rồi!"

Lời này của Hạ Tử Ngang nói ra có người vui mừng có người ưu thương.

Ôn Hinh vui sướng nhìn về phía Hạ Minh Duệ, đáng tiếc trên mặt Hạ Minh Duệ không có nửa phần vui mừng, ngược lại vẻ mặt trầm xuống.

Trái lại toàn thân Lâm Thiển Y run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt. Tuy đã biết chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ đến, nhưng mà không nghĩ lại tới nhanh như vậy.

"Con không đồng ý!"

Phút chốc Hạ Minh Duệ từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng.

"Con sẽ không kết hôn với Ôn Hinh! Nếu cô ấy muốn sinh đứa bé ra, vậy con sẽ chịu trách nhiệm, nếu cô ấy muốn bỏ đi, vậy thì không còn gì tốt hơn!"

Hạ Minh Duệ lạnh lùng nói xong, kéo Lâm Thiển Y vẫn ngồi ở chỗ kia không biết làm gì, biểu thị công khai ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

"Anh Duệ...."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hinh trắng xanh, gắt gao cắn môi, mắt to treo một bên nước mắt.

Cô cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới anh Duệ sẽ cự tuyệt thẳng thừng như vậy. Việc này làm cô sau này phải xử sự như thế nào?

"Hạ Minh Duệ, sao anh có thể làm như vậy?"

Hoa Tiểu Mạn đứng bật dậy, duỗi thẳng cánh tay chỉ vào Lâm Thiển Y.

"Chỉ vì một người phụ nữ không đứng đắn như vậy sao? Nhưng mà Ôn Hinh yêu anh, sao anh có thể?"

Hoa Tiểu Mạn nổi giận đùng đùng chất vấn, lại bị Hạ Trí Vũ quát lớn dừng lại.

Hoa Tiểu Mạn uỷ khuất ngồi xuống, vẫn còn không quên oán độc trừng mắt nhìn Lâm Thiên Y, đối với cô làm một khẩu hình miệng ‘Cô hay lắm, tôi liền chờ xem cô bị đuổi ra khỏi nhà như thế nào! Hạ Minh Duệ là của Ôn Hinh! Còn cô Lâm Thiên Y bắt quá là miếng giẻ rách người ta chơi xong liền vứt bỏ.’

Tâm tình Lâm Thiên Y vốn không tốt, nhưng mà lúc này người phụ nữ Hoa Tiểu Mạn này cư nhiên còn dám nhảy ra nói cô không đứng đắn?

Lâm Thiên Y nhất thời nổi giận, mấy ngày liên tiếp tức giận rồi cuộc tìm được chỗ phát tiết.

"Hoa Tiểu Mạn, cô nói ai không đứng đắn chứ? Người không đứng đắn chỉ sợ là cô nha. Đừng quên trước kia cô từng có không ít đàn ông, huống chi cô lại còn có thai với người khác?"

Lâm Thiên Y cười lạnh một tiếng, cô đang lo không có cơ hội trị cô ta nha, thật đúng là tưởng cô là quả hồng mềm để Hoa Tiểu Mạn cô muốn cầm thì cầm sao?

"Cô nói cái gì?"

Lời nói này của Lâm Thiên Y không thể nghi ngờ là tử huyệt của Hoa Tiểu Mạn. Cô như thế nào cũng không nghĩ tới Lâm Thiên Y cư nhiên liền gọn gàng dứt khoát nói ra trước mặt mọi người trong nhà.

Cô cơ hồ run rẩy đưa tay chỉ vào Lâm Thiên Y, giận đến không nói ra lời.

"Như thế nào? Dám làm còn không dám cho người ta nói hả? Hơn nữa muốn người không biết trừ phi mình đừng làm!"

Lâm Thiên Y lạnh lùng liếc Hoa Tiểu Mạn một cái, trước kia cô cũng không nghĩ muốn tuyệt tình như vậy nhưng Hoa Tiểu Mạn hết lần này tới lần khác tới khiêu khích cô, tìm mọi cách ngáng chân cô, cũng đừng trách cô không khách khí.

"Cô, cô muốn chết hả!"

Hoa Tiểu Mạn nổi điên nhào qua người Lâm Thiên Y, muốn kéo tóc Lâm Thiên Y, lại bị Hạ Minh Duệ ôm lấy Lâm Thiên Y xoay một vòng. Hoa Tiểu Mạn chụp hụt, thế là lập tức bổ nhào vào trên bàn trà, hình tượng rất chật vật.

Cô lúc này vẻ mặt hung dữ, làm gì còn hình tượng mỹ hoặc cùng con chim nhỏ nép vào người ngày thường chứ?

Sắc mặt Hạ Trí Vũ cũng thay đổi mấy lần. Nghĩ tới vết máu lần đầu, thần sắc anh lóe lên! Chẳng lẽ anh bị người phụ nữ này lừa?

Bình thường anh còn tưởng rằng bản tính Hoa Tiểu Mạn là tràn trề nhiệt tình, lúc cùng anh làm chuyện đó cũng nhiệt tình lỏn mẩn, hết sức khiêu khích. Nói thật, lúc đó anh cực kỳ hưởng thụ, cũng không có nghĩ tới phương diện khác, có lẽ...

Là anh nhìn nhầm rồi chăng?

Sắc mặt Hạ Trí Vũ có chút âm trầm, không khỏi lờm Lâm Thiên Y đang được Hạ Minh Duệ bảo vệ trong ngực.

"Đừng náo loạn nữa, còn thể thống gì!"

Thời điểm mấu chốt, Ôn Uyển Thiên lớn tiếng quát một câu, Hoa Tiểu Mạn mới từ từ phục hồi lại tinh thần. Lúc cô ý thức được chính mình làm cái gì, lập tức hoảng loạn cả lên, lúc cô cầu cứu nhìn về phía Hạ Trí Vũ, lại phát hiện anh đang âm trầm nhìn về phía Lâm Thiên Y, trong lòng nhất thời khủng hoảng.

"Trí Vũ, anh đừng nghe người phụ nữ kia nói bậy, cô ta vẫn luôn đối nghịch với em, phi báng em khắp nơi, anh ngàn lần..."

"Được rồi, việc này sau này hãy nói!"

Hạ Trí Vũ không kiên nhẫn cắt ngang lời Hoa Tiểu Mạn, trong mắt toàn bộ là không nhẫn nại.

Hoa Tiểu Mạn uỷ khuất đứng ở một bên, trong lòng đối với Lâm Thiên Y phần hận đến tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 226: Gặp lại

"Được rồi!"

Thời điểm mấu chốt vẫn là Hạ Tử Ngang với sắc mặt không tốt lắm đứng lên, ông vốn là sáng giọng nhìn Hoa Tiểu Mạn liếc mắt một cái. Hoa Tiểu Mạn thuận thế rút cổ lại, không dám nói gì, sau đó Hạ Tử Ngang đi tới đối diện Hạ Minh Duệ, vô cùng cường thế, khí thế bá đạo kia không khác gì Hạ Minh Duệ trước đây.

"Con cưới cũng phải cưới, không cưới cũng phải cưới!"

Tiếng nói bá đạo hùng hậu vang vọng trong phòng khách yên tĩnh, ngay cả Ôn Hinh uỷ khuất ngay tại thời điểm Hạ Tử Ngang phát hoạ cũng không dám thờ ơ mạnh.

"Muốn cưới thì ba cưới đi!"

Hạ Minh Duệ ôn hoà nói một câu, sau đó lôi kéo Lâm Thiên Y về phòng mình trên lầu.

"Con dám! Thằng con ngỗ nghịch."

Hạ Tử Ngang ngẩng đầu nhìn bóng lưng Hạ Minh Duệ, run rẩy giương ngón tay chỉ về phía Hạ Minh Duệ, đáng tiếc Hạ Minh Duệ chỉ lo lôi kéo Lâm Thiên Y, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Còn lại Ôn Hinh nhìn bóng lưng quyết tuyệt của Hạ Minh Duệ, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Là cô về trễ sao? Trong 3 năm cô không ở bên cạnh anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh Duệ yêu cô thương cô trước kia đi đâu rồi?

Đây toàn bộ đều là lỗi của Lâm Thiên Y, nếu cô ta chưa từng xuất hiện, có phải anh Duệ vẫn là anh Duệ của trước kia không?

Mà cô vẫn là Ôn Hinh ngây thơ rúc dưới sự che chở của Hạ Minh Duệ.

Nhưng mà thời gian vĩnh viễn không có cách nào quay lại, trong mắt anh Duệ của cô đều chỉ còn một người phụ nữ tên Lâm Thiên Y kia.

Người đàn ông kia là anh Duệ cô yêu rất nhiều năm, làm sao có thể nói buông tay liền buông tay chứ?

Trong con người như nước của Ôn Hinh tràn đầy tính kế, sau cùng tựa hồ là hạ quyết tâm lớn nào đó.

Hạ Minh Duệ dẫn Lâm Thiên Y về phòng mình, không nói hai lời liền đem người ôm đến trên giường. Sau một phen hô mưa gọi gió, Hạ Minh Duệ vừa lưu luyến nhẹ nhàng ngửi mái tóc như mây của Lâm Thiên Y, vừa thì thào tự nói.

"Mặc kệ phát sinh chuyện gì, em cũng không được rời khỏi anh!"

Lâm Thiên Y cắn môi, trong mắt hoàn toàn mê mẩn.

Cô đã đáp ứng Hạ Tử Ngang sẽ rời khỏi, nhiều năm trước tới nay được giáo dục khiến cho cô không cách nào làm một người phụ nữ đi phá hoại gia đình người ta. Lại càng không làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Quan trọng hơn là, Ôn Hinh đã mang thai, mặc dù cô yêu người đàn ông trước mắt này, nhưng mà cô không cách nào dễ dàng tha thứ bên cạnh anh có người phụ nữ khác. Nếu yêu, như vậy nhất định phải là duy nhất, đây là kiên trì duy nhất cô có thể giữ.

"Nói em sẽ không rời khỏi anh!"

Thấy Lâm Thiên Y không lên tiếng, Hạ Minh Duệ có chút lo sợ nghi hoặc cắn vành tai tinh xảo của cô. Lâm Thiên Y a một tiếng, có chút bực mình, nhưng mà lại không chịu được người đàn ông này làm chuyện thân mật, đành phải nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hứa hẹn gì gì đó, cho tới bây giờ đều để vi phạm.

Nhưng mà Hạ Minh Duệ giống như còn chưa từ bỏ ý định, một đôi tay không thành thật di chuyển trên người Lâm Thiên Y.

"Nói em yêu anh!"

Giọng nói trầm thấp từ tính mạng theo mị hoặc lòng người dâng lên, một lần lại một lần vang vọng bên tai cô.

Lâm Thiên Y nhắm mắt lại, thờ dãi, cuối cùng không chịu nổi anh một lần lại một lần vuốt ve, rốt cuộc nhịn không được đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

"Em, em yêu anh!"

"Cái gì? Lớn tiếng chút, anh không nghe được!"

"A! Khó chịu!"

Lâm Thiên Y khó chịu uốn éo thân thể, đôi má càng ửng đỏ. Tên khốn kiếp này có biết hai chữ "thẹn thùng" viết như thế nào không hả? Nhưng mà cô thật sự không chịu nổi anh giày vò như vậy.

"Em yêu anh!"

"Em yêu ai?"

"Yêu anh!"

"Anh là ai?"

Hạ Minh Duệ hơi hơi híp mắt phượng hẹp dài lại, trong mắt ánh sáng thay đổi, dường như có thể cắn nuốt lấy người.

"Anh là Hạ Minh Duệ!"

Sau khi Hạ Minh Duệ càn quấy, Lâm Thiên Y đầu hàng, chỉ có thể thuận theo anh trả lời.

"Gọi anh là Duệ!"

Hạ Minh Duệ cắn cắn vành tai hồng nhuận của Lâm Thiên Y, giọng nói trầm thấp mị hoặc nói không nên lời.

Trong lòng Lâm Thiên Y thầm mắng, nhưng mà lại không chần chừ, chỉ có thể tước vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn gọi một tiếng.

"Duệ, em yêu anh!"

Nghe được lời tỏ tình nỉ non của Lâm Thiên Y, Hạ Minh Duệ mới cuối cùng thoả mãn nheo mắt cười. Bộ dáng thoả mãn kia giống như đứa bé lấy được kẹo vậy, khoe miệng anh hồn nhiên nở nụ cười ôn hoà, suýt chút nữa thì làm lóa cả đôi mắt của Lâm Thiên Y!

Người đàn ông này sao lại đẹp như vậy? Anh rốt cuộc có bao nhiêu mặt? Tuấn lãng, tà mị, lãnh khốc, thậm chí còn có mặt trẻ con?

Cô thật sự rất muốn cứ như vậy sống chung với người đàn ông này, ở trong thế giới chỉ có hai người bọn họ. Nhưng mà giữa bọn họ vĩnh viễn luôn tồn tại một Ôn Hinh, còn có đứa bé chưa ra đời kia.

Mấy ngày nay Lâm Thiên Y vẫn cùng Hạ Minh Duệ quán quýt cùng một chỗ, Hạ Minh Duệ cực kỳ hài lòng sự chủ động bày tỏ mấy ngày nay của Lâm Thiên Y. Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt rồi, chỉ là có đôi khi anh phát hiện thấy Lâm Thiên Y thường xuyên nhìn mặt anh ngẩn người, Hạ Minh Duệ chỉ xem như cô bị bề ngoài tuấn lãng của mình mê hoặc, vì vậy tâm tình càng trở nên tốt hơn.

Lại thêm mấy ngày nữa, công ty Hạ Trí Vũ lại lỗ vốn trầm trọng, dường như các thương gia hợp tác trước kia đều đã chuyển sang các công ty khác, đương nhiên trong đó bao gồm Minh Thiên của anh.

Anh chính là muốn nhìn thấy Hạ Trí Vũ cùng Ôn Uyển Thiên cùng đường. Có lẽ bọn họ tự nhận là làm không chê vào đâu được, cũng không có bất luận chứng cứ gì lưu lại, nhưng mà anh trai anh là người cẩn thận như thế, làm sao có thể đột nhiên uống rượu?

Mà còn nữa anh cả anh cho tới bây giờ là một người không uống rượu, sao lại có chuyện một lần uống rượu đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Món nợ này, anh muốn tính thật kỹ với bọn họ.

Bên này Hạ Minh Duệ vô cùng tiêu điều tự tại, vui đến quên cả trời đất, bên kia Ôn Uyển Thiên lại hoảng sợ không thể chịu nổi.

Bà không ngừng lo lắng Tề Khả sẽ tìm tới cửa, nói chuyện trước kia ra, nhưng mà Tề Khả lại chậm chạp không có động tĩnh gì.

Bà rõ ràng liên động sát khí. Nếu hai mươi năm trước kia Tề Khả không chết, như vậy bà hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm cho tới cùng.

Mấy ngày nay bà vẫn âm thầm phái người lưu ý Tề Khả, phát hiện mấy ngày nay bà ta vẫn ở tại Cẩm Tú Hoa Đình, mỗi khi hơn 4 giờ chiều sẽ ra ngoài dạo phố, hoặc là đi một vòng qua các cửa hàng trong trung tâm thương mại.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lúc Tề Khả đi dạo trong trung tâm thương mại liền nhận được một cú điện thoại, nhưng mà trong cửa hàng ồn ào quá mức, bà không nghe rõ trong điện thoại nói gì, liền tìm một nơi tương đối yên tĩnh. Nơi này không có người qua lại vô cùng trống trải, giống kiểu như chỗ để đồ hỗn tạp linh tinh của cửa hàng tổng hợp.

Tề Khả tìm một chỗ gần cửa sổ.

"Mẹ, mấy ngày nay con bận, phải ra album mới, không có thời gian đi cùng với mẹ. Một mình mẹ ở nhà phải ăn cơm đúng giờ nha, có thời gian con sẽ nói

anh về thăm mẹ nhiều hơn!"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói mệt mỏi của Mộc Nam, mấy ngày nay anh đều phải thức suốt đêm, vành mắt đã đen thui, nếu tiếp tục như vậy, anh chưa già đã yếu. Là ai nói người nổi tiếng đều rất hào nhoáng nhưng sau sự hào nhoáng này phải trả biết bao mồ hôi cùng công sức.

Mộc Nam vừa nói xong bên kia điện thoại liền không có động tĩnh gì.

Anh chỉ nghe "uh uh" vài tiếng sau đó liền nghe thấy 'bịch' một tiếng giống như điện thoại bị rớt xuống vậy, sau đó điện thoại mất liên lạc.

"Mẹ? Mẹ? Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Sắc mặt Mộc Nam có chút khó coi, cũng không biết vì sao tìm anh lại đập vô cùng lợi hại! Vì thế cũng bất chấp công việc trên tay, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không chào hỏi với nhà sản xuất một tiếng, liền như một con gió chạy ra ngoài.

Lúc này mẹ anh hẳn là đang đi dạo phố, có khi nào xảy ra chuyện hay không?

Bên này lúc Tề Khả đang nghe điện thoại, đột nhiên trong kiếng cửa sổ xuất hiện một bóng người, bà lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, ngay sau đó có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cổ mình, càng siết càng chặt, bà cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Tề Khả vừa định kêu cứu, miệng liền bị người phía sau che lại, sau đó bà nghe được một giọng nói khàn khàn hẳn là cố gắng đè thấp thanh âm.

"Đi qua bên kia một chút, cũng đừng trách tôi, muốn trách thì trách bản thân mình đắc tội với người không nên!"

Người đàn ông phía sau buông xuống lời ngoan độc, liền đẩy người bà ra khỏi cửa kính. Tề Khả hoảng sợ, người đàn ông này chẳng lẽ muốn đẩy bà xuống dưới?

Tề Khả hốt hoảng trong lòng, nhưng mà bà không muốn chết. Bà còn có con trai, sao bà có thể chết được?

Nửa người bà đã bị đẩy ra ngoài cửa sổ nhưng mà một bàn tay Tề Khả gắt gao bắt lấy song sắt cửa sổ.

Nhưng mà bất luận bà dùng sức như thế nào cũng không bằng sức lực của người đàn ông ở phía sau.

Một lát sau, Tề Khả đã mệt tới thở hồng hộc, nếu không phải có ý chí sống mạnh mẽ chống đỡ, bà đã sớm bị người đàn ông này ném xuống, cũng may nắm thân thể bà mềm dẻo, cứ như vậy gắt gao bầu vú lấy song cửa sổ.

Ở phía sau chỗ người đàn ông không thấy, cái túi xách đồ của Tề Khả vướng vào một bên, đây là túi xách một bên, dây đeo có vẻ dài, vừa vặn có thể chạm tới cửa sổ dưới lầu.

Hôm nay Hạ Từ Ngang vốn hẹn với một người bạn ra ngoài dùng trà, vừa khéo quán trà kia ngay dưới lầu cửa hàng tổng hợp. Cửa hàng tổng hợp ở lầu 7 mà quán trà lại ở lầu 6, khi ông thấy cái túi xách rơi xuống dưới lầu, còn tưởng là trò đùa dai của ai đó, nhưng mà cái túi xách đồ này cứ ở bên cửa sổ lắc qua lắc lại, ông rốt cuộc không kiên nhẫn lo ra bên ngoài liếc mắt một cái, liền nhìn thấy một người đàn ông che mặt đang siết cổ một người phụ nữ, tựa hồ muốn đẩy bà xuống.

Lúc nào Hạ Từ Ngang hiểu ra vấn đề chỉ trong nháy mắt, sau đó ra hiệu với bạn một tiếng rồi vội vàng chạy lên lầu!

Cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp! Hạ Từ Ngang ông cho tới bây giờ không phải người nhát gan như vậy, bạn ông nhận được ám chỉ của ông, lấy nhiều năm kinh nghiệm quen biết đường thành thói quen trực tiếp hiểu ý Hạ Từ Ngang.

Hạ Từ Ngang chạy tới lầu 7, tìm tới vị trí Tề Khả khi đó, Tề Khả cơ hồ chỉ còn lại một bàn tay gắt gao nắm lấy song sắt.

"Đứng yên cầm nhúc nhích, tôi là cảnh sát!"

Hạ Từ Ngang hét lớn một tiếng, kẻ bắt cóc kia tựa hồ không nghĩ tới có người sẽ đột nhiên xuất hiện, sững sờ một phen, nháy mắt quay đầu lại, sau khi thấy rõ mặt hai người tới, sắc mặt thay đổi, bị phát hiện, rõ ràng hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, sống chết muốn đem cái tay đang bám vào lan can của Tề Khả gỡ ra.

Hạ Từ Ngang thấy không tốt, ba chân bốn cẳng vọt tới, bạn tốt kia của ông cũng chạy theo, không dễ dàng gì, vạn nhất không cứu được người chẳng phải là hối hận sao.

Huống chi hai người bọn họ đều có nhiều năm kinh nghiệm, đi tập thể thao cũng không phải phí hoài sao.

Sau cùng cái tên bắt cóc kia rốt cuộc dùng sức chín trâu hai hổ đem tay Tề Khả gỡ ra, mà lúc này Hạ Từ Ngang cũng chạy tới.

Trong nháy mắt Hạ Từ Ngang chạy qua đó, kẻ bắt cóc cũng không dừng lại mà theo một hướng khác chạy mất hút.

Ông đứng lúc chụp được tay Tề Khả.

"Ráng chịu một chút! Tôi lập tức kéo bà lên!"

Tề Khả ngẩng đầu, lúc thấy mặt của người đàn ông trên đỉnh đầu thì lập tức ngẩn ra. Không riêng gì Tề Khả, ngay cả Hạ Tử Ngang cũng sững sờ.

Có điều loại thời điểm này cứu người quan trọng hơn, Hạ Tử Ngang cắn răng cùng bạn ông hai người rút cuộc vất vả kéo Tề Khả lên.

Về mặt Tề Khả hoảng hồn chưa ổn định.

Vừa rồi thiếu chút nữa bà liền rơi xuống, nếu quả thật vậy, bà chỉ sợ bị té đến thay đổi hình dạng!

Lúc ba người bình tĩnh trở lại, Tề Khả mới ngược mặt còn đang hoảng sợ chưa ổn định, mặc dù tuổi bọn họ cũng không còn trẻ, nhưng mà khuôn mặt này của Hạ Tử Ngang cả đời này bà đều nhớ rõ.

Lần này trở về, bà căn bản không tính sẽ gặp lại Hạ Tử Ngang, biết ông sống tốt, bà cũng an tâm, dù sao ông có gia đình, mà bà cũng gả cho người khác, cho dù chồng bà đã mất lâu rồi.

"Là bà?"

"Là ông?"

Hai người cơ hồ cùng lúc thốt ra lời, người bạn kia của Hạ Tử Ngang thấy hai người quen biết, vì thế chào một tiếng rồi rời khỏi.

Sắc mặt Hạ Tử Ngang có chút phức tạp, ông hiển nhiên biết Tề Khả, bọn họ từng có một đoạn tình cảm, nhưng mà không bao lâu sau Tề Khả liền biến mất. Ông có tìm bà một thời gian nhưng một chút tin tức cũng không có, về sau bởi vì Ôn Uyển Thiển mang thai, ông liền cưới Ôn Uyển Thiển.

Còn về Tề Khả liền bị ông quên đi, theo ý thức của ông bất quá lúc đó tuổi còn trẻ nên trêu chọc phong lưu nợ nần, nhưng thời điểm đó Hạ Tử Ngang cũng không biết Tề Khả đã mang thai rồi.

"Mấy năm nay bà sống có tốt không?"

Sắc mặt Hạ Tử Ngang có chút phức tạp.

"Ừ, còn ông?"

Giọng nói Tề Khả yếu ớt. Bà cho rằng khi gặp lại người đàn ông này trong lòng bà sẽ thật bình tĩnh, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới bọn họ lại lấy một loại phương thức như vậy gặp mặt, mà ông còn cứu bà. Nếu không phải ông đúng lúc xuất hiện, hôm nay về sau có lẽ sẽ không còn người tên Tề Khả rồi.

Tề Khả thở dài một hơi, vốn cho rằng Hạ Tử Ngang thiếu nợ bà, nhưng hiện tại rõ ràng ông đã cứu bà. Như vậy giữa bọn họ coi như huê nhau đi.

"Không tôi!"

Hạ Tử Ngang cẩn thận đánh giá Tề Khả một phen, bà vẫn giữ dáng dấp xinh đẹp lúc tuổi trẻ kia.

"Có phải bà trêu chọc người nào rồi không?"

Hạ Tử Ngang nghiêm túc nhìn Tề Khả, trong mắt có lo lắng.

Trêu chọc người nào ư? Tề Khả cười lạnh một tiếng, này chỉ sợ phải hỏi người vợ tốt Ôn Uyển Thiển của ông thôi.

Tề Khả tự nhận không đắc tội với người nào, ngoại trừ Ôn Uyển Thiển.

Bà liền muốn diệt trừ mình nhanh như vậy sao?

Thật buồn cười, bà vốn tưởng chỉ cần bà ta và Hạ Tử Ngang sống tốt, bà liền coi như hết, bởi vì ít nhất bà có hai đứa con trai hiếu thuận. Bây giờ đối với Tề Khả mà nói, không có gì quan trọng hơn con trai bà.

Nhưng mà bây giờ? Nếu muốn bà chết như vậy, vậy cũng đừng trách bà.

Ánh mắt Tề Khả đột nhiên nóng bỏng nhìn chăm chăm Hạ Tử Ngang, ánh mắt trực diện như vậy khiến trái tim Hạ Tử Ngang rộn ràng.

Ánh mắt như vậy khiến ông hiểu lầm.

"Nếu tôi nói người tôi giết tôi là Ôn Uyển Thiển ông có tin không?"

Những lời này thành công khiến cho Hạ Tử Ngang im lặng, Tề Khả ở trong lòng cười lạnh.

"Ông chẳng lẽ không muốn biết nhiều năm trước tôi vì sao lại đột nhiên biến mất ư? Đây đều là kiệt tác của Ôn Uyển Thiển, bà ta không muốn tôi xuất hiện ở bên cạnh ông, đáng tiếc tôi không chết, tôi đã trở lại. Có phải cực kỳ thất vọng hay không?"

Hạ Từ Ngang lần nữa trầm mặc, khiến cho trong lòng Tề Khả cực kỳ tức giận, chẳng lẽ người đàn ông này chưa từng yêu mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 227: Ngờ vực vô căn cứ

"Nếu tôi nói, Hạ Trí Vũ căn bản không phải con của ông, ông có tin không? Thật buồn cười, ông thế mà thay người khác nuôi con trai nhiều năm như vậy!"

Một câu này thành công thu hút sự chú ý của Hạ Từ Ngang, ông cơ hồ cực kỳ luống cuống trừng lớn mắt. Về mặt không dám tin.

"Bà nói gì?"

"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Mộc Nam thờ hồn hển đi tới, thật sự là anh tìm một vòng ở cửa hàng tổng hợp đã lâu, không nghĩ tới tại chỗ này nhìn thấy mẹ mình không chút hình tượng ngồi dưới đất, tóc cũng tán loạn không chịu được, một chút hình tượng cũng không có.

Mộc Nam vừa rồi chỉ kịp chú ý tới mẹ mình, lúc này mới phát hiện ngoại trừ mẹ mình còn có một người đàn ông, một người đàn ông mà anh cực kỳ không muốn đối mặt. Hạ Từ Ngang!

Hạ Từ Ngang biết Mộc Nam, dù sao thời gian trước Mộc Nam có làm khách ở nhà ông.

"Cậu ấy là con của bà?"

Hạ Từ Ngang cũng không biết bản thân mình bị làm sao, hiện giờ đối mặt với Tề Khả cũng có chút không được tự nhiên. Ông đem nguyên nhân quy kết ở tại bản thân từng cùng bà có một đoạn tình cảm như vậy, nhưng mà hiện giờ hai người hiển nhiên đều đã có gia đình, vẫn lại có thể coi như bạn bè hỏi han ân cần.

Vì thế lúc biết được Mộc Nam là con trai của Tề Khả vẫn lại có chút phức tạp như thế.

"Đúng vậy!"

Tề Khả lên tiếng, cũng không biết nên nói gì, vừa rồi nguyên nhân là vì tức giận lại thêm cảm xúc không khống chế được nói chút chuyện không nên nói, cũng không biết Hạ Từ Ngang có nghe lọt không, có lẽ ông sẽ cho rằng chính mình đang châm ngòi ly gián chăng?

Dù sao ngày trước Ôn Uyển Thiên ở trước mặt Hạ Từ Ngang cũng chưa nói lời gì hay ho về mình, có lẽ bản thân bà trong lòng Hạ Từ Ngang là loại phụ nữ lẳng lơ.

Có lẽ thời gian vừa mới rời khỏi Trung Quốc, trong lòng bà còn nhớ Hạ Từ Ngang, cũng muốn để con trai của mình trở lại nhà họ Hạ, chính mình thì không sao cả, nhưng con trai không thể theo bà chịu khổ. Nhưng về sau bà gặp cha của Tịch Viễn Sâm, người đàn ông kia cho bà mọi thứ, sau đó bà cũng từ từ nghĩ thông suốt, chỉ cần con trai vui vẻ, mọi chuyện đã qua có là gì chứ?

Nhìn thấy Hạ Từ Ngang nhắc tới con trai, lần đầu tiên Tề Khả sản sinh suy nghĩ phòng bị, con trai là của một mình bà.

Mộc Nam nhàn nhạt lườm Hạ Từ Ngang một cái, trong lòng cũng không rõ là cảm xúc gì.

Anh biết quan hệ giữa mình và người đàn ông này, ngay từ đầu anh đối với người đàn ông này có oán hận, nhưng chưa nói tới hận, dù sao nếu không phải ông ta, mẹ của anh cũng không phải khổ sở mang anh đi tha hương, may mắn là sau này bà có thể gặp được người che chở cho bà thật lòng!

Kỳ thật lúc này trở về, anh chỉ muốn cho Hạ Từ Ngang một bài giáo huấn, anh cũng muốn nhìn một chút, Ôn Uyển Thiên rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, có thể hại mẹ mình thành như vậy.

Về sau anh gặp được Hạ Minh Duệ.

Ở Hàn Quốc Mộc Nam là một ngôi sao siêu hot, thậm chí nổi tiếng toàn cầu, anh có rất nhiều fan hâm mộ điên cuồng mê luyến anh, cho nên anh cũng tự nhận bộ dáng mình cũng không tệ!

Ý nghĩ này vẫn duy trì cho tới khi thấy Hạ Minh Duệ.

Diện mạo người đàn ông này không thể nào so sánh với anh. Điều này khiến cho anh phát điên, nhưng mà cái tên có bộ dáng còn đẹp trai hơn mình cư

nhien lại là anh trai mình chưa từng gặp qua.

Thật sự khiến người ta rối rắm.

Về sau, Mộc Nam gặp được Hạ Trí Vũ, mặc dù bộ dáng Hạ Trí Vũ cũng không kém nhưng lại kém hơn mình. Mộc Nam rốt cục tìm được chút tự tin, trên thế giới này đàn ông yêu nghiệt giống như Hạ Minh Duệ thật sự không gặp nhiều.

Mà khiến anh gặp phải lại là anh trai mình.

Nhàn nhạt chào hỏi một tiếng với Hạ Tử Ngang, không xa không gần, sau đó Mộc Nam ôm lấy Tề Khả trở về nhà mình.

Ở trên đường về Tề Khả kể cho Mộc Nam nghe tình huống vừa rồi, Mộc Nam giận dữ.

Vốn anh vẫn không muốn ép bọn người Ôn Uyển Thiên tới đường cùng, nhưng mà bọn họ cứ nhiên dấn động sát ý với mẹ mình, cái này cũng đừng trách lòng dạ anh ác độc.

Có đôi khi muốn tha thứ cho tội lỗi của người khác cũng không phải chuyện dễ dàng! Cũng giống như Ôn Uyển Thiên.

Kỳ thật Tề Khả suy đoán chính xác, sát thủ là do Ôn Uyển Thiên phái đi.

Lúc bà nghe được tin tức thất bại khi đó, cả người toàn thân phát run.

Lúc bà khó khăn tỉnh táo lại, Tề Khả lại tìm được Hạ Tử Ngang.

Lúc này Hạ Tử Ngang đã về tới nhà họ Hạ, ánh mắt đen sắc đang trong thư phòng đọc một quyển tạp chí!

"Ông xã!"

Ôn Uyển Thiên đẩy cửa phòng làm việc của Hạ Tử Ngang ra, giọng nói mềm tới chảy ra nước, trong tay bưng một cái khay, bên trên bày ra ly nước trái cây ép.

"Uống chút nước trái cây đi, tôi vừa tự ép đó!"

Hạ Tử Ngang tháo kính mắt xuống để ở trên bàn, ông đã thật lâu không giống như hôm nay thật sự chuyên chú nhìn người phụ nữ trước mắt.

Ôn Uyển Thiên bị ánh mắt Hạ Tử Ngang nhìn toàn thân không được tự nhiên, rất muốn tránh né.

"Làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?"

Ôn Uyển Thiên miễn cưỡng cười cười, bà cảm thấy ánh mắt Hạ Tử Ngang mang theo tìm tòi nghiên cứu, điều này khiến cho Ôn Uyển Thiên không khỏi xóc lại tinh thần vạn lần. Hiện giờ bà không thể không đề cập cẩn thận, trước khi Tề Khả nói cho Hạ Tử Ngang biết bà tất phải đem cổ phần công ty trong tay Hạ Tử Ngang chuyển đến dưới tên con trai bà, cứ như vậy sau này ôn ào náo loạn, nửa đời sau của bà với con ít nhất cũng không phải lo chuyện cơm áo!

Hạ Tử Ngang nhìn người phụ nữ chung giường chung gối hai mươi năm, trong lòng cảm xúc phức tạp.

Bà vẫn là bộ dáng xinh đẹp lúc tuổi trẻ, cho dù đã qua 40 nhưng vẫn xinh đẹp như thế, điểm này Hạ Tử Ngang không thừa nhận không được.

Nhưng mà Tề Khả nói Hạ Trí Vũ không phải con trai ruột của mình.

Vốn ông cũng không tin lời Tề Khả, nhưng mà Hạ Trí Vũ nửa điểm cũng không giống ông. Lúc đầu Hạ Tử Ngang cũng không có để ý, chỉ cho rằng Hạ Trí Vũ giống Ôn Uyển Thiên.

Bây giờ nghĩ lại tựa hồ không phải như thế.

Hạ Minh Tứ cùng Hạ Minh Duệ mặc dù diện mạo cũng giống mẹ, nhưng mà ở phương diện nào đấy lại có thể nhìn ra bóng dáng Hạ Tử Ngang trong đó.

"À, không có việc gì! Có chuyện gì sao?"

Hạ Tử Ngang ra vẻ mệt mỏi hỏi.

"Ông xã à, ông xem hôn sự của Minh Duệ cùng Ôn Hinh đã định rồi, có phải ông nên đem cổ phần công ty chuyển cho con trai chúng ta không hả? Gần đây chuyện tình trong công ty rất nhiều, tài chính xoay vòng không kịp!"

Ôn Uyển Thiên tận lực nói, khéo léo kể khổ, thương cảm tha thiết mong chờ Hạ Tử Ngang nhưng mà bây giờ Hạ Tử Ngang cũng không giống như trước kia có chút động dung.

Chẳng lẽ hôm nay bà mặc không đủ gọi cảm? Biểu tình không đủ thích hợp?



Ôn Uyển Thiên buồn bực nghĩ.

"Bà gấp cái gì? Đến lúc đó tôi tự có chừng mực, được rồi, bà về trước đi, tôi mệt rồi!"

Ôn Uyển Thiên ưỡn khuất chép miệng, còn muốn nói chút gì, đã thấy Hạ Tử Ngang không kiên nhẫn phát tay với mình. Roi vào đường cùng, Ôn Uyển Thiên đành cắn chặt răng, oán hận dậm dậm chân, sau đó không cam lòng rời khỏi.

Có phải ông ta bắt đầu hoài nghi cái gì rồi không? Lại thêm hôm nay Tề Khả được người cứu đi, mà tên sát thủ không biết Hạ Tử Ngang, cho nên hẳn cũng không có nói cho Ôn Uyển Thiên biết người cứu Tề Khả là ai.

Sau cùng Ôn Uyển Thiên nghĩ nghĩ, nếu không làm thì thôi, còn đã làm thì trực tiếp ép Hạ Tử Ngang giao ra cổ phần công ty?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 228: Giao cổ phần công ty ra

Mấy ngày nay Lâm Thiên Y cảm thấy thân thể không thoải mái, thường xuyên rầu rĩ muốn ngủ. Có lẽ bởi vì biết chính mình phải rời khỏi, cho nên mấy ngày nay cô đặc biệt thuận theo Hạ Minh Duệ, cũng không biết vì cái gì tựa hồ trong khoảng thời gian này tới nay Hạ Minh Duệ đối với cô càng thêm yêu chiều, dường như tới mức từng li từng tí. Hoá ra cô cũng có thể được một người đàn ông yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay như vậy, nếu không phải biết chính mình là một tình nhân, như thế cô sẽ bị người đàn ông này làm hư.

Hạ Minh Duệ chưa bao giờ dịu dàng săn sóc như vậy khiến cho lòng cô một lần lại một lần do dự bất định, nhưng cô cũng biết cô không có cách nào tiếp tục ở lại.

Lúc mới bắt đầu Lâm Thiên Y thấy việc mình không khỏe cũng không phải chuyện to tát gì, nhưng mấy ngày nay tình huống càng ngày càng dữ dội, cô ăn không ngon, lại thường xuyên cảm thấy buồn nôn, mệt mỏi, lúc đi làm rất dễ bị mệt, động một tí là ngủ thiếp đi. Lâm Thiên Y do dự đã lâu, rốt cuộc quyết định đi bệnh viện kiểm tra một chút.

"Làm sao vậy, sắc mặt lại tệ như thế? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

"À, không!"

Lâm Thiên Y mới vừa từ phòng vệ sinh đi ra, liền chạm phải tầm mắt thân thiết của Hạ Minh Duệ. Lâm Thiên Y cũng không biết như thế nào kích động dỗi hờn.

"Đứng rồi, giữa trưa em có chút việc, có thể về sớm chút không?"

"Có việc gì? Anh đưa em đi!"

Hạ Minh Duệ vô cùng tự nhiên thân thiết nắm tay cô vào lòng, anh càng ngày càng mê luyến hương vị trên thân thể người phụ nữ này. Thân thể của cô mềm mại cho người ta cực kỳ dễ dàng kích thích, mới vừa ôm người vào lòng, phương diện nào đấy của chính mình lại bắt đầu rộn rạo.

"Đừng, đừng như vậy!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y ửng hồng, người đàn ông này mỗi lúc trời tối đều quấn cô không rời, như thế nào lại dễ dàng kích động như vậy?

"Đừng nhúc nhích, anh sẽ khống chế không nổi."

Giọng nói từ tính ái muội của Hạ Minh Duệ vang vọng bên tai Lâm Thiên Y, khiến cho lòng cô rung động một trận, nhất là hơi thở phun ra bên tai, mang theo hương vị đàn ông say lòng người khiến cho thể xác lẫn tinh thần của cô không ngừng rơi vào tay giặc.

Cô cũng càng ngày càng không cách nào cự tuyệt người đàn ông này.

Lâm Thiên Y do dự hồi lâu, rốt cuộc kiên quyết đẩy người đàn ông trước người ra.

"Chuyện này, em đi trước, anh không cần đưa em đâu, em tự lái xe là được rồi!"

Lâm Thiên Y cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, ngay cả vành tai lộ ra khi nghiêng đầu cũng đỏ ửng.

Hạ Minh Duệ thâm sâu chăm chú nhìn cô, rốt cuộc mở miệng. Có đôi khi anh thật muốn đem người phụ nữ này giờ giờ phút phút cột ở bên người, như vậy cô sẽ không rời khỏi mình rồi.

"Ừ, vậy em đi đi. Đi đường cẩn thận!"

"Uhm!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Lâm Thiển Y trầm thấp lên tiếng, sau đó cầm lấy túi xách đi xuống lầu.

Lúc Lâm Thiển Y từ trong bệnh viện đi ra, tâm tình không hiểu sao lại phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cùng Hạ Minh Duệ ở lâu một chỗ như vậy, cô đều không mang thai, không nghĩ tới tới khi phải rời đi, lại phát hiện bản thân mang thai.

Nghĩ đến lời bác sỹ vừa nói khi nãy, khỏi phải nói lúc ấy cô có bao nhiêu chấn động rồi.

"Cô đã mang thai hơn một tháng rồi!"

Những lời này giống như cảnh tỉnh, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho Lâm Thiển Y như bị sét đánh không nhúc nhích được, mãi đến khi bác sỹ quơ tay trước mặt cô, Lâm Thiển Y mới hồi phục tinh thần lại.

Trời ơi! Cô sao lại có thai, vậy phải làm sao bây giờ?

Lâm Thiển Y cũng không biết bản thân mơ hồ ra khỏi phòng bác sỹ như thế nào, thế cho nên Ôn Hinh từ chỗ khác đi tới Lâm Thiển Y cũng không có phát hiện.

Ôn Hinh hồ nghi liếc nhìn Lâm Thiển Y một cái, không rõ cô tới bệnh viện làm gì.

Nhưng mà thấy cô từ trong khoa của bác sỹ Vương đi ra, mặt to xinh đẹp nhiễm một tầng hồ nghi.

Từ sau khi xác định mình mang thai, vì bảo trụ đứa nhỏ này, cách mỗi tháng Ôn Hinh đều tới bệnh viện chẩn đoán một lần.

Ôn Hinh nhìn bóng lưng Lâm Thiển Y rời đi, trong lòng có dự cảm không tốt, vì thế lúc cô vừa bước vào phòng bác sỹ làm kiểm tra như thông lệ, mới nghi ngờ hỏi.

"Bác sỹ Vương, không biết cô gái vừa rồi bị gì vậy?"

"Vừa rồi? Cô nói cô Lâm ư?"

"Đúng vậy!"

Ôn Hinh cười ngọt ngào, khiến cho người ta nhìn đặc biệt hài lòng.

"Cô ấy cũng giống cô, mang thai, cũng không biết phụ nữ bây giờ thế nào, mang thai lâu như vậy mới phát hiện!"

"Cô nói cái gì? Cô nói Lâm Thiển Y mang thai rồi hả?"

Ôn Hinh lập tức từ trên ghế đứng lên, khó trách cô kích động như vậy, đứa bé là ràng buộc duy nhất để cô giữ Hạ Minh Duệ nhưng giờ Lâm Thiển Y cũng mang thai, cô nên làm cái gì bây giờ?

Anh Duệ hiện tại vẫn chưa đồng ý kết hôn với cô, nếu Lâm Thiển Y lại mang thai, như thế cô cả đời này đều không chiếm được anh Duệ rồi.

Lâm Thiển Y, cái con tiện nhân này dựa vào cái gì chứ!

Cho dù chú bức bách anh Duệ như vậy, anh Duệ cũng không có dấu hiệu đồng ý, cô bây giờ nên làm cái gì?

Lâm Thiển Y mơ hồ tiêu sái đến bãi đỗ xe, bộ dáng thất hồn lạc phách, sắc mặt càng thêm trắng xanh. Buổi chiều Lâm Thiển Y cũng không có đi làm, mà đeo bám Hạ Minh Duệ dai dẳng xin nghỉ một ngày. Mấy ngày nay Lâm Thiển Y chưa về lại nhà họ Hạ, vẫn cùng Hạ Minh Duệ ở trong nhà tại Cẩm Tú Hoa Đình kia, cho dù Hạ Từ Ngang muốn tìm người cũng không thấy. Mất thấy sắp tới ngày kết hôn Hạ Từ Ngang chọn cho Hạ Minh Duệ nhưng Hạ Minh Duệ cả ngày không phải bận việc thì lại làm việc không đàng hoàng, từ đầu đều không đem lời nói của mình để ở trong lòng.

Ôn Hinh đi ra khỏi phòng bác sỹ, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng cô vừa đi tới cửa liền đụng phải một bức tường thịt.

"Là anh?"

Ôn Hinh ngẩng đầu lên, lúc thấy rõ người trước mặt là ai, trong mắt thoáng hiện chút mờ mịt cùng không kiên nhẫn.

Thực ra mà nói người hiện tại cô không nguyện ý gặp nhất chính là Thẩm Phi Phàm rồi.

"Đứa bé có phải là của anh không?"

Nhìn Ôn Hinh tiều tụy, trong mắt Thẩm Phi Phàm thoáng hiện tia đau lòng. Vì sao trong mắt cô nửa điểm cũng không thấy bóng dáng anh? Người đàn ông kia có cái gì tốt? Cho dù cô mang thai, người đàn ông kia cũng không có chút ý muốn lấy cô.

"Không phải!"

Ánh mắt Ôn Hinh loé ra một lúc, lập tức phục hồi kiên định lập trường của chính mình, phủ nhận như chém đinh chặt sắt.

"Vậy ư? Nhưng mà tính thời kỳ, đứa bé là của anh không sai. Ôn Hinh, em muốn gạt anh tới khi nào? Chẳng lẽ anh yêu em, em liền nhìn không ra sao? Anh có gì không tốt chứ? Em nói đi anh nhất định sẽ thay đổi!"

Trong mắt Thẩm Phi Phàm hoàn toàn tràn đầy bi thương. Nhà họ Thẩm bọn họ tuy không to lớn như nhà họ Hạ, nhưng anh từ nhỏ cũng được giáo dục rất tốt, tự nhận bản thân mặc kệ là nhân phẩm, tướng mạo, hay là gia thế đều coi như rất tốt, từ trước tới giờ phụ nữ theo anh vô số nhưng từ khi gặp Ôn Hinh, trong mắt anh rốt cuộc không chứa được người khác, một lòng chỉ chuyển động quanh người phụ nữ tên Ôn Hinh này, nhưng trong mắt cô lại chưa từng có anh.

Anh cũng có kiêu ngạo của chính mình, có đôi khi anh cũng sẽ nghĩ, bản thân có phải không có năng lực hay không! Đến nỗi ngay cả gặp mặt cô cũng không muốn!

Nếu không phải anh dặn dò bác sỹ Vương một tiếng, lúc Ôn Hinh tới gọi điện cho anh, có lẽ lúc này anh đã không gặp được Ôn Hinh.

Cô không biết, khi không gặp cô, anh nhớ cô đến thế nào.

Đều nói tình yêu có bao nhiêu huyền diệu, trước kia chưa từng trải qua anh đối với tình yêu là cười nhạt, nhưng tới khi chính mình trải qua, cái loại cảm giác này quả thực không cách nào diễn tả bằng lời.

Càng khiến anh không biết làm sao đó là anh khổ sở yêu người phụ nữ này, mà người trong lòng cô lại không phải là anh.

"Đứa bé tuyệt đối không có khả năng là của anh, anh không cần tự mình đa tình!"

Ôn Hinh không chút khách khí hất tay Thẩm Phi Phàm đang đặt lên vai, xoay người rời đi.

Đứa bé chỉ có thể là của Hạ Minh Duệ.

"Ôn Hinh!"

Nhìn bóng dáng yếu đuối của Ôn Hinh đi xa, Thẩm Phi Phàm chỉ có thể ưu thương kêu tên cô, nhưng Ôn Hinh từ đầu tới cuối đều không có quay đầu lại.

Lâm Thiển Y trở về nhà, trong lòng nặng nề, cô vút túi xách của chính mình trong phòng khách, một mình nằm vật xuống giường lớn, nhưng lăn qua lộn lại không cách nào ngủ được.

Cũng đúng lúc này, chuông điện thoại Lâm Thiển Y vang lên.

"Lâm Thiển Y!"

Trong điện thoại, giọng nói Ôn Hinh có chút bất lực, Lâm Thiển Y nghiêm mặt chớp một cái, lập tức phản ứng kịp. Cô còn tưởng rằng Ôn Hinh muốn nhắc cô một trận không ngừng, ít nhất cũng phải quở trách một phen, không nghĩ tới bây giờ là chiều bái bái tình.

"Chuyện gì?"

Trong lòng Lâm Thiển Y cũng đang phiền não, loại thời điểm này người nào có tâm tình đối phó cô?

"Cô có thể ra ngoài nói chuyện không?"

"Có chuyện gì thì nói trong điện thoại đi!"

"Tôi ở quán cà phê cách công ty không xa, cô tới đi, tôi chờ cô!"

Nhìn điện thoại bị ngắt, Lâm Thiển Y bĩu môi, người phụ nữ này có thể hay không không biết xấu hổ? Lại tự cho là đúng? Chẳng lẽ cô nói cái gì cô cũng phải nghe theo sao?

Lâm Thiển Y bỏ điện thoại xuống, một lần nữa nằm trở về, ở trên giường lăn hai vòng xong, rốt cuộc thờ dài, gãi gãi mái tóc lộn xộn của mình rồi ngồi dậy.

Lúc Lâm Thiển Y sửa soạn thoả đáng xong, xuất hiện trong quán cà phê chỉ định của Ôn Hinh, Ôn Hinh đang im lặng ngồi ở chỗ kia, xem ra giống như một bức tranh thủy mặc an tĩnh, khiến cho người ta có ảo giác thương tiếc, nâng niu trong lòng bàn tay.

Lâm Thiển Y thờ dài, ngồi xuống đối diện Ôn Hinh.

"Có chuyện gì thì nói thẳng đi, một hồi tôi còn có việc!"

Cô không muốn nghe Ôn Hình quanh co lòng vòng thao thao bất tuyệt, hoặc là nói lời châm chọc.

"Được, cô đã nói như vậy, như thế tôi cũng đi thẳng vào vấn đề!"

Lâm Thiển Y cấp cho Ôn Hình ánh mắt tiếp tục nói.

"Cô cũng biết, tôi mang thai đứa bé của anh Duệ, mà tuần sau là ngày hôn lễ chú chuẩn bị cho chúng tôi.

Tôi biết có lẽ cô sẽ nói, anh Duệ cũng không đồng ý kết hôn nhưng cô có biết, anh Duệ cùng chú là người một nhà, cô cũng không muốn bọn họ làm căng chứ? Cho nên tôi hy vọng cô trước rời khỏi, tôi không muốn tại ngày tôi kết hôn vẫn còn nhìn thấy cô."

Nói xong Ôn Hình vươn ngón tay mảnh nhỏ thon dài đem một tờ chi phiếu đặt trước mặt Lâm Thiển Y.

"Đây là một trăm vạn, có lẽ tiền bạc không nhiều nhưng ít nhất bên trong có tâm ý của tôi. Có lẽ cô sẽ cảm thấy tôi làm như vậy cực kỳ đê tiện, nhưng mà tôi yêu anh Duệ, yêu đến có thể vì anh ấy hy sinh tất cả, tôi hy vọng cô hiểu rõ!"

Ôn Hình nói xong liền lẳng lặng nhìn Lâm Thiển Y, trừng mắt chờ cô trả lời.

Có lẽ lời nói lúc đầu của Ôn Hình khiến Lâm Thiển Y cực kỳ phản cảm nhưng khúc sau lại khiến cho cô lung lay.

Đúng vậy a, Ôn Hình yêu Hạ Minh Duệ! Nhưng Lâm Thiển Y cô không phải cũng vậy sao?

Nhưng Ôn Hình có con của anh, kiêu ngạo cùng tự tôn của cô không cho phép cô yêu một người đàn ông cùng một người phụ nữ khác có dính dấp.

Cuối cùng Lâm Thiển Y ngửa đầu chớp chớp mắt, hít một hơi thật sâu, cô nói cho chính mình phải kiên cường, không thể rơi nước mắt trước mặt Ôn Hình, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao?

Cho dù cô cũng có con, nhưng cô tin tưởng, dựa vào một mình cô cũng có thể nuôi con lớn. Đứa bé này là của một mình Lâm Thiển Y cô, không có quan hệ gì với Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiển Y đẩy tờ chi phiếu Ôn Hình để trước mặt mình trở về.

"Cảm ơn, tôi không cần, trước ngày hai người kết hôn tôi sẽ rời khỏi, hiện tại cho tôi một chút thời gian!"

Nói xong, Lâm Thiển Y liền tao nhã thờ ơ đứng lên, kiêu ngạo héch mặt, chậm rãi từ trước mặt Ôn Hình rời khỏi. Hãy để cô giữ lại chút kiêu ngạo sau cùng.

Mấy ngày nay Ôn Uyển Thiên lại thử thăm dò cùng Hạ Từ Ngang nói về việc chuyển giao cổ phần công ty, nhưng mà đều bị Hạ Từ Ngang khéo léo cự tuyệt.

Mà gần đây Hạ Từ Ngang còn thường xuyên đi sớm về trễ, mà lúc quay trở về lại vô cùng hờn hờ, nhưng vào thời điểm đối mặt với chính mình lại nghiêm mặt, bà thậm chí rút cuộc không nhìn thấy được một tia ôn nhu từ trên mặt Hạ Từ Ngang. Ôn Uyển Thiên thâm sâu cảm thấy có phải gần đây đã xảy ra chuyện gì rồi chăng?

Hoặc là Hạ Từ Ngang đã biết được chuyện gì? Chẳng lẽ là con tiện nhân Tề Khả kia đã nói gì đó với Hạ Từ Ngang?

Nghĩ vậy, Ôn Uyển Thiên rút cuộc ngồi không yên, vì thế hôm nay Hạ Từ Ngang vừa từ trong phòng tắm đi ra liền bị một người đàn ông xa lạ dùng một con dao uý hiếp ở phía sau lưng.

"Không được nhúc nhích! Giơ tay lên!"

Tiếng nói trầm thấp được đề thấp khiến cho Hạ Từ Ngang không chút do dự giơ hai tay lên.

Không thể không nói người này đối với hoàn cảnh của ông cực kỳ hiểu, lúc này trong nhà không có ai, Hạ Minh Duệ đã chuyển ra ngoài ở, Hạ Trí Vũ bởi vì chuyện công ty mà sút đầu mẻ trán, cũng không có trở về, còn về Ôn Hình cũng không ở nhà, giống như gần đây mọi người đều bận việc hết vậy.

"Anh muốn làm gì?"

Ở thời điểm như thế này, Hạ Từ Ngang vẫn rất bình tĩnh.

Hạ Từ Ngang bị người bịt mặt phía sau từng bước từng bước ép xuống phòng khách, sau đó ngồi xuống sofa.

Lúc này ông mới phát hiện người này là người có ý đồ đẩy Tề Khả xuống lầu ngày đó, giọng nói, thân hình, chiều cao không sai biệt lắm, tóm lại mọi thứ này đều do Hạ Từ Ngang có trí nhớ tốt, mặc dù không thấy rõ mặt người này nhưng ông vẫn nhận ra hắn.

Lúc này Hạ Tử Ngang ngược lại bình tĩnh trở lại.

"Là Ôn Uyển Thiên phải anh tới? Không cần giả bộ, tôi biết là anh!"

"Câm miệng! Ngoan ngoan chút!"

Kẻ bắt cóc ấn con dao vào phía sau lưng Hạ Tử Ngang sâu hơn, Hạ Tử Ngang có thể cảm nhận được vẻ sắc lạnh cùng đau đớn phía sau lưng, sợ là dao đã găm vào da thịt!

"Ôn Uyển Thiên, đi ra đi, tôi biết là bà, bà muốn cái gì không ngại cứ nói thẳng!"

Nghe được Hạ Tử Ngang gọi một tiếng, Ôn Uyển Thiên biết cũng không thể che giấu nữa, ngược lại chậm chậm từ trên lầu đi xuống.

Động tác Ôn Uyển Thiên tao nhã, đáng vẻ kiêu kỳ, nhìn ra là biết phụ nữ ở nhà quanh năm.

"Ông xã, kỳ thật tôi không muốn làm như vậy, nếu ông có thể sớm đem cổ phần công ty giao ra đây, chúng ta hà tất phải như vậy?"

"Rốt cuộc bà muốn làm gì?"

"Không muốn làm gì cả, chỉ cần ông đem cổ phần trong công ty giao ra đây, niệm tình vợ chồng nhiều năm, tôi sẽ không làm gì ông!"

Ôn Uyển Thiên cười không ngớt, đi tới bên người Hạ Tử Ngang thì ngừng lại.

"Vì sao? Mấy năm nay tôi đối xử với mẹ con hai người không tệ!"

Hạ Tử Ngang có chút đau lòng, mấy năm nay ông tận tâm tận lực đối xử với Ôn Uyển Thiên cùng Hạ Trí Vũ, không có chút nào bạc đãi, ngay cả Hạ Minh Duệ cũng không có loại đãi ngộ này.

Ở trong mắt ông, Hạ Trí Vũ vẫn là một đứa con trai cần trọng, hiếu thuận cha mẹ.

"Ha ha, chuyện này không có quan hệ gì với Trí Vũ! Rốt cuộc ông có giao cổ phần công ty ra không?"

Ôn Uyển Thiên ra hiệu bằng mắt với tên bắt cóc bịt mặt kia, tên bắt cóc hiểu ý, dao trong tay lại đưa về trước một chút. Hạ Tử Ngang buồn bực hừ một tiếng, cắn chặt răng.

"Cổ phần công ty không có trong tay tôi, tôi đã cất ở một chỗ an toàn rồi!"

"Chỗ nào? Nói cho tôi biết phải tìm như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 229: Uy hiếp

Ôn Hinh nhìn phương hướng Lâm Thiên Y rời đi, con người không dễ dàng phát giác hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, cô không ngừng xoay ly cà phê trong tay, khoé môi nhếch lên nụ cười lạnh.

Đã sớm nói cho cô biết, cách xa anh Duệ một chút, nhưng cô vẫn không nghe lời, hiện tại nếu có chuyện gì không tốt xảy ra cũng đừng trách tôi. Muốn trách thì trách cô đã chiếm lấy một thứ không thuộc về mình, toàn bộ đều do cô gieo gió gặt bão.

Buổi chiều Hạ Minh Duệ gọi cho Lâm Thiên Y, biết cô không thoải mái cũng không quấy rầy, chỉ là nghỉ buổi tối về nhà phải mua món gì ngon ngon mang về cho cô.

Sau đó anh mới nhớ tới, trong công ty có phân hồ sơ thời gian trước để ở nhà họ Hạ.

Nhìn nhìn thấy thời gian còn sớm, Hạ Minh Duệ liền lái xe trở về nhà họ Hạ.

Cũng không biết là do chính mình ảo giác hay không, Hạ Minh Duệ đi vào căn biệt thự quen thuộc của mình, tổng cảm thấy có chút không khí khác thường.

Có điều mấy ngày nay tâm tình anh cũng không tốt, cho nên cũng không có nghĩ ngợi nhiều.

Khi anh tới trước cửa nhà, Hạ Minh Duệ nhíu nhíu mày, cửa nhà anh luôn luôn mở vì sao hôm nay lại đóng? Mà hôm nay bảo vệ cũng không thấy?

Hạ Minh Duệ thử lấy tay đẩy đẩy cửa mới phát hiện cửa bị người ở bên trong khoá lại. Chuyện này căn bản chưa bao giờ xảy ra.

Hạ Minh Duệ nhíu mi suy nghĩ hồi lâu, vốn tính quay đầu bỏ đi, dù sao phần hồ sơ kia cũng không cần dùng gấp, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại chuyện này tựa hồ có chút không hợp lý, dù nói thế nào nhà anh cũng sẽ không đóng cửa chứ? Hơn nữa bảo vệ gác cửa cũng không thấy?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Minh Duệ nghĩ nghĩ, nhíu mày, anh không có chìa khoá cửa lớn nhà bọn họ, bởi vì nhà bọn họ cơ bản sẽ không đóng, 24 giờ đều có người trông coi.

Cho nên không chút suy nghĩ, Hạ Minh Duệ leo tường nhà mình mà vào.

Hạ Minh Duệ cũng không có tùy tiện đi vào từ cửa phòng khách, mà ở bên ngoài quanh quẩn một hồi, bất ngờ là cửa phòng khách nhà anh cũng bị đóng, tương tự cũng không có bảo vệ canh giữ. Ở bên ngoài đợi hồi lâu cũng không thấy có người làm ra ngoài mua đồ ăn, theo lý thuyết thời gian này người làm nên ra ngoài mua đồ về nấu cơm mới đúng.

Hiển nhiên nhà bọn họ đã xảy ra chuyện.

Hạ Minh Duệ đem đầu áp sát vào cửa nhà mình một hồi lâu cũng không nghe ra động tĩnh bên trong, anh không khỏi có chút ảo não, có đôi khi trong nhà cách âm quá tốt cũng chưa hẳn là một chuyện tốt.

Cho nên vẫn dùng phương pháp cũ, Hạ Minh Duệ trèo lên lầu 2, theo cửa sổ phòng ngủ của mình trèo vào.

Trong phòng khách, Ôn Uyển Thiên vẫn ngồi ở chỗ đó, gất gao nhìn chăm chăm người đàn ông hết sức quen thuộc đứng ở trước mặt bà.

Bà rõ ràng không muốn như vậy nhưng mà bà tuyệt đối cũng không ngờ Tề Khả vốn tưởng đã chết lại đột nhiên xuất hiện, điều này khiến cho bà không thể không suy xét một lần nữa.

Người đàn ông trước mắt này, bà có yêu, nhưng mà trước lợi ích của bà cùng con trai, bà lựa chọn cái sau.

"Ông xã, chỉ cần ông đem cổ phần công ty giao cho tôi, chúng ta vẫn có thể giống như trước kia. Ba người chúng ta sống chung một nhà hòa thuận vui vẻ, có gì không được sao? Dù sao ông cũng đã sớm quyết định muốn về hưu rồi, vừa lúc nhân cơ hội này đem cổ phần công ty giao cho Trí Vũ!"

"Không cần gọi tôi là ông xã, bà không xứng!"

Vẫn không lên tiếng Hạ Tử Ngang đột nhiên mở miệng, một đôi mắt sắc sảo thẳng tắp trừng mắt Ôn Uyển Thiên, nhiều năm như vậy, ông đều bị người phụ nữ này đùa bốn xoay tròn.

Uổng cho ông còn tưởng rằng chính mình có bao nhiêu oai phong nhiều năm, thậm chí ngay cả một người phụ nữ cũng nhìn không thấu.

Ôn Uyển Thiên nghe thấy Hạ Tử Ngang không chút nể mặt lạnh lùng quát lớn, sắc mặt càng thay đổi. Hạ Tử Ngang trước giờ đều ôn nhu che chở cho bà, đột nhiên nhìn thấy ông như vậy thật là có chút không quen.

Ôn Uyển Thiên còn muốn nói chút gì đó, về mặt Hạ Tử Ngang phức tạp, lại mở miệng nói.

"Hạ Trí Vũ căn bản không phải là con tôi chứ gì? Cho nên bà mới trăm phương ngàn kế muốn lấy cho bằng được cổ phần của công ty, nếu không phải như vậy, bà có gì phải nóng vội? Ha ha, nực cười là tôi còn thật sự muốn đem cổ phần công ty giao cho các người!"

Nói càng về sau Hạ Tử Ngang có chút chua xót, ông rút cuộc mưu tính cái gì? Vậy mà lại nuôi ong tay áo.

"Ông!"

Ôn Uyển Thiên không nghĩ tới Hạ Tử Ngang đột nhiên sẽ nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn sắc mặt có chút thay đổi thất thường.

Có lẽ nhiều năm qua đã thành thói quen, Ôn Uyển Thiên sau khi bối rối xong lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Nó có phải là con của ông hay không chẳng lẽ ông không rõ ràng sao? Mấy năm nay tôi cực khổ giúp ông xử lý toàn bộ, kết quả chi đổi được nghi kỵ của ông thôi sao?"

Về mặt Ôn Uyển Thiên tràn đầy uy khuất, Hạ Tử Ngang nhìn mà trong lòng bức mình không thôi. Cũng trách chính mình nhất thời hồ đồ, nhiều năm như vậy mới phát hiện bộ mặt thực của người phụ nữ này.

"Ông rút cuộc có đem cổ phần công ty giao ra không? Dù sao Trí Vũ cũng là con của ông!"

Thấy Hạ Tử Ngang không có phản ứng với biểu tình của mình, Ôn Uyển Thiên cũng nóng vội, lại không có biện pháp, đành phải lấy ánh mắt ý bảo người bên cạnh. Người nọ thấy mệnh lệnh của Ôn Uyển Thiên, dao trong tay lại tiến về phía trước, trên cổ Hạ Tử Ngang lập tức xuất hiện một vết máu rõ ràng.

Hạ Từ Ngang tà tà liếc Ôn Uyển Thiên một cái, trong con ngươi đầy sắc bén cùng trào phúng. Thiết nghĩ Hạ Từ Ngang ông cũng là nhân vật lăn lộn thương trường nhiều năm, đừng nói là dao đặt trên cổ của ông, cho dù Ôn Uyển Thiên muốn mạng ông lúc này, ông cũng sẽ không biến sắc.

Huống chi chi là uy hiếp ông?

Nếu như trước đây mà nói ông thật sự sẽ đem cổ phần công ty trong tay giao cho Hạ Trí Vũ, hiện giờ khi biết được anh không phải là con ông, ông sao có thể đem gia sản nhà mình chấp tay tặng người?

Nhìn bộ dáng bề nghệ bất khuất của Hạ Từ Ngang, Ôn Uyển Thiên lại nổi nóng nhưng lại không biết làm gì. Nhiều năm vợ chồng như vậy, Hạ Từ Ngang là người gì, bà lẽ nào không biết, nhưng cứ dây dưa như vậy cũng không phải biện pháp.

Ôn Uyển Thiên âm lãnh nheo mắt lại, tao nhã đứng dậy, vươn bàn tay thon dài, thông thả vuốt ve bả vai Hạ Từ Ngang.

"Hạ Từ Ngang, ông sẽ không đem cổ phần công ty giao cho tôi, nhưng ông không lo lắng cho đứa con trai yêu dấu Hạ Minh Duệ sao? Huống hồ trong bụng Ôn Hinh lại có đứa nhỏ của nhà họ Hạ các người, ông nói lỡ như Hạ Minh Duệ gặp chuyện gì, hoặc là đứa nhỏ trong bụng Ôn Hinh xảy ra tình trạng ngoài ý muốn, ông nói phải làm sao bây giờ?"

Sóng mắt Ôn Uyển Thiên lưu chuyển, tiếng nói mềm mại đáng yêu kéo theo giọng điệu thông thả, trực tiếp nghe thấy khiến Hạ Từ Ngang nổi trận lôi đình.

"Bà dám? Không tính Hạ Minh Duệ là con tôi, nhưng Ôn Hinh là cháu gái của bà, tôi cũng không tin bà có thể xuống tay được."

Sự việc năm đó Ôn Uyển Thiên xuống tay với Tề Khả, ông đã biết. Ôn Uyển Thiên không phải là người vợ ôn nhu như nước trong lòng ông kia, mà là một người phụ nữ lòng dạ rắn rết.

Ông không dám đánh cược mạng của con trai cùng cháu của mình.

Huống chi sau khi biết Hạ Trí Vũ căn bản không phải là con trai của mình, đứa con trai ông đặc ý nhất Hạ Minh Tứ cũng đã mất, hiện giờ chỉ còn lại một đứa con trai là Hạ Minh Duệ, ông làm sao có thể trơ mắt nhìn anh gặp chuyện không may?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 230: Lâm thiên y mất tích

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ông có thể xem thử, xem tôi có dám hay không!"

Ôn Uyển Thiên đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng quyền rũ.

Hạ Từ Ngang nhất thời không nói gì, mày rậm chau lại, ông cảm thấy Ôn Uyển Thiên hoàn toàn có khả năng làm ra loại chuyện này.

Ngay tại lúc ông chuẩn bị thoả hiệp, một giọng nói thanh lạnh như băng ở phía trước người ông truyền đến.

"Anh tôi, Hạ Minh Tứ chỉ sợ cũng không phải chuyện ngoài ý muốn? Phải không đi Ôn tốt của tôi?"

Hạ Minh Duệ từng bước một từ trên cầu thang đi xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy sát ý.

Ôn Uyển Thiên hiển nhiên không nghĩ tới Hạ Minh Duệ sẽ từ trên cầu thang đi xuống, vẻ mặt không khỏi cứng lại! Sau đó lại khôi phục lại sự âm lãnh.

Ngược lại Hạ Từ Ngang khi nghe được tin này, toàn thân chấn động, không thể tin ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Hạ Minh Duệ. Đáng tiếc ánh mắt Hạ Minh Duệ từ đầu đến cuối đều không có nhìn về phía mình, Hạ Từ Ngang không khỏi đem ánh mắt sắc bén hoài nghi chuyển sang Ôn Uyển Thiên.

Ông rõ ràng nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt Ôn Uyển Thiên, sau đó là thoải mái, ngay sau đó là một nụ cười nhẹ nhõm!

"Ồ? Không có chứng cứ thì không nên nói lung tung nha. Nói thế nào tôi cũng là mẹ kế của các người, cho dù tôi nhẫn tâm, cũng không có khả năng giết chết con trai mình chứ?"

Ánh mắt nguy hiểm của Hạ Minh Duệ vẫn dán trên người Ôn Uyển Thiên, tựa hồ muốn nhìn ra chút gì từ trên người người phụ nữ này. Nhưng mà biểu

tình vừa rồi của Ôn Uyển Thiên sau một cái chớp mắt bỗng rồi rất nhanh liền khôi phục bình thường, vẻ mặt thay đổi cực nhanh, khiến cho người ta cảm thấy sự thất kinh vừa rồi của bà tựa hồ chỉ là ảo giác.

"Ha ha... Bà thật sự cho rằng mình làm không chê vào đâu được, không người phát hiện sao? Di Ôn, bà làm có trời nhìn đó!"

Đột nhiên Hạ Minh Duệ nở nụ cười, nụ cười kia chói mắt như ánh mặt trời, sáng lạn như trăm hoa đua nở, khiến cho người ta quả thực không dời mắt đi được. Nhưng mà nụ cười rực rỡ lúc này lại tiềm ẩn hung hiểm vô cùng lớn.

"Tôi không làm, đương nhiên không sợ!"

Ôn Uyển Thiên ưỡn bộ ngực, vẻ mặt đứng lý hợp tình.

Thấy vậy, Hạ Minh Duệ cũng không nói gì, chỉ đi đến bên người Hạ Tử Ngang, nhìn như vô ý liếc Hạ Tử Ngang một cái, trên thực tế anh căn bản đã nắm rõ tình huống của Hạ Tử Ngang.

"Di Ôn, đây là muốn làm gì? Bắt cóc sao?"

"Ha ha, ông ấy là chồng tôi, sao tôi lại bắt cóc ông ấy được? Chúng ta chẳng qua chỉ bàn bạc thôi!"

Sóng mắt Ôn Uyển Thiên lưu chuyển, ánh mắt thâm thúy, một khắc cũng không từng thả lỏng nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ.

Lúc này Hạ Minh Duệ cũng không còn là cậu ấm quần áo lụa là trước kia, anh của hiện tại đã có công ty Minh Thiên giá trị không kém gì của Hạ thị.

"Đàm phán? Không biết các người đang đàm phán gì?"

Hạ Minh Duệ nhíu mi, hàng mi dài che giấu tất cả cảm xúc giờ phút này, khiến cho người ta cảm thấy áp lực đến khó hiểu.

"Cũng đúng! Cậu cũng là người của nhà họ Hạ, tôi cũng không ngại nói cho cậu biết, tôi chỉ muốn đòi cổ phần công ty trên tay cha cậu mà thôi, ông sẽ không đem cổ phần công ty kia giao cho cậu!"

Ôn Uyển Thiên gắt gao nhìn chằm chằm vẻ mặt Hạ Minh Duệ, dường như muốn từ khuôn mặt băng sơn vạn năm không đổi kia nhìn ra chút dấu vết.

"Giao cho tôi? Đưa gì chứ? Trên thế giới này mọi người đều biết, Hạ Trí Vũ mới là người thừa kế nhà họ Hạ, còn tôi? Hạ Minh Duệ bất quá là một tên ăn chơi trác táng không đáng mặt, các người nói có đúng không?"

Hạ Minh Duệ buồn cười liếc mắt nhìn Ôn Uyển Thiên, ánh mắt chuyển động, đảo qua Hạ Tử Ngang, quả nhiên thấy trên mặt ông có một tia thẹn thùng cùng áy náy.

Nghe được Hạ Minh Duệ nói vậy, ý cười trên môi Ôn Uyển Thiên thoáng hiện sự sắc bén cùng âm ngoan.

"Tôi mặc kệ cổ phần công ty ở trong tay ai, hiện tại các người cần làm là đem cổ phần công ty giao cho tôi!"

"Tôi sẽ không giao cho bà! Cổ phần công ty cũng không ở trong tay Minh Duệ!"

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ không sao, Hạ Tử Ngang mới nhẹ nhõm phần nào, còn về Ôn Hinh ông cũng không tin Ôn Uyển Thiên thật sự sẽ ra tay với cháu gái của mình.

Ôn Uyển Thiên hận đến nghiến răng, không khỏi âm ngoan trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ. Nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện, có lẽ cổ phần công ty sớm đã đến tay bà, còn bây giờ?

Bà chỉ để đúng một tên bảo vệ lạng lẹ vào nhà, vốn tính người không biết quý không hay bức bách Hạ Tử Ngang giao ra cổ phần, không nghĩ tới Hạ Minh Duệ cư nhiên cũng lên lên mà vào.

Mất thấy sự tình bại lộ, chính mình cũng đòi không được, bức ép Hạ Tử Ngang đi tới ngưỡng cửa.

Hiển nhiên Hạ Tử Ngang đã biết chân tướng, hiện tại không chừng trong lòng còn đang hận bà, bà nếu lúc này không đi, với tính cách có thù tất báo của Hạ Minh Duệ không biết sẽ đối phó gì với bà, đơn giản rời khỏi chỗ này trước, còn về những chuyện khác sau này sẽ tính cách sau.

Ôn Uyển Thiên đi phía sau lưng tên bảo vệ, một đường cưỡng ép Hạ Tử Ngang ra khỏi cửa, sau đó liền có một chiếc xe màu đen có rèm che xuất hiện. Ôn Uyển Thiên cẩn thận đẩy Hạ Tử Ngang sang một bên, cả người cùng tên bảo vệ nhảy lên xe.

Hạ Minh Duệ nhìn Hạ Tử Ngang lao đảo ở ven đường, giống như lập tức già đi mười tuổi, ngay cả sống lưng luôn luôn thẳng tắp cũng đã có vài phần gù đi, không giống như ông trùm oai phong trong thương trường ngày xưa.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trong lòng có cảm xúc gì.

Từ khi về nước, anh một mực lên kế hoạch trả thù Ôn Uyển Thiên. Cũng không phải bởi vì Hạ Trí Vũ đoạt đi sản nghiệp nhà họ Hạ, nói thẳng ra anh thật không cần những thứ này, nhưng nhìn đến bộ dáng nghèo túng của Ôn Uyển Thiên lúc này, anh một chút cũng không cảm thấy khoái trá.



Có điều như vậy còn chưa đủ.

Anh muốn thấy Ôn Uyển Thiên mất đi toàn bộ, chẳng thế thì anh thực có lỗi với anh cả của mình. Còn có Hạ Trí Vũ. Anh hai tốt của anh.

Hạ Tử Ngang thật lâu mới phục hồi lại tinh thần. Hoá ra người vợ bầu bạn hai mươi mấy năm lại ân tàng sâu như vậy, không chỉ có Hạ Trí Vũ không phải là con ông, mà cả Hạ Minh Tứ....

Hạ Tử Ngang nhắm mắt chậm chạp bước tới trước mặt Hạ Minh Duệ, về mặt có chút phức tạp, thật lâu sau ông mới tìm được giọng nói khàn khàn của mình.

"Cái chết của anh con, thật sự không phải chuyện ngoài ý muốn sao?"

Hạ Minh Duệ trào phúng cong khoé môi, sau một lúc lâu mới nói.

"Ba cảm thấy thế nào?"

Nói xong những lời này cũng không quay đầu lại xoay người đi vào sân nhà mình.

Chỉ để lại Hạ Tử Ngang một người đứng ở nơi đó sững sờ.

Ông cẩn thận hồi tưởng mấy năm trước tới nay ở chung với Ôn Uyển Thiên, quả thật, bà làm rất khá, ngoại trừ việc vô cùng quan tâm đến chuyện công ty.

Trước kia ông cũng không coi là quan trọng, phụ nữ thôi. Có năng lực cũng không phải chuyện xấu, ông cũng liền tùy ý bà ở trong công ty mình chỉ bảo. Thế cho nên sau khi Hạ Minh Tứ mất, Hạ Trí Vũ vốn không có chút tiếng tăm gì cũng dần trở nên nổi tiếng. Ông cũng chỉ cho rằng, con trai trưởng thành, hiểu chuyện rồi.

Lúc đó bởi vì Hạ Minh Tứ là đứa con trai ông đặc ý nhất, cái chết của anh khiến cho ông trong nhất thời bị đá kích lớn, cũng không có nghĩ lại chi tiết sự việc, ngược lại vì vậy đem sự tình đổ lên đầu Hạ Minh Duệ. Nếu không phải Hạ Minh Duệ cả ngày làm xằng làm bậy, kéo Hạ Minh Tứ theo, có lẽ anh sẽ không chết.

Có đôi khi ông từng nghĩ, vì sao người chết không phải là Hạ Minh Duệ, mà lại là Hạ Minh Tứ. Ông trời thật là bất công.

Về sau, ông dần dần tìm được chút an ủi từ trên người Hạ Trí Vũ, dần dần giống như đi ra từ bóng dáng của Hạ Minh Tứ, cũng càng không muốn gặp đứa con trai Hạ Minh Duệ này.

Liền ngay cả việc Hạ Minh Duệ vô cớ biến mất trong ba năm kia, ông cũng chẳng quan tâm, thậm chí còn đóng băng tất cả tài chính trên người Hạ Minh Duệ.

Mãi đến ba năm sau đứa con trai này trở về, nhìn thấy gương mặt giống y như người vợ đã mất của mình, trong lòng không tránh được thương cảm.

Hiện giờ tí mĩ hồi tưởng lại toàn bộ, mới thật sự tỉnh ngộ.

Con lớn nhất của ông luôn luôn làm việc có chừng mực, cũng không uống rượu, cho dù là có đôi khi không chịu được Hạ Minh Duệ nài nỉ, cùng nhau ra ngoài, cũng sẽ không uống rượu. Ngược lại Hạ Minh Duệ ở bên cạnh anh cũng cực kỳ ngoan ngoãn, như thế nào lại uống rượu xảy ra tai nạn xe cộ?

Nghĩ đến, toàn bộ chuyện này cũng không phải ngoài ý muốn đi?

Nếu hiện tại ông suy nghĩ không rõ tiền căn hậu quả trong này, ông có thể đâm đầu chết cho rồi.

Chỉ là Ôn Uyển Thiên thật là độc ác! Vì gia nghiệp của nhà họ Hạ, lại tính toán hại chết hai đứa con trai của ông, may mắn Minh Duệ còn sống.

Mấy năm nay, nó đã sống rất khổ sở phải không?

Nghĩ đến suýt chút nữa ông rơi vào cảnh mắt từng đứa con một, nhịn không được chảy xuống nước mắt hối hận.

Lúc Hạ Tử Ngang khó khăn ổn định lại tâm tình, trở vào biệt thự, lại không phát hiện thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ.

Mà 3 năm qua ông cũng chưa một lần bước vào phòng Hạ Minh Duệ, lần đầu đi vào cảm thấy có chút xúc động. Nhìn căn phòng của con trai vừa xa lạ lại quen thuộc, nhịn không được thiếu chút nữa rơi lệ, nhớ đến năm đó ông ăn to nói lớn rút cuộc thành lập ra công ty Hạ thị lớn như vậy, giờ lại không phân rõ thị phi, căng thẳng với con trai đến như vậy.

Nhưng điều khiến ông thất vọng đó là Hạ Minh Duệ không hề ở trong phòng.

Hạ Tử Ngang chậm rãi ngồi ở trong phòng khách của Hạ Minh Duệ, thâm sâu thở dài một hơi, may mắn ông còn không gây nên sai lầm lớn, còn nhiều thời gian, ông sẽ bù đắp lại thật tốt.

Hạ Minh Duệ cảm hồ sơ trực tiếp tới công ty, sau đó gán tới thời gian tan làm, nghĩ tới thân thể Lâm Thiên Y mấy ngày nay không thoải mái, cũng không tri hoãn, tự mình đi siêu thị mua mấy món đồ ăn Lâm Thiên Y thích.

Trên thực tế anh cũng không phải là cậu ấm mười ngón tay chưa dính nước, lúc ở nước ngoài mò mẫm lẫn lộn, anh cũng luyện được một tay đầu bếp giỏi, chỉ là chưa từng có cơ hội biểu hiện.

Nghĩ đến Lâm Thiên Y, khoé miệng Hạ Minh Duệ không dùng được nhếch lên. May mắn, anh gặp cô.

Đêm nay liền cho cô sung sướng một phen, nghĩ tới ông lớn như anh trước giờ chưa từng tận tay xuống bếp, Hạ Minh Duệ mang theo tâm tình sung sướng dọc theo đường đi, bước nhẹ đến ẩn chuông cửa nhà mình.

Đáng tiếc anh đợi hồi lâu, cũng không thấy có người ra mở cửa, không khỏi ở trong lòng nói thầm, chẳng lẽ Lâm Thiên Y ngủ thiếp đi? Không đến mức đó chứ? Anh đã bấm chuông tới tận mười lần rồi.

Hạ Minh Duệ cau mày nhìn thoáng qua bao lớn bao nhỏ trên tay, trong lòng cực kỳ không vui.

Anh đã quyết định tự mình xuống bếp, vẫn còn không nhanh ra mở cửa cho anh? Thuận tiện tặng anh một cái hôn nhiệt tình hoặc là ôm gì gì đó.

Đợi hồi lâu, không thấy có người ra mở cửa, Hạ Minh Duệ áp chế tức giận trong lòng, không thể không buông đồ trong tay ra, tự mình nhập mật mã, lúc này mới đi vào.

Vừa vào cửa, Hạ Minh Duệ liền trầm mặt, lạnh lùng nói.

"Lâm Thiên Y, lăn ra đây!"

Mới cung chiều chút đã lên mặt rồi! Thật là loạn mà!

Nhưng mà anh gọi hồi lâu cũng không có người đáp lại.

Lúc Hạ Minh Duệ lật hết khắp chỗ phòng ngủ, nhà bếp, nhà vệ sinh, ngay cả ban công cũng kiểm qua một lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lâm Thiên Y.

Hạ Minh Duệ nổi giận, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Thiên Y.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!"

Hạ Minh Duệ mất bình tĩnh, khuôn mặt tuấn tú giăng đầy mây đen, ngay cả đồ ăn mua về lúc tâm tình vui vẻ cũng bị anh đá văng đi.

Gọi điện thoại không được, Hạ Minh Duệ còn tưởng rằng Lâm Thiên Y có thể là ra ngoài mua đồ ăn chẳng? Liền mạnh mẽ áp chế lửa giận, suy nghĩ muốn cho cô ngạc nhiên, cố ý rửa tay, đi vào phòng bếp.

Khi anh đem đồ ăn làm xong xuôi lên, Lâm Thiên Y vẫn như cũ không có dấu hiệu trở về, Hạ Minh Duệ không khỏi sốt ruột.

Không có lý a, ra ngoài lâu như vậy, bình thường nên gọi điện thoại xin phép mình một tiếng chứ?

Hạ Minh Duệ vừa cẩn thận kiểm điểm lại chính mình một phen, có vẻ như dạo gần đây hai người cũng không giận dỗi? Cho nên Lâm Thiên Y hẳn là không rời nhà ra ngoài chứ?

Hạ Minh Duệ nghĩ nghĩ liền gọi cho Lâm Na cùng Trần Hi, nhưng hai người đều bày tỏ không ở cùng Lâm Thiên Y.

Tìm kiếm với từ khoá:

2 phút trước

Re: [Hiện đại] Boss đại nhân, xin đừng bước - Ý Thiên Ngữ - Điểm 31

Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer!

CHƯƠNG 231: QUÝ KHIẾT

Không nghĩ ra Lâm Thiên Y đi nơi nào, trong lòng Hạ Minh Duệ nôn nóng bất an, nhưng mà lại không biết chỗ Lâm Thiên Y có thể đi.

Bực bội, Hạ Minh Duệ sốt ruột uống một ngụm nước, sửa sang lại cả vạt, lúc này mới lấy chìa khoá trên bàn, vội vã đi ra cửa.

Anh không biết đã trễ thế này Lâm Thiên Y sẽ đi nơi nào, chỉ lái xe lang thang trên đường. Cũng không biết vì sao Hạ Minh Duệ lại lái xe tới Công Thổ,

đó là quán bar Lâm Thiện Y thỉnh thoảng sẽ tới.

Ôm tâm trạng có khả năng tìm thấy Lâm Thiện Y ở đây, Hạ Minh Duệ mang khuôn mặt lạnh lùng đi vào trong.

Trong quán bar, chỗ nào cũng đầy ắp người cuồng hoan, từng trận tiếng nói tiếng cười, Hạ Minh Duệ cũng không để ý tới, chỉ vừa đi vào trong vừa nhìn ngó chung quanh, ý định tìm kiếm bóng dáng Lâm Thiện Y, nhưng mà đi hơn nửa vòng vẫn không phát hiện thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Hạ Minh Duệ không khỏi dừng ở quầy bar, tiện tay gọi một ly Whisky, cầm trong tay tạo nhã uống một ngụm.

Không nghĩ tới từ lúc Hạ Minh Duệ đi tới quầy bar đã bị một đám người phụ nữ ngồi ở phía đối diện chú ý tới.

Mấy thiếu nữ ăn mặc hoặc xinh đẹp hoặc tao nhã, vài người tập trung tại một chỗ, hiển nhiên tạo thành một cảnh đẹp lộng lẫy.

Khiến cho người ta không thể không chú ý chính là những cô gái hoạt bát thanh thuần này mang trên người hơi thở cao quý tao nhã, hoàn toàn khác xa so với những cô gái lúc nào cũng trang điểm lòe loẹt muôn hình muôn vẻ thường xuyên ở trong này.

Bọn họ ở cùng một chỗ lúi rúi thảo luận những đề tài mà mỗi người cảm thấy hứng thú, có điều không khó nhìn ra vài người trong số họ xuất thân nổi trội.

Trong đó nổi bật nhất chính là cô gái hoạt bát xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa, mặc một cái quần short. Toàn thân cô tràn ngập sức sống khoẻ mạnh như ánh mặt trời, làm cho tâm tình người ta nhìn không được mà bay bổng theo nụ cười trên mặt cô.

Từ sau khi Hạ Minh Duệ đi vào nơi này, liền bị bọn họ chú ý tới.

Ấn tượng đầu tiên người đàn ông này cho người ta chính là đẹp trai. Vô cùng đẹp trai. Quả thực đẹp trai đến ngáy người. Nhất là vẻ mặt lạnh như băng của anh, không có biểu tình gì, cùng mấy người đàn ông vừa rồi tuy tiện đến gần hoàn toàn không giống nhau.

Anh tựa hồ đang tìm người nào đó, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài người phụ nữ bởi vì một chút cơ duyên khéo chẳng may đi đến trước mặt anh, lại bị người đàn ông này không dấu vết tránh né.

Thật là thú vị! Hiện tại loại đàn ông giữ mình trong sạch như vậy thật sự gặp không nhiều.

Quý Khiết không khỏi thấy hứng thú, trong tay bưng một ly cổ cao, thật lâu chưa hồi phục lại tinh thần.

Mấy năm nay, cạnh mình cũng xuất hiện quá nhiều người đàn ông muôn hình muôn vẻ, nhưng lại không ai có thể để cho cô động tâm lớn đến vậy. Khi mới vừa thấy người đàn ông này, lòng của cô liền không có lý do xao động một phen.

Trong khoảnh khắc Quý Khiết ngáy người, không biết bên cạnh cô gái nào lại đẩy vai cô một cái.

"Thất thần làm gì? Thích thì thích? mấy năm nay lại chưa thấy cậu dùng loại ánh mắt này nhìn một người đàn ông!"

Quý Khiết bị người đẩy như vậy, nháy mắt phục hồi tinh thần lại, trên mặt hiếm thấy nổi lên một rặng mây hồng, đáng yêu cấu kinh liếc nhóm cô gái ồn ào bên cạnh.

"Xùy, nói cái gì vậy! Tớ ngay cả người đàn ông này là ai cũng không biết, tuy nói bộ dáng đẹp, ai biết là người thế nào? Có khi lại là một người đàn ông hèn hạ đã man cũng không chừng!"

"Ngưng, nếu cậu không tiến tới, vậy chúng tớ đi nha? Quân anh ta là loại đàn ông gì làm gì? Bộ dáng đẹp trai như vậy, chị em chúng tớ... nhiều năm cũng chưa thấy qua một người!"

"Tuỳ thích!"

Nghe xong lời nói của mấy người chị em xung quanh, Quý Khiết tức giận hừ một tiếng, trong lòng có chút không cam lòng. Rất không dễ dàng gặp phải một người vừa mắt, chẳng lẽ cô cứ như vậy không công buông tha?

Lúc Quý Khiết đang định đánh giá cẩn thận người đàn ông kia, lại phát hiện người đã không thấy nữa.

Thật sự là kỳ quái.

Quý Khiết không khỏi cùng mấy người xung quanh trong lòng nghi hoặc, nhưng bọn họ tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ.

Cũng không phải Hạ Minh Duệ đi nơi nào khác, mà là mặc dù anh không tìm thấy Lâm Thiện Y nhưng lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc, Ôn Hinh.

Lúc Hạ Minh Duệ phát hiện Ôn Hinh, Ôn Hinh đã uống tới khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm đỏ. Khi cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt, không khỏi vui mừng.

"Anh Duệ? Thật là anh sao? Không phải em nằm mơ chứ?"

Ôn Hinh run rẩy vươn tay xoa khuôn mặt tuần lãng của Hạ Minh Duệ, đáng tiếc lại bị Hạ Minh Duệ không dấu vết né tránh.

Trong lòng Ôn Hinh bỗng thấy mất mát, đang chuẩn bị nói chút gì, Hạ Minh Duệ lại mở miệng trước. Bộ dáng lo lắng như vậy khiến cho lòng cô đau xót, rượu cũng tỉnh được vài phần.

"Ôn Hinh, em có thấy Lâm Thiển Y không?"

Ôn Hinh ngơ ngẩn nhìn người mình yêu sâu đậm trước mặt, trong lòng không biết là cảm xúc gì.

"Anh Duệ, trong lòng anh chỉ có mỗi một mình Lâm Thiển Y thôi sao? Vậy còn Ôn Hinh? Anh, không cần Ôn Hinh nữa ư?"

Càng nói càng uỷ khuất, cô không khỏi cắn chặt cánh môi mình, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, đây là anh Duệ nói sẽ bảo vệ mình cả đời ư? Đây là anh Duệ nói vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ mình ư?

"Ôn Hinh, rốt cuộc em có gặp qua Lâm Thiển Y không?"

Hiển nhiên, Hạ Minh Duệ không có để ý tới biểu tình của Ôn Hinh, trước mặt, trong lòng anh chỉ nghĩ tới Lâm Thiển Y.

Ôn Hinh thu hồi thần sắc bị thương muốn chết trên mặt, hít một hơi thật sâu, để cho bản thân bình tĩnh một chút.

"Buổi chiều em có gặp cô ấy, chúng em cùng uống cà phê, sau đó cô ấy nói phải về nhà. Chẳng lẽ cô ấy không ở nhà sao?"

Ôn Hinh hồ nghi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hạ Minh Duệ. Khuôn mặt kia đã từng biểu lộ sự quan tâm đối với cô giờ phút này trong lòng nghĩ tới hoàn toàn không phải là cô.

"Đúng vậy, cô ấy không có trở về, cho tới giờ vẫn chưa về, điện thoại cũng không gọi được. Nếu em thấy cô ấy, nói cô ấy gọi điện cho anh!"

Nói xong cũng không chờ Ôn Hinh phản ứng, tự nhiên xoay người bỏ đi.

Ôn Hinh há miệng thờ đốc, câu nói muốn anh lưu lại bị nghẹn ở trong miệng, cổ họng nghẹn ngào.

Có phải chỉ khi Lâm Thiển Y biến mất, anh Duệ mới có thể trở lại là anh Duệ mà trước kia cô quen biết hay không?

Chỉ là sau khi Hạ Minh Duệ rời đi, trên mặt cô cũng không khôi phục lại sự điềm đạm đáng yêu, ngược lại một vẻ lạnh lùng.

Buổi chiều sau khi Lâm Thiển Y tạm biệt Ôn Hinh xong, đang trên đường về, đi ngang qua một con hẻm nhỏ lạnh lẽo bị một người bịt mặt từ phía sau che miệng, sau đó gáy đau đốn, mất đi ý thức.

Lúc cô một lần nữa tỉnh lại lại phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ, hơn nữa hai tay hai chân bị trói, trên miệng còn quần băng dán.

Cô im lặng đánh giá toàn bộ căn phòng lúc này, không thể phủ nhận phòng này rất lớn, bày trí đơn giản sạch sẽ. Hiện giờ cô đang nằm ngang trên giường lớn.

Đỉnh đầu là đèn chùm thủy tinh vĩ đại, người bắt cóc mình chắc cũng thuộc dạng giàu có.

Nhưng là ai chứ? Cô lại không đắc tội với người nào? Chẳng lẽ là Hứa Hạo Trạch?

Lâm Thiển Y gạt mình ớn lạnh, bóng ma ngày trước bị Hứa Hạo Trạch bắt cóc nổi lên trong lòng. Cô bị trói không cách nào nhúc nhích, cũng không biết bản thân hôn mê bao lâu, càng không biết Hạ Minh Duệ có phát hiện mình đã mất tích chưa.

Sau một lúc sợ hãi trong lòng, Lâm Thiển Y nghĩ nếu mà là Hứa Hạo Trạch, vậy anh bắt cô làm gì? Chẳng lẽ là vì không có tiền?

Ánh mắt Lâm Thiển Y tối sầm lại, miễn cưỡng cựa quậy tay chân, lại phát hiện mình bị trói thật chặt, thậm chí có chút mất cảm giác.

Cô muốn chạy trốn, nhưng trong phòng ngay cả một lưỡi dao cũng không có, càng miễn bàn sợi dây thừng đang cột chính mình rồi.

Lúc này cô vừa đói lại vừa mệt, lại thêm trong lòng khủng hoảng, có chút không biết phải làm sao, cũng không biết qua bao lâu, Lâm Thiển Y nghe được tiếng cửa phòng mở ra. Cô không khỏi miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa.

## Chương 231: Quý khiết

Không nghĩ ra Lâm Thiên Y đi nơi nào, trong lòng Hạ Minh Duệ nôn nóng bất an, nhưng mà lại không biết chỗ Lâm Thiên Y có thể đi.

Bực bội, Hạ Minh Duệ sột ruột uống một ngụm nước, sửa sang lại cà vạt, lúc này mới lấy chìa khoá trên bàn, vội vã đi ra cửa.

Anh không biết đã trễ thế này Lâm Thiên Y sẽ đi nơi nào, chỉ lái xe lang thang trên đường. Cũng không biết vì sao Hạ Minh Duệ lại lái xe tới Công Thế, đó là quán bar Lâm Thiên Y thỉnh thoảng sẽ tới.

Ôm tâm trạng có khả năng tìm thấy Lâm Thiên Y ở đây, Hạ Minh Duệ mang khuôn mặt lạnh lùng đi vào trong.

Trong quán bar, chỗ nào cũng đầy ắp người cuồng hoan, từng trận tiếng nói tiếng cười, Hạ Minh Duệ cũng không để ý tới, chỉ vừa đi vào trong vừa nhìn ngó chung quanh, ý định tìm kiếm bóng dáng Lâm Thiên Y, nhưng mà đi hơn nửa vòng vẫn không phát hiện thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Hạ Minh Duệ không khỏi dừng ở quầy bar, tiện tay gọi một ly Whisky, cầm trong tay tao nhã uống một ngụm.

Không nghĩ tới từ lúc Hạ Minh Duệ đi tới quầy bar đã bị một đám người phụ nữ ngồi ở phía đối diện chú ý tới.

Mấy thiếu nữ ăn mặc hoặc xinh đẹp hoặc tao nhã, vài người tập trung tại một chỗ, hiển nhiên tạo thành một cảnh đẹp lộng lẫy.

Khiến cho người ta không thể không chú ý chính là những cô gái hoạt bát thanh thuần này mang trên người hơi thở cao quý tao nhã, hoàn toàn khác xa so với những cô gái lúc nào cũng trang điểm lòe loẹt muôn hình muôn vẻ thường xuyên ở trong này.

Bọn họ ở cùng một chỗ lúi rúi thảo luận những đề tài mà mỗi người cảm thấy hứng thú, có điều không khó nhìn ra vài người trong số họ xuất thân nổi trội.

Trong đó nổi bật nhất chính là cô gái hoạt bát xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa, mặc một cái quần short. Toàn thân cô tràn ngập sức sống khoẻ mạnh như ánh mặt trời, làm cho tâm tình người ta nhìn không được mà bay bổng theo nụ cười trên mặt cô.

Từ sau khi Hạ Minh Duệ đi vào nơi này, liền bị bọn họ chú ý tới.

Ấn tượng đầu tiên người đàn ông này cho người ta chính là đẹp trai. Vô cùng đẹp trai. Quả thực đẹp trai đến ngấy người. Nhất là vẻ mặt lạnh như băng của anh, không có biểu tình gì, cùng mấy người đàn ông vừa rồi tuy tiện đến gần hoàn toàn không giống nhau.

Anh tựa hồ đang tìm người nào đó, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài người phụ nữ bởi vì một chút cơ duyên khéo chẳng may đi đến trước mặt anh, lại bị người đàn ông này không dấu vết tránh né.

Thật là thú vị! Hiện tại loại đàn ông giữ mình trong sạch như vậy thật sự gặp không nhiều.

Quý Khiết không khỏi thấy hứng thú, trong tay bưng một ly cổ cao, thật lâu chưa hồi phục lại tinh thần.

Mấy năm nay, cạnh mình cũng xuất hiện quá nhiều người đàn ông muôn hình muôn vẻ, nhưng lại không ai có thể để cho cô động tâm lớn đến vậy. Khi mới vừa thấy người đàn ông này, lòng của cô liền không có lý do xao động một phen.

Trong khoảnh khắc Quý Khiết ngẩng người, không biết bên cạnh cô gái nào lại đẩy vai cô một cái.

"Thất thần làm gì? Thích thì nhích? mấy năm nay lại chưa thấy cậu dùng loại ánh mắt này nhìn một người đàn ông!"

Quý Khiết bị người đẩy như vậy, nháy mắt phục hồi tinh thần lại, trên mặt hiếm thấy nổi lên một rặng mây hồng, đáng yêu cấu kinh liếc nhóm cô gái ồn ào bên cạnh.

"Xùy, nói cái gì vậy! Tớ ngay cả người đàn ông này là ai cũng không biết, tuy nói bộ dáng đẹp, ai biết là người thế nào? Có khi lại là một người đàn ông hèn hạ đã mãn cũng không chừng!"

"Ngưng, nếu cậu không tiến tới, vậy chúng tớ đi nha? Quân anh ta là loại đàn ông gì làm gì? Bộ dáng đẹp trai như vậy, chị em chúng tớ... nhiều năm cũng chưa thấy qua một người!"

"Tùy thích!"

Nghe xong lời nói của mấy người chị em xung quanh, Quý Khiết tức giận hừ một tiếng, trong lòng có chút không cam lòng. Rất không dễ dàng gặp phải một người vừa mắt, chẳng lẽ cô cứ như vậy không công buông tha?

Lúc Quý Khiết đang định đánh giá cẩn thận người đàn ông kia, lại phát hiện người đã không thấy nữa.

Thật sự là kỳ quái.

Quý Khiết không khỏi cùng mấy người xung quanh trong lòng nghi hoặc, nhưng bọn họ tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ.

Cũng không phải Hạ Minh Duệ đi nơi nào khác, mà là mặc dù anh không tìm thấy Lâm Thiển Y nhưng lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc, Ôn Hinh.

Lúc Hạ Minh Duệ phát hiện Ôn Hinh, Ôn Hinh đã uống tới khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm đỏ. Khi cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt, không khỏi vui mừng.

"Anh Duệ? Thật là anh sao? Không phải em nằm mơ chứ?"

Ôn Hinh run rẩy vươn tay xoa khuôn mặt tuần lã của Hạ Minh Duệ, đáng tiếc lại bị Hạ Minh Duệ không dấu vết né tránh.

Trong lòng Ôn Hinh bỗng thấy mất mát, đang chuẩn bị nói chút gì, Hạ Minh Duệ lại mở miệng trước. Bộ dáng lo lắng như vậy khiến cho lòng cô đau xót, rượu cũng tỉnh được vài phần.

"Ôn Hinh, em có thấy Lâm Thiển Y không?"

Ôn Hinh ngơ ngẩn nhìn người mình yêu sâu đậm trước mặt, trong lòng không biết là cảm xúc gì.

"Anh Duệ, trong lòng anh chỉ có mỗi một mình Lâm Thiển Y thôi sao? Vậy còn Ôn Hinh? Anh, không cần Ôn Hinh nữa ư?"

Càng nói càng ủy khuất, cô không khỏi cắn chặt cánh môi mình, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, đây là anh Duệ nói sẽ bảo vệ mình cả đời ư? Đây là anh Duệ nói vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ mình ư?

"Ôn Hinh, rốt cuộc em có gặp qua Lâm Thiển Y không?"

Hiển nhiên, Hạ Minh Duệ không có để ý tới biểu tình của Ôn Hinh, trước mắt, trong lòng anh chỉ nghĩ tới Lâm Thiển Y.

Ôn Hinh thu hồi thần sắc bi thương muốn chết trên mặt, hít một hơi thật sâu, để cho bản thân bình tĩnh một chút.

"Buổi chiều em có gặp cô ấy, chúng em cùng uống cà phê, sau đó cô ấy nói phải về nhà. Chẳng lẽ cô ấy không ở nhà sao?"

Ôn Hinh hồ nghi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hạ Minh Duệ. Khuôn mặt kia đã từng biểu lộ sự quan tâm đối với cô giờ phút này trong lòng nghĩ tới hoàn toàn không phải là cô.

"Đúng vậy, cô ấy không có trở về, cho tới giờ vẫn chưa về, điện thoại cũng không gọi được. Nếu em thấy cô ấy, nói cô ấy gọi điện cho anh!"

Nói xong cũng không chờ Ôn Hinh phản ứng, tự nhiên xoay người bỏ đi.

Ôn Hinh há miệng thờ đốc, câu nói muốn anh lưu lại bị nghẹn ở trong miệng, cổ họng nghẹn ngào.

Có phải chỉ khi Lâm Thiển Y biến mất, anh Duệ mới có thể trở lại là anh Duệ mà trước kia cô quen biết hay không?

Chỉ là sau khi Hạ Minh Duệ rời đi, trên mặt cô cũng không khôi phục lại sự điềm đạm đáng yêu, ngược lại một vẻ lạnh lùng.

Buổi chiều sau khi Lâm Thiển Y tạm biệt Ôn Hinh xong, đang trên đường về, đi ngang qua một con hẻm hẻo lánh liền bị một người bật mặt từ phía sau che miệng, sau đó gáy đau đớn, mất đi ý thức.

Lúc cô một lần nữa tỉnh lại lại phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ, hơn nữa hai tay hai chân bị trói, trên miệng còn quấn băng dán.

Cô im lặng đánh giá toàn bộ căn phòng lúc này, không thể phủ nhận phòng này rất lớn, bày trí đơn giản sạch sẽ. Hiện giờ cô đang nằm ngang trên giường lớn.

Đỉnh đầu là đèn chùm thủy tinh vĩ đại, người bắt cóc mình chắc cũng thuộc dạng giàu có.

Nhưng là ai chứ? Cô lại không đắc tội với người nào? Chẳng lẽ là Hứa Hạo Trạch?

Lâm Thiển Y gạt mình ớn lạnh, bóng ma ngày trước bị Hứa Hạo Trạch bắt cóc nổi lên trong lòng. Cô bị trói không cách nào nhúc nhích, cũng không biết bản thân hôn mê bao lâu, càng không biết Hạ Minh Duệ có phát hiện mình đã mất tích chưa.

Sau một lúc sợ hãi trong lòng, Lâm Thiển Y nghĩ nếu mà là Hứa Hạo Trạch, vậy anh bắt cô làm gì? Chẳng lẽ là vì không có tiền?

Ánh mắt Lâm Thiển Y tối sầm lại, miễn cưỡng cựa quậy tay chân, lại phát hiện mình bị trói thật chặt, thậm chí có chút mất cảm giác.

Cô muốn chạy trốn, nhưng trong phòng ngay cả một lưỡi dao cũng không có, càng miễn bàn sợi dây thừng đang cột chính mình rồi.

Lúc này cô vừa đói lại vừa mệt, lại thêm trong lòng khủng hoảng, có chút không biết phải làm sao, cũng không biết qua bao lâu, Lâm Thiển Y nghe được tiếng cửa phòng mở ra. Cô không khỏi miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.